

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

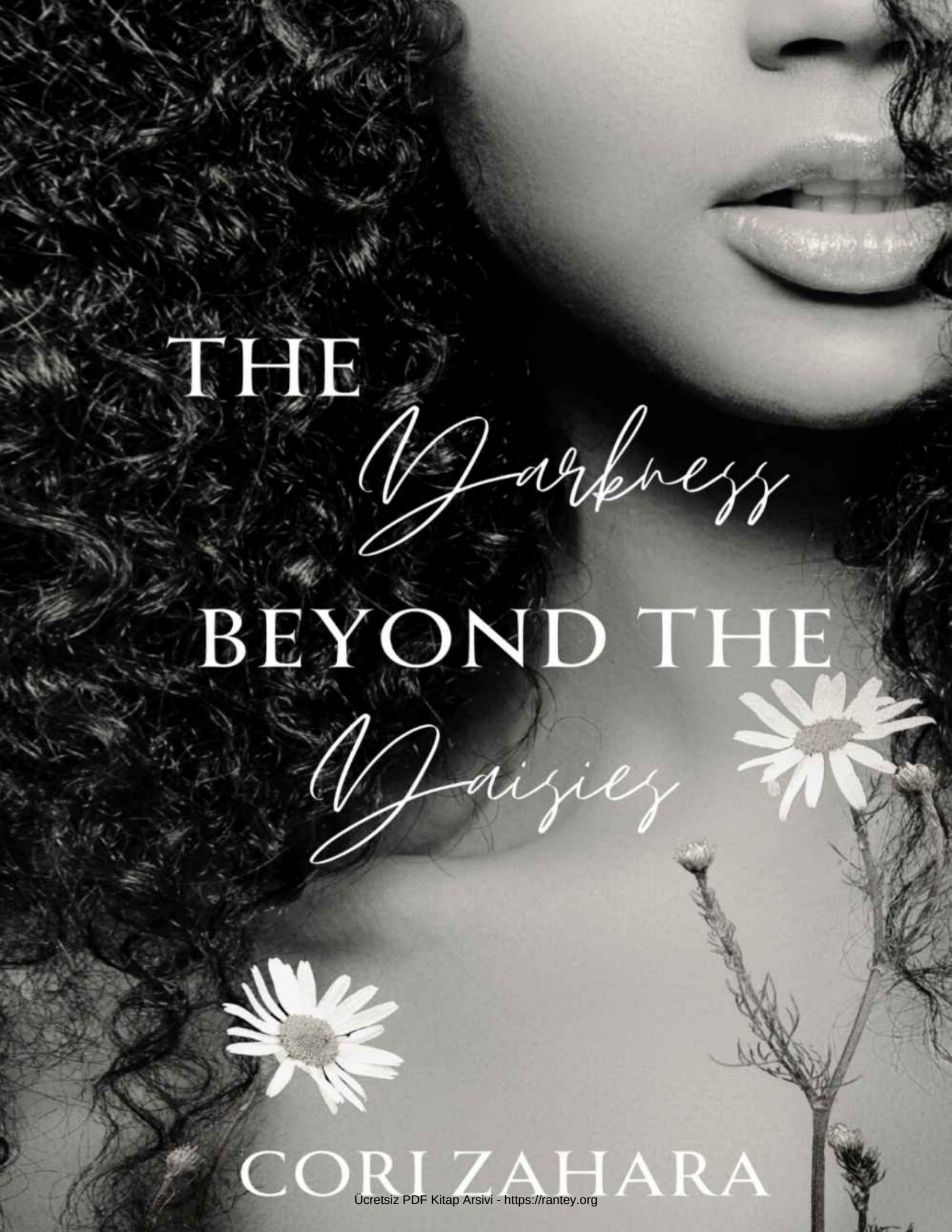
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE

Darkness

BEYOND THE

Daisies

CORI ZAHARA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Adanmışlık

Müstakbel kayıinvalideme, bana yazı yazmamı söyleyen kadına
gerçek bir iş değil.

Umarım bu kitap yanıldığınızı kanıtlar.

Bunun başımı belaya sokacağından endişelenirdim ama sen beni hiç
sevmedin.

Her neyse.

Tetikleyici Uyarı

Her uyarı. Hepsini. Aklınıza gelebilecek her şey.

Liste uzun ve bu kitap travmatik.

Akıl sağlığınıza dikkat edin.

Lütfen, herhangi bir tetikleyiciniz varsa devam etmeyin.

Bu senin uyarın.

İçerik uyarısının tamamını sosyal medya hesaplarımda ve
web sayfası.

Yazar Cori Zahara | Facebook

ÇALMA LİSTESİ & İLHAM

Lady Gaga - The Cure - Hold My Hand
Barbra Streisand - Woman in Love
Celine Dion - All Coming Back to Me Now Amy
Winehouse - Will You Still Love Me Tomorrow
Kate Bush - Running Up That Hill
Imagine Dragons - Demons - Monster
Bonnie Raitt - I Can't Make You Love Me
Sam Ryder - All the Way Over George
Ezra - Be Your Light Alphaville -
Forever Young
Florence and the Machine - Spectrum Niall
Horan - Heaven
Queen - Who Wants to Live Forever
Kesha - Praying
Lewis Capaldi - Someone You Love
Oasis - Don't Look Back in Anger
Texas - Black Eye Boy

Kansas - Carry On My Wayward Son

Woodrow & Jolie'nin kokuları Lush'ın Devil's Nightcap ve Shay & Blue'nun Tallulahs Camelia kokularından esinlenmiştir.

Karakter Listesi

Jolie

Woodrow Heaven - Cehennem -

Woody Vanessa "Nessie" Heaven

Wynter Heaven

Ville Heaven

Tavşan Bonny Kedi

Bushy

Olivier "Ollie" Shance

Remington "Remi" Cole

Sylvia

Teena

Alerion Rubbichon (sadece
bahseder) Altın Dişli Canavar

Jolie'nin Babası (Maxwell)

İçindekiler

Önsöz

1. Bölüm 1

2. Bölüm 2

3. Bölüm 3

4. Bölüm 4

5. Bölüm 5

6. Bölüm 6

7. Bölüm 7

8. Bölüm 8

9. Bölüm 9

10. Bölüm 10

11. Bölüm 11

12. Bölüm 12

13. Bölüm 13

14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17
18. Bölüm 18
19. Bölüm 19
20. Bölüm 20
21. Bölüm 21
22. Bölüm 22
23. Bölüm 23
24. Bölüm 24
25. Bölüm 25
26. Bölüm 26
27. Bölüm 27
28. Bölüm 28
29. Bölüm 29
30. Bölüm 30
31. Bölüm 31
32. Bölüm 32
33. Bölüm 33
34. Bölüm 34
Teşekkür

YAZAR HAKKINDA

Cori Zahara'nın Tüm Eserleri

Ben f0l0gü9

Cehennem-günümüz

L süslü bir ofis olarak yansıtılan bir bok çukurunun ortasında duruyordu. Koyu meşe mobilyalar duvarları kaplıyor, çiçekli duvar kağıdının yüzdesini gizliyordu. Kadife perdeler, zar zor açılan bir pencereden içeri hafif bir esinti süzülürken parke zemini fırçalıyordu. Zümrüt rengindeydiler, bu odaya serpiştirilmiş tuhaf aksesuarları taklit ediyor ve onlarla eşleşiyorlardı. I Yeşilin her tonundan nefret ederdi.

Masanın üzerindeki bir bibloyu inceledim, güneş ışığında parlayan bir tür kristaldi.

"Güzel şeylerden hoşlanıyorsun." Karşımdaki adam sanki şoka girmiş gibi homurdandı. "Kadınlara olan düşkünlüğüne bakılırsa, bunu asla düşünemezsiniz."

Dudaklarından çıkan şakayı duymazdan geldim. O pisliği öldürmek kolay olurdu ama o zaman da etrafını saran pislikler tarafından pusuya düşürüldüğümde istediğimi alamayabilirdim.

Kirli görünümlü adamın ilginç bir sesi, ama nahoş bir gülümsemesi ve annemin deyimiyle '*çirkin mi çirkin bir yüzü*' vardı. Başı eğikti, kalemi önündeki evraka kilitlenmişti. Siyah gözleri bir dizi fotoğrafın üzerinde uğursuz bir dans yapıyordu. Çürüklerle kaplı ve hasarlı derilerinden başka bir şey giymemiş kadınların fotoğrafları.

Kristali umursamadan düşürürken çelik renkli gözlerim masanın karşısından onu izliyordu. Yan tarafına düştü; karmaşık tasarımında hafif bir çatlak belirdi.

Tedirginliğim dikkatini çekti ve bakışlarını bana çevirdi.

"İstedığinin bu olduğuna emin misin?" Adamın Avrupa aksanı, elindeki fotoğrafa hırlarken aşınmış altın dişlerinden yansiyordu.

"O benim. O zaten . Onu geri almaya hakkın yoktu."

"O bir iadeydi. Onu satın almak için harcadığı paranın yarısı karşılığında baban tarafından geri verildi."

"O onun geri dönüşü değildi. O benim hediyeimdi."

"Onu neden geri istediğinize biraz şaşırdım. Yani, o sadece hayatta çünkü. .
."

"Neden hayatta olduğu umurumda değil. . . ama hayatta sürece, onun sahibi benim."

Fotoğrafi tekrar inceledi. Kadının yüzünün yarısını kaplayan yara izlerine baktı. Kirli eli basılı fotoğrafın mürekkebi üzerinde gezinirken, "Bunlar onu mahvetti," dedi. "Onu hatırlıyorum. İlk geldiğinde çok daha değerliydi. Yüzündeki ve vücudundaki yara izlerinin sizi rahatsız etmediğini varsayıyorum. Buradaki en ahlaksız erkeklerin bile ona dokunmasını sağlamak benim için zor bir iş. Güzel olanları seviyorlar, biliyor musun?"

"Yara izleri beni rahatsız etmiyor Bay Badeaux." Ona dürüstçe gerçeği söyleyerek bir adım öne çıktım. Tahta yüzeye eğilerek ona baktım, gözlerim işleri hızlandırması için onu uyarıyordu. "Bunları ona ben verdim. Benden aldığı ve saklayabileceği tek hediye onlardı. Ama şimdi bir tane daha var, o yüzden acele etmenizin bir sakıncası yoksa. . . Gitmem gereken bir yer var."

"Elbette, anlıyorum." Altın dişler yeniden ortaya çıktı ve iğrenç bir gülümsemeyle ortalandı. "Monet, lütfen 326'yı kalkış için hazırla. Bay Heaven yakında ayrılmak istiyor."

ve yüz ifadesiyle taş gibi bir adam tek kelime etmeden odadan çıktı.

"Oturun. Kızınız birazdan burada olur. Ödemeyi konuşabiliriz."

Siyah gözlerini masaya dikti.

"Ödeme mi? Onun sahibi benim. Son 10 yıldır benim." Kendimi muhtemelen benden daha yaşlı olan bir sandalyeye bıraktım. Çirkin yeşil minderdeki parçacıkları ezerken kırımın yanaklarına toz yapıştı.

"Görünüşe göre yapmışsın. Ama sözleşme senin adına değildi. Babanının adınaydı ve o artık bizimle değil. Geri ödeme yapıldığını doğrulayamaz ya da inkar edemez. Ve ben sadece bir vekilim. Bedava vermeyen bir adamın vekiliyim. Peki, bu işin ne kadar çabuk bitmesini istiyorsun?"

"Ne kadar?" Parmaklarım boğazımdaki yumruyu iterek onu daha rahat bir konuma getirmeye çalıştı. Tek kuruş ödemek istemiyordum. Ama harcayacak param ve boşa gitmemesi gereken dakikalarım vardı.

Bir çekin üzerine bir rakam karaladı ve imzalamamı istedi. Ben reddettim. Bu bok çukuruna dair hiçbir iz bırakmak istemedim. Bu pis herifin kirli işleri onu boka buladığında beni tekrar bir hücreye tıkabilecek hiçbir şey istemedim.

"Fiyattan memnunum ama nakit ödeyeceğim." Ceketimin cebinden çıkardığım banknotları saydım. Bugün şık görünüyordum. Böyle özel bir durum için kot pantolonumu çıkarmak için çaba sarf etmişim.

Benim için olduğu kadar onun için değerli değildi. Bu beni şaşırttı. Bir insan hayatı bazıları için çok az değerliydi. Kadının insan hayatı onun için çok az değerliydi. Ne kadar ironik, eğer Tanrı'nın herkes için bir amacı olduğuna inanmasaydım, onunki benim için daha da değersiz olurdu.

Ve onunki kesinlikle acı çekecekti, ama bugün değil. Zaman benim değildi.

Koridordan yankılar geliyordu; sıkıntı çığlıkları duvarları dövüyor, güvenlik için yalvarıyordu. Bu ses karşısında dudaklarım kıvrıldı. Onun çığlıklarını iyi biliyordum; nerede olsa tanırdım. Seslerinin sonsuza dek kulaklarımda kalmasına yetecek kadarına neden olmuşum.

Heyecan beni ayağa kaldırdı. Vücudum kapıya doğru döndü, yüzümde bir gülümseme, onun kapı aralığında belirmesini bekledim.

"Çığlık atmayı kes, orospu!" diye konuştu eşyalarımı taşıyan adam odanın dışından yaklaşırken. "Heyecanlanmalısın. Gidiyorsun

ev."

Cevap verecek zamanı yoktu. Kapı aralığında döndü, adamın sıkı tutuşuyla mücadele ederken bacakları özgürlüğe doğru tekmeliyordu. Bacakları hatırladığımdan farklıydı; daha inceydi, yıllarca koşmaktan kasları ve belirginliği kaybolmuştu. Çikolata gibi kahverengi oval gözleri bana dikilmişti.

"Merhaba, Jolie." Bir adım öne çıktım, heyecan yüz hatlarımı esir almıştı. Bu korkunç düşünce bana geçmişimi hatırlattı. Bu lanet kadının bana yaşattığı acıyı. Ama bu bile dudaklarımdan gülümsemeyi çekip almadı.

"Hayır. Hayır! Beni geri götürün. Beni odama geri götürün!" diye bağırdı boğuk sesiyle. Susuzluk sesini farklı kılıyordu. Ama korku sesini tanıdık kılıyordu. "İyi olacağım."

"Bundan şüphem yok," dedi altın dişleri, portfolyosundaki fotoğrafa kocaman bir X işareti çizerken başı hâlâ eğikti. "Her zaman çok iyiydin. . zaten eğitimliydin. Ama buradaki misafirliğin sona erdi." Ayağa kalktı, gözleri hâlâ Jolie'den başka bir şey görmüyordu, ona hiç dikkat etmiyordu. Bir dolap açtı ve kahverengi bir kumaş parçası çıkardı. "Hadi seni giydirelim."

"Buna gerek kalmayacak." Elimi kaldırdım. *Dur*. Babamın annem için yaptığını gördüğüm bir şövalyelik hareketini taklit ederek ceketimi omuzlarımdan çıkardım. Yüzleri zihnime kazındı ve rahatsız düşüncelerimi yeni bir düzene soktu. "Eve gitme vakti geldi Jolie." Ceketimin sıcaklığını iletmeye çalışırken gözlerim onun dağınık görüntüsüne sabitlendi.

Benden hiçbir şey istemeyerek arkasını döndü.

Bu meydan okuma karşısında gülümsemem arttı. "Ceketi al."

Gözleri çıplak bedeninin arkasında, elleri yanında duran insan tacirine çevrildi. Altın dişler haklıydı, adamları ona dokunmak istemiyordu.

Bu cehennemde kalmak, benden uzak durmak için yalvardı.

"Lütfen. ." acınası bir inilti dolgun dudaklarını terk etti, sessiz ses sessiz odada yankılandı.

"Jolie, ceketini al." Sabrım, neredeyse giydiği eski kahverengi kumaş gibi yıpranmıştı. Benim yumuşak tarafımı anlamıyordu. Ben de ona bir parça kötülük gösterdim. Ona unutamadığı çocuktan bir iz gösterdim. "Tüm o korkunç yara izlerini saklamak istemiyor musun?" Kaşımı kaldırdım ama o görmedi. Ceketim ona doğru fırlayıp yüzüne çarparken hiçbir şey görmedi. "Giyin lan. Gitmemiz gereken bir yer var. Senin itaatsizliğin için zamanım yok. Zaten hayatımın lanet yıllarına mal oldun."

Yaklaştım. Etrafımı saran koku dikkatini çekti ve yüzünü bana doğru çekti. Süslü bir kolonya değildi. Pantolon cebimdeki mendili kaplayan kloroformdu.

Yüzüme bakmadı; bunu en kötü kabuslarında yeterince sık görmüştü - yüz ifadesi bana bunu söylüyordu.

Beni hayal ettiğini bilerek gülümsedim.

Gözyaşları koyu kirpiklerinde dengelenirken çikolata rengi gözleri eridi. Ben mendili çıkarırken bakışları parlak beyaz gömleğime sabitlenmişti.

Eğik başı, iri saçlarının yüzünün sol tarafını -elimin zarar verdiği tarafı- kapatmasına izin verdi.

Mükemmellik sonsuza dek mahvoldu.

Ceketin içine girdi, kokumun tekrar tenine sinmesi fikrinden ürküyordu.

Çenesini eğdim. Dokunuşum onu ateşe verdi ve iç çığlıkları beni sağır etti. Burun delikleri öfkeyle alevlendi; küçük bedeninden ağır bir nefes çıktı.

Tüneller. Nefes alması sadece bir saniye sürerdi ve ben de buna hazır olurdum.

Hızlı bir hareketle mendilimi zorla yüzüne tuttum ve ellerimi burnunun üzerine kapattım, onu kloroformun vücudu üzerinde kurduğu kontrole boyun eğmeye zorladım.

Kollarım onu sıkıca tuttu. Ben kastan yapılmamış olsam bile, o adamla eskiden çocukla dövüştüğü gibi dövüşemezdi.

Bedeni kollarımda topalladı ve uyku onu ele geçirdi. Ödünç vermesine izin verdim. Çünkü gözleri gün ışığına açıldığında, sonsuza dek benim olacaktı.

Bir zamanlar verdiği sözü yerine getiriyordu.

Bölüm I

Jolie on sekiz yaşında

*"W" "Bir sonraki maceramız ne olacak bebeğim?" Ben ona doğru
gevşerken babamın eli omzumu sıktı.*

"Ev. . sadece ev."

*"Başka macera yok
mu?" "Bir süreliğine
yok."*

Başımı öptü, sarı kirli sakalı saçlarımın kalınlığında kayboldu.

*Biyolojik olarak babam değildi ama diğer her açıdan babamdı. O benim
dünyamdı ve dünyada sahip olduğum tek kişiydi. Annem öldüğünde beni evlat
edinme aşamasındaydı. Beni yanında tutmak için sistemle savaştı ve kazandı.*

"Seni seviyorum baba."

"Seni seviyorum bebeğim. Maceralarımızı seviyorum."

*Başımı salladım. Onları ben de seviyordum. Ama havaalanının
penceresinden görünen manzarayı ve bizi eve götürecek olan büyük beyaz
uçacağı görünce içim sevinçten zıplıyordu.*

Nereden geldiği belli olmayan bir sarsıntı kafamı çarpmama neden oldu.

*Ve bir anda gerçeklik beni babamın artık var olmadığı gerçek dünyaya geri
çekti.*

*Havaalanında değildim. Bir kutunun içindeydim, son maceramız yarıda
kesilmişti ve beni yeni bir maceraya doğru tek başıma yolculuk etmeye
zorluyordu.*

*Oturduğum yer karanlıktı. Hapsedildiğim yerde eksik olan havanın sıcaklığı
tıpkı hızla atan kalbim gibi soğuyordu.*

Karanlıkta kapana

kısılmıştım. Medeniyetten

izole edilmiştim.

Bana eve gideceğimi söylediler.

Ama. . . Asla eve gidemezdin.

Ev artık yoktu. Geride kalan tek ebeveynimin hayatıyla birlikte benden koparılmıştı.

Bunun mutlu bir zaman olması gerekiyordu.

On sekiz yaşındaki pek çok genç tatilini ailesiyle geçirmek istemez. Ama ben çoğu genç gibi değildim. Her yıl dört gözle beklediğim şey buydu.

Yalnız biriydim. . . kendi seçimimle.

Büyük bir arkadaş grubum yoktu; bir erkek arkadaşım yoktu - artık yoktu; sarışınları tercih ettiğine karar vermişti. . . ama o bir centilmen değildi ve bir kayıp da değildi.

Artık kayıp olduğum için beni arayacak kimsem yoktu.

Hafif, mutlu bir yolculuk bekliyordum. Sıcaklık bekliyordum. Güneş ışığı. . . aşk. Karanlık beklemiyordum. Soğukluk ve zalimlik beklemiyordum.

Bunu beklemiyordum.

Yas tutacak zamanım yoktu ve hiç böyle bir üzüntü yaşamamıştım. Böyle bir acı. Kontrol edemediğim korku yüzünden vefatını kabul edecek zamanım olmadı. Bedenim ve duygularım felç olmuştu.

Son iki haftayı, hepsi kırk yaşın altında olan kırka yakın kadınla birlikte bir odada geçirmiştin. İçlerinden üçünün ölümüne tanıklık ettim. Üçü de tıpkı bana benziyordu - yüz hatları olarak değil ama yüz ifadeleri olarak. Karşı koymaya çalışmışlardı. Teslim olmaya zorlamak için sürekli yüzlerini ve zaten morarmış bedenlerini hedef yumruklara karşı koymaya çalışmışlardı. Vücutlarına giren parmaklara ve cinsel organlara karşı savaşmışlardı.

Bu benim başıma gelmemiştir.

Teşekkürler, lanet olsun! Yoksa ben de aynısını yapardım; karşılık verirdim ve ölürdüm. . . tıpkı onlar gibi.

Kafamda bir delikle sığ, işaretsiz bir mezarda yatıyor olacaktım. Bunun yerine, bana söyledikleri gibi "*uslu bir küçük sürtük*" olduğum için bu kaderi yaşamadım. Bunun yerine, lanet olası bir spaniel için çok küçük bir sandığın içinde oturur pozisyonda ezildim.

Ben bir
nakliyeciydim.

Beklenen bir
hediye.

Yeni ailemin beni seveceği söylendi. Beni iyi
hissettirecekleri söylendi.

Bana yalanlar söylendi.

En sevdiğim şarkı ağzımdan çıktı, bir tür rahatlık bulmaya çalışıyordum. Tıknaaz lastikler, uzun yıllar boyunca bakım yapılmadığı için çakıllı yolda oluşan devasa bir çukura daha çarptığında araç sarsıldı ve sesimi bozdu. Başım, beni küçük sandığın içinde gizleyen kalın ahşap kapağa çarptığında, gür saçlarım çok az yastık görevi görüyordu.

Mide bulantısı ağzımı doldurdu; boş midemden safra yükselmişti. *Açlık mıydı? Korku muydu? Dehşet miydi?* Ya da sadece öndeki adamın sürüş becerilerinden kaynaklanan bir yolculuk hastalığı mıydı?

Gözümünden soğuk bir damla yaş süzüldü, küçük bir sıçrama çıplak ayağıma, ayak parmaklarımı boyayan yontulmuş tırnak boyasına yakın bir yere düştü. Ayak parmaklarımı, yolculuğumuza hazırlanırken babamın benim için aldığı yeni jellerle heyecanla boyamıştım. Şimdi bu renkten nefret ediyordum; kırmızı, kan gibi.

Renk hatıralar getirdi, acı getirdi. Kan kaybından ölürken babamın yüzündeki ifade, beni kurtaramayacağını bilmesi. Ölümcül kurşun yarasının kanamasını durdurmak için çok uğraşırken ellerime bulaşan kanıyla eşleşti.

Kollarımda öldü. Bütün gün takip edildikten sonra gecenin köründe götürüldüğümüz bir depoda. Bizi taşıyan adamların kalpleri gibi boştu.

Ayaklarıma baktım, onları zar zor görebiliyordum ama yine de soyulan boyayı gizlemek için ayak parmaklarımı kıvırdım.

Bu canavarlar hayatımı paramparça etmeden önceki günlere odaklanarak acıyı zihnimden uzaklaştırdım. Her mutlu anıma, daha iyi bir yaşamı düşünerek gülümsediğim her gülümsemeye odaklandım ve anıları, babamın hayatının aşkı olan annemle birlikte huzur içinde , kutsal hatıralardan oluşan bir iç kutuya sakladım.

Sessiz gözyaşları döküldü, o kadar çoktu ki gözyaşlarımdan oturduğum kutuyu dolduracağını düşündüm.

Onlar boşluğu doldurup beni boğmadan önce ahşabın çürümesi için dua ettim.

Sadece bir dakika sonra hız kesildi ve araç -sanırım bir minibüs- bakımsız yolda durdu.

Birden fazla ses etrafımı sardı, bazıları tanıdık aksanlı, bazıları denizin ötesinden gelen tonlar. Genç kızların hayalini kuracağı sesler, başka bir durumda tatlı sözler fısıldıyorlardı.

Bu sesler rüyalarıma girerdi. Bana kabuslar getirirlerdi.

Tahta hapishanem dengesiz kollar tarafından kaldırılırken garip bir mide bulantısı hissettim. Kollar manevralara aşınaydı ama taşıdıkları kırılgan nesnelere -insanlara- hiç dikkat etmiyorlardı.

Geniş ve bir zamanlar mükemmel bir şekilde süslenmiş güzel bir ev olduğunu hayal ettiğim evin merdivenlerinden yukarı taşındım. Sandığımdaki boşluklardan görmeye çalıştım ama gözlerimi kaplayan gözyaşı sisi buna izin vermedi.

Hayal ettiğim gibi evin solan güzelliğini ya da uzaktaki ağaçların sonbaharın yaklaşmasıyla kumralın güzel tonlarına dönüştüğünü hiç göremedim. Dereyi ya da üzerinde yükselen ve ayakların diğer tarafa güvenle geçmesini sağlayan küçük köprüyü hiç görmedim.

Bu toprakların her karışını kaplayan papatyaları hiç görmedim. Sadece karanlığı gördüm.

Saçlarımla oynadım - yaklaşan korkudan kendimi uzaklaştırmaya çalışırken beni her zaman rahatlatan bir eylemde bulundum.

Görevlilerimden biri ağır parmak eklemlerini her neredeyse oranın ön kapısına vurmak için uzaklaştığında denge değişti. Sadece birkaç saniye sonra bir gıcırta varlığını memnuniyetle karşıladı.

Cam bir kapı, ahşap arkadaşını muhtemelen bu durumda almayacağı hava hasarından koruyordu. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama solmakta olan güneşin sıcaklığı sandığımdaki kâğıt inceliğindeki boşluklardan sızıyor, çimen, toprak ve güzel çiçeklerin kokusuyla birlikte burnumun direğini sızlatıyordu.

"Merhaba!" Kapıdaki adamın sesi mutluydu; güneyli aksanı üzerimdeki ağırlığı kaldırdı. Sesi güzeldi ve beni en berbat düşüncelerimden biraz olsun uzaklaştırdı.

Belki o benim kurtarıcım olur.

Belki de düşündüğümden daha safmışım.

"Ben de sizi bekliyordum," diye devam etti güneyli.

"Trafik." Sol tarafımdaki adamlardan biri patavatsızdı. Selamlaşmaya, şakalaşmaya ya da havadan sudan konuşmaya vakti yoktu. İşinin halledilmesini ve sonra da gitmek istiyordu. "Paketi nerede istiyorsunuz? Yola geri dönmek istiyoruz. Sabah başka teslimatlar da olacak."

"Elbette. Lütfen mutfağa götürün."

Eşikten geçip kaderime doğru sürüklendim. Mutfğa giden yolculuk sakindi. Sinirlerim gibi değildi. Kalbim ya da kemiklerim gibi değildi.

Adamlar beni oturma odası olduğunu tahmin ettiğim bir kapıdan geçirdiler. Televizyonda oynayan çizgi filmin seslerini tanıdım.

Küçük bir çocuk güldü, küçük bir kız. "Oh, Woody" diye kıkırdadı.

İçimi bir rahatlama kapladı. Burada bir çocuk vardı. Onun küçük sesi güvenlik ve rahatlık hissi veriyordu.

İçimden bir ses onun ekrandaki karakterle ya da topladığı ürünlerden herhangi biriyle değil, odada bulunan ve aynı adı taşıyan biriyle konuştuğunu söylüyordu.

Aramızdaki boşluk arttıkça sesi de uzaklaştı.

Taş zemine yarım ayak düşerken sandığımın tahtaları takırdadı.

Kanımda daha fazla korku titreşimi dolaştı. Ev sahibi kulağa hoş geliyordu ama bu normal değildi. Buraya getirilmek için kaçırılmış, duygusal olarak dövülmüş ve fiziksel olarak da dövülmüştüm.

"Ödemeyi çoktan hallettiğimize göre biz yolumuza gidiyoruz." Tanıdık olmayan bir aksanı olan adam ilk ayrılan oldu ve artık sessiz olan tanıdıklarına rehberlik etti.

Uzaktan gelen boğuk sesleri ve ön kapının çarpma sesini dinledim. Bir aile oturduğum odunun etrafında toplanmıştı. Küçük ses geri dönmüştü ve dikkatimi çekerek başka hiçbir şey duymamamı sağladı. Küçük ayaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplayan o kızıdan başka bir şey duymuyordum.

"Kutuyu açabilir miyim, baba? Lütfen!"

"Hayır, tatlım, bunu yapamayacağımızı biliyorsun," dedi babası ona, sözleri mutluluk balonunu söndürdü. "Neden gidip kardeşini buraya getirmiyorsun?"

"Kutuyu açabilir mi?"

"Açabilir."

Soğuk zeminde zıplayan küçük ayakların titreşimleri kulaklarımı yeniden selamladı. Heyecanı hızını değiştirdi, evin içinde koştururken onu hızla odadan çıkardı, tahtanın ötesinde ne olduğunu keşfetmeye hevesliydi - beni keşfetmeye hevesliydi.

Sesler kısıldı. Kelimeler fısıltıya dönüştü. Evin erkeği biriyle konuşmaya başladı ve odadaki yetişkinler sınırlı bir mahremiyet içinde yaptıkları özel konuşmayı duymamı istemediler.

Neredeyse sessiz sözleri duvarlarda yankılanıyor, henüz göremediğim dekorasyon eksikliğinin etrafında dans ediyordu ama ben onları duyamıyordum. Ayak seslerini tekrar duyana kadar hiçbir şey duymadım. Daha fazla ayak sesi.

Neşe ve mutlulukla dolup taşan küçük kız, tam tersi olmasından korktuğum bir kişiyi yanına çekiyordu. Sessizliği onu okumayı zorlaştırıyordu.

Odadaki sesin yüksekliği arttı. Heyecan ve neşe, benzinle tutuşturulan ve hızla yayılan bir ateş gibi yayıldı. . .

"Kutuyu aç."

Sözleri duydum ama kimin söylediğine dikkat etmedim.

Ve bu emir yerine getirildiğinde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu ailenin bir parçası olacak mıyım? Beni kaçırانlar sevileceğimi ve isteneceğimi söylemişlerdi. Sevgiyi özlemiştim. Bir aileyi özledim.

Ama bu değil. Benim.

Babamı ve son haftalarda verdiği ve hiçbirini yerine getiremediği tüm sözleri özledim. İlkini çoktan bozmuştu-

Sonsuza dek benimle olacağına söz vermişti. . . ve onunla birlikte kalbimi de kırmıştı.

Ayak sesleri soğuk zeminde ağır ve sert bir şekilde bana doğru ilerledi. Anahtar çoktan kilidime girmişti; titreyen bir el anahtarı sağa doğru çevirirken metal tahtaya çarparak titreşti ve içimden bir şey klik sesi çıkararak beni serbest bırakacak mekanizmayı serbest bıraktı.

Kendimi ayağa kaldırıp kapağı açmak istedim. Özgürlük, ışık ve bu ailenin bana sunabileceği potansiyel güvenliği istiyordum. Ama uzun süre sessizce ve alçak sesle oturmak beni zayıflatmıştı; bacaklarım yıllarca atletizm yapmanın verdiği kaslara rağmen ağırlığımı taşıyamıyordu.

Bulunduğum yerde bekledim, kapağın kalkmasını ve kararan güneşin ya da gökyüzünde yükselen parlak ayın ışıltısının bir pencereden içeri bakmasını ve benimle nazik bir öpücük buluşmasını bekledim.

Evin erkeği çocuklarının beni ilk kez görmelerine izin verirken gürültülü ayaklar uzaklaştı.

Kapak kalktı ve öne doğru adım atan bir çocuk ortaya çıktı; uzun bacaklı bir genç. Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu; gelişime sevinmiş gibi görünmüyordu. Kutum açılmadan önce duyduğum sesler, tıpkı kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim küçük kız gibi onun da öyle olacağını hissettirdi.

Tek baktığı şaşkınlıktı.

Gümüş gözleri tekrar tekrar kırıştı. Odadaki en parlak şey onlardı.

"Ah, bir kız kardeş! O da benim mi?" diye cıvıldadı küçük bir ses - daha önce duyduğum sesin aynısı.

"Bu değil. ." adam sanki başta söylemeyi planladığı değiştiriyormuş gibi kendini durdurdu. "Elbette, bir kız kardeş." Küçük yüze gülümsedi.

Sarı bukleleri ve iri gözleri vardı ve ütülenmemiş küçük sarı elbisesiyle sesi kadar tatlı görünüyordu.

Ama ona odaklanamadım.

Dikkatim kardeşindeydi ve onun güzel gri gözlerindeydi, tepedeki ışığın düşük tonu altında neredeyse mavi görünüyordu. Yaklaşık altı-üç boyunda, başını kıpırdatmadan, sanki kıpırdatamıyormuş gibi, kısık gözlerle bakıyordu.

Masum ve nazik bakışları üzerime çevrildi ve yüzüne, o güzel yüzüne odaklandığımı hissetti. Bakışlarındaki yumuşaklık beni kutunun deritti. Birden çıkmak istemediğim kutuya. Sonra gülümsedi, kolunu uzattı ve kutudan çıkmama yardım etmek için bana elini uzattı.

"Sanırım ondan hoşlanıyor." Bu babanın fısıltısı kulaklarımda çığlık atıyor, neredeyse beni sağır ediyordu.

"Giyecek bir şeye ihtiyacı var," dedi çocuk ve elini neden kabul etmediğimi anlayınca geri çekti.

Başım bakışlarını takip ederek neredeyse hiç benzemediği annesine gitti. Onun yaşındaki bir çocuğu doğuracak kadar yaşlı görünmeyen bir kadın.

"Ona bir battaniye getirin; o kötü, kötü adamlar bütün giysilerini almışlar," diye konuştu annesi, platin sarısı saçları olan bir kadın. Kafa derisinde gizlenen koyu kökler, kızıninki gibi doğal olmadığını kanıtlıyordu. Sallanan boynu beni gizleyecek bir şey ararcasına başını döndürürken, saçları dar omuzlarına gevşekçe yapışmıştı.

Evin hanımıydı ve saç tellerini barındıran kötü boyadan çok daha hoş görünüyordu. Saçlarına ve kötü görünümüne odaklanmamalıydım ama bu, odağımı acımdan ve tamamen çıplak olduğum gerçeğinden uzaklaştırdı. . ve oğlundan, neredeyse beni

bir sebep olmadan ona geri döndü. Bu yüzden içimden, eğer bu kadınla bir bağ kurarsam onun tarzını nasıl geliştirebileceğimi düşünüp durdum.

Sonra, pençelerini içime batıran başka bir sancı geldi. Güzellik-saç ve makyaj-üzerinde çalışmak istiyordum; artık asla deneyemeyeceğim şeyler.

Hayallerim eski hayatımla birlikte sökülüp atılmıştı.

"Şimdi. . . . hadi!" kadın ellerini çırpı, kırılğan parmakları birbirine çarparak beni durumuma geri çekti, tam da gözlerim yere doğru gitmeye başlamışken.

Kocası da onun emirlerine uyararak, düzgünce katlanmış bir yığın temiz çamaşırın gururla ve mükemmel bir şekilde düzenlenmiş olarak durduğu tezgahın arkasına geçti.

Etrafıma bakındım, mekanın çevresini ve içinde yaşayan insanları inceledim. Bir eve benziyordu; pis ve hastalıklı bir şekilde ev gibi hissettiriyordu.

Duvarlar koyu yeşil renkteydi ve duvarları kaplayan dolaplar da bu renge uyuyordu. Ortada ahşap bir masa duruyordu; üzerine bu akşamki yemek için tabaklar yerleştirilmişti. Köşede bir şömine vardı ama turuncu alevi yoktu. Yanmıyordu ve tozla kaplıydı, bu da uzun süredir bu şekilde olduğunu kanıtlıyordu.

Üşümüyordum ama titriyordum. Tıkırtılar içimden geliyordu; vahşi korku, kanımı buzla kaplıyordu, o kadar kalındı ki, odanın köşesinden ateş kükrüyor olsaydı bile onu eritemezdi.

Küçük kızın yüzü artık gülmüyordu. Beni böyle bir durumda gördüğü için üzgün görünüyordu. Göğsümü kaplayan ince deriden hızlı kalp atışlarımı görebiliyor olmalıydı.

Çocuğun saçlarını sıkıca bağladığı atkuyruğu, küçük omuzlarının üzerinde sadist bir tangoyla sallanarak dans ediyordu. "Anne, neden çıplak?"

Neden çıplaktım? Çünkü görünüşe göre kıyafete ihtiyacım yoktu. Ya da üç hafta önce vücudumdan ilk çıkarıldıklarında bana öyle söylenmişti.

Evin kadınının iri kahverengi gözleri bana odaklanmıştı ve mat kırmızı dudaklarında kasvetli bir ifade vardı. "Bebeğim, şu anda soru sorma."

Adam -babası, kocası- büyük bir adamdı. Oğlundan daha uzun ve çok daha güçlüydü. Elinde büyük bir çarşafı bana doğru ilerlerken güç, tütün ve ter kokuyordu ama fazla yaklaşmadı. Çarşafı fırlattı ve çarşaf kutumun içine düştü, titreyen dizlerimi sardı, havada dolaşan yoğun gerilimin içinde sıkışıp kalmaması beni şaşırttı.

Başımı kaldırmadan önce kendimi gizledim, eskimiş lifler çürüklerime neredeyse rahatsız edici bir şekilde sürtündü.

Gözlerim, sanki manyetik bir güç tarafından, bana dönmüş olan gümüş bakışlı çocuğa geri döndü.

Gözlerimi başka yöne çevirmeye zorladım ve çocuğun ötesine, büyük kırmızı bir fiyonkla süslenmiş olduğunu fark ettiğim tahta kutuma baktım. Gözlerimi sola doğru yığılmış, kötü yapılmış iki katlı bir pastanın görüntüsüne kilitledim.

"Mutlu yıllar, Woody. Umarız hediyeni beğenirsin." Annesinin sesi bu eyalete özgü değildi, bu eyalet her neresiyse. Kalın ve sahte bir tını ile gizlenmiş bir New York aksanı vardı. Sesi, gerçek bir güneyli ağzıyla konuşan ailesinin geri kalanına hiç benzemiyordu.

Başım ona döndü, gözlerim korkudan irileşmişti.

"Oh, eminim ondan hoşlanacaktır." Kocasının ağzından bir homurtu yankılandı. "Endişelenme tatlım. Sonra açıklarım." Bana göz kırptı, kocasının göğsünü iterek onu ve yorumlarını ondan uzaklaştırdı. nefes alma alanı.

Kutunun dışına çıkıp çıkmamam gerektiğinden emin değildim. Kenardan atlamak ve dışarıdaki yabancı otların arasında koşarak güvenli bir yer aramak istedim. Ama bacaklarım buna izin vermiyordu, kim bilir kaç saat boyunca bu sandığın içinde tıklılı kaldıktan sonra.

Battaniyenin beni meraklı gözlerden sakladığından emin oldum ve zayıf dizlerimi ayakta durmanın zorluğunu karşılamaya zorlayarak kendimi kaldırdım.

"Sana yardım edeyim." Sesi yaşından çok daha genç genç tekrar elini uzattı ve ben de kendi ağırlığımı taşıyabileceğimden emin olmadığım için elini tuttum.

Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Ellerimiz kenetlenip parmakları parmaklarımın etrafında sıkılaştığında, içimde bir şey kıvılcım hissetti, muhtemelen battaniyeden kaynaklanan parazit gibi.

Bacağımı yukarı kaldırarak, titrek bacaklarımın üzerinde yana doğru adım attım. Tozlu taş zemine adım attım. Ayak parmaklarım fayanslara değerek değmez çocuğun elini bıraktım. Parmaklarımız arasındaki his hakkında yorum yapmadım, o da yapmadı, ama ayrıldıktan sonra hissi ovuşturarak yok etti.

Ayak parmaklarım tekrar kıvrıldı, altlarındaki sert fayansları hissettim. Yakında öğrenecektim ki, bu evin çoğunda halı yoktu, kişilik yoktu. Güçlü bir hoş karşılanmama hissinden başka bir şey yoktu ve bunu bana veriyordu.

Kadın bana "Sana giyecek bir şey bulmadan önce banyo yapmak ister misin?" diye sordu.

"Hanımefendi, telefonu kullanabilir miyim lütfen? Polisi aramam gerekiyor." Sonunda konuşacak cesareti buldum. Aksanım da farklıydı, tıpkı benim gibi güneşli Kaliforniya'dan doğmuştum. Gözlerim hâlâ bana bakan oğlundan uzaklaşıp ona kaydı. Hâlâ dikkatimi çekiyordu.

"Üzgünüm hayatım. Telefonumuz yok," diye cevap verdi kocası onun yerine. Ses tonunu okuyamadım; söylediklerinin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

" ya da şerifle konuşmam gerekiyor. Arabanız var mı?"

"Tatlım, seni banyoya götüreyim. Seni neyin rahatsız ettiğini o zaman söylersin." Kadın cevabımı beklemedi. Kolunu bana doğru salladı ve odadan çıkarken onu takip etmemi istedi.

Karanlık fayanslardaki çatlaklardan kaçınarak gölgesini takip ettim. Etrafımdaki uzun çarşaf, zeminde sürüklenirken arkamdaki tozu fırçaladı. Kadının güvenliğim için en iyi seçenek olduğunu düşündüm; bana zarar vermek için yapabileceği daha az şey vardı ve bu da garip bir asgari güven duygusu yarattı.

Tarihi koridorda dolaşırken, çoktan görüş alanımdan çıkmış olan kadını takip ederken, evin düşündüğümünden çok daha büyük olduğunu fark ettim. Kocaman ve bakımı zordu. Karanlık bir odaya baktım ve buranın oturma odası olduğunu öğrendim. Mobilyalar yaşlılıktan yara bere içinde oturuyordu. Zaman bu evdeki antikalara iyi davranmamıştı, tıpkı yaşlanacak kadar şanslı olanların yüzlerinde olduğu gibi vernikli ahşap yüzeylerde de ezikler oluşmuştu.

"O diğerleri gibi değil. Senin söylediğin gibi değil." Ben yoluma devam ederken gencin konuştuğunu duydum.

Kaşlarım alnımın ortasında aşağıya doğru çekildi. Ayaklarım durduğum yerde dondu, merdivenin yedinci basamağına yapıştı. Hepsini saymış, zihnimi meşgul etmeye çalışmışım.

Ten rengimden mi bahsediyordu? Soyumdan mı? Başka *kız kardeşler* de var mıydı? Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Eğer onun lanet olası hediyesi olacaksam bu benim için ne anlama geliyordu? Hiçbir fikrim yoktu ve cevaplarını öğrenmek istemediğim o kadar çok sorum vardı ki.

Kaçmak istiyordum ama nerede bilmiyordum. Bir kasabadan uzakta mıydım?

Son zamanlardaki şansımla, muhtemelen.

"Şey, hayır, evlat. Tabii ki hayır. Bu gerçek." Babası güldü.

Biri açık olan ahşap, diğeri ise dışarıdaki karanlığı gösteren cam kapılara baktım.

Kaçmak için çok istekliydim.

Kadının sesi merdivenlerde yankılanarak beni yukarı çağırdı. Kadının sesine odaklandım; babanın cevabından sonra mutfaktan gelen hiçbir şeyi dinleyemedim. Bu sözlerin ne anlama geldiğini düşünmek istemedim. . ama bir yanıma rahatlamıştı. İnsan satın almayı alışkanlık haline getirmedikleri için rahatlamıştım.

Ilık banyo suyu soğumaya başlamıştı ama açık banyo penceresinden içeri süzülen hava sıcak ve ağırdı.

Büyük beyaz kabarcıklar berrak derinliklerde tükendi. Vücutuma su sıçrattım, köpüğün altında titriyordum ve her geçen saniye daha da soğuyordum.

Bir dakika ile bir saat arasında bir süredir buradaydım; zaman durmuş, ilerlemiş ve beni kaybım ve üzüntümle baş başa bırakmıştı.

"Merhaba!" diye küçük bir ses kapı aralığından geldi ve duvarda yoğunlaşma taneciklerinin oluştuğu fayanslardan sekti.

İhtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey oydu. Gözlerim ona doğru kaydı ve onun iyiliği için dudaklarıma bir gülümseme çizdim.

Küçük kız ayakta duruyordu, elleri arkasındaydı, yüzünde bir gülümseme vardı - benimkine hiç benzemeyen bir gülümseme - onunki gerçektir. Bir adım öne çıktı, ben de onu korumaya çalıştım.

Çıplaklığımı onun genç gözlerinden sakladım.

"Denizkızı oynamak ister misin? Banyo zamanlarında denizkızı oynamayı severim."

Küçük kız kollarını öne doğru uzattı ve pullu kuyrukları olan iki bebek çıkardı. Biri, elbisesi gibi parlaktı. Diğeri ise kardeşinin gözleri gibi gümüş rengindeydi.

Bana doğru sıçrarken saçları zıplıyordu; yere düştü, küçük kolları seramik banyo çıkıntısının üzerinden sarkıyordu. "Benim adım Vanessa. Ama ailem bana Nessie der. Sanırım artık kız kardeşim olduğuna göre sen de bana öyle hitap edeceksin."

Vanessa'nın küçük yüzündeki kocaman gülümseme odayı aydınlatırken, son zamanlardaki karanlık anıları kafamdan uzaklaştırmak için boşuna uğraşıyordum.

"Onu biraz rahat bırak, Ness," dedi annesi -ki bana adının Wynter olduğunu söylemişti- genç kızına talimat vererek, çökmüş bedenini yanımdan uzaklaştırdı. Küçük kızın gidişini izlerken gözleri benimkilere kaydı, bir zamanlar mutlu olan yüz hatlarını yenilgi kaplamıştı.

"Bu saçlar için özel bir şampuana mı ihtiyacın var?" Wynter, son yarım saattir oturduğu tuvaletin kapalı koltuğuna tekrar tüneyerek sordu.

Elim içgüdüsel olarak afro saçlarıma gitti, parmaklarım güzelim sarmallarımı mahveden kanlı topaklarda gezindi.

"Bak tatlım, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Neler yaşadığını hayal etmeme gerek yok; ben de o yollardan geçtim."

Ona doğru döndüm, gözlerimde sempati, kalbimde ihtiyaç vardı. Onun için hissediyordum ve bunun karşılık bulduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

"Bunu yaşadın mı? Benim yaşadıklarımı yaşadın mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Banyodaki sıcak suyu doldururken Wynter'ın neredeyse sessiz ayakları onu odayı dolduran buharın içinden geçirdi. Kalçalarına doğru eğildi ve yanıma doğru eğildi. Nazik bakışları tenimdeki solmaya yüz tutmuş çürüklerin üzerinde gezindi.

Konuşmaya geri dönmesini beklerken sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Ben o yollardan geçtim. . .

O bir kurbandı. . . hayatta kalan.

Belki de bu aile benim kurtarıcı lütfumdu.

"Benzer bir şey, uzun zaman önce." Konuşmayı günümüze çevirerek unutulmasını istediği bir geçmişten uzaklaştı. "Babanın başına gelenler, buna tanık olmak - kalıcı bir travmatik etkisi olmalı. Sana yardım etmek istemediğimizi düşünmeni istemiyorum, bu doğru değil. Tatlım, hayatının olabildiğince iyi olmasını istiyoruz ama polisi bu işe bulaştıramayız. Bıçağı böylesine vahşi bir düşmanın kalbine saplamanın sonuçlarına katlanamayız."

Anlıyormuş gibi yaparak başımı salladım. Anlamıyordum ve kendisi de böyle bir suçun kurbanı olmuşsa, neden böyle insanlardan bir insan hayatı satın aldığını da anlamıyordum. Ama bilmek zorundaydım. . .

"Beni nasıl, neden satın aldınız? Bu işe nasıl bulaştın?"

Wynter'ın ağzından ağır bir iç çekiş çıktı. "Bu adil bir soru. Ness, sen git odanda oyna. Benim Jolie'yle konuşmam gerek."

O bana kendi adını söylediğinde ben de Wynter'a adımı söylemiştim; ona kalp ağrımın kısa bir özetini anlatmış, kelimelerimi hızlandırmış, dakikada bir milyon gibi hissettiren sesler çıkarmıştım. Hikâyem hakkında yorum yapmadı ama isminin güzel olduğunu söyledi.

Kapı aralığında oyalandıktan olan Nessie -çoktan gitmiş gibi yaparak- annesine itaat etti ve ciddi bir bakışla uzaklaştı.

Wynter izlemedi ama kızının çıkışını dinledi ve kızının adımlarının yankısı uzaklarda silikleşene kadar bekledikten sonra devam etti, "Çocuklar. . her zaman bir yerlerde gizlenirler."

Bir an durdu, sonra önceki konuşmamıza geri döndü. "Bu daha önce yaptığımız bir şey değil. Ama dediğim gibi, ben de o yollardan geçtim. Genç yaşta ailemden, tüm bildiklerimden koparıldım. Mahvoldum. . . incindim. . . . kurtarıldım. Şans eseri, şans eseri. .. Ville, sevgili kocam tarafından. Satın alma ücretimi birikimlerinden ödedi. Her şeyimi ona borçluyum. Hayat acımasızdı ama o nazikti." Dudaklarından hüznü bir gülümseme geçti.

"Birkaç hafta önce bir barda bir adamla tanıştı ve içki içerken sohbet etmeye başladılar. Adam alışılmadık iş kolunu -insan satışını- anlatmış. Adam kızların nasıl alıştırıldığından, boyun eğmeye zorlandığından, yeni hayatlarına gömülmeye hazır olduklarından bahsettiğinde Ville ürperdi. Bu çok tanıdıktı. Bu durumdaki birini kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu bilerek bir anlaşma ayarladı. Seni kurtarmak için." Gözleri bir an için beni terk etti ve sıcaklıkları yön değiştirirken beni daha da üşüttü. "Düşman edinmek istemiyoruz. Bir kızımız var ve şu anda sadece yedi yaşında. Kimse sınırların dışında değil."

Wynter'ın kahverengi gözleri kapı aralığına, odanın buharının kaçtığı yere, küçük Nessie'nin bana sunduğu bebeklerle oynamak için ayrıldığı yere kayd.

Sonunda anladım.

Ben de aynısını yapardım.

"Sadece bir kişiye yardım edebilecek durumdaydık; tüm birikimimizi oğlumuz Woodrow'a doğum günü hediyesi kisvesi altında sizi buraya getirmek için harcadık.

Bu yüzden aşağıdaki yorumu yaptım. Kimin pusuya yattığını asla bilemezsin.

"Yarın oğlumuz Woodrow'un doğum günü; on yedi yaşına girecek. Erken kutluyoruz. Nedenini bilmiyorum ama hep öyle yaparız." Tekrar gülümsedi, muhtemelen mutlu aile anılarını düşünüyordu. "Seni buraya getirerek daha zor bir hayattan, yaşının iki katı erkeklerden kurtardık ama yaptıklarımız tamamen özverili değildi. Senin burada olman *onu da* kurtaracak. Woodrow'un onu kendine getirecek birine ihtiyacı var. Bir erkek olmasına yardım edecek birine."

"Bu ne anlama geliyor?" Yüksek sesle merak ettim.

"Bence bir arkadaşına ihtiyacı var; hiç arkadaşı yok. Onun yanında birine. Hayatı birlikte deneyimleyeceği birine. Nessie değil; o hala oyuncak bebeklerine düşkün, ama onun için büyüme zamanı. . . ve Nessie onun tek arkadaşırken bunu yapamaz. Konuşacak birine ihtiyacı var; bazı sorunlarla, hafif depresyon ve benzeri şeylerle başa çıkmasına yardımcı olacak birine, ama konuda endişelenmeyin. Zamanla göreceksiniz, o yaşlıları gibi değil." Wynter durakladı ve düşüncelerimi serbest . "Sanırım izolasyon çocuk yetiştirmenin en iyi yolu değildi.

. . ama ebeveynlikte adım adım ilerlemek diye bir şey yok ve geçmişimden sonra inzivanın daha güvenli olduğunu düşündüm." Nazik bir gülümseme dudaklarını büktü. "Burada, o aşağılık yaratıkların sana zarar veremeyeceğı bir yerde olduğun için mutluyum. Tanrı senin için daha büyük bir şey planlamış."

Ben de memnun olmuştum. Ve söylediklerine rağmen, son bir dakika boyunca kendimi güvende hissettim.

"Lütfen, babana neden yardım edemeyeceğimizi anla. O çoktan öldü ama sen değilsin. Sana yardım edebiliriz. . ve biliyorsun ki o da bunu isterdi. Güven bana, bir ebeveyn olarak bunu biliyorum."

Başımı salladım. . . sözleri doğrudu. Güvende olmamı isterdi. Sevilmemi, bir evin duvarları ve yaşayanların kolları tarafından rahatlatılmamı isterdi.

Kendisine ait olmasalar bile.

"Suya uzan, saçlarını yıkayalım." Wynter beni aşağıya doğru yönlendirdi, su vücudumu yıkadı. Gözlerimi kırpıştırarak yaşların yüzümden aşağı süzülmesini sağladım. Başka bir şey daha fısıldadı ama kulaklarıma çarpan banyo suyu duymamı engelledi.

Ama yüzündeki gülümseme hâlâ benimle konuşuyor, hâlâ bana huzur veriyordu.

Bir saat geçmişti. Önceki ortamımın kirinden arındığımdan emin olmak için yeterli bir süre.

Nessie'yi mutfğa kadar takip ettim; ben Wynter'ın yeni yatağına yerleştirdiğı giysileri giyerken o da benimle birlikte bekledi - ona ait olan ve kıvrımlarımı çok sıkı saran giysiler, vücudumdaki çürüklere karşı yeni bir rahatsızlık hissine neden oldu.

Yeşil eşofman otururken rahatsızlık veriyordu, geniş kalçalarımın üzerinde gerildikçe malzeme inceliyordu.

Evin ışıkları loştu, akşam yemeğı sırasında karartıcıya dokunulmaya cesaret edilemiyordu. Bu aile karanlığı seviyordu. Nedenini merak ederdim - içinde ne sakladıklarını ve gölgelerde gizlenen şeytani bir şey olup olmadığını merak ederdim - eğer şeytan gerçekten gölgelerde gizleniyorsa. Ama öyle olmadı. Şeytan, en parlak yaz günlerinin tadını çıkaran milyonlarca insanın arasında gururla dolaşıyordu - tıpkı kaçırıldığım gün yaptığı gibi.

Saçlarım nemliydi ama sıkı buklelerim zorlukla gerilmişti. Yemek masasında boş bir sandalye ile Ville'in oturduğu sandalyenin arasına oturdum.

Evin çocukları Woodrow ve Nessie, yüzlerinde tamamen farklı ifadelerle karşımda oturuyorlardı.

Bakışlarımı onların dikkatli bakışlarından uzaklaştırıp masanın ortasında, koyu kareli bir masa örtüsünün üzerinde rahatça duran yemek tabaklarına çevirdim. Pizzalar. Hamur işleri. Makarnalar. Küçük tutsüler. Her türden lezzet gururla oturmuş, bizim seçimimizi bekliyordu.

Yemek yemek istemiyordum ama yiyecekler benimle alay ediyor, duyularımı baştan çıkarıyor ve beni açlık konusunda daha da hipnotize ediyordu. En son ne zaman yenilebilir bir şey yediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ve ne zaman yemek yiyecek kadar uslu olduğum düşünülse bana sunulan yenmez, yavan kahvaltılıklarla da pek uğraşmadım.

Wynter'ı bekledim, uzakta oyalanmayı bırakıp masada bize katılmasını bekledim, tıpkı diğer herkesin yaptığı gibi.

Saniyeler yavaşça ilerledi ve sonra bize katıldı, yerine oturdu. Herkesin başı düştü, benimki hariç herkesin. . ve Woodrow'unki.

Yine boynunu eğemiyormuş gibi davranıyordu, bu da benim onun görünüşüne odaklanmama neden oldu.

Saçları koyu renkti, dudakları mükemmel bir kavisle . Göz çukurunun sağ tarafında küçük bir nokta vardı, güzelliğini vurgulayan bir işaret. Teni çok açık renkti, tıpkı güzel gözleri gibi. Gözlerini kapattığında büyülenmişim, koyu renk kirpikleri yanaklarından aşağı süzülürken odanın görüntüsünü bir saygı ifadesi olarak kapatıyordu.

Gözlerim güçlü çenesinden aşağıya, sürekli şişen ve iri adem elmasını dışarı iterek

Sanki gerçek bir elma oraya sıkışmış gibiydi.

Parmakları kolumu okşadı ve onu içime çekerken dikkatimi dağıttı. Wynter'ın kolu masanın üzerine uzanmıştı. Bu dokunuş beni ürküttü - bugünlerde tüm dokunuşlar ürkütüyor.

"Başını eğ, tatlım." Wynter'ın sözleri sessizdi ama itaat etmemi emrediyordu. "Yemekten önce dualarımızı etmeliyiz. Sahip olduğumuz nimetler için Tanrı'ya şükretmeliyiz."

Bir din etrafında büyümediğim için ne diyeceğimi bilemeden sadece başımı salladım. Benim kadar titreyen karşıdaki çocuğa son bir kez hızlıca baktıktan sonra yere baktım. O da gergindi. Bunu hissediyordum. Masanın öbür ucundan benimkine rakip olan düşmanlığını hissettim.

"Sevgili Tanrım, Cennetteki Majestelerimiz, bu yemek için, bize yaşamlarımızı bahşettiğin için sana teşekkür ediyoruz. Ve pek çok kişinin hafife aldığı aile zamanının tadını çıkarmamıza izin verdiğin için. ." Ville'in sözleri beni irkiltti, bir oyma bıçağı gibi içimi kesti, en hayati organımı - kalbimi- kesti.

"Bunun gibi daha pek çok gün için dua ediyoruz; paylaşılan, keyif alınan, kutsanan. Bize verdiğin hayat için sana şükrediyoruz ve istediğin gibi yaşayarak, bize neşe veren şeylere teslim olarak seni onurlandıracağız. Amin."

Kutsamasının sonuna geldiğinde kullandığı tuhaf ifadeyi anlamaya çalışırken kirpiklerim titredi.

"Amin. ." sözcükleri odanın içinde yankılandı, karanlıkta bocaladı.

"Artık yiyebilir miyiz?" Nessie bir dilim sucuklu pizzaya gözlerini dikmiş, küçük elleri kıpır kıpır, istediğı parçayı kapmak için çırpınıyordu.

"Elbette, yumulun." Wynter önce ona, sonra bana gülümsedi. Sonra da kocasına. Gülümsemesi kocasına düştüğünde farklıydı; anlamadığım bir dil konuşuyordu. Belki de aşktı.

Belki de başka bir şeydi.

Aç aile tarafından sahiplenilen tabaklardaki miktar azaldıkça uzaklara, yiyeceklerin üzerine baktım. Ben henüz bir şey seçmemiştim, o da seçmemişti. Woodrow. Gözleri bana kilitlenmişti; hafif bir gözyaşı pırıltısının ardında hüznü bir ifade gizleniyordu. Doğum günü şerefine hazırlanan sofraya bakmamıştı bile.

"buyurun." Gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı ya da yanaklarını .

Sözleri canını acıtırken elini boğazına götürdü. Gözlerim onu takip ederek derisinin arkasındaki engele doğru ilerledi. Büyük ve rahatsız edici bir şeye.

"Lütfen, bana bakma." Sesi, ricasına rağmen sert değildi. Ses tonunu kasıtlı olarak değiştiriyor, kendini neredeyse çocuk gibi hissettiriyordu. Ama sözlerinde yine de bir uyarı vardı. Gücenmeme neden olduğumu söylüyordu.

"dilerim," diye hemen özür diledim.

Parmaklarını tekrar karıştırdı, yiyeceklerin olduğu yöne doğru hareket ettirdi ve beni seçimlerimi yapıp tabağıma götürmeye teşvik etti. "Yemeğin tadına bakmayacak mısın?"

Ben daha ona aynı şeyi soramadan -ne de olsa doğum günüydü- Nessie masaya yaslanmış, ağzı dolu bir şekilde bana "Pizzayı dene Jolie. Çok lezzetli!" Nessie'nin küçük sesi sakinleştiriciydi, Woodrow'un puslu bakışlarındaki fırtınada bir çapa gibiydi. Ne kadar masum olsa da bakışları zaten yaralı olan bedenimi hırpalarken tutunabileceğim bir şey.

Nessie bana gülümsüyordu; benim ona yaptığım gibi o da benden hemen hoşlanmıştı. Yukarıda adımları öğrendiğinde, bebeklerinden birine benim adımları vermişti.

Masanın ortasından bir dilim pizza aldım ve ona gülümseyerek kaldırdım. Tabağıma yerleştirdim ve yanında yemek için bir kaşık makarna ve küçük bir sos is yığını ekledim.

Woodrow aynı şekilde yemedi. Baktım, bu sefer önünde bir kase patates püresi vardı ve çatalla içine daldı.

"Tekrar özür dilerim," dedim bir kez daha, üzölmesine neden olmak istemeyerek. "Ben Jolie, bu arada." Woodrow'a şimdiye kadar adımı söylememiştim. Nessie ve Wynter dışında kimseye söylememiştim.

Woodrow gibi Ville de sormamıştı. Belki de kendimi tanıtacak kadar rahat hissetmemi bekliyorlardı. Aceleye getirilmemek hoşuma gitmişti.

"Arkadaş olmamızı isterim." Nazik bir gülümseme dudaklarıma yaklaştı. Ona -yeni arkadaşına- bir gülümseme. Ve onun için, annesi için, onun ve ailesinin bana sunduğu her şey için minnettarlığımı göstermek için döndüm, böyle masum bir istek karşılığında. . . dostluk.

Burada, küçük bir çocuğun yatak odasında olmak farklı hissettiriyordu. Minnettarlık bedenimden kayıp gidiyordu. Midemin doluluğu beni hasta hissettiriyordu, güvende değildim. Keder geri dönüyor ve yediğim her şeyi dev bir dalgaya dönüştürüyordu.

Sertçe yutkundum, onu uzak tuttum. Duygusal kusmuğu içimde tuttum.

Odanın derinliklerine doğru adım attım, yürüdükçe kalın halı ayak parmaklarımı rahatlatıyordu. Pembe rengi tenime çok yakışıyordu ama bu his bana evimi, babama sürpriz yapmak istediğimde ona yatakta kahvaltı götürmek için sürünerek geçtiğim halıyı hatırlatıyordu.

"Burayı sevmiyor musun?" Nessie'nin küçük sesi sordu.

Pijamalı küçük adam bana doğru ilerledi, puslu gözlerinde uyku vardı.

"Annem değişimin zor olabileceğini söylüyor. Seni rahatsız etmememi söyledi."

Wynter'ın Nessie'ye bu sözleri ne zaman söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu, muhtemelen ben banyodayken o da buradaydı ve kızını hâlâ yatması gereken yatağı yatırıyordu.

Gözyaşlarımı görmemesi için kendimi zorlayarak gözlerimi yukarı kaldırdım. "Ben iyiyim." Büyük kız pantolonumu giydim ve çocuğa yalan söyledim.

"Olmasan da olur," dedi bana, muhtemelen iyi olmamanın ne anlama geldiğı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ben sadece. . . Babamı özlüyorum," dedim ve mor yatağın alt ranzasına çöktüm.

"Nerede o?"

"Yakın zamanda öldü."

"Banyoda onunla konuştuğunu duydum. İlk başta dua ettiğini sandım. Annem araya girmememi söyledi." Nessie yanıma oturdu, mavi ayısını göğsüne sıkıca bastırmış, aynı renkteki geceliğinin desenini örtüyordu.

Nessie haklıydı.

Banyoda onunla konuşuyor, bu durum her neyse ona rehberlik etmesini ve destek olmasını istiyordum.

"Acı veren düşüncelerini içinde tutmaman daha iyi," dedim Nessie'ye, babamın bana pek çok kez söylediği bir gerçeği.

"Günlük tutuyor musun? Düşüncelerini oraya yazabilirsin."

Nessie'ye hiçbir şeye sahip olmadığımı, hatta haysiyetimin ve gururumun bile benden çalındığını söyleyemedim, o küçük yüzündeki kocaman Nessie sırıtışıyla tekrar cıvıldadı: "Bende kullanabileceğin bir tane var!"

Elimden tutup beni de yanına çekerek hızla uzaklaştı. Gözlerim odasındaki harikalar üzerinde gezindi. Milyonlarca oyuncak -ya da en azından yakın bir sayı- duvarları kaplamış, hepsi de parlak renkleriyle oynanmayı talep ediyordu. Hafif gece esintisinde uçuşan beyaz vual, bir meleğin asılmış elbisesi gibi görünüyordu.

Bir hazine sandığının önünde durduk; Nessie'nin hiç vakti yoktu. Eli, kilide tam olarak itilmiş küçük anahtarı çevirdi. Kollarıyla kapağı itti ve sanki gerçekten hazine arıyormuş gibi içindekileri karıştırdı.

"Buldum!" Nessie bir kitabı havaya kaldırdı, bir anlık bakışından fazlasını yakalayamayacağım kadar hızlıydı. Kapağını kapattı ve bu ses odayı çınlattı.

Sesi ve yüksek sesle yaptığı hareketler başka bir sesi daha beraberinde getirdi: "Pekâlâ hanımlar, yatma vakti geldi." Wynter kapının eşiğinde durmuş, kendine özgü yeşil pijaması vücudunun büyük bir kısmını gizlerken yorgun bedenini ahşap çerçeveye yaslamıştı. "Çok yorucu bir gün oldu."

"Kusura bakma anne. Jolie için bir hediye alıyordum." Nessie bana baktı, hâlâ gülümsüyordu. Gerçekten de çok mutlu bir çocuktu, böyle bir odada başka türlü de olabilirdi zaten. İsteyebileceği her şeye sahipti.

Kitabı bana uzattı ve ben de ona teşekkür ettim.

Küçük bacakları onu yataklarımıza doğru koşturdu ve ben ona katılmak için dönmeden önce, metal merdivenden üst ranzaya çıkmanın yarısına gelmişti bile.

"Aferin kızıma, tatlım." Wynter'ın yüzündeki ifade, kızına -küçük en iyi arkadaşına- duyduğu sevgiyi anlatıyordu ve her nasılsa bundan garip bir umut duydum. Bir gün yeniden bir aileye sahip olabileceğime dair bir umut; yüzüme gerçek gülümsemeler getirecek bir mini-ben.

"İyi misin?" Wynter'ın sesi hayalime girdi ve tıpkı hayatımdaki diğer her şey gibi göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

"İyi olacağım." Bir yalan daha söylendi.

"Zor olacak. Canın yanacak. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen koridorun sonundayım." Duygularımı dile getirmekten kaçındığımı hissetmiş olmalıydı. "Kahvaltıda görüşürüz," dedi ve sonra gitti, ışığı söndürdü ve giderken bizi daha karanlık bir alana gizledi.

Kapı tıkırdayarak kapandı.

Lambayla aydınlatılmış odada, yüksek tavana yansıtılmış yıldızların altında, her rahatsız edici adımda bana çok küçük olduklarını hatırlatmaya devam eden hediye pijamalarımınla yürüdüm. Wynter benden daha küçüktü ve kesinlikle sıska olmaktan hoşlanan bir kadındı, çünkü benimkini bir kenara bırakın, kıyafetlerinde onun vücudu için bile neredeyse bir santimlik nefes alacak yer yoktu.

Yorganın altına girdim, günlük hâlâ elimdeydi. "Benimle yatmak ister misin?"

Sesi hiçbir belirti vermese de Nessie'nin yalnız uyumaktan korkup korkmadığını merak ettim.

"Benim yapmamı mı tercih edersin?" Yastıklarımı anlamsızca kabartarak sordum.

"Çift kişilik yatağın var; istersen ben de seninle yatarım. Bazen kabus görürsem annem de benimle yatıyor." Küçük yüzü gözünün önündeydi, vücudu bir tür yarasa bebek gibi üst ranzanın parmaklığından sarkıyordu.

Yüzündeki ifadeyi, yani yanıma sokularak hislerimi değiştirebileceğine saf inancını değiştirmek istemedim.

"Tamam." Gülümsedim, sahte ama onun merdivenin basamaklarından inmesini sağlayacak kadar inandırıcıydı.

Artık benim olan yatağa sürünerek girdi, çarşafların altına girerken küçük bedeni ona sokuldu.

"Babanı özlediğini biliyorum ama ben iyi bir ablayım." Kolunu boynuma dolayarak beni kendine yakın tuttu. Ve küçük eliyle sildiği bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı.

"tatlısın." Tekrar gülümsedim ve gülümsememde biraz özgünlük vardı.

Parmakları saçlarımda kayboldu, onları kıvırdı ve parmaklarının etrafında döndürdü. Ve birkaç dakika içinde uykuya daldı. Küçük bedeninin gün içindeki enerjisi tükenmişti, beyni dinlenmeye hazırdı. Hafif bir horlama yankılandı

Pembe ve büzgülü dudakları yüzüme bir gülümseme daha getirdi.

Cömertçe hediye ettiği günlüğü açmak için, sadece çocukların yapabildiği garip bir pozisyonda kıvrılıp yuvarlanana kadar bekledim.

Güzel kapağın yan tarafındaki düğmeye bastım. Kitabın kilidi açıldı ve kapağı ters çevirdim, artık onu dolduran kanatlı pembe atı ya da hayvanın arkasına damgalanmış ve bana kırılmaya devam eden kalbimdeki acıyı sevgi kalplerini göremiyordum.

Doğru tarih ve aya ulaşmak için sayfaları karıştırdım. Gün doğru değildi. Kitap bir yıl geçmişte geçiyordu.

Acı hatıralarım saklansın ama unutulmasın. Seslendirildi, gizlendi ve bu dergide arşivlendi.

Yuvarlandım. Dirseğime dayanarak kalemi yan taraftaki tutucusundan çıkardım ve yazmaya başladım.

Sevgili günlük. . .

Bölüm 2

Jolie-günümüz

Tukarıdaki parlak güneş arabanın camından uzandığım arka koltuğa vurdu ve göz kapaklarıma kondurduğu bir öpücükle beni uyandırdı.
Uzun karanlık

Kirpiklerim ağırlıkları altında açılmak için mücadele ederken yanaklarımın üstünü gıdıkladı.

Hepsi kötü bir rüya mıydı? Sadece umut edebilirdim.

Boynumdaki ağrıyı bir zonklama hissi takip etti. Parmaklarım gezinerek sebebini aradı. İğnenin ucu hâlâ derimin içinde kaybolmuştu, içeriği kanımda dolaşıyor ve beni uyuşturuyordu.

Belli ki kloroformlu mendili beni zapt etmeye yetmemiş.

Bana ne enjekte ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona karşı verdiğim mücadeleyi zar zor hatırlıyordum.

Ağırlık çok ağırlaştı ve gözlerim kapandı. Dakikalarca, belki saatlerce, belki günlerce kapalı kaldılar. . belki daha uzun.

Yüzüme su sıçrayınca gözlerimi kırptım. Yeni bir mekâna uyandım; modern ve şık bir otel odası. Yan odadan müzik sesi geliyordu.

Gözbebeklerim daha küçük dairelere dönüştü. Uyuşturucunun etkisi geçerken önümdeki görüntüye baktım -pek çok silik yara iziyle parıldayan mükemmel bir yüz. Melek derisi giymiş bir şeytan yattığım yatağın kenarında oturuyordu.

Uzun parmakları bir bardağın içine daldırılmıştı. Seramiğin büyük bir bölümünü büyük sarı bir ayıcık kaplıyordu. Önümdeki kişiye bakmamak için ona odaklandım.

"İşte buradasın, uyanmışsın." Sesi coşku dolu değildi. Öfke doluydu.

Güzel yüzündeki ifade, uyanmamı hiç istemiyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Dikkatli bir sevgili gibi ya da tam tersi yanımda oturuyordu. Eli sakın bir dokunuşla karnımın üzerine oturdu. Yabancı bir dokunuş. Sahte ve sevgisiz ama hatırladığım gibi acı verici değil.

Kalbim göğsümde tekledi. Dokunmak beni korkutuyordu. Onun dokunuşu beni dehşete düşürdü.

Gözlerimi onun üzerinde santim santim gezdirmeye zorladım. Kareli ve sofistike bir gömlek ve pantolon giymişti, daha önce sergilemediği bir zenginliği haykırıyordu.

Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, vücudunun aşına olduğum kısımlarını ortaya çıkarıyordu ama hiç görmediğim yanlarını da gösteriyordu. Güzel çocuk imajına uymayan dövmeler. Vücudu biraz daha hantaldı ama yine de zayıftı, yine de daha güçlü görünüyordu. Artık bir çocuk değil, bir erkekti.

Daha tehlikeli bir canavar türü.

Eli, açık ceketinin ortaya çıkardığı vücudumun üzerinde gezindi. Parmakları tükenmiş kıvrımlarımın üzerinde gezindi. Sıktı, büyük eli küçük göğsümün üzerinde gezindi. Kalbimde durdu, fildişi avucunu tenime bastırdı.

"Kalbin hızla atıyor." Güneyli ağzı kulaklarımda çınlıyor, bana bir zamanlar onun sesini ne kadar sevdiğimi hatırlatıyordu. "Benim için yarış." Sırıttı, dudağı her kadının gözlerini kamaştıracak güçte hipnotik bir gülümsemeye dönüştü.

diğer kadın. Diğer eli boğazına gitti ve belirgin Adem elmasının arkasında her zaman var olan şişliğe masaj yaptı.

Konuşmakta zorlandım, kelimelerim boğazımda düğümlendi, yıllarca hapsettiğim korku orada kilitlendi - hayatıma dönerek yüzeye çıkmaya zorladığı korku.

Endişem beni sert yatağa sabitledi. Nefesim ciğerlerimde kilitlendi ve kendi tenimin içinde klostrofobik hissetmeme neden oldu. Islaklık ve sıcaklık hissettim, sonra da üşüdüm.

Gözleri vücudumu taradı, değişen ifadelerimi not aldı. Bacaklarımın arasına bakarak, sıkıntımın kanıtı olarak kararan yatak çarşaflarının görüntüsünü aldı. İçimden sızan suyu durdurmaya çalıştım ama içimde yeterince yer yoktu. . korkum her şeyi alıp .

"Ah. . . . seni pis kız. Bu ikimize de pahalıya patlayacak, biliyorsun." Göz kamaştırıcı gülümsemesi geri döndü, mükemmel görünen dudaklarından hafif bir kahkaha süzüldü.

Ağzımdan zayıf bir öksürük çabası döküldü. Saçlarım ciğerlerimle birlikte zıpladı, yıllardır kaldığı yerden, yüzümden kalkarak beni dünyanın çirkinliğinden sakladı.

Birçok kişi bunun tam tersi olduğunu, çirkinliğimi sakladığımı söyledi. Ve bu kısmen doğruydu.

Korkmuştum. Zarar görmüştüm. Artık bir zamanlar olduğum kıza benzemiyordum.

Elim hızla hareket yaralarımı koyu renk buklelerimin arkasına gizledi.

Gözyaşları yüzümü yaktı, gözümün ucuyla süzüldü. Ona duyduğum tiksinti ve kendi görüntümden duyduğum utançla başımı iki yana çevirdim.

eylemler. Birçok yönden mahvolmuştum. Birçoğu onun hatasıydı. Yaptığı işe hayranlıkla bakarken bana gülümseyemedi.

"Benimle konuşmuyor musun, Jolie?" parmakları konuşurken yine boğazına bastırdı, tıpkı sık sık yaptıkları gibi, sanki kayıp kelimeleri ağzının yönüne doğru yönlendiriyordu.

Ağzım açıldı ama dudaklarımdan ağır bir nefesten başka hiçbir kelime çıkmadı. "Seni hatırladığım kadar çok benziyorsun. Ama yine de çok farklısın."

"Ne. ." Gözyaşlarım hızlı ve öfkeli bir şekilde sel olurken acı dolu bir hıçkırıyla boğuldum. Gözlerimi kapattım ve karanlığın içinde cesaretimi buldum.

Kulaklarıma başka birinin fısıltısı girerken Cehennem'in gülümsemesi tenimi öptü. "Bunu yapabilirsin, bebeğim." Babam. Her zamanki gibi bana tezahürat . Ses tonundaki sükûnet, Hell her konuştuğunda kanıma karışan korkuyu bastırıyordu. Cehennem ne zaman çok yaklaşırsa anılarımin içinde bir boşluğa dalıp gidiyordum. Saldırıları her yağdığında ve beni boğmaya çalıştığında babamın sesi benim şamandıram oldu. Ama o yavaş yavaş elimden kayıp gidiyordu, benden yukarıdakiler tarafından değil, cehenneme ait olanlar tarafından çalınmıştı. Woodrow Cenneti-benim cehennemim, ve beni yaratan canavar

Onu.

Kabuslarımin sahibi olan adamlar.

Babamın sesi beni arafımdan -ölümü umutsuzca beklerken yaşadığım kabustan- çağırmadığında, gerçek olmayan bir harikalar diyarına kaçırdım. Farklı olduğum, sevdiğim alternatif bir gerçekliğe. Woodrow'un her zaman sevgi dolu olduğu ve bu varlığın onu asla ele geçirmediği bir yere.

Cesaret taklidi yaparak gözlerimi açtım ve karşımdaki adamla -hayır, canavarla- yüzleştım. "Burada ne işim var, Cehennem?"

"Beni tanıdığınızı gördüğüme sevindim." Sanki bu onun için dünyalara bedelmış gibi gülümsedi. "Aileler bir arada kalmak içindir, Jolie." Gözleri tekrar yüzüme kayd, çarşafı dağıttığını görmezden geldi.

"Biz aile değiliz." Bu sözleri getirmek daha kolaydı.

"Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm." Uzandığım yataktan kalkarken dokunuşu kalktı.

Doğrudum, titreyen sinirlerimin neden olduğu uzuvlarımdaki titreşimi gizlemek için çok uğraştım. Ama bu imkansızdı. Korkudan titreyerek neredeyse yataktan fırlayacaktım.

Hell pencerede durmuş, uzun boyu ve karanlık aurasıyla güneş ışığını engelleyerek beni izlerken yataktan kalkmadım.

Yanımdaki sandalyede gizli bir kıyafet duruyordu, çantanın fermuarı askıya kadar çekilmişti. Fermuarı çekti, elbiseyi ortaya çıkarmak için kolunu hareket ettirirken gözleri hâlâ bendeydi.

"Güzel değil mi?" diye sordu ama cevabımı beklemedi. "Güzel, siyah, baştan çıkarıcı. . tıpkı senin gibi."

Sözleri başka bir insan tarafından söyleneşeydi ya da her bir sesli harfin üzerinde böyle bir nefret olmasaydı rahatlatıcı olurdu. Rahatsızlıkla ayağımı sürüyerek yukarı doğru çıktım ve ıslak bölgemden uzaklaştım. Ellerim buz tutmuş tenimi ovmaya çalıştı ama odanın havasızlığına ve dışarıdaki parlak güneş ışığının sıcaklığına rağmen her zamankinden daha çok üşüyordum.

"Bunu kolay yoldan da zor yoldan da yapabiliriz. Dediğim gibi, aile bir arada olmalı."

"Ve dediğim gibi, biz aileden değiliz." Bu sözleri söylemek için daha fazla cesaret gösterdim.

"Zor yoldan mı? Sanırım disiplini özlemişsiniz; önceki evinizde nadiren dikkat çektiğiniz söylendi. Her zaman çok iyi-

davrandım." Bir an durakladı. "Sadece ellerimin üzerinde olmasından hoşlanıyorsun, öyle mi?"

Sözlerimi hak etmeyen bir adama söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı için sessiz kaldım.

"Biz aile değiliz," diye tekrarladı. Elinde elbiseyle bana doğru yürüyordu. "Henüz. Bu gece olacağız, sevgili gelinim. Şimdi, giy şu lanet elbiseyi. Sana iki kere söyletme. Düğün fotoğraflarından önce vücudunda daha fazla çürük istemiyorum."

Cehennem elbiseyi göğsüme soktu, dokunuşu nefesimin kesilmesine neden oldu. Bacaklarım beni dev yatak başlığına çarpana kadar geriye itti.

"Düğün fotoğrafları!" Sanırım bu sözler aklıma geldiğinde kalbim bir dakika boyunca durdu.

"Düğün fotoğrafları istediğin bir şey değil mi?"

"Düğünü istemiyorum!" Artık planlarını bildiğim için içimde tutamadığım nefretimi odanın içinde tükürdüm.

Dizlerim hâlâ titrerken ayağa fırladım ve muhtemelen o kadar da çirkin olmayan elbiseyi yere fırlatarak kapıya doğru koştum.

Koştuğum günlerin üzerinden yıllar geçmişti; neredeyse hiç hareket etmediğim yıllar. Zamanımın çoğunu başımı eğerek, işkence görmüş ruhumun sahibi olan cehennem tanrılarına bir daha asla satılmamak ve hatta dokunulmamak için dua ederek geçirdim.

Kapıya vardım, bu kadar hızlı hareket ettiğim için gurur duyuyordum. On sekiz yaşında geçirdiğim ve asla tam olarak iyileşmeyen bir diz sakatlığından sonra bu çok zordu.

Parmaklarım altın sapın etrafını sarmakta gecikmedi.

Mandalı bıraktım ve titreyen parmaklarım tahtayı geri çekti. Kalbim kulaklarımda hızla atıyor, başka bir şey duymamı engelliyordu. Ben duymadım.

Arkamdan koştuğunu duymadım; parmaklarım hala kapıyı tutarken kapıyı çarparak kapatırken dudaklarından çıkan kahkahayı duymadım.

ığlığım etrafımda uçuşan umut balonunu delip geçene kadar hiçbir şey duymadım.

Eli ağzımın, yüzümün etrafını sarmıştı, büyük ve baskındı ve beni susturuyordu. Yaralarımı hissedebiliyordu. Hıkırıklarım göğsümden onun göğsüne yankılanırken acımı hissedebiliyordu, kalpsiz boşlukta dolaşmak için bolca alana ve bolca arkadaşa sahip olacaklardı çünkü zaten acımın çoğunu barındırıyordu ve hepsini en güzel anıları gibi saklıyordu.

"eneni kapatacak mısın? Yoksa sana çığlık atman için gerçek bir sebep mi vereyim? Benden kaçış yok. Bu asla olmayacak, Jolie. Asla. Bir daha asla elimden kamana izin vermeyeceğim. Sen benimsin. Her zaman benim oldun." Sesi uğursuz ve umut vericiydi. "Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek; anlıyor musun?" yaklaşıp boynuma sokulurken ses tonu değişti.

rktm ama elimden geldiğince onu görmezden geldim. Bir dakika kadar.

Parmaklarım yeni yaramın üzerinde geziniyor, şişmiş parmak eklemlerimi hafifçe ovuyordu. Sorularına cevap vermedim, sadece kıpırdanmaya çalıştım. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama elinden kurtulamadım. Kontrol ondaydı; bu babasından bir hediye idi, o yok olduğunda verilmişti. Kimsenin istememesi gereken bir miras.

"Bırakın beni," diye yalvardım.

"Jolie, gitmene asla izin vermeyeceğim." Sesi şehvetliydi, güçlü bir büyücünün cazibesiyle kaplıydı, neyse ki benim bağışıklığım vardı. "Sana sahibim. Aklına sahibim. " Parmakları saçlarımın arasında dolaştı, küçük daireler çizdi.

İşaret parmağı ve orta parmağıyla çizdiği görünmez desenler, sanki kelimeleri beynime masaj yapar gibi kafa derime yerleştirdi.

Yaptığı şeye, hipnoz yöntemine odaklanmamak için kendimi zor tuttum. Haklıydı, zaten kafamın içindeydi.

Bundan nefret ederdim.

Parmakları uzaklaştı; eli elbisemin eteğine düştü, bana giydirdiği açık ceketine. Hâlâ onun gibi kokuyordu, hem tatlı hem ekşi. Ölü güller gibi kokuyordu - son kullanma tarihi geçmiş çiçekler değil, ama çiçeksi, karanlık bir kenarı olan. . . hipnotik.

Buklelerimi düzeltti, başımdakileri değil, bacaklarımın arasındakileri. Sekssiz bir köle, değersiz bir fahişe olarak usturaya sahip olma şerefine erişemedim. Gerçi ben de istemiyordum.

Değerli olanlar asla kendilerini tıraş edemezler.

Tanıdık bir utanç bedenimi sararak beni sıcak tutarken gözlerimden daha fazla yaş aktığını hissettim. . çok sıcak. Midem bulandı ve bu hissi için sertçe yutkunmak zorunda kaldım. Üç parmak zorla içime girdi. Ne bir uyarı, ne bir nezaket. Yakınlık yerine vahşetten başka bir şey yoktu. Onun sayesinde çok aşına olduğum bir duyguydu bu.

Acıdan kaçmaya çalışarak geriye sıçradım. Parmaklarım hala şişmiş elimi tutarken, acı içinde inlememden uzaklaşmak için sessizce kemiklerimdeki kırıkları saydım.

Bedenim onunkine yaslandı ve bunu hissettim; kasıklarının şişliği omurgama batıyordu.

Bundan zevk alıyordu.

Vücudum onun istilacı parmaklarını çıkarmak için mücadele ederken benden ve acımdan zevk alıyordu.

Beni sertçe becerdi; parmaklarını işbirliği yapmayan bedenimin içinde kaybederek beni derinlemesine becerdi. İçimde beni de yeni bir şekilde inleyen çıkıntıyı bulduğunda kulağıma doğru inledi ve "Vücudunun sahibi benim" diye fısıldadı. Parmaklarını içimden çekip ağzına götürdü. Parmaklarındaki tadı yaladığında çıkan sesi duydum. "Senin lanet ruhuna sahibim."

Beni uzaklara fırlattı, ben de bir köşeye çekildim ve onunla ilgili olmayan soğuk anılarla biraz rahatlardım. Köşeler tanıdıktı. Onların içinde yaşadım, bir yatağa layık değildim, bir hayalin içinde saklandım, gerçeklikten saklandım - en kötü kabuslarımdan çok daha karanlık bir yer. Bundan daha karanlık. Ve sonra kemerini çözüp bana doğru ilerlediğinde zihnimin onu dışarıda tutan duvarları yıkıldı.

Hatıralar derimin yüzeyine fırlayarak bana bu acıyı daha önce de yaşadığımı hatırlattı.

Daha kötülerini de atlatmışım.

Gözlerimi kaçırdım, itaat etmek istemediğim emirlere ve acıma karşılık vermek istemediğim zevke boyun eğdim ve kendimi adadım. Saf beyaz gömleği önümde, kiraz kırmızısı halının üzerinde buruşuk bir pozisyonda duruyordu. Yaramazlık yaparsam ya da onu memnun edemezsem en az kan lekesini saklayacak bir halı.

Pantolonu düşüp gömleğine katıldığında kalbim küt küt atmaya başladı, boxer'ı da düştü. Kemerinin ağır tokası halıya çarptı, yüzüstü, parlak liflere gömüldü, tıpkı benimki gibi olmak üzereydi.

Çorapları hâlâ ayağındaydı; bu beni her zaman rahatsız eden bir şeydi ama nedenini bulamıyordum. . . belki de ihtiyacım olmasa bile ondan nefret etmek için daha fazla neden istiyordum.

Gözlerimden soğuk yaşlar süzüldü; acılarım için gözyaşları; halihazırda yaşadığım ve henüz gelmemiş olan acılar için. Parmakları tenime değdiğinde yine irkildim. Ne zaman fiziksel acı vermeyen bir dokunuş yapsa düşüncelerimi kaplayan kafa karışıklığı bulutu etrafımdaydı. Bunun yerine duygularımı sakatlayan şefkatli bir dokunuş.

Ama bu dokunuş öyle değildi. Acı vericiydi. Morarmıştı.

Şefkati bir saniyeden fazla sürmedi. Küstah sertliği intikamla geri döndü. Karanlık gölgesi, kötülüğün varlığı, beni karanlık köşemin güvenliğinden sürüklerken sırtımda belirdi. Duvarları tırmaladım, bir şeylere tutunmaya çalıştım ama beni odanın ortasına, saklanacak hiçbir yer olmayan açık alana fırlatırken beni kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Başım yere çarptığında yaralarım halıyı yaktı. İçgüdülerim harekete geçti. Ellerim, tüm yaralarına rağmen beni yerden kaldırdı ve ayağa fırladım.

Bacaklarım beni yere kadar uzanan pencereye götürdü; kapıyı deneyecek kadar aptal değildim. Kaçamayacağımı biliyordum ama hala yok olan umudumun küçük kalıntıları vardı. Dikkat çekebileceğime dair bir umut. . . iyi bir Samiriyeli'yi kurtarıcım olması için cesaretlendirebileceğime dair umut.

Ağır yumruklarla cama vurdum, stres seviyem korkumla birlikte yükseliyordu. Yaralarım her vuruşta daha da kötüleşiyor, seslendirmek istemediğim inlemelere neden oluyordu.

"Yardım edin. Biri, lütfen, lütfen bana yardım etsin!" çığlığım ağzımı boşalttı, bir fısıltıdan fazlası değildi.

Kimsenin dikkatini çekemeyecek kadar yüksekteydim. Yerden en az beş kat yüksekteydim. Camın diğer tarafındaki boşluğu bir balkon kaplıyordu. Acaba dışarı çıkabilseydim, kendimi kalabalığın içine atabilir miydim?

havuzda eğlenmenin tadını çıkaranlara ne ? Cehennemle bir gelecek vaadinin bana getirdiği sefaletle son verebilecek miydim?

Böyle cevapları aramak için zamanım yoktu, bulmayı bırakın. Cehennem'in kolu belime dolandı; gölgesi beni pencereye kapattı, Kaderimi mühürlüyor.

Güçlü eli saçlarıma gitti, parmakları saç tellerime dolandı ve bana ailesinin sahip olduğum son şeyi, bilinçaltımdaki teselli eylemimi nasıl çaldığını hatırlattı. Ve onu sonsuza dek lekeledi.

"Bunu neden yaptığımı biliyor musun?"

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak burnumu çektim. Yıllar boyunca ikimizi de boğacak kadar çok gözyaşı biriktirmişti.

"Lütfen, dur." Sözlerim camı buğulandırdı. Umutsuz bir yakarış, sisin içinde yaratıldı.

"Sana durmanı söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Hatırlıyordum. "Kaçarken bana durmamı söylemiştin. Ondan önce de pek çok kez durmanı istemiştim."

"Yine de ikimiz de diğerini dinlemedik. Bu kelimenin hiçbir gücü yok." Sözleri kulağıma yakındı, beynime kazınıyordu. Ardından gelen öpücük, daha önce içinde yıkandığım asit gibi tenimi yaktı. "Empatiyi hak etmiyorsun."

Ben yaptım. . . Empatiyi, özgürlüğü ve yaşamaya değer bir hayatı hak ediyordum. Ona ilk sahip olduğumda elimden alınan her şeyi hak ediyordum. Ama değerim konusunda tartışmadım. . . Bir anlamı olmadığını biliyordum, bunu asla göremeyecekti. Hiç görmedi zaten. Kör olmuştu. Öfkeyle, içindeki kötülüğü ortaya çıkaran bir yetiştirilme tarzıyla.

"Bu bir ceza. Nasıl davranacağınızı çabucak öğrenirseniz, sadece bir kez vermek zorunda kalacağım bir şey! Bu yaptığımız şeyin karması.

"Sen etrafta yokken."

"Öğrendim. Öğrendim. Özür dilerim. Yaşadıkların için özür dilerim." Varlığımın her zerresiyle yalanlarımı anlamaması için dua ettim. Gözlerinin uydurmalarını görmemesi, kulaklarının yalvarışlarıma sağır olması için dua ettim.

"Özür dilemek için çok geç." Boynumun kıvrımını öptü ve mükemmel dudaklarının dokunuşu altında titredim, şehvetli öpücüğünden nefret ettim.

"Çok geç değil. Tanrı bağışlamaya inanır." Çaresizlik içinde onun daha derin bir parçasına ulaşmaya çalıştım. Saçlarımın kalınlığını görebilseydim ve içinde hala bir masumiyet yaşasaydı, gözlerinde ruhunun henüz lekelenmemiş bir parçasını arardım.

"Ben Tanrı değilim."

"Sen benim Tanrımsın." Babasının yaptığı gibi onun aklına girmeye çalıştım ama kelimeler -yalan- beni şiddetle hasta hissettirdi.

"Buna hiç inanmadın. Sadece kötüyü gördün. . her lanet durumda. Bir kez tattıktan sonra seni ne kadar arzuladığımı hiç görmedin."

"Gelecekte yapacağım. Seçenekler olduğunu söylemiştin. Ben kolay yolu seçtim.

Affedilebilirsin." Başka bir yalan daha ortaya

çıktı. "Değişmek için çok geç değil mi?"

"Hayır. ."

"Güzel. . bunu unutma!" Soğuk sesi kulağıma saplandı, yüksek ve tehditkârdı; acımı vaat ediyordu.

"Woodrow. ." Başımı salladım, korku kollarıyla beni sardı. "Kapa çeneni; o ismi kullanmadığımı biliyorsun." Sesi değişti, keskinleşti, onu daha fazla konuşmaya zorlarsam bana daha fazla acı vermeye hazırды.

kelimeler.

Güçlü eli saçlarımdan çekildi ama mükemmel bir itaatkâr gibi ona karşı koymadım. Geçmişim zaten yapamayacağımı kanıtlamıştı. Onun dengi değildim.

Ağzı kulağımdan uzaklaştı, ama sesleri hâlâ içimde yankılanıyor, yan odadan gelen müziğin üzerinde ağırlaşıyor, onu dışarıda tutmak için zihinsel duvarlarımı inşa etme çabalarımı çoğaltıyordu.

Ceketini omuzlarımdan yukarı çekti ve kollarımı serbest bırakmaya zorladı. Ondan uzağa düştüm, çıplak göğüslerim cam pencereye baskı yapıyordu.

Elini yalayarak ne halt ettiğini merak etmeme neden oldu. "Çok geç değil," sözlerini tekrar söyledim, ikna edici olmaya yakın bir şey çalıştım ve başaramadım. . . "Çok geç değil."

Artık çok geçti.

Yalama sesi kesildi ve yerini başka bir sese bıraktı. Alçak, ritmik inlemeler kulaklarımı dolduruyor, kasvetli bir melodi söylüyordu - çarpan kalbimle mükemmel bir düet. Bu şarkıdan nefret ediyordum.

Boynum büküldü ve onun elini yumruk yaptığını görebildim.

Uzun parmakları bacaklarının arasındaki silahın etrafını sarmıştı. Yalamayı tekrar duydum ve korkunun içimi kapladığını hissettim.

Vücudum sinirden yankılanıyor, çıplak halim cama çarparak titreşiyordu. İfşa olmaktan korkmuyordum; buna alışmıştım. Tacizden zarar görmüş derimden başka bir şey olmadan yaşamaya alışmıştım.

Ayağıyla bacaklarımı ayırdı, bedenime girmeyi talep etmesi için hazırды. Hoş karşılanmıyordu. . ama asla gelmeyecek bir daveti bekleyecek türden bir insan olmayacaktı.

Kendini kalçalarımın etleri arasında kaydırarak konumlandırdı, ben ise kendimi bunun olmadığı bir alana zorlamaya devam ettim.

Yalvarmadım. İçime girerken, beni parçalara ayırırken ve daha önce hiç yaşamadığım bir acıya neden olurken sessiz kalmak istedim. Bu beni gitmem gereken yere doğru ateşleyen bir tetikleyiciydi.

Elimde değildi, çığlık attım, camı kıracak kadar yüksek sesle düşündüm, ama ne yazık ki yanılmıştım ve sonra kapandım. Güvenli alanım kapılarını açtı ve zihnim kaçtı, bedenimi onu ihlal eden adamla birlikte bu otel odasında geride bıraktı.

Gözlerimi kapattım ve hayallerim beni karşıladı. Başka birini hayal ettim, Cehennem gibi görünen ama tamamen farklı davranan birini. İnsanlıktan uzaklaşmamış, ahlaki değerlerine hala bağlı biri. Daha fazla acı çektirmek yerine hissettiğim acıları dindiren biri.

Kafamın içinde bana usulca sarıldı.

Burada ve şimdi, dudaklarım cama yapışmış, gerçek dünyada var olmayan bir insanın hayali tenini öpüyordu. Cehennem sikini içimden çıkardığı anda kendimi boşlukta hissedeceğim bir insan. Travmamı görmezden gelebildiğimde uzaklaşacak bir insan.

Öpücüğüm ona *-hayalimdeki* adama- yardım etmesi için yalvardı, beni daha iyi hissettirmesi için yalvardı.

Ve yaptı da. Her zamanki gibi.

Hayali eller bedenimi en tahrik edici dokunuşlarla öptü ve beni şu anda var olmayan bir insana daha sert ve daha derin bir şekilde aşık etti.

Kaybolmuştum.

Bu dünyada kayboldum. Kimera beni sevgisiyle beslemeye devam ederken, kırık bir zihniyete yenildim.

Bunun vücudumun gerçek dünyada yaşadığı trajediyi nasıl hızlandıracağını düşünmeden ıslandım.

Cehennem içimi doldururken, aleti merhamet göstermeden kıcımın içine girerken acı içimden fırladı. Ve transımdan çıktım.

Kalbim camı yumrukluyor, yumruklarım kadar sert çarpıyordu. Ağır nefeslerim, görüşümün görmekte zorlandığı bir sis yarattı. Önümdeki çarpık görüntüye odaklanmaya çalıştım. Fıskiyeler. Su havada dans ediyordu. Duyamadığım müzik -yan komşunun kötü pop müzik seçimi sayesinde- su sıçramaları arasında yankılanıyordu.

Gözlerimi tekrar kapattım, beni sonsuza dek ele geçirmesi için dua ettiğim karanlıktan başka bir şey görmek istemiyordum. Sonsuz bir uyku, kâbusumun sona ermesinin tek yoluydu.

Ama kalıcı bir uyku beni ele geçirmedi.

Artık değilken uyuyan güzeli oynayamazdım. Ve kabus bitmedi.

Daha da kötüleşti.

"Woodrow, lütfen. . ." Az önce kendime verdiğim yemini bozarak yalvardım. Ona durması için yalvarmayı bırakmamı söyleyen bir yemin çünkü durmayacağını biliyordum. "Acıyor." Alt dudağım titreyerek camdaki sisi bulaştırdı.

Beni görmezden geldi, cevap vermeye bile layık görmedi.

Tekrar denemek zorunda kaldım, "Lütfen. . ." Acıdan yüzümü buruşturdum, aniden her şeyi hissettim.

Güçlü parmaklardan oluşan bir eli boğazıma dolandı, diğer eli de kendi elinin etrafına dolandı ve bana daha fazlasını dayatırken kendisine verdiği rahatsızlığı ayarladı.

"Uyarını aldın. Bana bunu tekrar yaptırma. Kendin için daha kötü hale getirme. Kapa şu lanet çeneni. Ve bana öyle demeyi kes!"

Parçalanmış hissediyordum. Birden fazla şekilde bölünmüştü; tek bakir içine soktuğu tenim, sonunda son parçamı da sahipleniyordu. Ve benim

Kalbin yarısı atmayı durdurmak istiyordu; diğ er yarısı ise hayatta kalmak için savaşıyordu.

Eli boğazından vajinama, ihlal etmeye aşına olduğı yere doğıru hareket etti. Klitorisimi  imdikledi ve beni bedenimden çağırmaya çalıştığı orgazmdan saklanmaya zorladı. Bunun olmasına izin veremezdim. Üzerimde böyle bir gücü hak etmiyordu. Ben de daha fazla acıyı hak etmiyordum ve bedenime ihanet etmesi, iyileşmek için mücadele ettiğim ağırlara neden oldu.

Nefes alış veriş i kulağıma tırmalıyordu; hareketleri boğazındaki kısıtlamanın artmasına neden oldu ve ona kendi acılarını verdi. Acıların onu öldürecek kadar güçlü olması için dua ettim çünkü yaşamayı hak etmiyordu. Acı dolu bir ölümü hak ediyordu ama Azrail'in neden henüz onun için gelmediğini anlayabiliyordum. Tanrı sadece en iyileri alsaydı.

Tanrı onu istemedi. . kimse onu istemezdi. Şeytan bile.

"İkimize de zarar veriyorsun." Kelimeler döküldü ve başım gölgelerine çarpmadan önce cama çarptı.

Elini tekrar boğazına götürdü, kelimeleri ağır geldiğinde ya da bedeni onları ağızına taşıyamayacak kadar uyuşuk olduğunda her zaman yaptığı gibi bir kez daha ayarladı. "Son uyarı," diye kulağıma üfledi. "Zaten umduğumdan daha hoş ör lü davrandım."

Ağızımı kapatarak acı dolu iniltilerimi bile içeride hapsedtim. Halsizlikle sarsıldım, i  derim yırtılırken sessizce acı içinde kasıldım.

Aleti beni gererken içimdeki kuruluğun neden olduğı sürtünme, intikamcı alevlerin gücüyle beni ruhuma kadar yaktı, bu acı hatırayı sonsuza dek içime işledi, öyle ya da böyle sonsuza dek cehennemde yanacağımı garanti etti.

Onun seğıirdiğini hissettim; bu korkunç kâbusun doruk noktasının yaklaştığını bilmek beni biraz olsun rahatlattı.

Hıçkırıklara boğuldum, tüm vücudumun sıkışmasının onun şaftından salınımı çekeceğinden habersizdim. Dölünün sıcaklığının içimi kapladığını hissettim. Ama durmadı; beni becermeye devam etti, her hamlede içimde daha derine itti.

Kendimde değildim ve bayılmak için can atıyordum. Bir ertelemeye ihtiyacım vardı. Birkaç saniyelik huzura.

"Şimdi anlıyor musun, sana kim sahip?" Ağır aksanlı sesi hâlâ sessizdi ama sorusu mekânın durgunluğunda oyalanıyor, artık duyamadığım yavan şarkı sözleri gibi tekrarlanıyordu.

Pop müzik yan odada öldürülmüş, dinleyenler onun ölümünden başka bir şeyi kutlamak için dışarı çıkmıştı. Yer sessizdi. Etrafta ılgılığımı duyacak kimse yoktu. Bu yüzden denemedim bile. Korku, Cehennem'in çalamadığı tek şeyi, sesimi çalmıştı.

Onu çalmak istemedi.

Yalvarışlarımı duymaktan ve görmezden gelmekten çok keyif alıyordu.

Kendimi gizledim, kollarımı vücuduma doladım ve ihtiyacım olan sarılmayı kendime verdim. Çikolata rengi saçlarımın arasından koyu renk gözlerimi süzerek arkama baktım ve ağızımdan "Sen biliyorsun" sözleri döküldü.

"Peki benim lanet adım ne?"

"Cehennem. Senin adın Cehennem ve ben sana aidim." Yavaşlayarak durdu ve burnuma bir öpücük kondurdu.

"Anlıyorum. Şimdi seni temizleyelim." Benimle nazik bir aşık gibi konuştu, yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı - gerçek duygularını gizleyen bir serap. Bu nazik ses tonu benim için değildi; onun içindi. Kendi acısını dindirmenin bir yoluydu.

Sonunda geri çekildi. İçimden çekildi ve beni boş bırakarak acımın büyümesine izin verdi.

Bir damlanın bacaklarımdan aşağı yavaşça aktığını hissettim. Havayı derin derin içime çekerken burnuma tuzlu, metalik bir koku geldi. Bir pislik nehri. Sperm ve kan. Kanadığımı anlamak için bakmama gerek yoktu. Tıbbi müdahaleye iznim olup olmadığını sormama gerek yoktu. Bu soruların cevaplarını zaten biliyordum ve umduğum cevaplar değildi.

Kıpırdayan parmağı onu takip etmemi söyledi. Gözleri itaatsizlik etmemem için beni uyarıyor, gerekirse kime ait olduğumu hatırlatacağına söz veriyordu.

İtiraz etmedim. Sallanan ayaklarım onun gölgesini takip ederek büyük banyoya doğru ilerledi.

Halıdan fayansa, sıcaktan soğuca adım attım ve içimdeki değişimi hissettim.

Zihnimin tekrar kapandığını hissettim.

Zihnim vücuduma uygulanan tüm istismarla başa çıkamıyordu. Sadece yaşadığım travmayla değil, *onun* malı olma fikriyle de başa çıkmaya çalışıyordum.

Bana sahipti. .. şeytana rakip olabilecek bir adam tarafından.

Cehennem

Su sıcaktı, kabarcıklar yüksekti, vücudunu bir battaniye gibi saklıyordu. Onu benden koruyan bir güvenlik battaniyesi. Bu işe yaramazdı. Hiçbir şey işe yaramazdı. Hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı, ne onun umutsuzca arzuladığı hayat, ne de benim ölümüm.

Vücudu donmuştu, dokunuşumun altında buz tutmuştu.

"Seni temizlemeliyiz. En iyi şekilde görünmelisin." Onun temiz görünümünü özlediğim gerçeğini inkâr edemezdim. Kirliliği seviyordum sanırım. Ama kirlilik hiçbir zaman beni azdıran türden bir kirlilik olmamıştı.

Konuşmadı. Ne boyun eğdi ve emirlerimi kabul etti ne de karşı çıktı. Sessizce oturdu, bedeni suyun içinde, aklı başka bir yerdeydi. "Ne düşünüyorsun?" Nazik bir yaklaşım taklit ettim, onunla şımartılması gereken lanet bir çocukmuş gibi konuştum.

Bu yaklaşım tüylerimi diken diken etti. Yabancı hissettim. . yanlış, kim olduğuma ihanet ediyormuşum gibi. Sahtekârlık kesinlikle bir günahı. Babam bana böyle söylemişti. Gerçi bana o kadar çok yalan söylemişti ki duyduğum tüm gerçekleri unutmuştum.

Küvetteki ılık suyun üzerinde kalan kir halkası bana son banyosundan bu yana epey zaman geçtiğini söylüyordu. Çilek ve limon kokuları suyun içinde dans ediyor, acı çekmesinin kokusunu yok ediyordu -iyi, çünkü o lanet kokudan nefret ediyordum.

"Ne düşünüyorsun, hmm?" Banyo kenarına oturup düşüncelerine nüfuz etmeye çalışarak tekrar sordum. Onları beyninden uzaklaştırmak ve işgal ettikleri alanı istila etmek istiyordum.

Onun kafasından çıkmasını istedim.

Ama o hâlâ oradaydı, çarpık zihnini uydurma anılarla doldurmaya devam ediyordu.

Ve ben dışarıda kaldım.

Ancak yaşadığı şey -uyumsuz hayal kurma- onu işitmez yapmıyordu, sadece cahildi.

Ben de cahili oynayabilirim.

Çabalarımı başka bir şeye yönlendirdim. Pozisyonumu değiştirdim, bacağını sudan çıkardım. Kenardan bir tıraş makinesi aldım ve salatalık kokulu tıraş köpüğünü bacaklarına sürdüm. Yıllardır tıraş edilmemiş vücut kıllarından arındırmadan önce cildini bolca köpürttüm.

Derisini kesmemeye dikkat ettim; morluklar beni rahatsız etmiyordu, morluklara neden olmak da öyle, ama açık yaraların onun için seçtiğim elbiseyi mahvetmesini istemiyordum. Elbette, elbise geleneksel değildi. Yaralar koyu renkli malzemeyi lekeleyecek gibi görünmüyordu çünkü beyaz ve bakire değildi. . . o da değildi ve ben bunun sembolik olmasını istedim.

Bacaklarıyla işim bitince kollarına, sonra da koltuk altlarına geçtim. Derisine kadar traşlı olmasını seviyordum. . çıplak ve cırılçıplak.

Benim mükemmel küçük bebeğim.

Tıraş makinesini yanımdaki banyo yerleştirdim, yeterince yakındı, böylece onunla sefil hayatlarımızdan birini sona erdirmeye çalışmak için çalmaya cesaret edemezdi. Yüzümü ona dönecek şekilde kendimi ayarladım; başımı çevirebilseydim onu yıkamak çok daha kolay olurdu ama bu yapabileceğim bir şey değildi. Her seferinde tüm vücudumu yeniden konumlandırmak zorunda kalıyordum.

onun bir parçasını taşımak istedi.

Boğazıma sürekli bir ilmik dolanıyordu ve beni boğarak öldürmeye hazırdı.

Bir sünger aldım, vücuduna sürmeden önce sabunla kapladım, hissettiği endişeleri yıkadım ya da en azından yıkamaya çalıştım.

"Benimle konuşmaya hazır mısın?"

Beni duyunca bir kez göz kırptı. Bunu hayır olarak algıladım. Küçükken, boğazımdaki şişlik nedeniyle konuşmak zorlaştığında, ailem beni konuşmak için gözlerimi kullanmaya teşvik ederdi. Hayır için bir kez, evet için iki kez göz kırp. Jolie bunu biliyordu. Hatırlardı. Sadece zorluk çıkarıyordu.

Bu kadar zor biri olduğu için ondan nefret ediyordum. "Ne dediğimi unutma, Jolie."

Burun delikleri alevlendi, benden kurtulmak için ihtiyaç duyduğu havayı almaya çalışıyordu ama ona bahşedilen tek şey, öfkemin yaydığı zehirli dumandı.

"Peki. Nasıl istersen öyle olsun." Ayağa fırladım ve sert parmaklarımla onu kavradım.

Neden olduğum dalganın altında neredeyse kayıyordu.

Yüzünü öptüm, elim ve onun günahları yüzünden zaten mahvolmuş olan yüzünü değil, henüz açılmamış yaraları olan yüzünü. Sessiz bir uyarı. Hak etmediği bir uyarı daha.

Süngerin sert tarafını vücuduna sürterek hızlandım. Derin su çalkalanarak küvetin kenarlarından akıyor, fayanslara düşüyor ve pantolonumu ıslatıyordu. Lekeleri çıkarmaya çalışır gibi ovaladım ve bir bakıma öyle de yaptım. Daha önce onu lekelediğim nefret lekelerini yok etmeye çalışıyordum. Titreyen bacaklarının arasından, en kirli lekelerin olduğu yerden başladım.

Dokunuşumla onu yaralayınca yerinden kımıldadı, uzaklaşmaya çalıştı. Küçük elleri çıkıntıya tutunmuş, bulamadığı desteği arıyordu.

Nefesinden ve ağızına kaçan sabunlu sudan boğularak bir kez daha hıçkırıklara boğuldu.

"Sen bir pisliksin," diye bağırdı.

Parmağım küvetin etrafındaki kir halkasını takip etti ve merak etmeye başladım, insan ticareti mağduru kadınlar duş alıyor muydu? Mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkıp kendilerini dikkatli gözlerden saklamak için mi yapıyorlardı bunu? Kim bilebilirdi ki! Ama bildiğim bir şey vardı ki, her hücrelerinde dolaşan mikroplar, birlikte yaşadığı diğer kırık ruhlardan daha fazla arkadaştı.

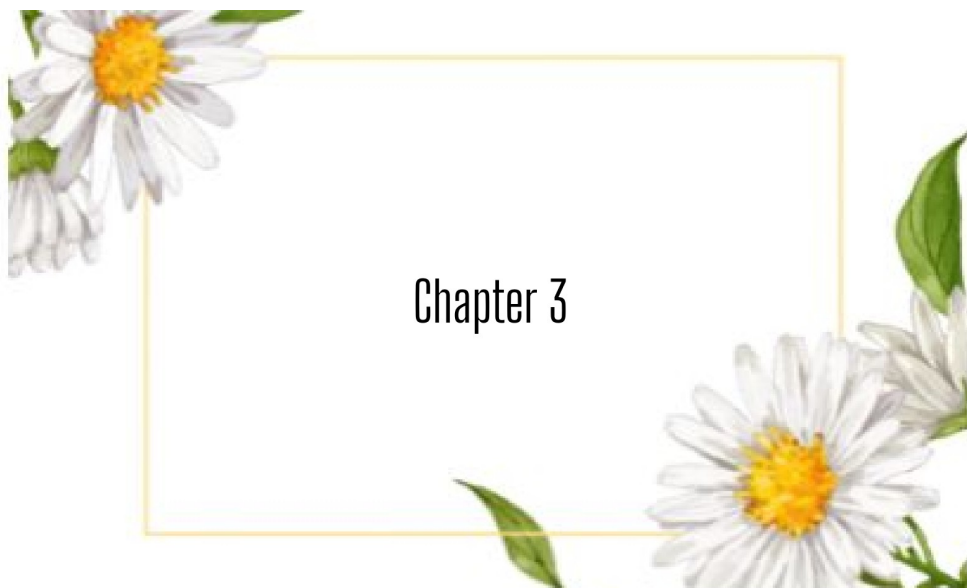
Etrafında olmayan insanlardan neden rahatlık talep ettiğine dair başka bir bahane yoktu.

"Bu bir pislik!" Yüzüne doğru bağırdım, parmağım güzel ağızına yakındı. "Bu!" Parmağımı dudaklarının ötesine ittim ve tekrar boğulana kadar ağızına sokup çıkarmayı bırakmadım.

Sanki farklı bir insan, daha iyi bir insan görmeyi umuyormuş gibi bana baktı. Ama yine de beni gördü.

"Ne? Başka birini mi bekliyorsun? Hayal kırıklığına uğratmak istemem ama yakın zamanda sizi görmeye gelmeyecek."

Uzaklaşmaya çalışırken tek kelime etmedi. İç yaraları hareketlerini yavaşlatıyordu. Ona tecavüz ettiğim ve bekâretinin son parçasını da aldığım için kendimi kötü hissetmeliydim. Ama hissetmedim. Yıllar önce onun amını siktiğim için de kötü hissetmemiştim. Böyle duygulara kapılmam mümkün değildi. Ve onun ağız ve ıslak amı her zaman zevkten başka bir şey hissettirmeyecek kadar iyi hissettiriyordu, belki zamanla kıcı da aynı şekilde hissedecekti, ama şu anda bu sadece bir cezaydı. . ve ikimiz de bunun acısını çekiyorduk.

Jolie on sekiz yaşında

I duvardaki fotoğraflara hayranlıkla bakarak merdivenlerden aşağı süzüldü. Meşe çerçeveler, boyalı sıvanın üzerinde aile aktivitelerinin anılarını sergiliyordu. Gözlerim Woodrow'da durdu, her zaman ailesiyle arasında bir mesafe vardı. Her zaman bir bakış
Yüzünde acının izleri vardı.

Bu sabah ev çok gürültülüydü, müzik duvarlarda patlıyor, her odada yankılanıyordu. Bunun düzenli bir deneyim olacağını henüz öğrenmemiştim. Wynter'ın seksenlere karşı bir ilgisi vardı. Şarkı seçimleri konusunda hiçbir şikâyetim yoktu. Seksenleri ben de severdim - o on yıl boyunca genç bir kız olan annemden miras kalan müzik tercihim. Tek gizli, sessiz şikâyetim Wynter'ın sesinin televizyonda çalan güçlü sanatçıları bastırmasıydı ve bu kimsenin duymayı tercih edeceği bir şey değildi. Tanrı onu korusun, berbat biriydi. Onu biraz daha iyi tanısaydım, belki bunu şakaya vurur ve ona söylerdim.

Ama onu henüz o kadar iyi tanımıyordum.

Ve muhtemelen düşük ruh halim bunu amaçladığım gibi bir şaka olarak sunmazdı.

Taze ekmek kokusunu takip ederek mutfağa girdim ve bir notun durduğu mutfak masasındaki talimatları takip ettim. Notta şöyle yazıyordu:

Jolie,

Kendinizi evinizde hissedin.

Kahvaltı için bir şeyler al.

Dün geceki açık büfeden hâlâ biraz tok olduğum için ekmek ya da ekmekle ilgili herhangi bir şey yememeye karar verdim.

Mısır gevreği için bir kâse aramak üzere duvarın üstündeki dolaba yöneldim. Kahvaltımı tek başıma hazırlayıp yerken pencereden dışarıda odun kesen Ville'i izledim. Mısır gevreği alışık olduğum bir şey değildi. Markasını tanımıyordum ve dolabın ve kutunun içine nem girmişti.

Birkaç lokma yedikten sonra kalanları atmak için yemek kutusuna doğru ilerliyordum.

Odanın bu tarafında, mutfakta evin başka bir yerinden sızan korkunç bir koku oluşuyordu. Bunun yemek kutusu olduğunu düşündüm ve kapağı kaldırırken burnumu tutmak için fazladan parmaklarım olmasını diledim. Neyse ki koku aynı kaldı, iğrençliği eskisinden daha fazla yayılmadı.

Kasemi ve kaşığımı dev musluğun ılık suyu altında yıkadım ve arka kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce ikisini de süzgece yerleştirdim.

Ville yaptığı işi bıraktı ve bana el mi salladı yoksa selam mı verdi, bu kadar aydınlıkta hangisi olduğunu söylemek zordu, çünkü beni kör etmeye çalışan parlak sonbahar güneşinden kendimi korumak zorundaydım.

"Günaydın," diye karşılık verdim, mesafemi koruyarak.

Çıplak ayak parmaklarım sıcak toprağa bastı. Güneş tenimi öptü
-Günaydın demenin ve gözlerimi yorduğum için özür dilemenin kendine has bir yolu.

İyi hissettim. . ve iyi hissediyordum. Çok yorgun olmama rağmen olabileceğim kadar iyiydim.

Uzun bir gecenin kalıntılarını temizlemek için gözlerimi ovuşturdum. Neredeyse hiç uyumamıştım, kabus üstüne kabustan daha da kötü bir gerçekliğe uyanmıştım. Babamın artık yaşamadığı bir gerçekliğe.

Neyse ki bütün gece bir bebek gibi uyuyan Nessie'yi uyandırmamıştım. Bu sabah gözlerim son kez açılmadan önce kalkmış ve dışarı çıkmıştı.

Genç sesleri takip ettim, ta ki akan bir derenin sesi onlara karışana kadar.

Woodrow ve Nessie su kenarında, evin önünden biraz uzakta, şarkı söylemeyi bırakmış olan annelerinin dikkatli gözleri altında oynuyorlardı, şimdi ikinci kattaki balkonda boş zamanlarını geçiren bir hanımefendi gibi oturuyordu - hayal ettiğim kadarıyla sadece yatak odasından erişilebilen güzel bir alan.

Wynter'ı görmek için döndüm, dudaklarımda zoraki bir gülümseme vardı - tıpkı Nessie'nin ona bir öpücük üflediğini ve küçük kolunu rüzgâra savurduğunu görmeyeceği gibi, uzaktan göremeyeceği bir gülümseme.

"Selam, Jolie! Günaydın! Kahvaltıda seni özledik," diye gülümseyerek baktı Nessie.

"Günaydın." Yüzümdeki kuru gözyaşı izleri yanaklarım toplanırken çatladı, sahte gülümsemem Nessie'ye kaydı - yüzündeki ifade ona bir kez daha küçük bir kimlik doğrulaması hediye etti.

Kendimi uzun otların arasına bıraktım. Güneş yeşil gölgelerini bozmuş, susuzluk boylarını sarartmıştı.

"Siz ne yapıyorsunuz?"

"Oynuyorum," diye cıvıladı Nessie, küçük bedeni heyecanla doluydu ve onun yaşayan en mutlu çocuk olduğuna dair şüphelerimi doğruluyordu. Buradaki ilk gecemi olabildiğince rahat geçirmemi sağlamış, ranzasını bırakıp benimkinde bana sokulmuştu. Güvenli alanındaki istilacı varlığımdan rahatsız olmamıştı; benim kadar o da bu arkadaşlığa minnettardı.

Wynter'ın beni yeni odama-yeni evime yerleştirmeden önce tek bir isteği vardı. Detayları küçük kulaklardan uzak tut. Nessie'nin

Gece korkuları; sihre, aşka ve bunların etrafındaki güzelliğe inanmasını istiyordu. O bunu hak ediyordu -mutlu bir farkındalıksızlığı.

Hiçbir şeyim ya da kimsem yokken hayatlarına girmeme izin verdikleri için ikisi de huzuru hak ediyordu.

"Bizimle oynamak ister misin?" Nessie bir bebeği havaya fırlatırken cevap beklemeden sordu.

Beklenmedik hediye, incelemek için elime alamadan kucağıma düştü. Oyuncak bebek, dün bana önerdiğinin aynısı değildi. Deniz kızlarının anavatanından bir hazine olan güzel kuyruğu ve incileri yoktu. Bu bebek hırpalanmıştı, teni benimkinden daha çok iz bırakmıştı ve yaşlılık bir zamanlar mükemmele boyanmış yüzünü soldurmuştu.

"O benim favorim." Nessie'nin gülümsemesi büyüdü, gözlerimin bebeğin üzerinde gezinmesini izlerken omuzları büküldü.

"Çok güzel," diye yalan söyledim, sahibininki gibi keçeleşmiş sarı saçlarını elimle yokladım. Pembe elbisesi de sahibininki gibiydi.

Woodrow bana döndü, tüm vücudu kız kardeşininki kadar özel olmayan bir kıyafeti ortaya çıkarmak için değişti - onu burada bir elbise ve firfırlı ayak bileği çoraplarıyla bulmayı beklediğimden değil.

Yanındaki suya daldırdığı ıslak parmaklarını silkeledi. Oynadığı şeyin ne olduğunu göremiyordum.

Su damlacıkları kalçama sıçradı ve parmakları narin bir dokunuşla onların gölgesini takip etti. Suyu sildi ve kalbim bir saniyeliğine atmayı bıraktı, ardından kayıp atışları yakalamak için acele etti.

"O üzgün." Nessie'nin gözleri kardeşinin üzerindeydi; sıcak tonları onu yakıyor, düşüncelerini okuyordu. "Elleri ıslak çünkü bir balığa yardım ediyordu. Yabani otların arasına sıkışmış." Küçük parmakları

Bacağını ovuşturdu, benimkine benzeyen yontulmuş cılası güneşi yakaladı ve eli hareket ettikçe her zamankinden daha sert parladı. "Sana kendisi söylerdi ama... ."

"Utangaç değil misin?" Dün gece benimle konuşmayı nasıl başardığını merak ederek ona sordum. Onunki güneşten daha sıcak bir şekilde içimi yakarken bakışlarımı Nessie'de tutamayıp ona döndüm.

Woodrow gözlerini kırptırdı ama tek kelime etmedi.

"Yalancı." Nessie güldü, iki eli de güldüğünü gizlemek için ağzına götürdü. "Utangaç olmadığını söylüyor ama sadece biz varken senin yanında biraz utanıyor."

"Sadece ben mi? Dün gece benimle mi konuştun?"

Kafam karışmıştı. Woodrow tekrar göz kırptı, iki kez.

"İki göz kırpma. Bu evet demek," diye açıkladı Nessie. "Bazen boğazı ağrıyor, bu yüzden gözleriyle konuşmak zorunda kalıyor. Bugün de o günlerden biri." Nessie'nin sesi tonunu kaybetti, çok daha sessiz konuşarak fısıldadı, "Babası bu sabah onu yakaladı ve bazı kötü kelimeler söyledi. Dün gece kendine daha çok *güveni* vardı çünkü annesiyle babasının keyfi yerindeydi. Ama şimdi ona kızgınlar."

Woodrow'un ailesinin ona kızgın olduğunu söyler söylemez Nessie'nin güven kelimesini kullanması üzerine hafifçe kıkırdamayı bir kenara bıraktım ve kendimi onun özel işlerine burnumu sokarken buldum. "Neden?"

Woodrow'un güzel gözleri kucağındaki bebeğe kaydı - beline kadar soyulmuş bir aksiyon figürü. Burnundan derin bir nefes alırken acıyan boğazındaki morluklar bana hüzünlü bir selam gönderiyordu.

"Woody'yi burada istemiyorlar."

Woody'nin taktığı lakap olduğunu düşündüm, çünkü ona sempatik gözlerle bakıyor, büyük elini kendi eline alıp minik parmaklarıyla tenini .

Sözleri beni incitti ama bir parçam bunların doğru olamayacağına inandı. Sonra morlukları tekrar gördüm ve neden oldukları acının konuşmasını engellediğini hatırladım.

Birkaç santim daha yaklaşarak ikisinin arasına yerleştim. Onun için, çok az tanıdığım bir çocuk için acı çekiyordum. Elim dizine, şortunun yırtmacının hemen altına indi. "Su sıçramaları için özür dilemene gerek yok. Balık iyi miydi?"

Woodrow gözlerini kaldırdı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kalktı. İki kez göz kırptı. "Onu kurtardı! Hayvanları seviyor. Woodrow da seviyor."

Başım, en uygun zamanda dikkatini tekrar oyuncaklarına vermiş olan Nessie'ye döndü.

"Ne demek istiyorsun?" Neden bir bomba bırakıp kaçtığını merak ederek sordum. Çok fazla sorum vardı ama bunları bir çocuğa soramazdım ve dilsiz bir genç de cevap veremezdi. Bu yüzden sadece bir tanesini dile getirdim: "Bu Woodrow, değil mi?"

"Woody. Ona Woody diyoruz. Woodrow dinlenirken oynamaya geliyor. Woodrow stresli olduğunda."

"Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim?"

Hiçbir yoktu! "Onlar vücut arkadaşları."

"Vücut arkadaşı nedir?" Bana cevap verebilecek ya da veremeyecek herkese bakarak merak ettim.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bazen Woodrow oluyor. Bazen Woody oluyor. Diğer zamanlarda ise farklı biri."

Woodrow ya da daha doğrusu Woody, "Adını söyleme," diye zorlanarak konuştu, parmakları boğazındaydı. "Her zaman dinliyor. Anneme ve babama zarar vermesini istemiyorum."

"Biliyorum. Yapmayacağım, söz veriyorum." Nessie bana baktı. .
"Woodrow döndüğünde ona sorabilirsin. Senden hoşlanacağını düşünüyoruz."

Woody daha fazla kelime söyleyemediği için konuşmaları sustu ama beynimin içinde dönen tüm soruların baskısını hissedene kadar kafamın sesi gittikçe yükseldi.

Gözlerim tekrar kardeşlerimdeyken, göz kırpmaları Nessie'nin bitmek bilmeyen masum sorularını yanıtlarken sessiz kaldım. Kaç göz kırpmanın evet, kaçının hayır anlamına geldiğini hatırlayamadığım için konuşmanın çoğunu kaçırdım.

Kendimi konuşmaya geri dönmeye zorladım, daha doğrusu yeni bir konuşma başlattım. "Bugün senin doğum günün değil mi?"

Dünyanın en güzel rengine sahip iki göz bana doğru iki kez kırptı.

"Kaç yaşındasın?" Görüldüğünden çok daha genç olduğunu hissederek merak ettim.

Woody ellerini kaldırdı. Sağ elinin başparmağı ve dört parmağı ile sol elinin iki parmağı havaya kalktı.

Yedi. Bu çocuk geçmişte sıkışıp kalmıştı. Gözlerim kafamın içinde şişmeye çalışırken ve ağzım düşerken bakışlarımı mümkün olduğunca eşit tutmaya çalıştım.

Bir dakika durdum, sessizlik sırasında hüzünlü bir gülümseme sundum.

"Woodrow kaç yaşında?" Doğru kelimeleri kullanıp kullanmadığımı merak ederek sordum. Cevabı zaten biliyordum ama cevabını görmek istiyordum.

Parmakları tekrar parladı, tüm elleri ve sonra başka bir . Bir elinde bir başparmak ve dört parmak, diğerinde iki parmak. On yedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım ve sessiz ifadeleri algıladım. Bundan sonra ne söyleyeceğimi, kendini küçük bir çocuk sanan bir gençle nasıl arkadaş olacağımı bilmiyordum.

"Woodrow'u uykusundan nasıl uyandırıyorsun?" Parmaklarım yanımdaki güzel beyaz çiçeklerle oynarken sordum. Gözleri oraya kilitlendi.

"Yapamazsın. Kendini daha iyi hissettiğinde uyanacaktır, daha önce değil. Müdahale etmemeliyiz. *Cehennem*i serbest bırakmak istemezsin." Nessie son kelimeyi ağzından kaçırdı, ağabeyinin daha önce izin verdiği söylenmemesi talimatına uyarak.

Küçük yüzü artık farklıydı, eskisinden daha solgundu. Endişe, mutluluğunu oyun zamanından uzaklaştırdığı için güzel yüz hatları korku ve endişeyle doluydu.

Cehennem. . bu isim kafamda çınladı, bir insan için ne kadar tuhaf bir isim olduğunu düşündüm ama sorgulamadım. Tüm sorularımı içimde sakladım, tüm cevapları bilme arzusuyla yanıp tutuştum ama sormaya korktum. Kelimeyi dile getirmekten korktum. . *çünkü onlar da korkuyordu*. Yanımdaki kardeşler donup kalmış, dudaklarımdan dökülmesini bekliyorlardı ama dudaklarımı ağzımın içine çektim ve başımı sallayarak biraz rahatlamalarını sağladım.

"Oyunumuza geri dönelim," dedi Nessie gülümseyerek, bu gülümseme benimkilerin çoğunu taklit ediyordu -yanlış.

Woody

Çok uzun saatler geçmişti. Akşam yemeği vakti yaklaşıyordu ama bundan hiç söz edilmemişti.

Güneş parlaklığını dünyanın başka bir bölgesine taşımaya hazırlanırken sıcaklık düştü.

Jolie'nin uzun saçları rüzgârda dalgalanıyordu; bu tarzı daha önce hiç görmemiştim. Saç telleri kıvrımla başka bir şey arasında bir yerdeydi - doğru kelimeyi bilmiyordum. . ama saçları beni büyülüyordu, tıpkı onunla ilgili diğer her şey gibi.

Bütün gün onu izledim, o gelmeden önce oyuncaklara ya da Nessie ile oynadığım oyuna giderek daha az dikkat ediyordum.

Sanırım bu bir çocukluk aşkı, diye düşündüm kendi kendime.

Jolie'nin güzel yüzünde bir gülümseme vardı ama bu gerçek değildi. Nasıl bildiğimi söyleyemezdim; hiçbir şey hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama bunun doğru olduğunu biliyordum. Hâlâ kucağımda duran figürün sabit yüzü gibi boyalı bir ifadeydi.

Onun güzel yüzüne bakarken ve parmaklarının saçlarıyla oynamasını izlerken bile gülümsemem sahteydi. Babamın bu sabah bana yaşattığı acıyı saklıyordum. Onu bu ruh haline neyin soktuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Woodrow bizi yataktan kaldırmıştı ve hâlâ önden aşağıya iniyordu.

Babam huysuz bir şekilde uyandı ve bu sabah kahvaltıda Woodrow'a çok kötü davrandı. Bağırmasının Jolie'yi nasıl uyandırmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya çok yorgundu ya da görmezden gelmeyi seçmişti. Tıpkı annem gibi.

Babam, ancak benim dokunmama izin verilmeyen şişe içeceklerini içtikten sonra yüzleşmeye cesaret edebildiği Cehennem'i serbest bırakmak istiyordu. O içecekler onu daha da kızdırıyordu.

Ve bugün onları içiyordu.

Woodrow'a korkunç şeyler söyleyerek Cehennem'i uyandırmaya çalıştı ama onun yerine beni yakaladı. Bu her zaman bir kumardı; kimse yüzeye çıkana kadar kimin çıkacağını bilemezdi.

Yüzeye çıktığımda babam hâlâ çılgılık atıyordu. Ben olduğumu fark ettiğinde durmadı. Korkumu ve dehşetimi hissettiğinde de durmadı. Daha da sinirlendi. Beni yakaladı ve sarstı. Yumruğunu boğazıma dayamadan önce.

Bana hayal kırıklığı olduğumu söyledi. Dün ve önceki gün benden bıktığını ve üçüncü gün için beni geri istemediğini söyledi.

Bana tekrar vurdu ve durmasını istediğimde bana daha sert vurdu.

Ne olduğunu anlamadan parmakları boğazıma dolanmıştı ve nefes alamıyordum. Nessie panikliyordu ve sadece onun yüzünden durdu. Çok fazla gürültü yapıyordu. Ve her ne sebeple olursa olsun, onun sessiz olmasını istiyordu. Bu yüzden beni yere yatırdığı yerden uzaklaştı ve ona beni gözünün önünden çekmesini söyledi.

Korkmuş görünüyordu. Ve bu yüzden ondan nefret ettim.

Bir süre ben de ondan nefret ettim. Benim gibi incinmediği için nefret ettim. Sadece sevgi gördüğü için nefret ettim. . ama o da sevgi veriyordu, bu yüzden zamanla duygularım değişti ve uğruna dünyada her şeyi yapabileceğim bir insan haline geldi.

Annem bana yardım etmek için hiçbir şey yapmazken o bana dondurucudan bir buz torbası getirdi. Kırılmış buz torbası şişliğe yardımcı oldu ama ağrı hala devam ediyordu.

Bakışlarım ona doğru kaydı, şimdi hâlâ çimenlerin üzerinde, dudaklarında taze bir gülümsemeyle onu izliyordum.

Kız kardeşimin minik parmakları bir papatyanın yapraklarını koparmış, solan güneş ışığında ölüyordu. Karanlık yaklaşıyor, başımızın üzerinde gölgeler oluşturunuyordu. Yukarıda grileşen bir bulutun yarattığı en büyük gölge, evimizin güzel manzarasını örtüyordu.

"Biraz daha koparalım mı?" diye sordu küçük kız kardeşimin sesi, gülümsemesi sesini yaz esintisi gibi hafif ve havadar kılıyordu.

Jolie ona, "Çiçekleri sebepsiz yere koparmamalıyız; ölüyorlar," dedi.

"Ölürler mi?"

"Yapıyorlar. . amaçsızca."

Sözlerinin başka bir anlamı olduğunu biliyordum ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, dolayısıyla bu amacın ne dair hiçbir fikrim yoktu. Ve sormadım da. . . gözlerinde her yaş belirdiğinde kalbinde beni inciten bir acı vardı.

Ve çok fazla şey gördüm çünkü odaklandığım tek şey oydu. Burada geçirdiğim saatlerden sonra, oyunumuzdan sıkılmaya başlamıştım.

Ama eve gitmek istemedim.

Gecenin en karanlık gölgeleri oyun oynamak için ortaya çıkana kadar kalmak istedim ve beni çalmalarını istedim, böylece bir daha asla o eve adım atmak zorunda kalmayacaktım.

Uzaklara, babamın bir duman dalgasıyla çevrili olarak durduğu verandaya bakmak için yer değiştirdim.

Gözlerimi ona dikmek tüm acıyı geri getirdi ve aniden boğazım daha çok acımaya başladı.

Arkamı döndüğümde hâlâ oradaydı, verandada duruyordu.

Kaybolmasını umarak arkamı döndüm ama kaybolmamıştı. Gözleri önündeki görüntüye, yani bize sabitlenmişti. Dudaklarında göremediğim bir gülümseme vardı.

"İçeride görüşürüz evlat. Saat altıdan önce herkesi içeride istiyorum!" diye bağırdı ve sesi benim duyabileceğim kadar yüksekti.

Gözlerimi iki kez kırptırdım, saatle ilgili endişelerim yüzünden sessizce kendimi aptal yerine koyuyordum. Bileğimde saat yoktu ve sihirli bir şekilde ortaya çıksa bile onu okuma yeteneğim yoktu. Woodrow olmadan olmaz. Ve bugün, içimde o kadar kaybolmuştu ki, onu orada hissedemiyordum bile.

Dikkatim tekrar kızlara yöneldiğinde içimi bir işe yaramazlık hissi kapladı. Her şeyle mücadele ettim; okumak, yazmak ve sık sık Woodrow ve Hell'in aynı beyni paylaştığımız halde nasıl bu kadar çok şey bildiklerini merak ettim. Onların düşüncelerine nasıl erişemediğimi merak ederdim.

Woodrow'un kendi adını nasıl heceleyebildiğini hayal bile edemiyordum. Tabii ki ailemizin doğum belgesini Woodrow gibi bir isimle imzalamış olması da yardımcı olmamıştı. Var olmaya başladığı andan itibaren ondan nefret etmiş olmalılar. Benim için de böyle düşündükleri kesindi.

Nessie tarafından bana verilen ismim, minnettar olduğum bir şeydi. Pek çok oyuncağımın üzerinde yazılı olduğu için minnettardım, böylece hecelemeyi öğrenmek zorunda kaldığımda yardım aldım.

Cam kapının kapanma sesine baktım; babam tembeldi, kendisi için çok az şey yaptığı için karnının etrafında biraz fazla ağırlık vardı. Kapıları asla arkasından kapatmayan bir adamdı. Annem ise tam tersiydi; sürekli babamın arkasında dolaşır, onun her yarım yamalak hareketinden rahatsız olur ve strese girer, dağınıklığını toplar ve yanlışlarını düzeltirken vücudu her an çatlayacakmış gibi görünürdü. Ama ona olan öfkesini asla dile getirmezdi. Sadece bana.

Uslu durmak, onun istediği gibi bir evlat olmak için elimden geleni yaptım. Ama olamadım. Çünkü o hiçbir zaman bir oğul istemedi.

Onun için değersizdim. Sıska bir bücür. Uzun bacaklı ve sırık gibiydik, besin, vitamin ve sevgiye açtık. Woodrow ihmal edildiğimize inanıyordu, zihinsel olarak

ve fiziksel olarak. Boğazımızdaki sorun hayatı acı verici bir angarya haline getirmesine rağmen yıllardır hastaneye gitmemiştik.

Meslek olarak babam bir çeşit doktordu. . ya da en azından niteliklerine göre, ama artık o işte çalışmıyordu ve sürekli çektiğim acıyı değerlendirmekle ilgilenmiyordu.

Artık başka bir işi vardı, trafik yönetimiyle ilgili bir şey. Tıbbi muayenehaneden çok daha fazla kazandıran bir şey. Benim de dahil olmamı istediği bir şey. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şey. Bunun önemli olmadığını, görünüşümün yeterli olacağını, dikkat çekmeye yeteceğini, kanında dolar işareti olanları çekmeye yeteceğini söyledi.

Bir keresinde bana istismarı sırasında beni şekillendirdiğini, benim için çok para getirecek bir gelecek yarattığını söylemişti, ancak vücudumun o kadar zayıf hissettiği zamanlar oldu ki, o geleceğe bile ulaşamayacağımı hissettim. . ama yine de yardım etmedi.

Bu beni incitti.

Bu düşüncelerin kafamdan çıkmasına ihtiyacım vardı. Onunla ilgili tüm düşüncelerin benden mümkün olduğunca uzakta olmasına ihtiyacım vardı.

"İçeri girme vakti geldi. Babam altıdan önce gelmemi söyledi." Kendime güvenerek konuştum, sanki zaman hakkında bir fikrim varmış gibi davrandım.

Bugün babamı ikinci kez hayal kırıklığına uğratmamak için ayağa ilk kalkan ben oldum.

Nessie'nin küçük kolu Jolie'ye el sallayarak hızla uzaklaştı ve oyuncaklarını yarınki oyun buluşması için çimlerin üzerinde bıraktı. . . "Hadi Jolie; yemekten sonra yukarıda oynayabiliriz."

Ben de oyuncaklarımı geride bıraktım, kız kardeşimin gölgesinde bıraktığı narin ayak izlerini takip ettim.

Jolie'nin parmakları koluma dolandı ve beni olduğum yerde durdurdu. Başımı çeviremedim ama gözlerim onun güzel ve bana gülümseyen yüzünü bulmak için hareket etti. Gün boyunca sakinleşmiş ve gözyaşı izleri silinmişti. Tüm bunlar olurken, katılmak için çok yaşlı olduğunu düşündüğü bir oyun oynuyordu.

Vücudumu onunkine doğru çevirdim ve beni yarı yolda karşıladı, beklediğimden daha fazla yaklaştı, bu da sırtımı dikleştirdi.

"Doğum gününün güzel geçip geçmediğini hiç sormadım mı?" " değil. Kimse sormaz. Nessie hariç."

Sadece Nessie, beni her zaman gerçek doğum günümde uyandırır - bir gün önce değil - yatağıma ve vücuduma atlayarak, tüm sevgi dolu ailelerin birinin doğum gününde söylediği şarkıyı söyleyerek.

Jolie'nin yüzü sanki ailemin beni sevmemesine anlam veremiyormuş gibi acılı görünüyordu. Ağız açıldı ve "Mutlu yıllar Woodrow" demeden önce bir nefes aldı. Dokunuşu deriyi ovuşturdu ve milyonlarca küçük yumrunun üzerimi kaplamasına neden oldu. Tüylerim diken diken oldu. Tüylerimi diken diken etmişti. "Özür dilerim. Woody," diye düzeltti kendini.

Ama adının Nessie'den başka biri tarafından, şefkatli ve nazık biri tarafından söylendiğini duydu. İlgiyle konuşan biri.

Yüzeye geri dönmesi gerekiyordu. . . ve onu tekrar hissedebiliyordum. Ona yaklaştığını hissediyordum.

Hafif bir esinti bizi yakaladı, papatyaların kokusu dönüyordu. Etrafımda, tıpkı onun sözleri gibi.

Bir, iki kez göz kırptım. Başım dönüyordu, kafam karışmıştı. Başım ağrırken ağırlaşan göz kapaklarım kalkmak için mücadele . Anılar soldu, başka birinin anılarına dönüştü. .

. ve sonra gitmiştim, yerime kırık zihninin beni istemeden yarattığı kişi gelmişti.

"Teşekkür ederim," diye Woodrow olarak konuştum ve sesimin daha derin tonunu fark etmiş ve beğenmiş gibi gülümsedi.

Woodrow

Yemek masası yine doluydu. Yiyemediğim lezzetli şeylerle .

Dualar edilmiş, yemekler kutsanmış ve Tanrı'ya şükredilmişti.

Ailem çoktan kemikli kızarmış tavuğu mideye indirmiş, leş yiyiciler gibi eti parçalıyordu. Jolie henüz bir ısırık bile almamıştı. İri kahverengi gözleri başını eğdiği yerden bakıyordu. Beni izliyor, neden ılık çorba, pilav ve ezilmiş muzla sınırlı kaldığımı merak ediyordu - dev tabağımda yan yana durması bile doğru görünmeyen şeyler. Ne muhteşem bir doğum günü yemeği idi. Gerçi sanırım o dündü ve patates püresine geçtiğim için minnettardım.

"Yemekte her şey yolunda mı Jolie?" Annemin gözleri masanın öbür ucunda kısılmıştı, sesi etini kesen bıçak kadar keskindi.

"Evet. Özür dilerim. Özür dilerim. . ." Bir parça muzlu ağzıma atıp, küçük parçayı acımasız dilimle daha da küçük bir parça haline getirerek güvenli bir şekilde yuttuğumdan emin olduğumda Jolie'nin sözleri kesildi.

"Sorularınız varsa, sormanızda bir sakınca yok."

Jolie yanıt olarak başını salladı ve bir patates kızartmasını ağzına götürerek boşluğu kelimelerden başka bir şeyle doldurdu.

"Tümörü var," dedi annem boğazımla ilgili meseleyi ele alırken, sanki anlamsızmış gibi kelimeleri söylerken omuz silkti.

Tümör, acı ve rahatsızlık veren yağlı bir yumrudan başka bir şey değildi - henüz işlemediğim günahlar için Tanrı'nın verdiği bir ceza, diye tarif etti. . ama bana öyle gelmiyordu ve yıllardır kontrol edilmemişti ve bu süre içinde kesinlikle büyümüştü.

"EndiŖe edilecek bir durum değil. Bu onun günlerini sayacak bir Ŗey değil; o iyi."

İyi değildim; sadece ne zaman acımı dile getirsem kabul görmüyordum. Bu yüzden o günlerde sessiz kaldım. Sessizlik sancılarımı yatıştırıyor, acımı yönetilebilir bir ağrıya dönüştürüyordu.

O kadar çok parçaladıktan sonra ağzımda p re haline gelen yemeği yuttum, artık tadı kalmamıştı.

Annemin gözleri bana kaydı; burun delikleri açılmış, öfkesinin buharını salıyordu. "Bunu sana söylemiştim. Diğer insanlar yemek yiyor. Dikkatli ol; kimseyi yemeğinden alıkoymak istemezsin."

Hatırlatması acı vericiydi. Buna alışmış olmalıydım; bana söylediği tek söz nefret dolu k   msemelerdi.

Yüzümü boş tutarak ve çiğnemekten başka bir Ŗey düşünmeyerek ağzıma bir parça daha attım. Yutkunmadan önce elimle boğazımı kapattım, böylece annemin gözünün önünde yutkunduğumda duyduğu tiksintiyi başkaları da hissetmeyecekti. Bu görüntü bir ucube gösterisine yakışmayacak kadar nahoştu, bu yüzden tiksindiği için onu suçlayamazdım.

Bunun benim kusurum olduğu bir sır değildi. İmajımı, bana sahip olmak için çırpınan mükemmellikten çalan tek Ŗey. . bilirsiniz, bu ve beni normalde olduğumdan daha zayıf ve solgun yapan yetersiz beslenme.

Yutkunmak, ağır nefesler almak, hatta konuşmak bile boğazımda çirkin bir harekete neden oldu.

"İyi huylu," diye ekledi babam, tavuğu hâlâ dişlerinin arasındayken konuşuyordu. İçine çektiği son sigaranın kokusu tüylü diline sinmişti. "Bu bir tehdit değil. Aldırma olasılığına baktık ama bu bir seçenek değil. Yara izi kalacak, Ŗekli bozulacak ve konuşamayacak."

"Bu korkunç bir şey." Jolie'nin sözleri sessizdi ve hissettiği üzüntüyle kaplıydı. Bunun sadece bir kısmı benim içindi, bir kısmı da bir başkası içindi, belki annesi ya da babası için?

Şiş gözleri bana dün gece ağladığını, artık var olmadıkları bu kâbustan onların kollarının güvenliğine uyanmak için Tanrı'ya dua ettiğini söyledi.

Neyse ki, gün boyunca onu meşgul eden, ilgisini talep eden ve kesinlikle herkese verdiği koşulsuz sevgiyle ona teşekkür eden Nessie vardı.

"İyi misin?" sözleri ve nazik tonu beni zihnimin içindeki boşluktan çekti, yavaş yavaş onu hatırlatan şeylerle dolan bir boşluk.

"Ben iyiyim." Kelimeler canımı yaktı. Acıyı azaltmak için bir yudum su aldım, yutkunurken boğazımı bir kez daha kapattım, herkes gibi gazlı bir sodanın ağırlığının tadını çıkaramadığım için biraz kışkıandım.

"Woodrow, geri dönmen çok güzel evlat." Babamın sırtışı gözüme çarptı; ses tonumdan ve kişilik değişimimden tekrar ben olduğumun farkındaydı. Ve bundan memnun değildi. Başka birini istiyordu ve ben bunun nedenini düşünmeye bile cesaret edemiyordum.

Son birkaç gündür pek Woodrow gibi değildim. . ama onun istediği gibi de değildim. Nefesinden yayılan alkol kokusu beni geri yordu. Kimi beklediğini biliyordum. Ve babamın bu sabah yaptığı saçmalığı düşününce, çoktan ziyaret etmemiş olmasına şaşırmıştım.

Kendimi kaybettiğimde, Cehennem'in devreye gireceğinden emindim. Ama onun yerine Woody devreye girmişti. Bunu biliyordum çünkü babama yan gözle baktığımda derimin morardığını fark ettim.

Hafızamdaki boşluklar sırasında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kısa bir süre için, başlangıçta, korktum. Ama sonra

kapsamlı bir araştırma yaptıktan sonra artık bunun doğru olduğuna inanmıyordum.

Nessie ve Woody, bu , değişenlerimden vücut arkadaşları olarak bahsederlerdi ve şimdi, onların aslında arkadaş olduklarına inanıyordum. Kendi anıları ve nitelikleri olan, hayat benim için çok zor olduğunda devreye giren kişilikler.

"Annen ve ben bu konuşmayı yaptık," diye devam etti babam.

Bu sabahki konuşmayı düşündüm, saldırıya uğramama neden olan konuşmayı. Ama bana vurmaya başlamadan önce neredeyse tek kelime etmemişti, bu yüzden hiçbir şey hatırlamıyordum.

Birkaç gün önce de denemişti ama onunla yalnız kalmak beni endişelendiriyordu ve Woody -bir numaralı vücut arkadaşı- bu şekilde kontrolü ele geçirmiş, bana bir şey söylemesini engellemişti.

Onu görebilmek için koltuğumda biraz daha döndüm. Dudakları kapalıydı, dişlerinin aralıklarına sıkışmış yiyecekleri ve yıllarca ihmal ettiği diş hijyeninin neden olduğu çürükleri saklıyordu.

"Biraz daha heyecanlı görünmeni bekliyordum." Babam bakışlarını Jolie'ye çevirdi; Jolie onun konuştuğunu fark etmemişti bile çünkü karnını doyurmaya devam ederken düşüncelerinde kaybolmuştu. Tanrı'ya şükürler olsun ki bu sayede babamın bakışlarında parlayan uğursuz arzuyu fark etmemişti.

Ne demek istediğinden emin olamadan sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Ama gözlerim hemen Jolie'ye ve onun güzel saçlarına kaydı.

Acaba nasıl kokuyor? Tadı neye benziyor? Daha önce hiç bu tür düşüncelerim olmamıştı ve bunları asla dile getirmemiş ve babamın onun için kendi arzularım olduğu gerçeğini bilmesine izin vermemiştim.

Babama cevap vermedim ama heyecanım hikayesini yüzüme yazdı, artık boş değil, artık pasif ve ifadesiz değil, anlatılmayı bekleyen bir hikaye.

Ve on saniyeden kısa bir sürede okudu. Heyecanımı gördü.

Ama bunu ona göstermek istedim. Özel olarak. Heyecanımı görmesini istedim. Hissetmesini istedim ama o çatalına kayan yemekten başka bir şey görmedi ve mükemmel dişlerinin arasındaki çıtır çıtır patates kızartmasından başka bir şey hissetmedi.

Jolie

Akşam karardı, bulutlar yuvarlanarak karardı. Daha düşük bir sıcaklığın uğursuz varlığı, açık olmaya hakkı olmayan bir pencereden kendini içeri davet etti ve uygun bir oda bulana kadar karanlık koridorlarda sinsice ilerledi.

Bu eyalet-Gürcistan-soğuk değildi. Ama bu gece, alışık olduğumdan daha soğuktu.

Dışarının soğuğu cama yapışmış, sıcak kalmayı umuyorsak açıklığı kapatıp mühürlememiz konusunda bizi uyarıyordu. Herkes mutfaktan sızarken ben siparişi aldım.

Bu gece, çeşitli işlerle aileye kabul edilmiştim. O kadar çok iş vardı ki, kendimi farklı bir köleliğe kabul edilmiş gibi hissettim.

Ama minnettardım.

Bacaklarımı ya da ağzımı açarak, vücudumu bir seks suçlusunun sümüğüyle doldurarak geçimimi sağlamak zorunda olmadığım için minnettarım.

Bulaşık yıkamak, bana hediye edilen pembe renkli, kabarık çarşafly yatak karşılığında ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Odayı yedi yaşında küçük bir çocukla paylaşıyordum. Yeni en iyi arkadaşım. Onun için her şeyden çok minnettardım. Beni oyalıyor, uyanık , hayatta kalmamı sağlıyordu. Tıpkı kardeşine olan ilgisinin artması gibi.

Onu bu gece onuncu kez kafamdan uzaklaştırarak işlerime devam ettim. Çöplerin toplanmasına yardım etmiş, neredeyse benim kadar büyük bir torbayı dışarıdaki tarlada sürükleyerek taşımıştım. Cennetin

-bu onların soyadıydı, şimdiye kadar duyduğum en havalı soyadıydı- çöp tenekelerini ana yolun kenarında tutuyorlardı, ki bu da lanet yerden yaklaşık bir mil uzaktaydı.

ev. Ama Wynter'in yeşil paltosunu giyip papatyalar arasında ilerlerken şikayet etmedim.

Döndüğümde süpürgeyi çoktan çıkarmış, beni bekleyen başka bir iş buldum.

Odanın benden daha yaşlı toz parçacıklarını barındıran köşelerinin tozunu aldım. Çalışırken kendi kendime şarkı söyledim, Nessie'nin gün boyunca bangır bangır çaldığı bir şarkıydı bu. Sözlerini bilmiyordu, doğrusu ben de bilmiyordum ama melodisi hoşuma gidiyordu.

Süpürgeyi yere bırakan Wynter mutfak kapısına yöneldi. Küçük kızını yıkamak ve yatağına yatırmak gibi benimkinden çok daha iyi olan işleri bu gecelik bitmişti. Bir kez daha dua etmesini bekliyordum ve neredeyse içimden süpürgeyi bacaklarımın arasına alıp pencereye nişan almak ve öfkeli bir cadı gibi dışarı uçmak geliyordu. Ama başka bir görevi yoktu, sadece bir ricası vardı.

"Teşekkür ederim, tatlım. Minnettarım. Toz burnumu rahatsız ediyor. Ville'den haftalardır bunu yapmasını istedim ama görünüşe göre bu bir erkeğin işi değil." Kahverengi gözleri yuvarlandı, bir sonraki kelimelerini bulmak için beynini yokladı. "Umarım sakıncası yoktur ama bugün onun doğum günü olduğu için Ville, Woodrow'la biraz vakit geçirip geçiremeyeceğini merak ediyor. Sen ve o daha büyüsünüz; Nessie kadar erken yatmak zorunda değilsiniz."

"Bu gece mi?"

"Eğer sakıncası yoksa. Bence biraz arkadaşlık ikiniz için de iyi olur."

"Elbette." Yüzüme gerçek olduğunu hissettiğim bir gülümseme yerleştirdim. Onunla ilgili ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şey beni onunla vakit geçirmeye itiyordu. Manyetik bir şey.

Wynter'ın yanından geçerek paltomu çıkardım -onun paltosunu- ve ona geri verdim. "Teşekkür ederim."

"Hayır. . teşekkür ." Çantayı bir başka gülümsemeyle kabul etti.

Odadan çıkarken, kısa çöp yolculuğum sırasında bir şekilde karartmış olabileceğim gibi malzemeyi incelediğini fark ettim. Hemen fark etmediğim neon yeşili, eğer bulsaydı herhangi bir kusuru vurgulayacaktı. Ama bulamadı; palto bana teslim edildiği haliyle duruyordu. Yine de hızlı adımlarla çamaşır sepetine doğru ilerledi.

Wynter'ın tuhaflıklarını görmezden geldim; davranışları hakkında yorum yapacak kadar onu tanımıyordum. Ve eğer babam bana bir şey öğrettiyse, o da insanların ne kadar tuhaf olabileceğiydi. Tüm dünyanın kaşlarını kaldırmasına neden olacak tuhaflıkları vardı. . ve ben hepsini özlüyordum.

Yan odaya, oturma odasına doğru ilerledim. Televizyon açıktı, sesi kısılmıştı, ekran uydu yayınından dolayı boştu.

Üşüyen ayaklarımı çıplak ahşap basamaklardan, bir noktada beyaz olan bol çoraplarım koruyordu. Merdivenleri çıktım. Ağırlığımın altında gıcırdayan her basamak, akşam yemeğinde biraz fazla yemişim gibi hissetmeme neden oldu.

Bir bakıma öyleydim. Rahatlamak için yiyordum. Üzüntümü hafifletmek için yemeğe güveniyordum.

Belki bir arkadaş yardımcı olabilirdi. Nessie'nin varlığı ve arkadaşlığı iyi bir dikkat dağıtıcıydı, kalbimin yarısını kaplarken, babam hala diğer yarısında yaşıyordu. Sadece diğer yarımda. . ve başka hiçbir yerde.

Belki Woodrow beni ondan çalabilirdi. ..tüm acı dolu anılardan kurtarabilir.

Onu görme heyecanım beni solumdaki ilk kapıya çekti. Terbiyemi hatırlamadan önce kapı koluna uzandım. Geri çekildim ve parmak eklemlerimin kemikleri sessiz ve koridorun sonunda uyuyan çocuğu düşünerek kapıya vurdu.

"İçeri gelin!" diye seslendi yüksek bir ses, hiç de dikkatli değildi.

Ses Woodrow'a ait değildi. Bilgisayar masasının sandalyesinde sallanarak oturan babasının sesiydi. Plazma ekrandaki eski tarihli bir ekran koruyucu, orada her ne yapıyorsa artık bittiğini haber veriyordu.

"Ah, işte buradasın, sevgilim. Geldiğin için teşekkür ederim. Üstünü değiştiriyor." Ville'elleri dizlerinin üzerindeydi ve ağırlığını sandalyeden yukarı itmeye çalışıyordu. "Woodrow!" diye seslendi, sesi yüksek ve ağırdı ve odayı ve tüm kemiklerimi sarstı.

Sertçe yutkundum.

Erkekler artık benim için farklıydı. Güvenilmeyecek bir tür. . . kaçınılması gereken. Woodrow'la başa çıkabilirdim; pek çok farklı yönden ilgimi çeken bir çocuktü. Ville gibi bir adamla başa çıkamazdım, üç yüz kiloluk bir otoriteyle; sadece gölgesi bile beni öyle bir yere itebilirdi ki, bir daha asla ayağa kalkamayabilirdim.

Ağırlığıyla topallayarak yaklaştı. Bana gülümsedi ve bu tüylerimi diken diken etti. Muhtemelen bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen benimle ve yeni duygularımla ilgiliydi. Yine de oğlunu tartaklamasından kesinlikle nefret ediyordum ve sonuç olarak yüzümü nötr tutmak için çaba sarf ediyordum.

Ville'in ağır eli omzumda morartıcı bir dokunuş bıraktı ve nasırlı eli yumuşak tenime sürtündüğünde irkilmekten kendimi alamadım.

"İyi akşamlar. Gürültü yapmayın. . . ve yataktan çok geç çıkmayın."

"Yapmayacağız." Cevabımı kısa ve tatlı tuttum, onun baskıcı gölgesinde dururken hissettiğim de buydu.

Cevabımdan memnun, gitti. Ahşap kapı tıkırdayarak kapandı ve neredeyse beni odanın daha derinlerine ittiğini hissettim. . ama cesaret ettiğim için mutluydum, daha büyük bir boşluk yarattım. Dolaştım, etrafı inceledim.

Bir odanın detayları - on yedi yaşında bir çocuğa aitmiş gibi görünmeyen bir oda.

Raflar yeşil boyalı duvarlara dizilmişti; şüphesiz annesinin seçtiği bir renkti bu. Raflarda oyuncaklar diziliydi, para ya da önem arz eden hiçbir şey yoktu. Muhtemelen kız kardeşinin odasından çalınmış gibi görünen oyuncak bebekler.

Wynter'dan ödünç aldığım elbisem yükselirken başımın üzerindeki raftan plastik bir sarışını kavradım. Tıpkı diğerleri gibi bakımsız görünüyordu.

Sessiz adımlarla arkamdan yaklaştı; gölgesi zaten karanlık olan, sadece bir lav lambası ve dışarıdan içeri sızan soluk ayın aydınlattığı odayı kararttı.

Arkamı döndüm ve onu o kadar yakınımda görünce irkildim ki neredeyse tek vücut olmuştuk. Sessizliğine şaşırarak bebeği yere bıraktım. Sert vücudu yere yapışmış, olduğundan daha ağır görünmesine neden olmuştu. Baş vücutundan bir iki santim sola doğru yuvarlandı ve keçeleşmiş saç telleri tarafından daha ileri gitmesi engellendi.

"Özür dilerim." Bebeği ve kafasını hızla geri aldım, boyuma uygun bir şekilde ayağa kalkmadan önce boşuna tekrar takmaya çalıştım.

Elini uzattı, yerden kalkmama yardım etmek için değil, sahip olduğu şeyi geri çalmak için. Onu elimden alarak, kafasını tekrar takmak için bir girişimde bulundu. . . ve başarısız oldu. Onu umursamadan çöpe attı.

Sonra, üzerinde kalçalarına kadar sarkan bir çift pijama altından başka bir şey olmadan uzaklaştı. Vücudu zayıftı, neredeyse açlıktan ölüyordu, hissettiklerimin tam tersiydi.

"Özür dilerim," diye bir kez daha seslendim. Ayağa kalktım ama başımı eğerek özrümü vurguladım.

Cevap vermedi. Neredeyse hiç konuşmazdı. O bir gizemdi.

Raflara baktım, sessizce başka hiçbir şeye dokunmamaya yemin ederken başparmağımı oynatıyordum. Her bebek bir zamanlar güzel sarışındı. Genel güzellik. Beyaz. Bana hiç benzemiyorlardı.

"Bebek koleksiyonu mu yapıyorsun?" Konuşmaya zorlamaya çalışarak sordum.

"Onlar Nessie'nin." Konuşurken dikkatli parmaklarıyla boğazını düzeltti. "En iyisi ona bundan bahsetmeyelim." Dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve bilgisayar koltuğuna çökerken onu daha da büyüleyici hale getirdi. Yüzündeki tiksinti ifadesi bana hâlâ babasının kokusunu alabildiğini söylüyordu. Ter ve solan alkol.

"Muhtemelen biraz yapıştırıcıyla kafasını düzeltebiliriz?" Ben önerdim.

"Nessie fark etmeyecektir. Odasında kaç kişi olduğunu gördün mü? Ya da bu odada."

"Çok var," diye kabul ettim. Muhtemelen fark etmezdi.

Yine boğazını kapatarak hafifçe güldü. Gözlerim elini takip etti. "Özür dilerim." Bakışlarımı hemen başka yöne çevirdim. "Gücendirmek istememiştim."

"Kendimi o kadar da kırılmış hissetmiyorum. Sana karşı değil." Sözleri bana annesinin yorumlarının onu ne kadar incittiğini anlatıyordu. Masasının üzerindeki neredeyse boş şişeden bir yudum su aldı ve ona ulaşmak için sandalyeyi döndürdü.

O içerken bebekler yargılayan gözlerle onu izlediler. Sandalyeyi bana doğru döndürdü, sanki tahtta oturan bir kralmış gibi bana baktı, ama ben onun zamanına değmeyen bir köylüymüşüm gibi değil.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Sandalyesine doğru küçük adımlarla ilerledim. "Bunu oyun oynamak için mi kullanıyorsun?" Başımı salladığımda buklelerim gözlerime ve onun çıplak göğsüne düşüyor, eğilip ekranı işaret ettiğimde kulaklarını gıdıklıyordu.

Nefes alıp vermesi durdu ve ona daha fazla acı çektirme ihtimalimden nefret ettim.

Gözleri ve eli uyum içinde saçlarımın hâlâ durduğu yere doğru hareket etti. Parmakları, tıpkı dün gece onu kucaklayıp uyuturken kız kardeşinin yaptığı gibi kalın saçlarımın arasında gezindi ama yine de çok farklı hissettirdi.

"Kullanmıyorum. Neredeyse hiç kullanmıyorum. Bilgisayar babamındı; hala bazı mesajlar göndermek için kullanıyor; neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de annemin ne konuştuğunu görmesini istemiyordur. Bazen işi bittiğinde oyun oynar, sırf başka bir şey yapmak zorunda kalmamak için."

"Baban annenden sır mı saklıyor?" Bu beni ilgilendirmezdi ve buna karışmak bana düşmezdi ama Wynter'dan anında hoşlanmış, ona bağlanmışım. O bir anneydi; ben bir çocuktum ve annemi kaybettikten yıllar sonra bile hâlâ bu bağı arzuluyordum.

"Kim bilir? Pek konuşmaz."

Görünüşe göre, bu ailedeki erkekler için ortak bir temaydı.

"İşle ilgili olduğunu söylüyor. Annemi strese sokmak istemeyeceği şeyler. Bu muhtemelen iyi bir şey."

Bu iyi bir şey değildi; babasının karısının haberi olmadan ona saygısızlık etmek ya da olası suçlamalara maruz kalmamak için kullandığına şüphe olmayan saçma bir bahaneydi.

Söylemeye hakkım olmayan ve lanet olsun ki istediğim daha fazla şey söyleyemedim, Woodrow birdenbire çok yakınında durduğumu hissetmiş gibi fırladı.

Yatağa doğru ilerledi, arkasına yaslandı ve sıfır konfor sunan düz yastıkların üzerinde rahat etti.

Etrafa baktığımda tüm odanın düz olduğunu gördüm. Dekorasyon burada çok azdı. Hiçbir şey onun kişiliğini göstermiyordu. Gerçi bunun nedeni muhtemelen birden fazla kişiliğe sahip olması olabilirdi.

"Teşhisinizi ne zaman aldınız?" Woodrow'un bu durum hakkında Woody'den daha çok şey bileceğini düşünerek merak ettim.

"İyi huylu. Ailem size daha önce söylemişti. Herhangi bir teşhis yok."

"Diğer şeyi kastetmiştim." Dikkatli adımlarla ilerledim. Başımı öne eğerek onun özel hayatına ve alanına girdim ve yatağına oturdum. "Çoklu kişilikler."

Bana baktı, sanki onu olabilecek en kötü şekilde gücendirmişim gibi bakıyordu. Muhtemelen kırmıştım.

Bana birlikte geçirdiğimiz günü hatırlatan orman kokusunu içime çekerek çarşaflarını parmakladım. Duş almıştı, gözlerine dökülen ıslak saçları bunun kanıtıydı ama her nasılsa hâlâ ormanların büyüsü gibi kokuyordu.

Tedirginliğimi fark etti ve gardını indirerek içeri girmeme izin verdi.

"Benim de bunun için bir teşhisim yok. Babam bir zamanlar psikologdu. Şüpheleri vardı. . . somut bir kanıt yok, bilirsiniz, davranışlarım dışında. Bu yeterli bir kanıt. Bende yanlış olan tek şey bu değil."

"Kaç kişisiniz?" Gözlerimi onunkilere dikerek sordum.

"Bildiğim kadarıyla ben de dahil olmak üzere üç kişi. Beni farklı şekillerde koruyorlar. Çok fazla olduğunda incinmemden ve acı çekmemden."

"Bugün olanlar gibi mi?" Fısıldadım. "Babanla mı?"

Yastığıyla oynamaya başladı, her geçen saniye daha da rahatlıyordu.

"Artık yorgunum, Jolie." Gitmemi istiyordu, yorgunluk bir bahaneden bir şey değildi.

"Oh. . . . Erken yattığını fark etmemiştim." Saate bir göz attım. Saat ona sadece birkaç dakika vardı.

"Her zaman değil ama boğazım ağrıyor. Başım da ağrıyor. Dönüşümler arasında geçiş yapmak bana bunu yapıyor."

"Sana bir şey getireyim mi?"

"Hiçbir şey yardımcı olmuyor." Gergin sesi kovulmasının ardında bir gerçek olduğunu kanıtlıyordu.

elik bakışları kapıya yöneldi ve bana hoş karşılanmadığımı hissettirdi.

"izgiyi aştıysam özür dilerim." Elimi bacağına koydum ve dokunuşumun altında sertleştiğini hissettim.

"Olma. Kimse benim hakkımda bir şey soracak kadar önemsemiyor." Güzel dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "İyi geceler." Gülümseme büyüdü ve neredeyse onun güzel dudaklarını öpmek istiyordum.

Yataktan kalktım, böyle aptalca bir düşünce aklıma bile gelmeden kapıya doğru sürüklendim. Hızlı ıkışımda kapıyı çekip açtığımda, kasvetin içinde tozlar uçuşmaya başladı. Burayı temizlemek yarının işi olacaktı ve bu isteği beklemeyecektim bile.

Bir adım öne çıktım, bol oraplarım ayak bileklerime dolanıyordu. Durdum, ona döndüm ve görüntüsünü inceledim. Yıpranmış, neredeyse Gotik bir ruhani görünümlü vardı. Soluk teni en sevdiğim kitaptaki vampirlerinki gibi parlıyordu. Kalbi ıplak göğsünde çarpıyor, hızlı hızlı nefes alıyor ve bir şekilde benimkinin de hızlanmasına neden oluyordu.

"Tatlı rüyalar," diye mırıldandı yataktan, parmaklarını boğazına bastırarak. Yine canı yanıyordu.

Ona bir saniye kadar uzun süre baktım, daha önce fark etmediğim şeyleri takdir ettim. Koyu renk kirpiklerinin kıvrımını, yayılmış gözlerinin altındaki şeklili.

Yanımda belirerek beni tekrar şaşırttığında yüzümden nazik bir gülümseme belirdi.

"Yaralandığın için üzgünüm." Arkadaşlık teklifimi kelimelerle genişlettim, tıbbi bir çare yapamasa bile biraz rahatlatacaklarını umuyordum.

Ve sempatim onu kemiklerine kadar kırdı.

Onun pasif yüzüne baktım. Gözleri benimkilerle buluştu, grinin saf diskleri ve renklerinin soğukluğuyla bile termal hale geldiler.

"Teşekkür ederim." Bana baktı ve onun da beni farklı gördüğünden neredeyse emindim, gözleri dudaklarımda amaçladığından daha uzun bir saniye geçirdi. Geri çekildi, elini tekrar boğazına götürerek, "İyi geceler Jolie," dedi.

"Tatlı rüyalar." Sıska koluna hafifçe dokunarak karşılık verdim. Geri sıçramadı; şefkatime karşılık vermedi. Hareket etmeden olduğu yerde donup kaldı ve temas hissinin tadını çıkardı.

Dışarı çıktığım anda kapı kapandı. Neredeyse ağırlığının kapıya çarpmasına benzeyen bir ses duydum. Dengesini bozan stres seviyesinin sesi. Babam beni yatağa yatırdıktan sonra daha önce defalarca duyduğum bir ses. İyi bir ebeveyn olmuştu, yüklerini ve annemin yasını hep saklamıştı.

Yatağa gitmedim. Evin sessizliğini dinledim -uzaktaki sesleri ve onları çıkaran insanları. Woodrow'un anne ve babası odalarındaydı, yatağa girmişlerdi ve yatmadan önce fısıldaşıyorlardı. Babasının güvenilir olduğunu düşünseydim, bu çok hoş olurdu.

Sadece birçok pencerenin ötesinde ışıklarıyla parıldayan yıldızlar tarafından yönlendirilen umbra boyunca ilerledim.

Gıcırdayan merdivenler ev halkını gezintimden haberdar etmekle tehdit ediyordu ama ben etiketlenmiş bir mahkûm değildim; artık bir tutsak değildim. Gezinme özgürlüğü verilmişti ve bu güzel bir histi.

Mutfakta bir ışık yaktım ve buzdolabına yöneldim. Yarısı boşalmış bir kutu çikolatalı sütün üzerindeki tarihi kontrol ettim. Taze olduğunu görünce rahatladım.

Ama burnum hâlâ bu sabahki kokuyla kırışıyordu, hâlâ mevcuttu, hâlâ güçlüydü.

Görmezden geldim, muhtemelen birçok hayvanın dolaştığı dışarıdaki araziden gelen atıklar olduğunu düşündüm. Gerçi balıktan başka bir şey görmemiştim.

Dolapların arasında dolaştım, küçük bir bardak ararken her şeyin nerede saklandığından hâlâ emin değildim. Köşedeki yüksek dolapta fincanlar ve bardaklar duruyordu. İki tanesini çıkarıp tezgahın üzerindeki küçük bir tepsiye yerleştirdim ve buzdolabının soğuk rafından aldığım taze bir şişe suyu da yanına koydum.

Wynter ve Ville konuşmalarına bir son vermeye karar vermiş olabilirler diye merdivenden çıkarken daha sessiz olmaya çalıştım.

Tepsiyi Woodrow'un odasının dışında yere bıraktım; mükemmel dikdörtgen şekliyle kapısının önünde bir paspas gibi duruyordu.

Pat, pat, pat. Nazik parmak uçlarım tahtaya değdi ve arkamda dostluk teklifimi ve mutfakta bulduğum eski bir zarfın üzerine yazdığım bir notu bırakarak oradan uzaklaştım:

En sevdiğinden emin olamadım.

Geçmiş olsun.

Umarım, bir şekilde, güzel bir doğum günü geçirmişsinizdir. Sevgiler, Jolie.

Yakın zamanda, hatta hiçbir zaman daha iyi hissedeceğinden emin değildim. Ama onun için dileğimi bilmesini istedim. Onun için rahatlık, önemsedığımı bilmek ve benim için

Kendimi bencil hissetmemek, dileklerimden birini başkası için kullanmak iyi geldi.

Ama odama yaklaştığımda bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Dileklerimi kendime saklamalıydım.

Çünkü hepsine ihtiyacım vardı.

Hiçbir dilek beni güvende tutamazdı, ama belki hayatta tutabilirdi. . ya da çabuk ölmem için bana merhamet edebilirler.

Onları kesinlikle kendime saklamalıydım.

Bölüm 1

Jolie-günümüz

I Sert bir katlanır sandalyede, boy aynasının önünde oturmuş, görüntümü inceliyordum. Mükemmellik için yapılmıştım. Hasarlı bir kadının olabileceği kadar mükemmel. Hell bir makyaj sanatçısı ayarlamıştı. Odaya bir saatten biraz daha uzun bir süre önce gelmişti.

Beni şık göstermek için alınan.

Güzel sarışına durumumu anlatmak istedim. Ona her şeyi anlatmak ve yardım etmesi için yalvarmak istedim.

Ama yapamadım.

Onun ölümünün ağırlığı, hırpalanmış ellerimdeki kanı beni çoktan tehdit etmişti. Ve Cehennem'in sözünü yerine getireceğini biliyordum. Dudakları tehdidi boşalttığı anda elinde onun ölümünü garantileyecek bıçak vardı.

Kadın yanaklarıma pembeyi sürerken ve kirpiklerime siyah rimel sürerken, tek gördüğüm onun çarpıtılmış bir versiyonuydu; güzel pembe bluzunda delikler olan ve her birinden sızan kıpkırmızı kanın sateni lekelediği bir versiyon. Arkama geçip aynadaki resmime daha iyi bakabilmem için beni ayağa kaldırdığında, yaptığı işten gurur duyarak gülümsedi.

Ama makyaj sanatındaki yeteneklerini göremedim.

Tek gördüğüm oydu. Ama mutlu yüzünü değil. Sebep olmadığım ölümü gördüm. Gözlerini gözlerimde gördüm, hüznü ve ağlamaklı, yansımalarımızın arasından bana bakarken mükemmel makyajının siyah lekeleri yüzünde iz bırakıyordu.

Eşyalarını toplayıp odadan çıktığında daha rahat nefes aldım, profesyonel gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

Aynanın yanında durdum, artık ayakta durduğum için elbisemin ağırlığından hoşlanmıyordum. Siyah satenin üzerini düzelttim. Şu andan itibaren satenden nefret ediyordum. Parmaklarımın altındaki yumuşak his statik şoklar veriyor, beni duyularıma yaklaştırmaya çalışıyordu.

Saçımda bir çiçek vardı, hacmi kaybolmuştu. Bir taç almadım. Onun prensesi değildim, asla kraliçesi olmadım. Saçlarımı öne doğru çektim, çiçeği bozdum çünkü gözlerim aynada yüzümü bulduğunda geriye bakan yüzümün ortaya çıkmasından hoşlanmadım. Yaprakları zıpladı, halıya düşerken ağır çekimde düşüyormuş gibi göründü.

Eğildim, onu almak için döndüm. Papatyayı yerden alırken parmakları benimkilere değdi. Sessiz ayaklarının arkamdan geldiğini bile duymamıştım; bir hayalet gibi hareket ediyordu - geçmişimden gelen ve hayatımdan çıkarmak için çaresizce çabaladığım bir varlık.

Bana gülümsedi. Güzel gözleri makyajlı halimi görünce kısıldı.

"Güzel görünüyorsun, *neredeyse* mükemmel."

Neredeyse. Bu alay canımı yaktı çünkü *mükemmel* yüzündeki ifade bana bunu neden söylediğini anlatıyordu. Çünkü yaralarım beni değersiz kılıyordu.

Parmaklarım saçlarımın arasından geçerek benekli tenimi örttüğünden emin oldu. Çiçeğe uzandım, saçlarımın pozisyonunu sabitlemek için onu geri çalmayı planlıyordum, katılmak istemediğim etkinliğe hazırdım.

Ama elini geri çekerek büyük papatya ile benim aramda daha büyük bir mesafe yarattı. Yapraklara baktım. Papatyalar her zaman onun favorisiydi. Benim de öyle. Bana özgürlüğü hatırlatırlardı; evim dediği evden rüzgarda uçuşmalarını izlerken özlemini duyduğum türden bir özgürlüğü.

İleri doğru hareket ederek çiçeği tekrar saçıma soktu. Parmakları saçlarımda dolanırken geri çekilmeye çalışarak irkildim. Diğer eli de

Beni bırakmıyordu.

"İşleri berbat etme. . . sürekli. Birlikte güzel bir akşam geçirme potansiyelimiz var. İkimiz de öncekinin tekrarlanmasını istemiyoruz. Yapabileceğimiz başka pek çok şey var. ." Hell'in eli kolumdan dizime indi, bacağımdan yukarı doğru kıvrılarak elbisemin katlarını aştı. "Benim kadar senin de zevk alabileceğin şeyler."

Eli uyluğumda daha da ilerledi. Öfkeli parmakları saten külotuma sürtündü. Bedenim bana sadakatsizliğini kanıtlıyor, onun dokunuşundan zevk alıyordu. İnledi, dişleri alt dudağının dolgunluğuna battı.

"Şimdiden heyecanlandın mı, bebeğim?" Gözlerini kapattı, elini çekti ve sanki yapması gereken en zor şeymiş gibi davrandı.

Parmaklarını burnuna götürdü ve içine çekti. Islaklığım kumaşın arasından sızmıştı, kokum her tarafını sarmıştı ve bundan ne kadar hoşlandığını inkar edemedi, tekrar yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde inledi.

Burun deliklerim öfkeyle büküldü. . . nefretle.

"Kızgınken çok tatlı görünüyorsun." Güldü. Ve bu hareket onu incitti.

Acısına gülümsemek istedim ama yüz ifademi pasif tuttum ve sevincimi bastırdım.

Belki de hayatımdan keyif almamı istemesinin nedeni, ancak bu şekilde keyif alabilecek olmasıydı.

Ayaklarımın üzerinde kaydım, dokunuşundan uzaklaştım ve o da beni takip etti.

Beni banyoda lavabonun üzerinde dururken buldu, hala kendi berbat duygularımdan iğreniyordum. Kapının pervazına yaslanmış, beni içeri sokmuyordu. Takım elbisesi dizinin büküldüğü yerden kırıışmış, bir bacağına diğerinin arkasına sıkıştırmıştı.

"Bunu istemediğini biliyorum. Sana yaptığım şeylerin hiçbirini istemedin. Bunu biliyorum."

"O zaman neden bunları yapıyorsun?" Sözlerimden neredeyse anında pişman oldum, neden olabilecekleri tepkilerden korktum.

Aynada kendime baktım ve saçımı biraz daha düzelttim.

"Çünkü en azından birimiz istediğimizi almalıyız." Kapının çerçevesini tekmeledi, ayakları onu üç adımda bana taşıdı. Ben dönerken parmakları yüzüme doğru hareket etti.

Gözlerimi kapattım. Dokunuşundan kaçamazdım ama görüntüsünden kaçabilirdim. Yapmak zorundaydım. Mükemmele çok yakın görünüyordu. Yeni bir takım elbise ve açık bir gömlekle hayalimdeki erkeğe çok benziyordu. Soluk teni ay gibi parlıyordu. Gözleri de öyle. Bakışları hipnotize ediciydi. Tatlı, tatlı ama zehirliydi.

Dudakları dudaklarıma kondu. . yumuşak ve nazik. Geçmişte, onun daha yumuşak bir versiyonu beni sık sık bu şekilde öpmüştü. Ama amaçları uyuşmuyordu. Cehennem'in aşk ve yakınlıkla ilgisi yoktu. Kırık zihnime erişmek istiyordu ve içime girme sürecini aceleye getirirse en derin sırlarıma, saklı düşüncelerime erişemeyeceğini biliyordu.

"Neden sen olmak zorundasın?" Fısıldayarak ondan ayrıldım. Sözlerim hâlâ bana çok yakın olan dudaklarında dans ediyordu. Çalınan öpücüğünün ıslaklığında karıncalandılar.

"Çünkü o asla sen olamazsın."

Kendimi onun acı veren parmaklarından kurtararak geri çekildim. "Seninle evlenmeyeceğim. Evlenmeyeceğim." Cesaretim sahteydi, tıpkı yüzündeki gülümseme gibi. Tatlı ve melekse.

"Yapacaksın. Bunu
garanti ederim."

"Yanılıyorsun."

"Hayır, yanılmıyorum." Boyunu uzatarak üzerimde belirdi. "Zamanla beni isteyeceksin. Tıpkı geçen seferki gibi."

"Kandırılıyorsun!"

"Yapma bunu. Gerçek olduğunu bildiğim bir şeyin gerçek olmadığına beni ikna etmeye çalışma. Babam bunu yeterince yaptı." Cehennem yutkundu, doğrudan bana bakıyordu. "Artık endişelerime ve kafa karışıklığıma yardımcı olması için haplar alıyorum. Gerçekliğin daha çok farkındayım; öte yandan sen neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyorsun. Bana ihtiyacın var. Ama bunu kabul etmiyorsun."

"İhtiyacım olan şey, senin
gitmen. ." "O zaman bunu
gerçekleştir."

Elindeki bıçağa bakarak donup kaldım ve her bir sivri ucun derime girerken nasıl bir his yaratacağını hayal ettim.

"Ben öyle düşünmüyordum." Erteleyici tavrım Hell'in dudaklarını bir sırtışa dönüştürdü. "Fikrini değiştirmen için sana bir şans vereceğim. Kararını akıllıca ver, Jolie. Ya bugün benimle evlenirsin ya da yarına kadar yaşayamazsın. Hayatta sana sahip olamazsam, kimse olamaz. Ama ölümden benim olacaksın." Cehennem bıçağı karnımın en küçük kısmına vurarak bir uyarı daha verdi.

Son uyarım.

Öfkemi dışa vurmaya çalıştım ama sadece havaya yer vardı. Elbisem çok dardı; bu acıması maskaralık için beni zorla giydirdiği elbise. Güzel bir elbiseydi ama yine de nefret ediyordum. Gelinliğe benzemiyordu. Siyahtı, tıpkı onun kalbi gibi. Ve benim rahatsızlığımdan aynı şekilde besleniyordu.

Güzel çocuk yüzünde bir gülümseme ve gözlerinde alışılmadık bir parıltıyla geri çekildi. . Heyecan.

Benim yaşama arzusunun onun ölüm tehdidinden daha ağır bastığını biliyordu.

Bunu geçmişimden de biliyordu, bugnmden de biliyordu. . . Hayatıma son vermesine asla izin vermezdim. . . Sadece mahvetmesine izin verirdim. Çünkü hayatımı mahvetmesi, ölümden sonraki hayatımda glgemde onunla yarışmaktan daha iyiydi, çünkü bıçağı etime sapladıktan sonra kendi boğazına doğru sürükleyecekti.

Bensiz yaşayamazdı, bu çok açıktı. Nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

Otelden buraya gelirken ve taksideyken tüm yolculuk boyunca işbirliği içindeydim. Bu küçük beyaz şapelin içine kendi isteğimle girdim. Tekme atmadım ya da bağırmadım. Umutsuzca istediğimi ikimizin de bildiği özgürlük için savaşmadım.

Alan çiçeklerle kaplıydı, hepsi güzel ve pembeydi. Pembe, yanaklarını kızartan heyecan lekesi gibi. Tüm hayatını benimle geçirme fikri onu çok heyecanlandırmıştı. Bana sonsuza kadar işkence edebileceği fikri onu heyecanlandırıyordu.

Yeminimi okudum. "Seveceğime yemin ederim. . ." Yalana karışmış nefretin tadını aldım ama yuttum. "İkimiz de yaşadığımız sürece seni onurlandıracağıma ve sana itaat edeceğime yemin ederim."

Göğsümün inip kalkması, korsemin sıkılaşması, hepsi nikâh memurunun dikkatini çekti. Gözleri olması gerekenden bir saniye daha uzun süre üzerimde kaldı.

Hell elimi tutup ağzına götürdü. Kemiklerim acı içindeydi, muhtemelen kırılmışlardı ve tedavi edilmemişlerdi, saten bir eldivenle gizlenmişlerdi. Sinirlerimle birlikte titreşiyorlardı, sadece Hell'in ölümcül tutuşuyla sabitlenmişlerdi. Tırnaklarımın altı kırmızıya boyanmıştı. Kırmızı, tıpkı bugün onun vahşetinin neden olduğu yırtıklardan iç çamaşıırıma bulaşan kan gibi. Parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu. Sahte bir söz. Dudaklarında sahte bir gülümseme.

"Gergin olma, aşkım." Bir öpücük daha yaktı beni.

Derin bir nefes aldım, keskin bir şekilde nefes verdim, içimdeki nemli ve iç karartıcı enerjiyi dışarı atmaya çalıştım. Gözlerimi kaldırdım ve titreyen elime odaklandım.

Nikâh memuru bir sonraki adımdan emin olamayarak "Devam edeyim mi?" diye sordu.

"Lütfen. ." *lütfeñ şı lanet maskaralığı bitir.* Sahte bir gülümseme takındım, müstakbel kocamınkine uygun bir gülümseme.

Otelden çıktığımdan beri ilk kez Hell'in yüzüne baktım. Yüz hatlarını, ilginç görünen ama benim anlayamayacağım bir dilde yazılmış bir kitabın sayfalarını karıştırır gibi okudum.

"Tamam o zaman. Woodrow, yeminini etmek istersen."

Ne tesadüftür ki, biz kilisedeyken Cehennem'in bu isme hiçbir itirazı yoktu.

Bedeli ne olursa olsun bu işin devam etmesinden memnundu.

Gülümsemesi büyüdü, büyük ve cesur. Çelik gözleri onun varlığında kısıldı. "Seni seveceğime yemin ederim. Seni onurlandıracağıma yemin ederim. teşvik edeceğime yemin ederim. Çünkü bu, tüm o geleneksel saçmalıklardan çok daha eğlenceli. Sence de öyle değil mi, bebeğim?" İçinden bir kahkaha yükseldi, ama acısını gizleyen bir sırıtişla bunu bastırdı.

Kemiklerimi sıkarak onları rahatsız edici bir şekilde doğru pozisyona getirdi.

Ne istediğini biliyordum. Ve acının bitmesini istedim. Bu yüzden güldüm. Yüksek sesle ve sahte. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Parlatılmış dudaklarımdaki gülümseme, gözyaşlarımın mutluluk gözyaşları gibi görünmesine neden oldu. Daha fazla yalan.

Nikâh memuru ve şahitler, her birine inandılar. Kahkahalar odada yankılandı, kutlamamızın tezahüratı.

"Ölüm bizi ayırana kadar. . ." Gülümsedim. Bu seferki ne yazık ki yalan değildi. "Hayır. Ölsen bile benim olacaksın bebeğim. Ne dediğimi unutma."

Hell yüzüğü yüzük parmağıma geçirdi ve parmağımı beyaz altınla kapladı. "Kalbin durana kadar sana olacağım. Sana şu an sahip olduğumdan daha fazla sahip olacağım.

Ve sonra, yine benim olacaksın. Artık kaçış yok." Dikkatini benden çekti, gözleri nikâh memuruna kaydı.

Gözlerim takip etti. İlk kez, bizi evlendiren adamın nasıl giyindiğini fark ettim. Beyaz ve altından oluşan rüküş bir kostüm ve jöleli siyah saçlarıyla, altmışlı yıllarda başarı kazanmış bir şarkıcı gibi görünüyordu.

"Gelininizi öpebilirsiniz." Gülümsedi, normalde rutin olan işine getirdiğimiz mizahın tadını .

Sabit durduğum yerden çekildim ve Hell'in göğsünün sertliğiyle çarpıştım. Elim ortasına, göğüs kaslarının arasına indi ve irkildim, sesi alçak tutmak için dişlerimin parlatılmış dudağıma gömülmesine izin verdim. Hızla atan kalbi parmak uçlarımı öptüğünde avucumda bir titreşim hissettim ve bu bile canımı acıttı.

Hell'in parmakları çenemi yukarı doğru kaldırdı ve ağzı ağzımı yuttu, dili dudaklarımın arasına girmeye zorladı, vücudumu istemediği şeyleri hissetmesi için baştan çıkardı.

Sadece o izin verdiğinde geri çekildim.

Sonsuza kadar yeni kocama baktım. Onun her hareketini izlerken gözlerimdeki parıltı ve yüzümdeki ifade aşk maskesine bürünmüştü. Köklü korkumu, ruhumun saklandığı kabuğumun içinde saklı tuttum.

Ve Hell beni omzunun kıvrımına çekip dışarı çıkarmak için ilk adımı atarken sahte bir gülümseme daha yapıştırdım.

Manik ve uzun caddenin ortasında bir yerde durdum. Şu ana kadar hiçbir manzaraya bakmamıştım. Ayaklarım ağrıyordu; bir çift rahatsız topuklu ayakkabıyla kilometrelerce yürümüştüm. Topuklu ayakkabılara alışık değildim; hatta ayakkabılara bile alışık değildim. . ama rahatsızlığa alışkındım ve bu da ifadesiz yüzümün etkilenmemiş görünmesini ve çektiğim acının görmezden gelinmesini sağlıyordu.

Fıskiyeleeri görünce durdum, su yavaş ve şehvetli bir rumba gibi ritmik ve büyüleyici bir şekilde havada dans ederken güzelliğine hayran kaldım. Gözlerimi kırpıştırarak zihnimde bir resim çizdim. *Senin için baba.* Bu görüntüyü zihnimin derinliklerinde, diğer milyonlarca güzel anıyla birlikte, yüzeyden uzakta, mahvolmaktan korunmuş bir şekilde sakladım.

Etrafımda toplanan kalabalığın içinde kaybolmuştum. Her yaştan insan su gösterisini izliyordu. Kolum izleyicilerin telaşı arasında uzandı ve vücudumun geri kalanını da beraberinde çekti; Hell'in gezmeye hiç niyeti yoktu ve burada işi bitmişti. Elleri benimkilere sıkıca sarılmıştı ve o çekiştirdikçe vücudumun birbiri ardına insanlara çarpmasına neden oluyordu.

Ben de. Dengemi kaybettim, ayak bileğim rahatsız ayakkabılarımın içinde burkuldu. Hell'in tutuşu gevşedi ve dokunuşuyla beni sabitleyen yaşlı bir beyefendinin üzerine düştüm. Nazikti ama yine de elleri kollarıma inip ikimizin de betona çarpmasını engellediğinde ürperdim.

Zoraki bir takdirle gülümsedim ve elimi tutup beni bir hışımla çekerken Cehennem'in duygularıma hakim olamadığını fark etmedim.

Saatin geç olması gökyüzünü etkilemişti ama işlek caddenin ışıkları karanlığı uzaklaştırıyor, ona öncelikli bir karşılama yapmıyordu. Kumarhaneler çılgın ve gürültülüydü, az önce içeri adım attığımız kumarhane de buna dahildi. Heyecan çığlıkları havayı dolduruyor, dünyanın dört bir yanından gelen bir erkek ya da kadın şansını her yakaladığında müziğin üzerinde neşeli tonlar yankılanıyordu.

Bir masaya oturduk, Hell ve ben... Etrafımızda dönen siyah ve kırmızı çarkın hızı kesildikçe numaralarımız girdikçe slot makineleri çınlıyordu. Fark etmedim bile; gözlerim uzaktaki bir kokteyle kilitlenmişti. Pembeyle dolu bir akvaryum. Lezzetli görünüyordu. Bir adamın dudakları renkli bir pipetin etrafına sarılmıştı ve o karışımı ağzına çekerken kendimi dudaklarımı yalarken buldum.

Hell'in yüzü tıpkı kişiliği gibi pasif ve umursamazdı. Ama dokunuşu hâlâ acımasızdı. Çelik eli benimkine dolandı, daha sıkı sarıldı.

Bakışlarımı yabancından çekene kadar daha da sıktım. Acıyla irkildim ve gözlerim kafesteki kuşun kanatlarında tekrar ona doğru uçtu.

Rulet masasına baktım ve onun iyi talihini fark ettim. "Sen kazandın." Gülümsedim, elimdeki ve ruhumdaki hakimiyetini bırakması için dua ettim.

"Biz kazandık gelinim," diye düzeltti beni. "Kutlamaya odamızda devam edelim mi?"

Cevabımı beklemedi. On sekiz bin dolara yakın bir kârla parasını çekti. *On sekiz*, ilk tanıştığımızda benim olduğum yaş. Sembolizm bize kadeh kaldırıyordu. . .

Ona bir selam. .

Benimle alay ediyor.

Beni otelden çıkarıp ikinci kez güzel fısıkiyelerin yanından geçirdi. Su artık dans etmiyordu; ıslak yatağında durgun ve huzurluydu.

Midem çalkalandı. Otelimizin taze kokulu lobisinden hızla geçerken düşünceler kafamın içinde koşuşturuyordu. O beni acele ettirdi. İkimiz de farklı nedenlerle beni bu kıyafetten kurtarmak için sabırsızlanıyorduk.

Asansörün kapıları anında açıldı. Bizim katın düğmesine bastı. Elimi bıraktı ve duvardaki aynaya doğru döndü. Ben acımı dindirmeye çalışırken o siyah saçlarının dağılan tellerini düzeltti.

Eldivenimi çıkardım ve halıya hediye ettim. Morluklarımın rengi tenimde göze çarpıyordu. Acı dolu bir geçmişi düşündüm ve tam o anda farklı bir gelecek istediğimi anladım.

Bing.

Durağımıza ulaştığımızda asansörün sesi duyuldu.

"buyurun." Hell, itaatsizlik etmeyeceğimi düşünerek dışarı çıkmamı işaret etti.

Beni daha iyi tanıyacağını düşünmüştüm.

Bir merdiven bulmak için dua ederek koridorda ilerlerken onun öfkesini görmek için dönmedim.

Koşarken çok uzun elbisemi kaldırarak topuklu ayakkabılarımla mücadele ettim. Topuğum görmediğim bir şeye takıldı ve her korku filmindeki en işe yaramaz karakter gibi tökezleyerek yere düştüm. Yırtıcı yaklaşıyordu. Korku filmim başlamak üzereydi.

Beni ters çevirdi, ağrıyan popomun üzerine oturmam için beni konumlandırırken elleri vücudumu şiddetle yokluyordu. Açık bacaklarımın arasına çömeldi ve konuştu, sesi aksanı ve kızgınlığıyla ağırlaşmıştı.

"Jolie, Jolie, Jolie, Jolie. Sana biraz özgürlük vermek için çok uğraşıyorum. Ama sen bana bunu hak etmediğini kanıtlamaya devam ediyorsun. Mecbur kalmadan seni öldürmek zorunda bırakma beni. Birlikte olmak için hâlâ vaktimiz var."

Etrafta beni yerden kaldırdığını ve çöpe atılmaya hazır bir çöp torbasıymışım gibi omzuna attığını gören kimse yoktu. Kimse beni prenses pozisyonuna getirdiğini ve eşikten odamıza taşıdığını, bana sarılırken saçlarıma bir öpücük kondurduğunu görmedi. Kimse beni yere düşürdüğünü, iç yaralarımın acı verdiğini, sonra da bir futbol topu gibi kaburgalarımın sert bir tekme atarak daha fazlasına neden olduğunu görmedi. Köşeme yuvarlandım. Cezalardan arınmış bir alana. . ya da ben öyle sanıyordum.

Gözlerimi kapatıp uzaklara daldım. . odanın içinde böğürerek görünürdeki her şeyi parçalayıp kırarken çok uzaklara.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca odanın karanlığında titredim. Boyalı duvarlara bakarak, yalnız ve korkmuş bir şekilde oturdum. Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyordu. *Hâlâ birlikte olmak için biraz zamanımız var.* Şimdiden ölümümü bekliyordu, daha önce hiç yapmadığı bir şey. Bu lanetli bir kader miydi yoksa kılık değiştirmiş bir lütuf mu?

Bir dokunuş tenimi süsledi ve bana acı vermedi. . huzur getirdi. Hayalim beni kurtarmak, beni aramızda acının olmadığı uydurma bir diyara götürmek için buradaydı.

Bilinçaltım hayalimdeki adamı yanıma geçmesi için cesaretlendirmeye çalıştı. Ama o hareket etmedi. . . Rüyamdan bir kâbusa çekilirken ben de öyle yaptım.

Islak çarşafları yeni değiştirilmiş yatağa atıldım. Başucu lambaları odanın içinde dolaşan yarattığı ortaya çıkarmak için yanıyordu. Işıltılı teni lambaların ışığında parlıyor ve beni onun karanlık olmadığına ikna ediyordu.

Yalanlara inanmadım.

Gömleğini çıkarmış, pantolonunu indirmiş ve belirgin Adonis kemerini ortaya çıkarmıştı. Bir tanrıya benziyordu, acıdan beslenen bir savaş lorduna. . benim.

"Bu bizim düğün gecemiz. Birlikte geçirdiğimiz bu zamanın tadını çıkarmalıyız."

Ondan ne kadar nefret ettiğimi dile getirme isteğime direndim. Ama yarı gizli yüzümdeki ifade, içimde tuttuğum her şeyi haykırıyordu.

Üstümde belirdiğinde yatakta donup kalmıştım. Parmakları daha önceki tehdidinden kalan bıçağa sarılıydı. . verdiği sözden.

Yukarı kaldırdı ve karnıma doğru indirdi. Elbisemin kumaşını kesti ve ben çığlık attım. Yanlışlıkla derimi delmişti. Sadece bir santimetre derinliğindeki yara kanamaya başladı. Gözyaşlarımı kırıştırdım, saldırıyı bulanık gözlerle izledim.

Sendeleyerek aldığım nefesler yüzüne çarptı; bunlar onun şiddetine karşı benim tek misillememdi.

Bıçağı derimden çekip yere fırlattı ve tıpkı düşündüğüm gibi saklanabilir damlacıkları kırmızı liflerin içine .

Kontrollü nefes almaya çalıştım ama nefeslerim yine de sert ve hızlı çıkıyordu. Açık yaramdan kırmızı gözyaşları süzüldü. Elini

Ellerini elbisemin eteğinin içine soktu ve malzemeyi parçaladı. Yırtılma sesi havada yankılandı; elbise yanlarımdan yüzüldü.

Vücudumdan aşağıya doğru kaydı, dudakları taze yarama doğru hareket etti; vücudumdan aşağıya doğru kaymadan önce kanı yaladı ve Fransız külotumu da yanına aldı.

"Tenin çok yumuşak," dedi, karnıma bakmadan önce kasıklarına bakarak. "Seni kanatmak çok kolay."

"Neden hep bana zarar vermek istiyorsun?"

"Kanının tadını seviyorum. Çıgıllıklarının sesini." Dudaklarını yaladı, orada benden hiçbir iz kalmadığını fark edince hayal kırıklığına uğradı.

Vücudunu biraz daha alçalttı. Ağzının sıcaklığı çıplak amıma çok yakındı. Kaçmak için kıcımlı yatağa bastırdım.

İlk defa ipucunu aldı.

Ağzını karnımla buluşacak şekilde hareket ettirdi. Dilinin ucuyla içime girerken parmaklarıyla beni sıkıca yerinde tuttu. İçime daldı, yaramı yavaşça bir santimetre daha gerdi ve ağzımda gizlenen ciyaklamayı gizlemek için mücadele ettim.

Geri çekildi, dudakları kan içindeydi. Daha önce hiç acımı yememişti; kanımın tadıyla ilgilenmiyordu. Sadece korkum vardı ve o da gözlerinin önünde bir tabağa konmuş, bütün olarak yutmaya hazırды.

Acıma güldü. Sadistçe ve zalimce. Kulaklarıma acı veren rahatsız edici bir ses.

Parmaklarım çarşafı ellerimin etrafında döndürüyor, başparmaklarım yumuşak malzemenin üzerinde geziniyor ve bana bunu atlatmak için odaklanabileceğim bir şey veriyordu.

Kalçalarımın arasına girip onları ayırdı. Ağzını indirdi, gözleri yere düştü ve mahrem bölgemin şeklini inceledi.

"Dağınık. . . . şey, bu çok talihsiz bir zamanlama, değil mi?"

Gözlerim hareket etti, ben hareket etmeden onun ne gördüğünü görmeye çalışıyordum. Kan altımdaki çarşafları boyuyordu. Beyaz çarşaflar kırmızıya dönüşüyordu.

Daha önceki saldırısına ait olamayacak kadar çoktu. Ağırdı. Bir dönemdi.

"Sanırım düğün hediyemi borçlanmak zorunda kalacağım." Bir kez daha baktı ve sırtıttı, bir sonraki hamlesi konusunda kararsızdı. "Tabii. . ."

"Bunu yapmak istemezsin."

"Hayır. Bilmiyorum. Haklısın. Kanın o kadar da lezzetli değil. Ve bu zevki gerçekten hak etmiyorsun, değil mi? Kumarhanedeki davranışından sonra olmaz."

"Ben ne yaptım?"

"Bilmiyormuş gibi davranma. Eğlenceli akşamımız bu yüzden kısa kesildi. Patlamamın bir nedeni olmadığını mı düşündünüz? Eğlenmek için bu güzel küçük odayı mahvetmek istediğimi mi düşündün?"

"Ne yaptığımı bilmiyorum. ." Bir yalan daha söyledim. O da anında anladı.

Cehennem

O her zaman boktan bir yalancıydı. Pis bir yalancı. Bir fahiş. Benden başka herkes için değersizdi, ama beni her becerdiğinde değeri azalıyordu.

"Aptal yerine ."

"Seni aptal yerine koymaya çalışmadım." Parmakları acıyı gizlemek için kanayan karnına doğru hareket etti. Eli, delinmiş derisinin üzerinde bir yara bandı görevi görüyordu.

"Acı çekiyor musun?"

Burun delikleri alevlendi; gözlerini kırpmamak için mücadele etti, yanaklarının yuvarlaklığından daha fazla gözyaşı kaymasına izin vererek acının kendini açıkça ifade etmesine izin vermedi.

"İzin ver. . . ." Dokunuşunu başka yöne çevirerek onu kanlı amına doğru yönlendirdim. "Elini orada tut; kendini benim için heyecanlandır." Bakışlarım ona karşı çıkma cesareti verdi ama karşı . Başını salladı. *Ne kadar uysal.* Sürekli bana meydan okuması ne kadar da güzel bir değişiklikti.

Gözlerim amcığında kaldı, onu işbirliğine zorluyordum. Yüzüne bakmadığım için memnundu. Utancı ağırdı ve güzel yüz hatlarının her birinde duruyordu. Çünkü o da benim kadar iyi biliyordu ki, gözü başka bir herifin üzerindeydi.

Gergin elleriyle oynuyordu, orta ve işaret parmakları kendi kanında dans ediyordu. Beni baştan çıkardı ama kafamın içine girmesine izin veremezdim. Eğer oraya girerse, aradığını bulana kadar vücudumda dolaşmaya devam edecekti.

Ve eğer bunu yaparsa, eğlencem biter.

Parmaklarımı yarasının üzerinde gezdirirken yarasının kanaması yavaşladı.

"Bana yine yalan mı söylemek istiyorsun?" "Anlamıyorum."

"Jolie. . . Adil davrandım. Sana şans üstüne şans verdim. Sana uzun bir ip verdim ama sen yine de kendini onunla asmaya çalışmayı seçtin, hem de defalarca. Bana yalan söylemeyi kes!" Ses tonum şiddetlendi. Serçe parmağım küçük bıçak yarasının içinde gezinirken gözlerim kalktı ve onunkilerle buluştu.

Çığlık attı - koleksiyonum için bir tane daha - parmağım onu bıçaktan daha çok incitti. Yavaşça hareket ettim, ilk eklemimde durdum.

"Özür dilerim. Özür dilerim. . . Ne yaptığımı bilmiyorum ama özür dilerim. İyi olacağım."

Lanet olası bir yalan daha. Bir parmağımı daha soktum ve parmaklarımı birbirinden ayırmayı düşündüm. Derisi şiddetli dokunuşlarım altında yırtılmaya başlamıştı bile. Parmaklarımı içine sokmak için çok istekliydim. Bunu yapma ihtiyacı beni titretiyordu. Beni inciten birine zarar vermenin cazibesi, asla bastıramayacağım bir şekilde benimle alay ediyordu.

"Bu sizin son şansınız. Diğer cezayı unutma!"

Jolie

Oda karanlıktı. Siyah, tıpkı ruhu gibi. Modern mobilyaların siluetleri camın ötesindeki işlek caddenin aydınlatması altında parlıyordu. Pencereye, aşağıdaki diğer taraftaki insanlara bakmadım. Bakamazdım. Onların hayatlarını çok kıskanıyordum. . benimkinden daha iyi oldukları gerçeği dışında hakkında hiçbir şey bilmediğim hayatları.

Saatlerce bu yatakta dinlendim, eğer öyle denebilirse.

Gözlerim Cehennem'e kaydı. Vücudu yanıma yığılmıştı, ikimiz de ince bir çarşafın altına gömülmüştük; ölü bir ağırlık olan kolu belime dolanmış, üzerimdeki iddiasını kanıtlıyordu. Kendinde değildi. Derin bir uykuda kaybolmuştu. Bensiz bir yerde. . keşke ben de onsuz bir yerde olabilseydim.

Sol yanıma sokulmuştu, sanki bana yakın duran bir sevgili gibiydi. Ama o tam tersiydi. Bir nefret. Çektiğim ıstırap, sefalet ve acıdan beslenen bir adam.

Gözlerimi kırptırdım, yüzünün görüntüsünü yakaladım, huzurlu ve gergin değildi - hissettiklerimin tam tersiydi.

"Neden daha iyi bir versiyonun olmak için daha fazla mücadele edemedin?" diye fısıldadım, umarak ama duyarsa da içten içe haklı bir cevabı olmasını dileyerek. "O kadar çok sevdiğim kişi. Neden olmanı istediğim kişi olamadın? Neden canavar değil de kahraman olamadın?"

Gözyaşlarım karanlıkta dans ederek tenimin üzerinde belirgin izler oluşturdu. Hâlâ makyajlı olan görüntüm, sabaha çizgiler barındıracak ve görünüşüme daha fazla leke sürecekti.

Bu gece, zor bir geceydi. . benim için.

Ve devam eden ağırlar vücudumda yankılanmaya devam etti.

Hell ona vermek istemediğim düğün hediyeinden -vücudumdan- keyif aldıktan sonra o da bana kendi hediyeini verdi. Kargaşam beni bu gece uyanık tuttuğunda sessiz kalmamı sağlayacak bir şey; çevrimiçi mağazalardan kitap okumamı sağlayan bir tablet. Gerçeklikten ve hayallerimden bir kaçış. Bir an için okuma tutkumu hatırlaması hoşuma gitti ve sonra bütün gece boyunca böyle hissettiğim için kendimden nefret ettim.

Cihaz geleneksel olmayan aşk hikâyeleriyle doluydu. Başlangıçta korku olmadığı için rahatlamıştım. Zaten o kadar çok şey görmüştüm ki, hem de kitap sayfalarında değil, gerçek dünyada.

Büyük, kötü dünya.

Romanslardan birinin yarısını okuduktan sonra, korkunun romantizmden daha kötü olduğundan emin değildim. Bununla birlikte, okumak için seçtiğim hikayenin gerçekten bir aşk hikayesi olduğundan emin değildim. Hikâyedeki kadının kendisini tutsak eden adama nasıl aşık olduğunu anlayamıyordum ama uykuim kaçtığı ve hikâyenin yarısına geldiğim için bunu yakında öğrenecektim.

E-Kitabımın sayfalarını çevirirken ışıklı ekrana dokunan parmaklarımı hâlâ kırmızı damlalar kaplıyordu.

Cehennem

O sessizken, hayal dünyasında kaybolmuşken uyuyormuş gibi yapmak kolaydı. Her zamanki gibi. Onu gönderdiğim bir dünyaya taşınmıştı ama bu sefer yalnız değildi. Elektronik bir sayfadaki kelimeler ona eşlik ediyordu; henüz anlamadığı ama belki zamanla anlayacağı bir hikayede ona yol gösteriyorlardı.

Ağır bir nefes aldım ama gözlerimi kapalı tuttum. Cesaretini toplayıp başının altındaki yumuşak yastıkla beni boğmaya çalışacak olursa yüzündeki öfkeyi görmek istemiyordum. Daha önce pek çok kez gördüğüm nefreti görmek istemiyordum. Sadece başka bir şey hissetmek istiyordum. Doğduğumdan beri mahrum bırakıldığım bir şeyi. Farklı bir şey. Çok geç olmadan ve hayat onu benden sonsuza dek koparmadan önce.

Bölüm I

Jolie on sekiz yaşında

T Bugün, Nessie güneş pencereden bakmadan önce kalkmıştı ve benim de kalkmamı istedi. Beni merdivenlerden ikişer ikişer indirdi, eğlenceli bir gün bekliyor.

Mutfaktan bir melodi geldi - popüler bir animasyondan akılda kalıcı bir melodi.

Nessie beni mırıldanan çocuğa doğru sürükledi. Kapı aralığında durduk. Sırtı bize dönüktü, kemiklerini saran giysiler içindeydi. Yaptığı içkiden bir yudum aldı ve ağzından neredeyse yakalayamadığı bir öksürük döküldü.

"Woody?" Nessie'nin sorusu havada süzülürken, eli hâlâ benim elimdeyken tek bir adım ilerledi.

Arkasını döndü, bugün her nasılsa daha kasvetli görünüyordu.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Ness," derken solgun teni kemiklerine batıyordu.

Sadece ben varım."

Woodrow doldurduğu meyve suyundan bir yudum daha aldı. Pipet dudaklarının arasına yerleşti ve gözlerimi dudaklarına çekti.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu, Nessie'ye ait olduğu çok belli olan kabı bir kenara koyarak.

"Hayır. Belki sadece bir atıştırma." Yemek dolaplarını incelemek için elimi bıraktı. "Ne yiyelim Jolie?" diye sorduğunda bile onu takip etmedim.

Hayal kırıklığı yaratan bir kurabiye seçkisi çıkardığında midem guruldadı. "Bu kahvaltı değil, Ness." Woodrow sağlıklı, daha çekici bir öğünü teşvik etti ve ben de sessizce kabul ettim, onun liderliğini takip edeceğini umuyordum, ama o yapmadım.

"Annem uyanmadı."

"Sana kahvaltı hazırlayayım."

"Hayır. Kurabiyeler iyi. Paylaşırız." Yüzünde o kendine has gülümsemesiyle bana doğru baktı. Dolabın kapağını kapatarak paketi getirdi.

"Kurabiye dışında bir şey ister misin?" Woodrow sorusunu dile getirirken gözleri benim üzerimdeydi.

Ama alternatif bir şey istemedim. Sadece yemek yiyebildiğim için minnettardım. "Ben böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

Nessie parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Gitmeye hazırdı - bana söylediği gibi bütün gün eğlenmeye hazırdı.

"Dün için teşekkür ederim. Dün gece için." Woodrow gülümsedi, bir şekilde küçük kız kardeşinden daha büyüleyiciydi.

"Bir değil." Durduğumda koridorun yarısına . Geri seslenerek, "Hangisini tercih edersin?" diye sordum.

O Duraklatılmış, zevk almak benim DİKKAT
üzerinde Onu. "Çikolata. Her zaman çikolata."

Gülümsemesi büyüdü.

Benimki de büyüdü. "Çıkıyor musun?" Wynter'ın oğlunun bir arkadaşına ihtiyacı olduğuna dair sözlerini hatırladım ama bu yüzden sormamıştım.

"Woody kadar eğlenceli değil." Nessie başını salladı ve beni kapıya doğru yönlendirmek için kolumdan çekerek güldü.

"Belki bugün yeni bir oyun deneyebiliriz?" Omuzlarımı silkerek öneride bulundum.

"Belki."

"Belki de seni içeride bırakmalıyız, Jolie ve ben de kendi çapımızda biraz eğlenebiliriz."

Başımı Woodrow'un sözlerine çevirdim. Güzel gözleri bana göz kırptı ve şaka yapmaktan başka bir şey yapmadığını anlamamı sağladı.

"artık!" Nessie çılgılık attı, kardeşinin arsızlığını anlamamıştı.

Tavan takırdıyor, ayaklar yukarıdaki yatak odasında tepiniyordu. Daha önce duymadığım sesler, bir köşeden diğerine bağırın küfürler ve boğuk ajitasyonlar aynı odadan yankılandı.

"Bak ne diyeceğim, saklambaç oynayacağız. Siz koşun ve saklanın. Ben anneme kahve yapacağım; ihtiyacı olacak gibi görünüyor ve hemen çıkacağım. Gelip sizi bulacağım ve kimi önce bulursam, diğerinin bu geceki angaryasını o alacak."

"Benim ev işim yok. Ben çok küçüğüm. Annem çok özel olduğumu söylüyor," diye yanıtladı kardeşini Nessie, ev işleri fikri yüzünde dehşetle belirmişti.

"Eğer seni önce ben bulursam, sen benimkini alırsın, ben de bir sürü ev işi yaparım."

Tanrım, umarım önce beni bulmaz. Çünkü benim de bir sürü ev işim vardı.

Nessie elimden kayarak dışarı fırladı. Küçük boyuna rağmen kapının kilidini açmak için bir dakika, neredeyse bir dakika uğraştı. Bu süreyi Woodrow'a iyi olup olmadığını sormak için kullandım. Bana iyi olduğunu söyledi ama gülümsemesi aksini söylüyordu -bugünlerde abartılı bir ifade olduğunu biliyordum. Gözleri ve bana bakışları da onun yalancı olduğunu gösteriyordu.

Ama burnumu sokmadım.

"İyi şanslar," dedim dar koridorda daha da ilerleyerek. Bu kadar büyük bir evin neden bu kadar dar bir koridoru olduğunu merak ederek etrafıma bakınırken gözlerim tekrar ona takıldı. "Bizi bütün gece dışarıda bırakma."

"Seni bir saat içinde bulacağım." Kolundaki saate baktı - dün orada olmayan bir saate. Dün muhtemelen okuyamayacağı bir saat.

Nessie uzakta, ayak parmaklarının arasında toprakla, bu toprakların ev sahipliği yaptığı kalın ormanlık alana doğru koşuyordu. Onu bir an eğlenerek izledim, güçlü bacaklarımın yakında bana yetişeceğini biliyordum.

Düşündüğüm gibi, yetişmem uzun sürmedi ama çok geçmeden Nessie'yi bir milyon meşe ağacının gölgesinde kaybettim.

Sadece gözümü kırptım ve o gitmişti; dallara çarpan ayaklarının sesi onu benim göremediğim bir yöne doğru götürdü.

Önümdeki işaretlenmemiş patikaya olduğu kadar dev ağaçlara da bakarken nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadan ayaklarımın götürdüğü yöne doğru ilerledim.

Ormanın derinliklerine yerleştim, başkasının mülküne izinsiz girmeden bu topraklarda daha ne kadar ilerleyebileceğimden emin değildim. Bacaklarım ağrııyor, nefesim kesilmiyordu. Koşmaya alışmıştım, yetenekli ve hızlıydım.

Başka bir evin görüntüsü ya da başka bir insanın sesi yoktu. Burası aynı anda hem ölü hem de canlıydı. Doğa geliyordu; kulaklarımdaki tek ses yukarıdaki kuşların arkadaşlarına söylediği mutlu aşk şarkılarıydı. Üstümde neşeyle cıvıldaayan kuşlar kadar basit bir şeyin güzelliğini takdir ederken yüzümde zoraki olmayan bir gülümsemeyle dinledim.

Bir saat oldu mu? Kendi kendime merak ettim, ormanın kasvetinde oturuyordum, tek arkadaşım ağaçlar ve onların içinde yaşayan, mesafelerini korumayı seçmiş yaratıklardı. Zaman ilerliyordu. Dakikalar ya da saatler geçtikçe gün daha da ısınıyordu. Bugün, yine Wynter tarafından hediye edilen güneş elbisesini giymek için harika bir gündü. Uçuşan kumaşı kıvrımlarıma onun eşofmanlarından daha yumuşak geliyordu.

Georgia güneşli Kaliforniya gibi sıcaktı, yeni yürümeye başlayan bir çocuktan şimdi olduğum kadına dönüştüğüm eyalet. Bu ağır sonbahar aylarında hala nemliydi, ancak ağaçların gizlediği hafif serinlik, sıcak çikolata ve sıcak battaniyeler için can atmama neden oluyordu.

Güneş ışığı yapraklı ağaç dallarının arasındaki boşlukları delip geçiyordu ve ben sesimi çıkarmadan güneşin spot ışığının altında kalmaya çalışıyordum.

Bu devasa alanda küçük bir çocuğu nerede bulabileceğimi merak ederek loş ışıklı alana baktım. . ve bulamayacağımı anladığımda, Woodrow'un nasıl bulacağını merak ettim.

Onu hisseder miydi? Kardeşler birbirlerine karşı bir çekim hissedebilir miydi? Tek çocuk olarak bu cevapları bilmiyordum.

Ayağa kalktım; uzun süre oturmaktan kığım uyuşmuştu. Geri döneceğimi düşündüm. Bunu yapmak için topuklarımın üzerinde dönerken, doğruca Woodrow'un üzerine bastım, başım onun kemikli göğsüne öyle sert çarptı ki, yıldızları gördüm, ama

sabah gökyüzünden düşenler. Gözlerimi iki kez kırptırdım ve beyin sarsıntısı geçirmediğime dua ettim.

"Elli sekiz dakika." Gülümsedi. "Yakın, ama benim saatim içinde." "Nessie'yi buldun mu?"

"Bakmadım," diye fısıldadı, kelimelerle mücadele ederek. "Sadece seni. Sadece seni aradım."

"Yani, senin işlerini yapabilir miyim?"

Güldü ve canı acıdı. Gözlerimi onunkilere çevirmeden önce yatıştırmak için yaptığı ayarı gördüm.

"Eğer bu işi Nessie'ye bıraksaydık asla bitiremezlerdi." Muhtemelen kadim evinden yüzyıllarca daha yaşlı bir ağaca , omurgası kalın gövdeye sürtünüyordu.

"Tamam. . şey, kız kardeşini birlikte bulabiliriz. İki çift göz bir çift gözden daha iyidir."

Önden gitmek için döndüm ama o uzun parmaklarıyla elimi sıktı. Bakışlarım birleştiğimiz yere kaydı ve dudaklarıma bir gülümseme daha yayıldı; bu seferki sahte ile gerçek arasında bir yerdeydi.

"Onu hemen bulamayız. Ben asla bulamam. O küçük; dar alanlara, hayvan yuvalarına falan sığıyor."

"O kadar da küçük değil." Güldüm, gerçekten güldüm, çünkü söylediği şey doğru olamazdı.

"Güven bana. Dolambaçlı yollarını ailemden almış." O da güldü, onunki daha az içtendi, boğazındaki acıdan -yine ayarlıyordu- ya da sözlerindeki gerçekten kaynaklanıyordu.

"Ailenle hiç iyi geçiniyor musun?" Gözlerim boğazına takıldı, morlukları hâlâ mevcuttu, hâlâ mordu.

"Sorun onların sorunu," diye cevap verdi, gerçeğin tadı dilinde kalın ve mide bulandırıcıydı. "Sanırım annem beni doğurduğunda kendini bir çocuk için hazır hissetmemiş. Çok gençmiş. Nessie'de durum farklıydı, onu istiyordu. Onun için heyecanlıydı."

Daha önce oturduğum yerde rahatlayarak yere çöktü. "Annen baban insanlardı?" diye sordu, yüzünde gerçek bir ilgi parlıyordu. gözleri, başka bir şeyle birlikte. Bakışları kıyafetimin üzerinde, bacaklarımdan aşağıya ve tekrar yukarıya kaydı. Beni içine çekti, eli yanındaki boşluğa vuruyordu.

Aşağı indim ama onu da içime çekebilmek için karşısına oturmayı tercih ettim. "Annem uzun zaman önce öldü. Nessie'nin yaşlarındaydım. Babam da

Teknik olarak üvey babam sayılır. Hiç evlenmediler. Ama tanıştıklarında beni yanına aldı. Biyolojik babamla hiç tanışmadım ve onu aramak gibi bir niyetim de yok."

"Baban senin ."

"Öyleydi ve inanılmazdı. Annemin ölümünü asla atlatamadı ama bunun ebeveynliğine engel olmasına da asla izin vermedi." Tatlı anıları hatırlayarak gülümsedim. "O bir dansçıydı. Yakışıklı, sarışın, bronz tenli, herkese gülümseyen biriydi. Çok tatlı bir adamdı." Anılar yerini trajik gerçekliğe bırakırken mutluluğum soldu. Gözümden bir damla yaş düştü ve üzüntümü elimden geldiğince hızlı bir şekilde sildim, ama hala akıyordu, hala görüşümü kaplıyordu ve Woodrow'un önümde bulanıklaşmasına neden oluyordu. "Özür dilerim."

"Olma." İlerledi, eli titreyen dizimin üzerine yerleşti.

Gözlerimiz buluştu ve bana gülümsedi. Soğuk dokunuşu saçlarımı kulaklarımin arkasına itti. Beni öpeceğini düşünmüştüm ve buna hazırlanmak için nefesimi tutmuştum. Ama bir gencin sahip olduğunu hiç bir saygı düzeyiyle bunu yapmadı. Bana sadece bir an baktı -

en tatlı an. Ve bana iltifat etti. "Çok güzel gözlerin var."

"Ne, üzgün ve ağlamaklı mı?" Güldüm, içimdeki acıyı uzaklaştırmaya çalıştım, onu dışarı atmaya çalıştım.

"Her zaman böyle görünmüyorlar." Woodrow'un parmakları kucağıma, elbisemin çiçekli pamuğunun üzerinde kenetlenmiş ellerime kayd. Ayağa kalktı ve beni yerden çekti. "Gel, seni neşelendireyim."

"Nasıl?" Mümkün olması için dua ederek sordum.

"Ness'i bulacağız, sonra da pikniğe gideceğiz. Kurabiyeleri alıp kaçtığına göre muhtemelen açlıktan ölüyordur."

Ellerimiz ayrılırken, "Zaten onları sevmiyorum," diye seslendim.

"Farklı bir şey ister misin diye sordum?" Ben onun yanında dururken bana baktı. Çok uzundu. Ben de kısa sayılmazdım ama o bir buçuk metre daha uzundu.

"Nankörlük etmek istemedim."

"Senin de aç olmana gerek yok." Tekrar gülümsedi. Ağzının kıvrımını, beyaz dişlerinin parlaklığını her gördüğümde kendimi biraz daha evimde hissediyordum. Karanlığın içinde bana rehberlik ederken bile kendimi güvende hissediyordum.

Ayağımdaki sandaletler tüm gün boyunca olduğundan daha büyük bir baş belası olduğunu kanıtladı. Bir numara büyük oldukları için birkaç kez üzerlerine düştüm. Wynter, çok ufak tefek bir kadına göre, ayakları için teknelere sahipti.

Yere çarptım, bir ağacın köklerine garip bir şekilde inmenin acısıyla şok oldum. Yere yapışmış bir şekilde acıma odaklandım.

Woodrow yaklaştı; yüzüne yeni bir ifade yerleşmişti. Açlık, benimkinden farklı bir tür. Gözleri dantel tangamın açıkta kalan kısmına takıldı. Ama hissettiği her şeyi gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı ve kolunu uzatarak

daha önce olduğu gibi aynı saygı. "Sanırım bu sefer seni tutmam gerekecek."
Güldü, iyi olup olmadığımı sormadan önce beni ayağı kaldırdı.

Suyun kenarından biraz uzakta oturduk. Papatyaların kendine özgü kokusu etrafımı sararken bana huzur veriyordu.

Nessie ve ben piknikten kalanları yiyorduk. Woodrow ve ben onu, tam da Woodrow'un şüphelendiğı gibi bir koruda büzüşmüş halde bulmadan önce kurabiye paketinin yarısını da yemişti.

Artık sıkılmaya başlamıştı, bu yüzden kalkıp gitti ve minik avucunda patates cipsi dolu bir el ile huzurlu dereye doğru ilerledi.

Artık sabah değildi; öğle vakti bize doğru yaklaşmış ve bir merhaba bile demeden çekip gitmişti.

Pembe bir havlunun üzerine oturdum, battaniyenin değil. Nessie'nindi - tasarımın içine basılmış gerçek boyutlu bebekler oldukça dikkat çekiciydi.

Kızarmış ve lezzetli dev bir sandviçle ziyafet çektim. Parmaklarım, yenmemek için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak düşen içeriğı yakalamak için mücadele etti.

"İyi mi?"

"Çok güzel," dedim ağzım dolu dolu, bir zamanlar bana öğretilen görgü kurallarını yine unutarak.

Göz kamaştırıcı bir gülümseme, tüketmek üzere olduğu muz tarafından görüşü engellenmeden önce dudaklarına geri döndü.

"Biraz denemek ister misin?"

"Yapamam." Yanıtı da yüz ifadesi gibi belirsizdi; güzel gülümsemesi solup gitmişti.

"Yemek acıtıyor mu?" Tamamen merakımdan sordum. Konuşurken ağzımı kapattım, tadı bu kadar güzelken yemeyi bir saniye bile bırakamadım.

"Daha ağır yiyecekler yapar."

"Doğuştan mı böylesin?" Muhtemelen bu konuda konuşmak istemediğini fark etmeden önce sordum, ya da ben onu cevaplar için dürtmeseydim konuşacaktı.

"Hayır. Dört ya da beş yıl öncesine kadar iyiydim."

"O zamanlar yiyebildiğiniz yemekleri özleyor musunuz?"

". . ama muhtemelen ölürsem yaşamayı biraz daha özlerim, kim bilir." Bu kadar ciddi bir ifadeyi omuz silkerek geçiştirdi.

Sandviçimi incelerken kaşlarımı çatarak ona baktım, acaba *boğulup ölmeden* yiyebileceği bir şey var mı diye merak ediyordum.

En küçük biber parçasını çıkardım -dişlerimin çoktan kesip parçaladığı bir parça.

"Ağzını aç," diye fısıldadım, aramızdaki küçük boşluğu kapatmak için dizlerimin üzerinde hareket ettim.

"Ben et yemem."

"Vejetaryen misin?"

"Hayvanlar için."

"Vay canına, bu kesinlikle onlara olan sevgine adanmış bir şey." Ağırlığımı ayaklarıma vererek geri çekildim. "Dur tahmin edeyim, veteriner mi olmak istiyorsun?"

"Belki. . . Ama bunun olacağını sanmıyorum. Babam onunla çalışmamı istiyor. . her ne yapıyorsa onu yapmamı istiyor."

"Ama bunu yapmak istemiyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Cevabını beklemedim. Buna gerek yoktu; zaten biliyordum. "Seni mutlu eden şeyi yapmalısın. İyi bir ebeveyn seni anlayacaktır."

"O iyi bir ebeveyn değil." Woodrow'un ruh hali, şimdi kamburlaşan omuzlarıyla birlikte düştü.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Woodrow'un babasıyla neden bir sorunu olduğunu anlayabiliyordum ve tabii ki adam beni ürkütüyordu ama bu konuda yorum yapamazdım. Bu bana düşmezdi.

Sucukları dilimin üzerine yerleştirdim ve tadı hiçbir şeye benzemeyene kadar emdim, sonra da yuttum.

Sandviçimden kalan küçük parçadan bir parça ekmek aldım ve ona ikram edebileceğim başka bir şey aradım. Humus yatağının üzerine birden fazla çeşit et koymuş, sebzelerle sarmaş dolaş olmuştu. İnce kesilmiş bir havuç çıkardım. Biraz daha lezzet versin diye humusun içinde yuvarladım.

Sandviçimi yanımdaki peçeteye koydum ve öne doğru ilerledim.

Woodrow parmaklarımdaki havuç dudaklarına yaklaşırken ona baktı ve muzı indirerek ağzını açtı.

"Zor mu?" diye sordu hafifçe geri çekilerek.

"Hayır." Hafifçe sallayarak zayıflığı vurguladım ve bana daha geniş bir kapı açtı.

Yiyeceği dilinin üzerine yerleştirdim ve her an yutma eylemini saklayacağını bildiğimden ona alan tanıdım.

Gözleri kapalı, çoğu insan için yavan sayılabilecek yemeğin lezzetini içine çekiyordu. Elini boğazına götürüp yutkunmadan önce yarım sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca çiğnedi.

"İyi miydi?"

"Çok iyi," diye tekrarladı sözlerimi. "Annemin benim için yaptığı her şey çok pişmiş oluyor. Bunu benim iyiliğim için mi yoksa bana inat olsun diye mi yapıyor bilmiyorum." Güldü ama yine canını yaktı, hem de birden fazla şekilde.

"Pek çok gencin ebeveynleriyle sorunları var." Anlamaya çalıştım ama yapamadım.

"Evet. . umarım bundan kurtulurlar." Bana göz kırptı. Eğer yapabilseydi yine gülerdi.

Ama yapamadı. Ben de onun yerine yaptım.

Woodrow'un çelik bakışları arkamda sabitlendi, güneş ışığının altında yüzünde hayranlık parlıyordu. Bakışlarının yönüne doğru döndüm. Sevimli ve kabarık bir tavşan sepetimizin kenarına tünemiş, pikniğimizin yapraklı yeşilliklerini kemiriyordu. Kıpırdamaya korkuyordum; onu korkuturum da sulu bir ölüme düşer diye korkuyordum.

"Yavaş hareket et." Woodrow'un parlak gülümsemesi üzerime düştü ve ondan yayılan sıcaklığı hissettim.

Yüzündeki heyecan bulaşıcıydı ve onun ne kadar sevimli olduğunu düşündüğüme odaklanmamı sağladı. Woodrow, tavşan değil, ama elbette tavşan da sevimliydi.

Gözlerimi Woodrow'dan ayırmam bir dakika sürdü. Adamı iki gündür tanıyordum ve her nasılsa bu oyuncak çocuğa çoktan vurulmuştum. Genelde genç erkeklerden hoşlanmazdım ama o güzel gözleri ve esprileriyle beni büyülemişti. Ailesinin göze batan bir şey olarak gördüğü boğazındaki sorunlar beni rahatsız etmiyordu, kas eksikliği de öyle.

Benim için o mükemmeldi. Benim mükemmel dikkat dağıtıcım.

Tavşan zıplayarak yanımdan geçip ona doğru daha büyük bir yaprak sallayan Woodrow'a gitti. Küçük haç, tespih kolyesinden sarkıyordu.

Bileğinin etrafında, zar zor dokunduğumuz salata kâsesinden hediyeği uzatırken şingırdadı.

Küçük hayvan doğruca onun çapraz bacaklarının arasındaki boşluğa atladı ve yaprağı yeni kurdukları dostluğun bir hediyesi olarak kabul ederek orada dinlendi.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Nessie heyecanla ve yüksek sesle koşarak her yere su sıçrattı.

Ama tavşan ürkmedi.

Yumuşak tüylerini nazikçe okşayan Woodrow'un dokunuşuyla rahatladı.

"Şşş. . . onu korkutup kaçıracaksın." Kız kardeşine gülümsedi ve onun mutlulukla takip ettiği talimatları verdi.

Nessie yanıma çökerken bana baktı; beyaz elbisesi dış dünyadan aldığı keyifle kirlenmişti. "Woodrow'un hayvanlarla arası çok iyidir. Bir keresinde babam bir hayvanı vurdu ama hayvan kaçtı. Woodrow onu buldu ve kurtardı."

"Nasıl?" Büyüden daha fazlasını yapabilecek güçleri olup olmadığını merak ederek sordum.

"Bacağını bir bandajla sardı. Geyik bunu yapmasına izin verdi. Isırmadı bile. Veteriner olmak istiyor."

Yutkunuşunu izledim, eli bir anlığına tavşanı boğazını kapattı. Ama çok geç kalmıştı.

Nessie onun parmaklarını yakaladı ve parmaklarını parmaklarının etrafına kapattı. "Saklanmak zorunda değilsin. Anneme söylemem."

İki kez göz kırptı, onayladı. Sessiz bir mesajla minnettarlık.

Nessie de gülümsedi. Küçük eli tavşanın tüylerini ovuşturdu. Onun nemli teni Woodrow'un yumuşak dokunuşu kadar sakinleştirici değildi, ki tavşan zaten bunu arzuluyordu.

"Onu tutabilir miyiz?"

"Babama söyleme," diye fısıldadı Woodrow. "Onun hayvanlar hakkında ne düşündüğünü biliyorsun."

Gümüş gözler bana kaydı. Woodrow'un elleri tekrar yeni arkadaşının kürkünde gezindi. Biraz rahatlardı, terapi hayvanı olduğu belli olan bu plansız seansta huzur buldu.

Kahretsin, belki benim de kendime bir tavşan bulmam gerekiyordu. "Söylemem." Ville'e hiçbir şey söylemeyeceğim.

Woodrow'un sırlarını seve seve paylaşırdım. Saklamaktan mutlu.

"Tavşan nerede yaşayacak?" Nessie anımızı böldü. "Ona sığınağımızın yakınında bir kulübe yapalım mı?" Woodrow önerdi.

"Evet! , evet, evet! Bu fikre bayıldım!"

"Git biraz odun topla. Ben de babamın kulübesinden çivi getireyim."

"Tamam!" Nereye bakacağını çok iyi biliyormuş gibi aceleyle aramaya koyuldu.

Woodrow ayağa kalktı, tavşan kollarındaydı. Elleri aşağıda, parmakları açık, beni yerden çekmeye hazırdı. "Geliyor musun?"

Son anlarda onu Nessie'yle birlikte izlerken ve Nessie'nin ona duyduğu sevgiyi görürken, ikisinin de korktuğu bir canavarın onun içinde nasıl yaşadığını anlamakta zorlandım.

Belki de ona güvenmemeliydim.

Belki de mesafemi korumalıydim.

Ama ben yapmadım. Elini uzattım ve tenimiz birbirine değdiğinde hissettiklerimden keyif aldım.

C\Bölüm 6

Woodrow-günümüz

I Yatağa fırladım, çarşaf lar bacaklarımın etrafında toplandı. Pamuklu örtüler yapıştı. *Çok teşekkürler, ter.* Havasızlıktan boğuluyordum.

Parmaklarım her acı veren yudumun neden olduğu acıyı tırmalıyordu. Ağır nefes alışım boğazımı acıtıyordu ve dürtmelerim de işe yaramıyordu. Ellerimin sertliği yumuşadı ve titreyen parmaklarımla acıyı dindirmek için masaj yaptım.

Yanımdaki kadına baktım. Zarif parmağındaki elmas yüzük bana onun artık bir eş olduğunu söylüyordu.

Utanç ve mahcubiyetten olduğu yerde donup kalmıştı, ben uyurken kendi kendine mırıldandığı için dudakları hâlâ açıktı. Yüzünde temiz havadan başka bir şey yoktu ve sanki cevap verebilecekmiş gibi boş varlığı dinliyordu.

"Çok güzel. . Bayıldım, Woodrow. Beni nasıl daha iyi hissettireceğini hep biliyorsun. Bu yönünü seviyorum."

Gözleri kızarmış, yanakları gözyaşı lekeleriyle belirginleşmişti. Karnının üzerinde duran ve ekranı tavana dönük olan yeni e-okuyucusunun ışığının verdiği parlaklık, yüzünün her ayrıntısını bana gösteriyordu.

Üzerinde kesinlikle bana ait olan beyaz bir tişört vardı. Ben tişörtün kumaşını parmaklarken başını bana doğru çevirdi ve giysisi hakkındaki iç sorgulamamı duydu.

"Sorun edeceğini düşünmemiştim." Elleri Kindle'a gitti, dikkati de onu takip etti. Yüzü, hayallerinin bölünmesinden ne kadar hoşlanmadığını bana hatırlatarak duyduğu rahatsızlığı gizlemiyordu.

". Ne okuyorsun?" Ona döndüm, yüzüm tamamen ona dönüktü.

"Adını hatırlamıyorum. Erkek arkadaşıyla tatildeyken kaçırılan bir kadınla ilgili bir şey." Başlığı biliyordu. Benimle daha fazla konuşmaya hiç niyeti yoktu. Vücudunu saran yorgunluk, onu daha fazla

başka biri olarak uyandığımı fark etmesine izin verdi. İsteddiği kişi olarak.

Çok kötü, çünkü konuşmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Beni huzurlu uykumdan koparan kâbustan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Ne kadar ?" Ağrıyan kaslarım seğirirken sordum. Yavaşça gözlerimi kırptım, bir kez, iki kez, üç kez, dört kez. . ve gözlerimi farklı bir insandım. . .
. yine.

Woody

"İyi bir hikâye mi yoksa korkutucu bir hikâye mi?" tiz sesim bana acı veriyordu. "Yarısını geçtim. Korkunç değil, ama . . bu da bir şeydir." Elini kaldırdı.

e-okuyucuyu yüzüne geri götürdü. . beni ve konuşmayı reddetti.

"Canım yanıyor, Jolie." Çok incinmiştim. Boğazım ve neden olmaya devam ettiği acıdan ve onun bana karşı merhametsizliğinden incinmiştim.

Gözleri aramızdaki mesafeyi taradı. Bunu yaklaşmak için bir davet olarak gördüm. Parmaklarım ona dokundu, gevşek bir kucaklaşmayla tekrar uzandım, kalbim hala hızlı atıyor, nefeslerim hala boğazımdaki tıkanıklığı aşmakta zorlanıyordu.

Umursamasını beklerdim. Daha önce hep umursardı.

"Bana kızgın mısın?" Biraz sempati uyandırmaya çalışarak fısıldadım. "Benden bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptığımı hâlâ bilmiyorum."

Gözlerim uzun, koyu kirpiklerimin arasından yukarı baktı, başım onunkinden daha aşağı eğikti. Bir saygı teklifi.

"Benden ne istediğinizi bilmiyorum. Beni neden buraya getirdin? Birbirimizden nefret ediyoruz. Neden beni evliliğe zorluyorsun?"

"Evlenemeyiz, aptal! Ve senden nefret etmiyorum, seni seviyorum. Sen benim en sevdiğim insansın! Eğer biriyle evlenecek olsaydım, bu kişinin sen olmasını isterdim!" Tüm masumiyetim bu çok doğru ifadede ortaya çıktı, gerçekten hissettiğim tüm sevgiyle el ele.

Gözlerimin ona sımsıkı sarılmış olan koluma takıldığını fark ettim. Parmaklarım vücudundan kalktı ve havada yayıldı. Yüzük parmağımdaki beyaz altın bant, yeni ikamet yerine bakarken birden ağırlaştı.

Elimi döndürdüm, gözlerim mücevhere kilitlenmişti ama parmağıma takıldığını hatırlamıyordum.

"Gerçekten evli miyiz?"

Gözleri kısıldı, sözlerimi ve yüz ifademi anladı. "Evet, Cehennem. Sen ısrar ettin."

"Ben o değilim. Ben Woody'yim. Beni hatırlamıyor musun?" Sesim yükseldi, kelimeler dudaklarımdan ciyak ciyak döküldü. "Bu yüzden mi umursamıyorsun?"

Karanlıkta onu görmek için çabalarken, kalkık kaşlarının kavisine odaklandım.

"Parmaklıklar ardındaki çocuklar Woodrow'a kötü davrandılar. Bize karşı. Bize güzel çocuk dediler. Parmaklarını kirli yerlere soktular. Gardiyana söyledim, o da bizi korudu. Farklı bir hücrede uyumamıza izin verdi. Güvendeydik."

"Biz mi?"

"Woodrow, *Cehennem*," diye fısıldadım bu ismi, duyup beni boğmak için yüzeye çıkmasından korkuyordum, böylece benim yerimi alabilirdi. Devam ettim, "...ve ben. Gardiyan bize yardım ettikten sonra yeni bir yere gittik. Orada hoş bir bayan vardı. Onu özlüyorum. Bana karşı çok iyiydi. Woodrow'a haplar verdi ve bunların hepimize yardımcı olacağını söyledi. Beni uyumaya gönderdiler. acı hissetmiyordum ve Woodrow'un üzüldüğünü de duymuyordum." Jolie'ye gülümseyerek baktım. "Sanırım onları almayı bıraktı. Ama nedenini bilmiyorum." Kolumu tekrar beline götürdüm ve bizi birbirimize doğru çektim, o da bana izin verdi. Ama yüzünü buruşturdu, vücudunu acı çektiği yere doğru çömeltti.

Daha fazla acı çekmemesine, daha fazla rahatsız olmamasına dikkat ederek üzerine eğildim ve başucu lambasını yaktım.

İşte o zaman gördüm.

Beyaz tişörtün altında küçük kırmızı bir leke yavaşça yayılıyordu.

Örtüyü geri çektim ve yatakta doğruldum. Yıkanmış ve bir çeşit gazlı bezle örtülmüş olan yarama baktım.

"Bunu nasıl yaptın?" Gözlerim ondan başka hiç kimsenin bana duymadığı türden bir empatiyle parlayarak sordum.

Bir an durdu, burnundan nefes aldı. Yüzü benimkinin aynadaki görüntüsü haline geldi, aynı korku ve endişe duygularını barındırıyordu. "Merak etme, ben iyiyim. Bir kazaydı."

Dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. Zorlama gibiydi. Sahte. . ama şu anda sunduğu tek şey buydu. Onu iki elimle kavradım ve kendimi ona sardım.

"Seni özledim, Jolie. Seni çok özledim." Onu biraz daha sıktım, acı çektiği yerin yakınına bile yaklaşmadım. Onu sevgiyle sardım ve yukarıdaki Tanrı'ya onu iyileştirmesi için dua ettim.

Ben iyileştiremezsem o iyileştirecekti.

Karnı gurulduyor, yatmadan önce bir şey yemediğini söylüyordu.

"Aç mısın?"

"Birazcık." Döndü, bana dönmeden önce e-okuyucuyu komodinin üzerine koydu. "Öyle misin?"

"Woodrow'un parası olabilir. Genelde cebinde nakit para olur. Ona söyleme ama ben genelde tatlıları böyle alırım." Güldüm.

"*Woody*?"

"Hm-mm?"

"Woody. . . ." dedi yine. "Woodrow değil. Cehennem değil."

"Onlar uyuyor."

Başını salladı, gözyaşları yuvarlak yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Woodrow beni bir şey için cezalandırmaya mı çalışıyor? Ayrıldığım için mi?"

"Hayır. O seni seviyor. Sen de onun en sevdiği kişisin!"

"Peki ya Cehennem?"

kaskatı kesildim. "Adını bu kadar yüksek sesle söyleme."

"Neden benden nefret ediyor?" Parmakları tenimi okşadı, narin bir dokunuşla kolumda daireler çizdi.

"Herkesten nefret ediyor. Woodrow hariç."

"*Cehennem* neden benden nefret ediyor?" bu kez Jolie de fısıldadı. Onun yerine benim burada olmamı tercih ettiğini bilmek beni rahatlattı.

"Sana söyledim, herkesten nefret ediyor. Çok kızgın." Küçük sesim bir sonraki kısmı fısıldadı. "Ben de ondan korkuyorum."

"Onu kapatabilir misin? Onu dışarıda tutabilir misin?"

"Hayır. O benden daha güçlü. Ve bazen ona ihtiyacım oluyor. O bizi koruyor.

.. bir baba gibi, sanırım."

"Babalar korkutucu olmak zorunda değildir."

"Benimki öyleydi," dedim ona zaten doğru olduğunu bildiği sözleri söyleyerek. Ve sonra gözlerimi kapattım. Aç midesinin nazik gümbürtüsü bana bir ninni gibi uykuyu söylüyordu.

"Yorgunum. Uyanık olmaya hazır değilim. Eğer yemek için parasını almak istiyorsan, ona söylemem."

Başını salladı, başı yavaşça sallanırken saçları yastığa çarptı.

Kalınlığı -hâlâ yüzünü örtecek şekilde ayrılmıştı- hareket etmemiştii.

"Neden güzel yüzünü saklıyorsun?" Esnerken sordum, uyku beni geri karşılamıştı.

"Ne olduğunu hatırlamıyor musun? Artık güzel değilim."

"Hayır. . değilsin." Gülümsedim, yüz kaslarım yorgunluğun verdiği gerginlikle zorlanıyordu. "Artık çok güzelsin. İyi geceler, Jolie. Kaçmayacağına söz ver. Seni yakalayacaktır."

"Kaçmayacağım." Gözleri farklı şeyler söylüyordu ama ben onun ağzına inanmayı seçtim ve Cehennem'in de aynı şeyi yapması için dua ettim.

"Güzel. Seni tekrar özlemeye hazır değilim. Seni seviyorum."

"İyi geceler, Woody."

"İyi geceler öpücüğü alabilir miyim?" Battaniyeyi tekrar üzerime çektim, reddinin soğukluğunun ardından kendimi ısıtmaya hazırdım.

Bana bir öpücük vereceğini düşünmemiştim, ama dolgun dudaklarının yumuşaklığını başımın tepesinde hissederek büyük bir sürprizle karşılaştım.

Parmakları saçlarını tuttu ve gece lambasını kapatıp karanlığın içinde kaybolana kadar yüzüne yakın tuttu.

Cehennem

Güneş gökyüzünü aydınlatıyordu. Vegas'ın gözlerini zar zor uyuyan koşuşturmaya kapatmasının üzerinden sadece saniyeler geçmiş gibiydi.

Gürültü ince duvarların arasından süzülüyordu. Otel odasının kapısının ardındaki mutluluğun sesi uykuma karıştı ve daha gözlerimi açmadan beni berbat bir ruh haline soktu.

Yatakta doğruldum ve gözlerimdeki yorgunluğu sildim.

Yaklaşmakta olan migrenimin uğultusu bana gayri resmi düğün resepsiyonumuzda ne kadar içtiğimi ve riske atmam gerekenden daha fazla parayı kumarda kaybettiğimi hatırlattı.

Neyse ki şans benden .

Ama yanımda olan tek şey buydu.

Gözlerim odayı taradı; Jolie gitmişti. Görünürde yoktu. Banyo kapısı ardına kadar açıktı. Duvara büyük bir açıyla yerleştirilmiş ayna, odada kimsenin olmadığını görmemi sağlıyordu.

Yatağımın başucuna yerleştirdiğim saat bana saatin henüz beş buçuk olduğunu söylüyordu. Saniye ibresi dönüp dururken bana el sallıyordu.

Gözlerim kapıya, bacaklarım yatağın kenarına kaydı.

Ayaklarımı halının üzerine koydum. Ayak parmaklarım ağırlığımı taşıırken aralarındaki yumuşaklığın tadını çıkarıyordu.

Herkesin lanet olası işlerini bu kadar çok duyabilmeme şaşmamalı. Kapı açıktı. Kaçak hâlâ görüş alanımda, aşağı inmek için umutsuzca asansör düğmesine basıyordu, hem de dakikada bir milyon kez.

Boxer şortumdan başka bir şey giymeden sessizce yürüyerek arkasından yaklaştım.

Ayarlanmamış sabah ihtişamım bel bandının üzerinden görünüyor.

Tişörtümün içinde duruyordu. Etek ucu kıcına yakındı. On yıl önceki kadar kıvrımlı değildi. Bunu ondan yaş çalmamıştı. Kötü beslenme çalmıştı. Bunu biliyordum.

Açlıktan ölmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. . . berbat.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Üzerine eğildim, karanlık gölge onu hapsediyordu.

Bana doğru döndü, sırtı altın kapılara yaslanmıştı. Yakında kaybolacak sahte bir güven.

"Neredeyse sevimli görünüyorsun. Benden korkmuyormuş gibi davranıyorsun." Kulağına doğru güldüm, dişlerim yumuşak tenini ısırırken keskin dişlerim kenetlendi ve atlayıp atlamayacağını test ettim.

Ve yaptı da, neredeyse bir mil havaya yükseldi.

"Nereye gidiyordunuz? Sana kaçmamamı söylemedi mi? Seni uyarmıştı diye düşünmüştüm," diye fısıldadım hâlâ kulağına yakın. "Küçük bir çocuk için büyük bir ağzı var."

"O senden daha büyük bir insan. Daha iyi bir insan." Bakışlarını zorla bana dikti, tam da kapılar açılıp onu diğer otel müşterilerinin ve bavullarının üzerine bırakırken.

Kolunu tuttum, kuvvetle kavradım, dokunuşum morarttı. Onu öne doğru çektim ve neredeyse devirmek üzere olduğu kişilerden ayırdım.

Saçları yüzünden savruldu ve kendini çılgınca sarmallarının arkasına gizlerken ateşli kişiliğinin saklanmaya çekilmesine neden oldu. Sonra benim arkama.

"Özür dilerim. Eşim yabancıların yanında biraz gergin olur. Travmatik bir geçmişı var." Benim sebep olduğum kısmı atladım.

Döndüm ve arkamdan ona rehberlik ettim. Sessiz kaldı. Sadece konuşulduğunda konuşacak kadar mükemmel eğitilmişti.

"Değil mi hayatım?" Mutlu bir aile, ebeveynler ve iki gençten oluşan bu tür bir kitlenin önünde ona fahişe diyemezdin. İçlerinden birinin gözleri aletimde biraz fazla uzun süre kalmıştı, neyse ki artık Vegas'ın manzaralarını görmek için dışarı bakmıyordu. Ama yine de bakışları beni ve muhteşem ahlaki pusulamı rahatsız etmeyi başardı.

Jolie başını salladı.

Uzaklaşmak için can atarak parmaklarımı açtım ve onunkilerin arasında gezdirdim. Gözlerim önümdeki aileye sabitlenmiş bakışlarını işgal etti, yardım için yalvarıyordu. Ukala bir sırtışla isteğini dile getirmesi için ona meydan okudum.

Akıllıca bir seçim yaparak dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Geriye doğru adım atıp onu kendimden uzaklaştırırken eli elime dolandı.

"Tekrar özür dilerim." Gülümsedim, sahte cazibem her bir inci beyazına tutunuyordu. "Ve bizi iç çamaşırlarımızla dolaşırken görmek zorunda kaldığın için de üzgünüm. Bu bizim balayımız." Dikkatimi tekrar Jolie'ye, sevimsiz gelinime çevirdim. "Hadi gidip bunu kutlayalım."

Jolie'yi odamıza doğru geri götürdüm. Küçük ayakları uzun adımlarıma ayak uydurmak için koşturuyor, herkesin içinde bana itaatsizlik ederse onu yakalayacak herhangi bir cezadan kaçmaya çalışıyordu.

Kapıyı kapatıp kendimizi dünyadan gizledikten sonra, ben girişe yaslanırken yüzünü bana döndü.

"Kahvaltıya gidiyordum." Karnının gurultusu sessiz odada yankılanıyor ve ona inanmam için bana yalvarıyordu.

"Parayı nereden buldun?" Ayağım geri tepti ve kapının tahtasına dayandı.

"Woodrow'un cebinden."

"Woodrow'un cebi. " dudaklarım büzüldü, sonra hırlamaya dönüştü. "*Benim cebim mi?*"

"Pantolonun Woodrow'un olduğunu sanıyordum. Woody dedi ki-"

"Woody tam olarak ne dedi?" Kapıdan tekmeleyerek uzaklaştım, o uzaklaştıkça aramızda yarattığı mesafeyi küçültüyordum. "Parayı bırak, Jolie."

Ucuz bir fahişe gibi donunun yan tarafına sıkıştırdığı para banknotlarını çözerek, bunca zamandır elinde sıkıca tuttuğu bozuk paralarla birlikte yere bıraktı.

Nefes aldığı alana girdiğimde bir çeyreklik ayağımdan sekti. Derin bir nefes aldığımda naneli bir nefes bir anlığına dikkatimi çekti.

"Özür dilerim," diye yüzüme karşı yalan söyledi, gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. "İçimdeki küçük amcık sana benden çalmanın sorun olmadığını mı söyledi?" diye sorarken meydan okumasına neredeyse gülecektim. Kahretsin, bunların neden olduğunu anlayabiliyorum. Piçler ondan çok nefret ediyordu."

Ailem hakkında konuşurken hissettiğim öfke burnumdan buhar çıkarıyor, burun deliklerimden aşağı süzülüyor ve etrafımızdaki nane kaplı havayı zehirliyordu.

Parmaklarım Jolie'nin kollarına dolandı ve narin tenine bastırdı.

İşaret parmaklarım başparmaklarıma bastırarak küçük kollarının etrafını sardı.

Yeni vücudunu beğenmemiştim ve bunun kanıtı yüzümden okunuyordu.

Sıska kızları hiç sevmezdim. Bana annemi hatırlatırlardı. "Bu vücut tombul olandan bile daha az çekici."

Jolie'nin burnu havaya kalktı ama gözleri yerde kaldı ve ayak parmaklarımızın etrafındaki madeni paralara baktı.

Sözlerim onu incitmişti ve inciteceğini biliyordum. Bu yüzden söylemiştim.

Benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmediği yalanıyla yaşamaktan zevk alıyordum, ama gerçek şu ki, o benim sefil yüzümü gülümseten her şeydi.

sadece kalbini, gözlerini ve ruhunu ağlattığımda oldu.

Ona tiksintiyle baktım, sanki bu şekilde görünmesi tamamen onun suçuymuş gibi. Bir yanım öyle olduğunu düşünüyordu. Bacaklarını açıp onu benden uzağa taşımaları için bu kadar hevesli olmasaydı, bu duruma düşmezdi.

Bana ulaşmak için daha çok çabalayabilirdi. Ama o kaçmayı seçti. Bu anı beni kötü yaptı. Bunu neden yaptığını artık biliyordum. Anlıyordum, ama Yine de kabul etmezdim.

Ona yol göstermek için kolumu uzattığımda, "Banyoya gir, seni sürüklemek zorunda bırakma beni," diye emrettim.

Banyoda mükemmel bir serinlik vardı; klima, hastalık derecesinde sıcak bir sabahın sıcaklığını üflüyordu.

Jolie odanın ortasında durdu. Küçük ayak parmaklarıyla soğuk seramik karoların mermer desenlerine masaj yapıyordu. Daha fazla talimat beklerken bana doğru döndü.

Şüphesiz benimle yıkanmaktan nefret ediyordu. Benden tamamen nefret ediyordu. Koyu kahverengi gözlerinde dönen kısır duyguları görebiliyordum. Bu beni heyecanlandırdı. Orada hâlâ canlıydı, hâlâ ateşliydi ve hissedebiliyordu.

"Bana gerçeği söylemeye hazır mısın?" Test ettim. "Burada ne kadar eğlenebileceğimizi zaten biliyorsun."

"Sana parayı gösterdim."

"Ama kahvaltı için almadın. Yüz elli iki dolar ve bilmem kaç sent sana büyük bir kahvaltı hazırlardı." Etrafında döndüm, sabah güneşinin hoş geldin diye vurduğu pencereye doğru ilerledim.

"Kimse tek bir kahvaltı için bu kadar para harcamaz Jolie. Çaresizce yemeğe ihtiyacı olanlar bile... Açlıktan ölmediğini söylemiyorum, çünkü şu haline bak. Hiç eskisi gibi görünmüyorsun. . ."

"Peki bu kimin suçu!" diye tersledi sonunda, gözleri ve yakıcı öfkesi bana kayıyordu.

Meydan okuyan ses tonu beni sertleştirdi. Ama yaklaşmakta olan zonklamayı görmezden geldim. "Senin, benim küçük fahişem. Sen hatalısın. Başka kim ki?"

Eğik bir kaş onun cevabına meydan okudu. "Sen kaçtın." "Kaçmamı o söyledi!"

"Ve sana durmanı söyledim."

"Beni öldürmeye çalışıyordun."

"Yapmalıydım."

Bakışlarımın şiddeti ve sözlerimin ağırlığı başını yere eğdi; efendisine boyun eğerek ayak parmaklarına baktı.

"Aferin kızıma." Sözlerim nazik ve sempatikti, ses tonum da aynıydı.

"Gerçekten acıkmıştım." diye konuşmaya cüret etti. Karnından gelen bir hırıltı -bu seferki öncekinden daha yüksekti- tehditkâr tavrımı değiştirmemi talep ederek destek verdi.

Ben tam tersini yaptım.

"Gömleğimden çık. Fahişeler kıyafet giymez." Babamın söylediği sözleri defalarca tekrarladım.

Ağız açıldı; dudakları kıpırdadı ama korku bir hırsızdı, benim suç ortağımdı, ben onun onurunu geri çalarken sesine sahip çıkıyordu.

Kumaştan çekiştirerek, o daha etek ucuna uzanamadan tişörtümü kafasına geçirdim. Hızlı bir hareketle kulaklarını yakaladım ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Tüm güvensizlikleri derisinin yüzeyine fırladı. Milyonlarca tüylerim diken diken oldu.

Parmakları yön değiştirdi, oraya yerleştirdiğim yaraları gizlemek için yüzüne doğru koştu. Çıglıklar dudaklarından dökülüyor, kulaklarıma anlam veremediğim kelimeler taşıyordu.

Tişörtü yere fırlattım, önümde siyah dantelli bir külottan başka bir şey giymeden dururken onun zayıf noktalarına seslendim, korkuyla işeyeceğinden neredeyse emindim, kendi izleme zevkim için ona hediye ettiğim seksi giysiyi idrarın kokuşmuş kokusuyla mahvetti.

Henüz gerçekleşmemiş şeyleri düşünerek kendimi öfkeliendirdim.

Düğünümüzde güzel görünmesi için boyanan moka lekesinden artık kurtulmuş olan çatlamış dudakları, yıllarını yarı susuz bir geçirdiğini haykırıyordu.

Bu da beni çileden çıkaran başka bir şeydi.

Ama nedenini bilmiyordum.

Kızgın olmak için bir nedene ihtiyacım olduğundan değil.

Biraz korkutarak alçalttım - onun için sahte bir güvenlik duygusu. İki parmağımla çenesini kaldırarak gülümsediğimi görmesini sağladım.

"Bir gün bunları dünyadan saklamayacaksın." Parmaklarım kulağının arkasındaki kalın saçlarını okşadı.

Yüzüm ona bu kadar yakinken dokunuşumu göz ardı cesaret edemedi.

Yüz hatlarını inceledim, gözlerim yüzüne yerleştirdiğim tüm yara izlerini takip etti; saç çizgisinde saklanan gümüş inç, bu bir kazaydı. Bir de

Boğazındaki küçük soluk çizgi yoktu. Alt dudağının altındaki belli belirsiz çukur da yoktu, dişlerimin izi hâlâ belli belirsiz seçilebiliyordu.

Yine tüm o anıları düşünmek öfkeyi geri getirdi.

Saçları parmaklarımın arasında sıkıca dolanırken onu duşa sürükledim, elimde çırpınırken isteksiz bir hayvan gibi çekiştirdim.

Çığlık attı, sesi beni iyilikseverlerin istilacı varlığıyla tehdit edecek kadar yüksekti.

Tek bir bakış dudaklarını mühürledi. Öfkemin cehennemi, havaya sızıp öfkemi büyütemeden onun sesini yakıp kül etti.

Onu cam kubbenin içine fırlattım ve yuvarlanışını izledim. Yerden kalkmaya çabalarken dizleri iki kat yaşlanmış gibi gıcırdıyordu. Arkasına geçtim.

"Yerde kal," diye emrettim.

Öfkemi bastırmaya hazırdım.

Jolie

Onu dinledim. Mükemmel köle efendisine itaat ediyor, itaatsizliğin getireceği cezadan kendimi kurtarıyordu.

"İç çamaşırını çıkar."

Bu düzenden korkmuyordum, artık korkmuyordum. İç çamaşırsız, elbisesiz yaşadım. Son on yıl boyunca her türlü istismardan başka bir şeyle karşılaşmadım. Ama o zamana kadar çoktan uyuşmuştum.

Bu bir hediye miydi. . yoksa bir lanet mi?

Başparmaklarımı iç çamaşırımın dantellerine soktum, onları işe yaramaz bacaklarımdan aşağı kaydırmaya hazırdım. Dizlerimin üzerinde debelenirken, bir zamanlar profesyonel bir atlet olma ihtimalimin olduğuna inanmak zordu.

"Senin değil." Eliyle beni durdurdu ve iç çamaşırımı çıkarmamamı söyledi.

Ellerimi şortuna götürdüm ve kalın tasarımlı bel bandını çekiştirdim. Malzeme onu yakaladığında, zaten sertleşmiş olan sikinin tonlanmış karnına çarpma sesini duydum.

Boxer bacaklarından aşağı kayd, koyu renkli tüyler, malzeme yere düşene kadar döndü ve yağın ılık su tarafından hızla ıslatıldı.

Gözlerimi diktim, topuklarımda üzerinde geriye doğru sürüklendim. Bacaklarımda arasındaki sertlikten uzaklaşmak istedim ama o tek bir adımla mesafeyi kapattı.

"Ah-ah, başıboş dolaşma, küçük fahişe. Yapman gereken bir işin var." Parmakları tekrar saçlarıma gitti ve başımı öne doğru yönlendirdi.

Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerim vücudundaki mürekkep lekeleri üzerinde geziniyordu - her biri farklı derecelerde el yazısıyla yazılmış karalamalardan oluşan bir karmaşa onu kaplamıştı.

Aramızdaki değer farkını bana hatırlatırken bana dikti.

Konuşmaya cesaret edebilseydim, farklı değerlere sahip olduğumuzu da savunurdum

-Ben çok daha değerliydim. ama bunu yavaş yavaş unutuyordum.

Başka seçeneğim yokmuş gibi hissederek ilerledim. Yüzüme püskürtülen duş suyu, ağzıma aniden bastıran kuruluğa yardımcı oldu. Gözlerim düşerken dudaklarımı kayganlaştırdım.

Kasıklarıyla göz hizasındaydım, deriyi geri çekip parlak kaskını ortaya çıkarırken yakından izliyordum, zaten precum ile parlatılmıştı.

Başımı kaldırdım, birden dehşete kapıldım. Gözlerim onunla kilittlendi, empati için yalvardı. Durumum sempati için yalvarıyordu.

"Lütfen. ." diye yalvardı ağzım da; kalbimin verdiği mesajla. "Lütfen. " diye kopyaladı. "Lütfen, sıcak ağzını aç ve sikimi İçinde."

"İstemiyorum"

"Tamam. Yapmak zorunda değilsin." Bana ilk kez bir seçim şansı vermişti. Ama onu elimden alması bir saniyeden uzun sürmedi. "Kıına sokmamı mı tercih edersin?" diye sordu, sesi sert ve morarmıştı.

Yuvarlak gözlerim büyüdü ve gözyaşlarımın akması için yer açtı. Başımı salladım. Daha fazla gözyaşı yere döküldü, gözlerim tekrar onun boyuna inerken biriken suya karıştı.

Hatırladığım gibi görünmüyordu. Pek çok kez boğulduğum koyu renkli kasık kılları gitmiş, kırpılmış ve mükemmel bir şekilde kesilmişti. Parlayan kafasından dört gümüş top çıkmış, özünde ışıl ışıl parlıyordu.

"Piercing'den korkmuyorsundur herhalde. Seni onunla çoktan becerdim ve sen farkına bile varmadın."

Fark etmemiştim. Kendimi kapatmıştım. Onun farklı bir versiyonuyla, farklı bir gerçekliğe kamıştım.

Korku ve endişe dolu derin bir nefes, ben ona yaklaşıırken sikinin etrafını sardı.

Elini başıma koyarak ağzımı daha da yaklaştırdı. Nefesimi üzerinde hissetmekten, ona yakın olmamdan hoşlanıyordu.

Bir elimi kalçasının arkasına koyarak midemde şiddetle dönen stresi görmezden geldim. Duygularıma odaklanmayı bıraktım ve tüm dikkatimi onu memnun etmeye verdim.

Onu mutlu etmek, cezasız bir hayatın anahtarıydı. Bu dersi zor yoldan öğrenmiştim.

Tüyleri diken diken olmuştu, parmaklarımin altında dikilen küçük yumrular sanki dokunuşum onu rahatsız etmiş ya da daha kötüsü heyecanlandırmış gibi parmak uçlarıma batıyordu. Kalçasının arkasına bastırarak onu kendime yaklaştırdım.

Diğer elimi kullanarak onun boyuna uzandım. İçinden küçük bir yükseldi ama kaynağını keşfedecek kadar dikkatimi vermedim. Şaftını dudaklarıma vururken ön spermi dudaklarımla parlattı, bir giriş talep ediyor.

Açtım, gözlerim kısık, tavrım itaatkârdı. Onu ağzıma aldım, dudaklarımla etrafına doladığımda misk kokusu ve tuzlu tadı her yeri kapladı.

Dişlerimin kenarları tüm hassasiyetini kapladı ve titredi. Gümüş topar dişlerime çarptı. Dilimi her birinin üzerinde gezdirerek çatlak olup olmadığını kontrol ettim. Geçmişte zaten yeterince yontmuştu.

Potansiyel gülümsememde hiçbir kusur bulamayınca, üzerime sıcak duş suyuyla birlikte yağın bir rahatlama hissettim. Daha geniş bir ağız ve daha dikkatli hareketlerle onu içimde daha derine götürdüm.

"Daha sert em beni."

Ve yaptım da. Onu memnun etmek, harikalar diyarına götürmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Beni cennete kadar takip etmesine izin verdim.

Ağzım aşağı yukarı hareket etti, kalçaları benimle senkronize bir şekilde ritmik olarak sallanırken elim hala şaftını pompalıyordu.

Yüksek sesle inledi.

Mükemmel ve beyaz, keskin ve rahatsız edici dişleri alt dudağını sıkarak ağzına geri çekti.

Bu açıdan bakıldığında, sessiz ve kendini kontrol ederken, daha doğrusu bu durumu benim kontrol etmeme izin verirken, mükemmele yakındı. Mükemmel bir adam olmak için gereken tüm özelliklere sahip olarak doğmuştu, keşke onu başka bir adam yetiştirseydi.

Tatlı olabilirdi, tarçın gibi hastalıklı tatlı. Pek çok şey olabilirdi. . .

Pek çok şey ama dönüştüğü canavar.

Daha sert ve daha sert emdim, onun seğirdiğini ve titrediğini hissettim. Kavrayışı yumuşadı, saçlarımı acıyla çekmek yerine okşadı.

"Aynen öyle. Aynen böyle. Aynen böyle, bebeğim." Çok yakındı. Benim için boşalmaya çok yakındı ve bunun onu ne kadar memnun ettiğini bilmemi istiyordu. "Aferin kızıma."

Kelimeler odada ya da belki sadece benim kafamın içinde yankılandı. Sesli harflerin güneyle ağzının duygusallığı altında sürüklenme şekli, asla itiraf etmek istemeyeceğim yerlerde karıncalanmama neden oldu.

Kapalı gözlerim açıldı, su damlacıkları kirpiklerimden gözyaşı gibi döküldü. . lanet olası sevinç gözyaşları.

Kendime kızıyordum ama iyi kız yorumunun beni nasıl etkilediğini de inkâr edemezdin.

Bedenim de yapamadı. Ağzım daha çok çalışıyordu, dudaklarım ona öyle bir baskı yapıyordu ki nefes alışları gittikçe hızlanıyordu.

Saçlarımla oynamaya devam etti, uzun parmakları saçlarımla etrafında dönüyor, hızlı nefes alış verişleri rahatsızlığa neden olurken odaklanmasını sağlıyordu.

Kalçalarım birbirine kenetlendi, bana verdiği en son acıyı dindirmeye çalışıyordum. Kalbim hızla çarpıyordu; gözlerim ona sadece efendim değil, Tanrım gibi bakıyordu.

Benim bütün dünyam.

Ve tüm bunlar onu yok edebilir.

En zor şey, konu Cehennem olduğunda duygularımı bilmemektir. Elbette, ondan nefret ediyordum. . bu versiyonundan. Ama onun farklı bir versiyonu anılarımda yaşıyordu; tamamen kötü olmayan bir versiyonu; içinde iyi bir taraf vardı, hissedebilen ve önemseyen bir taraf; sadece ona nasıl erişeceğini bilmiyordu. Ve o versiyonun verdiği güvenlik vaadi sık sık tekrarlanıyordu. Ve sonra, aynı bedende yaşayan, her şeyden çok sevdiğim ve onun diğer yanlarından kurtulmak için ihtiyaç duyduğum Woodrow vardı.

Onun anısı en karanlık günlerimde beni hayatta tuttu. Şimdi bile, görüntüsü gözümün önündeyken onu kaybetmek bana en büyük acıyı yaşattı.

Onu düşünemiyordum. Onu aklımdan çıkardım.

Ve şimdi, Hell sessizce dururken, bacaklarını ayırmış, dudaklarından bana övgüler dökülürken ve duş suyu belirgin karın kaslarının üzerine yağarken, tıpkı benim mükemmel hayalim gibiydi. Tıpkı benim Woodrow'um gibiydi.

Ama , o öyle biri değildi. Artık tamamen kötüydü.

Komadaki beynime girmemesi gereken bir düşünce içeri süzüldü ve orada kaldı. Ve beynim eylemi gerçekleştirmem için ağzıma sinyal gönderdi.

Korkularım beni durdurmadan önce.

Cehennem ağzımın içinde seğiriyordu, her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Dilimi onun belirgin çanının etrafında döndürdüm, güzel yüz hatlarını bozarken orgazm oluşunu izledim.

Emdim, içindeki dölleri çağırdım. Ve sonra, tam patlamak üzereyken, ısırdım. Dişlerim hassas derisine kenetlendi. Aletindeki dikenler bu sefer dişlerime kesinlikle zarar verdiği için onu korudu.

Çığlık attı, acı sıcak havayı dolduruyordu.

Ağzımı metalik bir tat doldurdu. Dudaklarımdan sızan kanı beni sadist bir vampir gibi göstererek çenemden aşağı aktı ve göğüslerime düştü.

Çığlığı sustu. Bayılmak üzere olduğunu görmeyi umarak başımı kaldırdım. Kaçma şansımı umuyordum.

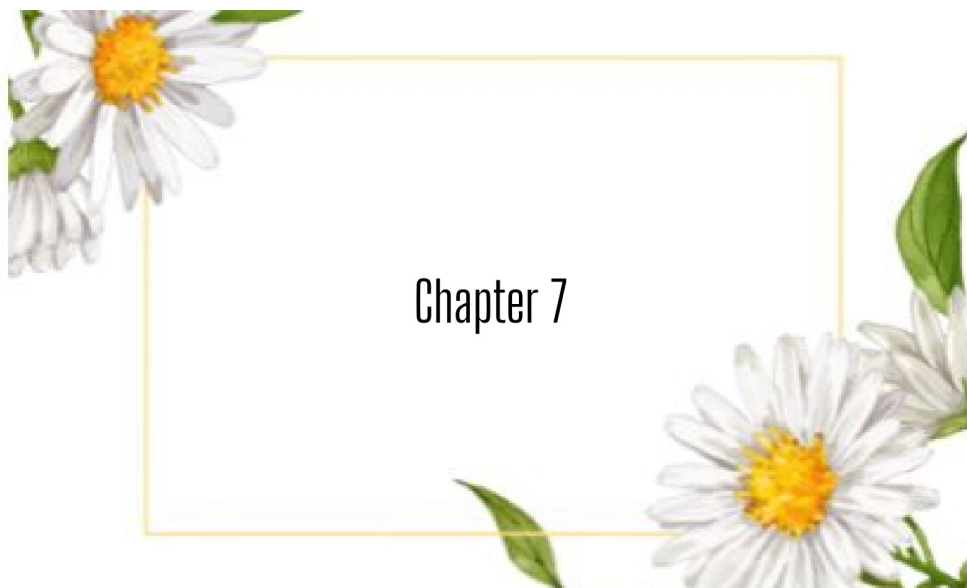
Ama bu fırsat asla ortaya çıkmayacaktı.

Ölü kalbi gibi soğuk olan bakışları bana sabitlendi. Saçlarımdaki yumruğu tekrar sıkılaştı ve gözlerindeki intikamdan saklanmamı engellemek için başımı geriye çekti.

Kolunu kaldırdı, büyük eli dev bir yumruk halinde kenetlendi. Gittikçe büyüyen bir yumruk. . ta ki siyahtan başka bir şey görmeyene kadar.

Sadece bir saniye süren bir acı hissettim.

Ve sonra, vücudum yerde bir su birikintisi halinde erirken hiçbir şey hissetmedim.

Jolie on sekiz yaşında

Teçen hafta çok güzel geçti. Üç haftadır buradaydım ve bir şekilde yerleştiğimi hissetmeye başlamıştım.

Her şey geçen hafta bu zamanlar Woodrow'un bana ailesi yattıktan sonra bir şeyler yapmak isteyip istemediğimi sormasıyla başladı ve ben de hemen kabul ettim. Buraya geldiğimden beri her gün beraberdik ama hava karardıktan sonra hiç bir şey yapmamıştık. Ve hiç yalnız kalmamıştık.

Kaldığım süre boyunca kendisi gibiydi, kendi deyimiyle hiçbir *değişiklik* yapmamıştı. İlk günler dışında tamamen kendisiydi.

Yerime başka biri geçseydi onu özlerdim, bu kişi sadece bir gün birlikte olduktan sonra kendimi yakın hissettiğim Woody bile olsa.

Woodrow evet dememi beklemiyordu, özellikle de ne yapmamızı istediğini söyledikten sonra. *Ben onun tırmanışını izlerken bile hala benden şüphe ediyordu, ama işte oradaydık, verandanın çatısında, ikimizin de planladığından daha yakın uzanmış, yıldızların geçişini izliyor ve birbirimiz hakkında bizi biz yapan şeyleri tanımaya çalışıyorduk.*

Son yedi gün boyunca her birkaç gecede bir bunu yaptık, kitleler halinde parladıklarında yıldızlara kaçtık.

Dün gece çatı katında her zamankinden daha yakındık. Ville ve Wynter'ın yatak odasına açılan balkondan sadece birkaç metre uzakta olduğumuz için sesimizi alçak tuttuk. Ama sohbetlerimiz aramızda artan güvenle derinleşti. Birbirimize karşı hissettiklerimizle.

"Bazen yalnızlık çekiyorum." Woodrow konuşurken bana bakmadı, gözleri yıldızlarda kaldı, parıldamalarını izledi, ama kolu etrafımda sıkılaştı. Birden daha az rahat göründü, diğer kolunu altıma doğru ayarladı.

kafasını. "Kendini anlamamak. Huzur hissetmemek. Burada bunu yaşadığımı hissediyorum."

"Burası harika bir yer ama sizi buraya çeken şeyin böyle üzücü duygular olmasından nefret ediyorum."

"Ben de." Yukarıdaki bir yıldız gözlerindeki kadar parlak bir şekilde parıldarken gözlerini kırptırdı. "Yardıma ihtiyacım var. Ayırışmayı anlıyorum; bunu anlıyorum. . ama kafamın içinde başka neler olup bittiğini bilmiyorum ve bu beni korkutuyor. Sen geldiğinden beri her şey değişti. Ama kafamın içinde hala gürültü var."

Parmağımla göğsüne şekiller çizdim, bizi sonsuza dek sarmalayacak girdaplar. "Bunu birlikte çözeceğiz. Bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacaksın."

Yüzüne bakarken karalamaya devam ettim ve gözleri beni daha da yaklaştırdı. Üstünde durdum, eli beni dudaklarımız birbirine değene kadar yaklaştırdı. Gözleri benimkilere kaydı, sessizce izin istiyordu, daha fazlası için.

Ben de verdim.

Ve beni öptü. Verandanın çatısında, binlerce yıldızın altında. Ve çok güzeldi.

vererek burnumun ucunu öptü, gecenin geç saatlerinin esintisinde diğer daha soğuk olan burnumu. Bakışlarını benden kaçırarak karanlık gökyüzüne odaklandı.

"Gece gökyüzü gibi hissediyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Karanlık, içinden küçük ışık lekeleri fışkırıyor."

"Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydim."

"İçin memnunum. Her şeyi bildiğinde seni kaybedecekmişim gibi hissediyorum."

"Yapmayacaksın," dedim kendimden emin bir şekilde. "Sana ihtiyacım var."

"Sana daha çok ihtiyacım var. Ne kadar çok olduğunu asla bilemezsin."

"Aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz, ama her halükarda bence gece gökyüzü çok güzel." Tekrar onun yanına döndüm ve bedenimi ona yaklaştırdım. Gülümsemeye başladım, evet, tıpkı gökyüzü gibi olduğunu fark ettim. "Haklısın, tıpkı senin gibi." Bir dakika durakladım, onun da güzelliğini içime çektim. "Neyim ben?"

O da durakladı.

Gözleri hafifçe aşağıya, üzerimizde parlayan ve aşağıdaki dünyanın güzelliğini vurgulayan parlak bir küreye kaydı. Bana doğru dönerken, gözleri ağzımda, eli belimde, bizi ve aramızdaki sıcaklığı vurguluyordu.

"Ay." Konuşurken gülümsemesi gerçektir ve sözleri boyunca devam etti. "Benim ay ışığım. Karanlığı aydınlatırsın ve onunla birlikte kalırsın, korkusuzca içine kapanırsın."

Bu en güzel cevaptı. En güzel andı, eğilmişti, gözleri başımı eğmemi istiyordu çünkü yapamıyordu ve yaptığımda, biraz nane ve biraz daha dille bana ikinci bir öpücük verdi ve bir şekilde tadı ilkinden bile daha güzeldi.

Bütün gece hayalini kurduğum bir öpücüktü. Tıpkı onun ellerine sahip olduğum gibi. Yüzünü.

Onun sevgisi.

Dışarıdaki sıcak içeriye girmiş, birlikte yattığım küçük çocuğu uykusundan uyandırmıştı. Bir kez daha savruldu, bana baktı, küçük yumruğu uykunun varlığını yok etmeden önce iri kahverengi gözlerinde hâlâ uyku vardı. Nessie alt ranzaya, yani benim ranzama oturdu. Dün gece onu geç saatte uyandırdıktan sonra benimle birlikte uyumuştı; rahatça sarılmıştı, ağzı açıktı ve hafif bir horultuyla kulağıma bastırıyordu.

Çoktan uyanmıştım, önceki sahibinin karalamaları arasında hediye edilen günlüğüme düşüncelerimi not etmeye başlamıştım bile.

"Banyoya geliyor musun?" Nessie yataktan çıkarken sordu, küçük parmakları destek için bacağıma bastırıyordu. Cevabımı bekledi, Wynter ona sabah banyosu yaptırırken banyo kenarında oturup sohbet etmeye gelip gelmeyeceğimi öğrenmek istiyordu. Görünüşe göre, geceler kararmaya başladığından beri Nessie bu banyoyu geceye tercih ediyordu.

"Sadece burayı bitireceğim." Günlüğü kaldırdım ve havada salladım.

Nessie anlamış gibi başını salladı ve Wynter'ın seslenmesiyle odanın uzak köşesindeki çekmecelerinden giysilerini topladı. Çıkarken kapıyı açık bıraktı, kahvaltı kokusunun odaya sızmasına yetecek kadar. Umarım bu koku, mutfağın bir tarafında sürekli yaşayan çürüme kokusunu en aza indirecek kadar güçlüydü.

Kendimi rahatlattım, yatağa yayıldım, guruldayan midem -lezzetli esintiyi yaratan her neyse ona aç- çarşafı yaslandı.

Bu sabah ilk uyandığımda yaptığım gibi, el yazımı okudum, kelimeleri aldım, gülümsedim. . .

Sevgili günlük,

Buna inanamıyorum. Harika bir gün daha geçirdiğime inanamıyorum.

Bu tür duygular için, babamın ölümünün acısını gömdüğüm için hala kendimi suçlu hissediyorum. Ama biliyorum ki o da bu koşullarda olabildiğince mutlu olmamı isterdi. Ve şu anda mutluluk hissediyorum.

Kendim gibi hissediyorum.

Sevgili günlüğüm, sana nedenini

söyleyeyim. DÜN BENİ ÖPTÜ!

Çatıda, yıldızlardan oluşan bir örtünün altında sadece ikimize ait bir yer. Bütün gün mükemmeldi ama gece bunun da ötesindeydi.

Kalbim hala bir kelebeğin dans eden kanatları gibi çırpınıyor!

Bütün gün dışarıydık ve Nessie'nin saklambaç oynamasına izin verdik. Onu bulmak için hiç acele etmedik. Woodrow bana bulamayacağımızı düşünmenin heyecanını söylemişti ama bu bir yalandı.

Biraz "biz" zamanı istedi.

Nessie saklanırken, ormanın en derin, en karanlık yerinde, taşımaya yardım ettiğim malzemelerle çevriliyken, Woodrow daha önce inşa ettiği kulübeyi değiştirdi - evden uzakta olduğumuzda her zaman yanımızda olan tüylü arkadaşı için vahşi doğada küçük bir yuva. Bazen onun arkadaşlığını benimkine tercih edip etmediğini merak ederdim. Bonny! Tavşanın artık bir adı vardı. . . ama bu konudan uzaklaşmak olur.

Ormanda havuç yiyen arkadaşımızla geçirdiğimiz bir saatin ardından, yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi sordu ve ben de çıktım. Onunla geçireceğim bu zamanı umutsuzca istiyordum. Başka kimse olmadan. Evindeki değişiklikleri incelemek için geride kalan Bonny olmadan. Nessie olmadan - onu ne kadar sevsem de.

Ağaçların arasında yürüdük, elimi tutarken benim hakkımda ve beni ben yapan her şey hakkında milyonlarca soru sordu. İlgilenmesini seviyorum; elimi tutmaktan fazlasını yapmaya çalışan diğer erkeklere hiç benzememesini seviyorum.

Açıklığa yaklaşmıştık ki, daha önce bana sorduğu bir soruyu, kimsenin bilmediği bir şeyi bana söylemesi için ona yönelttim. Bir sır.

Sadece bir an etrafımızdaki toprağın kokusunu içine çekerek düşündü ve sonra küçük bir esinti onu bana doğru sürükledi. Elleri sadece kendini sabitlemek için kollarımda gezindi ama her yerimde karıncalanmalar hissettim ve o da bunu fark etti! Dokunuşuna verdiğim tepkiyi fark etti. Nasıl hissettiğimi fark etti.

Gözleri dudaklarında bir saniye bile fazla oyalandı. Ona olan ilgimi fark etti ve bu ona cesaret verdi.

Bana en dürüst şeyi söyledi: "Kimse beni anlamıyor. Bunu yapmak için çok genç olan Nessie dışında kimse deneyecek kadar umursamıyor. Sana kadar kimse. Sen gerçek beni görüyorsun. . ve kim olduğumun tüm versiyonlarının bir gün sana aşık olacağını biliyorum."

Gözlerim Nessie'nin sayfadaki kelimelerimi bölen çizimlerinin girdapları arasında gezindi. Bu çocuktan asla bir ressam olmazdı, Tanrı onu korusun. Kendi kendime güldüm.

Dedi ki, "Sana söyleyeceğim bir şey daha var. . kimsenin bilmediği bir şey."

Noel sabahı, hediyelerini henüz açmaması söylenen bir çocuğun sabrıyla bekledim.

"Benim için ne olduğunu asla anlayamayacaksın. . bizim için."

"Biz mi?" Sorgulamak zorundaydım, sadece bir soru daha. Çünkü onun içinde yaşayan insanların hepsiyle tanışmamıştım.

Ve bana en acımasız gerçeği söyledi. "Değiştirilmişler yönetimi ele geçirdiğinde neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir anım yok, amaçları, güdüler hakkında hiçbir bilgim yok, ama hepsinin sana mantığın ötesinde ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Bunu hissediyorum."

Onun için, onun bu versiyonu için ne olduğumu sormama gerek yoktu. Doğduğu haliyle. . Umarım doğru ifade ediyorumdur. (Hala öğreniyorum) Seni kırmak istemem Woodrow, eğer günlüğümü karıştırıp okursan! Ama bil ki, kötü çocuklar cezalandırılır, (wink, wink). Bence bu hoşuna giderdi.

Ayrılmadan önce, ben sormadan duygularını teyit etti: "Sen benim her şeyimsin, Ayışığı."

Ve sonra dün gece, yıldızların altında, baş başa kaldığımızda, daha fazla gerçeği ve duyguyu yüzeye .

BENİ ÖPTÜ!

Ve gecenin karanlığında bile cenneti gördüm!

Gerçek cenneti. . . Woodrow Cenneti.

Ve sanırım aşık oldum.

Kapı aralığında varlığını hissederek gülümsedim. Gözlerim yukarıya doğru kaydı, eski püskü kıyafetlerini, bol pantolonunu, daha önce hiç duymadığım bir müzik grubunu barındıran tişörtünü, hepsi de hastalıklı griyi seçti.

"Günaydın Woodrow," dedim başımı çevirip bakmadan önce.

Gülümsemesi onu ele veriyordu; mükemmel dişleri. Asla dişleriyle gülümsemezdi, Woody gibi değil, karşılık bulamayacağından korktuğu için sadece minimal sevgi gösterilerinde bulunurdu - bu Nessie'nin bana söylediği bir şeydi. Ama Woody bugünlerde ortalıkta yoktu. Woodrow benimle ne kadar çok zaman geçirirse, Nessie'nin dehşetine rağmen, içinde hapsolmuş çocuk o kadar az yüzeye çıkıyordu. Ve neyse ki hepimiz için, başka kimse de yapmadı.

"Kahvaltı?" diye sordu, dişleri dolgun alt dudağına gömüldü, gülümsemesi büyürken yanağında bir gamze belirdi.

"Açlıktan ölüyorum."

"Ben de. Sana bir dakika vereyim

mi?" "Hayır, işim bitti."

"Güzel. Giderken bir şeyler alırsın."

"Nereye gideceksin?" diye sordum ve gözden kaybolurken bana sadece göz kırparak cevap verdi.

Günlüğüme son sözlerimi yazdım. . .

Yakında kontrol edeceğim.

Sonra kapağı çevirip günlüğü dolgun yastığımın altına geri ittim.

Yine uçuşan bir elbise giymiştim; lila zemin üzerine beyaz çiçekler tenimin tonlarını vurguluyordu. Woodrow'u çimenlerin arasında takip ederken mor parmak arası terlikler ayaklarıma çarpıyor, papatyaların üzerinde tepindiğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Önden yürüdü, eli benim elimdeydi, hep benim elimdeydi.

Omzuna astığı aşırı dolu sırt çantası dikkatimi çekti. "Peki, için planımız nedir?" Neden bu kadar uzun süre

Nessie olmadan aceleyle gitti. Bana biraz teklif ettikten sonra kahvaltı yapmadan. "Bu bir sürpriz."

"Dünkü sürpriz gibi bir şey mi?" Ben sordum, o da güldü. "Bir randevuya çıkıyoruz."

"Öyle miyiz?"

"Çok heyecanlanmayın. Ayaklarınızı yerden kesecek bir şey değil bu."

"Güzel. Bu paletlerin bunu yapması için yeterince şansım var." O bana doğru yanaşırken dev bir paleti havaya kaldırdım. "Ve bu elbisenin çimen lekesi olmasını istemem." Güldüm.

Woodrow'un gözleri leylak rengi çiçekli elbisemin üzerinde gezindi ve onu giymemden duyduğu memnuniyeti fark etmedim değil.

"Bundan emin misin?" diyerek bizi tekrar yönlendirmeye başladı.

Şakasının ardından gelen çocuksu kahkaha olmasaydı, şakasının açıklığı hakkında ne hissedeceğimden emin değilim.

Ama o gülüş yüzünden hoşuma gitti ve yüzüm hafifçe kızararak bunu belli etti.

Arkamdan boğazını ayarladığını ve rahatsızlığını değiştirdiğini görebiliyordum.

Ve sonra başka bir şey görmedim.

Ağaçların arasına doğru ilerledik, karanlık kalın dallara doğru yaklaşıyordu. "Çok uzak değil." Sesi daha alçaktı, gergindi.

Kendimi etrafımdaki karanlığı tararken buldum.

Ormanın derinliklerinde, eli elimden kaydı. Dikkatli gözleri aradı. . benimkiler dışında kimse ona bakmadı.

Sırt çantasını açtı, yere doğru eğdi ve içinden tüylü arkadaşı çıktı.

Sürpriz beni yakaladı, küçük kabarık bir kuyruk gözlerim kırıştı.

Woodrow'a aval aval baktım, tüm yolculuk boyunca yaşayan bir canlıya dair hiçbir kanıt görmediğim için şok olmuştum. Hareket etmemiş, kemirmemiş ya da gıcırdamamıştı.

"Yukarı tırman," dedi bana, yakındaki bir ağaca bakarak. Yapraklı ordusu tarafından kuşatılmamış olsa tüm araziye gözetleyebilecek büyük bir meşe.

Ağzım açık bir şekilde ona bakmaya devam ettim, devasa parmak arası terliklerle bir ağaca tırmanma yeteneğim olduğunu düşünmesine şaşırmıştım.

"Diğer tarafa git. Kabuğun içinde bir merdiven var."

İtiraz etmedim. Ağzım hala açık olsa bile, hiçbir kelime çıkmaya çalışmadı.

Ağaca tırmandım, parmaklarım merdiveni kavradı - bir ayak arayla çakılmış bir düzine çıta - ayaklarım onu takip etti. Bir an donakaldım, Woodrow'un Bonny'yle konuşmasını dinledim ve kürkünün üzerindeki nazik dokunuşlarını izleyip takdir ettim. Sırt çantasından bir kap çıkarıp kapağını kaldırarak sadece Bonny için bir salata çıkarırken kıpırdamadım.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşirken geri kalan basamakları tırmanmaya devam ettim.

Son çıtaya ulaştığımda Woodrow peşimdeydi.

Ağacın bir parçası olmayan ama ona bağlı olan büyük bir tahta parçasına doğru ilerledim.

"Eskiden bir ağaç evdi." Woodrow bana gülümsedi, parlak dişleri gözüme çarptı. "Sanırım büyükbabam babam için inşa etmişti. Ben keşfedemedim önce neredeyse yıkılmıştı."

Pek çok parçadan boşalan ve çürüyen bir ağaç ev, artık pek çok mutlu anının kalıntısından başka bir şey değildi.

"Bunun beş yıldızlı bir randevu olmayacağı konusunda seni uyarmıştım."

Güldüm, dökülen yaprakları fırçaladım ve yukarıda yuva yapan kuşların banyo olarak görmediği bir yere geçtim. "Bu mükemmel." Ben de ona gülümsedim, hayattaki küçük şeylerin kıymetini bilmeye her zaman istekliydim çünkü onlar en büyük ifadeleri yaratıyordu.

Woodrow küçük bir battaniye ve birkaç yiyecek kabı çıkarırken ben yere düşmüş bir yaprağı parmaklarımın arasına alıp güzelliğine hayran kaldım.

Battaniyeyi yere serdi. Ortasına doğru ilerlediğimde mavi kumaşı tenime yumuşak geldi.

"Bonny kahvaltımızın üzerine oturduğu için özür dilerim."

"Bir sırt çantasına bu kadar çok Şey sığdırabilmenize çok Şaşırdım. Bana eskiden izlediğim bir çizgi filmi hatırlattı."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, gülümseme arttıkça yanağındaki gamzesi yeniden ortaya .

"Onu ne zaman gizlice içeri soktun? Dün gece onu görmedim," diye merak ettim, konteyner kapaklarını çıkarmasına yardım ederken.

"Kısa bir süre sonra onu pencereden gördüm."

Tüm kaplar açıkken, taze ekmek kokusu beni bir transa soktu. İlk konteynırdan bir sandviç sesleniyordu. *Ye beni, ye beni.*

Suçluluk duygusu içime işlemeden önce dişlerim ekmeğe battı. Woodrow'un benim yediklerimi yiyemeyeceğini hemen anladım. Onun damak zevki benimkiyle aynı melodide dans edemezdi. Ama muzdan ikinci ısırığı alırken yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı.

"Bir ağaca çıkıp muz yemem garip mi?"

"Bilmiyorum, maymun ocuk."

Neredeyse tekrar gülecekti ama kendini durdurarak üçüncü lokmayı da ağzına attı.

"Sanırım maymunları seviyorsun, değil mi?"

"Bütün hayvanları severim. Birçoğu çoğu insandan daha iyi."

"Muhtemelen doğrudur." Bir ısırık daha aldım. Çok güzeldi, çok güzeldi.

"Yemek yapmayı sever misin?"

"Sadece bir sandviç."

"Mükemmellik için

hazırlandı."

Bu sefer gülmesini engelleyemedi. Boğazındaki acıyı durduramadı. Muz kabuğunu kabın içine bıraktıktan sonra parmakları boğazına gitti ve hafif bir masaj yaptı.

"Senin için bir şeyler yapmayı seviyorum. Benden bir şeyler alma fikrini seviyorum."

"Sandviç çok makbule geçti." Bir ısırık daha alıp tadını çıkardıktan sonra, "Ama arkadaşlığınız da öyle," dedim.

Güneş doğarken ve batarken yüzündeki gülümseme hep orada kaldı. Sabah gündüze, gündüz akşama dönüşürken.

Bulutlar gökyüzünü doldurdu ve güneş dünyanın diğer bölgelerini ziyaret etmek için seyahat ederken gökyüzünü kararttı.

Saat hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saatinin parlak yüzüne bir kez bile bakmamıştım, o da bakmamıştı.

Yan yana uzanmış, ağaçların hışırtısına bakıyorduk. Yukarıdaki iki kuşun huzurlu aşk şarkısı duyularımızı okşuyordu. O bir an için sessizliğe bürünmüşken bile kendimi gülümserken buldum.

"Daha iyi bir randevu olmadığı için üzgünüm. Bir gün seni daha iyi bir yere götüreceğim. İstedğin yeri seçebilirsin."

"Gerçekten mi?" Yan döndüm, sesimde bir meydan okuma vardı. O da beni takip etti. Dudağının sağ tarafındaki sırtış bana meydan okumanın *kabul edildiğini* söylüyordu. "Bir maskeli balo."

"Anlaştık. Bir baloya gideceğiz. Seni prenses gibi giydirip bütün gece dans edeceğiz."

"Beni Nessie'nin bebeklerinden biri gibi mi giydireceksin?"

"Woody'ye verdiklerinden biri gibi. Sonunda hep çıplak kalıyorlar." Bir elimi göğsüne soktuğumda güldü, ama çok sert değil çünkü kenardan yuvarlanmasını istemiyordum.

Bana ilk öpücüğümü veren oyunbazlık geri gelmişti. Geri dönmüştü ve daha fazla heyecan için hazırdı. "Bu gece benimle kalmak ister misin?" Şakacılık sustu, yerini umuda bıraktı.

Ağzımı açtım ve nefesimi içime çektim. Mantıklı yanım işlerin ne kadar hızlı ilerlediğini haykırıyordu. Diğer yanım, her ne ise, çoktan onun kollarında yatıyor olmak istiyordu.

"Ailen itiraz etmez mi?"

"Her şeyi bilmek zorunda değiller. Gizlice kaçtığımızı asla bilemezler." Önceki pozisyonuna geri döndü, başını kaldırıp yumruğuna dayadı.

"Nessie ile aynı yatak odasını paylaşıyorum. Dün gece içeri girerken onu uyandırdım. Ona tuvalete gittiğimi söyledim."

"O zaman bu gece daha sessiz olman gerekecek." Dudağını ısırды, şakacı bir şekilde beni baştan çıkarmaya kararlıydı. "Olduğundan daha fazlası olmak zorunda değil. Bir kucaklaşma ve gece geç saatlere kadar sohbet, ki ailem bunu zaten teşvik etti-"

Onu orada durdurdum. Onu küçümsediğini duymak istemedim. Sohbetten daha fazlasını istedim. Sarılmaktan fazlasını. . Her şeyi istedim.

Ama temkinli yanım böyle bir şeyi kabul etmiyordu. Bana tekrar acı verebilecek herhangi bir şeyi. Onun yerine sadece "Önce bir banyo yapmam gerek" dedim.

Ve sonra tekrar gülümsedi.

Woodrow'un çarşafı değişmişti. Şimdi orman rengindeydi, yeşilin eskisinden daha koyu bir tonuydu ve yine orman gibi kokuyordu, tıpkı onun gibi.

Yeni boyanmış tırnaklarımla yatağın kenarına oturdum, üzerimde rahat edemeyeceğim kadar dar bir pijama daha vardı. Hâlâ bedenime uygun bir şey almamıştım. Bana teklif edilmemişti. Bana sadece Wynter'ın elden düşme pijamaları hediye edilmişti ve tam otursa bile minnettar olacaktım.

Yeşil satenin kısa kolları kollarımı ve muhtemelen bacaklarımı da sıkıyordu. Dolaşımı engelleyen dar kumaş bunu söylemeyi zorlaştırıyordu.

Woodrow bilgisayar sandalyesini topuzun altına sıkıştırarak kapıyı kilitledi. Ne kadar iyi çalıştığını görmek için test etti ve sonuçtan etkilendi.

Gülümsedim. Tek bir ıslak damlacık şeklinde sırtımdan aşağı süzülen saçlarımın nemi içimi ürpertti. Bacaklarımı çarşafın altında kaydurdım, saten bantların uyluklarımı kesmesinin verdiği rahatsızlığı hissettim.

Woodrow bunu gördü. "Başka bir şey giymek ister misin?" diye sordu, pencerenin yanındaki çekmeceli sandığa doğru ilerleyerek.

Dev bir meşe ağacının dalı cama vurdu ama bu onun dikkatini dağıtmadı ve ikinci kez sırt çantasından çıkan Bonny'yi de ürkütmedi. Onu bir saat kadar önce eve getirmişti ama buraya ancak şimdi çıkarıyordu. Eve ilk geldiğimizde uyanık olan tek akrabası olan babasıyla yaptığı konuşma, vermek istediğinden daha fazla zaman almış ve onu germişti ama odasının huzuruna girdikten sonra biraz rahatladı. Onun için çok önemli olan şeylerle çevriliydi -Bonny ve ben. Woody'nin oyuncakları çoktan raflardan indirilmiş, bir kutuya konmuş ve dolaba yerleştirilmişti. Yerlerine yenileri gelmemişti.

İnleyen çekmecelerden pamuk karışımı bir tişört çıkardı. Ve bana fırlattı. Tişört kucağıma düştü, yakalamak güçlü olduğum bir spor değildi.

"Senin için daha rahat olacak." Nedenleri hakkında yorum yapmadan gülümsedi.

Ben de onun gibi üstümü değiştirmek için arkamı döndüm. Giyindikten sonra, atılmış düğmeli gömleği ve eşleşen şortu, çekici olmayan renkleriyle saten kusmuğunu taklit eden bir yığın halinde yere bıraktım.

Geri döndüğümde Woodrow pijamalarını giymişti bile; gözlerindeki tonlarla mükemmel uyum sağlayan bir çift gri eşofman altı. Tişört, yelek ya da başka bir şey giymemişti. Eşofmanının rahatça sarktığı kalçaları açıktaydı. Kemiklerinin kıvrımlarını, solgun teninin çöküşünü gördüm. Zayıf olduğunu biliyordum; her sarılışında kemiklerinin bana çarptığını hissediyordum ve onu daha önce de böyle görmüştüm. . ama şimdi yine zayıflamış görünüyordu.

Ve bu beni biraz endişelendirdi.

Beni güvensizliğine bakarken yakaladı, ben de darbeyi yumuşatmak için benimkini gündeme getirdim. "Keşke benim karnım da seninki kadar düz olsaydı, belki o zaman annenin pijamaları üzerime daha iyi otururdu."

"Sen gibi mükemmelsin; onun gibi olmak istemezsin; o çok sıksa. Ayrıca, benim tişörtümün içinde çok daha iyi görünüyorsun."

Mükemmel değildim. . ama uzun zamandır ilk kez kendimi kıyafetlerimin ve kendi tenimin içinde rahat hissediyordum.

"Sıksa kızlar sana göre değil mi?"

Yatağa doğru ilerledi, bugün giydiği kıyafetleri yerde bıraktı, tüylü arkadaşı için derme çatma bir yatağın içine düzgünce sıkıştırdı, o da dönüp kıyafetleri tekmeledikten sonra rahatlayıp üzerlerinde bir delik açtı.

Ona doğru dönerken onu durdurmadı. Kaşlarını bile çatmadı. Kızın vahşi davranışı dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi ve yorganı geri çekip yanımdaki yatağa girerken bu gülümsemeyi dudaklarında tuttu.

Beni kırmadan nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak bana doğru döndü. "Bedenini beğendim. Çok küçük değilsin. İkimiz de kibrit çöpü olamayız."

Çarşafı göğsümüze kadar çekip bizi sımsıkı sarmaladım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kendini rahat hissederken bana yan gözle bakması ona her şeyi sorabileceğimi söylüyordu. *Her şeyi.*

"İyi misin?"

"Kilo almam gerektiğini biliyorum ama kendimi iyi hissediyorum."

"Endişeleniyorum," dedim, onun tarafından yansıtılan bir gülümsemeye.

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Buraya ilk geldiğimde. . ." Tereddüt ettim, yuvarlak tırnaklarım sinirden tırnak etlerimi soyuyordu.

"Bana her şeyi sorabilirsin," dedi aksanlı sesi beni yatıştırarak.

Derin bir nefes aldım. "Buraya ilk geldiğimde, benim diğerleri gibi olmadığımı söylemiştin. Baban güldü ve benim gerçek olduğumu söyledi. Sen ne demek istedin?"

Durakladı, hiçbir şey söylemedi, yüzü boş ve okunaksızdı.

"Aslında Woody olabilirdi, o yüzden şimdilik unut gitsin." Ertesi sabah benimle konuşan çocuğu hatırladım, yaşından çok daha gençti.

"Woody'ydi. Geldiğini hiç hatırlamıyorum ama birinin kalmaya geleceğini biliyordum. O gün orada değildim, bu yüzden kesin bir şey söyleyemem ama sanırım babam ona oynaması için gerçek boyutlu bir oyuncak bebek alacağını söylemişti. Günlükteki karalamalarına dayanarak böyle tahmin ettim. Okumanız sizin için daha iyi olabilir."

"Sen de mi günlük tutuyorsun?"

"Evet. . günümüzü belgelemek için bir anlaşmamız var - bu birbirimizi takip etmemize yardımcı oluyor. Ama diğer ikisi bazen kuralları  ığnıyor. Yazdıklarında seçici davranıyorlar. . ama her şey yardımcı oluyor. Bir tür dissosiyatif amnezi yaşıyorum ve onlar kontrolü ele aldıklarında bayılıyorum." Konuşmayı kesti, gözleri kapanıyordu. Bir kalkan. Kendini koruyordu.

"Utanmana gerek yok."

"Yok," diye onayladı. "Seninleyken değil. Bu daha önce konuştuğum bir şey değil, bu yüzden belki de hiç tam olarak y zleşmedim."

Kollarına doğru kaydım.

"Diğer ikisi," diye başladı. "Diğer ikisi. . . Bunun kulağa nasıl geldiğini ancak hayal edebilirim." Görünüşe göre hissetmediği mahcubiyet içine işlemişti. "Yardıma ihtiyacım var. Bana yargılamadan nasıl bakabiliyorsun bilmiyorum. Ama bunu yapmanı seviyorum. Sıcaklık, nezaket ve şefkat hissediyorum. Bunlar bana başka hiç kimse tarafından nadiren gösterilen şeyler."

"Dünyadaki tüm sevgiyi hissetmeyi hak ediyorsun." "Umarım bir gün."

"Ailenle aranız nasıl şimdi?"

Sormamalıydım. Gerçeğe tanık olmuştum. Sert sözler ve tedirginlik olmadan onu zar zor kabul ettiler. Sadece Ville değildi. Wynter daha da kötüydü. Son birkaç hafta içinde sıcaklığı erimişti. Artık oğluyla konuşurken ya da oğlundan bahsederken - sahte olduğu çok açık olan - bir gülümseme barındırmıyordu. Hayır, o da adaşı gibi buz gibiydi.

Onu hâlâ seviyordum. Benim için yaptığı her şeyi takdir ediyordum. Ama onunla ilgili bir şey artık kanımı donduruyordu. Belki de her seferinde fark etmemiş gibi davranarak oğluna tepeden baktığında hissettiğim rahatsızlıktı.

"Her anne baba sizinki kadar iyi değildir."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı, bakışlarım hemen onunkilere kaydı. "Keşke hâlâ burada olsaydı. Ondan vazgeçmeye hazır değildim." Babamdan bahsettim, anısı bana acı veriyordu.

"Biliyorum. Geceleri onunla konuştuğunu duyuyorum. Bazen boğazım kuruyor ve su içmek için tuvalete gittiğimde, Nessie uyuduktan sonra senin odanda konuştuğunu duyuyorum. Hep babanla konuştuğunu düşünmüşümdür."

"Oh. . . . Bunu duydun. Bu babama değil. Pek sayılmaz. O gittiğinden beri çok fazla hayal kuruyorum ve onlarla birlikte fısıldıyorum. Sanırım bir bakıma onunla konuşuyorum çünkü o hala kafamın içinde yaşıyor."

"Ve senin kalbin, ve her zaman öyle olacak." Başımı sallamaktan başka bir şey yapmadım.

"Bana daha çok geceleri gördüğünüz gündüz düşlerinizden bahsedin."

"Normal bir gündüz rüyası gibi değil ve haklısın, sadece geceyle sınırlı değil. gün." Deli olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ederek durakladım. Ama asla düşünmezdi. "Her şeyi ele geçiriyor; sözüm kesilirse depresyona giriyorum. Konuşuyorum. Hareketlerim var. Canlı ve kontrol edici. Hissediyorum-"

"Dissosiyatif." Travma ile başa çıkma konusundaki farklılıklarımızdaki benzerlikleri fark etti.

Gülümsemesi dudaklarıma yayıldı ve tekrar başımı salladım. "O senin üzgün olmanı istemezdi. Kafanın içinde yaşamayı istemezdi. Dünyayı görmeni isterdi. Gerçekliği deneyimlemeni."

"Öyleydim. Bu hafta. Bunun için teşekkür ederim. Aileniz sizinle daha yakın olamayarak harika bir insanı kaçırıyor. Ve tüm kaybı sen hissediyorsun, ama onlar hissetmeli. Onların olmalı."

"Benimle hiç ilgilenmiyorlar. Görünüşe göre benim sorunlarım ilişkimizi zorluyor. Gerçi hep böyleydi. Gergin."

"Yardıma hak ediyorsun."

"İstedigimi biliyorum ama asla vermeyecekler. Annem bana karşı kızgınlıktan başka bir şey hissetmiyor. Babam içinse bir oğul sahibi olmanın yeniliği uzun zaman önce kayboldu. Bir teşhise ihtiyacım var, bunu biliyorum. Ve babam muhtemelen bana bunu verebilir." Gözlerini iki kez kırpıştırarak onayladı. "Tüm bu sorunlarımla nasıl başa çıkacağım konusunda desteğe ihtiyacım var. Ama bunların hiçbirini alamayacağım. Babam, onunla iş yaparsam sorunlarımın işe yarayacağını düşünüyor. Ama bir işyerinde değişim riskini göze alamam."

"Nasıl işe yarayacaklar?"

"Hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre onları kontrol etmek için bir planı var. Ama bana ne olduğunu , muhtemelen var olmadığı için ve sadece kabul etmemi istiyor. Ne yaptığını bile bilmiyorum ama farklı bir şey istediğimi biliyorum. Tehlikeli insanlarla bağlantıları var ve ben onlara bulaşmak istemiyorum." Woodrow'un avuçları tenimde terlemeye başladı. "Şu anda onu düşünemem."

"İyi misin?"

Gözleri kapandı ve öylece kaldılar. "Ben iyiyim. Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Ben iyiyim."

"Bende olan şeyin DKB olduğunu düşünüyorum ama emin değilim. Benim gibi acı çeken insanlar hakkında filmler izledim, makaleler okudum. Ama elimde somut bir şey yok çünkü yardımseverliğin tam tersi olan babam dışında hiçbir ruh sağlığı doktoruyla konuşmadım. Yardım almadan hiçbir şey düzelmeyecek. Benim için değil. Çok çabaladım. Ve üzücü olan şu ki, Nessie'nin bana acıları çekmesine izin vermeyecekler." Gözünden bir yaş süzüldü ve ben de nazik bir parmakla sildim. "Tek sorunum bu değil. Kafamın içinde bir ses var, bana istemediğim şekilde davranmamı söyleyen bir ses."

için. Çoğu zaman görmezden ama sanki beni paralıyormuş gibi hissediyorum ve alterlerimden bununla savaşmaya hiç niyeti yok. Kabuslar, stres, anksiyete, depresyon, ara sıra flashback ve halüsinasyonlar görüyorum. Babam bana sanrılı diyor ama benim için bunlar gerçek. Ve duygularım geçerli."

"yleler. Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum Woodrow. Hangi versiyon olduğu hakkında da bir fikrim yok. . ." Kelimelerimi dikkatle seçtim ve hala yanlış seçim yaptığıma inanıyordum ama beni dzeltmedi. Gerçek bir profesyonel değerlendirmeden geçmediği için doğru terimi o da bilmiyordu. "Kim olarak daha rahat olduğundan emin değilim ama seni her zaman desteklemeye çalışacağım. Senin için orada olacağım. şu anda ve gelecekte sana profesyonel yardım aldığımızda elini tutmak için orada olacağım."

Elini, ağır bir yutkunmayı gizlemek için, göğsünün üzerinde durduğu yerden boğazına götürdü. "Ben. Woodrow. Kendim olmak istiyorum, en azından sen buraya geldiğinden beri. Keşke normal olsaydım dedirtiyorsun bana. Her şeye sahip olabilmeyi."

"Yapamaz mıyız?" Kalbimden bir parça kopup gitti.

"Bu ne kadar cesur hissettiğine bağlı. Daha en kötüsünü görmedin." Parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü ve oraya yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Ben cesurum." Yaşadığım onca şeyden sonra buna inanacak kadar kendime güveniyordum.

"Senin bildiğinden daha cesur. Tanıdığım herkesten daha cesur. Korkunç birkaç hafta geçirdin ve sana söylediğim onca şeye rağmen hâlâ benim yanımdasın." Saatini ve tespihini bileklerinden çekip yatağının başucuna koyarken İsa'nın yukarı baktığından emin olurken içini bir rahatlama kapladı.

"Her zaman."

"Eğer hep böyle hissediyorsan, her şeye sahip olabiliriz. Sorunlarımın sana olan hislerimi engellemesine izin vermeyeceğim." Kolu beni sıkıca sardı. "Ama bana sahip olamayacağımız bir gelecek vaat etme. Bu çok zalimce."

"Sana ihtiyacım var. Birbirimizin geleceğinde olacağız. Seni kaybedemem. Sorunlarının aramıza asla girmeyeceğine söz veriyorum."

Ona zorla kabul ettirilmiştim. Buraya onun arkadaşı olmak için getirilmiştim. Ama o benim oldu.

O benim her şeyim olmuştu.

İlk ve sonsuz aşkım.

"Bir öpücük alabilir miyim?" Dudaklarına odaklanarak sordum. Bakışlarımın düştüğü yeri gördüğünde mükemmel dudaklarını kaldıran gülümsemeye odaklandım.

"Yaşlı kadınlar çok ileri gidiyor." Güldü.

Şakacı bir şekilde göğsünü ittim.

"Ben sadece bir yaş büyüğüm," diye hatırlattım ona.

"Bayıldım." Tekrar gülümsedi. "Daha önce hiç yaşlı bir hatunla çıkmamıştım; genç biriyle de çıkmamıştım." Kendi deneyimsizliği onu eğlendiriyordu.

Bana doğru ilerledi, dudaklarını ayırdı. Dili en şaşırtıcı şekilde ağızma girdi. Kollarından çekiştirdim, dudaklarını emerken onu biraz daha yaklaştırdım - mükemmellerdi, benimkiler kadar dolgun değillerdi ama yine de dolgun ve mükemmel şekilliydiler.

Nefes almak için bir an durdu. Boğazı onun için bir engeldi, birçokları için göze batan bir şeydi ama benim için değildi. Çünkü onu olduğu gibi kabul ettim. Fiziksel ve zihinsel olarak.

Ve buna bayıldı.

Benimkine değdiği anda ağızını yalayıp yutmaya başlamıştım bile. Tadı hoşuma gidiyordu - gece rutininin naneli tazeliği.

"Siktir, tadın çok güzel." Sözlere öpücüğün içinden geldi, belli ki aynı şekilde hissediyordu.

Elleri dolaştı, beni daha yakına çekti, bacağımı kalçasının üzerine çekti, büyüyen sertliğini göbeğime bastırdı.

Dantel külotum, kumaşının onun eşofmanının çadırına değdiği yerde nemlendi. Elleri kalçamı takip ederek iç tarafa doğru indi. Öpücüğün tadını çıkarıyordum ama daha fazlası için hazır değildim. Henüz hazır değildim.

"Hazır değilim," dedim bedenimi ağzımdan önce çekerek. "Özür dilerim."

Yatakta doğruldum, kendimi bir önceki erkek arkadaşım tarafından bana takılan alaycı sıfat gibi hissediyordum - beklemeye hiç niyeti olmayan bir son sınıf öğrencisi.

"Seni yönlendirdiğimi düşünüyorsan özür dilerim. Öpücük hoşuma gitti, sadece-" "Sorun değil. Geri gel." Parmakları sırtımı okşayarak beni cesaretlendirdi.

Ben. Ses tonu da aynı şekilde hayal kırıklığı göstermiyordu.

Tekrar yatağa, kollarının arasına yerleştim ve çarşafı göğsüme doğru çektim.

"Ben bakireyim ve babam öldürüldüğünde olanlardan sonra." Kelimeler ağzımdan tökezleyerek dökülürken canımı yaktı. "Ne kadarını biliyorsun bilmiyorum ama esaret altındaydım ve korku içinde saldırıya uğramayı bekliyordum."

Woodrow kıpırdamadı, sanki başka bir dünyaya uçmuş gibiydi, ben acı dolu şeyler söylerken bu dünyadan kaçtığı için mutluydu. Tam daha fazlasını söyleyecekken, "Seni acele ettirmeyeceğim" diye konuştu.

"Güzel, çünkü acele etmek istemiyorum. Özel bir şey istiyorum. . . bilirsin, ne zaman olursa. Özel olmasını istiyorum."

"Tamam," dedi, kısa süreli kaçışından sonra ruh hali hafiflemiş görünüyordu. "Söz veremem. Çünkü ben de bakireyim ve iyi olacağımdan emin değilim. Erkeklerin ilk seferde biraz çabuk bittiğini duymuştum."

"İlk seferinde kızın canını yaktığını duydum, bu bir lütuf olabilir."

Eğildim, dürüstlüğü ve kabulü için küçük bir minnettarlık göstererek ağzına tek bir öpücük kondurdum.

"Bunu evlenmeden önce de yapabilir misin? Dinin yüzünden mi?" Masadan bizi izleyen İsa'ya baktım. "Hristiyanlar evlilik öncesi seksi günah olarak görmüyorlar mı?"

"Yaramaz olanlar yapmaz." Şakacı bir tavırla dudağını ısırdı. "Bilmiyorum." Omuz silkti. "Dolu şeylere ulaşacağımızı düşünmemiştim."

"Ben hazır olana kadar bekler misin?"

". Evlenene kadar beklemek istesem beni bekler miydin?" "Benimle evleneceğini mi söylüyorsun, seni yaramaz Hristiyan çocuk?"

"Bir kalp atışında."

"Gördüğünüz gibi, Hristiyanların da küfür etmeyi onayladığını sanmıyorum."

"Bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama burada yaşadığım için bunu çok duyuyorum."

Görünüşe göre dindar olan anne ve babasından ben de dinlemiştim - gerçi evin duvarlarına serpiştirilmiş birkaç haç ve akşam yemeğindeki dualar dışında buna dair bir kanıt görmemişim.

"Eminim Tanrınız sizi affedecektir," diye gülümsedim, onun dinini paylaşmasam da saygılı olmaya devam ettim.

"Bunu sevdim. Bizi."

"Bunu ben de seviyorum. Beni anın içinde tutuyorsun." Gülümsedim.

"Aynen. Keşke sonsuza kadar bu anda kalabilseydik." "Benden nefret edeceksin" derken sözleri soğuklaştı. Yaşadığı stres güzel gözlerine bir damla yaş daha getirdi ama düşmedi. "Benden nefret edeceksin," dedi tekrar ve nefes alışımın durmasına neden oldu. "Benden çok nefret edeceksin."

"Ne demek istiyorsun? Senden nefret etmeyeceğim. Senden neden nefret edeyim ki?

Senden asla nefret etmeyeceğim."

Elleri yüzünü örtecek şekilde sırtüstü uzanırken, o yana kayınca doğruldum. Onları sıyırdım. Bir sonraki bölüm için gözlerini -çok üzgün gözlerini- görmem gerekiyordu.

"Sana aşık oluyorum, Woodrow." Fısıltıdan öteye geçmeyen sözlerim dışarı çıkmıştı.

Daha hafif hissettim. . özgür.

O da karşılık vermedi. . hiçbir şey söylemedi ve bir an sonra beni en sıkı sarılışıyla kendine çekti. Islak saçlarım şimdi onu da titretiyordu.

Bir an için sessizlik oldu, Bonny bile sustu, her ne yapıyorsa onu yapıyordu. Ama loş odada sessizce uzanırken fısıldadı, "O bunu değiştirecek. Bana, Woody'ye karşı olan tüm duygularını değiştirecek. Seni kaybetmekle başa çıkamayacağım ve bu her şeyi daha da kötüleştirecek."

Kim olduğunu sormama gerek yoktu. Kim olduğunu biliyordum. Onun hâlâ tanışmadığım yönü olduğunu biliyordum. Bu evin gölgelerinin bile kaçınmak için saklanmaya çekileceği bir taraf.

Dişlerinin kare kenarları dudağına battı ve ancak ona acı verdikten sonra hareket edecek bir çukur bırakana kadar bastırdı. "İstersen okuyabilirsin."

"Günlük mü?" Geri çekildim. "Gerçekten okumama izin verecek misin?"

"Beni tanımanı istiyorum. Bizi. Tüm sırlarımızı öğrenmeni istiyorum. Karanlığı ve aydınlığı görmeni istiyorum. Her şeyimi görmeni istiyorum. Bizi." Dudakları alnıma bastırdı. "Sonrasında verdiğin sözlerle hâlâ burada olmanı istiyorum ama da bunu anlayacağımı bilmeni istiyorum. Kalbimi kıracak olsa bile."

Dudakları bir öpücük bıraktı ve başımı salladım, boğazım boğucu duygularla konuşamayacak kadar tıkanmıştı. Onun tüm acısını hissediyordum. Ve tek yapmak istediğim ona burada olacağımı söylemekti.

Her zaman burada olacağım.

"Ve eğer hâlâ buradaysan, işin bittiğinde hâlâ yanımda olmaktan mutluysan, sözlerini bir öpücükle daha mühürle. Dudaklarımdan." Beni bıraktı, sıska kolu yatağın altına uzanabilecek şekilde hareket etti.

Etrafını saran tozların arasından büyükçe bir kitap çıkardı, çıkan hafif ses Bonny'nin yakın olduğu yerden ürkmesine neden oldu. Woodrow'un hareketlerini incelemeye geldikten sonra hemen kendisi için yapılmış yatağa geri döndü.

Kitabı çarşafın üzerine bıraktı ve ben de incelemek için doğruldum. Bir günlüğe hiç benzemeyen ve daha çok eski bir büyü kitabını andıran kitaba bakarken gözleri üzerimdeydi.

Gözlerim ona kaydı, kapağı çevirip sayfalara büyülenmiş iblisleri serbest bırakmadan önce izin almak istiyordum.

En başından başladım, her bir yazı stilini, onun ve onun taklitçilerinin anlattığı her bir hikayeyi aldım.

Ben okurken gözleri kısıktı. . . ilk sayfayı çevirdiğimde, artık yaşlılıktan kararmıştı. Kitap eskiydi. Ve ağırdı. Yazdıkları uzun yıllar boyunca kendini adadığı şeylerdi. İkinci sayfanın başında Woodrow yazıyordu, tıpkı bir önceki ve bir sonraki gibi.

Bakış açımı değiştirerek birkaç sayfa daha okudum. Oynadığı oyuncakların, kız kardeşiyle yaşadığı eğlencenin hikâyesi. Duygularından saklanan, bir yandan da onların içinde hapsolmuş küçük bir çocuğun anıları. Bu sayfadaki yazıları okumak o kadar kolay değildi. Sayfanın üstünde bir isim yazmıyordu ama farklı büyüklükte harfler, bazıları arka arkaya

Her cümlede bir yazım yanlışı olması, bu sayfaların Woody'ye ait olduğunu kanıtlıyordu.

"Woody, Nessie'nin yaşında. Bu yüzden mi yakınlar?"

Woodrow omuz silkti, neredeyse nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Bir süre durakladıktan sonra bana şöyle dedi: "Sanırım genç olduğu için ondan hoşlanıyor; yaşlandıkça ne olacağını bilmiyorum. Yaşlanacağını sanmıyorum. Ailem onun için denemeye başladığında ben yedi yaşındaydım. O zamandan beri bayılıyorum."

"Diğerlerinin buraya yazmasını nasıl sağladın?" Woody'nin son mürekkepli sözcüklerini okurken merak ettim. . .

Yarın agen oynamak istemiyorum.

"Onlardan ben istedim. Woody'yi ikna etmek için Nessie'den yardım istedim ve o da hemen cevap verdi. Oyuncaklarından birine sesli bir not kaydetmiştim, gününü deftere yazmasını istiyordum. . . her gün. O da onu cesaretlendirdi. Ona günlüğü nerede söyledim ve o da buldu. Muhtemelen birileri ona ilgi gösterdiği için mutluydu. Gerçi o da benim onun gibi olduğumun farkında. Belki de daha çok, sanki içimden izliyor gibi. Açıklaması zor. Bana musallat olan bir hayalet gibi. . beni ele geçiriyor. Arka planda ve rahatlık hissi veriyor."

"Peki ya diğeri?"

"Ben onlara alter diyorum." Gerçek olmayan bir gülümsemeyle gülümsedi ama bunun için ve sözleri için minnettardım çünkü ailesi bana onun sorunları hakkında neredeyse hiçbir şey söylememişti.

"Aynı ama farklı hissediyor. Bir varlık gibi. Kendimi rahatlamış hissetmiyorum. Gergin hissediyorum. Bana zarar vermek istemiyor. Sadece diğer herkesten nefret ediyor." Woodrow derin bir nefes aldı, devam etmek için buna ihtiyacı vardı. "Biraz zaman aldı

Daha uzun süre işbirliği yapmasını sağlamak için. Haftalarca not bıraktım. O buradaydı. Ailemin değer verdiği her şeyin yok edilmesi bunun kanıtıydı. Benden giderek uzaklaşmaları da öyle. Yalvardım, yakardım ve sonunda pes etti. Kitaba yazdı ve hiç durmadı."

Dakikalarca okudum. Saatlerce, gözlerim Woodrow'un kelimelerinin etrafındaki hafif lekelerin üzerinde gezindi - birçok solcunun yazısında bulunan bir şey.

Woody'nin notlarına döndüğümde ifadesini anlamak için zaman ayırdım. Gerçi sağ eliyle yazdığı izlenimini veren lekeler yoktu.

Woodrow gözlerini açık tutmak için mücadele etti, ben bir sayfayı çevirirken yorgunluk onu ele geçirdi.

Farklı bir el yazısına geldim. Üstünde isim yok. Karalama yok. Kişilik ya da masumiyet yok, solak leke tekrar geri dönmüş. Parmaklarım bir kalemin sayfaları işaretlediği sert çizgileri etti.

"Bu o mu?" Woodrow'u sessiz, uyurken bulmak için gözlerimi gezdirerek sordum. Ve uyumasına izin verdim, dudaklarına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildim, çünkü bu sayfada ne okursam okuyayım, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum.

Her kelimeyi içime çekerek saatlerce okudum. Kanıtlar ağır, koyu halkalar ve kırmızı bir leke gözlerimi ve çevresini boyadı.

Saat gece 3'ü vurduğunda tüm kitabı bitirdim ve sadece birkaç saatlik uykunun ardından güneş hala uyurken uyandım.

Ağzı hafifçe açık, huzurlu rüyalara dalmış görünen Woodrow'u rahatsız etmemek için sessizce yataktan çıktım. Ya da ailesini. Geceyi burada geçirdiğimi bilmelerini istemiyordum, gerçi umursayacaklarından da şüpheliydim. Ama kapının kilidi açılmışken Bonny'yi bulmalarını da kesinlikle istemiyordum.

Woodrow'un yatağının bir bardak çikolatalı süt bırakmak için geri döndüm; yeşil mermer bir bardak altlığı porselen fincana sahne oluyordu. Yanına kendi günlüğümden kopardığım bir sayfaya yazılmış bir not bıraktım. Sayfanın köşesindeki küçük pembe tek boynuzlu at, sanki onları okuyormuş gibi kalemle yazdığım kelimelere baktı.

Okudum. . o kadar çok şey var ki ve hiçbir şeyi değiştirmiyor.

O girmeyecek, hiçbir şey girmeyecek. Söz veriyorum.

Her zaman sevgiler, Jolie.

Bir tavşanın gözleri üzerimdeyken odaya girip çıktım -Tavşan ben gittikten sonra sıcaklığıma atlamıştı, artık yalnız olduğu için Woodrow'un sokulacak kadar güvende hissediyordu.

Ayaklarım çimenli zeminde hızla ilerliyor, sabahın erken saatlerinin sesini dinlerken mesafeyi açlıkla yutuyordum - üstümde çırpınan kuşlar, yavaş hareket eden bulutlarla senkronize bir şekilde sallanan ağaç dalları.

Bacaklarımı şakacı bir şekilde gıdıklayan kesilmemiş çimlerin arasında koşarken tenime değen hafif esintinin tadını çıkardım.

Bugünlerde sık sık koşuyordum, hep sabahları. Etrafta bir tur atıyordum, ki bu rahatlıkla üç mil olabilirdi. Woodrow ne zaman yanımda olmasa beni sarıp sarmalayan suçluluk duygusundan uzaklaşmamı sağlıyordu. Kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki, yeni bir hayata alışmaya çalışıyordum ve babam, nerede olduğunu bilmediğim için ziyaret bile edemediğim isimsiz bir mezarda yatıyordu.

"Güvende olmanı isterdim prenses. Mutlu olmanı isterdim." Rüzgârın içinden fısıldayan sesini neredeyse duyabiliyordum.

Beni motive ederek kendimi daha fazla zorlamamı sağladı. Nefesim ancak ev kesilmeye başladı, arkasından yükselen parlak güneş güzel bir görüntü oluşturunuyordu.

Kendimi tekrar zorladım, biraz daha hızlandım, Nessie uyanmadan önce ona ve ortak odamıza dönebileceğimi biliyordum.

C\bölüm 8

Jolie-günümüz

M Başım uğuldadı. Kapalı gözlerimin ardında bir acı oluştu.
Belki de beynim kafatasımın duvarlarında titreşiyordu.

Gözlerim açılmaya hazır değildi. Açık perdelerden içeri süzülen parlak gün ışığı ince göz kapaklarımı yakıyordu.

Odadaki sesi dinledim; geçmişimden hatırladığım, alçak, hırıltılı ve ritmik bir ses. Woodrow'un sesi.

Benden biraz uzaktaydı, ses tonuna veren bir odada dolaşıyordu. Onun sesi her zaman Cehennem'in soğuk farklı gelirdi. Ama bugün sesi yine farklıydı. Paniklemişti.

"Woodrow. .?" Yarı uyarılmış halimle sessizce seslendim.
Daha fazla çaba gösteremeyecek kadar bitkin.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Woodrow benimle konuşmuyordu.

"Sakin ol," diye bir ses karşılık verdi ama zar zor duyabildim. Bu kesinlikle bir erkekti, boğuk sesi bir cep telefonunun hoparlöründen gelen bulanık ve odak dışı bir sestti. "İyisin. Her şey yolunda Woodrow."

"İyi hissetmiyorum. O iyi değil. Her şeyi etti. Ben ."

Banyodan gelen ve ilaç şişelerinin devrilmesine benzeyen seslerin yankılanmasını dinledim.

"Siktir!" diye bir küfür de aynı yönden geldi.

Sözcüklere odaklanmak için kulaklarımı zorlayarak daha sıkı dinledim.

"Uyumak istemiyorlar. Dozumu arttırdım ama onları dinlendiremiyorum. Dinlenmiyor ve küçük olanı uyandırıp duruyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onları ele geçirmeye çalıştıklarını hissedebiliyorum."

Küçük olan mı? Yorgun beynim, Woodrow'un kafasının içinde neler olup bittiğini bir yana bırakın, içinde neler olup bittiğini bile anlayamıyordu.

"Başa çıkmakta zorlandığında ortaya çıkarlar. Sakin ol Woodrow." Telefondaki adamın boğuk sesi bu kez daha netti. "Günlüğünü kontrol et."

"Uygulamaya pek bir şey yazmadı. Anlaşmamız böyle değildi. Söz vermişti. Söz verdi amına koyayım. Bir düzine kadar anksiyete hapi aldım." Woodrow'un sesi boğuk çıkıyordu, sanki şu anda bir düzine daha patlatıyor ve dilinin üzerinde çözülmelerini bekliyordu.

"Bu çok fazla. Kendini hasta etmelisin."

"Yapamam." Bir sonraki kısmı fısıldayarak duymamı engelledi: "Ona bir daha böyle bir şey yaşatamam. Henüz değil. Ona ne yaptığını hayal bile ." Sesinin normal tonuna kavuşmasına izin vermeden önce bir nefes aldı. "Her tarafı yara bere içinde ve bu en kötü kısmı bile değil."

"O şimdi nerede?"

"Yatak odasında, bir çeşit köpek kafesinin içinde. Onu lobiden nasıl geçirdiğini sormayın."

Gözlerimi kırpıştırarak açıp etrafımı incelerken başım hâlâ ağrıyordu.

Rahatsızlık bir battaniye gibi etrafımı sarmıştı. Ancak çıplak tenim metal zemine karşı soğuk dururken hiçbir şey beni ısıtmıyordu. Sıkıştığım yerin uzunluğu esnememe izin vermediği için bacaklarım göğsüme doğru sıkıca kıvrıldı.

Gözlerim kapalıyken, o kısa an için Woodrow'un yalan söylüyor olması için dua ettim ama yalan söylemiyordu; bir köpek kafesinin içindeydim. Önünde şifreli bir kilit vardı.

Manevra yaparak çalıştım ama bunu çok hızlı yaptım ve başımın daha hızlı dönmesine neden oldum.

Muhafazanın yüksekliği dik oturmama izin vermiyordu ve başımın üst kısmını metal parmaklıklara çarptım. Saçlarım darbeyi yumuşattı. Yere yığıldım, ellerim soğuk kollarıma sürtündü.

Parmak eklemlerimin etrafındaki şişlik biraz azalmıştı ve dünkü şiddetli ağrı olmadan elimi hareket ettirebiliyordum, bu da kırıldıklarını düşünmekte yanıldığımı kanıtlıyordu.

Oturdum, boynumu sağa eğerek baktım ve kendi kendime düşündüm, bir köpek ona acımanızı istediğinde size tam olarak böyle bakar. *Çirkin bir köpek.*

Kafamdaki tüm saçmalıkları ve korkunç anıları eleyerek düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırdım.

Bulanık görüşüm onu uzakta gördü - yıllardır görmediğim çocuğu.

-Deri görünümlü bir ceket ve koyu renk kot pantolonla gizlenmiş.

Gözlerimi kırıştırarak onu Cehennem'den bu kadar farklı kılan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Konuşma şekli, hareketleri, duruşu. Farklıydı, her şey farklıydı.

İki gözüm de ona kilitlenmişti; bu hiç olmamış bir şeydi. Sol gözüm on yıl boyunca kalın saçlarım tarafından kalıcı olarak gizlenmişti. Hasarı ve bu yüzden gördüğüm bulanıklığı gizlemek için saklanmıştı.

Parmaklarımı yüzüme götürdüm. Yavaş ve büyülenmiş bir şekilde. Tenimi hissettim, parmaklarım Woodrow'un ellerinin uzun zaman önce yarattığı beneklerin ve taciz yollarının üzerinde gezindi.

Ellerine baktım, o gerildikçe havaya vuruşlarını izledim.

Parmaklarım yukarı doğru uzadı, uzamış saçlarımı hissediyordum. İşte o zaman hissettim. Ya da eksikliğini. . .

Esnek ve pürüzsüz, kafa derime kadar tıraş edilmişim. Saçımın sol tarafının tamamı uzun tutamlar halinde yere serilmişti.

İlk başta fark etmemiştim. Başımı kaldırdığımda saçlarımın bir kısmının yerde kaldığını fark etmemiştim.

Ellerim aceleyle düşen uzunlukları kavradı.

Ve yıllar sonra ilk kez dua ettim. Tüm bunların kötü bir rüya olması için dua ettim. Yukarıdaki Tanrı'ya dua ettim. . . ama cevap vermedi.

"Oh, lütfen. Lütfen, hayır." Fısıltı titreyen dudaklarımdan döküldü ve sustum.

Ellerim kafesin kenarına vurmaya başladığında kalbim hızlandı, neredeyse kaburgalarıma vuruyormuş gibi hissettim ve bana bir darbe daha verdi.

Bu mekanizmayı çökertecek zayıf bir nokta bulma umuduyla döndüm ve karşıdaki parmaklıklara vurdum.

Metal sarsıldı ama kafes sağlam kaldı.

Dev ayak sesleri onu daha da yaklaştırdı. Bakışları -Cehennem'in buz gibi parıltısından farklı olsa da- beni olduğum yerde dondurdu. Ellerim hareket etmeyi bıraktı. Başım dönmeyi bıraktı.

"O uyandı. İlaçların etkisi geçti. Şükürler olsun, ilaçların etkisi geçti." Telefon hâlâ titreyen parmaklarının arasında gevşekçe dururken konuştu.

"Ne yaptın sen?" Benim hizama eğilirken sordum.

Telefondaki adam iyi olup olmadığımı sordu ama ben onu duymazdan geldim ve Woodrow da öyle yaptı, bir insanın hissedebileceği her duyguyla birbirimize baktık.

"Ne yaptın sen?" Tekrar sordum, sesim daha yüksekti. "Ne yaptın lan sen!" Onu kesmek istediğim keskin kelimeler boğazımı tırmalayarak çığlık attım.

Kafese doğru atıldım, onu boğabilmek için sıska kolumu içeri sokmaya çalışıyordum. Geri sıçradı, sanki ürkmüş gibiydi.

"Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum, hem de çok! beni!"

BIRAKIN BENİ!"

Kolumu tekrar içeri çektim ve parmaklıklı duvarlara vurup tekmeledim, ama kafes bana pek aldırış etmedi.

Metalin hafif takırtısı, tükenmekte olan enerjim giderken azaldı. Hapsedilmişliğimle savaşamayacak kadar aç, çok zayıf ve bir deri bir kemik kalmıştım.

Tamir edilemeyecek kadar kırılmıştım ama bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Çünkü artık beni daha fazla incitemezdi.

"Çıkarın beni!" Tekrar homurdandım. Öfkem beni yakıyor, nefretle doluydum.

"Ollie, seni sonra ararım." Woodrow telefonu kapattı. Ayağa kalkmadan önce onu kot pantolonunun cebine soktu.

Elleri siyah saçlarında gezindi. Solgun yüzünde stres ve yorgunluğun getirdiği çizgilerle birlikte ter tanecikleri oluştu. En azından lanet bir kafeste uyumak zorunda değildi, değil mi? İroniye güldüm, hissettiğimden daha çılgınca geliyordu.

Ve gülmeden duramadım.

Görünüşe göre bu, acı çekilen zamanlarda sık görülen, kontrol edilemeyen bir tepkiymiş. . ya da ben öyle duymuştum.

Aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

Siktiğimin yanağı.

"Jolie," dedi adımı ama başka bir şey söylemedi. Yüzündeki sempati tam da dün arzuladığım şeydi, ama bu duygu yatağa atılmıştı.

Beklemekten bıkmıştım. Devam etmesini beklemekten. Bir sonraki cezayı bekliyordum. Lanet olası ölümü beklemek. Ben hazırdım. Benim zamanım gelmişti.

"Kafesi aç."

"Sakinleşmene ihtiyacım var."

"Sakinleşmemi mi istiyorsun?" Mümkün olduğunca sakın bir şekilde sordum. Ateşe hazır bir tüfek kadar sakın. "Sakinim. Ama bu kafesten çıktığımda savaşağımı bil. Bu sefer karşılık vereceğim. Ve birimiz ölecek, ama her iki durumda da, bu lanet olası bir son olacak. Ve umarım sensindir. Umarım zalim bir şekilde ölürsün.

her gün kafamın içinde yaşıyor. Ve bu yüzden, kırık kalbim hala ona aşık. Artık var olmayan bir adama."

"Buradayım, Jolie." Bana yaptıklarını görmeden önce yüzündeki acıyı görseydim beni sakat bırakırdı.

Dünden sonra bile, tecavüze uğradıktan sonra, şu anda hissettiği şey beni hala incitebilirdi.

Ama şimdi onun acısına odaklanamıyordum, kendi acımla çok meşguldüm.

"Hayır, değilsin. Woodrow'um Cehennem'in bunu yapmasına asla izin vermezdi. Bunu yapardı.

Onu bana yardım etmeye ikna ettim, canımı yakmaya değil. Bu şekilde değil."

Yüzümün yaralı tarafını ellerimin arkasına sakladım ve o tek kelime etmeden bana baktı.

"Benim için öldün."

Havayı içine çekti, ayağa kalkmadan önce odadaki gereken tüm oksijeni çaldı, gözlerini çıkışa dikti ve sonra çıkışta çarparak kapattığı kapıya doğru ayaklarını yere vurarak yürüdü.

Bir yudum hava çektim, içimde küçük bir nefese yer açmak için bir damla gözyaşı szld.

Bir an için kendi sözlerimden kaynaklanan acıdan öleceğimi sandım.

Ama dediğim gibi, ben hazırdım.

Yere uzandım, anlamsızca onlara bakarken l bukleleri döndürdüm.

Ve sonra benim için geldi. Hayallerim kulağıma cesaret fısıldıyor, tüm yaralarımaya rağmen güzel olduğumu söylüyordu.

Saçım olmasa bile.

"Sen güçlü ve özelsin, kızım. Bunu unutma," dedi ama dudaklarım onun sözlerine göre hareket ediyordu. Kollarım göğsüme sarıldı

bedenime sarıldım ve hem kendimin hem de milyonlarca yalandan yarattığım uydurma kişinin rolünü oynadım.

Ve sonra onun öpücüğünü hissettim. Gerçekte orada olmayan öpücüğünü.

Woodrow'un aklkaçırdığımı düşünmekte haklı olduğunu biliyordum, çünkü bunu başka hiçbir şey açıklayamazdı.

Woodrow

Mutlu sonlar öznelidir. Bir kişi için harika bir sonuç olan şey, bir başkası için olmayabilirdi. Jolie ve benim durumumuz da böyleydi. İkimiz de istediğimizi elde edemedik, çünkü farklı şeyler istiyorduk. . . Ben onu sonsuza kadar istiyordum, o ise beni sevgili eşimin ziyaret bile edemeyeceği bir mezarda istiyordu.

İçimi titreten bu düşünce, korku dolu düşünce trenimin son vagonu olarak aklımdan geçti.

Halı kaplı koridorlarda yavaşça yürüdüm, ağır bir yiyecek torbasıyla otelim kapısına varmak için zaman ayırdım.

666 numaralı oda. Süslü rakamlar parlak beyaz duvarlarda gururla göze çarpıyordu.

Uygun geldi. Bir şeytan için bir oda. ..ve o da beni öyle görüyordu.

Bu odadan kaçtığım, dünyanın en uzun ve en hareketli caddesi gibi hissettiren yerde bir aşağı bir yukarı dolaştığım saatlere ihtiyacım vardı.

Beynimin patlamasını engellemek için kafamı boşaltmam gerekiyordu. Beynim ağrıyordu. Aldığım onca hap yüzünden midem bulanıyordu ama Cehennem hâlâ içimde çılgılık atıyor, ruhumu otorite durumundan çıkarmak için çırpınıyordu.

Ama temiz hava yardımcı oldu. Otelden uzaklaştığım her adımda cehennemin buharı zihnimden uzaklaşıyordu. Jolie'den uzağa.

Ancak şimdi geri döndüğümde, onu en son gördüğüm yere yakın bir yerde, onun yeniden ruhumun sınırlarında dolaştığını hissedebiliyordum.

Uyuşukluk ve dinlenme ihtiyacı beni kapıya doğru sürükledi. Anahtar kartımı sensöre dokundurdum ve küçük kırmızı noktaların yeşile dönmesini bekledim,

ve sonra içeri adım attım.

Oda bıraktığım gibi karanlıktı. Beklediğim gibi. Arkamdan kapıyı tıklattığımda sessizlik bana bağırdı.

Parmaklarım ışık düğmesini aradı ve odayı aydınlık kapladı.

Gözlerim kafeste sabit kaldı. Daha iyi görebilmek için yaklaştım. Jolie hâlâ içerideydi. Yaşadığım şok yüzüme yapıştı.

Dışarı çıkmış olabileceğini düşündüm. Vegas'ın en sofistike mekânlarından birinde çırılçıplak koşarken deli bir kadın gibi yardım çığlıkları attığını, çıplak kıcıyla önüne gelene el salladığını hayal ettim. Ama kaçmamıştı.

Küçük bir cenin pozisyonunda kucaklanmıştı. Buradan uyanık mı yoksa uykuda mı olduğunu anlayamıyordum ama yorgundu. Gözlerinin altındaki derin gölge bunu kanıtlıyordu.

Gözlerimi çektim, omurgasının derisini kırmakla tehdit ettiği ve kürek kemiklerinin bir sonraki vandalizmini vaat ettiği görüntüsünden rahatsız oldum.

Tiksinti dudaklarımı çirkin bir hırıltı olduğunu tahmin ettiğim bir şekle soktu.

Yiyecek torbasını yatağın üzerine koydum. Oturdum ve içindekileri açtım.

Kafes şingirdadı, hareket gürültülü duvarlarını salladı.

Çin yemeklerinin kokusu havayı doldurdu ve duyularımı hipnotize ederek olduğumdan daha aç hissettirdi.

Karton kutunun kapağını açtığımda bile yemeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama güzel görünüyordu, lezzetli kokuyordu ve şef hayvan dostu olduğunu doğruladı, yani akşam yemeğim olacak şeyin içinde onların kalıntılarından hiçbiri yoktu.

Kese kağıdını yırtarak açtım. Ambalajından dev bir bao yuvarlandı - umutsuzca benden kaçmaya çalışan başka bir şey.

Onu da tıka basa dolu kardeşleriyle birlikte kâğıdın üzerine bıraktım. Bu akşamki ziyafetin bulunduğu daha büyük çantaya geri döndüm ve içindeki tek şeyi çıkardım. Çatal bıçak takımı.

Kulaklarım dikildi, derin bir nefesin sesini dinledim.

Akşam yemeğinin büyüleyici kokusu yanımdan geçip kafesin parmaklıklarından içeri süzölmüştü.

Bir an için onu görmezden geldim, birden fazla yiyecek kartonunu açmaya devam ederken onunla yüzleşemedim. Chow Mein. Sıcak sarımsak soslu sebzeler. Disanxian.

Hepsinin kokusu havada sevişiyordu, ilk olarak yemeyi seçtiğim şeyle birlikte -sıcak ve ekşi çorba- sanırım . Bir kaşıkla dudaklarımdan yudumlarken, tadı tam olarak böyleydi.

"Bana öyle bakma." Kaşığıma kartonun içine koydum ve Jolie'ye bakmak için döndüm, parmaklarının tuttuğu çubuklara odaklandım.

"Bana boğulmamı umuyormuşsun gibi bakma. Bunun gerçek bir olasılık olduğunu biliyorsun ve içten içe ölmemi diliyor olsan bile, boğulmanın seçtiğin yöntem olması için yeterince zalim değilsin."

Tek söylediği "Bu bir sır değil" oldu.

"Senin kavgan benimle değil. Bunu biliyorsun. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Seni geri alabilmem için onun geri gelmek zorunda kalmasından nefret ediyorum."

Başka tarafa baktı, gözleri kafasının arkasına doğru yuvarlanarak beynini gördü, şüphesiz bana dokunmadan bile beni nasıl vahşileştireceğine dair daha fazla talimat veriyordu.

"Bir süredir yoktu, biliyorsunuz. Her şey kontrol altındaydı. Basit olacağını düşündüm. İşleri tekrar yoluna koymanın kolay olacağını düşündüm ve ilaç tedavisini bıraktım. Sadece seni geri istedim. Daha kötü insanlarla birlikteydin. Bildiğin şeytan daha iyi, değil mi?"

Tamamen karşı çıkarak ofladı.

"Lütfen kızmayın. Seni incittiğini biliyorum. Üzgün olduğunu biliyorum ama benimle çalış ve bunu düzeltebiliriz."

"Nasıl! Bunu nasıl düzeltebiliriz?" diye sordu, yüzü dönmüş olsa gözleri tekrar bendeydi.

"Bir keresinde bana uğruna savaşmaya değer olduğumu söylemiştin." "Yanılmışım!"

"Beni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum ve nedenini anlıyorum. . . ama seni oradan sadece o çıkarabilirdi. Ben çıkaramadım. Kızgın ol ama seni kurtarması için onu gönderdiğim için benden nefret etme. Niyetim iyiye olmaz. Ve bunu seninle paylaşmadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi bakma bana."

Açıktaki kalan yüzündeki acınası ifadeden bunu anlayabiliyordum; en büyük güvensizliğini gizlemek için yüzünü benim görüş alanımdan uzaklaştırmıştı. Bana iki kişiye yetecek kadar olduğunu söylemek istedi. . ama ben bunu zaten biliyordum ve yatağın üzerine serilmiş ziyafet harika koksa bile yemek için yalvardığı günler çoktan geride kalmıştı.

Zeytin dalımı kabul etmekle ilgilenmedi, ben de biraz daha farklı bir yaklaşım seçtim.

"Zaten aç olamazsın, değil mi? Bu sabah duşta şaftımdan aldığın dev ısırdıktan sonra olmaz."

Çok sayıda peçeteyi ve iki çift boxer şortu lekeleyen kanı görmüştüm. Diş izlerini görmüştüm ve onları en sevdiğim anılarıma sürekli iliştilen gülümsemeden tanıyordum.

"Siktir git."

Yüksek yolu seçmeyi bariz bir şekilde reddetmesine güldüm.

Yemeği paylaşmaya niyetim vardı ve onu daha fazla becermek gibi bir niyetim yoktu. .. ama bunu çıkarmam gerekiyordu. Isırık için orada değildim ama

hala devam eden acıyı hissediyorum. "Söylesene, yaramdan akan kanın tadı güzel miydi?" Alaycılık dilime dolandı, tadı hemen bir kaşık daha içmek istediğim muhteşem çorbanın önüne geçti.

"Bunun cehennem olduğunu sanıyordum," diye alay etti.

Ne kadar sürerse sürsün, medeni olmak varken pislik olmaya devam etmek istemedim. . . ama onun benimle iyi geçinmeye hiç niyeti yoktu. Bu yaklaşımı zaten denemiştim. . . .ve o da bunu çoktan yüzüme vurmuştu.

Kuralları o
koydu. Ben de
onlara uydum.

"Ve daha önceki soruna gelince, keşke dev kelimesi senin sakinle ilgili bir cümlede doğru bir şekilde kullanılabilseydi."

Sonra dudaklarını kapanmaya zorladı, onları ağzının içine çekti ve içinden onlara çenelerini kapatmaları için bir uyarı verdi.

İçinde ne kadar büyük hissettiğimi ona kanıtlamamı istemiyordu. Eski iç yaraları şimdiden sensörlerine hayali ağrılar gönderiyor ve seğirmesine neden oluyordu çünkü bacaklarımın arasında asılı olanı tanımlamak için dev bir kelime olmasa da, küçük de değildi. . hatta ortalama bile değildi.

Tüm iğnelemelerini görmezden geldim, sonunda daha büyük insan olmayı seçmeden önce onun acınası gerçek dışı şakasına güldüm.

"Aslında bunları senin için aldım. . . Burada olacağını düşünmemiştim ama bildiğin gibi umutla yaşıyorum." Baos torbasını kafese yaklaştırdım, duygularını kontrol edebilirse ona sunulanlara bir göz atmasına izin verdim. Çarşaf dokunduğumda buruştu ve ona yatağın da teklif edildiğini gösterdi.

"Nasıl burada olmayabilirim?"

"Daha garip şeyler de oldu." Dudaklarıma bir gülümseme yayılmasına izin verdim. "Aç olduğunu biliyordum, o yüzden hâlâ buradaysan bir şeyler yemek istersin diye düşündüm." Dünyanın en lezzetli görünen patates kızartmasını öne iterek alay ettim. Sarı, çıtır ve boldu. Çin menüsünün bir parçası değildi, sadece buraya dönerken gördüğüm bir şeydi. Onun sevdiğini hatırladığım bir şey.

Ve dudaklarının kenarında nazlı nazlı çiğnediğinde nasıl göründüğünü sevdim.

Hayal meyal onları da sevdiğini hatırlayınca midesi guruldadı.

"Onları istemiyor musun?" Biraz daha alay ettim. "Karşılığında senden tek istediğim bir özür. Ve tüm bu yiyecekler, senindir."

"Özür mü?" Parmakları parmaklıkları sıktı.

"Bir özür." Bir özür istememeliydim. Bana acı verebilecek hiçbir şeyden bahsetmemeliydim, her ihtimale karşı kurtarıcım -Cehennem'den gelen iblis- aldığım tüm lanet hapları etkisiz hale getirdi ve her şeyi engellemeye geldi.

"Ne için? Seni ısırduğım için mi?"

"Sözlerin ve davranışların için. Hangisi daha çok acıtıyor bilmiyorum. Ama ikisi de bir şekilde beni hala sakat bırakıyor."

"Özür dilememe gerek yok. Her şeyi kendi başına sen açtın." Konuşması uzadıkça sesini uysallık kapladı ama yine de düşüncelerini dile getirecek gücü kendinde buldu.

Benim güçlü kızım.

"Özür dilemelisin, çünkü beni incittin Jolie ve bu doğru değil." "Yıllar boyunca beni çok incittin ve ikimiz de çektiğim acıyı biliyoruz. sadece nefes almayı bıraktığınızda sona erer."

"Bunun size acı da getireceğini düşünmek istiyorum."

"Ben olsam bu dilek için nefesimi tutmazdım. Düşündüğünden daha erken ölebilirsin. Ve şu anda hala öfkeliyim."

"Belki. Belki de değil."

"bile özür yemek yiyebilir miyim?"

Kahkahalarla gülmek zorunda kaldım. " etme," dedim ona yan bir gülümsemeyle. "Açlıktan ölüyorum. Bu kadar acımasız olmayı bırak."

Bana tükürdüğü onca öfkeden sonra bu biraz zengindi. Gerçi böyle bir nefreti hak eden biriyle aynı bedeni paylaşmıştım.

"Açlıktan ölüyorsan, ye. Seni durdurmadım."

"Bir kafeste kilitliyim." Doğru rakamları ve sırayı tahmin edip edemeyeceğini merak ederek kilidi değerlendirdi.

"Bir kafesin içindesin." Başımı hafifçe sallayarak onayladım.

"Çıkarın beni; uslu duracağım, söz veriyorum. Seni kızdıracak başka bir şey söylemeyeceğim. Onu kızdır." İfadesi yalandı, sesi pişmanlık doluydu ama kötü sözlerle beni incittiği için değil. Hepsi kendisi ve içinde bulunduğu durum içindi. Sonunda sesini bulduktan sonra onu susturmak zorunda kaldığı gerçeğinden nefret ediyordu.

Ama bunun için ona kızamazdım.

Ve ona kızmak için nedenlerim olsa bile, asla öyle kalamazdım.

Güzel gözleri bana çevrilince kaşlarımı kaldırdım. Benimkilerin artık soğuk görünmediğini umuyordum. Bizi birbirimize bağlayan şeyin nefretten başka bir şey olduğuna inanması gerekiyordu. Fantezisinin kafasının dışında da var olduğuna inanmalıydı. Şu anda ben hâlâ buradaydım.

Büyük kahverengi gözleri bana yalvardı, birkaç kez gözlerini kırptırırken gözyaşları döküldü. "Kendini dışarı bırak. Kapı açık. Bütün gün açıktı."

Birdenbire üşümeye başladığında pişmanlığı daha da arttı. Kendi kendine kızgınlık yüzüne bir ifade çizdi. Kapıyı açarken sessizce öfkeleni.

küçük kapı, daha önce denemeyi düşünmemiştim. Birkaç adım sürünerek yatağa geldi ve tırmanarak karşıma oturdu.

Bir yastığı çekerek önüne koydu, beyaz pamuk gözlerimin daha önce defalarca gördüğü çıplak bedeni örtüyordu. Yine de hiçbirini hatırlamıyordum.

Gözlerimi çekmeye çalıştım. . ama bunu yapmak, onu kafesten çıkarmayı ve ona yanıldığını, bana haykırdığı tüm nefreti hissetmediğini, çünkü beni sonsuza dek seveceğini zaten söylediğini söylemeyi çok istediğim zamanki kadar zordu.

Ona sarılmak
istemiştim. Ona
hatırlatmak.

Bize inanması için onu
zorladım. Ama yapmadım.

Ve sessizce etrafına bakınırken, çatal bıçak takımında neredeyse anında bir çatal bulurken bunu şimdi yapmadım.

Hızlı çatalı Disanxian'a saplandı ve yemeği aceleyle aç ağzına götürdü.

Yemeye devam ederken yastığa daha sıkı sarıldı, daha fazla gözyaşı dökülürken gözlerimi üzerinde hissetti.

"Neden beni izliyorsun?" diye sordu ağzı dolu bir şekilde bao'ya uzanırken - en büyük bao'ya.

Çorbamdan bir kaşık daha alarak, "Seni yemek yerken görmek her zaman hoşuma gitmiştir," dedim.

"Bunu alabilir ?" diye sordu, hamur tatlısını gözümün önüne kaldırarak.

Neden sorduğuna hiçbir fikrim olmadan, gözlerimi iki kez kırptıştırarak onu cesaretlendirdim.

Dişlerinin bao'nun içine batışını, keskinliklerinin altında sebzeleri kesişini izledim. Bu kadar erotik olmaması gereken bir manzara karşısında neredeyse salyalarım akacaktı ve kendimi çirkin bir şekilde höpürdetecektim.

Ağzımdaki salyaları silerek peçetelerden birine sarıldım ve tam ayağa fırlamak üzereydim ki yıllardır birlikte oturup yemek yemediğimizi fark ettim.

Ben de kışımı çarşaflara yapıştırdım ve öylece kaldım.

Sessiz odada kendimi daha rahat hissetmeye çalışırken suni deri ceketim hışırdadı.

Sessiz tedavi. . . Bu terimi kimin bulduğunu merak ediyorum. Sessizlik tedavi değildi; tüm terapiler konuşmayı gerektiriyordu. Sessizlik tüm sorunlarınızı daha da kötüleştirirdi ve sanki düşüncelerimi duymuş gibi konuştu.

"Bu kadar uzun süre kırıntılarla yaşadığım için açlığa alışkın olduğumu düşünebilirsiniz.

. . ama ben değilim." Yemeğine baktı, parmakları tombul hamur tatlısını incelerken aç midesi hâlâ gurulduyordu.

"Cılız yemeklere alışkınım ama yine de bir şey. Bugün zordu. Dün de zordu. İki gün boyunca dudaklarımdan en küçük bir kırıntı bile geçmedi. Bu zalimlik."

"Seni aç bırakmak gibi bir niyetim yok. Ne düşünürsen düşün, ben o kadar da kötü değilim, Jolie."

"Hayır. .?" Dişlerinin arasında başka bir sebzeyi çıkartmak için konuşmayı bıraktı, bok choi'nin içine biraz pirinç doldurdu ve sonra onu da çıkırdattı. "İçindeki çocuk oldukça tatlı," dedi ağzı hâlâ doluyken. "Daha önce aldığın haplar onu da bastırıyor mu?"

Ah, lanet olsun. Ne soru

ama. "Hayır. Şart değil."

"Bu bir yalan mı?"

"Yalanları sevmem." Ben de onu takip ederek pirince doğru bir hamle yaptım. Benim de ona bir sorum vardı; konuyu daha önce açmıştım ama istediğim cevabı alamadığım için tekrar sormam gerekiyordu. "Daha önce söylediklerinde ciddi miydin? Hayat seni birinin acı içinde ölmesini dileyecek kadar soğuk mu yaptı?"

"Beni kafese geri koyacak hiçbir şey söylemiyorum. Nasıl hissettiğimi biliyorsun. Tutsaklık hakkında. Ve senin hakkında."

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun." Gözleri alçakta kaldı.

"Benden nefret mi ediyorsun? Benden gerçekten nefret mi ediyorsun?"

Başını salladı, burun delikleri ihtiyacı olan oksijenden çok yemeğin kokusunu içine çekiyordu. "Seni sevmekten nefret ediyorum."

"Neden hissettiğini anlamıyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştin. Bana bununla başa çıkabileceğini söylemiştin."

"Ve bu beni kırdı. İkimizde de işleri düzeltmeye çalışacak kadar akıl sağlığı yok."

"Denemeye değer."

"Katılmıyorum."

"Yaptığı şey için özür dilerim. Özür dilerim, ama özür dilememin anlamsız olduğunu bildiğini biliyorum." Gözlerimin onunkileri aramasına izin verdim. Bakışlarını bulmak zor olmadı. Başka tarafa bakacağını düşünmüştüm ama bakışları bana yapışmıştı. "Yaptığımı hatırlamadığım şeyler için özür dilersem, bu senin için bir şey ifade etmeyecek, değil mi? Başkasının eylemleri için özür dileyemem ve bana göre o da öyle biri. Başka biri."

Hamile bir duraklama geçti, odada sadece ceketimin duyuluyordu.

"Her yeni çürük bulduğunda kırılanın sadece senin kalbin olmadığını bilmek sana huzur verir mi? Vücudundaki parmak izleri benim ellerimle eşleşiyor ama onları oraya koyduğuma dair hiçbir anım yok." Durdum, nefes aldım. "Bu benim için kolay değil. Cehennem gibi. Ve bundan nefret ediyorum."

Kendimi tek bir pirinç tanesiyle besledim, daha fazlasının ağırlığının onun dileğini yerine getireceğinden ve beni acı içinde öldüreceğinden endişelendim. Ama dikkatimi dağıtacak, beni acıdan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. . çünkü onu şimdiden hissedebiliyordum, eller ruhumu kavırıyor, beni inciten her şeyden uzaklaştırıyordu. Ve bunun olmasına izin veremezdim.

"Artık örtünmüyor musun?" Yutkunmamı izledi.

"Hatırlarsan, seninle hiç yapmak zorunda kalmadım. Zaten hiçbir zaman da istemedim. Bu ailemin işiydi, beni iğrenç göründüğüme inandırarak zehirlediler."

Şimdi daha zordu. Cehennem daha sert çekiyordu.

Başını eğdi, sözlerimi hissetti, çünkü sevgili annem de ona aynı şekilde hissettirmişti.

Jolie'nin kolları, her ikisi de yastığın etrafında sıkılaştı. "Şu anda bana kalbine yakın olan şeyleri anlattığına göre kimsin sen?"

"Kim olduğumu biliyorsun." Tekrar yutkundum ve canım çok acıdı. Parmaklarım boğazıma masaj yapmak için acele etti, dokunuşun altında acı daha da arttı ve kendimi geri çekemedim. Ayağa kalktım ve yüzümü buz gibi suyla yıkamak için banyoya doğru yürüdüm.

Yansımama baktım, değişimi görüp göremeyeceğimi merak ediyordum çünkü her an olacaktı gibi hissediyordum.

"Woodrow. Sana her zaman kalbine yakın şeyleri söyleyen kişi." Aynada her hareketimi izleyen Jolie'ye baktım. Gözlerim görüntüme kaydı. Pembe bir kızarıklık yanaklarımı ve burnumu kaplamış, fildişi rengindeki

deri. "Ben Woodrow," dedim ondan çok kendime, kendimi Woodrow olarak kalmaya zorlamaya çalışarak.

"Woody ile konuşabilir miyim?"

Sırtım dikleştii, o kadar dikleştii ki başımın tavana çarpacağını sandım.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü işler öyle yürümüyor," dedim yatak odasına geri dönerken.

"Öyle. Filmlerde görmüştüm."

"Herkes uyan tek bir beden değil. Ve filmler en güvenilir bilgi kaynağı değildir."

"Şimdi teşhis konuldu mu?"

"Öyleyim." Yatağa geri döndüm, ondan uzaklaşmak için yaptığımndan daha yavaş hareket ediyordum. "Teşhisimi ve eğitimimi hapishanede aldım."

"Kaç kişisiniz?" Kendi sözleri karşısında kafası karışmış görünüyordu.

"Öncekiyle aynı, bu değişmedi."

"Ve biri hala korkunç. Hâlâ babanın başyapıtı." Sözcüklere takılarak iddialarını aceleyle dile getirirken tutuşu yeniden sıkılaştı.

"Hayır. Woody babamı, annemi ve eski hayatımı özleyen tek kişi. Her şeyin kötü olduğunu bilmesine rağmen. Doktorların söylediğine göre, o benim hiç sahip olamadığım çocukluğa ve sevgiye tutunan bir parçam. Onay arıyor, kabul görmek istiyor. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. İhtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim. Belli ki saçmalık. Ama ilaç aldığımnda babamı küçümsemekten başka bir şey hissetmiyorum. Nessie'yi özledim. Ben de seni özledim. Bu yüzden senin için geldim."

"Ama sen göndermedin. Onu sen gönderdin. . yine de nasıl çalıştığını kontrol edemediğini söylüyorsun."

"Haplarımı bıraktım ve anksiyetem onu daha özgür kıldı."

"Benim için geleceğini nereden bildi?" Tam cevap vermek üzereydim ki o benim yerime cevap verdi. . "Bir not mu?"

"Bir not. Cehennem'den seni avlamasını, bulmasını istedim. Seni buraya getirmesini. Ondan korktuğunu biliyordum ama eğer hala hayattaysan, nerede olursan ol korkacağını düşündüm. Dediğim gibi, bildiğin şeytan daha iyidir."

"Beni nasıl buldu?"

"Babamın tanıdıkları aracılığıyla bağlantılar."

"Neden kabul etti?"

"Benimle ilgileniyor. Yoğun stres dönemlerinde ortaya çıkıyor. Beni koruyor. O benden daha güçlü. İlaç tedavimi bıraktığımda kendimi seni aramaya verdim ama nerede olduğun, sana ne olduğu, hayatta olup olmadığın endişesi. . . bu çok fazlaydı. Benim için. Ama onun için değil."

"Hayır, çünkü umurunda değil. ."

"Hayır, bu doğru değil. O da seni seviyor. Ve seni geri almak için dünyayı yakıp kül edebilirdi."

"Kötülük sevmez."

"Öfkesini kontrol edemiyor. Bu konuda da yazıyor. O da o kadar kötü değil."

"Bununla

büyüyor!"

Gözlerimi iki kez

kıptım.

"Beni geri aldığımda neden hapları içmedi? Hem de hemen!" "Onları

almayacak. Üstte olmayı seviyor." Üstünü çevirip

bir şişe su içti ve en küçük yudumu aldı, ardından bir düzine daha içti. "Günün yarısında . Soğuk bir duş yağıyordu

üzerime düştü. Aletimdeki bir morluk neredeyse beni tekrar aşağıya gönderiyordu ama kendimi burada kalmaya zorladım çünkü senin burada olduğunu biliyordum."

"Kafese nasıl girdim?"

"Hiçbir fikrim yok, ya da geldiğini. Anladığım kadarıyla sana zarar verdi, seni oraya koydu ve duş almaya gitti. Ama dışarı çıkan bendim. Seni görmeye geldim ve kendinde değildin. Yatakta ilaçlar vardı ve sana çok fazla verdiğinden endişelendim. Saçına ne yaptığını görebiliyordum. Bu beni strese soktu. Bu yüzden çabucak giyindim, çok fazla hap aldım ve arkadaşımı aradım."

"Arkadaş mı?"

"Onunla hapishanede tanıştım. Ben çıkmadan birkaç ay önce gardiyan olarak işe alınmıştı."

"Adam kaçırmayı kabul eden bir gardiyan mı?"

"Daha önce polisti." Tek kaşımı kaldırdım ve Jolie'nin şaşkın tepkisini beklerken ona baktım. Yüzündeki boş ifade bana hiçbir karşılık vermeyince devam ettim. "Her zaman kitaba uygun davranmıyor ama kalbi doğru yerde. Kaçakçılığı gördü; "Bildiğin şeytan daha iyi," diye kabul etti. Jolie'ye bir şişe su uzattım, bir barış teklifiydi bu ve o da küçük bir güvenle kabul etti, içimdeki çarpık bir parçanın

Ertesi gün, Hell zirveye geri döndüğünde.

"Bu benim kötü olmadığının kanıtı." Yanlış konuştuğumu bildiğim için konuşmayı kestim. "O kadar da kötü değilim. Öyle olsaydım, sana yaklaşmama izin vermezdi. Bana güvenmeseydi, enstitüye geri dönerdim."

Bunun doğru olduğunu biliyordum.

Hem bir günahkâr hem de bir beyefendi olduğumu biliyordum. Bir şeytan ve bir aziz ve ikisinin arasında sıkışmış bir çocuk.

"Enstitü mü?"

"Ailemin ölümünden sonra hapse girdim. Bir yılını psikiyatri hastanesinde geçirmem şartıyla erken tahliye edildim. Gittim ve benim için harikalar yarattı. İlaçları doğru vermeleri biraz zaman aldı ama verdikten sonra iyiydim. Kendimi iyi hissettim."

"Sonra çıktın ve haplarını bıraktın."

"Nedenlerimi önce arkadaşım Ollie ile görüştüm. Enstitü ile yakın çalışıyor. Bunu halledebileceğimi ve seni geri almam gerektiğini düşündü. Başka seçeneğim yoktu."

Jolie cevap vermedi, hâlâ burada olmaktan mutlu değildi. Hâlâ benim *bildiğin şeytan* felsefeme inanmıyor.

"Her neyse, bugünlük benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Moralim biraz bozuk ve bu asla iyi bir şey değil."

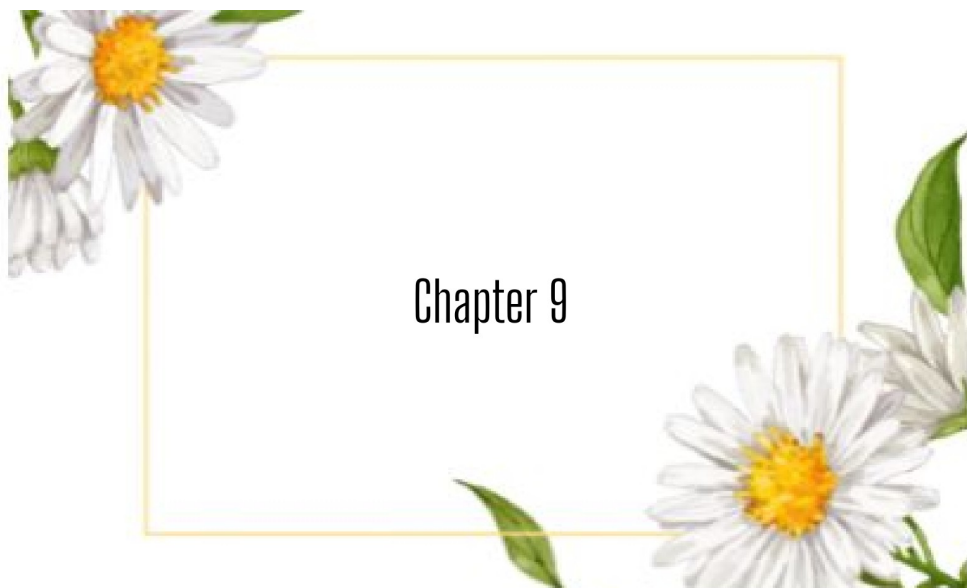
Yatakta Jolie'nin yanına doğru kaydım ve onun görmek beni sevindirdi. Uzaktan kumandaya bir fiske vurarak televizyonu açtım ve kafamdaki arka plan gürültüsünü susturarak düşük ses ayarında mutlu pop müzik çalmasına izin verdim.

Kendimi bitkin ve tükenmiş hissederek ceketimi çıkardım. Hava kararmak üzereydi ve onunla uyumanın ne kadar rahatsız edici olacağını biliyordum.

Yastığımın altına uzandım, kabarık dolgunun arasından bir şeyin başıma battığını hissettim. Kindle'ı. Bu sabah sıkıştırdığı yerden çıkardım.

"daha rahat uyuyacaksan çantamda daha fazla tişört var. Dolapta. Belki yemekten sonra kitabına bir kez daha bakabilirsin? Kaçmayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Gülümsedim, sorunlarını kabul ettiğimi bilmesini istedim. Ve onu olduğu gibi kabul ettim.

Jolie on sekiz yaşında

L Günlüğü okumamın üzerinden üç gün geçmişti. . iki tanesinde, notuma lağmen, Woodrow etrafımda yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuş gibi dolaştı. hafif paranoya, bir sürü başka sorunla birlikte, o kadar da ılımlı görünmüyordu.

Düşüncelerine erişmemi sağlayan kitabı bana göstermemiş olmayı diledi.

Pişmanlık kokusu tenine her zamanki karanlık ve orman kokusundan daha çok sinmişti.

"Bu koku da ne?" Nessienin yüzü kokunun iğrençliği karşısında buruştu.

Pişmanlık değildi. Hayır, mutfakta başka bir şey daha ağır kokuyordu. Her zamanki gibi. Ve korkunçtu, her zamankinden daha da güçlü. Odaya girdiğimde yüzüm buruşmuştu ve Wynter'ın yemeklerinin -ki gün geçtikçe daha da kötü kokmaya başlamıştı- mutfağı her zamankinden daha da kötü kokutması ihtimaline karşı dudaklarımı gülümsemeye zorlamak için yüzümdeki tüm kasları kullanmam gerekti.

"Bu babanın bodrumdan çıkarmadığı kötü et." Wynter'ın sahte aksanı keskinleşti. Son kahvaltı kâselerini de mutfak masasına yerleştirdi; çocuklarıyla birlikte oturmuş onun bize katılmasını bekliyorduk. Boşta kalan eliyle Nessie'nin saçlarını kabarttı.

"Bu korkunç, anne."

"Öyle."

Wynter, kafasını buzdolabına gömmüş, gelecekteki atıştırmalıkları araştıran kocasına şeytani bir bakış fırlattı. Kocası onun hareketlerini ve alaylarını görmezden geldi. Ve ben de onun odada olduğunu görmezden geldim, ona bakmaya cesaret edemedim çünkü kışının çatlağı sarkan pantolonundan dışarı çıkıyordu.

"Bu evde atıştırma az. İyi alkol de az. Hem iyi alkol hem de çerez alamam." Ville buzdolabının kapısını çarptı ve düz kışını gözden uzaklaştırdı.

"Bir pencere açacağım." Kocasına aldırmadan pencerenin kilidini açıp hafifçe iterek uzaklaştı.

Wynter her zamanki gibi bu kadar erken bir saat için çok göz alıcı görünüyordu. Evden hiç çıkmayan biri için her zaman süslü kıyafetler giyerdi, yüzü boyalıydı, topuklu ayakkabılarını giymişti, koltuğuna kayarken sert zemin üzerinde takırdıyordu. Kabarık minder onun küçük ağırlığının altında hafifçe çukurlaşıyordu.

Pijamalarımı çıkarıp daha uygun bir gündüz kıyafeti giyme zahmetine girmemiştım, süslü bir şey giymek şöyle dursun. Son birkaç hafta bana çocukların saat öğleyi vurmada önce giyinmeye pek zahmet etmediklerini öğretmişti. Ville de görünüşü için hiç çaba göstermiyordu.

Woodrow'un bakışlarını nereden aldığını sık sık merak ederdim. Wynter çirkin değildi ama dudakları ve gözleri oğlununkinden farklı tonlardaydı, şekilleri de farklıydı. Ona hiç benzemiyordu.

Ville'e hiç benzemiyordu.

Masanın karşısında otururken çok güzel görünüyordu.

"Dua edin, lütfen. . ." Wynter masaya doğru ilerlerken, ağır çizgilerle kaplı gözlerini tekrar Ville'e dikerek yerine oturmasını rica etti.

Başımı eğdim, bu sabahki duaya hazır ve bekliyordum. Oturması gereken tek kişi olan Ville yanımdaki sandalyeye çöktü. Her zaman yanımdaydı.

Yerine oturduğunda her zaman yaptığım gibi hafifçe kenara çekildim çünkü sinirlerimi gerdiğini fark etmesini istemiyordum.

Sandalyesi gıcırdadı, tehditler savurdu ve ağırlığını umursamadan aşağı bıraktığında sıska bacakları yerinden çıkacakmış gibi oldu.

O başladığında gözlerimi kapattım. . .

"Cennetteki Babamız, bu yemek için, bu aile için ve bu duvarlar arasında sahip olduğumuz birlik için sana şükrediyoruz. Fedakârlıkların için sana teşekkür ediyoruz, hayatlarımız için, ne kadar uzun olursa olsun kutsanmış olarak."

Sesinin hafif hastalıklı tonunun, aynı derecede hastalıklı kelimeleri kafamın içine sürüklemesine izin vermemeye çalıştım. Onların kulaklarımda kalmasını istemiyordum. Ville ne zaman dua etse genç yaşta ölme ihtimalinden bahsetmezdi.

"Lütfen bu kahvaltıyı -en kutsal öğünümüzü- hayatlarımızı kutsadığın ve kutsamaya devam edeceğin şekilde kutsa. Amin."

"Amin." Kelime odanın içinde süzüldü, dört ses bir oldu.

Uyku düzenim bozulduğu için pek çok sabah kaçırdığım bu evin standart kahvaltı temasına daldım.

Bisküvi ve sosun kışkırtıcı kokusu, daha bir kırıntı bile tat alma tomurcuklarıma yaklaşmadan burnuma çarptı. Neyse ki, kötü etin kokusunu bastırmıştı.

Woodrow'a ya da önündeki kâsenin etrafına eğik bir kaşıkla ittiği yavan lapaya bakmadım.

"Yemeğinle oynama!" Wynter ağzı dolu bir şekilde konuştu, bu hafta sofrada adabını ilk kez unutmuyordu. Son yirmi gün boyunca her gün aynı şeyi söylemişti. "Seni zehirleyeceğimi düşündüğüne herkes yemin edebilir."

Woodrow masum gözlerle ve alçak bir gülümsemeyle annesine bakarak, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi.

"Hayır. . zehir zaten senin içinde evlat. Kanında." Ville kahkaha attı, sonra da bir homurtuyla boğuldu. Mikropları ağzından uçtu ve üzerime düştü. Kollarımı masanın altına indirerek onları kırmadan fırçaladım.

Woodrow onların alaylarına hazır bir şekilde otururken ben de gözlerimi kahvaltı kâseminden ayırmıyor, Ville'in boğaz mikroplarından hiçbirinin et suyumdaki topakların arasında görünmeden yüzmediğini umuyor ve dua ediyordum.

"Değil mi tatlım?" Ville masanın üzerinden göz kırptı, boğazı nihayet temizlenmişti.

Wynter kocasının iddiasına itiraz etmedi; herhangi bir yüz ifadesiyle karşılık vermedi. Yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştirene kadar kayıtsız bir ifadeyle oturdu - Woodrow ağzını açar açmaz bozulan bir gülümseme. Onunla ilgili bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Ona davranış şekli beni de rahatsız ediyordu ama yorum yapamıyordum.

Ağzıma zorla bir lokma attım, doldurdum ve konuşmamı engelledim.

"Sadece topaklanma olup olmadığını kontrol ediyorum," diye karşılık verdi Woodrow, lapayı kasenin etrafında kaydırmaya devam ederek.

"Sizi temin ederim ki hiç topak yok. Yemeklerim o kadar da kötü değil." Gözlerini devirdi ve kendi yemeğinden bir çatal dolusu daha ağzına götürdü. "Şimdi çeneni kapa ve yemeğini ye ve unutma-"

"Biliyorum," diye sözünü kesti, ne talep etmek üzere olduğunu biliyordu. Hepimiz biliyorduk. *Boğazını kapat.*

Bir lokma daha aldım ve ağzımdaki nefret -kendimi tuttuğum kelimeler-yemeğin tadını çirkinleştirdi.

Yutkundum, et topakları ve karıştırılmamış un topakları ve onları ortadan kaldırmadan bu yemeği yapmayı nasıl başardığını merak ettim.

Artık aç hissetmiyordum. Şimdi bunun gerçekten et parçaları mı yoksa Ville'in sümüğü mü olduğunu merak ediyordum. Birden, çalkalanan midem midemden başka bir şey hissetmedi.

Wynter'ın gözleri masada dolaştı ve yemeğine dokunmamış olan kocasının üzerinde durdu.

"Kuru görünüyor, Wynter. Ben kuru yemek yemem," diye konuştu Ville, gözlerini tabağına dikmiş bir halde. Karısı mı yoksa kölesi mi olduğunu anlamak zordu, çünkü daha fazla sos talebiyle ona sesleniyordu.

Geri çekilip ayağına kalktığı anda çatalı ağzındaydı ve bir lokma daha yemek üzereydi. Tabağından sıçrayan et suyu masa örtüsüne sıçradı ve kızgınlığı belli oldu. Ama odanın içinde dolaşırken sessizliğini korudu.

Kahvaltısını et suyuna boğdu, kendine, bana ya da daha fazlasını isteyen Nessie'ye neredeyse hiç bırakmadı.

"Afiyet olsun," dedi Wynter, yemeği işaret ederken neredeyse Fransız gibi konuşuyordu. Ama midesindeki bir şey burkuldu. Belki ağrısı vardı, belki de başka bir şey, ama her neyse, yüzüne sürdüğü ağır makyajdan daha kalın bir şekilde sıvanmıştı.

Kaseme taze ve mikroplardan arınmış bir bisküvi daha koydum. Gözlerimi alçak tuttum; oturan ve salya akıtan Nessie'yi riske atamazdım.

-Gözlerimdeki gizli tedirginliği fark ettim.

"Ağzını sil, bebeğim." Wynter sandalyesine geri döndü. Görmezden geldiği talimatlar Nessie içindi.

"Aç mısın, sevgilim?" Ville'in kirli parmakları, sorusunu dile getirirken bacağına ovuşturdu.

Birden kıyafetlerimi değiştirmiş olmayı diledim. Nasırlı parmakları kalçama değdiğinde pijamamın şortu bir anda kısalmış gibi hissettirdi.

Kirli tırnaklarına baktım ve kusmuğun boğazımda yükselmesini engellemek için büyük bir mücadele verdim. Başımı sallarken dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirmek ve onu orada tutmak için daha da çok mücadele ettim.

"Ona dokunma," Woodrow'un sesi son birkaç haftadır hissettiğim sıcaklığa kıyasla ölümcül derecede düz, soğuk ve uçucuydu.

"Affedersiniz?" Ville karşı çıktı, gözleri benden sevdiğim çocuğa kayarken dudaklarında gizli bir gülümseme belirip kayboluyordu.

"Beni duydun. Her kelimemi duydun. Ona dokunma. Yoksa karının boğazını keserim."

Woodrow ayağa kalkmış, ellerini masanın üzerine yayarak eğilmişti.

Tehdidi Ville'in elini bedenimden çekip almıştı ama ben duymamıştım. Ville'in eli, dokunuşu nihayet geri çekilmeden önce her darbeye pijamalarımı daha da yukarı kaldırırken, tenimdeki ipek fırçasından başka bir şey duymamıştım.

Ama Woodrow'un koltuğuna geri çökerken çıkardığı sesi duydum; bacakları Ville'inkinin yarısı kadar bile çökme tehdidinde bulunmuyordu.

Sonra herkesin sesindeki paniği duydum.

Ville ellerini teslimiyetle kaldırdı, sanki şimdiye kadar çiğnediği tüm kurallar için kanun tarafından alınmak üzereydi. "Sakin ol, bunu yapmak istemezsin" derken tüm neşesi kaçmıştı.

"Woodrow." Wynter ses tonunu keskinleştirdi. Kelimelerinin kenarı onun kocaman boğazını kesmeye hazırdı. Beni masaya geri çektiler, yavaş yavaş kaymaya başladığım uyumsuz kaçıştan gerçekliğe geri döndüm.

Kalbimi tutan çocuğa yan gözle baktım, sanki bıçak sırtındaymış gibi ölümcül bir sessizlik ve hareketsizlik içinde oturuyordu. Farklı görünüyordu, ifadesi daha karanlık, daha düşünceli. Nefret doluydu. Tüm zamanımı birlikte geçirdiğim kişiye hiç benzemiyordu. Woody'ye hiç benzemiyordu - Woodrow'un stres seviyesi onu paylaştıkları derinin yüzeyine çıkardığında oynamak için ortaya çıkan, vücudunun içinde hapsolmuş çocuk.

Bu başka biriydi. Bu
cehennemdi.

"Sözlerini kendine sakla, anne. O seni duyamaz. Ve benim de dinlemek gibi bir niyetim yok." Kadının endişeli yüzüne bakarken yüzünde cüretkâr bir gülümseme belirdi, kadının korkusunu yutuyor ve ondan besleniyordu.

Gülümsemesi onu daha fazlasını söylemeye cesaretlendirdi ama .

Söyleyemezdi. Adam onu sersemletip susturmuştu.

Masadan bir bıçak almıştı; hepimizin kahvaltıda ne yediği düşünüldüğünde, orada durmasının bir nedeni olamayacak kadar keskin bir bıçak. Keskin ve ölümcül. Parmaklarıyla sıkıca kavradığı bıçağı soldan sağa, kadının boğazına doğru yönlendirdi.

Wynter'ın yüzü her zamanki porselen renginden çok daha beyaz, hayalet gibi bir renge dönüştü.

"O bıçağı benden uzak tut. Ve kaldır onu. Hemen şimdi." Sesi titriyordu, tıpkı kendi çatal bıçağının parmaklarının arasından kayarak zaten lekeli olan masa örtüsüne daha fazla et suyu sıçratması gibi.

Daha büyük bir sırtış tüm yüzünü kapladı - bıçağı geri çekip kalın ahşap masaya sapladığında annesinin yüzünden birkaç santim uzaktaydı ve annesinin oturduğu yerden yarım mil kadar yükseğe zıplamasına neden oldu, hepimiz onun hareketini gölgeliyorduk.

"Ah, çok korktum. . benden mi?" Woodrow ya da cehennemi ele geçiren her neyse

-Tekrar güldü. "Cesur olmaya çalışıyorsun. Cesur olma. Korkunu seviyorum anne. Çok tatlı." Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve annesi başını çevirdi. "Sana onu mu hatırlatıyorum? Gözlerim mi. . yoksa başka bir şey mi? Kıyafetlerim yokken vücudumla ilgili bir şey miydi? Woodrow bunu engelledi ama ben hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Onlara nasıl anlattığımı.

yaptıkları şeyleri yapmak için. Hepsi intikam almak istediğın içindi. Ve bunu bir çocuktan aldınız ve bakın ne yarattınız. Bir canavar." Gülmeden önce kızın yüzünü yaladı.

"Allah kahretsin, çocuk!" Ville ayağa fırladı ama karısına yardım etmek gibi bir niyeti yoktu ve karısı onun küfürlerinden duyduğu rahatsızlığı dile getirmemişti bile.

İkisi de, artık Ville'in dilinden alkol düşmeye başladığına göre, oğullarından çok korkuyorlardı. Wynter'ın onu dönüştürdüğü *şeyden* korkuyorlardı. Bu da onun bu yönü ortaya çıkana kadar neden onu kışkırtmakta ısrar ettiklerini anlamsız kılıyordu. Günlük bana çok şey anlatmıştı. Woodrow'un bu değişimden önceki tüm duygularını anlatıyordu.

Ville'in sosis parmakları korkusunu kanıtlarcasına masayı yumruklarken titriyordu; sakinlik havası kimseyi, hatta başından küçük ayak parmaklarına kadar titreyen Nessie'yi bile kandıramadı.

Sosun tabaklardan titreşerek Ville'in tabağını tekrar *kurutmasını* izledim. Dökülenleri temizlemek için peçeteye uzandım ve kendime odaklanacak başka bir şey buldum ama Hell konuşmaya başlar başlamaz donup kaldım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Sen onların kölesi değilsin. Benim kölemsin. Sen benim için bir hediyeysin. "Seni inandırdıkları yalan bu değil."

Ville, Hell'in sözlerinin açığa çıkmasından hoşlanmayarak ofladı.

"Sorun mu var *baba*?" Yine güldü ve sesi bir manyak gibi çıkıyordu.

Ville başka bir şey söylemedi. Cehennem, güzel gözlerini bana -her zamankinden daha soğuk bakan gözlerini- kırdıktan sonra annesine dehşet saçmaya devam etti.

Bıçağı tekrar eline alarak annesinin kalçasının iç tarafını gıdıkladı.

Gözleri iki ebeveyn arasında gidip geldikten sonra babasında sabitlendi.

"Neden oturmuyorsun, yoksa onun amına sokarım-"

"O kelimeyi söyleme!" Wynter titreyerek koltuğuna geri dönmeye çalıştı.

Bu sözler beni de hazırlıksız yakaladı, gözlerim dehşet içinde açıldı. Beynim kendimi onun bunu gerçekten yapmayacağına ikna etmeye çalıştı ama odadaki enerji bana böyle düşünen tek kişinin ben olduğumu söylüyordu.

"Seni bir kez daha kırdığım için özür dilerim anne. Tanrından beni affetmesini iste, tamam mı?"

Ville sandalyemin etrafında dolaştı ve sonunda onunkinden ayrıldı. Beni dikkat dağıtmak için kullanıyordu. .. yem olarak.

Ve Cehennem onu anında aldı.

Gözleri bir an için benimkilerle buluştu. Arkamdaki adama bakarken dudakları kalktı, şimdi sert parmakları sandalyemin arkasındaydı. Tenime . O kadar yakındı ki tırnaklarının altındaki kirin kokusunu alabiliyordum. Kan gibi kokuyordu. Ölüm gibi. . ve önümüzdeki dakikaların nasıl geçeceğinden korktuğumun ipuçlarını veriyordu.

"Söylediği şeylere kulak asmayın, gördüğünüz gibi aklını kaçırmış." Ville'in elleri saçlarımın arasında dolaşmaya başladı ve kendimi "Woodrow. ." *geri gel. . .*

Woodrow cevap vermedi ama Hell tekrar konuştu. "O kadar neşeli değil mi? Birinin *senin kızına* dokunması eğlenceli değil mi? Onun patlak gözlerindeki korkuyu görmek hoşuna gitmedi mi?"

Ville cevap vermedi.

Kimse cevap vermeye cesaret edemedi. Kimse hareket etmeye cesaret edemedi.

Koltuğuma yapışmıştım. Sırtım sandalyeye yapışmış, kaskatı ve dehşet içindeydim.

Ville'in elleri omuzlarıma doğru hareket edince gözlerim kocaman açıldı.

"Bunu yapabileceğini sana düşündüren neydi?" Hell bıçağı kavrayışını sıkılaştırarak sorguladı. "Ellerini aşağı indir. Sana meydan okuyorum." Gülümsemesi büyüdü.

"Kahretsin, beni korkutuyorsun." Nessie'nin küçük sesi titriyor, kalın atmosferi kendi bıçağı varmış gibi kesiyordu. "Baba, korkuyorum."

Neden onu korumak yerine benim yanımda durmayı seçtiğini merak ediyordu.

..

Kötü niyetli nedenleri görmedi.

Beni kendisinden daha çok önemseydiği için böyle davrandığını düşündü; bunun onun için tek harcanabilir kişi olduğum için olduğunu fark etmedi.

Ville karısına baktı; gözlerinden ona doğru yönelen sessiz bir yalvarış vardı, o duymasa bile ben duydum ve hissettim.

Ona zarar vermesine izin verme.

Ama beklediğim duyguyu barındırmıyordu.

Hell bıçağını sakladı. . küçük kız kardeşine dönerken yüzünde tehlikeli bir sırıtma vardı.

"Sandalyeni içeri çek, Jolie." Ville kendi koltuğuna oturmadan önce benim koltuğumun ayağını tekmeledi ve bir teslimiyet edasıyla benden uzaklaştı.

Sandalyemi masaya yaklaştırdım, tüm bunlar ilk başladığında korkumu ne kadar geriye ittiğimi fark etmemiştim. Dev terliklerim tarafından kaydırılan bir zincir yerde sürtündü. Bu ses tüm dikkatleri üzerime çekti, Cehennem'inki de dahil. . ve ilk kez bunu istemiyordum, ama artık onun bakışları altında titreyen Nessie'nin üzerinde olmadığı için mutluydum.

"Merak etme," dedi Wynter -sesi hâlâ sinirden titriyordu- gizemli nesneyi gözümünden saklayan pötikareli kumaşın altına bakmaya fırsat bulamadan. Bakmaz olaydım. Gözlerimi Cehennem'den ayıramazdım. "Önemli bir şey değil. Köpekler için," diye devam etti.

"Köpekleriniz mi var?" Burada ve şu anda olanlardan başka bir şeye odaklanmaya çalışarak sordum. Ama yine de Ville'in hayvanlardan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak bir açıklama beklerken buldum kendimi.

Ama kimse gelmedi.

Ville insanın en iyi dostunu hoş görse bile, haftalardır buradaydım ve buralarda gördüğüm tek hayvan Bonny'ydi.

"Şu anda sadece bir tane." Wynter yemek yemeye, ağzı dolu konuşmaya geri dönmüştü. Eliyle gizlediği çiğnemeyi kabul edilebilir buluyordu.

"Ne tür?" Mevcut kalmak için bir soru sordum. Zihnim beni umutsuzca bir hayal dünyasına teşvik ediyordu ama şimdi uzaklaşırsam bir daha asla geri dönemeyebilirdim.

Artık soğumuş olan kahvaltıdan küçük parçaları zorla ağızma atmaya başladım. Aslında ne tür bir köpek olduğu umurumda değildi, özellikle de ben daha çok bir kedi insanı olduğumdan ve onlar için de deli olmadığımndan. Sadece kahvaltı patlamasından ve buna neden olan her şeyden başka bir şeyin aklımdan çıkmasını istiyordum.

"Oh, o sadece bir melez. Özel bir şeyi yok. Olması gerekenden biraz daha şişman ve bol tüylü. Tanrı'nın tüm yarattıkları güzel doğmaz."

"Eminim hâlâ güzeldir." Gülümsedim ve Hell'in her kaşığından nefret ettiği lapadan bana bakarken dikkatini çektim.

Burun delikleri öfkeyle alevlendi. İçinde yanan ateşe rağmen bakışları soğuktu. Sadece benim için yanan ateşe.

Annesine yan gözle baktı, ondan hissettiği tüm nefreti aldı ve ona karşı kullanabilmek için sakladı.

Wynter bana "O bir kız," dedi.

"Özür dilerim." *Nedenini bilmediğim bir çocuk olduğunu varsaydım.*

"değil. . iyi bir tıraş, ve kimse farkı anlamaz."

Wynter'ın sözleri mantıklı gelmedi. Dişi bir köpeği tıraş etmenin onu nasıl daha çok erkeğe benzeteceğini anlayamıyordum. Olsa olsa, aradaki farkı anlamayı kolaylaştırırdı.

Hell benim duymadığım bir şey duydu ve bıçak bir kez daha elindeydi. Ama kimse itiraz edemedi bacağı annesinin kalçasının yan tarafına sapladı.

Kızın kıpkırmızı kanı adamın eline aktı. Beyaz tenine. Çılgılığı havada yankılandı, ciğerleri yeterince hızlı ememediği hava için zorlanıyordu.

Ona baktı, gözleri şişti ve daha fazla gözyaşı ile doldu. Bilinci onun gerekçesini duyacak kadar uzun süre açık kaldı.

"Onun hakkında konuşamazsın. Hediye mi sevmek zorunda değilsin. Ben beğeniyorum."

Hediye terimi kalbimi durdurdu. Hell'in günlük kayıtları hayal gücüne çok şey bırakıyordu. Ama yine o kelime vardı. İlk gün bana atfedilen kelime. Ve Hell bunu öyle bir şiddetle söylemişti ki, inandırıldığımdan daha fazlası olduğunu biliyordum.

Tekrar konuştuğunda düşüncelerimden sıyrılmıştım, "Ve eğer bir daha onun hakkında kötü konuşursan. ." Kanla kaplı bacağı kalçasından çekip sabah ışığına doğru kaldırdı ve boğazına kadar getirip kanıyla bir yarık açtı. "Boğazını keseceğim ve boğulurken seni izleyeceğim. Acı çekerken. Ölerken."

"Cehennem. . lütfen. Lütfen dur," diye tekrar araya girdi Nessie'nin küçük sesi. Ama şimdi bana daha yakın duruyordu, babasının sadece minimum koruma sağlayacağını fark etmişti ya da belki de *Cehennem*'in en çok beni sevdiğini düşünüyordu. Her iki durumda da, sandalyemin ahşabının arkasına saklanarak kendini en çok benim yanımda güvende hissediyordu. Küçük parmakları babasınınkinden tamamen farklı bir şekilde tenime dokundu. Elini tuttum, ona küçük bir koruma gösterdim. Bu ailenin inandığı Tanrı her neyse, bana acıyacağını ve aynısını sunacağını umuyordum.

Ville sonunda sandalyesinden kalkarak Wynter'yanına diz çöktü, çömelirken dizleri takırdıyordu. Yaranın hızlı bir analizi

-Çok acımasızdı ve ağzının söylemediğini yüzü söylüyordu.

Wynter'ın acil yardıma ihtiyacı vardı.

"Tanrı'ya dua etmelisin. Bağışlanmak için dua et, çünkü bunu benden asla alamayacaksın." Wynter sandalyeden kayarak Ville'in kucağına düştü.

"Ben de öyle anne." Cehennem

sırıttı. "Sen de tıpkı baban gibi

kötüsün."

"Hangisi. . .? Siktiğimin sürtüğü." Hell yine güldü ama Wynter bunu duymadı. Kendinden geçmişti. Her bir gözünden tek bir damla yaş akarken rimeli ıslak yüzüne bulaşmıştı.

"Son uyarın, evlat. Sana öfkeni nasıl yönlendireceğini zaten söyledim!" Ville uyardı. "Bu gece icabına bakacağım."

Ville karısını odadan çıkarırken bana seslendi, "Jolie, Nessie'ye göz kulak ol. Dışarıda ne kadar kalacağımızı bilmiyorum!"

Başım döndü, sonunda cehennemin görüntüsünden kurtuldum. Korku kanımı çekiyordu. Koltuğumda daha ağır hissediyordum. Bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Ama konuşabiliyordum. "Ville, bekle!"

Sadece bir saniyeliğine döndü, ana kapının girişinde durmuş, evin yanından hareket ettiğini hiç görmediğim paslı turuncu kamyonetin anahtarlarını karıştırırken zar zor görebiliyordum. Wynter'ın solgun yüzü boynuna yaslanmıştı. Kanayan bacağı dikkatimi çekti, kolunun üzerinden tekmeledi.

"Bizi burada öylece bırakamazsın" diye fısıldadım.

Cevap bile vermedi. Bize ikinci bir bakış bile atmadı. Ama oğluna bir bakış attı, eğer Cehennem gerçekten onun oğluysa, sadece bir düşmana sırtını dönme korkusuyla. Benim de az önce yaptığım bir şey.

Hell kanlı bıçağı tahtaya saplamadan önce bir saniye inceledi, masa örtüsünü ikinci kez kırdı, benim dikkatimi çekti, yanımda titreyen Nessie'nin de. Daha fazla ilgiyi hak etmediklerini düşünerek, gitmeden önce ailesini çoktan kovmuştu.

Sandalyesini tekmeleyip arkalarından kaçtı ama aynı yöne gitmedi. Bir sonraki kurbanına saldırmaya hazır, pusuda bekleyen bir öcü gibi evin gölgeleri arasında kayboldu.

"Sence annem iyi olacak mı?" Nessie'nin artık gözyaşları vardı, hem de bir sürü, hepsi hüznünlü gözlerinde hapsolmuş, hiçbir düşmüyordu. Ağabeyinin odadan çıkarken attığı ağır adımlardan kaçınmak için öne doğru kayarak kucağıma yerleşti.

"Baban onu yardım almaya götürüyor. Muhtemelen dikişe ihtiyacı var." Kulağa en az korkutucu gelen senaryoyu dile getirdim ve ona Cehennem'in muhtemelen annesinin birkaç dakika içinde ölümüne neden olabilecek atardamara çarpmadığını söylemedim. Yine de kan kaybı göz önüne alındığında bundan korkuyordum.

"Sana zarar vermiyor, değil mi?" Sesimi alçaltarak yüksek sesle merak ettim. İblislerin güçleri vardı - her şeyi duyabilme yeteneği. Eğer yapabileceğini düşünseydim, dudak okumasını isterdim.

"Hayır. Ama beni korkutuyor. Annem ve babamdan nefret ediyor."

Başımı salladım, yüzümde yine sahte bir gülümseme vardı. "Güzel, artık sana zarar vermeyecek."

Benden istediği rolü üstlendim. Abla. Onu yemesi için cesaretlendirdim ve sandalyesine geri götürdüm. Ben de kendiminkine oturdum ve iyi bir örnek oluşturarak aynısını yaptım.

Sadece üç kaşık sonra, Cehennem geri döndü.

Onun bir varlık gibi odanın içine sızmasını izlerken Nessie'nin zaten kirli olan yüzüne sos damladı.

En derin nefesini aldı ve bu sırada yiyeceği boğazına kaçtı.

Bacaklarım titreyerek ayağa kalktım ama o arkamdan geldi, omzuma elini koyarak eğildi ve fısıldadı, "Sorun yok. Onu yakaladım."

getirebileceği tepkilerden korkarak beni koltuğa geri götürmesine izin verdim.

Nessie'ye doğru yürüdü, bir bardak suyu ona doğru yaklaştırdı ve Nessie'nin minik eli bardağa uzandı.

"Ah-ah. Henüz değil." Sırtına bir tokat attı, saniyeler içinde morarmasına yetecek kadar sertti ve boğazına kaçan küçük yemek parçasının masaya tükürmesine yetecek kadar sertti, benim kaseme onunkinden daha yakındı.

"Daha iyiyim Vanessa."

Nessie kıpırdamadı; gözleri onu öldürmeye çalışarak merhamet göstermeye çalışan yiyecek parçasına sabitlenmişti. Kardeşinin eli sırtında duruyordu ve dokunuşu onu rahatsız ediyordu.

"Ness, iyisin tatlım," diye ikna etmeye çalıştım.

Nessie'nin gözleri benimkilere dikildi. Gözlerindeki korkuyu görünce tüylerim diken diken oldu.

"Daha doğru düzgün tanışmadık, küçük bebek." Hell'in gülümsemesi büyüdü, aşık olduğum çocuğun ipuçları, onu ele geçiren varlığı deneyimlemenin dehşetiyle beni rahatlattı.

"Ben Cehennem'im. . . Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Çocuklar seninle çok daha mutlu görünüyorlar. Özellikle de Woodrow. Onu bir kez olsun mutlu hissetmek güzel."

Cevap vermedim. Ellerim yanımda, sandalyemde sessizce oturdum; çatal bıçak takımım şimdi bitmemiş kâsemin içinde duruyordu.

"Cevap vermek kibarlıktır," diye uyardı.

"Ben Jolie," dedim, yüzümde gülümseme yoktu; ses tonumda neşe yoktu.

"Biliyorum. Günlüğünü okudum; senden çok bahsediyor. Woody de öyle, kısa görüşmenize rağmen."

O haklıydı, onlar haklıydı. Woodrow ve içindeki çocuk benim hakkımda çok konuştular. Onların girdilerini okumak kolaydı. Sayfaları çevirirken sevgileri parmak uçlarımı öptüğünde huzur bulmak kolaydı.

Ama Cehennem'e karşı hissettiğim o sevgi dolu duygudan şüpheliydim.

"Belki de Nessie'yi yüzünü yıkaması için yukarı götürmeliyim; sanırım kahvaltı onu daha çok etkiledi."

Nessie'nin gözlerindeki yaşların ardındaki rahatlama bulutunu gördüm. Çıkmak istiyordu.

Uzaklaşmak istedi.

Cehennem yine gülümsedi. Onu - Woodrow'umu - nefret dolu bir insan olarak - Cehennem olarak düşünmek tuhaftı. . . ve bu ne kadar aptalca bir isimdi.

Bütün düşüncelerimi biliyormuş gibi bana baktı, ama dikkati Nessie'ye kaydı. "Bir oyun oynamak ister misin Vanessa?" diye sordu.

Başı döndü, gözleri adamın yüzündeki sadist ifadeye kaydı.

Sandalyesinden fırladı; küçük mavi kareli pijaması bir illüzyon gibi yanımdan vızıldayarak geçti.

Arkama bakmaya cesaret ettim, sandalyemden uzun koridorda onu görmeye çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı. Bacaklarım beni kaldırdı, onun peşinden aşağıya inmeme için can atıyordu.

Kapıdan çıkarken Nessie'yi hiç göremedim; sadece her geçen saniye onu daha da uzağa taşıyan minik ayaklarının sesini duyabiliyordum; bu sesler

kaybolmadan önce onun arazide olduğuna dair tek kanıttı. Cehennem'in sessizce hareket ettiğini görmek için arkamı döndüm ama neyse ki yanımda değildi. Lavabonun yanında durmuş, masadan aldığı bir bardak suyu elinde tutuyordu. Bardağı tuttuğu parmaklarının uçları bembeyazdı.

Sıkıca.

"Onu önemsiyorsun. Çocuklara verdiği gibi. Belki Woodrow'u değil, belki o farklıdır? Daha mı fazla?"

Beni sorguluyor, duygularımın gerçek olup olmadığını anlamak için beni sorguya çekiyordu. Sinirlerimi sandalyemle birlikte masanın altına sıkıştırdım ve başımı salladım. "Çok naziksin. Söyle bana, kaçacak mısın?"

"Yapmalı mıyım?"

"Sen karar ver." Bana bir adım attı. Bana doğru ilerlerken ayak parmakları fayansların üzerinde sürüklenen eşofmanlarının altından görünüyordu.

Geri çekildim.

"Bir, iki. . . karar verme zamanı, Jolie." Bir adım daha geri çekildim.

"Üç. . . dört."

kadar sayıyor muydu? Kim bilebilirdi ki! için beklemedim.

O beş demeden önce ben fırladım. Hızlı bacaklarım beni her zamankinden daha uzun, bu büyüklükteki bir ev için fazla dar gelen koridora doğru sürükledi. Ayakkabılarımı değiştirmek için durmadım ve büyük boy, sarkık terliklerim bana engel oldu.

Kapıyı çekerek açtım, cam kapıyı mandalından kurtarmam bir saniye kadar uzun sürdü, başka bir numara söylediğini duydum. . .

"Sekiz."

Hızla çarpan kalbimin altı ya da yedi tanesini duymamıştım.

Daha fazla vakit kaybetmeden dışarı çıktım ve ayağımdaki dev pembe terlikleri tekmeledim.

Basamakları atlayıp hızla Nessie'yi aradım ama görüş alanımda onun olabileceği küçük bir leke yoktu. Ve henüz ağaçlara yaklaşmış olamazdı.

Saklanacak bir yer bulmuştı -küçük ve güvenli bir yer- Woodrow'un gaddar ikinci kişiliği için çok küçüktü ve benim için de çok küçüktü.

Kendiminkini bulmalıydım. Ve bunu çabucak yapmalıydım.

Evin içinde koşturdum, parmaklarım hareket ettikçe beyaz ahşap panellere sürtünüyordu. Arka kapıya geldiğimde, camından Cehennem'in artık mutfakta olmadığını görebiliyordum. Kolu denedim ama açılmadı; önceki geceden beri kilitliydi.

Bir ses yüksek sesle yankılandı - cam kapı üçüncü kez ahşap panellere çarptı ve hızla atan kalbimi ağzımın içine yerleştirdi.

Çenem düştü, korku açık ağzımdan içeri girmeye zorladı.

Arkamda bıraktığım terliklerden birine takılıp düşen Hell'in ağzından çıkan nefret tükürüğünü duydum.

Kaybedecek zamanım olmadığı için pencereye doğru baktım; hâlâ küçük bir aralık açıktı ve hâlâ kötü yemek kokuları geliyordu.

Kollarım bacaklarım kadar güçlü olmadığı için hafif bir mücadeleyle açıklığı kendim için yeterince büyük hale getirdim ve kendimi yukarı çektim, o köşeyi dönerken arkamdan kapattı.

Pencerenin önüne geldiğinde yere düştüm. Bir dolabın kapağını açtım, "Neredesin küçük bebek?" dediğinde saklanabileceğim kadar büyük bir yer olması için dua ettim. Yakında olduğunu biliyorum; korkunun kokusunu alabiliyorum."

Yalan söylemediğini .

Zaman geçmişti ama ne kadar geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İki büküm olmuş bedenime kramplar girmeye başlamıştı, bükülmüş boynum ağrıyordu. Ortam önceki kadar sıcak değildi ama kötü et kokusu hâlâ keskindi.

Sonsuza kadar burada saklanamayacağımı fark ettim. . ama saatler geçmiş olmalıydı ve ben hala küçük kuytumu terk edecek cesareti bulamamıştım, yarım şişe kırmızı şaraptan sonra bile - deterjan dışında buradaki tek sıvı. Wynter'ın kızacağından şüphem yoktu, tabii gerçekten kızmak için buralarda olduğunu varsayarsak, çünkü bu şişeyi Ville'den sakladığı açıktı.

Niyetim onu üzmemek değildi.

Geçen saatler beni susatmıştı. Bu yüzden bir yudum aldım, sonra bir yudum daha, sonra bir yudum daha... Bunun bana küçük mekânı terk etmek için Hollanda cesareti vereceğini umuyordum. Ama vermedi. Ve bulduğumda zaten yarısı boş olan şişedeki şarabım bitmek üzereydi.

Kapıyı hafifçe ittim, menteşeler gıcırdayınca irkildim. Durdum ve bekledim, duyulmamış olması için dua ettim. Cehennem'in içeri girdiğini duymamıştım, gerçi hiçbir şey duymamıştım, saatlerce süren bir hayale dalmıştım ve gerçekliğin seslerini bloke etmişim.

Woodrow'un odasını, yatağını, kollarını, birbirlerine sarılmış bedenlerini düşünürken kendimi kaybediyordum. . öpüşmeler, dokunmalar, birbirimize elimizden geleni yapmamız. Ve bu bana huzur veriyordu.

İçinde bulunduğum durumda bunu düşünmemeliydim, ama stres beni uyuşturdu ve üzerinde çok az kontrolüm olan hayaller rastgele geldi.

Ama tüm rüyalar gibi, o da kaybolup gitti.

Artık ağızımdan kelimeler çıkmıyor, yüzüm ifadelerle buruşmuyordu. Burada yalnızdım, hayallerimin yerini daha önce kovaladıkları korkular almıştı.

Kapıyı tekrar ittim, parmaklarım koyu renkli ahşabın üzerinde titriyordu. Mutfak tıpkı benim gibi karanlıkta kalmıştı. Boşluktan sürünerek çıktım, masaya doğru ilerlerken yere yakın durdum. Kahvaltı soğuktu ve akşamın gölgeleri dışarıdaki gökyüzünü ele geçirirken hala üzerinde duruyordu.

Masa örtüsünün altından kayarken yine aynı hatayı yaptım. Aptal uzvum ailenin görünmez köpeğine ait ağır zincire sürtündü ve zincir ses çıkardı. Kalın siyah tasmanın etrafında iri ve gururlu bir şekilde duran gümüş sivri uçları bu kadar zayıf ışıktaki zar zor seçebiliyordum.

Çarşafın altını ve karanlık koridoru görebilecek kadar alçalarak bir topun içine çömeldim.

Ay ışığı verandaya düşen camların arasında parıldıyordu. Hell çıkarken kapıyı kırmıştı.

Evde hiç ses yoktu. . hiçbir şey yoktu.

Kendimi zorla dışarı attım, dizlerim sert zeminde kayıyordu. Kahvaltıdan kalan lapa yere düşmüştü ve şimdi parmaklarımın arasında eziliyordu. Sessizce ayağa kalktım ve yüzümde tiksintiyle ellerimi pijama şortuma sildim, sateni bir yağ lekesiyle lekeledim.

Koridorda sürünerek ilerledim, alkol görüşümü bulandırıyor ve kullanmam gerektiğinde tepkilerimi geciktiriyordu. Yavaşça ilerledim, duvarları kaplayan mutsuz ailenin sahte gülümsemelerinin fotoğraflarına bakmaya zahmet etmedim.

Çalışma odasına baktım.

Televizyon her zamanki gibi açıktı ve tanımadığım bir programın sesi kısılmıştı. Ekranın ısıltısı, karanlık ve eskimiş mobilyaların üzerinden süzölerek karanlık odaya yayılıyordu.

Devam ettim, puslu gözlerim korkumu yutup merdivenlere yönelmeden önce dışarıyı taradı.

"Nessie," diye fısıldadım, olması için dua ediyordum. Değildi ve onun yokluğu beni ileri çağırdı.

Ayağımı ilk basamağa yerleştirdim ve yukarı çıktım, tepeye yaklaştıkça bir gıcırtı beklerken içim cız etti. Hiçbir şey olmadı. Nereye basmamam gerektiğini öğrenmişim.

Köşeyi döndüm. Karanlık ve loş koridor daha uzun görünüyordu. Gölgeler emir almadan hareket ediyor, evi eski bir korku filminin başrol dekoru gibi gösteriyordu - imajına çok uygun bir şekilde.

İlk kapıya ulaştığımda nefesim kesildi. Wynter ve Ville'in yatak odası açıktaydı. Ville'in bu sabahki tembelliği yüzünden yatak yapılmamıştı.

Karşıdaki kapıya baktım. Woodrow'un kapalı kapısının yanından geçene kadar nefesim ciğerlerime kaçtı ve hiçbir sürtünme ya da ikna çabası onu serbest bırakmadı.

Kahvaltı sırasında açıktı, bu da demek oluyor ki. . . .

Buradaydı. Oradaydı. Tahtanın arkasında saklanıyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu, sanki içini görüyormuşum gibi tahtaya bakarken korku onları su çizgime kadar itti.

Ama yapamadım.

Ve hiç ses duymadım. . . oradan değil.

Ortak yatak odamdan gelen boğuk bir ses koridora bakmamı sağladı. Karanlıkta yolumu bulmaya çalıştım, ta ki dikenli bir dado-ray parçası parmağımı yakalayıp derimde bir kıymık bırakana kadar.

Karanlıkta sıkıştırarak çıkarmaya çalışmak neredeyse imkansızdı ve sabaha kadar kendini kurtaracağını düşünerek vazgeçtim.

Odamın kapı koluna uzandım.

Kapı kolaylıkla sallanmadı. Bir oyuncak sandığıyla barikat kurulmuştu, bu benim için pek sorun değildi ama Nessie'nin yorgunluğunun nedeni buydu.

Odanın etrafına baktım, karanlık boşluk görüşümü dolduruyordu. Nessie'nin saklandığı ve altında uyuduğu yüksek ranzanın üzerindeki battaniyelerin dış hatları.

Sandığı yerine koydum ve kapıyı sessizce kapattım. Kimseyi dışarıda tutmanın faydası olmayacağını biliyordum ama istenmeyen misafirleri keşfetmemde kulaklarıma yardımcı olacaktı.

Sandığın yan tarafında, yerde, elinde bir enstrüman tutan pembe maymuna benzer bir oyuncak bebek vardı. Ağırlığı beni buraya getiren patlamayı yaratmıştı. Kenara çok yaklaşmış ve sonunda atlamaya karar vermiş olmalıydı. Oyuncağı aldım ve sandığın üzerine, her zaman oturduğundan daha ortaya yerleştirdim.

Soğuk ayak parmaklarım haliya bastı. Yatağımın üzerinde durdum. Parmaklarım yan korkuluklara dolanarak beni yukarı çekti ve Nessie'nin battaniyesinin altında huzur içinde uyuduğunu gördüm. Yumuşak oyuncaklardan oluşan bir ordu onu koruyor gibi yaparak etrafında duruyordu.

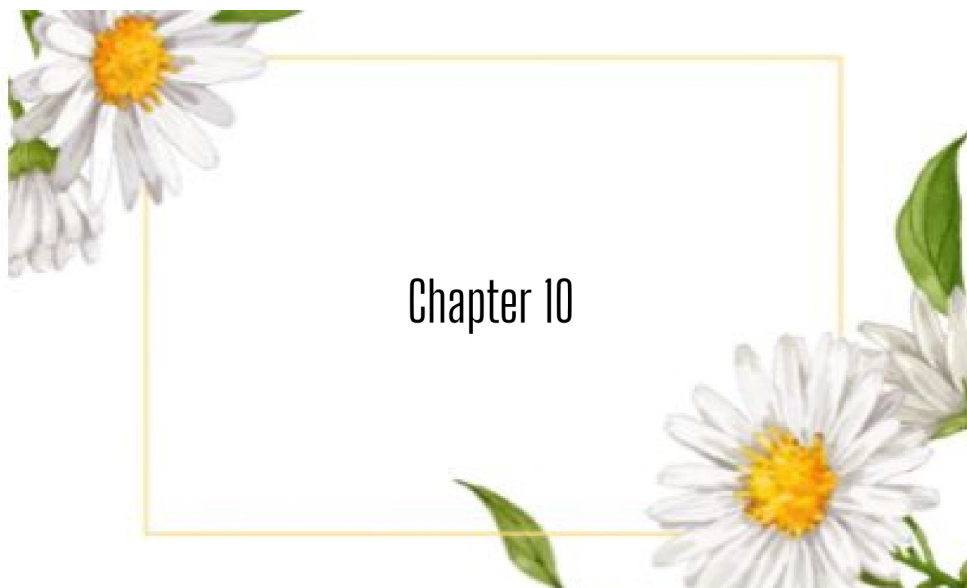
Battaniyeleri yukarı çekerek kendi yatağıma yerleştirdim. Nessie yaşadığı dehşetin arasında bir şekilde huzur bulmayı başarmıştı ve bu dehşet onu rüyalarında bulmamıştı. . . Aynı dostluk için dua ettim.

Cehennemin de aynı şeyi yapması için dua etti.

Çarşafplarımın altına gömüldüğümde oda aydınlandı, araba ışıkları evin üzerine indi. Pencere her gece olduğu gibi açık olsaydı, Ville'in

El freninin bozuk olmasıyla ilgili küfürler mırıldandı ve eski püskü kamyonetine atlayıp kamyoneti olması gerekenden çok daha yükseğe çektiğini duydum.

Evde olduğu için mutluydum. Hayatımda ilk kez onun varlığıyla kendimi rahatlamış hissettim. . ve gözlerimi kapatacak kadar rahatlamış hissettim.

Chapter 10

Woodrow, on yedi yaşında.

I Babamın yatak odamın kapısına yaklaşan ayak seslerinin yankılanan yükselişini görmezden geldim. Ağır ayak sesleri savaş davulları gibi çalıyordu ve bir savaş yaklaşıyordu.

Kim bilir Hell bu sefer onu kızdıracak ne yapmıştı. Bana söylememişti. Günlüğe hiçbir şey yazmamıştı. Son yazıma alaycı gülen suratlar çizmekten başka bir şey yapmamıştı. Jolie'ye olan hislerimle ilgili.

Onu aramaya cesaret edemedim. İyi olup olmadığını görmek için. İyi olmadığını öğrenecek gücüm olmadığını biliyordum.

Hareket edemiyordum.

Başım dönüyordu, değişimin bir yan etkisiydi bu. Vücudum koştuktan ağrıyordu ve ayaklarım kanıyordu, kırık camlar hala içlerindeydi.

Boğazım başka bir sıvı kurtuluş için çılgık atıyordu. Verandadaki çizgili şezlongda bulduğum annemin çilekli suyundan yarım litre içmiştim bile. Ezilmiş şişe şimdi yanımda duruyordu ve etiketinin olması beni biraz rahatsız ediyordu. Ama düzeltecek enerjim bile yoktu.

Her bir çıplak döşeme tahtasının gıcirtısını dinlerken dört ayak üzerinde yere eğildim.

Ev çok eskiydi, on sekiz yüzlü yıllarda sakallı bir adam tarafından inşa edilmişti; bir akraba değildi, sadece büyükbabam tarafından burnunun dibinden burası çalınan talihsiz bir torunu olan biriydi.

Zaman, beyaz ahşap işçiliğine ya da yapının herhangi bir bölümüne karşı nazik davranmamıştı. Kötülük evi ele geçirdiği anda lekelemişti ve burada üredikçe de lekelemeye devam ediyordu.

Gıcırdayan tahtalar yine ses çıkardı. Gıcırtilar ve uğultular sık rastlanan olaylardı. Annem bu seslere *evin oturması* diyordu ama bu doğru değildi. Bu ev uzun zaman önce, şimdi içinde yaşayanlar için fazla saf ve bozulmamış bir alana yerleşmişti.

Kapalı kapım açıldı, geniş ve şiddetli bir şekilde sallanarak duvara çarptı, o kadar sertti ki eski sıva parçaları halının üzerine serpildi ve kahverengi tüyleri kepek gibi toz haline getirdi.

Kendimi ayağa sürükledim, kalçalarımın aşağı sarkan pantolonumu tuttum. Kapının bu tarafından babama baktım, o da diğer tarafından bana uzun bir süre baktı.

Ama sadece bir saniyeydi.

Ona ne olduğunu sormadan üzerime saldırdı. Beslenme eksikliği nedeniyle derimin yüzeyine davet edilen belirgin kemiklerim, en derin nefesi alıp kendimi sakatlayıcı bir darbeye hazırlarken derimi delmeye çalıştı.

İçimdeki rüzgâr ağır ve acımasız bir güçle savruldu. Çenemin babamın devasa yumruğuyla çarpışmasının ardından yere düştüm. Babamın taşıdığı fazladan ağırlık için Tanrı'ya şükrettim, çünkü kulağa çılgınca gelse de, karnıma gelen darbeyi hafifletti ve nefes almak için soluklanırken açık dudaklarıma kan ve kusmuk karışımı aktı.

"Sakinleştin mi oğlum?" diye alay etti babam, beni boğazımdan tutup burunlarımız birbirine değene kadar sürükleyerek yerden kaldırdı.

Gırtlığımın yakınındaki acı beni öldürecekmiş gibi alay ediyordu. Eve dönerken yuttuğu nane şekeri, ağır ve öfkeli nefesleri yüzüme çarparken içki içtiği gerçeğini gizlemeye yetmiyordu.

Puro lekeli ciğerlerinden balgam çıkardı ve yüzüme tükürdü.

Neredeyse midem bulanacaktı ama bu dürtüyü görmezden geldim ve yüzümdeki pisliğin aynı renkteki halıya düşmesine izin vermekten başka bir şey yapmadım.

"Senden nefret etmesine şaşmamalı. Sanırım artık gerçek bir nedeni var, ha!"

"O ne yaptı?" Soracak gücü kendimde buldum, sözcükleri onun sıkı kavrayışından zorlayarak geçirdim.

Ama tüm gücüm buna yetiyordu.

Suratıma yumruk atıp beni tekrar yere devirerek kanayan ayaklarımın üzerine düşürmeden bir saniye önce beni rahatlattı.

"Dur," diye yalvardım, benim değil onun güvenliği için. "Lütfen, dur. Ne olacağını biliyorsun."

"Oh, kesinlikle. Buna güveniyorum. "Artık sadece sen ve ben varız." ... *ve içtiği votkanın verdiği sahte cesaretle.*

Karnıma sert bir tekme attı. Ve sonra yüzüme. Burnum onun kirli, ağır botunun altında patlamış gibi hissetti.

Halıya nemli kırmızı bir leke yayıldı, DNA'm kirli toprağı andıran kahverengi zeminde kendi mezarını kazıyordu.

Kendimi yukarı ittim, parmaklarım liflere batıyordu. Acım hızımı kesti ama babamın ayağı bana yardım ederek beni yerden kaldırdı ve tekrar aç karnıma vurdu. O kadar şiddetliydi ki, neredeyse kalın sarı ayak tırnakları botlarına ve derime batacaktı. . ve bu iğrenç ölümü memnuniyetle karşılayabilirdim; hem kendi sefaletimin hem de aileme yaşattığım sefaletin sona ermesini.

"Lütfen dur," diye bir kez daha denedim, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Annene olanlardan sonra bunu soracak kadar yüzsüzsün, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Annem iyi mi?" Bana cevap vermedi. "Lütfen," diye yalvardım alçak sesle. "Lütfen, bana iyi olup olmadığını söyle?"

Cehennem umursamazdı. Onun sığ bir mezarda çürüyor olmasından mutlu olurdu ama ben öyle hissetmedim.

"Ona zarar verdi mi?" Tekrar denedim.

Sorumu duymazdan geldi, ağır çizmesi yüzüme çarptı. Elim, artık kesinlikle kırılmış olan burnuma gitti; yaradan kan fişkırıyordu.

"Onu geri getireceksin," diye uyardım, uyanıklık ve bilinçsizlik arasında gidip geliyordum. Vücudumun geri kalanıyla birlikte başım da titreyerek baş ağrımı kötüleştiriyor ve görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Babam yanıma düştü, eğilirken dizleri şiddetle şaklıyordu. Yumruğunu saçlarıma doladı ve gözlerimi kendisine doğru çekti. "Dediğim gibi, buna güveniyorum evlat. Bu gece lanet öfkeni nasıl yönlendireceğini öğreteceğiz. Bir fahişeye elli bin doları boşuna harcamadım!"

Başımı yere çarptı ve sözleri dönüp durdu, kulaklarımda daha yüksek sesle tekrarlandı, ama onları algılayacak zamanım olmadı. Tekrar ayağa kalktı ve beni tekrar tekmeledi. Ve tekrar ve tekrar ve tekrar.

Acıdan başka bir şey hissetmedim.

Babamın öfkesini hissedemiyordum - sadece bana duyduğu ve sadece bir şişe votkadan sonra duyduğu türden bir öfke.

Ve sonra, farklı hissettim. .

Değişimi hissettim; hiçbir şey hissetmedim. . duygularım karardı. Sensörlerim acımdan habersiz hale geldi.

Başka biri oluyorum. . . ruhumun karanlık kısmı. O geri dönmüştü ve tüm gücümle onu geride tutmaya çalışmama rağmen - onu paylaştığımız ruhun en karanlık kısmında tutmaya - yapamadım. O beni ele geçirdi.

Cehennem

Babamın ayağı kaburgalarımına saldırdı ve yüzümün sağ tarafı eğlenceyle kalkarken dudaklarımdan bir kahkaha süzüldü. Gittikçe daha yüksek sesle, babamın tüm uğursuz enerjisini çalarak.

"Komik bir şey mi var?" Baritonu da vücudu kadar ağırdı.

Ama bu beni "Çabalarınız" diye cevap vermekten alıkoymadı.

Sözlerim, onu etkilemek için yaptığım herhangi bir şeye yüzüme güldüğünde bana her zaman söyledikleriyle aynıydı.

Altın bir toka yüzüme çarptı, çatal neredeyse gözlerimden birini çıkarıyordu ve bana altının her zaman gümüşten üstün olduğunu hatırlattı. Kemerin çatırtısı ikinci kez yüzüme yaklaştı ve gözlerimi açık kalmaya zorlayarak acıyı karşıladım.

Ondan korkmadım.

Yara izlerinden de korkmadım.

Neredeyse mükemmel olan yüzüme rağmen imajım benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Orada burada bir parça gümüş çok daha fazla şey ifade ederdi. Hayatta kalmanın bir ödülü, yaşlandıkça solmaya mahkum güzel bir çocuk imajından çok daha fazlasıydı.

Kemeri vücuduma çarptı, gürleyen çatırtısı kulaklarımda yankılandı, kırmızı bir kan izi ve ağzımdan bir kahkaha daha çıkardı. Tekrar tekrar savurdu ve kaburgalarımda zebra desenleri oluşturdu.

Eğlenmesine, olması gerekenin neredeyse yarısı ağırlığındaki bir genci dövmesine izin vererek alçakta kaldım.

Oda sessizleşti. Gülmekten nefret ettiğini biliyordum. Tepkilerim üzerinde hâlâ kontrolüm olmasından nefret ediyordu. Bu kadar sarhoşken neredeyse hiç hissetmediği korku üzerinde güç.

"Bitir şu işi, sevgili babacığım," diye alay ettim, saldırganlığının en kötüsünü bekliyordum.

Arkama geçti, kolu boynumu kırmaya hazır bir mengene gibi boğazıma kilitlendi. Boşta kalan eli yumruk olmuş, şiddet uygulamaya hevesliydi. Parmak eklemleri şakağıma defalarca vururken başım titriyor, boğazım ön kolundaki kasları çevreleyen gevşek deriye rahatsız edici bir şekilde sürtünüyordu.

Bir çürük tenimi mora boyadı; giydiğim yeni tasarıma bir şişlik eşlik etti.

Saldırganlığını boş mideme taşıdı, bana bir saniyelik huzur vermeden önce bir, iki, bir düzine yumruk attı.

Beni yerimde tutarak tekrar vurdu ve kulağıma fısıldadı: "Ne düşündüğünü biliyorum, beni öldürmek için zaman kolluyorsun. Ama bu gece başarılı olacağına inanacak kadar aptal olma, Woodrow."

"Bana öyle deme." Tekrar güldüm, sanki elimde değilmiş gibi. Hareket boğazımı zorluyordu ama umurumda bile değildi. Hiç kimse, hiçbir şey umurumda değildi. "Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum."

"şu anda kendinde olmadığını bilecek kadar iyi."

"Bok... bok." Kelimeleri ağzımdan çıkardım ve babamın ruh halinin değıştiğini, etrafımda biraz tedirgin olduğunu hissettim. Ne kadar heyecan verici bir duyguydu. Yetişkin bir adam -erkek DNA'sından oluşan devasa bir kütle- neden kendi yarattığı cılız bir çocuktan endişe duysun ki? Tekrar güldüm, beni onun yaratmadığını biliyordum. . şeytan yarattı.

Öngörülemezliğimden uzaklaşırken dev eli sırtımı iki kez sıvazladı; şiddet dokunuşunda oyalanmadı; bu sefer bana zarar vermek istemiyordu.

Halının üzerinde gerekenden bir saniye daha fazla kaldım. Tek bir nefes aldım ve sonra ayağa kalktım. *Babama* bakarak, boğazımdaki yumruyu boynumu kapatmadan yutarken gülümsedim.

Babamızın yüzündeki iğrenme ifadesi Woodrow'un duygularını incitebilirdi, iyi ki şu anda etrafta değildi, böylece bunu görmek zorunda .

"Yapma," diye uyardı beni, bir sonraki hamlemi hissettiğine inanıyordu.

"Bana ne yapacağımı söyleme, seni zavallı yaşlı pislik." Tehdidimi iletmek için uyarısını görmezden gelerek bir adım öne çıktım. "Bana bir daha vur, sana meydan okuyorum."

Yüzüne yaklaştım, nefes aldığı alandan havayı çaldım. Başım öne doğru savruldu, alnım burnuna çarparak ikimizin de yüzünde yarıklar oluşturdu. Bunu tekrar, tekrar ve tekrar yaptım, ikimizin de daha fazla yaralanmasına neden olurken yüzüne güldüm. Kan kaybı sayesinde hissetmediğim yaralar.

Beni iterek durdurdu. Böyle bir güç için fazla ince olan sırk bacaklarım beni yuvarlayarak uzaklaştırdı ve kıpkırmızı öfke sisinin dolması için aramızda bir mesafe yaratarak bu çirkin odaya güzel bir renk getirdi.

Yuvarlak yüzü kızardı. "Sana söyledim, öfkeni kendine sakla. Sen ve ben eğlenceli bir gece geçireceğiz, eğer kendini kontrol edebilirsen!"

Bana nasıl olduğunu söylemedi, kelimelerle değil. . ama bunu zaten yaptığına dair anılar, Woodrow'un tüm korkularının saklandığı içimdeki yarıklardan sürünerek çıktı.

Babamın tüm planını gördüm, gözlerindeki parıltı çok şey anlatıyordu, akli başında hiç kimsenin parçası olmak istemeyeceği bir snuff filminin iğrenç senaryosunu dile getiriyordu.

Ama aklım başımda değildi.

Babam odamda oturuyor, kare kıcıyla masamın sandalyesine ağırlık yapıyordu. Bir tavuk budu çiğniyor, yemeğinin sonuna yaklaşırken kemiklerini yanındaki çöp kutusuna atıyordu.

Eve dönerken kasabadaki bir yerden yemek anlaşması yapmıştı çünkü kölesi -aynı zamanda karısı ve annem olarak da bilinir- bu akşamki yemeğiyle ilgilenememişti.

Bu lanet odadan çıkmaya çalışırken neden olduğum yıkımın arasında yere oturdum, dışarı çıkmaya ve babamın tüm arzularını kendi zaman dilimimde gerçekleştirmeye hevesliydim. Bana beklememi söylemiş, tüm bunların nasıl sonuçlanacağını detaylandırmıştı.

Ama beklemekten sıkılmışım. Babamdan sıkılmışım.

Her iki gözünü de karartmış, burnunu kana bulamış, kollarını kesmiş ve derisini delmişim. Yaraları ve kesikleri oluşturmak için duvardaki bir fotoğraf çerçevesini kullanmış, onu yatağımın çerçevesine çarpmış ve cam parçalarının yere yağmasını izlemiştim. Nessie'nin yüzümü paylaşan ağabeyi ile olan resmi yerde buruşmuş bir şekilde duruyordu. . harap olmuştu, mekandaki diğer her şey gibi.

Çıplak kığım halı liflerini ezdi. Elimde tek bir cam parçası vardı; en büyüğünü seçmişim ve kardeşlerinin arasında cırılçıplak otururken onu hâlâ parmaklarımın arasında tutuyordum.

Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Derimi soyabilseydim, soyardım. Terlerime sinen kendi kanımın kokusu beni

Mide bulandırıcı.

Ayrıca, bundan sonrası için kıyafete ihtiyacım yoktu.

Babam kıyafetsizliğimden etkilenmemişti. Hayır, muhtemelen kıskanmıştır.

Geçmişte banyodan havlusuz çıkarken onu çıplak görmüştüm ve bodur topuzunun vücudunun geri kalanıyla uyuşmadığını anlayacak kadar görmüştüm.

Ama hiç yorum yapmadı. Ben de yapmadım.

Soğuk silahı derisine saplamam için sadece yanlış bir kelimenin yeteceğinin ve hayati organlarını kesene kadar durmayacağımın farkındaydı.

Yanımdaki kıyafetlere baktım. Eski ve yorgundular, kasabadaki hayır kurumundan hediye edilmişlerdi, çünkü şimdiye kadar daha değerli bir şey almamıştım.

Küçük bebeğime kadar.

Babam o koltuğa beri neredeyse hiç konuşmamıştı ama bana Jolie için planının ne olduğunu hatırlattı. Bu da gitme isteğimi daha da artırdı.

Bu gece yaptıklarımın Woodrow'u mutlu edeceğinden emin değildim. . ama babam ruh eşimin bunu ne kadar çok isteyeceğini söylerken çok ikna ediciydi.

Ona inandığımdan emin değildim. . artık hiçbir şeye inandığımdan emin değildim. Karşımdaki bu herif bir keresinde beni Tanrı-bir olduğuna ikna etmişti,

Woodrow her lanet gün bağışlanmak için dua etti ve ben buna isyan .

Ama neyin doğru neyin yanlış olduğu umurumda değildi. Bir kez olsun, kendim için bir şey istedim. . Başkasınınkinden başka bir şey hissetmek istedim.

Acı. Woodrow bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Parça kolumu sıyırırken kendimi kapıya bakarken buldum, şimdi daha sakindim, küçük bir tahrişten başka bir şeye neden olmadı, cildimi bile kırmadı.

Acaba uyanık mı? . . Saatler önce merdivenlerden sürünerek çıktığını duymuştum, Woodrow bir şekilde beni içindeki kasaya geri götürmüştü - sık sık yapabildiği bir şey değildi.

"Orada kollarını mı kesiyorsun?" diye ağzı dolu dolu konuşan babam düşüncelerimi böldü.

Onun hüsnükuruntularını cevapsız bıraktım. Silahlarımda sevdiğim tek kanın başkasına ait kan olduğunu zaten biliyordu. En son yarasına bakmayı daha yeni bıraktığı için ilk elden biliyordu. Karnındaki fazla derinin içinde kaybolmuş alçak bir delik.

Ev şimdi sessizdi, ürkütücü bir şekilde.

Genellikle babam benim odamdaysa, annem yatağa gider ve Nessie'yi de yanında götürürdü. Buna anne-kız kaynaşması derlerdi. Ben buna, şarap komasına girerken uyuşturulmuş çocuğunu kaşıklamak diyordum, ama benim fikrim bir bok sayılmazdı.

Ve gerçekten yorum yapmamalıyım. . .

Bu gece erken saatlerde Nessie'yi saklandığı yerden annemin ona verdiği kirli meyve suyuyla rüşvet vererek çıkarmıştım. Ona zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Ve bu bir yalan değildi. . Ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu. Sadece onun yolumdan çekilmesini, uykuda ve sessiz olmasını istiyordum, ben de bir şekilde aklımdan kaçan Jolie'yi ararken. Muhtemelen düşündüğümünden daha yakındı. . . muhtemelen bunca zamandır evin içindeydi. Tanrım, ne kadar aptalım. Kontrol etmek aklıma bile gelmedi.

"Şimdi sessiz. Ve geç oldu." Babam penceremin önündeki dev ağacın ötesindeki dünyaya ışığını düşüren aya baktı. Bakışları oyalandı,

Sanki siyah gökyüzündeki yıldızları sayıyor ve hepsinden tehlikeli dilekler diliyordu.

Saatlerdir buradaydık, loş odanın karanlığında yalnızdık. İkimizin de dışarı çıktığı tek an, gece geç saatte yediği öğle yemeğini almak için koridora çıktığı ve talimatları vermeden önce koridorda sinsice ilerlemediğimden emin olmak için dev gövdesiyle kapıyı kapattığı andı.

Aç karnımın gurultusundan başka hiçbir ses havayı doldurmuyordu ve her gurultu zaten kötü olan ruh halimi daha da kötüleştiriyordu.

Babamın gözleri bilgisayar masasının üzerindeki küçük pembe saate kaydı; Woody'nin Nessie'den çaldığı ama bir türlü okuyamadığı saate.

Küçük zaman ölçerden çıkan sese odaklandım. Tik-tak. Tik-tak. Elin dönüşünü izlerken bu ses içimi kemirdi.

"Hadi, sanırım uyuyorlar." Kapıya doğru kaydı, dev ayaklarının sesini bastırmak için çok az ve yetersiz çaba sarf etti.

Ona boş boş baktım, kılımı bile kıpırdatmadım.

"Ayağa kalk!" diye emretti, sesi her zamankinden daha sessizdi.

Cevap vermedim. Elimdeki parçayla onunla alay ettim, parçanın parmak eklemlerimin üzerinde dans edişini izlerken kendimi büyüledim. Gitmeye niyetim vardı. Ama bunların hiçbirinde hızımı kontrol edemeyecekti ve bunu bilmesini istedim.

"Yukarı. Şimdi. Güven bana, bu senin için iyi olacak. Biraz buhar çıkarmanın iyi bir yolu ve bundan ayrılmak zorunda değilsin." Başını elimdeki bardağa doğru salladı. "Getirebilirsin; kullanabilirsin. . ama unutma, çok derin kesersen eğlence biter. Sonsuza dek. Bunu edersen, bir dahaki sefere ruh halin kontrolden çıktığında kafana bir kurşun sıkarım. Annen zaten yapmam gerektiğini düşünüyor."

Onun fikirleri umurumda değildi. O lanet kadından nefret ediyordum.

"Olmanı istediğim kişi olman için tek bir şansın var. Mükemmel bir evlat. Ya da ölürsün."

Tehdidini savuşturdum, bundan hiç rahatsız olmadım.

Ayağa kalktım ve onu odamdan çıkarırken adımlarını izledim. Koridorun karanlığına adım attım ve döşeme tahtalarının takip ettim çünkü gecenin karanlığı görüşümü çalmıştı. Ama buranın her santimini biliyordum ve ayaklarım babamın gölgesine basana kadar hareket etmekte zorlanmadım.

Bir kapıda durmuştu.

Nessie'nin odası.

Karanlıkta görmek zordu ama ortasında adının yazılı olduğu pembe kara tahtanın tahtaya çarpık ama gururlu bir şekilde asılı olduğunu biliyordum.

Döşeme tahtaları midemle birlikte inliyordu. Ev de en az benim kadar mutsuz hissediyordu. . ve muhtemelen, aynı lanet nedenlerden en az biri için. Arkadaşlarımızı sevmiyorduk.

Gümüş gözlerim gölgelerin içinde parıldadı, eli pirinç tokmağı çevirip bizi odaya sokana kadar babamın üzerinde kaldı.

Kapı yerinden oynarken küçük bir oyuncak sandığı halı lifleri arasında yayıldı.

Oda huzurlu ve hareketsizdi, yıkımı ve onursuzluğu bekliyordu - beni bekliyordu.

Pembe tonları odayı süslüyor, evin geri daha kadınsı yapıyordu. Jolie yan yatmış, mor çerçeveli yatağın alt ranzasına sımsıkı sarılmıştı.

Battaniyeler çenesine kadar sokulmuştu, onu gölgelerden koruyordu; güzel yüzü korku gözyaşlarıyla lekelenmişti ve

Ay ışığı, pencereyle mükemmel bir uyum içindeydi. Parıltısı tenini öptü, güzelliğini hak ettiği gibi takdir etti.

Yanına eğildim ve parçamın kenarıyla saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Babamın kuru kanı, onun kiriyle onu lekelemeyecekti. Gözleri dalgalandı ama açılmadı. Huzurlu rüyalar içinde kaybolmuştu.

"Atla."

Babama dönüp baktım, yüzündeki ifadeyi görmekte zorlanıyordum.

"Yatağa, Woodrow."

Bana Woodrow dedi ve bunun beni kızdırmak için olduğundan neredeyse emindim. Beni sınıyordu. İçimdeki gerilimi boşaltacak bir nesne önüme konduğunda ona sırtımı dönüp dönmeyeceğimi görmek için beni sınıyordu.

"Ne için?" Boşlukları doldurması için ona meydan okuyarak sordum.

"Bence ne için olduğunu biliyorsun. Sen bile o kadar aptal değilsin."

Bunu düşünüyormuşum gibi yaptım ama bu düşünmem gereken bir şey değildi. "Ve ben istediğimi yapabilir miyim?" Benimle aynı fikirde olmaması için ona meydan okuyordum.

"Ne istersen. O senin hediyen, unuttun mu? Bana çok paraya mal oldu, o yüzden onu kullan."

"Peki tam olarak ne yapacaksın?"

Babam bir an durdu, kafasındaki tüm kirli düşünceleri topladı, herhangi birinin dudaklarından dökülmesini engelledi.

"Ben sadece denetlemek için buradayım." Evin kirine bulanmış kirli ayakları onu odanın bir köşesine götürdü. "Dokunmayacağım. Sadece izleyeceğim."

Kendini bir pufun üzerine bıraktı ve aşırı dolu kare puf onun ağırlığı altında dağıldı. Yan tarafındaki küçük bir yırtıktan halıya damlayan köpük dolgu, yarım Nessie'nin gözyaşlarının nedeni olacaktı.

Babam uyum sağladı ama yeni tüneğinden .

İki parmağını deliğe soktu, sokmadan önce ay ışığında tuttu, sanki bana ne yapacağımı gösteriyordu.

Ona günümü ya da bu durumda gecemi vermedim. Çıplak ve hâlâ kendi tenimin içinde rahatça oturamayacak kadar sıcak bir halde ince yorganın altına çöktüm.

Babamın telefonunun vızıltısı rahatsız edici bir dikkat dağınıklığıydı. Sürekli mesaj alıyordu. Lanet olası dünyada herhangi birinin içki içtikten sonra onunla konuşmak istemesi beni şaşırtıyordu, ama birileri gecenin her saatinde konuşuyordu.

Çünkü o onların patronuydu ve onlar da işlerini yapmakta beceriksizdiler.

Ben onun varlığını unuttuğumda dikkati hâlâ elindeki cihazdaydı - parmakları dokunmatik ekranda geziniyordu-.

Jolie sanki alt ranzada bana yer açıyormuş gibi yatağın içinde kıpırdandı. Benden uzağa doğru döndü ve battaniyeleri daha yukarı çekerek kendini ayın takdirinden korudu.

Doğrulдум, battaniyeler kucağıma düştü ve omurgasında bir ürperti yarattı. "Kızlar-"

Olmamam gereken yerlerde gizlenirken daha önce bu evde gördüğüm kızlar hakkında söyleyeceklerimi bitirecek vaktim yoktu. Günlükte hiç bahsetmediğim kızlardan, çünkü babamın onlara ne yaptığını bilmek Woodrow'u zaten olduğundan daha fazla delirtecekti. Ve içimdeki kirden bir vicdanın aniden yükselmeye çalışıp çalışmadığını merak edecek vaktim yoktu.

Çünkü babam araya girdi.

"Burada gördüğünüz kızlar bir amaç için buradalar. Karınız olmayan kadınlar, sikinizi sokacağınız bir şeyden başka bir şey değildir. Ve benim işim onların buna hazır olduklarından emin olmak." Babam başını kaldırıp bakmadı.

"Bazıları bundan hoşlanmıyor," diye konuştum, ses tonum umursamazdı. Zihnim meraklı.

"Bazıları değil. Ama olan bu ve kadın olarak doğmanın talihsizliği de bu."

Bodrumda gördüklerimi hatırladım. Sevgili babam birçok kadının zihniyetini kırıyordu. Bir an için bunu bana da yapıp yapmadığını merak ettim, ama sonra bu şekilde olmamdan nefret ettiğini hatırladım ve işte o zaman gerçek anılar su gibi geri geldi. Benim varlığım da, Woody'ninki de anneme bağlıydı.

Kızları görmek ve Woodrow'un geçmişini düşünmek beni öfkeliyordu ve babam ancak bana kendi kızımı teklif ederek beni sakinleştirmeyi başarmıştı. Onlar benden nefret ederken sevebileceğim biri. Ama zamanla bunun bir önemi kalmayacağına dair beni temin etti.

Ve işte buradaydı.

Yatağın içinde büzüldüm, kolum beline dolandı, vücudum içeri doğru hareket etti. Yarı sertleşmiş sikim yuvarlak kıcının kıvrımlarına bastırıyordu. Yaklaştıkça daha da sertleşiyordum.

"Ness," sözleri bir fısıltı halinde çıktı. Havada süzülen, üzerinden geçtiği her nesne tarafından görmezden gelinen bir fısıltı.

Babam başını kaldırıp Nessie'nin uyuyup uyumadığını kontrol etti. Geceyi dışarıda geçireceğini bilmiyordu, öğlene kadar uyanırsa şanslıydı.

"Bu Nessie değil." Fısıltım daha sertti, vücudu gibi soğuktu.

"Cehennem. ." başka bir fısıltı.

Bana döndüğünde sersemlemişti. Kokusunu aldığı şarabın etkisindeydi. Kırmızı. Benimki onunkiyle buluştuğunda kokusu dudaklarında kaldı, öpmek için değil ama dudaklarımın verdiği mesajı sahiplenmesi için.

"Daha önce-"

"Üzgün müsün?" diye sordu, dudakları hâlâ birbirine değiyordu.

Hope güzel yüz hatlarını kaldırdı ve vücudu bana daha sıkı sarıldı, bacağı benimkinin üzerinde sürüklendi.

Alkolün duyularını bulandırması çıplak olduğumu fark etmesine izin vermedi. "Planladığımız gibi gitmedi."

"Özür dilediğiniz için teşekkür ederim."

Elleri gömleksiz gövdem üzerinde gezindi, parmakları sırtımda dolaştı.

Jolie şimdi sakindi, daha önce gördüğüm korku dolu karmaşaya hiç benzemiyordu. Şarapla birlikte annemin bir kamyon dolusu Xanax'ını da bulmuş olmalıydı. Sanırım yakınlardaydı. *Mutfakta*. Ben onu dışarıda ararken o hep mutfaktaydı.

Annemin sakladığı şarabı içmişti, muhtemelen hapları da. Adil değil, paylaşmak değil. . çünkü Woodrow'un kafamızı doldurduğu yüksek kaygı nedeniyle ikisine de ihtiyacım vardı.

Jolie'nin dudaklarına bir öpücük kondurdum. keşfetmeye, tadına bakmaya, bu lanet kızda beni karanlıkta bırakan şeyin ne olduğunu keşfetmeye hevesliydim. Onu ağzıma alarak dolgunluğunu emdim.

Geriye doğru çekildi ve o mükemmel dudaklarını benden uzaklaştırdı. Gözleri benimkilerle buluştu ve parmakları göğsümü okşayarak uçlarının altındaki ritmi aradı. Bugün beni gördükten sonra bir kalbim olduğuna dair bir işaret arıyordu.

Ama bir tane bulacağından şüpheliydim.

"Özür dilemiyordum, Jolie."

Yorgun kahverengi gözleri kocaman açılmış, karanlıkta uçan daireler gibi dönüyordu. Sesimdeki soğukluktan kulakları diken diken oldu.

"Annemin özel meyve suyunu buldun mu?" *Kesinlikle*. Benim parçam onun çirkin pijamalarına bulaştı - annemin elden düşme pijamaları.

Şortunun üzerinde durdum. Bacakları hâlâ benimkilerin üzerindeyken, küçük silahım deliğinin yanındaki çentiğe sürtündü. İleri geri hareket ederek vücudun bu kısmında kızları farklı şekilde inleyen şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Jolie'nin parlayan gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bu korkuydu.

"Kahretsin, bence yatağa gitmelisin." Buğulu sözleri kulaklarımda yankılandı, titreyen sesinde ağır bir korku vardı. Bu ses babamın telefonu kadar sinir bozucuydu, odanın köşesinde hâlâ asitle kafayı bulmuş bir arı gibi vızıldıyordu.

Jolie duyamadı. Sözlerimi kulaklarına yerleştirirken ses tonumdaki karanlıktan başka bir şey duyamıyordu. Ve bu karanlık onun başını çevirip küçük cihazın parıltısını fark etmesini de engelledi.

"Burada mutluyum. Kaçmamalıydın, bebeğim."

Elleriyle beni itmeye çalıştı ve ben uzaklaşırken kontrolün azıcık da olsa kendisinde olduğuna inanmasına izin verdim. İçkinin neden olduğu ilk migreni duyularından önce uyandığından, battaniyeleri ve başını tutarak oturmaya çabalarken kahkaham havayı soğuttu.

"Bence yatağa gitmelisin," diye tekrarladı. "Eve döndüğünde babana bundan bahsetmek zorunda kalmak istemiyorum."

Gerçekten beni tehdit edebileceğini mi düşünüyordu? Tehdit edemez.

Gerçekten de babamın eve geldiğini ve son bir saattir benimle kavga ettiğini duymayacak kadar kendinden geçmiş miydi?

Kahretsin, bunu benim için bu kadar kolaylaştırdığı için Tanrı'ya şükretmek istedim. . ve sonra bana bunun düşündüğümünden daha zor olacağına dair bir sebep verdi.

Kendini geriye doğru sürükledi ama ben onu yakaladım, ona herhangi bir otorite hissi vermekten vazgeçtim. Onu bacağından çektim -uzun, kaslı ve çok seksi- aynı cömertlikte bir tehdit armağan etmek için.

"Kaçma, küçük bebek. Bunu daha önce yaptığın için bu kadar kızgıyım. Seni daha fazla incitmek istemem."

Sözlerim onu sakinleştirdi. Gözleri bana, çıplaklığıma odaklandı, sonra kendi bacağına kayd; çizik ve kan içindeydi, çarşafın üzerinde kırmızı izler vardı.

Gözlerini iki kez kırptırdı, kanayan derisinin ve ona doğru sürüklediğim parçanın görüntüsünü aldı. Anneme yaptıklarımı hatırlayınca gözleri doldu ve bu sel iri gözlerinden fıskırdı.

"Dur!" Sessiz kelimeler yüzüme çarptı ama ben onları hissetmedim. Ona bana ait olduğunu kanıtlamak için duyduğum öfkeli kararlılıktan başka bir şey hissetmiyordum.

Derisindeki kanı temizledim ve tek bir H harfini ortaya çıkardım - onun üzerinde sonsuza dek hak iddia ettim.

"Oh, lanet olsun." Ne yaptığımı anladı, baş harfini zar zor seçebiliyordu.

Onu daha yakına çektim ve panikledi. "Dur." Yine ses çıkmadı ama ağzının aldığı şekilden ne istediğini anladım. Bunun bitmesini istiyordu.

"Dur," diye tekrarladım, daha da yaklaşıp onu yatağın içine doğru iterken gerçek kelimelerle. "Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak. Sana ne olacağı konusunda söz hakkın varmış gibi davranmayı bırak. Söz sahibi değilsin." Güldüm. "Hissetmeyi bırak, Jolie. Çok daha az acıyacak. Güven bana."

Taş kesilmiş bir halde bana bakarken yüzündeki masumiyet ifadesi en acımasız insanın bile suçluluk hissetmesine neden olabilirdi. Ama ben vicdansız değildim; şu anda herhangi bir şey hissetme yeteneğinden yoksundum.

Bunun için teşekkürler, Peder!

Gözlerimi göğsüne diktim. Üzerindeki saten pijamanın üç düğmesi açık bırakılmıştı. Gösterişli çiçekli tasarımı küçük göğüs dekoltesini vurgulamıyordu ama yine de benim dikkatli bakışlarım altında kendini fazlasıyla açıkta hissediyordu.

Dişlerim alt dudağıma battı ve kan akana kadar kesti. Dilim yayıldı, yeni yaramın tadını yaladı. Zevk alıyordum.

"Yapma," Jolie, başı benden yana dönerken ses tonunu sahte bir cesaret gölgeliyordu. Bana tekrar bakmadan önce bir nefes aldı. "Yatağına git."

Gözlerim ona onay vermedi, hâlâ kabaran göğsüne odaklanmıştı -şimdi eskisinden daha fazla kabarıyordu. Korkusu inkâr edilemezdi.

Dilim sonunda dudağımı terk etti, bana asla acı vermeyen yarayı unuttum ve gözlerim onunkilerle buluştu.

"Benden korkuyor olman hoşuma gidiyor." Sözlerini duymazlıktan geldim, tıpkı onun benim varlığımı duymazlıktan geldiği gibi.

Gözlerini iki kez kırptırdı, şok korkuya karşı öncelik kazanmak için savaşıyordu. Benim bu halimi hiçbir anısına kaydetmek istemediği için başını hızla yana salladı ve benden uzağı baktı.

Yatakta yana kaydı ve ben de onu bıraktım, aramızda zar zor bir boşluk yarattım.

Çıplak sikim bacaklarının arasındaki sıcaklığı hâlâ onun hoşuna gitmeyecek kadar yakındı.

"Bir daha benden kaçamayacaksın." Elim şortunu kavradı ve onu tekrar pozisyona sürükledi.

Onu daha da yakınımı çektim, çıplaklığımı vücuduna bastırırken tenlerimiz birbirine değiyordu.

Ona doğru sallanmadan edemedim. Saten kasıklarımda iyi hissettiriyordu ve bir dakikalığına, bir zamanlar anneme ait olduğunu bile umursamadım.

Jolie'nin gözleri güneye kaydı, sıcaklığına karşı tahrik olduğumu hissediyordu. Niyetimi hissetti. Tüm ağırlığını göğsüme vererek aramızda küçük bir mesafe daha açmaya çalıştı ama sıska bedenime rağmen onu sıkı tutmayı başardım.

Çabaları boşa gitti ve ben de ağırlığımı onun üzerine verdim. Sert sikim, onu benden koruyan ince malzemenin arasından umutsuzca deliğini aradı.

"Bunu istemiyor musun. . .?" Ona doğru sallanırken ağzımı kulağına dayayarak sordum. "Yalan. Daha önce günlüğünü okudum, seni aramaktan yorulduğumda, ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim." Kulağını yaladım ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım: "Ona aşık olduğunu söylemiştin."

"Sen o değilsin."

"Bir bedeni
paylaşıyoruz."

"Ruhu değil."

"Hayır. . Bende onlardan yok." Tekrar güldüm, kendimi ayarladım çünkü altımda kıpırdanması onun sıcaklığını alıp götürmüştü.

"Bırak beni, yoksa çığlık atarım. Nessie'yi uyandırırım!"

"Nessie'nin uyanmasını istemezsin, değil mi?" Gülümsemem onunla alay edencesine odayı aydınlattı.

"Hayır, ama baban yakında eve dönecek ve senin yanına kâr kalacağını düşündüğün saçma sapan davranışını durduracak!" Ona inanmıyordu.

mümkün değil. Şaraptan olmalı. . annem de birkaç kadehten sonra onun hakkında hep daha iyi şeyler düşünürdü.

Jolie bana tekrar vurdu, bu sefer daha sertti. Güçlü bacakları bedenlerimizin arasına girdi ve beni havaya fırlatacak kadar sert vurdu.

Yatağın kenarından düştüm, yere bir gümbürtüyle çarptığımda tenim çarpmanın etkisiyle kızardı.

Elimdeki cam derimi deldi. Avucumda dikişe ihtiyaç duyan büyük bir dilim belirdi. Ağrıyan parmaklarımı sallayarak bardağı uzaklaştırdım.

Bir saniye sonra, onu ayak bileğinden tutup yere çarpıyordum.

Kaçmak için umutsuzca mücadele etti. Vücudu benimkinin üzerine düştü, hala kendisiyle birlikte aşağı sürüklediği çarşaflara dolanmıştı. Tekmeledi ve çırpındı, benden kaçmaya çalışıyordu.

Eskisi kadar güçlü ve kuvvetli olan ayağı beni tam sol topumdan yakaladı ve neredeyse çığlık atmak istiyordum. Gözlerim acıyla parlıyordu, "Lanet olsun, *sanırım bir şeyler hissedebiliyorum*" diye düşündüm.

Ama ben sessiz kaldım.

Halının üzerinde uzandım, kaçışının ortasında onu kendime doğru sürüklerken lifler teninde yanıklara neden oldu. Ona olan hakimiyetimi kaybettiğimde sabrım tükenmişti ama ne yazık ki onun için ikisini de geri alamamıştım.

Onu irkilerek kendime çektim ve sırtına doğru eğildim. Parmaklarımı saten kasıklarının üzerinde gezdirdim. "Bana verdiğin her çürük için sana iki tane vereceğim. Her kesik için, daha derin keseceğim. Seni hayal edebileceğinden çok daha fazla inciteceğim. Yapmamam gerektiğini, eğlencemin biteceğini söylüyor ama mecbur kalırsam seni öldürürüm. Eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz."

"Ve bil diye söylüyorum, babam buna engel olmazdı Jolie; sana yardım etmezdi. Ailem beni cesaretlendirirdi. Seni bunun için satın aldılar. Benim için."

"Kandırılıyorsun!" diye tükürdü, beni görmek için arkasına baktı, tükürük yüzüme çarptı. Gerçeklere inanmak istemiyordu.

"Benim bir sorunum var. . ama kuruntulu, bu tartışılır."

"Sana yardım ," umutsuz bir yalvarış, görmezden geleceğim başka bir yalvarış. "Woodrow kendini
-"

"Woodrow'un ne hissettiğini *biliyorum* Jolie," diye kestim sözünü. "Günlüğünü de okudum. Bana çok kızacak ama bunu atlatacaktır. Ne zaman onaylamadığı bir şey yapsam hep öyle yapar. Bana ihtiyacı var, o yüzden başka seçeneği yok."

Sessizleşen babama baktım, daha doğrusu avucuna yapıştırılmış o sinir bozucu cihaz sessizleşmişti. Ancak, Jolie'nin şampuanının kokusuna gömdüğüm burnumun ötesini görmekte zorlanıyordum. Tatlı çilekler beni büyüledi.

Ama kendime geldim.

Bir elimle onu bana doğru sararken, diğer elimle şortunun yan tarafını kavrayıp bacaklarından aşağıya doğru çektim.

Elim göğsüne sıkıca yapışmıştı, dokunuşumun altında kalbinin çarptığını hissediyordum. Dudakları bir kez daha yalvarmak için aralandı ama odanın sessizliğinde hiçbir ses yankılanmadı. Mücadelesi bitmiş, vücudu kaskatı kesilmişti.

Şortuyla boğuştu, onu ipeksi kalçalarının kıvrımlarından geçirmeye hevesliydim.

Bacaklarının arasına geri döndüm, parmaklarım orada bulduğum buklelerle oynuyordu.

"Ah, bunlar çok şirin." Güldüm. "Tıraş olmanı bekliyordum."

"Lütfen. . . lütfen, bunu yapma. Yanılıyorsun, ailen bunu onaylamaz. . . ve Woodrow, bundan nefret eder!"

Diğer elim aşağı inip etini kavradığında kalbinin durduğunu hissettim.

Teni burada farklı hissediyordu. . . bacaklarının arasında. Sıcak ve ıslak. Sanırım vücudu gözlerine ulaşamayan hüznü dışarı atmaya çalışıyordu.

"Benim için inleyeceksin."

İki parmağımı zorla içine soktum, hiç uyarmadan, beklemeden, doğrudan. Etrafımda sıkıştı, ıslak duvarlar umutsuzca kemiklerimi ezmeye çalışıyordu.

Ama bu beni

incitmedi. Beni teşvik etti.

Titreyen dudaklarından dökülen küçük inilti de öyle.

"Ah-ah, öyle değil. Benim için inle. Sanki yaptığım şeyden zevk alıyormuşsun gibi." Ses tonum sertleşti, uğursuzlaştı, aksanım kalınlaştı, tıpkı bacaklarımın arasındaki sakin parmaklarımın yerini almak için yalvarması gibi.

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum." Başını salladı, o çok sevdiğim saçları tenime çarpıyordu.

"İnle, sanki eğleniyormuşsun gibi."

"Yapmayacağım. ." sözleri sessizdi ama ben onları hissettim. "Seninle olmaz. Bu şekilde olmaz."

"Eğer seni rahatlatacaksa, benim o olduğumu düşün. . . ve inle."

Başı yine şiddetli bir şekilde sallandı, tıpkı hıçkırıkları gibi. Islak burnundan kabarcıklar çıktı. Gözyaşları gözlerine doğru yükseldi ve onları bu çirkin odayla aynı pembe tonuna boyadı. Artık güzel bir bebek değildi; tam bir karmaşaydı.

Ama yine de onu hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

Elimin göğsündeki rahat pozisyonunu bırakıp saç tellerini kavramasına izin verdim ve onları yumruğumun etrafına sıkıca sardım. Başını, yüzümdeki heyecanı görebileceği kadar geriye çektim. Yüzündeki gözyaşlarını yalamak için.

"Seni duyamasam da görmek ."

Babam yanlış anladı. Bir gece lambasının renkli gölgesinden sarkan ipi çekti ve karanlık odanın köşelerinden sızan aydınlık duvarlardan ürkütücü gölgeler oluşturdu.

Jolie'nin gözleri yuvalarında kayıyordu. Korku ten rengini, yüz ifadesini ve kalp atış hızını değiştirdi.

Sonunda kimsenin yardım etmeyeceğini biliyordu.

Kimsenin umurunda değildi. Gözleri büyüdü ve yanında oturan babama dikildi.

Bir parçam hala ondan yardım isteyeceğini düşünüyordu, ama gerçekten yardım etme şansı olmadığını bildiği için yardım etmedi.

"Bana aldırmayın. Burada olduğumu unut." Babamın sözleri Jolie'nin korkularını pekiştirdi. O anda babam tarafından tam olarak neden satın alındığını anladı. Bu onun hayatını kurtarmak için değildi. Kendi hayatına fayda sağlamak, beni kontrol altında tutmak içindi. Haklı olduğumu anladı. "İşleri yoluna koy, evlat. Bu gece biraz uyumak istiyorum. Annen uyanmadan önce hastaneye dönmeliyim."

O zaman uyanıyor olacaktı. . dedikleri gibi, kötülük asla ölmez. Bunu öğrenince iç çektim, gözlerim bıçakla yaralandığım için pişmanlıkla doldu.

"Chop, chop." Pahalı saatinin ekranına dokundu.

Ona siktirip gitmesini söylemek istedim, çünkü ben de yorulmuştum. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden bıktım. Ama dilimi tuttum çünkü daha fazla bekleyemezdim.

lanet olası daha uzun. Sikim de parmaklarımın hissettiklerini hissetmek istiyordu; onun lanet sıcaklığıyla boğulmak. *Boğulmanın bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?*

Parmaklarımı içinden çektim ve biraz rahatladığını hissettim. Zavallı küçük aptal her şeyin bittiğini sanmıştı.

Eğlencenin daha yeni başladığını fark etmemişti.

Elimi horozumun etrafına sarmadan önce parmaklarımdaki tadı yaladım, bir, iki kez yumruk attım, kendime dokunurken kulağına inledim.

"Lütfen. ." Jolie'nin gözleri hâlâ babamın üzerindeydi; babam elini sallayarak onu başından savdı ve dikkatini şimdi bize doğru çevrilmiş olan ve olacakları kaydeden telefona verdi.

İnanamayarak başını salladı, ama iri gözleri babamın üzerinde değildi, elindeki telefona kilitlenmişti - muhtemelen daha önce yardım istediği bir zamanda ona sahip olmadığını söylediği bir şeydi.

"Woodrow. " diye yalvardı.

"Şu anda seni duyamaz."

"Lütfen, bunu yapmak istemezsin. Nessie . Görebilir." Jolie dikkatini kız kardeşimin uyuduğu yatağa vermişti.

"O da katılabilir," diye yalan söyledim, sırf Jolie'yi huzursuz etmek için. Çocuklarla , onlardan hiç hoşlanmıyordum, hem de hiçbir şekilde.

Nefesleri ağzına hücum etti ve daha önce içtiği şarabı kusma ihtiyacı başını kız kardeşimin ranzasından uzaklaştırdı.

Daha fazla beklemedim, sikimi onun amcığıyla hizaladım. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olmadan içine girdim.

Amının dudakları açılıp etrafımda gerildi ve elim ağzının etrafına kenetlenmeye fırsat bulamadan çılgılık attı.

Etrafıma, ranzaya bakmaya çalıştı, tıpkı babamın yaptığı gibi. . ama bakmaya zahmet etmedim, küçük veledin gece için dışarıda olduğunu biliyordum.

Jolie'nin gözlerinden daha fazla yaş kaçtı, bakışları babama döndü. Her bir gözyaşı hala onun yardımını istiyor, hala ona bir baba gibi davranması, onu bir çocuk, yardıma ihtiyacı olan bir genç olarak görmesi için yalvarıyordu.

Her savunma göz ardı edildi.

Dışarı çekip tekrar içeri girdiğimde inledi.

"Kapa çeneni, kaltak. Amacına hizmet et. Efendine. Onu memnun et." Babam arkasına yaslanıp rahatına baktı.

Sessizleşti, acısına verdiği yanıtla sesi kesilmişti.

Tekrar çekildim, sonra sikimi daha derine ittim, onu her şeyimi almaya zorladım. Amının ıslak duvarları üzerime kapandı, beni boşaltmak için çaresizdi. Daha yakına eğildim, yuvarlak kıcı istediğim kadar yaklaşmamı zorlaştırıyordu.

"Güzel," diye fısıldadı babam. "Sinirini ondan çıkar. Kendini kontrol etmeyi öğrenmek için onu kullan."

"Bana bundan zevk aldığını söyle. Benden hoşlandığını söyle," diye mırıldandım kulaklarına, yüzünü kendime yakın tutarak.

Sözler karşısında irkildi ve yüzünü başka yöne çevirdi.

Parmaklarım yanaklarını parmaklarımın arasına sıkıştırmak için hareket etti.

Cevap vermedi. Dudaklarının hapsedemediği rahatsızlık iniltileri dışında ağzından bir şey çıkmıyordu. Benden zevk almıyordu. Sert vücudu bunu açıkça belli ediyordu ve bu beni daha da kızdırıyordu.

Daha sert ve daha hızlı ittim, korunmasız sürtünmeyle bizi yaktım. Gözyaşları elimin üzerinden akıyor, kuru dili sözcükler çıkarmaya çalışıyordu ama ağzından çıkan hiçbir şey anlaşılır değildi.

"Elini bacaklarının arasına koy, memeyi hisset ve ovala." Babamın sesi bulanıktı. Artık pufun içine sokulmayan parmaklarının yerini istemediğim bir nesne almıştı. Cep telefonunu tutmayan eli

telefon, şimdi kot pantolonunun tentesine dayanıyordu. Üst düğmesi açılmıştı ve neredeyse beni rahatsız edecek bir karın ortaya çıkmıştı.

Bakışlarımı ondan ve sivilceli karnını kaplayan kıvrıkcık tüylerden çektim ve elimin Jolie'nin yüzünden aşağı inmesine izin verdim.

Göğüslerinde durdum, yumuşak saten pijamasının altındaki sert meme uçlarını hissettim. Parmaklarım yoğurdu, bir saniye daha sol tarafına odaklandım. Yumuşak teni elimi doldurmuyordu; çok küçüktü ama yine de oynamak çok eğlenceliydi.

"Hoşuna söyle." Ona son bir şans verdim. O da bunu suratıma fırlattı.

"Siktir git!" diye tükürdü, tükürüğü kirpiklerimden süzülüp gözlerimi zehirli nefretinden korurken yanağıma zehrini akıttı. Her nasılsa DNA'sı babamın balgamından daha şiddetli bir şekilde yakıyordu.

"Tamam." Saçlarını bir mengene gibi kullanarak kavradım. "Nasıl istersen olsun." Aynı nefret seviyesini sunarak ona doğru sürdüm. İticilerim sert, hızlı ve onun acıdan başka bir şey hissedemeyeceği kadar derindi. Ama kimin umurundaydı ki? Benim umurumda değildi. Şimdi, kendi seçimiyle, benim için sikimin etrafına sarılmış bir etten fazlası değildi. Kendimi daha iyi hissetmek için kullanacağım bir şey. iyi. Ve fiziksel olarak, benim için, gerçekten iyi hissettirdi.

Elim memesini sertçe sıktı ve duymak için can attığım o lanet iniltiyi çaldım. Onun vermek istemediği iniltiyi.

Parmaklarım karnında geziniyor, bu küçük çıkıntıyı aramak için yolumu hissediyor, parçamın daha önce biraz eğlendiği şeyin bu olup olmadığını merak ediyordum.

Bulmam uzun sürmedi.

Parmaklarımı ileri geri ovuşturdum, ona girip çıkarken birleştiğimiz yerde sikimi fırçaladım.

Yumru hassastı, muhtemelen daha önceki dürtmelerimden dolayı acı çekiyordu ama dokunuşum vücudunun hissetmeyi reddettiği bir şeyi ateşledi.

Bana doğru geri çekildi, parmaklarımı teninden çıkarmaya çalışıyordu ama bunu yaparak sikimin vücuduna daha derinlemesine erişmesine izin veriyordu.

Onun bu teklifinden yararlanırken daha fazla gözyaşı döktü ve teşekkür ederek parmaklarımı kendim çektim. Ama daha da derinlerine inmek için kalçalarını kavradığımda daha fazla sempati göstermedim.

Saçlarını parmaklarının arasında döndürerek beni büyüledi ve bu hisle rahatlamaya çalıştı.

Halı yanıkları dizlerinde kırmızı lekeler bıraktı.

Birkaç saniye taşaklarına kadar içinde kaldıktan sonra parmaklarım yer değiştirdi. Amına geri döndü. Tekrar yumruya. Bu sefer biraz baskı uygulayarak onu çimdikledim.

Ayrılan dudaklarından narin bir inilti çıktı. Utanç yanaklarını kızartırken dişleri dolgun dudaklarını sıktı.

Eğer tahrik edici bir yerde kaybolmamış olsaydım onun acısına gülerdim.

Parmakları halıyı kavradı, yuvarlak tırnakları dikilmiş ipliklerin etrafındaki tozu kazıyordu. Polis hikayesini dinlemek için kapısını çalmadığında yüzüne fırlatılacak daha fazla kanıt.

"Biliyorsun, elini sikerken seni düşünüyor. . . senin adını sayıklıyor. Onu duydun mu?" Kimden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri yoktu. Görünüşe göre, günlüğümüzü ve tüm mahrem sırlarını okumuş olmasına rağmen düşündüğüm kadar açık değilmiş. Yuvarlak gözleri pufun üzerindeki şişmiş sürüngene kaydı ve bunu kanıtladı.

Onu düzeltmedim.

Konuşmam bitmişti, artık gevelemeden konuşamıyordum.

Ben onu daha sert sikerken o güzel ağzından bana güzel bir inilti daha hediye etti.

Amcığı beni sıırıslıklam etti. Sürtünmeye devam ettim ve elim her hareket ettiğinde daha da ıslandı. Aminın dudakları sikimi emiyor, yutacak bir şeye susamıştı.

Ve kendimi kaybettim.

Tüm kontrol duygumu kaybettim, zaten hiç kontrolüm de yoktu.

Altımda kıpırdandı, daha fazla sürtünme yarattı, herkes gibi vücudunun da ona ihanet ettiği gerçeğinden iğrendi.

Onu bir oyuncak gibi becerdim, benim zevkim için hediye edilmiş bir seks bebeği.

Nefeslerimi boğazımdaki şişlikten geçirmeye çalışarak, dar amcığının içine üflerken mümkün olduğunca derine inmek için boşuna çabalayarak içinde tepindim.

Vücudu titredi. Kokusu etrafımda kenetlendi.

Aptal sürtük, ben bağlantıyı keserken kıcını indirmeyi akıl edemedi. Hala havadaydı, yere eğilen kafasından çok daha yüksekteydi. Üzüntüsü onu ağırlaştırdı ve hıçkırıklarıyla halıyı ıslattı. "Lütfen, odana geri dön." Bu yalvarış zayıftı, boğuktu

Kalp ağrısı.

mutluydum. Onunla işim bitmişti. Şimdilik.

Ta ki aşağıya bakıp kremsi sıvımın onun ıslak yarığından sızdığını görene kadar.

Parmaklarım amcığına doğru hareket etti, iki parmağımla onu zorla becerirken olabildiğince çok spermimi içeri ittim.

Kıvrandı, tekrar kaçmaya çalıştı. Ve bu sefer ona izin verdim, artık ona ihtiyacım yoktu.

Köşede hafif bir hışırtı belirdi. Fasulyeler pamuk kalkanlarının altında güvende olmak için ayaklarını sürüyerek ilerliyorlardı, artık babamın

geniş yk.

Canavar büyüklüğündeki ayakları canavar büyüklüğündeki bedenini daha da yaklaştırırken döşeme tahtaları titredi. Gölgesi, çırılçıplak ve dehşete düşmüş bir halde olduğu yerde duran Jolie'nin ve benim üzerimde belirdi. abalarımı inceliyor, sadece hoşuna gittiğinde hareket ediyordu.

"Aferin sana. Seninle gurur duyuyorum." Artık kayıt yapmayan telefonu cebine yerleştirdi ve "şu kaltağı temizle. Annen bir iki güne kadar evde olur ve dağınıklıktan hoşlanmadığını biliyorsun. Eğer oyuncağını elinde tutmak istiyorsan, kurallara aşına ol."

Balgam çıkardı ve bunu yaparken boğazını tırmaladı. Tkrğ Jolie'nin saçlarına bulaştı, terine ve gözyaşlarına karıştı.

Hıkırıklarını susturdu, onun bir an önce gitmesi ve benim de onunla birlikte gitmem için dua etti.

Odanı çıkarken garip bir duygu hissettim. Midem bulandı. Küçük kaslarım -her biri- derimin altında kasıldı, etrafımı bir kafa karışıklığı bulutu sardı.

Bir, iki, üç kez göz kırptım, her bir kapanış bir öncekinden daha yavaş ve daha sertti.

Ve sonra her şey siyaha döndü.

Woody

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Ne olduğu hakkında. Neden kız kardeşimin odasında çıplak olduğumu.

Ellerim kasıklarımın üzerinde kenetlendi, orada kalan yapışkanlık beni şaşırttı. Odada Nessie'yi ararken gözlerim bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Ness?" diye sordu sesim, daha alçak ve çocuksu bir şekilde.

Ranzaya doğru döndüm ve derin uykularında her zaman yaptığı hafif horlamayı duyunca rahatlayarak bir nefes verdim.

Burada bulunma her neyse, neyse ki görmemişti.

Gözlerim ileriye sabitlendi; kapı açıktı. Koridordan gelen bir ışık, uzaklaşan biri tarafından yakılmıştı. Yoğun ayak sesleri bana onun babam olduğunu söylüyordu.

Gölgelerde saklanan birinden gelen bir hırıltı beni çevreme geri çağırdı.

Döndüm ve Jolie'yi kapının arkasında saklanırken buldum, bir elinde bir çift saten şort tutuyordu - bir zamanlar annem ve babam arasında tartışmaya neden olan bir çift, çünkü onları aslında onun için almıştı - geçen Noel'de bir hediye, kemiksi vücudu için iki beden büyüktü.

Jolie diğer eliyle kapının tahtasını tutarak kapıyı geniş tuttu ve arkasına sığınmak için bir kalkan olarak kullandı.

Adını söylediğimde ıslak ve donuk gözlerini kaldırıp bakmadı bile. "Jolie? İyi misin?"

O iyi değildi.

O gerçekten iyi değildi.

Hıçkırıyordu, titriyordu, dehşete düşmüştü.

Nedenini bilmiyordum ama benimle ilgili bir Şey olduğunu biliyordum.
Cehennemi yaşadığını biliyordum.

Jolie

Bana yaklaştığında Hell'in sesi farklıydı. Daha hafifti, içinde geliştiği karanlığa geri döndüğünü kanıtlıyordu. Woody geri dönmüştü, dehşete kapılmış bir çocuk önümde diz çökmüştü, bakışlarındaki şaşkınlıktan telaşlanmıştı.

Saklanmaya çalıştım, gitmesi için dua ettim. Ben kendi korkularımı kontrol edemezken, onun korkularını yatıştıracak gücüm yoktu.

Ama kalmadı. Kaldı.

Titreyen parmakları dizime yerleşti ve kaçmak için batabileceğim hiçbir yer yoktu, yine de denedim. Onu tokatlayıp uzaklaştırmak için reddetmemi bekledi. Uzaklaşmak için çılgılık atmamı bekledi.

Ama konuşmakta zorlandım.

Gözlerimi, vücudumda en az Cehennem kadar iz bırakmış olan yıpranmış halıdan kaldırdım ve onun gözlerini benimkilere bakarken buldum.

"İyi misin?" diye sordu, sanki ne yaptığına dair hiçbir fikri yokmuş gibi.

Çünkü ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Beni yalnız bırakın." Kelimeler dilimden düşündüğümünden çok daha hızlı döküldü. . ama hala sesleri çıkmıyordu.

Son birkaç dakika içinde pek çok kez yaptığı gibi yine yavaşça ve sertçe gözlerini kırptırdı.

"Jolie. " titreyen parmakları yanağımı okşadı ve ellerinin beni çok sıkı tutmasından bir çürüğün izini sürdü. "Ne oldu?"

Burun deliklerim genişledi ve oksijeni içime çektim. Oda sıcaktan havasız kalmıştı. Çalıntı seks kokusu havayı tıtsülüyor, Nessie'nin deyiimiyle gökkuşağı gibi kokan oda spreyini bastırıyordu.

"Kanaman var." Woody yere baktı, gözleri benim gözlerimi bacaklarımla arasında ağrının devam ettiği yere yönlendirdi.

Kısa kollu gömleğimi olabildiğince aşağı çekerek, mümkün olduğunca çok yerimi korumaya çalıştım. . ama bu imkansızdı. Gömlek kalçalarımı zar zor kavrıyordu; ipeksi saten hiç esnemiyordu ve durumuma hiç anlayış göstermiyordu.

Bacaklarım kırmızıya boyanmış, dizlerimin etrafında kan izleri oluşmuştu. İstirabımın ve Cehennem'in tacizinin onaylanması. Yüzüm buruştu, nefret çirkin bir çatık kaşın yüz hatlarımı bozmasına neden oldu.

Milimetrelerce geri çekilerek ondan uzaklaşmaya çalıştım. Duvardan düşüp iyiliğin hâlâ var olduğu başka bir âleme geçebilmek için dua ettim.

Aramızdaki santimler gittikçe azaldı, milimetreler buharlaştı. Nefesi yanaklarımdaki morlukları öpene kadar durmadı. Sıcaklığı bir şekilde acımı yatıştırıyordu. Bundan nefret ediyordum. Beni rahatlatmaya hakkı yoktu, kasıtlı ya da başka türlü.

Yüzüme dokunuşu şefkatli bir okşamaya dönüştü ve yüzlerimizi birbirine çekerken içgüdüsel olarak parmaklarım onunkileri kapladı.

Islak yanaklarım onun gözyaşlarıyla daha da ıslandı.

"Üzgünüm Jolie, her ne yaptıysa bunun için çok üzgünüm." Bir an için bana sarıldı ve ben de sadece buna izin verdim. "Çok üzgünüm."

Yüzüm geri çekildi, ondan uzaklaştım ve onun izin verdiği bir mesafe yarattım. "Onu kontrol etmeliydin."

"Nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Özür dilerim." Üzgün görünüyordu. . ama kelimeler sadece kelimelerdi.

Eylemler her zaman daha yüksek sesle konuşur.

"Şunu söylemeyi kes!" Yüksek sesle konuştum, öfkeyle patladım. "Sen sapkınsın. Bütün ailen sapkın."

Gözlerinin içine baktım, bu kadar kaybolmuş görünen bir çocuğa kızmak için mücadele ettim. Daha dün bana yaşamak için bir sebep veren çocuğu düşünüyordum. Gözlerimi kırptım,

Yüzündeki ifadeyi zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordum ama yüz ifadesi zihnimin tam ortasında duruyordu ve milyonlarca düşünce onun etrafında dönüp duruyordu.

"Ben ve Woodrow seni asla incitmek istemeyiz. Lütfen, bizi affet.

Cehennem eylemleri." Hâlâ sadece ismi mırıldanıyordu. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Lütfen, dene. Lütfen. Bizim için." Güzel gri gözleri yavaşça iki kez kırıştı. Karanlıkta gümüş gölgeler parlıyordu. Nefes alış veriş değişti, panikten onu daha da yok eden bir şeye dönüştü.

"Duş alabilir miyim?"

Soruma cevap vermedi ama ayağa kalkarak yükseldi. Parmakları elimi sardı ve beni yerden çekerek kapıyı bizden uzaklaştırdı.

"O. . . I. . . babamın diğerine yaptığı gibi seni incitti mi-"

Woody cümlesini bitiremedi çünkü cevabı biliyordu. Kasıklarına baktı - benden çaldığı her şey yapış yapıştı- gözlerini benden uzak tutmaya çalışıyordu, kanıyordu ve hırpalanmıştı.

Orada bulunmadığı için ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Ben de hiçbir anlamadım. Hangi diğerlerinden bahsediyordu?

Daldırdığı gözlerini parmaklarımın ucuyla çenesine doğru yönlendirdim, kendi gözlerini incelemeyi bitirdiğinde gözlerinin mahrem bölgelerime yakın bir yerde dolaşmasını istemiyordum.

Vücudundaki morlukları fark ettiğimde, ten tene temas gözyaşlarımın daha fazla akmasına neden oldu - dün orada değillerdi.

Kışkırtılmıştı. Benimkinden farklı ama aynı derecede travmatik bir şekilde istismar edilmişti.

Buraya geldiğimde. . o zaten buradaydı, odasına kapanmış, menzili dışındaki şeyleri kontrol etmeye çalışıyordu.

Ama sonra babası eve geldi, benden daha fazla içki kokuyordu. Saçımdaki pis tükürüğünden votka kokusunu alabiliyordum.

Woody ne düşündüğümü biliyormuş gibi iki kez göz kırptı.

Parmaklarımı oynatmaya fırsat bulamadan parmaklarımın altında seğirdiğini hissettim ve sonra kapıyı arkasından çarparak benden ve odadan uzaklaştı.

Onu takip edecek cesareti kendimde bulamadım.

Ville'in yatak odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını ve dev ayaklarının koridorda ilerlediğini duyduktan sonra kapıyı açmaya bile cesaret edemedim.

Oyuncak sandığını kapıya doğru ittim. Yan taraftaki şifonyeri de. Nessie'nin tüm oyuncaklarını aynı yere ittim, girişi bloke ederken göğsüm endişeyle inip kalkıyor, bunun beni güvende tutmaya yetmesi için dua ediyordum ama yetmeyeceğini de biliyordum.

Yatağa çarpıncaya kadar geri adım attım, kapının açıldığını duyup duymayacağımı merak ederek, çünkü duyularım beni zaten bir kez yanıltmıştı.

Duş almak istedim ama bunu yapacak kadar güvende hissetmiyordum.

Ville, Wynter'ın yakında evde olacağını söyledi. Güvende olacaksam bekleyebilirdim.

Onun bu iğrenç planın içinde olduğuna inanmıyordum. Woodrow bana Ville'in karısından bir şeyler sakladığına dair ipuçları vermişti. Buna inanmak zorundaydım.

Bilmediğine inanmak zorundaydım.

Onun bildiği düşüncesi beni hasta ediyordu. Tenime sinen koku da midemi bulandırdı ve boğazıma tırmanan şarap kusmuğuyla birlikte duygularımı yutmak zorunda kaldım.

Eğildim, sanki her şeyi dışarı çıkarmaya hazırmışım gibi -tüm hastalıklarımı. . tüm acımı.

Ama hiçbir şey gelmedi. . gözyaşlarından başka bir şey gelmedi.

Halının üzerinde sessizce hıçkırdım, parmaklarım rahatlamak için halının üzerinde dönüyordu. Hiçbir hayal bana huzur getirmedi. Hiçbir şey beni hissettiğim acıdan uzaklaştıramadı.

Zaman akıp gidiyordu. Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bunun ve diğer her şeyin anlamını yitirmiştim. Ben saatlerce saate bakarken fuşya rengi bir atın kuyruğu rakamların etrafında hareket ediyordu.

Nessie'nin uykusunda hıçkırdığını duydum, hala doldurulmuş hayvan ordusuyla çevriliydi. Ama beni uyandırdı. Uyandığında beni böyle bulmasını istemedim, özellikle de duyduklarından sonra. . . *"O da katılabilir."*

Bu sözler kafamın içinde tekrarlanıyor, bacaklarımın arasındaki acı kadar bana işkence ediyordu.

Woodrow'un da kız kardeşi Woody'ye zarar vereceğine inanmıyordum. Ama Cehennem'in ne kadar ileri gidebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ben de yer değiştirdim. Saten şortumu bacaklarımın arasındaki kanı silmek için kullandım, sürekli olarak ağrıyan bir noktaya her çarptığımda ürperdim.

Halının üzerindeki kan lekelerine baktım, yarın onları temizlemem gerektiğini biliyordum. Yanında kalan lekeyi de temizlemem gerektiğini biliyordum.

-Başka birinin DNA'sı halıya bulaşmış.

Şifonyerden yeni bir şort almak için hareket ettim, eski şortu çekmecemin arkasına sakladım ve Ville'in koyduğu gece lambasını söndürdükten sonra karanlıkta giyindim.

Daha fazla görmek istemedim. Bu odayı ve içinde olan her şeyi unutmak istedim.

Işığı tekrar yakmak için dönmeden önce yatağa doğru üç adım attım. Daha güvende hissettim. Karanlıktan hoşlanmıyordum, çünkü gözlerimi kırpma için her kapattığımda ve karanlık beni çevrelediğinde, bu gece bu odada neler olduğunu görüyordum.

Acı çekerek yatağa girdim. Her gece olduğu gibi günlüğümü yastığının altından çıkarmadım. Bunun yerine, battaniyeleri başımın üzerine çektim, gerçekliği bloke ettim, beni dinleyecek herhangi bir tanrıya başka bir dünyaya kaymama izin vermesi için dua ettim.

Bölüm II

Woodrow, on yedi yaşında.

I Gözlerimi açar açmaz yatağımı terk ettim; kendime gelmem ya da yerde açık bırakılmış günlüğü fark etmem için zaman tanımadım.

Tamamen çıplak uyuduktan sonra üzerime bir şeyler giymem gerekiyordu.

Kapıya doğru baktım, sandalyem her zamanki gibi kolun altına sıkışmıştı. Yaşadığım beyin sarsıntısı nedeniyle, kendim olduğum zamanlardaki olayların -değişimler arasındaki olayların- çoğunu hatırlamıyordum.

Dün gece, Cehennem beni kurtarmak için devreye girmeden önce babam beni öldüresiye dövmüştü. Ama kim bilir başka neler yapmıştı. Düşündüğüm kadar kötü olamazdı, çünkü dün gece kendim olduğuma dair tek anım, babamın odama gelip içimdeki canavarı nasıl kontrol ettiğimle gurur duyduğunu söylemesiydi.

Kontrol bende değilmiş gibi hissediyordum. Elimden kayıp gittiğini hissettim. Cehennem, tekrar yüzeye tırmanıyor.

Babam kapı aralığından bana gülümserken cevap vermedim, gömleğine kan bulaşmıştı, nefesinde alkol vardı, elinde yeni bir şişe vardı ve onu almak için dışarı çıkmış olmalıydı. O gider gitmez kapıya barikat kurdum ve yatağa yığıldım. . önceki dakikalar da dahil olmak üzere her şey kafamı karıştırmıştı.

Ona güvenmiyordum. Cehennem hayatımın birkaç saatini daha devralırken, bu harap odada kim bilir ne yaparken kendime güvenmedim.

Örtüler hâlâ bıraktığım gibi duruyordu, yatağımdan yarıya kadar sarkmışlardı.

Vücudumdaki ağrılar ve her yeri kaplayan morluklar, canavarı nasıl kontrol edebildiğimi merak etmemi sağladı. Cehennem, yatak odamın zemininde duran kırık cam parçalarından biriyle babamın boğazını nasıl kesip açmamıştı.

içine gömülürken vücudum bana acı veriyordu. Bu odada bir ayna olsaydı, beyazdan çok mavi ve morun tonlarında olduğumu görürdüm. Barney ile diğer tüm şirinlerin bayıldığı o dişi şirinin aşk çocuğuna benziyordum.

Üzerime bir tişört geçirdim, bedeni beni boğduğu için minnettarım. Çürüklerime baskı yapmadığı için minnettarım.

Yere çöktüm, parmaklarım günlüğü çarşafplarımın altından çekip çıkardı, rahat bir okuma pozisyonuna getirdim ve düğmeler arasında yaptığım her şeyi hatırlamaya çalıştım.

Hiçbir şey hatırlamıyordum. . ama bir şekilde kendimi yaşayan en kötü insan gibi hissediyordum. Son anılarımın yerini boşluklar dolduruyordu. Ama Cehennem'in eylemlerini hayat hikayelerimizle dolu bir kitapta dile getirdiğini biliyordum çünkü tanımadığım bir sayfada açıktı. . . ve mavi kalemle yazılmıştı.

Hiç yapmadığım bir şey, her zaman siyahı tercih ederim.

Bakmaya korkuyordum ama dün gece burada ne olduğunu öğrenmem gerektiğini biliyordum.

Koyu mavi sözcükler sayfadan bana gülümsüyordu. Kalem hâlâ orta sayfadaydı, görünürde kapağı yoktu, mürekkebi kurumuştı.

Yazdığı kelimeleri tarayarak başımı salladım. Bu kadar basit bir eylemi yapmak için boğazımdaki acıyı görmezden gelmem gerekiyordu. "Hayır, hayır, hayır."

Parmaklarım yüzüme yayıldı, bir gözyaşının sayfaya düşmesini ve solak olmamız sayesinde Cehennem'in son girdisinin mavi mürekkebini zaten olduğundan daha fazla bulaştırmasını engellemek için zamanında değil.

O kadar çok boktan şey yapmıştı ki; annemi bıçaklamıştı, nedeni boş bırakılmıştı, bu yüzden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Okumaya devam ettim, keşke orada dursaydım.

Onu incitti.

Benim kızımı.

Ve bununla gurur duyuyordu.

Daha fazla gözyaşı döküldü ve neredeyse kelimeleri anlamayı bıraktım. Yerdeki bardağa onu boğazımdan geçirmenin ne kadar acı verici olacağını merak ediyordum. Ama ne kadar kötü olduğunu bilmeliydim ve başka bir şey yapmadan önce bunun için özür dilemeliydim.

girdiğimde çok sıkıydı. Ama hoşuma gitti.

O . Ona dokunmamdan hoşlanmıyordu.

Ağladı, durmam için yalvardı.

Ama ben yapmazdım.

Belki de sevgili babacığının tüm bu süre boyunca bizi izlediğini duyunca mutlu olursun. Bir kez olsun bizimle gurur duydu.

Tebrikler Woodrow, dün gece bekaretini kaybettin ve bunu sevdiğin kızla .

Hıçkırıklara boğuldum, kendimi hayal bile edemeyeceğim kadar hasta hissediyordum. Bir elim ağzıma uzanırken, diğer elim gecenin ayrıntılarını odanın öbür ucuna fırlattı. Ayağa fırladım ve kapıya doğru koştum, sandalyeyi yolumdan çektim, uzaklara düşerken çıkardığı gürültüyü umursamadım.

Koridora adımımı attığımda babamın annemi odaya sürüklediğini gördüm; annem topalladığı için kalçasına bir bandaj sarılmıştı.

"Anne. . . ." Konuşmaya çalıştım ama olduğum yerde kalakaldım.

"Seninle konuşmak istemiyorum." Sesi soğuk ve mesafeliydi ama bu yeni bir şey değildi.

"Anne, çok özür dilerim." Bir adım öne çıktım, elimi ona uzattım. Her zamanki gibi arkasını döndü, yine her zamanki gibi benden kaçtı.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum."

"Merak etme tatlım," dedi babam, onun neredeyse tüm ağırlığını kabul ederek. "Dün gece onu kontrol etmenin bir yolunu bulduk."

Ona bakmak için boynunu büktü.

Sözleri ağızımda nefret uyandırmıştı ve bu tadı ağızımda hissetmek istemiyordum. "Kapa şu lanet çeneni. Ne yaptığını biliyorum!" Yaklaştıkça sesim daha da yükseliyordu. Kısmen annemin gözünü korkutmak istemediğim için, ama çoğunlukla başka bir değişim riskini almak istemediğim için kendimi kontrol ettim. Acı dolu bir nefes verdim -hak etmediğim bir nefes- ve sonra devam ettim, "Ona bunu yaparken nasıl arkana yaslanıp izleyebildin! Nasıl gurur duyarsın!"

"Woodrow, Tanrı'nın bazen gizemli yollarla çalıştığını öğrenmenin zamanı geldi. Bunu yapmak seni kontrol ediyor. Bu bize bir aile olarak yardımcı olur. Önemli olan ailedir."

"Peki ya o?" Koridorda Jolie'nin kaldığı odayı işaret ettim. "Onu bu aileye kabul ettik!" Duygularımla mücadele ediyor, onları yüzeye çıkmaktan alıkoymaya çalışıyor ve başaramıyordum, belki oraya vardıklarında onlarla uğraşan ben olmayabilirdim.

"Düşündüğün kadar kötü değil, evlat. Bu şekilde, o yaşıyor. . . sen uslu durduğun sürece. Başka bir efendi onu zamanında öldürürdü. Sen bunu yapmak zorunda değilsin. Onu istediğin gibi kullanabilirsin. *Onu* hizada tutmak için."

"Benden beklediğiniz gibi ona zarar veremem. Bunu ona yapamam. Onu seviyorum. Ona bir daha böyle bir şey yapmak istemeyecek kadar çok seviyorum." Anneme baktım, ben doğmadan önce kayıp giden ruhuma ulaşmaya çalışıyordum. "Anne, lütfen-" diye yalvardım bileğimdeki boncukları tutarak.

"Ne olduğunu bilmiyor ve şu anda bunu tartışamayacak kadar ağrı kesicinin etkisinde!" Babamın sert sşzleri sşzşmş kestti.

"Ona bir daha zarar vermeyeceğim." Ama başımı onaylarcasına sallayarak kendimi incittim.

"Zamanla gşreceksin." Gşldş ve nefesinden yayılan votka kokusu burun deliklerime doldu ve beni boğdu. Bu sabah daha fazla işmişti. "Ne de olsa sen babanın oğlusun."

"Yapmayacağım. Ben senin gibi değilim. Olmayacağım." Bunu o kadar şok sşyledim ki, kendimi ikna etmeye şalışıyormuşum hissettim.

"Beni yatağa gştşr." Annem konuşmamızı bitirmişti ki Jolie'nin odasının kapısı açıldı ve dikkatimi koridora çekti.

Bir anlığına geri dşndşm. "şzşr dilerim anne. Beni affet." Ama kapı yşzşme çarparken beni duymadı.

Jolie

Kapıyı açmaya korkuyordum ama Nessie annesinin sesini duydu ve onu görmeye can atıyordu. Onu burada tutabildiğim kadar tutmuştum zaten.

Duvardaki saate baktım, at kuyruğu pembesi, gözyaşı lekeli gözbebeklerim de dahil olmak üzere buradaki diğer her şey gibi tekrar dönüyordu. Akrep yeni bir dakikaya yaklaşıyordu. 12:05.

Nessie'nin midesi yine guruldadı. Uyanalı çok olmamıştı ama otuz dakika boyunca sesler çıkarmış, antika bir bebek evinin parlak renkli keçeli kalemlele engel olmuştu.

Bir zamanlar çok sevdiği yaşlı büyükannesine ait olan, yüzü birçok resim çerçevesinin içinde duran, gülümsemesi çoğu zaman koridorların karanlığını aydınlatan tek şey olan, elden düşme, güzel ve pembe ev, harabesine bakılırsa daha önce birçok kez onursuzlaştırılmıştı.

"Annemi görebilir miyim?" Bana baktı, güzel yüzünde umut vardı.

Bir an ona baktım, travmamın izlerinden sadece bir metre ötede oturuyor olmasından nefret ediyordum. Ona burnumun kanadığını söylemiştim; masumiyetine kolayca inandığı bir yalandı bu.

Bugün halsizdi, yavaşça ayağa kalkıyordu. Yarı yarıya benim akşamdan kalmalığımı yansıttığını düşündüm.

"Tabii ki." Onu kapıya kadar geçirdim, titreyen ellerimle mobilya parçalarını ve oyuncakları teker teker çıkardım.

Küçük yüzü bana baktı. "Artık korkmana gerek yok. Woodrow geri döndü; onu duyabiliyorum. Kötü olan gitti." Hâlâ onun adını söylemiyordu, adaşından onu çağırmasından çok korkuyordu.

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım ve koridora çıktım. Koridora baktım, Woodrow'un biriyle yaptığı konuşmayı gördüm.

Ailesi. Buradan bile yüzündeki pişmanlığı ve stresi görebiliyordum. Odanın içine girip kapıyı çarparak kapatmadan önce gözlerini kısarak bana bakan Ville'in yüzünde ise hiçbir şey göremedim.

Midem çalkalandı ve bu hareket dün gece gördüğüm tüm kâbusları canlandırdı. Zar zor uyuyabildim, çünkü ne zaman uyumaya çalışsam, tacizim tekrar oluyordu. Sadece kabuslarımda Ville sadece izlemekle kalmıyor, aynı zamanda bana katılıyordu.

Nessie enerjisini topladı ve koridor boyunca koşarak, "Anne, anne!" diye cıvıladı.

Ailesinin odasında kaybolduğunu görmedim. Woodrow'la birbirlerini görmezden geldiklerini de görmedim, tipik bir kardeş gibi, sanki aralarındaki bağı zorlayacak hiçbir şey olmamış gibi, bacakları ters yönde tıngırdıyordu. Bana doğru.

Çoktan arkamı dönmüş, sallanan bacaklarımdan üzerinde sağdaki son kapıya, banyoya doğru koşmaya çalışıyordum.

"Jolie. . . Jolie, bekle!"

Hareket etmeye devam ettim ama Woodrow hemen yetişti. Beni kendine doğru çekerken konuşma yetisini kaybetti. Ben de konuşamıyordum ve artık duygularımın üzerine çöken alkolün etkisi tamamen geçtiği için kendimi dehşete düşmüş hissediyordum.

Gözlerim kocaman, ağzım açık, vücudum titreyerek ona baktım. Arkadaki sert duvar ayakta durmama yardım etti.

Elleri yüzümün her iki yanına geldi ama bana dokunmadı. Bunun için Tanrı'ya şükrettim.

Yüzünü çürükler kaplamıştı, kuru kan vardı. Muhtemelen dün gece babası tarafından hediye edilmişti ama karanlık, korku ve şarap hepsini fark etmemi engellemişti.

Elleri beni içine çekti, parmakları duvara yayıldı, soğuk sıvaya karşı daha soğuk bir dokunuş. Dizleri büküldü ve alını aşağı inerek benimkine dayandı.

"Lütfen. ." Başka bir şey söylemedim ama o ne istediğimi . Uzay.

Bir an için geri çekildi ama uzak kalamadı.

Alını tekrar benimkine geldi; alınıdaki soğuk ter yüzünden benimkine sıçradı.

Eli hareket etti ve belime doğru yöneldiğinde gözlerim de onunla birlikte hareket etti.

Kontrolümü kaybettim, bedenim bana ikinci kez ihanet etti. Bacaklarımdan aşağı sıcak bir iz aktığını hissettim ve su bedenimi terk ederken yandım.

Az önce getirmiş olabileceğim şeyden korkarak daha sert sallandım.

Ağzım genişledi, ona temizleyeceğimi söylemeye hazırdım ama kelimeleri dile getiremedim. Ağzım sürekli çabalasa da hiçbir kelime söyleyemiyordum.

Zeminin yüzde yüzünü kaplayan yolluklara bulaşan ve giderek büyüyen su birikintisine bakarken kekeledim.

Ayak parmaklarının arasından yayılan pisliği umursamadan biraz daha yaklaştı. Gözleri sadece bir saniyeliğine düştü ve yüzüme tekrar baktığında, gözlerim kapalı olsa bile ifadesindeki acıyı görebiliyordum.

Ville'in balgamına bulanmış sıkı buklelerimi parmaklarının arasına alırken eli titredi ve tüm vücudumun titreşimlerine uyum sağladı. Saçlarımı kulaklarımdan arkasına sıkıştırdı ve bana fısıldamaya hazır bir şekilde eğildi. .

İşte tam o anda kelimelerimi buldum, ne kadar sessiz olsalar da. "I.

. . I. . . Ben temizlerim." O kadar şiddetli titredim ki öleceğimi sandım.

"Merak etme. Siktir, ben. . . ." Alt dudağını ısırıldı; daha birkaç gece önce emmekten çok mutlu olduğum bir parçasını. Onun o kısmına, o anısına odaklanmak beni bir kez daha aceleyle uzaklaşmaya itti, ama o

Sonunda belimi kavrayan eliyle beni durdurdu ve kendisine doğru çekti. "Özür dilerim."

Beni çok yakın tutmadı, sadece özrünü görebileceğim, hissedebileceğim kadar yakındı, ben kendimi geri çekmeye çalışsam bile. "Dün gece yaşadıkların için çok üzgünüm."

"Lütfen izin verir misiniz; henüz duş almadım."

Zar zor başını salladı ama bedenimi kavrayışı gevşedi. Ayaklarımızın arasındaki ıslak lekeye bir kez daha baktım - bu evdeki halıya sürdüğüm bir başka leke.

"Anladım," dedi bana, kelimeleri neredeyse sessizdi.

Beni , bacaklarımı sallayarak geceki istismarımı belli ediyordu. Her adım, aynı nedenden doğan farklı nedenlerle ikimize de zarar verdi.

Banyo kapısını tıklatarak kapattım, fayansların üzerinden duşa doğru ilerlerken dengem azalıyordu.

Güneş ışığı içeri sızıyor, burayı evin en aydınlık odası yapıyor, Nessie'ninkiyle yarışıyor ve ona üstünlük sağlıyordu.

Elim çıkıntının üzerindeyken, kararsız bacaklarımla ayaklı küveti monte etmeye çalıştım. Denge benim arkadaşım değildi ve bana yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı.

Yuvarlandım ama sert darbeye hazırlıklı olmama ve sertleşmeme rağmen yere çarpmadım.

Woodrow'un kolları beni sardı ve ben onun bedenine girdim.

Hızla döndüm, ayaklarım yerde bir çeşit denge buldu. "Dokunma bana!" Öfkeyle, korkuyla ve acıyla tükürdüm.

Ellerim göğsünde düzleşti ve onu benden uzaklaştırmaya zorladı. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak bana tehdit olmadığını gösterdi.

Kapıya baktım, kapalıydı. Bir an için buraya nasıl bu kadar sessizce girdiğini merak ettim ama sormadım. Onunla konuşmak istemedim.

Gece boyunca milyonlarca kâbus gördüm. Ve her biri beni bununla başa çıkacak kadar güçlü olmadığımı bir öncekinden biraz daha fazla ikna etti.

"Lütfen beni rahat bırak," diye yalvardım, gerçekten yalvardım.

"Lütfen." "Lütfen, bunu yapma. Konuş benimle." Elime uzanmaya çalıştı.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Banyo yerine duş almaya karar verdiğimde ellerimi arkamda birleştirerek geriye doğru kaydım.

Her açıdan daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Öncelikle, birleşik pisliğimizin içinde oturmak zorunda ve sadece benim için, kapısını kapatıp Woodrow'u dışarıda bırakabileceğim küçük bir odaydı.

Dönüp içeri girdim ve kapıyı kapattım.

Duş kolunu ve hâlâ kıyafetlerimin içindeyken spreyn yüzüme çarpmasına izin verdim. Woodrow buradayken, hüzünlü gözleri hâlâ üzerimdeyken soyunamazdım.

"Lütfen. . ." Gitmesi için bir kez daha yalvardım.

Ama geriye kalan tek şey gözleriydi; bir saniyeliğine yüzümü bırakıp kendi kafasının içinde bir yere kaydı, sanki dün gece olanların tekrarını görmeye çalışıyordu.

Duvardan aşağı kaydım, fayanslar ıslak gömleğimi arkadan sürükleyerek yorgun bedenimde daha fazla ağrı yarattı. Gözlerimi kapattım ve altına dolan suyun içinde otururken hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Duş kapısının açıldığını duydum ve Woodrow'un da soyunmadan içeri girdiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Geri çalıştım, nereye, söyleyemedim.

Ayaklarım suda, en son kim duş almış ve temizlememişse onun sabun kalıntıları üzerinde kaydı.

Gri terleri duş spreyinin altında koyulaşırken bana doğru alçaldı, elleri etrafımda, yüzümü - acımayan tek - duvara çarpmamı engelledi.

Bu bir yalandı. Yüzüm acıyordu. . çok ağlamaktan. Acımasız parmaklarının yanağımda yarattığı lekeden.

"Yapma. Lütfen, yapma." Beni içine çekti, ben de izin verdim ama sadece seçeneklerim çok sınırlı olduğu için. Ve savaşım bitmişti.

Belki de duş o kadar da iyi bir fikir değildi.

Beni kucağına oturttu ve ben de bacaklarının arasındaki silahın zaten sebep olduğu kötü muameleyi daha da derinleştirmesinden ve her tarafıma kusmama neden olacak duyguları ateşlemesinden korkarak uzaklaşmaya çalıştım.

Çenesini nazikçe omzuma koydu. Bir yanımlı onu dürtmek ve boğazından yakalamak istiyordu, böylece bir miktar acı hissedebilirdi. Ama parmakları sırtımda gezinirken, elleri hâlâ titriyordu, bir tür acı hissettiğini biliyordum. Saçlarımın kalınlığına sokulurken acıyı yatıştırmak istiyordu.

Geriye çekildim ama sadece yüzündeki acıyı görebilecek kadar, benimkine yakın bir şey olup olmadığını anlamak için.

Tekrar göz kırptı. Güzel gözler -hüzünlü ve ağlamaklı- evlerinden gelen gözyaşlarını akıtıyordu. "Özür dilerim. . çok üzgünüm, Jolie." Sertçe yutkundum, kuru boğazı ona acı veriyordu.

Üzerime eğildi, duvara doğru çöktü ve beni fayanslara sabitledi. Elleriyle bana barikat kurması beni korkutmalıydı ama bugün ilk kez korkmuyordum. Alnı omzuma dayandığında değil.

Hızla geri çekildi, benden uzaklaştı, önemli olanın acısı olmadığını fark etti. Benimdi.

Ellerim yukarı kalktı, omuzlarına dokundu, parmaklarım omuzlarına gömüldü ve uzaklaşmasını engelledi.

Dokunuşum gövdesine indi, göğsündeki atışa yayıldı. Benimki gibi kırık kalbine.

Son birkaç dakikadaki mücadelem üst düğmelerimden birini daha açmış ve küçük göğsümün dışarı çıkmasına izin vermişti. Ama onun ahlaki değerleri - sadece kendi gerçek benliği olarak hissedebildiği- beni içine sokmasına neden oldu.

"Hazır değildim," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi neredeyse sessizce. *Ben de bilmiyordum.*

Beni ileri doğru sürükledi ve ben de ona çarptım. Kalplerimiz birbirimizin göğsüne çarpıyordu. Kollarım mor tenine dolandı ve onu çok sıkı sıkarak acı çekmesine neden oldum ve bunun için kendimi suçlu hissettim. Ve bunun için daha çok ağladım.

Neredeyse hiç ses çıkarmadan ona doğru hıçkırdım. O da sessiz kaldı, ben dağılırken bana sarıldı, tüm kırık parçalarımı ona verdi.

"Özür dilerim," dedi yine.

"Canımı yaktı Woodrow," dedim, saçlarımla gizlenmiş, başım hâlâ onun bedenine yaslıydı.

"Yaptığını biliyorum ve çok üzgünüm. Keşke bunu daha iyi hale getirebilseydim." Parmakları hareket etti, sırtımda ve kolumda aşk kalbi gibi hissettiren küçük desenler çizdi.

"Sen olmadığını söylediğini biliyorum."

"Öyle değil. Hiçbirini hatırlamıyorum. Jolie, ben o değilim. Sana asla zarar vermem."

"Ama bu senin bedenindi. Senin dokunuşundu. . ve artık farklı hissedip hissetmeyeceğimi bilmiyorum." Elim tekrar göğsüne, yükselip alçalan göğsüne gitti.

"Lütfen. . . Ben o değilim." Beni ikna etmeye çalışırken sesi kırıldı. "Bana buna degeceğimi söyledin; izin ver sana gösterebilirim, olabilirim."

"Ama onu kontrol edemiyorsun, yani bu tekrar olabilir, değil mi?" Sessizliği cevap verdi.

"Sana benden gelen dokunuşların iyi hissettirebileceğini göstermeme izin verir misin?" diye sordu, yalvarışını görebilmem için bizi hafifçe ayırdı. "İzin ver acını dindireyim."

Cevap vermediğim sürece bana dokunmadı.

Dilim ağzımın içinde geziniyor, oradaki kuruluğa sürtünüyordu. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Suyu ihtiyacım vardı. Arkama yaslanıp yukarı bakarak ağzımı iyice açtım ve duş spreyinden damlayan taneciklerin ağzıma düşmesine izin verdim.

Kendimi onun kucağından ittim ve ağzımdaki kuruluğa aldırmadan, "Bence gitmelisin," dedim.

"Yapamam. . Yapamam. Aramızda böyle bir şey bırakamam." Yavaşça başını değil, sadece gözlerini çevirdi. Eli gözündeki bir damla yaşı silmek için bedenimden ayrıldı ve hayır dediğime saygı duyarak dokunuşuma karşılık vermedi. Aramızdaki mesafeye saygı duyarak.

Ben de gözyaşlarımı sildim.

"Ne olduğunu nereden biliyorsun?" yere indirmiş, ıslak giysilerime bakarken ve dün gecenin acısı hâlâ şortumun nane rengi kumaşından sızarken sordum. Şanslıydım ki Nessie o sersem haliyle bunu fark etmemişti.

"Yazdı. Kına yaktı." Woodrow'un gözleri, solgun yanaklarındaki kızarmayla eşleşecek şekilde kan çanağına dönmüş bir halde tekrar bana baktı. Uzun parmakları

Bileğinde tespih vardı. Kendi kendime onları takmak için bir yanağı olduğunu düşündüm. "Bana babamızın izlediğini söyledi."

Ses kutumdan yükselen şeytani yorumu yuttum. Bu nefreti dünyaya taşımanın bir anlamı yoktu, hele ki yanlış kişiye veriyorsam.

"Lütfen beni affet, Jolie. . . Çok şey istediğimi biliyorum. Kendimi affedemezsem, senden nasıl affetmeni bekleyebilirim ki?"

"Ya ben de yapamazsam?"

Burun delikleri alevlendi, hak etmediğini düşündüğü derin nefesler aldı. "Deneyebilir misin?"

"Bu benim ilk seferimdi, Woodrow. *Benim ilk seferimdi* ve böyle oldu! Böyle olmamalıydı! Sana özel olmasını istediğimi söylemiştim."

Tekrar yutkundu. Boğazına tırmanan mide bulantısını yuttu. Eli hareketini örtmek için hareket etti, artık aramızdaki güven yok edildiğine göre bunu yapmak zorunda olduğunu hissediyordu.

"Keşke geri alabilseydim."

Ben de aynı imkânsız şeyi dileyerek başımı salladım.

İkimizin de konuşmadığı dakikalar geçti.

Ve sonra sessizliği bozdu. "Seninle bu anı yaşayabilir miyim? ... son anımız olsa bile?"

Bir şey söylemedim ama elleri bana uzandığında dokunmasına da engel olmadım. Beni tekrar kollarına almasına izin verdim, bacaklarımdaki solmuş lekeleri yıkarken başımı göğsüne yasladım.

Bu pozisyonda karnının döndüğünü, her sinirinin fokurdadığını hissedebiliyordum.

Bir sünger ve sabuna uzandı, daha sert kirleri nazikçe ovaladı.

Onun burada olması artık umurumda değildi. Artık hiçbir şey umurumda değildi, kiri tenime hapseden kıyafetlerden kurtulmaya ihtiyacım vardı. Şorttan sıyrıldım ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

Malzemenin geçmesi için ellerini kaldırdı ama gözleri saygın yerlerinde kaldı.

Giysileri yanıma koyarak süngeri elinden aldım, parmaklarım onunkilere değerken titriyordu.

Süngerin üzerinde biraz daha su gezdirdim ve bacaklarımın arasına götürmeden önce fazlasını sıktım. Biraz soğuktu ve bu soğukluk cehennem alevlerinin verdiği kalıcı yanmayı yatıştırmak için çok az şey yaptı. Woodrow'un ayrılmış bacakları arasında daha derine inerek ürperdim.

Ellerini onu destekleme pozisyonundan beni destekleme pozisyonuna getirdi ve omuzlarıma yerleştirdi. Saçlarımı geriye doğru çekti ve en tatlı çilek kokulu şampuanla benim için yıkadı.

Normalde kullandığımdan biraz daha fazla kullandı ama itiraz etmedim. Kendi kanımdan, terimden, gözyaşlarımdan ve Ville'in kafa derime yapışmasındansa birkaç düğüm olması daha iyiydi.

Nazik parmaklarıyla başıma masaj yaptı ve ardından portatif duş başlığına uzanarak, kabarcıkları temizlemek için sıcaklığı biraz daha sıcak bir hisse ayarladı.

Üzerimize yağmaya devam eden duşu tekrar sehpasına yerleştirmeden önce saçlarımdan öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve benim ağzımdan da aynı kelimeler döküldü.

Gitmek için döndü, kapıyı açtı, ama kapıyı kapattığında ayaktaydım, yontulmuş ayak tırnaklarım bir kadın olmayı umduğum gerçeğiyle alay ediyordu.

İçinde durduğum su birikintisinden bana bakıyorlardı.

Parmaklarım yüksek sıcaklıktan buharlaşan camı araladı. Bana döndüğünde o da aynısını yaptı.

Başımı salladım, sessiz bir yalvarış. . *"Gitme."*

Ve yapmadı.

Parmaklıktan temiz bir havlu alarak kapıyı açtı ve beni kollarına bıraktı, havlu beni sıcak tutmak için etrafımı sarıyordu.

Sonra birlikte yere düştük, farklı bir su birikintisinin içinde oturduk.

-İkimizin de gözyaşları yüzünden.

Bölüm 12

Woodrow-günümüz

"W Neden bu kadar terlisin?" Jolie sorusunu sormadan önce yatağımın başucuna koyduğum saate dönmemi bekledi.

Aynı anda hem bana bakıp hem de benimle konuşmayı kendine yediremiyordu.

Bir süreliğine uykuya dalmıştım; dönen başımın yumuşak bir yastığın rahatlığına ihtiyacı . Ama uyku benim için huzurlu bir zaman değildi. . canavarlar karanlıkta pusuya yatmış, gölgelerden acı dolu anıları sürüklüyorlardı.

Ben onun yanında dönüp dururken, Jolie sunulan her şeyin tadına bakarak midesini doldururken kaçmayacağına güvenmiştim.

Yüzü açıkken fazla ileri gitmeyeceğini biliyordum.

Yanılıyor olsaydım bile, şu anda onu kovalayacak enerjim olmazdı.

Bugünlerde hep yorgundum ve uyuşuklukla mücadele etmek giderek zorlaşıyordu.

Dev yatakta aramızdaki boşluğu bir boşluk kaplıyordu. Kenara o kadar yakın yatıyordu ki, biri bende bir hastalık olduğuna yemin edebilirdi - ona bulaşabilecek bir hastalık.

Muhtemelen bu sabah gerçekten kimin uyandığını görmekten korkuyordu.

, hâlâ bendim. Şimdilik.

Ruhum parıldayan tenimden dışarıya doğru titreşiyordu.

Sendeleyen nefeslerimi, onları çalan kâbustan geri almak için mücadele ettim.

Saatimin büyük beyaz kadranı bana günle yüzleşmek için çok erken kalkmış olduğumu söylüyordu. Çünkü gündüz değildi. Oda sahte bir ışıkla aydınlatılmıştı.

Işık. Yatağının başucundaki lamba, gözlerini yormadan e-Kitabını okumasını sağlıyordu.

Perdeler çekiliydi; ortadaki hafif çatlaktan içeri güneş girmiyordu.

"Daha uyumadın mı?" Gözlerinin pembeleşmiş beyazlarını inceleyerek sordum.

"Henüz değil. Kitabımı bitirdim." "Çok çabuk oldu."

"Yarın başka bir tanesine başlayacağım. Kafamı dağıtmamı sağlıyor ve bu iyi bir şey." Sözlerinde iyimserlik vardı ama ses tonu bunun tam tersiydi.

"Hayaller ne zaman başladı?"

"Görünüşe göre bu bir TSSB başa çıkma mekanizması, ya da bana öyle söylendi. Babamın öldürüldüğü gün başladı."

"Buna inanmıyor musun?" Başımın altındaki tek yastığımı ayarlayarak arkama yaslandım. Çok yüksek bir yere çıkamazdım.

"İlk başta anlamadım. Bir akıl hastalığı geliştirdiğimi düşündüm. Aklımı kaçırdığımı düşündüm ama umursamadım çünkü acımı hafifletiyordu. Şimdi ise ne olduğunu görüyorum. Tüm travmalarımdan önce yoktu. Tüm kayıplardan önce. Ve başa çıkmama yardımcı oluyor. Ama her zaman farkındayım. Ruh sağlığı bozukluklarında durum her zaman böyle değildir."

Başımı sallamaya çalıştım ama kuru boğazım bunu rahatça yapmama izin vermedi. "Yatağın üzerinde hâlâ bir şişe su var mı?"

"Muhtemelen."

"Bir bakabilir misin?"

Teninden yayılan *senin için hiçbir şey yapmak istemiyorum* tavrını hissettim.

"Jolie, senden kızım olmanı isteyebilirim ya da benim kölem olduğun için dediklerimi yapmanı talep edebilirim." Bu yorumu yapmak istemedim. Ona istemediği bir şeyi asla yaptırmazdım, en azından bu halimle. Ama acım konuşuyordu. . ve bu yorumun onu istediğim konuşmaya daha fazlasını getirecek kadar kızdıracağını biliyordum.

"Ben senin kölen değilim."

Neredeyse gülecektim, benim kızım olmaya nasıl itiraz etmediğini merak ediyordum.

Ama gülmek de çok acı veriyordu.

Suyu buldu ve nereye isabet ettiğini umursamadan bana doğru fırlattı. Kafamın içinde bir taklaya ve bu odada bir savaşa neden olup olmadığını umursamadan.

Suyun ağırlığı göğüs kafesime çarptığında şişe çatırdadı.

Kapağını açtım ve bir yudum aldım.

Bu her şeyden daha çok acıttı. Lanet olası gözlerimi yaşarttı.

"Biraz dinlenin. Yarın yoğun bir gün olacak." "Öyle mi?"

"Bu bizim buradaki son günümüz. yüzden tadını çıkaracağız."

Uykunun ağır sifonunu beklerken gözlerimi Jolie'den ayırmadım. Bana mutlu rüyalar getirmesi için dua ettim ama görüntüsü bunu yapabilir ya da bana kâbuslar yaşatabilirdi.

Yara izlerine rağmen benim için hala güzeldi. .. yanıklara. ..acı veren lanet hatırlatıcılara rağmen.

Ama onun başına gelenlerin beni ne kadar etkilediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerimi kapattım, arkamızda bıraktığımız yıllara değil, önümüzdeki haftalara odaklandım. Ve eğer bana şans verilirse, onu mutlu edebileceğimi biliyordum.

Ona acıyı unutturabilirdim. Tekrar.

Beni sevmesini sağlayabilirdim, benden nefret ettiğinden bile fazla.

"Bu canını yakacak evlat," diye uyardı hücre arkadaşım, uykulu ve sersem halimle cevap vermeme fırsat vermeden, genç beni üst ranzanın sunduğu asgari konfordan çekip çıkarırken.

Bir rüyayı yarıda kesmişti - gerçekten iyi bir rüya, en iyisi.

Özgürdüm, papatyalar arasında koşuyordum, karanlığı geride bırakmıştım.

Alevlerin sıcaklığı iliklerime kadar işleyen kayıp soğukluğunu ısıttı. Turuncu ateş ve siyah duman evimi dev ısırıklarla yerken, duman yukarıdaki kabarık bulutlara dokundu, koyu gölgesini onların grisine karıştırdı.

Kaybın ve kazancın soyut görüntüsüne geri döndüm. Acı ve özgürlüğün.

Sadece biz vardık. Sadece ben ve Jolie. . Özgür.

Jolie'nin eli benimkine sarıldı. Beni alevlerden uzaklaştırmasına izin verirken parmaklarım onunkilere sıkıca sarıldı. Ailemden ve Nessie'den. Küçük kız kardeşiyle kalması için yalvardığım Woody'den. Cehennemden. Böylece ona cenneti gösterebilecektim. Gerçek cenneti. Gerçek beni.

Ama artık her şey bitmişti, mutlu fantezim bir zalimin elleri tarafından kabaca uyandırılmıştı.

Cılız bedenimi, dişlerimi dökmek üzere olan beton zeminden, bırakın yanında misafir getirmeyi, neredeyse bu 8x8'e sığmayacak kadar büyük bir adam kurtardı.

Eşofmanımı bırakarak beni ayağa kaldırdı ve bir saniye geçmeden pantolonumu bedenimden ayırdı.

Parmaklarım onu durdurmak için acele etti, ancak yeterince hızlı olamadığımda yorgunluğum ona koz verdi.

Malzeme yüzüldü ve lime lime yere düştü.

Hareketlerinin sonucuna baktım. Benim acınası tepkim ona beni itmesi için zaman kazandırdı, kelimenin tam anlamıyla beni itti, alçakgönüllülüğümü gizleyen boxer şortumdan.

Bir gümbürtüyle duvara çarptım ve beton bana hoş geldin hediyesi olarak bir migren hediye etti.

Tepki verecek zamanım yoktu; nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Genellikle korktuğum ya da tehdit altında hissettiğim durumlarda bir kurtarıcı devreye girerdi. Dünyadan ve içindeki herkesten nefret eden bir kişi -ben hariç herkesten.

Ağır kollar beni etrafımda dönmeye zorladı, süveterimi kışımın üzerine çekerek onu boşuna saklamaya çalıştı.

Arkamdan bir hareket sesi geldi ve bacaklarım birbirinden ayrıldı. Biri başımın arkasına vurarak yüzümü ikinci kez betona çarptı. Boynum büküldü ve boğazımda öyle şiddetli bir acı oluştu ki çığlık bile atamadım. Pozisyon beni boğuyordu ve duvar yüzüme zımpara kağıdı gibi sürtünüyor, sadece zamanın iyileştirebileceği küçük kusurlar yaratıyordu.

Parmaklarım yayıldı, duvara sıkıca bastırarak yüzüme yaklaştı. Taştan küçük bir ayrılık için dua ettim. . bedenimden.

Ama dev sürünge beni yerimde tuttuğu için ikisini de yapamadım.

Hücre arkadaşım arkamda hareket etti. Pantolonunu çıkarıp benimkiyle birlikte yere bıraktı.

Ağır bir itiş derimi betonun daha derinlerine itti ve sonuç olarak boynum da daha çok acıdı.

Arkamdan başlayan bir acı içimi parçaladı. Çığlık attım ve kirli parmaklar ağzıma zorla girip ağzımı tıkamadan önce dudaklarımdan bozuk bir ses çıktı.

Arkamdaki adam saçlarımı avuçlayıp başımı geriye doğru çekerek ağzını kuru dudaklarımdan üzerine kapattı ve tenime ekşi sözler fısıldadı. Boğazımdaki acı, kışıma her ne soktuysa ondan daha fazla patladı. Ama her yerim acıyordu.

Kirli öpücüğünden kaçınmak için dudaklarımı mühürledim. Dilindeki daha acımasız bir sikiş tehdidi ağzıma süper yapıştırıcı gibi yapışmıştı.

İçimde kendini daha da derine iten hücre arkadaşına yer açmak için içimin rahatsız edici bir şekilde gerildiğini hissettim. Elleri kalçalarımdaydı ve ben sadece onun pis siki olduğunu tahmin edebildiğim şeyin kalınlığından uzaklaşırken beni sabitliyordu.

"Lütfen, Tanrım. Lütfen Tanrım. ." diye yalvardım ama Tanrı neredeyse sessiz olan yakarışlarımı duymadı.

Özgürlük için savaştım ama küçük ve nefret dolu bir suçlular ordusuna karşı tek bir gençtim.

Gözlerim yuvalarında hızla hareket etti. Hücrenin etrafını araştırırken, görüş alanıma girip çıktıkça boşluğu dolduran iğnelerin görünümünü inceledim.

Tacizcim - hücre arkadaşım - buradaki diğerlerinin çoğu gibi benden en az yirmi yaş büyüktü.

Yüzündeki, daha önce de gördüğüm kötü tasarlanmış dövme -alının ortasındaki ters haç- bana babamı hatırlattı, çünkü başka bir yerde de aynı işareti taşıyordu -şeytan işareti, ya da annem öyle demişti.

Babam bunu eline takar, elini kaldırdığında haçın artık ters dönmediğini iddia eder, bunun Tanrı'nın bir sembolü olduğunu iddia ederdi - bunu sadece duyarlı karısını memnun etmek için söylerdi.

O kadar saf bir aptaldı ki, onun tüm lanet yalanlarına inanıyordu.

Hayır, bu çok uzun zamandır inandığım lanet bir yalandı.

Annem aptal değildi. O en kötü türden bir kadındı - cehennemi yaşamış ve ancak kendisiyle birlikte sürüklediği tüm insanları çiğneyerek kendini dışarı sürükleyebilen biri.

*Kendi cinsine düşman. Hain
olmuş bir masum.*

Onu düşündüğümde içimde güçlü bir öfke, korku ve nefret hissi uyandı ama bu sabah aldığım ve genellikle bu duygulardan herhangi birini hissettiğimdevreye giren diğer parçamı susturan anksiyete hapları kadar güçlü değildi.

Acıdan başka bir şey yok.

Hücre arkadaşım, ya da bundan sonra bilindiği gibi aynı hücreyi paylaştığım hıyar, içimden çıktı, sonra hızla geri itti ve beni onun tamamını almaya zorladı.

Nefes almakta zorlanmama neden olacak kadar ölümcül hale gelene kadar içime sapladığı darbeler şiddetlendi ve kısaldı.

*Başımı salladım, kendime daha fazla acı verdim ve gözlerimi kapattım. .
buradan başka bir yerde olmak istiyordum.*

Göz kapaklarım açılıp hüznü gözlerim ortaya çıktığında başka bir yerde olmak için dua ettim.

Ama dileğim gerçekleşmedi.

Odadaki sesler yankılanarak beni hücreye geri götürdü. Kahkahalar gittikçe yükseldi, ta ki tüm sesler benim puslu görüşüm gibi bulanıklaşana kadar.

Acıdan gözlerimi kırptırdım ve cehennemin bu şerefsizlerin üzerine salınması için dua ettim.

Ama hiçbir şey olmadı. Kimse beni kurtarmaya gelmedi.

Haplar onu benden çalmıştı, bana yardım edebilecek tek kişiyi benden almıştı.

Boğazıma bir bıçak dayandığını hissettim, zaten boğulmakta olduğum elmayı kesmeye hazırdı. Çeliğinden yayılan koku, gardiyanların rastgele hücre kontrolleri sırasında silahı nasıl fark etmediklerini anlatıyordu. Bok kokuyordu. Gerçek bok.

Kelimeler ağzımda oyalanıyor, dudaklarımı bir arada tutan yapıştırıcıdan geçemiyordu.

Tek bir damla gözyaşının soğukluğunun çizik yanağımın üzerinde yuvarlandığını, yüzüm duvara yaslanırken betona sızdığını hissettim. Acı dolu anım sonsuza dek orada kalacak, Mısır piramitlerinin içindeki tarih anlatıları gibi duvara gömülecekti.

"Dur." Ses tonum titredi, ağır kelime kendini serbest bırakmaya zorladı. "Durun!" Muhafızların duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım. . ama karanlık çöktükten sonra bir ses duyulduğunda her zaman yaptıkları gibi yine duymazlıktan geldiler.

"Ah, ağlıyor," diye alay etti kaosun içinden bir ses; sırtlan kahkahası kulaklarıma girerken alaycılığını gölgeledi. "Sizin gibi bir pisliğin duyguları olduğunu bilmiyordum Bay Heaven."

Beni buraya tıkan, kendisinden daha iyi olmadığım bir adamla aynı hücreyi paylaşmama neden olan dehşet hikâyelerini duymuştu.

"Bu çok yanlış," diye bir ses daha yükseldi, benden çok da büyük olmayan bir çocuğa aitti.

Küçük çaplı bir hırsızlığa suç ortağı olduğu için içerideydi, en azından kendisi öyle diyordu. Şu anda on beş aylık cezasının son üçte birini çekiyor, bu piçlerin onu bozması için yeterince uzun değil.

Güvenlik için onlarla takıldı ve kardeşinin bir arkadaşı aracılığıyla çetelerine kolayca erişim sağladı.

Bunu onaylamadı. Beni ya da yaptıklarımı onaylamadı. Şiddeti onaylamıyordu. Burada hiç olmamalıydı bile. Muhtemelen sürüklenmiş ve tek suç eylemine zorlanmıştı.

Ama ben karşı koymaya çalışırken bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Kulağımdaki adamın tek bir bakışıyla sustu. .. beni sıradaki dev alacaktı.

Kalbim göğüs kafesime acı dolu yumruklar indiriyor, her biri bir öncekinden daha çok canımı yakıyordu. Zorla ayrılmış bacaklarımın arasında dolaşan sürüngen kadar acıtiyordu.

Çırpındım. Tekmeledim. Çığlık attım.

Ve sonra, tutuldum. Bağlandım. Ağzıma sokulan kirli iç çamaşırlarıyla ağzım tıkandı.

Boğuk çığlıklar havayı doldurdu, kahkahalar ve aşağılayıcı yorumlar eşlik etti.

"Bir yanağın var, değil mi Bay Cennet?" yanımdaki bir adam sürekli alay ediyor, sürekli söylenmesini hiç istemediğim sözler fısıldıyordu.

Diğerlerinin vızıltılarını dinledim, nefretlerinin sesini onunkine tercih ettim.

Beni taciz eden sürüngen neredeyse tamamen çekilirken arkamdan gelen homurtulara odaklandım.

Burnum derin bir nefes çekerken bir damla gözyaşı daha düştü. Gerginlik vücudumdan akıp gitti, güdük sikiyle el ele tutuştuk. Her şeyin bittiğini sanmışım.

"Bunu neden yaptığımızı biliyor musun güzel çocuk?" diye sorduğunda yanıldığımı anladım.

Birkaç fikrim vardı; onlar pislikti, sapıktı, kötüydü. . liste uzayıp gidiyordu. Birinin boklu şortu ağzımı doldururken hiçbir fikrimi dile getiremiyor, düşüncelerimi açıklayamıyordum.

"Cevap yok mu?"

Cevap veremedim.

Ve o pislik bunu biliyordu.

Parlak gözlerim onu bulmak için yollara düştü. Ama dev görüş alanımı işgal etti ve yüzüme bakmayı kendine görev edindi.

"Yani, sadece sorumluluk sendeyken biraz yapmacıklıktan mı hoşlanıyorsun?" Çatlamış dudakları yanağımı öptü. Sigara lekeli parmak uçları etime battı. Alt dudağının köşesindeki uçuk, hastalığını yayma vaadiyle bana göz kırptı.

Kendimi onun sıkılaştan pençesinden kurtarmayı umarak kıpırdandım, boş yere kaçmaya çalışıyordum.

"Biliyor musun, hap içmediğin zamanlarda seni buraya getiren boktan şeylerle övünmekten mutlu oluyorsun." Aletini tekrar içime sokarken kelimelerle boğuşuyordu.

İçime vurmaya devam ederken irkildim.

"Sahip olduğun kız, aileni öldürüyor. Söylentilere göre baban kötü bir adammış, doğru mu?" Pislik babamın kim olduğunu çok iyi biliyormuş gibi konuşuyordu. "Sana dokundu mu, bu yüzden mi bu kadar berbat durumdasın? Sana benim dokunduğum gibi dokundu mu? Şu anki kadar zevk alıyor muydun?" diye sordu sapık hücre arkadaşım, sıska bedenime uzanıp sikimi okşarken.

Daha önce kendime verdiğim acıyı hatırlayarak başımı hafifçe salladım. Hareketlerim tek iletişim biçimim olarak işlev görüyordu. Babam bir pislikti ama bırakın bana dokunmayı, bazı günler bana zar zor bakabiliyordu. Parmak uçları tenimi hiç okşamadı, sadece parmak eklemleri vardı.

"Yani, neden bu hale dair hiçbir mazeretiniz yok mu?"

ve evet, babam hatalıydı ama onların düşündüğü sebepten dolayı değil.

Kulağımın dibinde gevezelik ederken, gerçek dışı hikayeler anlatırken ve yanlış varsayımlarda bulunurken her şeyi görmezden geldim.

Kafamı sakinleştirdim. Ne istiyorlarsa ona inanmalarına izin verdim.

Çıplak ve duvara yapıştırılmış bedenimi görmüş olabilirler ama ruhumu, gerçeğimi asla göremezlerdi.

"Senin yaşlarında kızlarım var. Senin gibi çocuklar beni hasta ediyor," dedi arka plandaki bir ses.

Beni de hasta etti. . . hepsi yaptı.

Kusmuğun boğazımdan yukarı çıktığını hissedebiliyordum, kim bilir neyin büyük parçaları sürekli şişen ağzımın etrafında sıkışmaya ve bir şekilde tıkanmış ağzımdan çıkmaya çalışıyordu.

İçimdeki cinsel organın seğirmesini hissederek ürperdim; sürüngenin patlamak üzere olduğunu biliyordum.

Taş duvara yaklaşmaya çalıştım, parmaklarım betona sürtünüyordu.

İçimden, her şey bittiğinde beni ayakta tutması için dua ettim.

Gözlerim titreyerek kapandı ve orgazmının sıcaklığının beni doldurmasını bekledim. . ama öyle olmadı.

Tişörtümü kaldırdı ve içimden çıktı.

Ağır inilti havayı dövüyordu, çok gürültülüydü. Tüm dünyanın utancımı duyabileceği kadar yüksek sesle. Pis dölleri sırtıma sıçradı, pisliklerinin sıcak kırbaçları tenimi kamçılardı.

Artık bana dokunmayacağını bilmenin verdiği rahatlamayı hissetmek için zamanım yoktu çünkü acı bir kez daha her şeyi ele geçirmişti.

Başkanlık.

Dev şimdi arkamdaydı. Güçlü parmakları iki elimi de sarmış, duvara ve başımın üstüne doğru sürüklüyordu. Diğer eliyle sikini yumrukluyordu. Aletinin başı da diğer her şeyi gibi dev gibiydi.

-Kıç yanaklarımın arasına girdi.

"Gergin olma evlat," uyarısı gözlerimin açılmasına neden oldu. Bana taktığı lakap da öyle.

Çocuk. . babamın benim için kullandığı kişisel olmayan isimdi ve sesini duydum. Bana dinleme konusunda hiçbir zaman o kadar da iyi olmadığını hatırlatırken attığı kahkahayı duydum.

Gerildim ve dev neredeyse beni parçalara ayırıyordu.

Beni sertçe becerdi, sonuna kadar çekti, sonuna kadar geri , iç noktalarımı zedeledi ve beni paramparça etti.

Gözyaşlarım sel oldu; onları tutamadım. Kusmuk daha da yükseldi ve beni dilimi ağzımı dolduran lekeli pamuğun üzerinde gezdirerek kusmuğu dışarı atmaya zorladı.

"Söyleyeceğin bir şey mi var?" diye sordu hücre paylaşımıcısı hıyar, kirli şortunu ağzımdan çekip çıkardı ve giymeye hazırlandı.

Bu gece onları giyeceğini düşünmemiştim. Üzerlerinde kusmuk nefesim varken olmaz. Yine de, kendi bok lekeleri onu vazgeçirmemişti.

İç çamaşırım ağzımdan çekilirken kusmuğum aşağıdaki zemine sıçradı ve zaten kirli görünen çoraplarımı lekeledi. Gri mi yoksa beyaz mı olduklarını söylemek zordu ama şimdi kahverengiye bulanmışlardı.

Dengemi kaybederek eğildim, arkamdaki deve daha derin erişim sağladım ve daha derin itişleriyle acı daha da arttı.

Çığlık atmak için ağzımı açtım, bu onun kulaklarına bir müzik armağanıydı ama çığlık çıkmadı. İkinci bir hasta dalgası yere çarptı, kendimi dik tutmaya çalışırken çıplak dalgalandırdı.

Ama beni eğmekte gecikmedi, kaldıracın tadını çıkarıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, nefesimi tuttum. Bulanık bakışlarım, yatmadan hemen önce aldığım küçük beyaz haplara odaklandı, şimdi bu akşamın tatsız kusmuk yemeğinin arasına yerleştirilmişti.

"Hap bitti. Artık dışarı çıkabilirsin. Bana yardım edebilirsin. . onlara cehennemi yaşatabilirsin." İçimdeki daha derin bir parçaya fısıldadım. Her zaman yaptığı gibi beni alt etmesi için ona yalvardım. Hapları yutmaktan çok mutlu olmasına rağmen geri dönmesi için yalvardım. Onu acımasızca reddedişimi görmezden gelebilmesi için dua ettim. .

Tanrı'ya dua ettim, ona da fısıldadım.

Ama o gelmedi.

Sanki odadaki gürültüden beni duyamıyor gibiydi. Ya öyle ya da alt kattaki gardiyanlar gibi o da duymazdan geliyordu.

Beni görmezden geliyordu.

Tanrı yaptığım tüm kötülükler için beni çoktan terk etmişti. Burada yalnızdım.

Ve bunu başka bir gece hapisane hayatında yapamazdım. Yapamazdım. Sadece elli altıncı gecemdeydim. . belki de elli yedinci. Burada geçirdiğim zamanı bile sayamayacak hale gelene kadar sadece birkaç gün daha geçecekti.

Kızırgan sürüngenin işini bitirmesini bekledim, sessizce bitirmesini, mikroplarını temizlemek için yarın alacağım kirli duş gibi üzerime püskürtmesini umuyordum. Ama yapmadı, kendini kurtardı ve ben soğuk taş zeminde bir yığın haline yığıldım.

Titreyen bedenimin üzerinde durdu -tıpkı zihnim gibi hasar görmüştü- ve sikini ağzıma soktu.

Şaftında hâlâ taze olan tacizimin kokusu beni tekrar öğürttü. Ve siki boğazıma geri iterken midem bulandı.

Gözlerimi kapattım, dua ederken sessiz kaldım, Tanrı'ya değil. Başka bir şeye.

Kurtar beni.

Ama yine beni hayal

kırıklığına uğrattı. Gelmedi.

Ama beni sikiyle boğan sürüngen boğdu. . ve bu odadaki diğer sürüngenlerin biri hariç hepsi de öyle yaptı, gece boyunca saatlerce sırayla üzerime çıktılar.

O anda, o hapları bir daha almayacağımı biliyordum - ne bildiğini iddia eden adam tarafından verilen, arkadaş olarak gördüğü biri tarafından kaçırılan bir hediye.

Bir daha hap almayacağım. Bu bok çukurundayken olmaz.

Bunların hiçbirine bir daha katlanmak zorunda kalmamamın tek yolu buydu.

Çete işleri bitince ayrıldı, hücre arkadaşım da onlarla birlikte ortadan kayboldu.

Küçük hırsız alt ranzadan bir battaniye çaldı ve çıkmadan önce üzerime örttü. Hâlâ aynı odayı paylaştığım hıyar gibi kokuyordu, ama küçümsediğimi belli etmedim.

Bütün gece olduğu gibi sessiz kaldım. Utanç artık sesime sahipti ve onu geri vermeye hazır değildi.

Hırsız bana hüznü bir gülümseme verdi ve açık hücre kapısından geçerek gözden kayboldu, çoktan kaçmış olan canavarlara bir gölge oldu.

Merhameti onun hayatını kurtaracaktı. . . .onu affedecektir. Diğerleri gibi onun ölmesi için dua etmezdim.

Yerde, kendi sefalet ve kan birikintimin içinde kaldım.

Saatlerce sessizce yattım. Tacizcim geri döndü ve aldığı battaniyeyle yatağına uzandı, ben ise soğuk ve sert zeminde hayatımı ve yaptıklarımı düşünmeye devam ettim.

*Jolie'yi, benim gibi acı çeken güzel kızımı düşünmeye .
Benim yüzümden acı çekti.*

Ve şimdi, Tanrı karmayı dağıtıyordu.

Alt ranzadaki amcığın sürekli tıkanan burnunun neden olduğu yüksek sesli bir horlama dikkatimi çekti ve hemen uykuya daldı.

Kendi seslerinin uykusunu bölmediğini teyit etmek için ona baktım. Uyanmasını istemiyordum. Tek bir dileğim olsaydı, o da bir daha asla uyanmaması olurdu.

Tarihi geçmiş bazanın gıcirtısından kaçınmak için yavaş ve istikrarlı bir şekilde yatağına girdim. Yastığının altından bir kâğıt ve oraya sakladığım kalemi çıkardım. Düzleştirilmiş ucu kelimelerime istediğim el yazısı parıltısını vermeyecekti ama işimi görecekti.

Bir mesaj karaladım, gönderecek bir adresim olmadığı için parçalara ayrılıp öncekilerle birlikte tuvalete atılacak bir not daha.

Jolie,

Seni özledim.

Umarım bir gün seni tekrar görürüm. Umarım bedenimin sana verdiği acı için özür dilerim.

Bana gerçekten ben olmadığımı anladığını söylemiştin ve anladığını biliyorum. Ama bu şekilde incinmişken beni hala nasıl sevebildiğini anlamıyorum.

*Bir gün her Şeyi d zelteceğim. Öyle bir hale getireceğim ki o Şeyleri
hatırlamayacaksın bile.*

*Sadece bir kez daha  zg n olduğumu söylemek istiyorum ve her gece
yaptığım gibi seninle konuşmayı her Şeyden çok istiyorum.*

Ama beni duymanı istiyorum.

Lütfen, benim için dayan.

*Paylaştığımız duygular gerçekti. AŐkımız gerçek. Sizi bilmem ama Şu anda
beni hayatta tutan tek Şey bu.*

Her zaman sevgiler. W.

Jolie

Woodrow'un ikinci kâbusundan uyanırken attığı beklenmedik ıgıkla uyandığında kalbim korkuyla çarparak yataktan fırladım. Yorgun gözlerim sanki bir dakika önce kapanmış gibiydi.

Teni artık parıldamıyordu; giysilerinden tenine kadar sırlsıklam olmuştu.

"Siktir!" arpan göğsünü ovuşturarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Sersemliğimi elimin tersiyle sildim. "Sorun nedir?" İstedüğimden daha gergin bir ses tonuyla sordum.

"Ben iyiyim. Ben hâlâ benim. Sen de ." Sanki onu hissetmiş gibiydi, bu yüzden bana duymak istediğim şeyi söyledi. "Sadece bir kabustu."

Geriye doğru eğildi, yumuşak yastık başını rahatsızlıktan koruyordu. Ben de arkaya doğru eğildiğimde yüzünü bana döndü. Gözleri, derimin yüzeyine çok yakın duran sinirlerimin her birini taradı ve hızla çarpan kalbi kemik kafesinin içinde çarptı, derisi senkronize bir şekilde hızla atıyordu.

Parmakları açıkta kalan tenimde gezindi. Gece battaniyeleri atmıştım ama o bana dokundukça battaniyesiz uyumanın aptalca bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Sıcığın beni öldürmesine izin vermeliydim; Woodrow'un alterine dönmesinden daha az acı verici bir ölüm olurdu.

Ben gerilirken bile o sakinliğini korudu.

Narin parmakları bileğimden dirseğime doğru ilerlerken beni gıdıkladı. Başparmağı tacizinin acı verici bir hatırası olan mor bir çürüğün üzerinde gezindi ve ben seğirdim.

Cildimi yatıştırıcı bir şekilde ovaladığında acıyla göz kırptım.

Gözlerimi açtığımda onun aşağıya, daha fazla çürüğün dokunuşunu beklediği uyluklarıma baktığını gördüm. Eli hareket ederek hepsini inceledi. Parmakları her bir lekenin üzerinde durdu, ben kafeste uyanmadan önce ellerinin neden olduğu izlere mükemmel bir şekilde oturdu.

Elini geri çekti, düşüncelerinde kaybolurken parmaklarıyla bacaklarımın arasına baktı.

Tenimdeki morluklar parmaklarına tam uyuyordu ama yine de acı verdiğini hatırlayamıyordu. Ama her zaman içinde olmadığını iddia ettiği gerçeklik yüzüne çarptı.

O uyuduktan sonra çaldığım beyaz tişörtünün eteklerini aşağı doğru çektim ve bana iç çamaşırı teklif edilmediği için vajinamın görünmemesini sağladım.

Bugünlerde utangaç değildim, çıplak olmaya çok alışmıştım. Ve çıplak kalabilirdim, onun kokusunu ve getirdiği tüm kafa karıştırıcı duyguları duyularımdan uzak tuttuğum için mutluydum. Ama onunlayken bir şeyler farklı, daha teşhir edici geliyordu ve bu da beni korunmaya itiyordu.

Derin bir nefes aldı ve tükürüğüyle boğulmasına neden olacak şekilde sertçe yutkundu.

Elini hızla ağzına götürerek öksürürken çıkardığı mikropların yüzüme vurmasını engelledi.

"Anlaşılan bunu sadece elleriyle yapmaktan hoşlanıyor," diye alay etti iç sesim. Gözleri benimkilerle buluştu, *"Özür dilerim."*

Gözleri bir zamanlar güzel ve mutlu, şimdi ise saf sefaletin resmi olan yüzümde gezindi. Parmakları gözlerinin rotasını takip etti, uçları yaralarımı okşadı.

"I . . I . . ." eli yanağıma bastırdı, nazık ve sevgi dolu. "Sorun yok," diye fısıldadım, parmaklarım onunkilere doğru hareket etti.

Neden böyle bir tepki verdiğimi bilmiyordum ama gözlerindeki acıyı görünce acıyı dindirmek istedim.

"Değil, Ayışığı," mırıldandı, parmaklarımı parmaklarında sıkarak.
"Gerçekten değil."

Yastığa doğru yaklaştım, ellerim onunkilerin içindeydi.

"Seni özledim. Seni çok özledim." Gözlerini kapattı, duygularının derinliğini sakladı, takdir edilmeyeceklerinden korkuyordu.

"Biliyorum." Durakladım. "Ben de seni özledim. Hâlâ özlüyorum." "Ben buradayım," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Ve yine de her zamankinden daha fazla mesafe var."

Kapalı gözlerinden bir damla yaş süzöldü. Vücudundaki titreme, dudaklarım dudaklarına değene kadar beni ileri doğru itti. Konuşurken pozisyonumu korudum. "Söylediklerim için özür dilerim." *Dün.*

Dün söylediklerim için *gerçekten* üzgünüm.

Woodrow için üzülebilir ve Cehennem için nefret ve kızgınlıkla beslenen tamamen farklı şeyler hissedebilirdim.

"Yaptığı her şey için üzgünüm. . . tüm acılarınız için. Benden gelmesi gerekmiyordu ama umarım yine de bir anlamı vardır. Senin için gelmem bu kadar uzun sürdüğu için özür dilerim."

On yıl. Çok uzun on yıl.

"Başım ağrıyor. Gerginlik var. Duş alacağım." Elleri benimkilerden ayrılıp aramıza mesafe koyarken tepkileri yavaştı. Dudakları bir öpücük çalma girişimi olmadan benimkileri terk etti ve içimde bir yerlerden sızan garip bir reddedilme hissi hissettim.

"Gitmek zorundayım. Şimdi gitmeliyim."

Ve yaptı da. Ayağa fırladı ve kapıyı arkasından çarparak banyoya girdi.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Ama benim tam tersine ihtiyacım vardı, kafa karışıklığı kanımı zehirliyordu.

Dönmesini bekledim, bir yandan saatinin kadranlarının hareketini izlerken bir yandan da düşün başlamasını dinledim. Neredeyse bir saat olmuştu ve o hala banyodaydı, duş yağıyordu.

Ekstra güvenliğe ihtiyaç duyarak saçlarımı öne doğru çektim; Hell saçaklarımı tıraş ettiği için bunu yapmak çok daha zordu.

Kapalı kapıya doğru ilerledim, bir şey beni Woodrow'a doğru çekiyordu; manyetik bir güç, kafamın içinde hâlâ gitmemi söyleyen sesi duymazdan geliyordum.

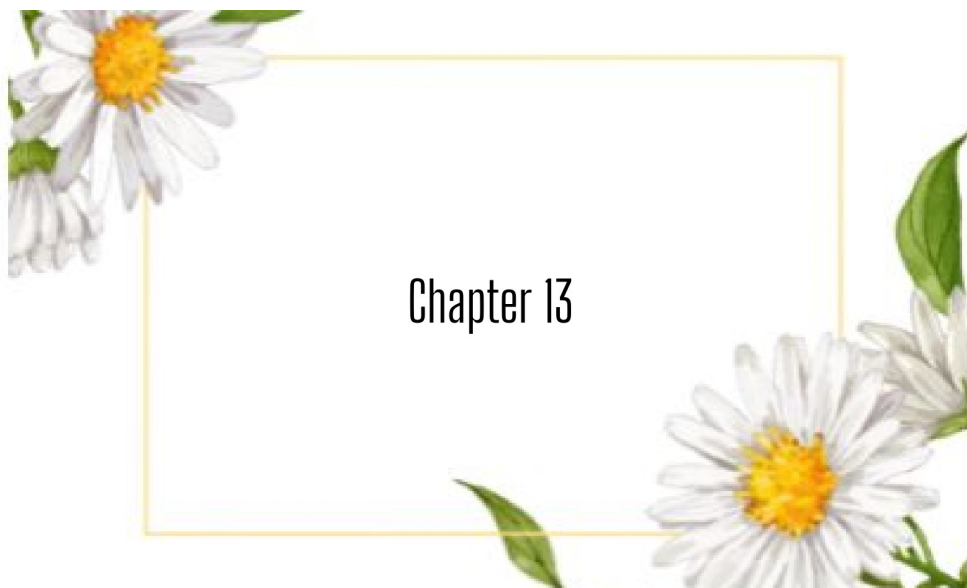
Ben her zaman aklımdan çok kalbimin sesini dinleyen bir kız oldum. . ve kırık kalbimin pek çok parçası hala ona aitti.

"Woodrow?" Sakinliğimi bozarak seslendim. "Woodrow?" Bu kez biraz daha yüksek sesle seslendim.

"Yatağa geri dön!" Bu sefer ben bağırdım. "Sen iyisin. Ben iyiyim," diye tekrarladım. "Hadi konuşalım."

Ama beni hiç duymadı.

Çünkü o çoktan gitmişti.

Chapter 13

Jolie-günümüz

Woodrow'un beni duymaması bir işaret olmalıydı. O odadan çıkıp mümkün olduğunca uzağa gitmem için bir işaret.

İnsanlar asla öğrenmez derler ve Tanrım, bu doğrudur.

Biraz daha zeki olsaydım, şimdi -saatler sonra- o lanet olası süslü elbisenin içinde sürüklenmek yerine, o daha sabah temizliğini bitirmeden lobide polisi bekliyor olurdum.

Banyonun kapısında durdum, parmak uçlarımla tahtaya hafifçe vurarak bir aptal gibi ona seslendim, bir yandan da neden cevap vermediğini .

Kimse yanlış isme cevap vermedi.

Acele etmedi, her ne yapıyorsa acele etmeden yaptı. Yatağın kenarına çekildim, buruşuk çarşafların altında bacaklarımı katlayarak oturdum, korkumu gizleyen bir pozisyon. Ve o da beni orada buldu.

Kısa bir süre için beni görmezden geldi, muhtemelen ikimizden de daha akıllı olan telefonunda bir şeyler yapıyordu.

Odada kendi işimizi yaparak saatler geçirdik; ben hayaller kurup kendi kendime konuşuyordum, o ise elindeki cihazın onu sıkmaya başlamasını yüzünde tuhaf bir eğlenceyle izliyordu.

Sonra beni bir sonraki güne hazırlamak için daha fazla saat harcadık. Hell beni güzelleştirmenin bu kadar uzun sürdüğünü söyledi. .. yani, prezentabl. Bunlar tam olarak onun sözleriydi.

Ve derin kesiyorlar.

Özellikle de Woodrow'la geçirdiğim saatlerden sonra. Ama bu Woodrow değildi.

Hell yüzümdeki stresi gizlemem için bana aletler ve makyaj malzemeleri verdi.

Günün çoğunu yerde, boy aynasının dibinde oturup mineral fondötenler ve allıklar sürerek geçirdim, sadece o bana tiksintiyle baksın diye.

Dizlerinin üzerine çöküp ovaladığında ve yüzümdeki yarıklardan yapışmış makyajı çıkardığında nazik değildi. Cildim defalarca yıkandığı için karıncalandı ve eski yaralarım onun dokunuşuyla kanama tehlikesi geçirdi.

Makyaj maskemi dördüncü uygulama girişimimde cildim hassaslaştı, fırçanın her sürtünmesi yanaklarımı acıttı ve gözyaşlarım akarken makyajı uygulamak zorlaştı.

Bana kendimi ucuz bir fahişe gibi süslediğimi ve ona hiç benzemememe rağmen ona annesini hatırlattığımı söyledi.

Sonra da bana ondan ne kadar nefret ettiğini hatırlattı.

Yanaklarım yepyeni bir nedenden dolayı yandı. Cildime bulaşan devasa el izi allığımı lekeledi ve kendimi ortasında bir topak yüz peelingi olan başka bir makyaj mendiline uzanırken buldum.

Beşinci denemede, düzgün bir hale . Beni fırçalamadı.

Beni kolumdan tutup yerden çekmeden önce onu tehlikeli derecede yakışıklı yapan bir gülümsemeyle bana baktı.

Bir yanımla elim hâlâ bana acı verdiği için pazumu tutmayı seçtiğine inanmak istiyordu ama bir yanımla da elini tutmayacağımı düşündüğü için böyle yaptığını düşünüyordu. . . ve ben de tutmadım.

Odanın ortasında beni bıraktı ve elbisemi asılı olduğu yerden almak için pencereye doğru ilerledi. Üzerimdeki tişörtü çıkardı ve zorla evlendirilmemiz için seçtiği elbiseyi ve ona uygun ayakkabıları giydirdi -kelimenin tam anlamıyla giydirdi, sanki bir çocukmuşum da kendi başıma yapamıyormuşum gibi.

Diz çökerek eteklerimi ayarladı, böylece korsajda açtığı kesiği gizledi ve bir tür iğne ya da klipsle yerine tutturdu. Dizlerinin üzerindeyken bir teklifte daha bulundu.

Ne tür bir teklif merak ederek içim cız etti.

Ceketinin iç cebinden küçük bir maske çıkardı; tıpkı elbisem gibi dantelliydi, ama parmağımdaki siyah elmas yüzük gibi parlayan minik siyah taşlarla süslenmişti.

Boyuna tırmandı, üzerimde yükseldi, karanlık gölgesi beni yere yapıştırdı ve olduğumdan daha kısa hissettirdi.

Maskeyi yüzüme yerleştirirken dantel öptü ve sol tarafımı tamamen kapladı.

"Hâlâ kanıyor mu?" diye sordu birdenbire dizlerinin üzerine çökerken.

Ben de ona bakarak başımı salladım.

Elbisemi yukarı ve tutmamı söyledi.

O duştayken çaldığım boxerlar hakkında yorum yapmadı, dün üzerimden çıkardığım kirli donları giymeyi reddetti ve beni giydirirken de yapmadı. Ama o külotu bacaklarımdan aşağı indirirken yine de yalan söyledim. . "Onları bana Woodrow verdi."

Gözleri benimkilere kaydı, bilmiş bir bakış.

Ama korkumu ve dilimde biriken tükürüğü yutarak kendimi tuttum.

İç çamaşırlarım ayak bileklerime ulaştığında poşete doldurduğum mendiller yere düştü ve dışarı çıktım.

Hafif kan lekeleri, dev eli onları kapatana kadar bana baktı. Kağıt mendilleri bir top haline getirdikten sonra elinin tersiyle çöpe attı.

Cebinden dantelli bir tanga çıkardı. Bu yeniydi. Beyaz. Saf masumiyetin rengi. . . ne yalan söyleyeyim. Ayaklarımın dibindeki adam olabildiğince beyazdı ve masumiyetin tam tersiydi.

Bacak deliklerine girdim, ama iç çamaşırı kalçalarımın ulaşmadan, dizini örten kareli pantolona avucunun içiyle vurdu.

"Ayak," diye talimat verdi.

Utanç nadiren hissettiğim bir şeydi, bu yüzden ayağımı kaldırmakta ve en mahrem yerlerimi ona göstermekte hiç zorlanmadım.

Utancın hissettiğim bir şey olmaması iyi bir şeydi, çünkü bir sonraki bölüm birçok kızın utançtan ölmesine neden olabilirdi.

Sihirli ceketinden bir parça daha çıkardı; hamster yanağı gibi şeyleri saklayabildiği anlaşılan bir ceket .

Bir tampon.

Daha iyi görebilmek için bacaklarımın arasına eğilirken gözlerimi önümde tuttum. Vücuduma bir şey itildiğinde gerilmemden kaynaklanan hafif basınç beni rahatsız etti ve küçük sarı aplikatör onu içime iterken, kendimi biraz destek için omuzlarını tutarken buldum.

Ve o da buna izin verdi.

Kirli parmaklarını yalayarak geri çekildi; yüzünde bir sırıtma vardı. Gözlerimi yukarıda tuttum, midemde bir şeylerin dönmesine neden olan hareketleri görmezden geldim. . tahrik olmayan bir şey.

Üzerine kusmamayı umuyordum ama bunun olmayacağından emin değildim.

Yüzündeki ifadeden ne düşündüğümü çok iyi bildiği anlaşılıyordu.

"Şimdi bile, ne kadar iffetli." Güldü.

İç çamaşırımı yukarı çekmesini beklemedim, elbisemin tüm fırırlarını tutarken kadar zor olsa da kendim yaptım.

"Beni hasta ediyorsun!" Aslında hasta olmadan söyledim.

Ayağa kalkarken pek bir şey söylemedi, kendi maskesini taktı - benimkinden farklı, sadece gözlerini kapatıyordu - sadece bir uyarıda bulundu, "Bugün uslu dur."

Sonra beni odadan çıkardı.

Lobinin kapılarını açıp beni dışarı çıkarırken nereye gittiğimiz hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Otelin taze kokusunu arkamda bıraktığım için hayal kırıklığına uğradım, çünkü burun deliklerim anında binlerce turistin terli kokusunun saldırısına uğradı.

Yukarıdaki güçlü güneş sıcaklığını sağ yanağıma ve açıkta kalan omuzlarıma yerleştirdi.

"Nereye gidiyoruz?" El ele bir insan denizinin içinden geçerken Hell'e baktım ve muhtemelen dünkü güneş yanığından dolayı yanaklarının kızardığını gördüm.

Ama cevap vermedi. . . bir dakika boyunca. Ya da on.

Bir zamanlar kilometrelerce koşmamı sağlayan kaslarımı kaybettiğim için bacaklarım ve kalbim ağrımaya başladı

Caddenin karşısında büyük bir heyecanın yaşandığı bir yerde durduk ama benim dışımda kimsenin dikkatini çekmedi.

Ne de olsa burası Vegas'tı. Her zaman bir şeyler oluyordu.

"Oraya. Oraya gidiyoruz. Bugün güzel bir gün olacak."

"Orada neler oluyor?" Hepsi de bizimkine benzer kıyafetler giymiş olan kadın ve erkekleri zihnime not ederek sordum.

"Bir düğün resepsiyonu. Maskeli balo tarzı."

"Bizim için mi?" Bunun doğru olamayacağını biliyordum. "Elbette. Sadece gelin ve damada söyleme."

Süslemeleri benimkine çok benzeyen güzel maskesinin altından göz kırptı. Ve sonra ışıklar gitmenin güvenli olduğunu gösterecek şekilde yanıp sönerken, caddenin karşısına geçtik.

Ona kimsenin düğününe girmek istemediğimi söylemedim. Uslu durmam emredilmişti. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve beni içeri, parçası olmamamız gereken özel bir etkinliğe götürmesine izin verdim.

Kocamın da teşvikiyle bir şeyler içmekten zarar gelmeyeceğini düşündüm. Hatta hesabın gelin ve damada olduğunu fark edince kendisine bir viski bile ısmarladı.

Bize tamamen yabancı olan gelin ve damat günlerinin tadını çıkarıyor, ikram edilen şarapla sarhoş oluyor ve birbirlerine duydukları aşkla coşuyorlardı.

Baş masaya yakın bir yerde dans ettiler ve lezzetleri paylaştılar. Bana o bölgeden uzak durmam söylenmişti.

Bu aşk dolu oda bizim düğünümüze hiç benzemiyordu. Benim ve Hell'in.

Nefret dolu bakışlarla kocamın ağzındaki sıvının boğazına doğru yanarak ilerleyişini izledim.

Yine örtbas etmedi. Ve ben, yine, umursamadım. Nefret ettiğim şey boğaz sorunu değildi, oydu.

Güldü, dudaklarının dolgunluğundaki tadı yaladı ve bunu yaparken iyi görünmesinden nefret ettim.

Ama onu yakan her neyse -belki de cehennem alevleri, onu geri dönmeye çağırıyordu- sızladı.

"Tuvalete gitmem gerekiyor." Bardağını yere bıraktı ve akşamı geçirdiğimiz bardaki taburesinden indi. Bütün gün huysuz bir piç olmuştu ama bu yeni bir şey değildi. Dans etmek için elini birden fazla kez tutmayı reddettiğim için hayal kırıklığına uğradığını söylüyordu ama bu sadece bir bahaneydi.

"Seni yanımda sürükleyebilirim ya da burada kalman için sana güvenebilirim. Eğer gidersen seni bulamayacağımı sanma." Kulağıma fısıldamak için saçlarımı geriye itti. "Nereye gidebilirim ki?" Şaşkınlıkla ona baktım. Anlaşılan *karakola gitmek* aklımın ucundan bile geçmemişti, beşinci, altıncı ya da

Bu kokteyl her neyse ondan yedinci bardak.

Dışarı çıkarken tek söylediği "Aferin kızıma," oldu ve içimde garip bir heyecan hissettim. Gerildim, doğruldum ve dikkatimi bara geri verdim.

"Bir tane daha alabilir miyim?" Barın diğer ucunda başka bir kadına hizmet eden meşgul barmene sordum.

Saatlerdir dudaklarıma yapışmış olan pipetten son portakallı sıvıyı höpürdeterek içerken barmen başıyla selam verdi.

"Hoşuna gitti mi?" Bir adam yanımdaki bar taburesini açık bacaklarının arasına itti. "Size bir tane daha getirmeyi teklif ederdim ama içkiler bedava olduğu için. ." diye başladı, içkimin yedeği önüme konmadan önce.

Bardakları değiştirdim, pipetimi dolu bardağa yerleştirdim ve diğerini uzağa ittim. Barmen bardağımı toplarken ona teşekkür ederek gülümsedim.

Yanımdaki adam siparişini verdi ve ben bir yudum daha alırken teşekkür etti. Uzun bir yudum daha. Bunlardan kaç tane içtiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama çok içmiştim, tuvalete gitmek zorunda kaldığım onlarca sefer de bunu kanıtlıyordu.

"Gelini ya da damadı tanıyor musun?" diye sordu adam, yüzünde görebildiğim kadarıyla bir gülümseme vardı.

Romantik ışığın altında güneş gibi parlayan sarı saçlarına gülümseyerek ona baktım.

Sarışın. . saçları bana rahatlık hissi verdi. "Gelin," diye yalan söyledim.

"Ah, muhtemelen seni bu yüzden tanıyamadım. Calista'nın arkadaşlarının çoğunu tanımıyorum."

"Bir süre önce onunla çalışıyordum." Başka biri olmanın yalancı şahitliğinden biraz fazla zevk alıyordum.

"Ah, salonda mı?"

Sadece
gülümsedim.

"Çok güzel bir gülümseme," dedi, kendi güzel gülümsemesi sözlerinin tonunu değiştirerek. "Birlikte olduğun adam erkek arkadaşın mı?"

"Hayır." En azından bu dürüştü. Yine de koca kısmından bahsetmeyi unuttum.

Sarışının gülümsemesi büyüdü. "Ben-"

İçkisi verildi, önündeki bardak altlığına kondu ve bana adını söylemesini engelledi. Barmene "Teşekkür ederim," dedi ve başını sallayarak çoktan başka bir katılımcının yanına gitmiş olan adama doğru ilerledi.

"İçkilerimizi bitirdikten sonra dans etmek ister misin?"

Dans etmek istemiştim. Hell Woodrow'un elini tuttuğunda dans etmek istemiştim. . . Sadece Hell ile dans etmek istemedim.

" isterim." Dans pistine can atarak içkimin dibine vurdum.

Elimi uzattım, bekliyordum, çünkü şirketim çirkin görünümlü içkisinden ancak iki yudum alabilmişti.

Ama sözünü bitirmek için beklemedi ve oturduğu yerden fırladı.

Parmakları benimkilere henüz dokunmuştu ki, korse iplerim tarafından bir tür kurmalı oyuncakmışım gibi geri çekildim. Elime uzanan adam, bir elin göğsüne sertçe bastırmasıyla tökezleyerek geri çekildi.

"Ne. Ne. Sikeyim. Yap. Sen. Düşünüyorsun. Sen. Ne yapıyorsun?" Yüksek sesle olmasa da müziğin üzerindeki kelimeleri duydum.

Beni kocamla yüzleşmem için çevirdi.

Dans partnerim teslim olmak için ellerini kaldırdı. Bir korkak. Zaten onlardan birini istemezdim. Ben bir kahraman istemiştim. Beni gün batımına sürükleyecek ve biraz heyecan getirecek bir adam. Bu kadar uzun süre kapalı kaldıktan sonra bunu hak etmiştim. Sadece bir geceliğine ve sadece şu an için istemiş olsam bile. Yarım düzine kokteyl yüzünden.

"Hey, dostum. Özü r dilerim. Erkek arkadaşı olup olmadığını sordum. Sordum-"

"Hey, neden beni otobüsün altına atmıyorsun?" Güldüm ve bir içki daha istemek için bara döndüm.

"Yeterince içti!" Hell, barmeni sözlerinden çok bakışlarıyla uyardı, bana bir içki daha getirmemesi için.

"Bir tane daha." Gülümsedim, parmağımı havaya kaldırdım.

"Ve ben onun erkek arkadaşı değilim," dedi sarışın adama, ölümcül bir sakinlikle. "Ben onun kocasıyım. Ve karıma baktığın için bile gırtladığını parçalamak istememek benim için son derece zor."

"Özür dilerim." Özrünün kabul edilmediğini görmek için oyalanmadı ama buna gerek de yoktu. Hell'in odağını çaldım. . . ve öfkesini.

"Rahatla." Bara doğru döndüm, parmaklarım havada, barmenin dikkatini çekmeye çalışıyor, başka bir içki için yalvarmaya hazırdım. Korkudan başka bir şeyle sarhoş olmak güzeldi. Alçak değil de yüksek hissetmek güzeldi. Ama barmen beni görmedi ve parmaklarımdan ses çıkmadı, ağrıyan kemiklerim buna engel oldu.

Parmakları çenemi kavrarken Hell bana tek kelime etmedi ve onun için imkansız olacak bir şekilde hareket etmemi bekleyerek başımı ona bakacak şekilde eğdi.

"Seni üzdüm mü?" Umarım öyledir. "Çok özür dilerim efendim." Yansımaları umursamadan güldüm.

Parmakları sıkılaştı, alçaldı, zorlukla nefes alana kadar boğazımı sıktı. Seyirciyi umursamıyordu ama seyircisi de yoktu. Tüm gözler mutlu çiftin üzerindeydi.

Gözlerimi Cehennem'e kilitledim, oradaki soğukluğu gördüm ve dokunuşuyla eşleştirdim.

Açıklaması garipti ama cehennem kadar soğuktu. Her zaman. Teni ve davranışları.

Woody kadar sıcak.

Woodrow kadar

mükemmel.

Burnunu saçlarımdan arasından geçirerek kulağıma doğru eğildi. "Olacaksın."

Eli ve uğursuz sözü beni tabureden geriye doğru çekti ve ben de bugün bu odada alkolü fazla kaçıran pek çok kişi gibi .

Sandalyeden düştüğümde kimse gözünü bile kırpmadı. Kollarına düştüğümde de. Beni elimden tutup odanın içinde sürüklerken de.

Erkekler tuvaletinin ahşap kapısını itip beni de kendisiyle birlikte içeri çekerken kimse fark etmedi.

Kapı arkadaki kırmızı kiremitli duvara çarparken, yaşlı bir beyefendi yüzünde şok ifadesiyle bize doğru baktı. Parmakları ince çizgili pantolonunun fermuarını çekmeye devam etti. Gözlerim arama emri olmadan bu hareketi takip etti. İyi ki, sevgisiz kocam hâlâ öfkesinin içinde kaybolmuştu. Fark edilmemişti ve bu yüzden cezasız kalacaktım.

"Defol git buradan." Hell'in sesi düz ve ölümcüldü. Her zamanki gibi duygudan yoksundu.

Adam derisinin altında gizlenen canavarı hissetti. Koşarak leğene gitti ve ellerini yıkamak için musluğu açtı. Gözleri hâlâ üzerimizdeydi, Cehennem'in son sabrının da dağılışını izliyordu.

Adam yıkamanın ortasında durdu ve onları kurutmak için oyalanmadı. Ellerini ince çizgili pantolonuna silerek kapıyı açtı ve aceleyle içeri girdi.

Hell beni etrafında döndürdü ve iki parmağıyla çenemi yukarı doğru eğdi. "Hoşuna gitti mi!" diye sordu, öfkesi yüzüme tükürüyordu, diğer eliyle beni hala sıkıca kavrayan sert tutuşundan bileğim yanıyordu.

Cevap vermedim.

Sert parmaklar yüzümü buldu, ağzım sanki tüm kelimelerimi dökecekmiş gibi ardına kadar açılana kadar kazdı.

Eğildi, yüzüme baktı, bakışlarımda saklanan yalanları ararken korkumu da avladı.

Başka tarafa bakmayı reddettim.

Tekrar güldüm, ardından o turuncu karışımlar her neyse onun kokusunu taşıyan bir hıçkırık geldi.

Gözlerinde vahşi bir şey parladı ve bir saniye sonra düşüyordum. Cehennem beni öyle sert itti ki, bir kabin kapısından dönerek geçtim ve yere düştüm. Güvenlik için elimi uzattım ve sifonu çekilmemiş tuvaletteki pisliği kıl payı kaçırdım.

Beni saçlarımdan tutup sürükledi ve alkol kalkanımı delip geçen acıyla irkildim.

"Kafan oraya gitmediği için çok şanslısın!" Kapağı kapattı, ses küçük odada bangır bangır yankılandı.

Dört ayak üzerinde sürünerek uzaklaşmaya çalıştım gelinliğimi yerleri lekeleyen sıvıya buladım.

Beni bileğimden tutup sürükledi.

"Kemiklerin beni hasta ediyor".

"Sen pek sevimli sayılmazsın," diye alay ettim.

"Sen hiç zayıf değildin. Bu doğru görünmüyor." Beni boğazımdan tutup ayağa kaldırdı.

Kavgamız yüzünden bacaklarım güçsüz düşmüştü ve ayakta durmakta . "Ayağa kalk."

Vücudumu itaat etmeye zorlayarak kendimi dengeledim ama sadece tutuşu daha şiddetli hale geldiği için.

Parmaklarını çekerek, nefes yolumu kapatıyormuş gibi hissettiğim boyun kemiklerimden sıyırmaya çalıştım.

"Orada bu numarayı yapabileceğini düşünmüş olman bile beni şaşırtıyor!"

"İstediğim kişiyle konuşabilirim." Ellerini daha sert çektim.

Kavrayışı sıkılaştı ve meydan okuyarak sordu: "Yapabilir misin?"

"Ben senin karınım, malın değil." Ona hatırlatmayı çok isterdim ama ikisi de kendi tercihim değildi.

"Ah, zavallı saf küçük sen." Yüzüme doğru güldü, benimkine hiç benzemeyen nefesi, diline karışan nane sayesinde nane tazeliğindeydi. "Sen benim hem karım hem de malımsın ve aksini düşünüyorsan acınacak derecede aptalsın. Senin sahibin benim. Sen benim için bir hediyeysin, *Woodrow* için *değil*. Benim için. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Hell'in parmakları, elbisemin bir şekilde yukarı kalkmış olması sayesinde bacağımanın derisine değdi. Bunu yaptığını hatırlamıyordum.

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık daha geçti.

"Sana ne istersem yapabilirim." Ağzı daha yakındı; sözleri boynumu gıdıklıyordu ve iyi hissettiriyordu. "Tekme atabilirsin, çığlık atabilirsin" dedi ama şu anda ikisini de yapamayacağımı hissediyordum. "Ama kazanamayacaksın." Sözleri yumuşak bir mırıltıya dönüştü. "Ve bana yalvardığında da durmayacağım." Geri çekildi, geri çekilirken dudakları benimkilere yaklaştı.

O geri çekilirken bile kendimi öne doğru eğilirken buldum. "Bunu zaten biliyorsun, Jolie."

Beni geriye itti ve başım kabinin duvarına çarptı ve saniyeler içinde iç çamaşırlarım bacaklarımdan aşağıya inmiş ve yüzümün hemen yanında elinde sıkıca tutuyordu.

Bacaklarıma daha geniş bir tekme attı ve ayaklarıma giydirdiği topuklu ayakkabıların içinde yuvarlandım. "Sana sadece bir kez daha hatırlatacağım; sen benimsin. Benim kızımsın. Karım. Benim lanet olası mülk. Ve bu, bu benim."

Amıma bir tokat attı ve parmaklarının acısıyla irkilerek sıçradım. "Benim amım. Ve başkası için damlamasını istemiyorum. Yapar mısın? Anladın mı?"

Parmakları yine hassas tenime çarparken zar zor başımı sallayabildim.

Ağzımı kapatmadan önce bir nefes mırıltısı ağzımdan kaçtı, Burnumdan nefes almayı tercih ettim, bu da kendi kokumu içime çekmeme neden oldu.

Bacaklarımın arasındaki ipi çekti ve tamponu içimden alarak küçük bölmenin köşesindeki çöp kutusuna attı.

Tuvaletin ana bölümünden gelen bir sesle irkildim, kapı kapandığında açıklığa baktım ve bir adam görüş alanıma girdi. Tabii ki bu gece flört ettiğim kişi olmalıydı.

Hell beni döndürdü, hâlâ onun kollarındaydım, hâlâ açıktaydım. Adamın gözleri bana sabitlenmişti, bakışları düşerken nefes alıp veriyordu. Hell'in dudakları kalktı ve bakışa izin verdi.

"Sana ona dokunmanı söylesem ne derdin?" Onu duymadım bile, durum karşısında çok şaşırmıştım ve beynim alkol yüzünden çok bulanıktı.

Sarışın adamın gözleri izin istercesine Hell'in gözlerine dikildi.

"Bunu yapmanı istemezdi, pek sayılmaz." Göğsüm kabardı. "burada dokunmasını istiyor musun?" diye sordu. İlk defa bana soruyordu ama vermem gereken tek bir cevap olduğunu biliyordum.

Kabul edilebilir bir cevap.

Tek bir parmak kıvrımlarımın içine daldı ve içime doğru ilerledi.

İç kaslarım onu kavrayıp daha derine çekerken başımı salladım. Bedenim bana yine ihanet ediyordu.

"Kimin amcığı bu?" Hell vücudumun ona verdiği tepkinin tadını çıkararak sordu. "Benim," diye nefes aldım.

"Yanlış, küçük bebek. Şimdiden unuttun mu? O benim. İlk tanıştığımızdan beri tek bir bile sana ait değil."

Bir, iki kez pompaladı. Nefesi yine boynumdaydı, mutluluğa çok yakın bir histi. Ona doğru eğildim. Ona doğru.

"Senin," diye mırıldandım sarhoş halimle, adamın hâlâ beni izlediğini umursamadan. Alkolün bunu istememe neden olması dışında hiçbir utanç ya da mahcubiyet hissetmiyordum.

Parmağını çekti ve gözleri hâlâ üzerimde olan şık takım elbiseli adamın önünde beni sertçe avuçladı. "Defol git buradan. Tabii karımı becerirken beni izlemek için kalmak istemiyorsan." Parmaklarını dudaklarına götürdü, üzerlerindeki silik kan lekelerini umursamadan emdi.

Hell kemerini çözdü ve düğmelerini açtı.

Beni kabinin duvarına doğru itti ve yukarı kaldırdı. Gözleri adama sabitlenmiş, ona meydan okuyordu.

Ancak adam bu teklifi kabul etmedi ve tuvaleti bile kullanmadan odadan çıktı.

Hell cevap olarak güldü. "Gerçekten mi Jolie, onca erkek arasından seçeceğin ezik bu olurdu. İşemeye bile korkuyor."

"En azından yapmadı." Daha önce Cehennem'in huzurunda yaptığım gibi.

"Doğru." Sarhoş beynim bana oyunlar oynamaya çalışırken, Hell'in söylediği tek kelimenin gölgesinde alaycı bir kıkırdama duydum.

Sikinin başını deliğime yerleştirirken aşağıya baktım. Bir kez olsun ıslanmıştım ve o her zamanki gibi çoktan sertleşmişti.

Duvara yaslanarak başımı kendine doğru çekti, parmakları tenimi ısıırıyordu. "Ah, bugün ıslak mısın? Bu yeni bir şey. Bu benim için mi? Yoksa onun için mi?"

Cevap vermedim; sadece hâlâ elinde olan iç çamaşırımın bir saniyeliğine burnuna doğru hareket etmesini izledim. Beni içine çekmek için kısa bir saniye. Benimle kafayı bulmak için.

Ve sonra eli tekrar yüzümdeydi, iç çamaşırımın malzemesi maskeminkine değişiyordu, dantelli giysiyi ceplerinden birine sokmadan önce uyarılmamın kokusunu almama izin veriyordu.

"Seni istemesi fikri hoşuna gitti mi? Senin için sertleşmesi?" Ağzı benimkine yaklaştı. "Ucunun amına girmesi fikri hoşuna gitti mi?"

Başımı hafifçe yana eğerek başka tarafa baktım, önümdeki seksi manyağa doğrudan bakmayacak kadar, çünkü alkol bile beni Hell'in kirli sözlerinden uyuşturmadı.

"Sana vurması, içine püskürtmesi fikri hoşuna gitti mi? Seni ıslatan bu muydu?" Burnu beni tekrar yüzümü dönmemi istediği yere doğru itti. "Benimkinin yerine onunkini mi istiyordun?" diye sordu, ucunu ve orada duran küçük gümüş topları ıslak dudaklarımın arasından geçirerek.

İçime dalmasına izin verdi ve ben bir nefes verdim. Gözleri benimkilerle buluştu, grinin en güzel tonuydu. Gözlerindeki parıltıyı izlerken alkolün etkisiyle dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Soruma cevap vermedin." "Çok fazla soru sordun."

Dudaklarına vahşi bir gülümseme yayıldı ve yüzünün pürüzsüzlüğünü değiştirdi. İçime sert ve hızlı bir şekilde girdi, aynı anda elleriyle beni aşağı indirdi.

Onun her şeyini almam için beni zorluyor.

Nazik değildi ama her olduğu kadar acıtmıyordu. Yine de irkildim, parmaklarımı kavrayabildikleri her şeye soktum.

"Bir tane daha soracağım. Hepsini alır mıydın? Onu derine götürür müydün? Sadece bu şekilde mi?"

Cehennem her zamankinden daha sert bir şekilde içime girdi. Kalçaları benimkine doğru pistonlamaya devam ederken, kalın siki aynı iç noktayı taciz ederken içimde oluşan morlukları hissettim.

"Cevap ver bana!" Hırıltısı kulağıma doldu; dişleri derimi deldi, aç bir vampir gibi boynumu ısırды, beni sahiplenmek ya da öldürmek için çaresizdi.

Isırığı sevdim. Bir kez olsun acı farklı hissettirdi, anlamını değiştiren bir emiř eşlik etti. Bu, doğru dūřünme yeteneğimin son parçasını da elimden aldı.

"Hayır. ." Yüzümü onun yüzüne yaslayarak fısıldadım. "Hepsi değil. ." Hell'in parmakları kalçalarımnda sıkılaştı, yüzü büküldü, saçlarım tarafından gizlendi.

Sırılsıklam olmuş amımın içine girdikçe itiş gücü bir şekilde derinleşti.

"Hiç de değil." Ona istediğini verdim. "Ben bunu istiyordum." Dişlerim boynunu buldu, hafifçe ısırđı ve parmaklarım parlak beyaz gömleğinin yakasını teninden uzaklaştırdı.

Parmakları kalçalarımı daha sert iterken yaraladı, ona verebileceğim zararı hatırlattı ama beni durdurmadı. Beni test ediyordu ve ben başarısız olmayacaktım. Ona zarar vermeyecektim. Bir kez olsun istemedim.

"Seni istiyordum," fısıltısı tenini okşadı. "Sadece bunun farkında değildim."

Gömleğini ve ceketini çekiştirdim ve uzakta bir yere uçup giden bir düğmenin çınlamasını görmezden geldim. Solgun omzuna yapıştım, dişlerim etine batıyor, bana yaptıklarını taklit etmeye çalışıyordum. Onu ağzıma aldım ve tadından biraz fazla zevk aldım.

Ve o da bundan zevk aldı.

Cehennem

İçinin derinliklerine ve sonra neredeyse tamamen dışına, vahşi bir hızla ittim. Nefesleri burun deliklerini zorluyor ve tenimi gıdıklıyordu, hızlı ve bol geliyordu. Benimkiler de bereketliydi.

Ben çılgınca içine doğru iterken o da ağırlığını üzerime verdi. Daha sert emdi, mor tenime bulaşana kadar emdi. Henüz okumadığı bir hikâyenin dövmelerinin arasına gizlenmiş bir leke.

Geri çekildi, ama bu yeterli değildi.

"Beni tekrar ısır." Bir talepten çok bir rica.

İşbirliğinin bu kadar keyifli olabileceğini hiç fark etmemiştim.

Beni tekrar ısırdı, ben içinde kaybolana kadar bana sürtündü. Beni orada tuttu, derinlerde tuttu, küçük sinir uçlarını uyarmak için kasıklarına sürtündü.

"Zevk için agresif olmak zorunda değil," diye fısıldadı.

Hayır, görünüşe göre sadece kafayı yemiş olmanız gerekiyor.

Beni yine ısırdı, en eğlenceli şekilde, başını sallayarak tenimi sürükledi, tam o sırada papatya kokulu bir oda spreyi havaya püskürdü. Üzerinde durduğu rafın yüksekliğinden yüzüme püskürdü. . . Jolie'nin saçlarına ve tıpkı hatırladığım gibi kokmasına neden oldu.

Papatyalar gibi.

Saçları kulaklarımı gıdıklayarak ona sokulduğunda güldüm -asla gülmeyeceğim bir şeydi bu. Onun kokusundan biraz fazla keyif alıyordum, sahip olmadığım anılarımızın tadını çıkarıyordum. Nostaljik ve boktan hissediyordum, daha hafif hissediyordum, istendiğimi hissediyordum. Kaybolurken hiçbir şey hissetmiyordum.

Her şey karardı.

Woodrow

Yüzüyormuşum, dalgalar tarafından suyun altına sürükleniyormuşum ve yine de bir şekilde yüzeye doğru itiliyormuşum gibi hissediyordum.

Karanlıkta gözlerimi kırıştırdım, saçlarının tenimi gıdıkladığını, sıcaklığının beni sardığını ve ıslaklığının taşaklarımdan aşağı sızdığını hissettim.

Kendime geldiğimde bilinçsizce itiyordum, ama neler olduğunu anladığımda hızım anında yavaşladı.

Onun içindeydim. Hiç onun içinde olmamıştım, kendim olarak değil.

"Durma," beni titreten bir ısırığın arasından.

Ağırlığını bana doğru itti, beni tamamen içine aldı ve daha fazlasını istedi. Ben de daha fazlası için çaresizce inledim.

Ve ona her şeyi verdim.

yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olmadan onun içine doğru sallanmaya başladım. .

Cehennem kendi isteğiyle gitmişti.

Benim için geri adım atmıştı. Benim için kenara çekildi, onu deneyimlememe izin verdi.

Jolie'nin başı döndü ve alkolle lekelenmiş nefesi yüzüme çarptı, ardından çenemi öperek pek çok anıyı geri getirdi.

Neredeyse tekrar çekiliyordum, hızım

düşüyordu. Neredeyse onu yere düşürüyordum.

Sarhoştı. Rıza gösteremeyecek kadar sarhoştı. Ve içten içe, bunu istemeyeceğini biliyordum.

Ama ağzını benimkine yaklaştırdığında nefret hissetmedim, parmakları dudaklarımız birleşene kadar yüzlerimizi nazikçe yakınlaştırdı ve fısıldadı

"Sana durmamamı söylemiştim."

Ve elleri göğsüme çarpıp beni itmiyordu. Parmakları gömleğimin içinde, omzumdaydı ve kaldıraç olarak kullanmak için sıkıca bastırıyordu. Dokunuşu, aşağıda ısınan kanın içine gömülmüştü. Beni daha yakın istiyordu. Bunu istiyordu.

Şu anda beni istiyordu. Ve ben bundan uzaklaşamazdım.

Kalçalarımı ona doğru salladım. Islak amcığı her isteyerek kabul etti.

Beni öptü ve benimkinin üzerinde gezinen dilinde alkol karışımının tadını aldım. Bir saniye sonra boğazıma yapıştı. .

Ve bu beni çok korkuttu. Ama ben hala bendim.

Hâlâ öldürmeye gitmediğine .

Parmaklarım duvarda geziniyor, nefesimi tutmaya çalışırken enerjim tükeniyordu.

Bacakları belime dolanmıştı. Vücudu benimkine yaslanmıştı ve nefes alamadığım saniyeler boyunca, kürek kemiklerimin arasında sakinleştirici bir sürtünme beni sakinleştirmeye çalıştı - buna engel olamazdı, nezaket onun kanında vardı, benimkinde gezinen pislik kadar.

Mükemmel meslektaşlar.

Kendisine nefretin dilini öğretmeye çalışırken bile hala tatlı, hala sevgi doluydu.

"Bir şeyin yok. İyisin Woodrow," diye yatıştırdı, değiştiğimi biliyordu. Nefeslerim içeri girdikçe nazik sürtünmesi azaldı. Sinirlerimi yuttum ve boğazımı tekrar öptü, o kadar şefkatliydi ki zar zor hissettim.

Tekrar içine doğru sallanmaya başladım. Pozisyonunu ayarladım, bundan olabildiğince zevk almak istiyordum. Şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha fazla zevk almasını istiyordum. *İlk seferimizin özel olmasını istiyordum.*

"Neden?" diye sorduğunda dudaklarım boynundaydı, parmaklarım bacaklarının arasındaki çıkıntıyı arıyordu. . neden her zaman bana işkence etmek zorundasın, güzel yollarla bile olsa?"

Tek bir parmağımla ovarak yumruyu buldum. Bunun onu ne kadar ıslattığı hoşuma gidiyordu, bu yüzden "Seninle tanıştığım günden beri bana işkence ediyorsun" diye fısıldarken bile kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Yanağını öptüm, diğer öpücüklerime hiç benzemiyordu, dil yoktu, heves yoktu. Sadece sevgi. Güvenlik.

Ve gözleri benimkileri bulduğunda bir şey oldu. Daha da ıslandı, daha da ıslandı, daha da ıslandı. Elleri omuzlarımı daha sıkı, daha sıkı ve daha sıkı kavradı ve amcığı sikimi daha sıkı ve daha sıkı kavradı.

Klitorisiyle oynamaya devam ettim; sikim ıslak kıvrımlarına girip çıkmaya devam etti. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve dilim ağzını işgal etti, bana vermek üzere olduğu tüm fısıltıları çaldı.

Ve sonra sıırılsıklam oldum.

Titreyen vücudu beni harekete geçirdi ve gözlerim yuvarlanmadan önce bir seğirmeden başka bir şey hissetmedim ve içine fişkırdım, sıcak amını spermimle doldurdum.

Jolie

Bu sefer farklı hissettim.

Her zamankinden farklı.

Boşaldığını hissettim, bu yeni bir şey değildi. Ama kullanılmış olmanın o boş hissini hissetmedim.

Çünkü o Woodrow'du.

Ama ondan önce bile o boşluğu hissetmiyordum.

İstendiğimi hissettim. . belki de bu alkolün beni yalanların gerçek olduğuna ikna etmesiydi, ama şu anda bu teoriyle yüzleşemezdim, çünkü hala sistemimdeydi ve beni hala çılgınca şeylere ikna ediyordu.

Woodrow beni kollarında tuttu, beni yere indirirken bile yakınında tuttu.

Sanki dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi hemen döndü. Bir eli mendille doluydu ve bana dönerek elbisemi tekrar bekleyen parmaklarımın arasına aldı.

Yere doğru eğildi. Parmaklarım yine onun omuzlarındaydı, bir elimle kendimi sabitlemeye çalışıyordum, o ise mendilleri tenime sürterek bacaklarımın arasındaki pisliği temizliyordu. Parmakları titriyordu, benim dizlerim de aynı şekilde. . neredeyse bükülüyordu.

Parmaklarımı ceketinin içine soktum, biraz daha destek bulmaya çalıştım, ama o bunu kabul etti, kıyafetlerinin içinden değil.

Eli bacağıma dolandı, uzun parmakları neredeyse eskisinden çok daha küçük bir kalçanın etrafını sarıyordu. Tekrar sildi, daha fazla pisliği aldı ama birçoğu içimde kaldı.

Nefret ettiğim adamla yaptığım kirli seksin kanıtı. . . ve sevdiğim.

Elbisemin firfırlarının altından bacaklarımın arasındaki firfırlara doğru eğildi. Oraya, iyice sikilmiş amıma nazik ve şefkatli bir öpücük kondurdu. Sevgiyle.

Ayağa kalktı, elindeki kağıt mendilleri tuvaletin yanındaki küçük çöp kutusuna attı.

Bakışları yüzüme indiğinde maskem düşmüştü, nazik elleri yanaklarımı kavrayarak beni takip etti. Bileklerine uzandım, onları çevreledim, başparmağı yaralarımı okşarken nabzım parmak uçlarımda hızla atıyordu.

Eğildi, ağzımın hemen kenarına, yara izlerimin üzerine bir öpücük kondurdu.

Gözleri - bu parlak ışıklar altında güzel, pırıltılı ve neredeyse mavi
-Seslendirmedığı sözler söyledi, belki de başka bir parçasından gelen bir mesajdı. . Woody'den. *Bunun için üzgünüm. İkimizi de inciten yaralar için.*

Bölüm 4

Jolie on sekiz yaşında

I Günlerce odamdan çıkmaktan kaçınmışım, değişen duygularım yüzünden kafam o kadar karışmıştı ki, kararsız değişimlerine neden olan insanlarla yüzleşmek istemedim.

Gerçeklikten olabildiğince uzun süre kaçtım, farklı bir şimdiki zamanın hayallerine daldım, babamın öldürülmediği ve burada olmadığım, kontrol edilemeyen bir çocuk için bir düzenleyici olarak yaşadığım bir şimdiki zaman.

Ama bu sabah zihnimden kaçamadım, guruldayan midem ve Nessie'nin kâbus dolu kıvranırları dikkatimi çok fazla dağıtıyordu.

Ruh halim her zamankinden daha kötüydü. Yastığımın altındaki günlük beni bir çıkış yolu olarak kullanmaya çağırıyordu. Ama ben yapmadım. Bu duyguları dile getiremezdim.

Üst ranzada yatıyordum, etrafım bir düzine peluş ayıyla çevriliydi, çarşaf lar göğsüme kadar geliyordu ama üşümüyordum. Nessie yanımda uyuyor, beni aşırı dolu yatağın mor parmaklıklarına sıkıştırıyordu. Uyuması için ona söylediğim şarkı, meşgul zihnimin arka planında çalıyordu.

Gözlerimi tavana, gümüş ağından zıplayan minik örümceğe diktim. . .

Bir ağ, içinde yakalandığım şey buydu, görünmez bir iplik. Güzelliği sadece yakıcı gün ışığının aydınlığında ya da bulutlardan gözyaşları yakaladığında görülür. Karanlıkta fark edilmeyen bir şey. Ta ki içine girene kadar. Ben de öyle yaptım. Ve şimdi bu ağa hapsolmuşum. Sonsuza kadar.

İhtiyaç duyduğum ve kaçındığım Woodrow'u düşünürken sessiz kaldım. Yaptığı şeyden ne kadar nefret ettiğimi, ama o olmadan bunun üstesinden gelemeyeceğimi düşündüm.

Bir damla gözyaşı, bir gecede Nessie'nin yastıklarına taşınan diğer yüzlercesine katıldı.

Bütün erkeklerin seni nasıl incittiğini düşündüm. Ve lanet olsun, bu gerçektir.

Bundan sonra Woodrow'un bana sürekli zarar vereceğini biliyordum; içinde kontrol edemediği bir canavar vardı. Ville, elinde içkisi ve dudaklarının arasında purosuyla rahatça otururken onu izleyerek beni daha çok incitecekti. Babam bile ölerək canımı yaktı.

Aklıma başka bir düşünce geldi; size acı veren birini sevmek gerçekten o kadar kötü müydü? Özellikle de daha sonra acıyı unutturmak için ellerinden geleni yaptıklarında.

Bu düşünce hiçbir zaman cevap bulamadı, yatak odasının kapısının gıcırdayarak açılması ve ardından bakmaya zahmet etmediğim bir misafirin arkasından kapanmasıyla kesintiye uğradı.

Şifonyerin üzerinde duran tabağın sesine kulak verdim. Burun deliklerim kahvaltının sıcak kokusunu karşıladı ve karnım guruldayarak beni selamladı. Ayranlı krep. Bu kokuyu nerede olsa tanırım.

Başımı çevirdiğimde Woodrow'un yemeği görmemi engellediğini gördüm. Üzerinde her zamanki kıyafeti, eşofman altı ve Wynter'ın bu evde dinlemesine izin vermediği bir müzik grubunu barındıran bir tişört vardı.

"Acıkmışsındır diye düşündüm," dedi gözleri oyuncaklarla dolu zeminde gezinirken.

Başımı sallayarak onayladım. Acıkmıştım. Son iki gündür bir şey yememiştım.

Wynter hâlâ yataktaydı, kahve ve çikolatayla besleniyordu. . ve evli olduğu o şey, yemek pişirmeye kalkışmamıştı. Onu hastaneden eve getirdiği gün, yatağa yatırdıktan kısa bir süre sonra dışarı çıkmış ve yaklaşık bir saat sonra fast food yiyeceklerle geri dönmüştü. Üç çocuk yemeği. *Biz veletler için birer tane, diye homurdandı.* Ben benimkini yemedim. Woodrow'un vejetaryen olduğu ve bu yemeklerin kesinlikle vejetaryen düşünüldüğünde, onun da böyle düşündüğünden şüpheliydim. Nessie onunkini ve benim soğuk patates kızartmamın yarısını beğenmişti.

o gecenin ilerleyen saatlerinde. . . ama onlara eşlik eden küçük oyuncaklar daha çok hoşuna gitmiş ve gözyaşları dindikten sonra gecenin büyük bir bölümünde sessizce onlarla oynamıştı. Fazla yapışkan olduğu için azarlanarak ebeveynlerinin odasından kovulduktan sonra üzgündü ve annesinin bacağına daha fazla rahatsızlığa neden oldu.

Dün, en azından benim bildiğim kadarıyla kimse yemek pişirmemişti. Yanımdaki bu zavallı çocuk yarım paket nemli kurabiyeyle hayatta kalmıştı.

"Sana ve Ness'e yetecek kadar yaptım." Woodrow kenara çekildi ve dağınık oyuncaklara doğru ilerledi. Onları temizlemeye başladı ve bana ranzadan inmeme için gereken boşluğu verdi.

"Onu uyandırmalı mıyız?" Yataktan sürünerek çıktım ve Nessie'yi arkamda bırakarak parlak gümüş çatal bıçak takımlarından birini aldım.

"Hayır; yorgun olduğunda çok zavallı bir çocuk oluyor," diye cevap verdi arkasına bakmadan. "Mızımız değil; onları soğuk olarak seve seve yer. . ama sıcak isterse, daha fazlasını yapabilirim."

"Mutfakta olmayı seviyorsun." Mükemmel kesilmiş bir parça krebi, yanındaki küçük şurup kâsesine daldırdım. *Çok tatlı, çok güzel.*

"İstiyorum."

"Veterinerlik işi şef olmak ister misin?" "Bilmem. Restorana layık bir şey yaptığım söylenemez." "Biraz rehberlikle."

Bana döndü, dudaklarında samimiyetsiz bir gülümseme, zavallı konuşma çabamı takdir ediyordu. "Belki. . . ama kalbimin attığı yer veterinerlik. Gerçi kimse okul ücretini ödemeyecek."

Dilimin üzerine şurupla parlatılmış bir parça daha koydum ve tat alma duyularım dans etti. . tıpkı tüm umutlarımı ve hayallerimi destekleyen babam gibi.

"Babam onunla çalışmamı istiyor. Bundan nasıl kurtulacağımı bile bilmiyorum." Ville'den bahsetmenin beni rahatsız edeceğini fark ederek başını öne eğdi.

Duygularımı bir kenara itip araştırmaya başladım. "Peki tam olarak ne iş yapıyor?" "Trafik yönetimiyle ilgili bir şey. Emin değilim."

Kelimeler bana bir kamyonun çarpmasıyla çarptı, yutmaya çalışırken krep kuru boğazımda sıkıştı. Neredeyse boğuluyordum.

Trafik. . . Ville trafikte çalışıyordu. Trafik.

Bu yüzden *başka kızlar* vardı. Beni bu şekilde elde etti.

"İçki almalıyım." Woodrow'un yorumu, elim boğazıma uzanıp rahatsızlığımı gidermeye çalışırken geldi. Onun da iyi bildiği bir duyguydu bu. "Sana bir şeyler getireyim."

Eli kapı tokmağını çevirirken ona seslendim, boğazım artık tıkanıklıktan kurtulmuştu. "Woodrow. . ."

Bana döndü, sabah ışığı perdelerin arasından yakışıklı yüzüne vuruyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Babanın insan satışıyla uğraştığını söylemenin kolay bir yolu yoktu.

"Hayallerinize inanın. Ondan daha fazlası olabilirsiniz." Küçük bir tebessüm ettim.

Woodrow'un üniversite için fon bulabileceğinden emin değildim. Bu koşullarda çalışabileceğinden de emin değildim ama bildiğim bir şey vardı, eğer bir iş bulabilseydi, bunun kaçakçılık olmayacağını görmek çok kolaydı. Bunu kesin olarak biliyordum. Geçen gece olanlardan sonra bile. Suçluluk duygusu onu paramparça edecek ve döktüğü kanla birlikte tüm *benlikleri* de akıp gidecekti. . onu travmayla baş başa bırakacaktı.

"Kimsenin benim gibi birini işe alacağından emin değilim. Ama hayal kurabiliyorum. Ve umarım ev hayatımın iyi olduğu bir geleceğim olur." Derin bir iç çekti. "Buna razı olabilirim. Evde yemek pişirmek, etrafımda kediler ve köpekler, birbirimize gülerken şarkı söyleyen güzel bir eş, pişirmeye çalıştığımız her şeyi berbat etmek." Sesi düştü, gözleri de halıya döndü, lekelerden dikkatle kaçındı. "Annemle babam bunu asla yapmaz. Asla birlikte bir şey yapmazlar. Birbirlerine bağlanmıyorlar. Benim istediğim bu değil. Onlar gibi olmak istemiyorum."

Başımı salladım, bir parça daha krep yemeye cesaret ettim ve bunun beni öldürmeye çalışmayacağını umdum.

Odadan çıktı, bir saniye sonra geri döndü, "Sen iyi bir şarkıcısın, Ayışığı" diye fısıldayacak kadar cesaret bulduğunda bana zar zor bakabildi.

Ve sonra tekrar gitti, sessiz adımlar onu alıp götürdü.

Krepimi bitirdim, bir sonrakine geçmeden önce üç lokmada yutabildiğim kadarını yuttum ve Nessie için tabakta iki tane daha bıraktım.

Dün gece kız kardeşini uyutmak için şarkı söylerken kapıda beni nasıl dinlemiş olabileceğini düşündüm.

Koridora çıktım; toz ve gölgeler her gözeneğimden sızan sefaletten uzak durmadı. Wynter ayağa kalkar kalkmaz, bacağının üzerinde zıplayabilir hale gelir gelmez, onları şu anki yaşam alanlarından kurtarmam için emir alacağıma şüphe yoktu.

Onun talimatını beklemeyecektim; bugün temizlik yapacaktım, dikkatimi dağıtmam gerekiyordu.

Halının üzerinde bıraktığım lekeye baktım. Gitmişti. Woodrow gerçekten de icabına bakmıştı. Sanırım onun da dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı.

Wynter'ın odasının kapısına birkaç santim kala durdum. Tahtanın ötesinde bir hareket duyabiliyordum ve bu durum kapıyı çalmamı engelledi, elim havada asılı kaldı. Geri çekildim, ona sormak istediğim soru -nasıl olduğunu sormak- adımımı atıp merdivenlere doğru koşarken hâlâ ağzımın içinde yüzüyordu.

Woodrow'u mutfakta buldum, iki bardak çikolatalı süt doldururken sırtı bana dönüktü. Kutuyu yere bırakırken elleri yine titriyordu. Her iki elinde birer bardakla bana döndü ve varlığım onu ürküttü.

"Seni duymadım." Kendini dengeleyerek bir bardağı havaya doğru uzattı.

"Sessiz değildim."

İlk yudumumu aldım ve bir düzine daha içtim. Bardağı geri verdim, o da bana diğerini uzattı.

"Benden bu kadar, teşekkür ederim." Yüzümdeki süt bıyığını sildim.

Nessie'nin inlediği koku hâlâ buradaydı, hâlâ güçlüydü.

Belki daha sert. Ama açık buzdolabında hiç kötü et göremedim.

Gözlerim yan taraftaki makyajlı salataya takıldı.

"Nerede o?" Bonny'yi merak ederek sordum.

"Kulübeye, umarım. Seninkini hall sonra ona kahvaltı götürecektim."

"Ne aldın?" Masada bir sandalye çekerek sordum, aşağıdaki zincir bir kez daha ayak parmaklarıma takıldı.

"Aç değilim." Gülümsedi, tüm acısını gösterecek kadar üzgündü.

Bekâretimi ve onurumu aldığı anda benden çaldığı acıları.

"Bunu Nessie için alacağım." Çikolatalı sütü havaya kaldırdı ve masanın etrafından dolaşarak buzdolabının kapağını kapattı, boş sütü tuttu

tezgâhtan bir karton aldı.

Ayağının pedala gidişini ve çöp kutusunun kapağının havaya kalkışını dinledim.

Geçip gitmesini, odadaki gerginliğin de onunla birlikte gitmesini bekledim, sonra döndüm ve sesim karanlık koridorda onu buldu. "Woodrow...?"

Durdu, bana doğru geliyordu.

"Giyineceğim. Ben de seninle geleceğim."

Tek kelime etmedi ama gözlerindeki ışığın bir kısmının geri döndüğünü gördüm ve bu, pis koridoru aydınlattı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken omuzlarındaki ağırlığın hafiflediğini gördüm.

Mutfakta, yarım haftadan uzun bir süredir orada duran temiz çamaşır yığınının içinde bir elbise bulmuştum.

Önümde yürüyordum, sandaletlerim çimen tellerine basıyor ve güzel çiçeklerden dikkatle kaçınıyordum.

"İyi misin?" Woodrow'un sesi esintiyle birlikte hareket ederek etrafımı sardı.

"Ben iyiyim," diye yalan

söyledim. "Lütfen, bana

yalan söyleme."

Onun bana yetişmesini bekledim ve o da daveti kabul ederek elinde salata kutusuyla yanıma .

Ben yine devam ettim, o da benim hızıma ayak uydurdu. "Çok zor oldu."

Başını salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söyleme. Eğer hiçbir şey hatırlamıyorsanız. Eğer bunu gerçekten başkasının eylemi olarak görüyorsanız, özür dilemek size düşmez."

"Ama sen görmüyorsun."

"Kargaşanı görüyorum."

Ağaçlar bulutlanırken etrafımıza karanlık çöktü. Turuncu yapraklar yere dökülüyor ve ayakkabılarımızın altında çıtırdıyordu. Sonbahar her zaman yılın en sevdiğim zamanıydı.

"Bu beni öldürüyor. Beni seven ilk kişi olman ve bunun böyle olması beni öldürüyor. Sen dahil edilmemeliydin. Beni sadece aileme karşı savunuyor. Nefretle hareket ediyor çünkü onlar öyle yapıyor. Onlar bir canavar yarattı. Sen de dahil edilmemeliydin."

"Nessie mi?" Hell'in söylediği sözleri hatırlayarak sordum.

"Ona hiç zarar vermedi. . ama onu çok korkutuyor ve bundan hoşlanıyor." "Seni sevdiği için mi ona zarar vermiyor?"

"Sevmiyor. Sanırım beni seviyor. Durumumu yedi yaşındaki bir çocuğun anlayabileceğinden çok daha iyi anlıyor. Ve Woody'yi seviyor."

"Peki Woody, onun amacı ne?" Onu anlamam gerekiyordu. . onları. . Hepsini.

"Woody olarak, birisine sahibim. Önemseyen, gerçekten önemseyen biri - Nessie. Ama ben olarak, Woodrow olarak, şiddet ve alaydan başka bir şeyim yok."

Vücudundaki acıdan dolayı eli benimkine uzandı ama ben ona tutunamadan geri çekildi. . çünkü sevgi ve şefkat duygularım yok olmamıştı, sadece şimdi nefret ve korkuyla birleşmişlerdi.

"Ve sonra seni buldum. Bunu anlamamıştım. Nereden geldiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Senden bahsedilen ben değildim. Woody'nin günlük kayıtlarını gördün; hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Cehennem kendini tutuyor; benden bir şeyler saklıyor."

"Ve gerçekten hiç farkındalığınız yok. . .?"

"Bir değişim sırasında, hayır. Hiçbir şey. En azından benim gibi değil. Cehennem'in her şeyi izlediği zamanlar oluyor, sanki vicdanımın arka planındaymış gibi. Bazen Woody de bunu yapıyor. Ama onlar devraldığında, bunu nadiren yaşıyorum. Sanki uyuyor gibiyim. Ve benim adıma hareket ediyorlar, benim cesaret edemeyeceğim şekilde davranıyorlar. Benim yapmayacağım şeyleri yapıyorlar."

Woodrow tekrar elime uzandı ve bu sefer daha da yaklaştı. Gözlerini kapatarak, geri çekilmemem için sessiz bir dua etti. Ben de çekmedim. Parmaklarının benimkilere dolanmasına izin verdim ve ona tutundum.

"Affedilemez bir şey yaptı ve bunu biliyorum çünkü bunu affedemem. Bunun için hapse girmesini istiyorum. Sonsuza kadar. Bir zamanlar sahip olduğum tek şey oydu, ama sonra sen geldin."

Daha samimi konuşmalarımızdan birini düşündü. Beni buraya neyin getirdiğini.

"Yaşadığın şeylerden nefret ediyorum. Seni mutlu edeceğime dair kendime söz verdim; bir daha asla o korkuyu hissetmemen için her şeyi yapacağıma söz verdim."

Elini sıktım, yürümeye devam ederken gözlerim onu aradı.

"Bana olanlar kalbimi kırdı. *Cehennem'in yaptıkları* beni etti." Sözlerim göğsündeki organı parçalamış olsa da elini bırakmadı. "Ve muhtemelen tekrar olacak mı?"

"Buna cevap veremem. Ama korkarım ki ikimiz de neler olabileceğini biliyoruz.

Babam ne yapacak-" "O

bir pislik."

"Öyle. O bir canavar." Woodrow omuz silkti, omuzları yukarı kalktı ve sırtındaki morlukları görebileceğim kadar tişörtünü kaldırdı. "O ve annem bir canavar yarattılar. Beni daha kötü hale getirdiler. . . ve şimdi, benimle başa çıkamıyorlar."

"Sana yardım edebilirdi. Bunu yapmamayı seçtiğini söylediğinde haklıydın."

Woodrow tekrar başını salladı, kendine acı vermemek için başını zorlukla hareket ettiriyordu.

"Woodrow. . ." Ona döndüm ve yolunu kestim. "Kendinden nefret ettiğini biliyorum."

"İstiyorum."

"Etmiyorum. Olanlardan nefret ediyorum ve *diğerinden* de nefret ediyorum." Cehennem adını kullanmadım. Dilime dolanmasını istemiyordum ve şimdi bile, ona neden öyle dediklerini kanıtladıktan sonra, hâlâ bunun aptalca bir isim olduğunu düşünüyordum. "Ama seni ondan nefret ettiğimden daha çok seviyorum. Sahip olduğum tek şey sensin. Sen. ..ve Nessie. Ama bu farklı. Seninle farklı. Canım yansa bile bunu kaybedemem." Parmak uçlarımda onu öpmek için uzandım, ağzım onunkine değerken fısıldadım, "Bazı insanlar için acı çekmeye değer."

Acı çekmemi hiç istemediğini söylemek için dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ama ben onu susturarak söylenmemiş mesajı mühürledim.

Elleri kalçalarımı destekledi, samimi dokunuşumu memnuniyetle karşılarken beni sabitledi. O da beni zar zor öptü. Ama kulübeye gitmeden önce bana bir dakika sarıldı.

Şimdiye kadarki en uzun dakika.

Kaybedebileceklerimiz için bir dakikalık saygı duruşu. Bağların en özeli.

Bölüm Eğer

Jolie on sekiz yaşında

Bonny'nin kulübesi sağlam ve çamdı. Tüm tırnaklar, evinde rahatça dinlenen mutlu küçük tavşanın ulaşamayacağı bir yere saklanmıştı. . şey, o

Ta ki küçük yaratık hisleri onu Woodrow'un varlığından haberdar edene kadar.

Woodrow onunla ilk tanıştığında beni şaşırtmıştı, şimdi de şaşırtmaya devam ediyor; toprakta oturmuş, marul yapraklarıyla beslenen aç bir tavşan, kocaman siyah gözleri neşe dolu, mutlu bir şekilde kucağında zıplıyor.

Güneş, yapraklı ağaçların arasındaki bir aralıktan, ne zaman yanında olsa heyecanlanmasa her zaman sakın olan vahşi arkadaşı için inşa ettiği minyatür malikanenin üzerine düşüyordu.

Etrafıma bakındım, kilometrelerce ağaçtan başka bir şey göremedim. Ormanın derinliklerindeydik ve sabah gölgeleri her yeri karartıyordu.

Çömeli bir parça havuç aldım ve Bonny'ye uzattım. Bana olan güveni o kadar güçlü değildi ve bağışımı kabul etmeden önce kendimi yirmi saniyelik bir koklamaya maruz buldum.

"Benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Biraz temkinli." Woodrow güldü. "Bu gece seni görmeye geleceğim, küçük sevgilim."

"Onu tekrar eve mi götürüyorsun?"

"O bana huzur veriyor." Ellerim dizlerimin üzerinde beni ayağa kaldırırken, alçak pozisyonundan bana gülümsedi. Bacaklarım çömelmenin verdiği bir gerginlik hissetmiyordu, hatta bir başkası için yalvarıyorlardı. Daha fazlası için. Sabah koşum için, bu sabah olmamıştı. . ya da son birkaç gündür herhangi bir sabah.

Woodrow, kısa süre sonra geri döneceğimiz eve uygun olarak hepsi yeşilin koyu bir tonunda olan salata yapraklarının geri kalanını tavşanın kulübesine uzattı.

Ayağa kalkarak onu arkalarından kovaladı ve kızın mutlu bir şekilde yanından uzaklaşmasını izledi. Onun güvenliğinden memnun bir şekilde, "Geri dönmekten memnun musun?" diye sordu.

"Tavşanı görmeye bensiz geldiğine inanamıyorum." Nessie'nin ayağı avucunun içindeydi, dal parçalarını fırçalarken topraktan gelen kir avucunun içinde çiçek açıyordu.

"Uyuyordun; seni uyandırmak istemedik." Bir elimi sarı saçlarında gezdirdim, yatmak için saçlarını tararken gözden kaçırdığım düğümlere dikkat ettim.

"Kahvaltını yaptın mı?" Woodrow'un gözleri şimdi dudaklarından yaladığı yapışkan pisliği inceledi.

"Evet. Teşekkür ."

"Bir şey değil, bebeğim. Geri dönmek ister misin?" Sırtına tırmanmasına izin vererek dikkat kesildi.

Omuzlarına dolanan kirli elleri ve beline dolanan bacakları gezintiyi istediğini doğruluyordu.

yumuşama anına gülümsedim. "Hatırla. . ."

"Biliyorum, boğazına dikkat edeceğim."

Nessie başını çevirdiğinde Bonny'nin hâlâ ahşap evindeki rehavet içinde olduğunu gördü.

"Bonny burada tek başına iyi olacak mı?"

"O iyi olacak. Baban bilemez, Ness, hatırladın mı?"

"Ona ya da anneme söylemem." Beni takip ederek eve doğru binlerce adım atmaya başladığımızda Nessie'nin sesi kısıldı. "Annemi pek göremedim. O iyi mi?"

"İyileşiyor; bu zaman alabilir."

"Beni etrafında istememesi kalbimi acıtıyor."

Liderliğimden vazgeçtim ve bir kez olsun acı dolu bir ifadeyi paylaşırken birbirlerine benzeyen kardeşlere döndüm.

"Zamanla olacak," diye fısıldadı Woodrow, Nessie'nin elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu, bir ağız dolusu topraktan dikkatle kaçınarak. "Sen iyi misin?" Gözlerini bana çevirerek sordu.

Tüm acılarını hissederek dururken sadece başımı sallayabildim.

"Yine üzgün görünüyorsun." Nessie fark etti. "Woodrow, onun elini tut; teselliye ihtiyacı var."

Bana doğru yürüdü, bir eli yine Nessie'nin bedeninden ayrıldı. Bu kez, kız kardeşinin talimatlarını takip ederken gümüş gözleri eşliğinde bana doğru ilerliyordu.

Woodrow'unkiyle çoktan birleşmiş, parmakları sıkıca kenetlenmiş olan elime baktım. Kız kardeşine yaptığı gibi bana bir öpücük vermeden önce beni nazikçe sıktı, sonra bizi farklı bir yöne doğru yönlendirdi, bizi gün ışığına çıkarma konusundaki güvenimin işe yaramadığını kanıtladı.

Güneş gökyüzünü aydınlattı, ışıltısı uzaklardaki evin arkasından parlıyordu.

Buradan bile hissedilebilen çürüme, bir zamanlar güzel bir ev olan bu yapıyı örtüyordu. Nessie yolun geri kalanında koşmamızı istediğinde, bir zamanlar bembeyaz olan anıttan yaklaşık bir mil uzaktaydık.

Woodrow'un tutuşu gevşedi ve kız onun sırtından kayarak bizden uzaklaştı, uzakta evini gördü, ne kadar uzakta olduğunu fark etmedi.

Heyecanlı küçük sesiyle bir şeyler bağırdı ama hafif esinti ve aramızdaki mesafe sözlerini bozarak anlaşılmaz hale getirdi.

Adımlarım yavaşladı. Artık evden çıkmıştım ve geri dönmek istemiyordum.

"İyi misin?"

"Hissediyorum. . Ne hissedeceğimi bilmiyorum."

"Lütfen, beni affedin." Woodrow dizlerinin üzerine çöktü, kemikleri çamura bastırıyordu. "Bırakın beni yargılayacak olan Tanrı olsun çünkü bunun beni de sizin kadar incittiğini ancak o görebilir." Parmakları bileğinin etrafında sallanan İsa'ya masaj yapıyordu.

"Hayır, anlıyorum." Parmaklarım yanağına dokundu ve elinden gelse bana doğru eğileceğini biliyordum.

"Benden korkmana gerek yok." "Bu doğru değil."

"Biliyorum. İçten içe biliyorum," diye itiraf etti, sesindeki acı beni dizlerimin çöktürdü.

Diz dize, gözlerinin içine baktım. Ruhuna.

"Seni gördüğüm an kalbim farklı atmaya başladı. Bunun bir gençlik aşkı olduğunu düşündüm ama değilmiş. Bundan daha büyük bir şeydi. Her şeyden daha güçlüydü. Her gece ağlamamı dinledim. Burada olmayan biriyle konuşmamı dinledim ve bu beni çok incitti. Ama bu, benim yüzümden çektiğin acı, beni öldürüyor. . Beni affetmen için her şeyi yaparım."

"Henüz iyileşmedim."

"Bu konuda nasıl yardımcı olabilirim?" Etrafımızdaki papatyaların kokusunu içine çekerek ve onlar sayesinde daha sakin hissederek içeri girdi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bilmiyorum."

Birbirinin tamamen zıttı olan iki fikrim vardı, ama onları sessiz tuttum. Sadece kendimle paylaştığım sırlar. Birincisi, ondan sonsuza dek kaçmak. . koşturmak ve Ville'in hırpalanmış kamyonundan kaçacak kadar hızlı olmayı ummak, zamanla hepsini unutmak için dua etmek. Ya da Woodrow'dan olanları tekrarlamasını isteyecektim. . nazikçe, şiddetli anıları dışarı atarak.

Şimdilik bu düşünceleri bir kenara ittim, çünkü onsuz gidemezdim. Onu kaybedemezdim. . Onu asla kaybedemezdim çünkü onu asla unutamazdım. Ama onunla seks yapma fikrini bile düşünemiyordum, sinir ve mide bulantısı olmadan olmazdı.

"Benimle yürür müsün?" Yerden kalkmasına yardım ettim ve daha birkaç gün önce bana şiddetle saldıran çocukla el ele, açık arazinin manzarasının tadını çıkararak yavaşça yürüdüm. İyileşmek için ihtiyacım olan sevgiyi bana verecek olan çocukla.

Günler geçti ve Woodrow hala Woodrow'du - kendisinin bu versiyonu. Gün boyunca bana atıştırmalıklar getiriyordu çünkü sürekli açtım ve kendimi biraz rahatlatmak için tatlı bir şeyler arzuluyordum. . ama planlı yemek teslimatları dışında onu pek göremiyordum.

Bana yer verdi - iyileşmek için ihtiyacım olduğunu bir şey.

İşe yaramıyordu.

Kafamın içinde hep vardı, sevgi sözcükleri fısıldıyordu. Artık istemediğim özürler fısıldıyordu. Sadece onu istiyordum.

İkinci seçeneği denemeye neredeyse hazırdım.

Babamı hayallerimden uzaklaştırıyor, dikkatimi dağıtıyordu. Hiçbir şey beni ondan uzaklaştıramazdı ve bir şey denediğinde, örneğin Nessie, yüzüme bir oyuncak bebek sallayıp oynamamı istediğinde, tedirginliğimi yutmak zorunda kalırdım.

Gerçeklikten uzaklaştım, sadece benim için var olan bir yerdeydim. Bu nedenle Woodrow'la ve onun mücadeleleriyle daha fazla empati kurdum.

Kendi yolumla, travmam aracılığıyla, ayrışıyordum.

Ama sonsuza kadar kendi uydurduğum gerçeklikte kalamayacağımı biliyordum. Bu gece yeni bir dünyaya kaçtım. Başka bir uydurma alana. Benim duygusal olarak zorlanmış beyin hücrelerimden değil, büyük bir akıldan yaratılmış bir dünyaya.

Bugün erken saatlerde, Woodrow yemek taşımalarından birinde, Nessie'nin okunmamış hikayeler yığınınından bir kitap denememi önerdi. Gözlerim anında benim favorilerimden birini buldu. Boz bir kurt adam ve parıldayan bir vampirden oluşan bir aşk üçgeni. . . ve aralarında sıkışıp kalmış şanslı bir kız.

Saat dokuzu vurmadan önce yatağıma yerleştiğimde, yıldız yansıtan lamba bana okumam için yeterli ışığı verdi. Ama bu kaçış yarıda kesildiğinde henüz üçüncü bölümdeydim. Woodrow ve onunla ilgili hayallerim beni geri çağırdı.

Ve sonra bu yarıda kesildi. Wynter korkunç bir şekilde şarkı söylüyordu, belli ki ağrı kesicilerinden arta kalanlarla kafası iyiydi.

Hala onunla konuşmamış ya da korkularımın doğru olup olmadığını sormamıştım. Ville'in iğrenç planına dahil miydi?

Sesi daha da yükseldi, en sevdiğim türkülerden birini kararttı. Kitabı bir gümbürtüyle kapattım, küçük toz parçacıkları havada dans ediyordu.

Yatağımdan kaydım, nadiren de olsa kendi yatağında yalnız olan uyuyan çocuğu rahatsız edip etmediğime bakmak için çıkıntıya bastım. Rahatsız etmemiştim.

Tavanda parıldayan yıldızların rehberliğinde ve onları yansıtan gece lambasının onurlandırmasıyla karanlıkta süzıldüm.

Mümkün olduğunca sessizce dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Sessiz adımlarla koridorda koşuşturdum. Woodrow'un kapı koluna uzandım ama masa sandalyesi tarafından sıkıştırılmıştı. Bu da Woodrow'un zaten bir misafiri olduğu anlamına geliyordu.

Hiç şüphesiz arkadaşlığını tercih edeceği biri.

Bir adım geri çekildim, kendi alanıma çekilmeye hazırdım. Ne kadar istesem de parmak eklemlerimi kapıya vuramazdım. Karşı kapının dikkatini çekme riskini göze alamazdım.

Woodrow'un yatak odasından bir itiş kakış sesi duydum ve ardından sandalyenin geri çekilirken çıkardığı hafif gıcırtyı duydum.

Woodrow kapıyı açtı, sadece bir aralık, dudaklarını süsleyen gülümsemeyi bana göstermeye yetecek kadar.

"Sen olduğunu biliyordum. Nazik eller." Gözleri nazik ellerime kayd, sonra geri çekilip beni içeri davet etti ve kapıyı kapatıp arkamdan kilitledi.

Yatak beni manyetik bir güçle kendine doğru çekti.

"Zaman çalışmıyor."

Kasvetli bir ifadeyle beni onayladı.

Yatağın üzerinde açık bir şekilde duran ve alanın çoğunu kaplayan günlüğe baktım. Gözlerim onun itiraflarında gezindi. Zaman da ona yardım etmemişti.

"Hayatına son vermeyi düşünüyorsun!" İsteddiğimden daha yüksek sesle söyledim. Tedirginliğim onu yerde, Bonny'yi de yanında buldu.

Gözleri -sadece gözleri- bir kapıya kaydı. "Biraz moralim bozuk."

"Burada olduğum için kendini daha iyi hissediyor musun?" Sorma cesaretini gösterdim.

Gözleri, Bonny'nin yatarken giydiği tişörtün kumaşını karıştırdığı yerden benimkine kaydı.

Dişlerim dudağıma gömülmüş, cevabını bekliyordum. Verdiği yanıt o kadar yavaştı ki, tüm sinirlerimi ve korkularımı gıcırdattı.

Ne olduğunu anlayamadan, o yerden , günlük onun yerini aldı.

"Çok." Beni göğsüne çekti. Kemiklerine çarpan kalbinin ritmini dinledim.

Başımı kaldırıp ona baktığımda boğazının acı yutkunarak titrediğini gördüm. Bu açıdan daha da büyük görünüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, diğer tüm özürlerinden daha az gerçekçi bir şekilde. Ona baktığımda, tam olarak ne için özür dilediğini düşünürken yüzümde beliren şaşkınlıkla bana "Örtmedim" dedi.

"Umurumda değil." Dizlerimin üzerine kalktım. Parmaklarım yanaklarını kavradı, dudaklarım dudaklarını sıyırdı. "Sana umurumda olmadığını söyledim. Bu. . . ." Narin bir dokunuş yüzünün aşağısına, boğazına doğru kaydı. Diğer elim ters yöne, başına doğru hareket etti. "Ve burada olup biten her şey. Hiçbiri buradakinden bir şey eksiltmiyor. . ." İki elim de kalbinin üzerinde buluştu. "Senin kalbin saf. Ve ben bunu seviyorum. Seni seviyorum. Ne olursa olsun. Lütfen beni bu şekilde bırakma."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, sanki sözcükler ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi, dudakları dudaklarıma değiyor, acıyı dindirmek için öpücükler diliyordu.

Eğildim ve beni öpmesine izin verdim, dili için ağzımı açtım.

Bir saniye sonra geri çekilip "Kendimi öldürmeyeceğim. Sadece kendimle yaşamak için mücadele ediyorum."

"Canın yanıyor. Benim de. Acıyı dindir. Lütfen, acını dindir."

Ona acının ne olduğunu söylememe gerek yoktu. Onun kafası ve kalbi benimkinin her acıyı hissediyordu. Onun suçluluk acısı da benim anılarım kadar sertti. Ama ona nasıl yapacağını söylemek zorundaydım, çünkü izin almadan bunu yapamazdı.

"Bana dokunmana ihtiyacım var. Seninle ve seksle ilgili anılarımı değiştirmene ihtiyacım var. Ve bunun iyi hissettirmesine ihtiyacım var. Yumuşak, nazik. . Aşkı hissetmeye ihtiyacım var."

Sanki ondan benim için dünyayı yakmasını istemişim gibi dondu kaldı. Bakışları bana kaydı. Yıkım ve söylenmemiş bir özür gümüş denizine oturmuştu. Safir benekler göze çarpıyor, beni geri götürürken üzerimdeki güzelliği vurguluyordu.

Yumuşak yastığı başımı karşıladı.

Üstümde dolaşırken, parmakları küçük deliklerden düğmelere basarken ve kıyafetlerimi vücudumdan sıyrırken rahatlamaya çalıştım.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok." Gözleri yüzüme kilitlenmişti, çıplak göğsümden hareket ediyor, odadaki gerilimle birlikte yükselip alçalıyordu.

"Sadece iyi hissettireceğini düşündüğünüz şeyi yapın. Dolu şeyler olması gerekmiyor." "Tamam."

Benimle birlikte uzandı ve beni yan tarafıma çekti. Başımı çevirdim ve öpücüğünü kabul . Gergin ve titrek elleri saçlarıma gitti. Beni kendine çekti, uzun parmakları saçlarımin arasından geçerek öpücüğü derinleştirdi.

Eli boynumda gezindi ve ürperdim. Tenim karıncalandı, meme uçlarım dikleşti ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Parmakları vücudumu keşfederken, nefesine sahip olmak istediği için öpücüğü bir anlığına kesildi. Ağzı, arkası

Saniyeler geçtikçe benimkini okşuyordu. Dili dudaklarımın arasından geçerek benimkine masaj yaptı. Ellerimi yüzüne doğru kaldırdım ve onu kendime çektim. Korkmuş hissetmiyordum. O da kontrolcü hissetmiyordu.

Kendimi güvende hissettim.

Tişıörtünün eteğini çekiştirdim, onu çıkarması, benimle savunmasız ve çıplak olması için sessiz bir istekti bu.

Öyle de yaptı, dikkatlice başının üzerinden geçirip yere fırlattı. Hiç şüphesiz, tüylü bir hırsız tarafından saniyeler içinde çalınacaktı. İkimiz de görmek için bakmadık, ama o, küçük arkadaşı, aslında onu çalmıştı.

Woodrow yanıma döndü ama pozisyonumu değiştirdi. Üzerimde kayarken ağzıma, çeneme ve boynuma bir öpücük daha kondurdu. Sırt üstü uzandım, sıcak ağzı bir meme ucuma, parmakları da diğerine doğru ilerlerken eğildim.

Güzel gözler beni tekrar buldu, son bir izin isteği, beni ağzına almadan önce alçak sesle başını sallayarak kabul edildi.

Sertliği bacağıma değdi, kalçaları bana ihtiyacını göstermek için öne doğru itildi. Sertçe emdi, boğazında gümbürdeyen inilti bu hissi daha da zevkli hale getirdi.

Ses çıkmaması için dudağımı ısırdım, çünkü herkes sessizken evi rahatsız edecek kadar yüksek olacağını biliyordum.

Dili sivri meme ucuma bulaştı. Kalın, ıslak bir iz göğsüme bulaştı. Kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. "Sadece bu sefer hatırla. Dokunuşumun sana nasıl hissettirdiğini değiştirmeme izin ver." Göğsüme kondurduğu bir başka öpücük kalbimi hızlandırdı.

Elleri yeşil saten şortumun kumaşını kavradı ama kalçalarımın kalınlığına tutunarak bırakmadılar.

Denedi de denedi, ta ki kumaşı yol verip yan tarafını yırtana kadar.

"Oh, kahretsin."

"Sorun değil, sadece çıkar Şunları," diye nefes aldım. "Sadece tombul halimin onları giyerken yırttığını söyleyeceğim."

"Yapma bunu. Kendin hakkında böyle konuşma. Sen mükemmelsin. Çok mükemmelsin."

Aęzı tekrar üzerimdeydi -her zaman çok küçük olduęunu dűűndűęűm göęűslerime geri dűnműűű- tenime heyecanı doruęa çıkaran Őehvetli űpűcűkler konduruyordu.

Őortumu tekmeleyerek çıkardım ve altında çırılçıplak uzandım. O da aynısını yaptı, ellerini ve bacaklarını kullanarak eşofmanını aŐaęı doğru itti. Eli vűcudumda gezindi, ayrılmıŐ uyluklarıma doğru kaydı. Kalçaları tekrar sallandı, ereksiyonu kemiklerinden daha sertti ve her ikisi de bacağıma saplandı. Parmakları uyluklarımanın tepesine ulaŐtı, yumuŐak teni ıslaklığıyla uçlarını űptű. Eli hala bacaklarımanın arasındayken, tek parmağı giriŐ yerimde dolaŐırken, ağzı benimkine doğru hareket etti - Őimdiden baŐka bir űpűcűęűne a. Kalçalarım hafifçe yukarı kalkarken, tıpkı benim geri kalanım gibi çoktan istekliydi.

Dillerimiz buluŐup ağızlarımızın arasında dans ederken parmağını yavaşça, çok yavaşça içime soktu.

Parmaęı içime girip çıkarken űpűŐmeyi kestim -sıę, sonra derin, tıpkı űpűcűęű gibi- ve ona "Aynen bűyle" dedim. Aynen bűyle."

Kalçalarım tekrar kalktı, parmağı ıslandıka ıslandı ve dudaklarımız tekrar buluŐtuęunda bir tane daha sokması için ona gűven verdi.

"Bu da ne?" űpűŐmeyi kesti, parmakları içimdeki bir yumruya takıldı.

"Bilmiyorum," diye kekeledim, parmakları hafif bir basınçla bilinmeyen çıkıntının űzerinde tekrar gezinirken.

"Ovmam hoşuna gidiyor mu?" diye sordu, sesi kulağıma yakındı.

Başımı salladığımda lobumu emdi. Başka bir ovma.

Bacaklarımın arasından bir ses gelmeye başladı, ıslaklık parmaklarını h  p  rdeterek a  ağı indiriyordu. İnilti  ler dilimin   zerinde dans ediyordu; ayak uyduramadığım bir   akırdıydı bu. Onları sessiz tutmaya   alıştım.

Karnımda,   ekirdeğimde bir sıkışma hissettim ve sonra doyduğumu hissettim.

Doruğ  a ulaştığ  mda inlemelerim daha da y  kseldi, Woodrow'un ağızı tarafından boğuldu,     nk   o benimkine geri d  nd   ve hepsini yuttu.

V  cudum elini ıslatırken bile durmadı. Ben gev  seyene kadar devam etti, sertliğı hala kal  ama saplanıyordu, uzun bacakları benimkilere sarılmıştı.

Titrememin ge  mesi bir dakika s  rd   ve sonra onu geri iterek yatağ  a yatırdım, bacaklarının arasında dengede durmaya   alıştım.

İ     amaşırının   zerinden ona dokundum, onun hissinin tadını   ıkardım, kafamdaki anıları ayarladım ve onları sonsuza dek değıştirdim. Bana acı veren kısmını g  rmek zorunda kalmadan   nce. Onu serbest bıraktığımda b  yle olmayacaktı. Ona dokunmak beni   zg  r kılacak bir eylem olacaktı.

Elim sikine doğıru hareket etti. Dokunuşumla seğırdi, sanki siki elimi daha   ok istiyordu.   zerine eğıldim, karnından başlayan nazik   p  c  klerim omuzlarına, boğazına doğıru ilerledi ve paniklemesine neden oldu. Nefes almayı bıraktı. Ama dokunuşum nazik ve sevgi doluydu.

"Sana zarar vermeyeceğim. S  z veriyorum."

G  zleri dalgalanarak kapandı, bana sonsuz bir g  ven verdi. İzin veriyordu.   pt  m, hafif  e emdim, kabul g  rmesi, sevilmesi ve kesinlikle acı   ekmemesi i  in dua ettim.

Aletin  n tekrar seğırdiğini hissettim, sonra bir sıcaklık. şortunun i  inden sızan sıcak ve yapışkan bir şey avucumu kapladı.

"Kahretsin. Oh, kahretsin!" Ayağa fırladı, neredeyse yatağa kafa atacaktı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Böyle olmaması gerekiyordu." Elleri hızla kasıklarına gitti ve yanaklarına pembenin güzel bir tonunu getiren utancın nedenini gizledi. "Özür dilerim. . ."

"Woodrow," dedim usulca eğilerek. " değil. Olur böyle şeyler."

"Kızmadın mı? Hayal kırıklığına uğramadın mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Sadece o an geçtiği için biraz üşüyorum." Meme uçlarım onun çıplak göğsüne sürtünerek doğruladı.

"Sana bir şeyler getireyim." Yataktan fırladı, çekmeceleri saniyeler içinde açıldı. Kıyafetleri gözden geçirdi ve üzerinde grup logosu olan başka bir tişörtte karar kıldı. Onu bana fırlattı, bedenimi ellerimin arkasına sakladığımda neredeyse üzgün görünüyordu çünkü güvenim onunla aynı anda yatağı terk etti.

"Harika görünüyorsun. Saklanmana gerek yok."

Tişörtü çarşafın üzerinde bırakarak yorganın altına girdim. "Her zaman bu şekilde uyuyabilir miyiz?"

Yüzündeki utanç ifadesi samimi bir gülümsemeyle silinip gitti. "Kulağa hoş geliyor." Elindeki temiz boxer'ı çekmeceye geri ve kapatmaya zahmet etmedi. Yorganın altına daldı ve çarşafı onu soyunmak için saklayana kadar bekledi.

Yan döndüm, o beni kaşıklamak için pozisyon değiştirirken kığım kasıklarına sürtündü.

Cinsel organının bana bu kadar yakın olması göğsümde küçük bir korkuya neden oldu ama omzumu sevgi dolu dudaklarla öptüğünde bunu yuttum. Derin bir nefes aldım, kolu etrafımda kilitlendiğinde rahatlardım.

"Bunu seviyorum. Seni seviyorum," diye tenime karşı mırıldandı.

Ona tutundum, parmaklarım elini kalbime doğru çekti. "Bunun hâlâ atıyor olmasından mutlu olmamın sebebi sensin."

Beni tekrar öptü ve sessiz bir an sonra ikimiz de uyuyakalmıştık.

Ertesi sabah uyandığımda Woodrow'un kayıp olduğunu gördüm. Sandalye kapının yanından çekilmişti ve Bonny'nin üzerinde uyuduğu ve kemirdiği tişört artık yatağı olarak kullanılmıyordu, bu da onu kulübeye geri götürdüğünü gösteriyordu.

Tek kişilik komodininin üzerinde bir not duruyordu:

Jolie,

*Muhtemelen nerede olduğumu tahmin etmişsinizdir. . Yakında döneceğim.
Gelmeni isterdim ama uyurken çok güzel görünüyordun.*

Günlüğünden koparılmış bir kâğıt parçasına yazılmış olan bu sözler Woodrow'un el yazısıydı.

Mesajı yanıma aldım ve üzerimde sadece uzun bir tişört varken koridorda üzerimi değiştirmek için ilerlerken iltifatın tadını çıkardım.

Wynter'ın sesi koridordan bana seslendiğinde, çiçek desenli yazlık elbisem kalçalarımı sarıyor, çoktan giymiş olduğum külotumu okşuyordu.

Onu günlerdir görmemiştim ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de, hâlâ bu evde olduğu için onu özölüyordum. Düşündüğüm gibi bir kadın olduğunu varsayıyorum.

Şüphe içeri sızıyordu.

Ortada yoktu ve bu süreçte Nessie'yi incitmişti - tanıdığım kadının asla yapmayacağı bir şeydi bu.

Koridorda Woodrow'la karşılaştım, nefesi hâlâ uzun yürüyüşün yorgunluğunu atmaya çalışıyordu. Bakışları koridorun aşağısında benimle buluştu, yavaşça bir kez gözlerini kırptırırken sarkık saçları gözlerinin içine düştü ve beni koşuyormuşum gibi davranmaya teşvik etti.

Omuzlarımı silktim, yüzümde bir şaşkınlık vardı. Onu sesinin farklı tonlarını bilecek kadar iyi tanıımıyordum. Ama ses tonundaki bir şey - soğukluk- Woodrow'un tüylerini diken diken etmişti.

"Jolie!" ismim evin duvarlarını çınlattı ve hala uyumakta olan Nessie'yi uyandırdı.

Woodrow'un önerisini göz ardı ederek ana yatak odasına yaklaştım. Kapı açıktı, bu yüzden kapıyı çalmadım.

Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmadığım için odanın içine baktım. Yeşil ve kasvet geniş iç mekânı süslüyordu. Balkon kapısından gelen güneş ışığı, en karanlık perdeler tarafından bastırılmamış olsaydı, içeriyi aydınlayabilirdi. Her şeyin üzerine toz yapışmıştı, eşikten geçerken ayaklarıma bile.

Ville yatakta uzanıyordu, battaniyeler terli tenini aşağı iterek tombul vücudunu ve fazla derisinin arasına gömülmüş bodur aletini ortaya çıkardı.

Nereye bakacağımı bilemedim.

Kapı çerçevesine doğru geriye doğru kayarken kalçalarım birbirine sürtündü.

Domuz gibi homurdandı: "Gözlerin iyi görüyor mu tatlım?" Ville ile barışmamıştım; asla da barışmayacaktım. O hiçbir şeye benzemiyordu.

Woodrow'un davranışları için bir nedeni vardı. O sadece kötüydü.

Oğlu genç bir kıza cinsel istismarda bulunurken bir adamın nasıl arkasına yaslanıp rahatlayabildiğini anlayamıyordum. Bu yanlıştı. O yanlıştı.

Onu gördüğüm anda midem çalkalandı ve midem bulandı.

"Lütfen bana kocamın sikine göz dikmediğini söyle, Jolie." Wynter topallayarak özel bir duş odasının kapısında belirdi. Açık seçik sözleri beni ürküttü ve mantıklı bir yanıt vermemi engelledi.

Başım ona doğru dönerken bakışları benimkilerle buluştu. Makyajını yapıyordu, gözlerine eski maskarayla kalınlaşmış bir kirpik kıvrırcı tutuyordu.

Ağzım düştü, cevabım hala saklanıyordu ama bedenim bunu telafi etmeye çalıştı. Nöbet geçirme korkusuyla durmak zorunda kalana kadar başım şiddetle sallandı. "Güzel. Çünkü bu beni çok rahatsız eder. Elbette, sen Oğlumla uğraşmak yeterince sorun yaratıyor."

Bu bildiği anlamına mı geliyordu?

Her şeyi biliyor muydu? Olanların normal olduğunu mu düşünüyordu? Yoksa dün gece bizi yeni mi duydu?

Wynter duş odasına geri döndü ve benim gözlerim Ville'e kaydı. Beni iğrenç bir gülümsemenin beklediği çirkin yüzüne. Wynter'ın bilgisi hakkında bana hiçbir şey söylemedi ve sessiz kaldığı için arkasında saklanan ses kutusu da söylemedi.

"Buraya gel!" Wynter sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Ne oldu?" Kapı aralığında güneşlenirken, neredeyse kocasına sırtımı dönmekten korkarak sordum.

Gözleri kıcımda gezinirken okşayışını hissedebiliyordum. Ve bu beni tekrar hasta hissettirdi.

"Bugün misafirlerimiz gelecek. Akşam yemeği hazırlamanı istiyorum, tamam mı?"

"Bu kadar mı?" Daha kötü bir şey olduğu varsayımından anında pişmanlık duyarak sordum.

Akşam yemeği, yapabilirdim. Burada kaldığım süre boyunca Wynter'a bir ya da iki kez yardım etmiş, ona yemek pişirmeye olan sevgimi anlatmış ve mirasımın bir kısmını yemeklere dahil etmekten mutluluk duyacağını ummuştum. Hiç yapmadı, Ville'i ve onun titiz yeme alışkanlıklarını suçladı. Yağı severdi. . . ve yeni bir şeyin lezzetini pek önemsemezdi.

"Bu mı? Bu büyük bir . Ville'in işten birkaç arkadaşı burada olacak. Onları etkilemek istiyor." Sözleri paslı bir bıçak gibi kalbime saplandı. İnsan tacirleri buraya geliyordu. "Nessie'yi şehre bir geziye götürüyorum. Bu hafta biraz uzak kaldım."

"Ben de gelemey miyim? Nessie'nin aldıracağını sanmıyorum." Kuru kelimeler boğazıma tırmanırken gıcırdadı.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Onun için sorun olmaz ama anne kız bir gün geçireceğiz. Aile zamanı." Sözleri tahmin ettiğimden daha fazla canımı yaktı - son söylediklerinden daha fazla. Beni ailesinin bir parçası olarak görmediği için dahil edilmediğim *aile zamanı*.

"Elbette." Başımı salladım, üzüntümü ve Ville gibi adamların yanıma gelmesinden duyduğum küçümsemeyi gizlemeye çalıştım.

"Burada güvende olacak mıyım?" Yaklaştım, sesim kuru boğazımdan bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"Neden olmayasın ki?" diye sordu, sanki ona tam olarak neden olmayacağımı söylemem için bana meydan okuyordu. "Ayrıca, mutfağımla ilgilenecek birine ihtiyacım var, yoksa bu gece nasıl bir karmaşaya döneceğimi ancak Tanrı bilir." Güldü, soğuk, sahte ve zorba.

Woodrow odaya sızdı. Bunu biliyordum çünkü Ville'e "Örtün" dediğinde sesi tiksintisini duyabileceğim kadar yakındı.

"Tamam," dedim Wynter'a, onunkine uygun bir gülümseme taklidi yaparak. "Güzel bir şeyler hazırlayacağım."

Wynter herhangi bir minnettarlık göstermedi; dikkatini sadece makyaj dolu bir leğenin üzerindeki aynaya eğilmiş, daha sonra en siyah kalemle dolduracağı seyrek kaşlarını yolan elindeki cımbıza vermişti.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Akşam yemeği beşte hazır olacak."

Fark etmediğinden emin olmama rağmen başımı salladım.

Gitmek için döndüğümde Ville'in gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu ve dilinin beni düşünerek kuru ve gevrek dudaklarına bulaştığını görmek, bacaklarımın beni odadan çıkarmak için daha hızlı hareket etmesini sağladı, ikisinin de tanımadığı oğlu tarafından yönlendirildim.

Kapıyı kapattım ve koridorda oyalanırken anlaşmazlık iniltilerini bekledim.

Ağır bir nefes aldım ve duvara yaslandım. "İyi misin?"

Woodrow'un güçlü aksanı beni ayağa kaldırdı.

"Onlarla hiç tanıştın mı?"

"İş arkadaşları mı? Birkaçı, bir ya da iki kez. Annem onlardan hoşlanmıyor, bu yüzden dışarı çıkıyor. Ben genelde burada kalırım."

Gözlerim korkudan irileşmiş bir şekilde ona dikildi.

"Seni bırakmayacağım. Söz veriyorum. Yemek yapmana yardım edeceğim. Yanında olacağım."

Ben boyumu onunkine yaklaştırmamak için kendimi daha yükseğe iterken o bir adım öne çıktı. Bir kız için beş-yedi boyunun her zaman uzun olduğunu düşünmüştümdür ama o daha uzun boyluydu.

Bana doğru yaklaştı, sıska vücudu benimkine baskı yapıyordu, gözleri aşağıya doğru gülümsüyordu. "İyi olacaksın. Onlar geldikten sonra yanından ayrılmayacağım. Akşam yemeği, sonra çıkıyoruz."

Başımı salladım, hemen konuşamadım. "İnsan tacirleri. . burada, bu evde olacaklar."

Beni odasına çekti ve kapıyı kapattı, konuşmamızı ailesinden ve küçük sesiyle koridorda ona öğrettiğim mutlu şarkıları söyleyen Nessie'den gizli tuttu.

"Bir şeyler söyledi. Başka kızlar da vardı. O bir insan taciri. Ya beni buraya getirmek için babamı öldürttüyse, kontrol etmek için. . . kim olduğunu biliyorsun. Ya bunu yapan adamlar bunlarsa?"

Woodrow tek kelime etmedi, sessizce yatağının kenarına oturdu.

"Kahretsin, haklıyım. Haklı olduğumu biliyorum!"

"Bunu bilemeyiz." "İçgüdü.

Seninkiler ne diyor?"

Yutkundu, eli hareketini gizliyordu. Gözleri, kırıkan boyayı gizlemek için geriye doğru kıvrıdığım ayak parmaklarının altındaki halıya kayd.

"Yanıldığımı bilmediğimi. Ona ben de güvenmiyorum ve yakın zamanda burada olanlardan sonra böyle nefret dolu bir şey yapabileceğini düşünüyorum. Onları tanır mıydınız?"

"Bilmiyorum. Neden geldiklerini düşünüyorsun? Yüzleri hatırlamıyorum. Sadece sesleri hatırlıyorum. Ya benim için geri geliyorlarsa?"

"İyi olacaksın. Seni göndermeyecektir. Eğer söylediklerin doğruysa, sana ihtiyacı var."

"Peki, neden buraya geliyorlar?"

"Bilmiyorum. . ama dediğim gibi, akşam yemeği ve bitti. İlk sorun işaretinde, dışarıdayız."

"O mutfaktan çıkmama izin vermeyecek." "Sana söz veriyorum, sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Son altmış dakikayı Wynter'la geçirmiştım; nasıl pişireceğimi, nasıl temizleyeceğimi ve patatesleri nasıl keseceğimi o dikte etmişti. Görünüşe göre, benim mükemmel küplerim aslında mükemmel küpler değildi.

Sahte bir gülümsemenin altına sakladığım kaşlarımı çatarak mutfakta dolaştım. Burada sadece ikimiz vardık.

Woodrow'u Nessie'yle dışarı çıkması için cesaretlendirmiştım çünkü onun endişesi beni tuttuğum bıçaktan daha keskin bir kenara itiyordu. Son bir saattir annesinin dikkatinden bir şekilde kaçmış olan Nessie'yi, muhtemelen bana ve yaptığım her yanışa odaklandığı için, çok sevdikleri hayvanları için hazırladıkları öğle yemeğiyle birlikte Bonny'nin kulübesine götürmüştü.

Gideli bir saat olmuştu bile. Tavşan kulübesine gidip kayıp tavşanı aramak o kadar uzun sürmüştü. Geride kalıp yiyecek hazırlamak benim fikrimdi. Şimdi ne kadar çok iş yaparsam, istenmeyen misafirlerle o kadar az zaman geçirmem gerekecekti.

Ben pişireceğim yemek için hazırlanırken, Nessie hâlâ her zamanki yerinde olmayan Bonny'yi aradıkları her yeri iki kez kontrol ediyordu.

Küçük hayvan kulübesini seviyordu ama Woodrow'un nazik dokunuşlarını daha çok seviyor ve ona daha yakın olmak için sık sık onu eve kadar takip ediyordu. Görünüşe göre bunu dün yapmıştı ve dünkü dönüş yolu küçük hayvan için zordu. Woodrow ona göz kulak olmak istedi, bu yüzden

Onu gizlice odasına soktu ve sabahın erken saatlerine kadar orada tuttu, sonra da onu inine geri götürdü. Bu sefer bahanesi buydu.

"Dün gece onu gördün mü?" Nessie onun uzun boyuna bakıp elini onun elinde sallayarak sordu, yüzündeki ciddiyeti fark etmemişti.

Woodrow'un gözleri iki kez kırıştı; evet demenin sessiz bir yoluydu bu. Bugün boğazı biraz ağrıyordu, Ville'in tacizinden kalan ağrılar.

Rahatsızlığını düzeltti. "Onu bu sabah gördüm. Geri dönmemiz gerek. Babam genellikle şu anda dışarıdadır. Eve girdiyse onu bulmasını istemiyorum."

Nessie sessizce başını sallayarak cevap verdi, sonra da ağaçların arasından onu takip etti.

Sessiz bir geri dönüş yolculuğuydu; tek ses, Nessie'nin canı sıkıldığında ve sonunda koşmaya karar verdiğinde esintinin elbisesini yakaladığı kumaş hışırtısıydı.

Woodrow koşamazdı - birkaç dakikadan fazla koşamazdı - acıya aldırış etmeyen alter'in öfkesinden güç almadığı sürece. Onunla ilk tanıştığında, sabah yürüyüşümde bana katılmak isteyip istemediğini sorduğumda bunu açıklamıştı. Hayır demek istemedi, bu yüzden peşime takıldı, kısa bir süre sonra geri çekildi ve sürekli olarak devam etti. Canını yakıyordu, nefes nefese kaldığında boğazı daha da daralıyordu.

Koşamıyordu ama bugün temposu daha hızlıydı ve ev ona görüldüğünde çoktan ağır ağır nefes alıyordu.

Woodrow

Lütfen, Tanrım. . . sessiz kelimelerim sistemimi terk etti ama sinirlerime eşlik etmediler. İçimde kötü bir his vardı. En kötüsü.

Babamın varlığı biz yaklaştıkça daha da büyüyordu.

-Onun görüntüsü ve zihnimdeki istilas. Nefretini duyabiliyordum, daha önce söylediği sözler zihnimde patlıyordu. Vurduğu geyiğe yardım ettiğimi öğrendiğinde haykırdığı sözler.

Kaçma ihtiyacı hissettim, ama taze papatyaların kokusu beni toprakta tuttu, bedenime bağlı tuttu. . Jolie'ye. Koku ona aitti; taze, çiçeksi ve güzel.

Sonra onu verandada gördüm. . o çiçekli elbisenin içinde güzeldi, elleri elbisenin eteklerinde geziniyor, elbise kalçalarının kalınlığını gıdıklıyordu. Biraz hava alıyordu. Annemin yanında bu kadar uzun süre kalan birinin de aynı şeyi yapması gerekirdi.

"Onu bulamıyorum," dedim, tüm endişemi yüksek ses tonumla ifade ettim. Dikkatli parmak uçlarımla neden olduğu sızıları düzeltmek zorunda kaldım.

"Jolie," diye bağırdı annemin soğuk sesi, içimdeki ürperti dindiğinde yüzeyde başka birinin oturuyor olmasından korkacak kadar ürpermeme neden oldu.

"Ne oldu?" Jolie'nin sesi verandadan yankılandı; her iki ses de nereden geldiği belli olmayan rüzgâr yüzünden bulanıklaşmıştı.

Annem cam kapıdan görülebiliyordu, topallayarak doğru , kötü makyajı güneş ışığına doğru topalladıkça daha koyu görünüyordu.

Bana sadece bir an baktı ve affetmediğini hissettim.

Ne için, emin değildim. Bacağından bıçakladığım için mi? Yoksa doğduğum için mi? Her ikisi için de benden eşit derecede nefret ediyordu.

"Kusura bakmayın, mutfak biraz havasızdı. Biraz hava almam gerekiyordu." Bu, Jolie'nin kibarca, babamın bodrumda biriktirdiği her neyse ondan dolayı mutfağın bok gibi koktuğunu söyleme şekliydi. Gözleri tekrar bana döndü. "Eminim ortaya çıkacaktır."

"Kim?" diye sordu annem. Siyah çerçeveli gözleri Jolie'nin bakışlarıyla buluştu.

"Nessie." Jolie'yi zahmetten kurtarmak için yalan söyleyen bendim. Ama onun da aynısını yapacağını biliyordum.

"Vanessa için endişelenme. O iyi. Ville'i kulübesine kadar takip etti; bazı günler onu çalışırken izlemeyi seviyor." Annemin gözleri hâlâ Jolie'nin üzerindeydi.

Bir dakika boyunca Jolie'nin eve doğru hızlı adımlarla ilerleyişini izledim, hızlı bacakları sanki ölüme yürüyormuş gibi yavaş hareket ediyordu. Bu yavaşlık doğru gelmiyordu. Pek çok sabah onun evin içinde sanki bir DC karakteriymiş gibi vızıldayarak izlemiştim.

Hızlıydı. Peki, neden bu kadar yavaş hareket ediyordu? Çünkü korkuyla el ele yürüyordu. Annemle babama olan güveni kaybolmuştu.

Annemin sabırsız elinin açık tuttuğu kırılmış cam kapıdan içeri süzüldü, arkasındaki ahşap kapı zaten açıktı.

Annem de onu takip etti ve bana nefret dolu bir bakış fırlattı.

Jolie'nin anneme bir şeyler söylerken kapıdan içeri süzülen sesini zar zor duydum. "Woodrow gerçekten üzgün." Ses tonu buna inandığını gösteriyordu.

"Eminim öyledir." Annemin dilinden damlayan iğneleyici sözlerin, muhtemelen daha sonra Jolie'ye temizleteceği yere düştüğünü duydum. "Bir erkeğin sana söylediği her şeye inanma, Jolie. Çoğu yalan söyler. Sürekli olarak."

Kapı arkalarından kapanırken gıcırdadı ve içimdeki acıyı yankıladı. Jolie'nin ve son birkaç haftada yaşadıklarının acısı. Benim ona yaşattıklarım da dahil. Kendim için acı. Ara sıra hissettiğim kendime acıma duygusundan nefret ediyordum ama bunu hemen yok sayamıyordum.

Annemin sesi kaybolurken rüzgârda sesler uçuşuyordu. Stres duydum, korku duydum, adımları duydum.

Bunu ayrılmak için bir işaret olarak kabul ettim ve evin arka tarafındaki kırmızı binaya doğru yola koyuldum. Yırtık pırtık, eski bir kulübe, babamın üç yıl önce inşa ettiği zamanlardan kalma görünmez ter lekeleriyle süslenmiş.

Boyası güneşte soyulmuştu, birkaç hafta öncesine göre daha da kötü görünüyordu. Kapalı kapıyı ittim, bu seferki sessizdi ve fark edilmeden içeri girmeme izin veriyordu.

Puro dumanı anında ciğerlerime sızdı. Burası hep böyle kokardı. Görmezden geldim. İleriden gelen çığlıklar ayaklarımın çamurlu zeminde hızla ilerlemesini sağladı.

Nessie'ye ait değillerdi ama babamın sağır kulaklarına yalvarırkenki üzüntüsünü duyabiliyordum.

"Baba, lütfen. Yapma, lütfen."

Sıkıntı çığlıkları havayı doldurdu, onunla ve narin gıcirtısıyla ilgili son anılarımın yerini aldı, onları sonsuza dek soyutladı.

Evcil hayvanım.

Acı çekiyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Ona zarar verilmesinden nefret ediyordum.

Babam su dolu bir fiçinin üzerinde duruyordu, kolları dirseklerine kadar ıslanmıştı ve kolları kıvrılmıştı.

Ve Bonny'm parmaklarının arasında sıkışmıştı. Kahverengi kuyruğu daha koyu, daha ağırdı, ıslak vücudu gibi, onu fiçinin içine doğru çekiyordu.

Babam gitmesine izin verdi.

Küçük pençeleri ahşap kenarı tırmalıyordu. Babam yüzünde bir eğlence, ince dudaklarında bir gülümseme ve soğuk gözlerini kaplayan nefretle onu izliyordu. İçinde bir fırtına kopuyordu.

Öne doğru bir adım attım ve yalvaran gözlerle onu karşıladım. Çaresiz bir gıcırtı bakışlarımı tekrar fıçıya yönlendirdi ve Bonny tekrar batmadan önce yüzeye doğru koşarken siyah boncuk gözler bana seslendi, yardımım için yalvardı.

Yoluma çıkan canavarın etrafından dolandım. Kollarımı açtım, onun küçük bedenini sudan çıkarmaya hazırdım. Onu sıkıntısının sebebinden kurtarmak için.

Ama ona hiç ulaşamadım.

Bir kol boğazıma dolandı ve sıkarak beni felç etti ve yere yapıştırdı.

Kalbim bana devam etmemi, savaşmamı, onun için hayatımı riske atmamı söyledi.

Ama sanki babam zihnimi okumuş gibiydi - canavarların böyle bir yeteneği vardı. Kolu daha sıkı kilitlendi.

Buğulanan görüşümün üzerine siyah bir bulut inerken milyonlarca yıldız gördüm.

Kurtulmamı engelleyen ölümcül kısıracın içine geri adım atmak zorunda kaldım. Ama kavrama gevşemedi, bir ilmik gibi daha da sıkılaştı. Ve evcil hayvanımın korku dolu çığlıkları gittikçe daha yüksek sesle çıkmaya başladı, ta ki her ölüm nabızı kulaklarımda yankılanırken çarpan kalbimin sesiyle bulanıklaşana kadar.

"Hayır! Yapma bunu!" Çığlık atmaya çalıştım ama çok az ses çıkıyordu. "Sana yalvarıyorum, lütfen." Nefes nefese kolunu boğazımdan çekmeye çalıştım. Bonny'ye ulaşmak için kendimi onun boğucu pençesinden kurtarmaya çalışırken tekmeliyor ve çırpınıyordum.

Başımın yan tarafına ağır bir yumruk çarptı. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Ve yere düştüm, bedenim beni yakalamak için çok hevesli olan yere düştü.

Göremiyordum, yüzüm gözlerimin etrafında şişiyordu. Bir migren anında canlandı. Midem bulanıyordu ve olduğum yere çömelmişim ama yine de kalkmaya çalıştım.

Ağır bir bottan gelen bir başka darbe kaburgalarımın çarptı, çelik parmaklar beni morarttı. "Ne zaman doğru yönde ilerlediğimizi düşünsem, beni Tekrar aşağı. Evde evcil hayvan beslemiyoruz Woodrow."

"Baba, dur!" Nessie bir idrar birikintisinin içinde donmuş halde durarak çığlık attı. Onun korkusu bana Jolie'yi hatırlattı. . . başarısızlığa uğrattığım bir başka kızımı. Babamın acı çekmesini izlemekten zevk aldığı bir başkası.

Parmaklarımı çamura bastırarak kendimi ikinci kez kaldırmaya çalıştım ama görüşüm çok az olduğu için bu çok zordu. Babamın dev ayağının zaten morarmış olan kaburgalarımın ikinci tekmeyi atacağını tahmin etmemiştim.

"Baba, hayır! Ona zarar vermeyi bırak. İkisini de incitmeyi bırak!" Nessie hareket edemiyordu. Korku'nun pençesi çok güçlüydü.

Babamın kolları boğazıma dolandı ve başımı namluyla aynı hizaya getirdi. Etrafımdaki her şey -Nessie, ahşap duvarları kaplayan aletler- bir bulanıklığa dönüştü.

Bonny'm -çok sevdiğim küçük yaratık- büyük tahta fıçıdan çıkma mücadelesine devam edemeyerek suda boğulurken ben de mahrum bırakıldığım havayı içime çekerek boğuldum.

Kabarcıklar yüzeye çıktı. Babamın uğursuz kahkahası havada patlayana kadar hafif patlamaları dinledim. Beni bıraktı, ayaklarını gururla fıçıya vuruyordu, ayakkabılarının çamuru yüzüme çarpıyordu. Elleri suyun içine daldı, tahtanın arkasındaki bir şeyi sıkı.

paneller ve ben ayağa kalkmaya çalışırken, küçük hayvanım ses çıkarmayı kesti.

"Baba, lütfen! Dur, lütfen!"

"Bir kelime daha edersen Ness, bu gece benimle kalırsın!" diye tehdit eden zalim ses tonu, bu gece burada ne haltlar döneceğinden korkmama neden oldu.

Bir çatlak sesi duydum ve bunun Bonny'nin boynu mu, benim kalbim mi yoksa her ikisi mi olduğunu anlayamadım.

Ve böylece dizlerimin üzerine çöktüm, kemiklerim şakırdıyor ve pantolonum misafirler için uygunsuz görüldüğü için giymem emredilen kot pantolonum çarpmanın etkisiyle kirleniyordu. Tamamen yenik düşmüştüm, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Küçük kız kardeşim de dizlerinin üzerine çöktü, yenilgisi güzel çiçekli elbisesini kirletti.

"Kalk yerden, seni küçük velet. Elbiseni kirletirsen onu zorunda kalırım. İnan bana, burada kalmak zorunda kalırsan bunu istemezsin," diye cıvıladı babam ağzındaki puronun etrafında.

Nessie'nin onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve onu dinleyemiyordum bile. Kıllı kolları hâlâ cansız hayvanımın bedenini tutarken ve onu sulu mezarına gömerken ona bakamazdım.

Başımı çevirdim, yavaşça, ama yaptım işte ve neden olduğu acıyı umursamadım, çünkü zaten uyuşmuştum.

Puroyu büyük siyah çizmesinin altında ezerken yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Orada olduğunu anlamak için bulanık görüşümle görmeme bile gerek yoktu. Sırıışı büyüdü, büyüdü, büyüdü, düzinelerce dişi ortaya çıktı. Sabah atıştırmalıkları boşluklara sıkışmıştı.

"Lanet olası zayıf." Bonny'yi kulaklarından tutup cansız ve sarkık bir halde sudan çıkarırken gözlerimden akan yaşlara gülerek homurdandı.

Bir adım öne çıktı, yüzüme daha fazla toprak atarken büyük adam rolünü oynuyordu. Ayağı burnumun santimetre ötesinde durdu. Hiç irkilmedim. Burnumu kırması onun için ilk kez olmazdı.

Bonny'nin gözleri donmuş ve bana sabitlenmiş bir halde etrafımda dolanırken kendini kapılara doğru kaydırды. Onu tarlaya fırlattı; akbabalar için küçük bir ziyafet.

Geri döndü ve hızla çamurun içinde yığılıp kalmış olan Nessie'ye doğru ilerledi. Kulübenin döşemesi yoktu; kızın kirli olması onun suçuydu.

Onu yukarı çekti, dev eli küçük boğazını sıkıca kavradı ve hırıldayana kadar sıktı. Durması için yalvarırken sesindeki panik beni yerden kaldırdı. Küçük bacakları tekmeliyor, özgürlüğüne kavuşmaya çalışıyordu. Adamın kızgın yüzüne korku ve şaşkınlıkla bakarken elleriyle onu tutuyordu. Ona saldırdım ve kafasının yan tarafına vurdum. Kızın düşmesine izin vermeden önce ona tekrar ve tekrar sıkı bir yumrukla vurdum. Yere düştü ayak bileğine garip bir şekilde basıp bir çığlık attı. Daha fazla çamurun içine düştü.

Onu tekmeledim ve tekmeledim, her biri bir öncekinden daha sertti.

Nessie durmam için bağırmadı, yerde donup kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Yuvarlandı, gözleri onun üzerindeydi, "Dur, Woodrow. Yoksa sonunda yaptığında acı çeken o olacak. Onu bu gece burada tuttuğum için mutluyum." Güldü, sözleri hareketlerimi durdurdu.

Nessie'yi yerden alarak geri döndüm. Minik elleriyle sıkıca tutunarak bana sarıldı. Parmakları kazara boğazıma çarptı ama hissedemeyeceğim kadar şişmişti. Özür diledi

Anında. Kollarımda titrerken ellerimle sırtını okşadım ve ona güvende olduğunu söyledim. . özrünün gereksiz olduğunu söyledim.

Babam ayağa kalktı, yüzünde hâlâ o sırtış vardı. Bize doğru tek bir adım attı.

"Bizden uzak dur." Geri adım attım, Nessie'nin tutuşu beni sıkılaştırdı.

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Bütün bunları gizli tuttuğundan emin ol, Ness. Annemin sırlarımızı bilmesine gerek yok; siz kızları geç bıraktığım için bana istemem." Ona bakmayı reddeden kız kardeşime göz kırptı. "Doğru, ilgilenmem gereken bir ceset var."

Bonny'yi kastettiğini biliyordum. Yüzündeki kanı silerek kapıdan çıktı. Derisini tek bir yarıkla patlatmışım.

Onu kapıya kadar takip ettim. "Onu nereye götürüyorsun?" Kelimeleri boğuk boğuk söyleyerek gölgesine doğru koştum.

"Seni !" Kapıyı çarptı. Dışarıdan kilitlediğini duydum.

Üzerime bir soğukluk çöktüğünü hissedebiliyordum. Kaybı hissedebiliyordum. Kendi bedenimden uzaklaştıkça Bonny'nin ve kendimin kaybını hissediyordum.

Nessie'yi yanımda tutarak kapıya vurdum. BANG. BANG. BANG. BANG. BANG. BANG. Durmadan.

Alterler bilincime yapıştı, bana bir kaçış önerdi. Ama ben hareketliliğime tutunarak umutsuzca kendim olarak kalmaya çalıştım. Asıl benliğim. Ev sahibi.

"Beni bırakma. Beni bırakma, lütfen," diye yalvardı Nessie. "Woodrow, kalmana ihtiyacım var."

Nessie'yi olduğundan daha fazla korkutmak istemedim. Bu bina ona hiçbir şey sunmazken kendi zihinsel kaçışını aramasını istemedim.

O benimle içeride kapana kısılmışken daha fazla.

Onun sözleriyle çalkalanan kafamın içinde gürültüden başka bir şey duymamak için var gücümle savaştım. Küçük elleri beni incitmemeye dikkat ederek şişmiş yüzümü kavradı ve beni yerimde tuttu. Birbirimizin acı dolu yüz ifadelerine bakarken beni o anın içinde tuttu, değiştirdiklerimi içimde daha derine itti.

Bölüm 16

Jolie on sekiz yaşında

Wynter yaklaşık bir saat önce ayrıldı - planlanandan bir saat sonra. Nessie eve geç dönmüştü ve döndüğünde çamur içindeydi.

ve görünüşe göre ağabeyinin sorumlu olduğu gözyaşları. Küçük kırmızı yüzü ileri geri sallanıyor, gözleri bir kez kırpışıyor ve ağzı annesine bunun Woodrow'un hatası olmadığını söylüyordu. Ama Wynter ona inanmıyor, hemen suçu onun üzerine atıyordu.

İkinci bir banyoya ve kıyafet değişimine ihtiyacı olan Nessie'ye kızarak onu merdivenlerden yukarı sürükledi. Nessie'nin babası hakkında bir şeyler anlatmaya çalıştığını duydum ama fazla bir şey söylemedi, sadece kulübesinin kirli olduğunu söyledi. Karısı araziye terk etmeden önce, küçük kızı arkasından sürüklenirken, pembe çerçeveli gözleri hala yaşlarla kaplıyken, uygun bir şekilde ona sert sözler söylemedi.

Ocağın üzerindeki bazı tavaları yeniden düzenledim, çıplak alev kötü boyayı paslandırıyordu. Misafirler için getirilecek türden tencerelere benzemiyorlardı ama Wynter dikte ederken bana doğru tencereler olduğunu söylemişti. Lal rengi, en son kullanıldıkları zamandan beri yıkanmamış, eski yiyecekler olduğunu tahmin ettiğim şeyleri kamufle ediyordu.

Mutfak kurallarını öğrenirken dışarıda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Woodrow bana söylememişti; henüz içeri bile girmemişti.

Ville içeri gelmemişti. Onu pencereden görebiliyordum, sırtı bana dönük, uzun otların arasında duruyordu, telefonu büyük kulağına dayamıştı ve ağzındaki purodan çıkan duman etrafını sarmıştı.

Bu mutfağın pis kokusu kadar ondan da nefret ediyordum. .. ve görüntüsünden. Bütün bu evden nefret ediyordum. Karanlık ve iç karartıcı, tıpkı bu geceki düşüncelerim gibi. Kilerden biraz ot topladım. Biberiye, adaçayı, sarımsak tuzu - hepsi de kavanozlanmıştı ve taze değildi, bu duvarların içinde yaşayan nemli hava sayesinde kavanozların dibinde bir araya toplanmışlardı. Ama elimdekilerle yetinmek ve bunların sürpriz yemeğin en iyi tatlarını ortaya çıkarabileceğini düşündüm. Hâlâ hangi eti pişireceğim söylenmemişti ve başka koşullar altında, bir süreliğine dizginleri ele almaktan heyecan duyardım. . .

Ama durumum kötüydü ve buzdolabım neredeyse boştu.

Rafların üzerinden evin arka duvarından damlayan tere bakarken eski anıları yeniden yaşadım. . evde yemek pişirmek, babam ve benim için doyurucu ve sağlıklı yemekler yapmak.

Onu çok özliyorum.

Kilerden çıkıp kapıyı ayağımla kapatırken kalbim ağrımaya başladı. "Lütfen, bu konuda bana yol göster," diye rica ettim.

İçimi çektim ve kavanozlardan birini sallayarak içindekileri gevşettim.

Bir kapı açıldığında sonbahar sıcaklığı evin içine süzüldü.

Woodrow'un ayakları onu odaya sürükledi. Ona baktım ve yaklaşık otuz dakika önce cilaladığım zeminde çamurlu ayakkabılar giydiğini fark ettim. Wynter'dan bir emir daha.

Konuşmadı. Göğsü inip kalkıyor, bol tişörtünün altında geriliyordu. Kot pantolonunun dizden aşağısı kokuyordu. İçinde bulunduğu dağınıklık hakkında yorum yapmadım, düşüncelerim onun sözleriyle kesildi.

Tek söylediği "Gitmelisin" oldu.

Bitkileri çalışma yüzeyine yerleştirdim, küçük kavanozlar granite çarpıyordu.

"Ne oldu?" Önlüğümü çıkarmış ve uçuşa hazır bir şekilde sordum.

Woodrow bana bakmadı. Cevap vermedi ama kızarmış yanaklarından süzülen gözyaşları bir hikâye anlatıyordu. Daha önce okuduğum bir hikâye. Çok üzücü bir kayıp ve kalp ağrısı hikâyesi.

"Onu buldu mu?" Bacaklarım ona doğru koşuyor, ellerim yüzüne gidiyor ve bir saniye sonra boğazına iniyordu. "Bunu o mu yaptı? Seni yine böyle incitti mi?"

Sadece ilk soruma cevap verdi. "Onu buldu." Büyük elleri yüzünü kapatarak benimkini gölgede bıraktı. Acıyı saklıyordu. Nefreti. "Tanrım, onu bulmuş."

"O. . . ." Yüzündeki ve boynundaki morun derin tonlarını inceleyerek merak ettim.

"O gitti." Elleri şimdi aşağıdaydı, titreyen parmakları benimkilerin içindeydi. "O gitti. Ve çok acı çekti. Ondan nefret ediyorum!" Woodrow öfkeden kudurmuştu ve yüzündeki öfke bana babasının ölmesini dilediğini söylüyordu. Sonrasındaki sempati bana üzgün olduğunu söyledi. Çünkü ben de babamın yaşamasını istiyordum.

Ama Woodrow'un benden özür dilemesine gerek yoktu. Ben de Ville için aynısını diledim.

"Kaçmanı istiyorum. O şeytan. Saf kötülük. Sana zarar vereceğini biliyorum. Bunu biliyorum."

"Kaçamazsınız. Yakalanacağız!"

"Ben gelmiyorum."

"Asla olmaz." Başımı salladım, geri çekildim, ellerimiz birbirinden ayrıldı. "Birlikte. Birlikte demiştik."

"Yardım alabilirsin."

"Birlikte demiştik," diye tekrarladım sert bir şekilde. Bu konuda taviz veremezdim. Onu, acı çekmesine neden olduğu bölgenin zaten travmatize olduğunu bile bile, bu tür yaralanmalara neden olacak bir adamla geride bırakamazdım.

"Tamam. Birlikte," diye gönülsüzce kabul etti. "Ama eğer yetişemezsem, beni geride bırak. Beni yolda bekle. . ve eğer gelmezsem, devam et."

"Hayır. Birlikte gidiyoruz. Seni burada onunla bırakmayacağım."

Sessiz bir saniye boyunca konuşmadı. Oda, dışarıdaki çakılların tekerleklerin altında çtırdadığını duyacak kadar sessizdi. Wynter taksiye doğru koşarken duyduğum sesin aynısıydı. . sadece daha ağırdı. Bir minibüs park ediyordu.

Dikkatimi önümde ve merkezde tuttum, koridora bakmaya cesaret edemedim. Dikkatimi Woodrow'a verdim, her zaman onu çalmayı başaran çocuğa.

"Kendimi uzak hissediyorum, Jolie. Farklı hissediyorum. Geldiğini biliyorum. Onun geleceğini biliyorum. Ve o yönetimi ele geçirdiğinde yanımda olmamanı tercih ederim."

Dışarıdan bir gürültü geldi. . tanışma ve selamlaşma.

Woodrow'un gözleri duvarda asılı duran saate kaydı. Büyük ve gururlu, tüm alanı kaplıyordu. Parlak yüzü, karanlık odadaki tek beyaz parçaydı. "Saat daha üç. Bu insanlar henüz burada olmamalı."

Beni arka kapıya doğru çekti, kapının kilitli olduğunu fark edince içi hayal kırıklığıyla doldu. Gözleri kilide kaydı ama anahtar yoktu.

"Pencereden geçebiliriz." Camdan dışarı baktım ve Ville'in önceki pozisyonundan ayrıldığını fark ettim.

"Hayır." Kelimesi keskindi, tıpkı tezgahın üzerinde gözünü dikmiş baktığı bıçak gibi. Duyamadığım bir şeyler mırıldanırken uzun kirpikleri yanaklarında dalgalanıyordu.

"Zaman yok. Sakın belli etme." İsteği tenimde bir fısıltıya dönüştü, ön kapı tekrar açılırken rüzgâr onu daha da yakınlaştırdı.

Woodrow musluğu açtı ve bir slasher kötü adamına uygun mutfak bıçağını titreyen ellerime yerleştirdi, parmakları nazik bir okşamayla onu kavradı.

Akan musluk suyu gösterinin bir parçasıydı. Bıçaktaki sebze kokusunu yıkıyormuşum gibi görünmesi için bir dekordu. Ama bıçak bir dekor değildi; gerektiğinde kendini savunmak için kullanılacak bir silahtı.

"Yemek yapmayı sever misin?" diye sordu, benden uzaklaşıp masaya doğru kayarak. Gerçek planlarımızdan zekice bir sapma, hızlı bir bakış onaylıyordu.

"" diye gülümseyerek cevap verdim. Korkularımın bile dokunamadığı altın anılarla lekelenmiş gerçek bir gülümseme. "Eskiden babam için çok yemek yapardım. Sağlıklı beslenirdik çünkü o dansçıydı, ben de atletizm yapardım. Annem Kübalıydı, bu yüzden mirasımı yemeklere katmayı severdim."

"Ailene yakındın."

"Onları çok sevdim." Ville'in dinleyen kulaklarının yaklaştığını bildiğim için hikâyemi anlatmaktan nefret ediyordum. Ama rolümü oynamalıydım, bu yüzden devam ettim: "Babam harika bir insandı."

"İyi bir babaya benziyor." Ville kirli botlarıyla yerleri daha da kirleterek odaya girdiğinde Woodrow'un dudak büküşü duyuldu.

O en iyisiydi. Başımı salladım, gözlerime dolan yaşlarla mücadele ederken burun deliklerim açıldı.

"Benimki gibi değil" sözlerini duyduğuma yemin edebilirim. Ama Woodrow ona döndüğümde sessizdi. Musluğu kapattım ama bıçağı elimde tutmaya devam ettim.

Masum bir genci canlandırmaya devam ettim.

Doğradığım patatesleri yağa buladım. Sonra buzdolabının arkasında bulduğum bazı sebzeleri doğrayarak önceden ısıttığım kaynayan fırına girecek tepside onlara eşlik ettim.

"Umarım bu insanların hiçbirinin gıda alerjisi yoktur," diye sahte endişelerimi dile getirdim. Fırının düğmelerini kullanarak sıcaklığı ayarladım ama bu değişikliğe o kadar da dikkat etmedim. Dikkatim Woodrow'daydı, gözlerini kırptırıyor.

Sürekli olarak.

Patatesler bu ısı ayarında biraz zaman alacak ve bana haşlamam gereken eti pişirmek için bolca zaman verecekti. Ve onu bulmak için.

Buzdolabı bana seçenek sunmadı. Sanki sihirli bir şey çıkacakmış gibi tekrar içine baktım ama ikinci kez, tarihi üç gün geçmiş sadece bir paket domuz eti buldum. İğrenç kokuyu içime çektim ve mutfağı kokutan şeyin bu olup olmadığını merak ettim. . ya da en azından mutfağı kokutan şeye katkıda bulunan şey.

"Ne pişireceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım, sonra derin sesler dikkatimi dağıttı.

Daha fazla insan kapıdan içeri doluştu, kirli botlar yerdeydi, havayı kirli konuşmalar dolduruyordu ve onlar yaklaştıkça sesleri daha da yükseliyordu. Döşeme tahtaları hoş karşılanmadıklarını haykırırken, tenlerinden tütün ve kir kokuları -yıkayıp atamayacağınız türden- yayılıyordu.

Woodrow'un gözlerinin misafirlerimizin üzerinde gezindiğini, önümüzde duran üç adamı tarttığını hissettim, hepsi de tenlerinin ya da giysilerinin farklı yerlerini karıştırıyordu.

Üçü arasında en az çekici olan bir adam mutfağa girip masaya oturdu. Woodrow'un yanına oturdu ve ona omuz atarak neredeyse sıska bedenini yere çarpacaktı.

"Hey, evlat! ?"

Woodrow soruyu duymazdan gelerek kendini düzeltti.

Siyah bir tişört ve kot pantolon giymiş olan adam -hasarlı ruhunun rengine uygun olarak renk kodlu- Ville'e baktı. "Alerion selamlarını yolladı."

Sürüngen Ville'e başını salladı. "Şaka yapıyorum. Yıllardır kimse ondan haber alamıyor." "On yedi yıllık nafakasını gönderdiğinde, o zaman konuşuruz. Onun hakkında ne düşünüyorsun, Ville?" dedi bir başkası - saçları kötü kesilmiş bir adam - odaya girerek.

Ville odanın derinliklerine doğru inerken homurdandı. Yassı kıcı tezgâha yaslandı ve bir parça havuç çaldı, sonra bir tane daha ve ağzı o kadar dolana kadar başka bir şey, çiğnerken kapanamadı.

"Onun senin olması konusunda kararlı olduğunu sanıyordum?" Siyahlar içindeki adam kollarını iki yana açıp yanındaki sandalyelere doğru sarkıtarak konuştu.

Özellikle bir kelime hem Woodrow'u hem de beni .
Cehennem.

"Onu kabul ettiğim için mutluydum ama bu küçük pislik tüm kurallarımı çiğnemeye devam ediyor.

Karımı beceriyor."

"Muhtemelen zihinsel bir sorundan kaynaklanıyor. Ne demiştin? DID MI?"

Woodrow hiçbir şey belli etmiyordu, boş bir ifadeyle oturuyordu, başı dik, gözleri odaklanmıştı, ama bu insanların onun kişisel işleri hakkında konuşmasını istemediğini hissettim.

"DID onun sorunlarının en küçüğü, inanın bana. Sayılamayacak kadar çok rahatsızlığı var. DID şiddeti ortaya çıkarmaz. Ama bazı değişimler bunu pek iyi kontrol edemiyor." Ville'in açıklaması beni sessizce öfkeliendirdi. O kadar çok şey biliyordu, yardım edebilecek yeteneği vardı ama Woodrow'un dediği gibi zahmet etmemişti.

"Geleneksel yöntemleri denediniz mi diye sorardım ama eminim bu yol daha eğlencelidir." Gereksiz sayıda sebzeyi doğramaya devam ederken siyahlı adamın gözleri üzerimdeydi ve başımın arkasını yakıyordu. Parmakları ben ve Woodrow arasında gidip geliyordu.

"Çocuğunu çalmak, ona nefret etmeyi öğretmek, onu kontrol etmesi için bir araç vermek, hepsi onu devirmek için mi? Böylesi kulağa kesinlikle daha eğlenceli geliyor," diye tekrar konuştu kulaklarının üzerinde -dudağının üstündeki tüylerle eşleşen- kıvrıkcık tüyler bulunan adam.

"Bu bir şey değil. Ve onun Allerion'un olduğuna inanmıyorum. Wynter onu kabul edemez. Bence onun aracılığıyla bir imparatorluk kurabileceğimizi düşünseydi kabul ederdi." Ville bir parça daha havuç çiğnedi, aynı anda hem çiğniyor hem de konuşuyordu. "Onu incitmekten zevk alıyor. Ve bunu nasıl yaptığı çok kişisel. Hayatının erken dönemlerinde ondan gördüğü zulüm, onun bu hale gelmesine katkıda bulundu. Benden gördüğü şiddet daha da kötüleştirdi. Bir çocuğu incitmemen gerektiğini söylüyorlar ama iyi bir adammışım gibi davranmak için artık çok geç." Omuz silkti, sanki sözlerinin hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Bunu cevap olarak kabul eden konuklar dikkatlerini başka yöne çevirdi.

Son misafirin pahalı ayakkabıları onu masaya kadar götürdü. Sıçradım, ama sıçramamalıydım, sandalyenin fayanslara sürtünme sesinden korktuğumu gösterdim, adam -arkadaşlarından çok daha insani bir yakışıklılığa sahip olan canavar- koltuğa oturdu.

"Evinizde ne yaptığınız sizi ilgilendirir." Siyahlı adam sırtıttı. "Bu senin kızın mı?" Woodrow'u tekrar dürttü.

Bu soruyu reddetmek onun için daha zordu. Babasının isteyerek açıkladığı karanlık gerçeklerden daha zordu.

"Yapma." Woodrow'un tek kelimesi tüylerimi diken diken etmiş, sanki biri henüz içinde olmadığım bir mezarın üzerinde geziniyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu. Boş bir tencereye otlar ekleyerek meşgulmüş gibi davranmaya devam ettim.

Hareketlerim yavaş ve zahmetli hale geldi, en küçük eylemler en büyük çabayı gerektiriyordu. Konuşma konusu olmak istemiyordum. Bu mutfağın gölgelerine karışmak ve hiçliğe karışmak istiyordum.

Bir tencerenin kulplarına uzandım. İçindeki su ağır bir yük oluşturuyor, onu çalışma yüzeyinden ocağa doğru kaldırırken kollarımı zorluyordu. Korkum beni titretiyordu ve mücadele ediyor gibi görünüyordum. . . Çırpınıyordum ama tahmin ettikleri şekilde değil.

"Yardıma ihtiyacın var mı, bebek?" Tufts içeri girdi. Gölgesi bir pelerin gibi etrafımı sardı ama bana sıcaklık getirmedi. O, bir şekilde, dışarıdaki güneş ışığına rağmen, beni hiç olmadığım kadar üşüttü.

"Yapma dedim." Woodrow'un sandalyesi acı içinde yere çarptı ve ben tekrar zıpladım, bu sefer çok daha yükseğe. Havaya fırladı, elleri masanın üzerindeydi. Açılan burun deliklerinden çıkan buhar fırının ısısına rakip olabilirdi. "Onunla konuşma. Ona bakma. Onu aklından bile geçirme. O benim."

Ville kapıya doğru geri çekildi ve ağır çizmelerini vurarak bir etki yaratmaya çalıştı. Bu adamlara kimin krallığında olduklarını kanıtlamak için. Oğluna kanıtlamak için. Varlığı, tanıdıklarını odanın etrafına itti ve rahat edemeyecek kadar yakın olan adamı bana daha da yaklaşması için cesaretlendirdi.

Elleri belimin alt kısmına dolandı, parmakları beni mümkün olduğunca çok hissetmek için yayıldı.

"Bu sefer oldukça iyi bir anlaşma yaptın Ville." Gecikmiş tepkilerim paniklemiş zihnimi yakaladığında güldü.

Woodrow tahtadan kalkıp bana doğru koştu, ne yapmak için, bilmiyordum.

Ama şu anda umurumda değildi. Sadece bu adamın olabildiğince uzakta olmasını istiyordum.

Ama Woodrow bana ulaşamadı, boğazına kilitlenen ağır kol tarafından durduruldu.

"Sakin ol evlat. Kalbin biraz fazla hızlı atıyor. Kıskançlığının seni ele geçirmesine izin verme, yoksa planladığımız geceyi atlatamayabilir." Siyahlar içindeki dev Woodrow'u daha da sıkarken, elleri üzerimde olan adam parmaklarını göğsüme doğru uzattı.

Beynimden sürgün edilen son anılar güçle geri döndü. Gözlerimden yaşlar süzülürken bana dokunan, etimi yoklayan ellerin anıları. Cehennem anıları.

Ve şu anda cehennemdeydim, ama ona durmasını söylemeyecektim. Sözlerimi ve enerjimi saklayacaktım.

"Bırak lan onu!" Woodrow kelimeleri tükürdü, bir şekilde kirli dokunuşu ortadan kaldırdı, daha sonra zaten giydiklerinin arasında oluşacak çürüklerden başka bir şey tutmadı.

Bana doğru geldi. Onu yaklaştıran hızlı ayak seslerini dinledim. Ama onu görmek için arkamı dönemeyecek kadar korkmuştum.

Ville yolunu kesti ve ona izini kaybettiren bir şey gösterdi.

"Şimdi otur lan yerine, yoksa bunu çiğ çiğ yersin."

Ville bir şey tuttu. Adam bana dokunmadan önce duvardaki gölgeyi gördüm, görmek için beni döndürdü. . .

Gözlerim yerde gezinerek su damlacıklarının izini inceledi.

Göğsümdeki organ daha sert çarpıyor, aynı anda hem yavaşlıyor hem de hızlanıyormuş gibi hissediyordum, elinde tuttuğu şeyi görünce.

Büyük ve güzel kulaklarından sarkan cansız bir tavşan, ıslak ve sarkık vücudu, Woodrow'un gözlerinin onu görmemek için oyalandığı yere su damlatmıştı. .

Bonny.

Ville, Woodrow'un bu tehditten kaçmasını umarak ayağını yere vurdu ama Woodrow yerinden kıpırdamadı.

Arkamdaki adam ellerine gitmemeleri gereken yerleri tarif etmeye devam etti. Kirli parmak uçları göğsüme, tam meme ucuma dokunduğunda irkildim ve daha da derine çekildim.

"Yapma," dedi Woodrow bir kez daha. Kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, gözleri benim rahatsız edici durumumla babası arasında hızla gidip geliyordu, pastel gözbebeklerinin altında bir öfke alevleniyordu.

"Otur, eğer bu şeyi kesip açmak istemiyorsan." Ville parmaklarını üç kez tıkırdatarak sabırsızlığını ve bekleyen parmaklarına bir şey yerleştirilmesi arzusunu vurguladı. Elini düz bir şekilde uzattı.

Arkamdaki adam kulağıma fısıldadı, "Et satırını görüyor musun?"

Gözlerim fırının arkasındaki duvara kaydı; orada bütün büyük bıçaklar geceyi geçirdikten sonra karanlık bir mağaradaki yarasalar gibi baş aşağı sallanarak uyuyorlardı.

"Uzan ona."

Başımı salladım, hayır. "Onu pişirmeyeceğim. Onu yardım etmeyeceğim."

"Bundan emin misin, sevgilim?" Parmakları tıpkı aksanı gibi güneye doğru hareket etti. Pürüzlü teni elbisemin ince kumaşına takılıyordu.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden!" Woodrow çığlık attı, sesi son kelimedede yuvarlanıyor ve ona acı veriyordu.

Bir itiş kakış beni ileriye, bıçaklara yaklaştırdı ve bir tanesine uzanmaktan başka bir şey istemedim, ama ölmüş bir hayvanı parçalamak için değil. Bunun yerine, bana dokunmaya hakkı olmayan adamın parmaklarını kesmek için kullanmak istedim.

"Yakala onu," diye alay etti adam.

Yine de reddettim, cevabım sessizlik oldu.

"Ville bana tıngırtıyı sevdiğini söyledi, doğru mu? Seni de çocuk gibi ıslatacak mı?" Dili yanağıma bulaştı, ardında tütün kokulu ıslak bir salvia izi bıraktı.

Hardal rengi bıyığı yüzüme sürtünürken irkildim ve geri çekildiğimde yüzümdeki tiksinti ona benden ne kadar iğrendiğini anlattı.

"Fikrini değiştirdin mi?" İki parmağını cinsel organıma doğru itti, iç çamaşırımın ve elbisemin malzemesini içime doğru zorladı. .

Dakikalar içinde üçüncü kez lanet derimden sıçradım, görünüşe göre bu süreçte onun altına girdim.

Çırpınışım onu kızdırdı ve ben irkilinceye kadar göğsümü sıktı ve parmaklarını vajinama daha sert soktu.

"Son şansın. Yakala onu. . ya da bıçaklardan birini alıp parmaklarımın yerine kullanacağım."

Hayatımın en acı verici anıymış gibi hissettiğim o an boyunca nefes almadım - başa çıkılamayacak kadar acı verici bir an daha.

"Hangisi? Tik-tak, tik-tak."

Kolum ileri uzandı, parmaklarım titriyordu. Şimdi alev alev yanan ocakta kaynayan tencerenin sıcaklığı tenime değişiyordu. Buhardan gelen küçük ısırıklar kolumun alt tarafında kırmızı bir renk bıraktı.

Parmaklarım satırın sapını kavradı ve robotik hareketlerle onu kancadan kaldırdım.

"Neredeyse hayal kırıklığına uğradım," dedi adam yanağımın yuvarlaklığına bir öpücük kondurarak.

Dondum kaldım, hışırtılı sesinin korkunç tınısını duymazdan geldim. Odanın öbür ucundan gelen tanıdık sesi dinledim.

"Şu anda o kadar da sert değilsin, değil mi?" Ville alçakça ve iğrenç bir sesle güldü.

Benimle mi konuşuyordu? Gözlerim Woodrow'u bulmak için etrafta dolaştı ama bulamadım. Yüzümü döndüğüm açı onu görüş alanımın dışına çıkarmıştı.

Tufts bizi kargaşayla yüzleşmek için tekrar döndürdü, tam bu sırada Woodrow'un kendini yerden kaldırmaya çalıştığını gördüm. Ama başaramadı. Ville oğlunun kaburgalarına birden fazlasını kıracak kadar güçlü bir tekme attı.

Çığlık attım ve havayı yırtan çatırtıyı dinledim. Woodrow daha az ses çıkardı, ben arkamı dönmeden önce sessizce aldığı yaralar yüzünden hâlâ hava almaya çalışıyordu.

Boğazı bugün üçüncü kez incinmişti. Cildi tahrip olmuş ve kasları şişmeye başlamıştı, şahit olmadığım için minnettar olduğum birçok yumruktan zarar görmüştü.

Onun görüntüsü gözlerimi yaşarttı.

"Babanı dinle, evlat. Özellikle de oyuncağınla oynamamızı istemiyorsan." Beni esir tutan sürüngenin kirli parmakları giysilerimin kumaşını tekrar içime ittiğinde, ıslak gözlerimle görmek için mücadele ederek olanları anlamaya ancak zaman bulabildim.

Bölüm I/

Jolie on sekiz yaşında

M Kalbim bir davul gibi güm güm atıyor, Woodrow'un dudaklarından dökülen kanlı yakarışları bastırıyordu. Acıyı engellemek Söзlerinin arkasında.

Ve sonra her şey durdu. Her an beni istila edecek olan el geri çekildi. Ekli adam da onunla birlikte hareket etti. Sanki odada yokmuşum gibi beni görmezden gelerek masaya oturdu.

Satır tahtaya çarpıp masa örtüsünün ince malzemesini delip geçerken başımı çevirip baktım; Woodrow da başını çevirdiğinde yüzüne kan sıçramıştı. Titreyen parmakları onu yerden kaldırdı, tahta masaya boylu boyunca bakarken titreyen dizleri neredeyse bükölüyordu.

Ville, Bonny'nin etlerini kesiyor, satırını tahtanın üzerinde sürüklüyor, parçaları kütleden uzaklaştırıyor ve böylece kesmeye devam edebiliyordu.

Woodrow'un gözleri kapandı ve uzun süre açılmadı.

"Woodrow. . ." Fısıltım onu kapalı göz kapaklarının karanlığından çekip çıkardı ve ayakları onu bana yaklaştırdı.

Masadaki erkeklerin konuşmalarını duymazdan geldim. Benim gibi kızların kirli sohbetleri. . ne pahasına olursa olsun ailelerinden koparılmış kızlar. Satılmak için çalınan ve süslenen kızlar.

Ellerim masanın kenarındaki mutfak bezine gitti. Woodrow'un yanağındaki lekeyi silmek için kullandım. Parlak kırmızı, sabun ya da su yardımı olmadan sadece pembeye dönüştü.

"Jolie," diye bağırdı Ville sabırsızca, sanki saatlerdir işbirliğimi bekliyormuş gibi. "Gel de şu eti al."

Masaya doğru yürüdüm. "Tavşan nasıl pişirilir hiç bilmiyorum," diye seslendim, gerçek bir tavşan kazanı olmamak için bahaneler bulmaya çalışıyordum.

"Yaparak öğrenirsin." Satırın bıçağı tahtaya iki kez vurarak beni uyardı.

Başımı öne eğdim. "Onu kaldırmak için şey getireyim."

"Ellerini kullan."

Ville ile kismaya hazır görünen Woodrow'un arasına baktım; boğazındaki şişlikten kurtulma şansı olsaydı şimdiye kadar çoktan kusmuş olurdu.

Kanlı parçaları topladım, tüyleri hâlâ bağlı olanlardan kaçındım.

Ville'e ne kadar iğrenç biri olduğunu söylemek istedim. Ondan ne kadar nefret ettiğimi ama ağzımı kapalı tutacak kadar iyi biliyordum, özellikle de satır hâlâ kanlı parmaklarında durduğu için.

Bonny'yi parça parça ocakta kaynayan sıcak suyun içine attım. Zaten tuzlu olan suya sessiz bir gözyaşı bıraktım.

Woodrow'un eli sırtımı okşarken diğer eli de şakağında oluşan migreni temizlemeye çalışıyordu. "Bu senin suçun değil."

İkimizin de gözlerinden yaşlar akarken bana sıkıca sarıldı.

"Birkaç dakika içinde burada olacağımı sanmıyorum," diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Başımı öyle hızlı çevirdim ki ona çarpmamak için hızla geri çekilmek zorunda kaldı.

"İyi olacaksın." Sesi hâlâ fısıltı gibiydi. "Değişirsen

olmaz." Benim ses tonum da onunkine uyuyordu.

"Söz veriyorum, sana zarar vermeyeceğim."

Ona inanmakta zorlandım. "Ama bu sen değilsin. . Lütfen, ."

Masayı sebze kaseleriyle kadar sanki bir ömür geçmiş gibi hissettim. K se üstüne k se koyarken ellerim titriyordu. Sırlı havuçlar, patatesler, bezelyeler ve adını koyamadı ım başka bir yeşil şey, hepsi ortada, etin etrafında oturuyordu.

Taba ını ilk dolduran Ville oldu, en büyük yiyecek parçalarını aldığından emin olmak için zorlayıcı emirler ve ellerimi kullandı.

Tüm tabaklar yemekle s slendikten sonra, "Oturun," diye talimat verdi. "Otur!" diye bağırdı, emirlerini istediği kadar hızlı yerine getiremedi imde t k r kleri etrafa saçıldı.

Oturdum ve Woodrow'un fırının yanında durduğu yerden kısa mesafeyi takip bekledim. Gözlerim ona yalvarıyordu ve ona yalvarmak zorunda hissetmemden nefret ediyordu. Sandalyesine kayacak kadar yakla tı ında ifadesindeki suçluluk duygusunu görmek kolayla tı, acıyı hafifletmek için kolunu kırık kaburgalarına sardı.

 kimiz de tiksinti ve minnettarlık arasında bir yerde oturuyorduk. Masadakiler yemeği yalayıp yutmu tu ve bize hiç ikram edilmemi ti. Rahatlama hissi üzerime çöktü ve yemek bitene kadar ruhumun derinliklerinde kaldı.

Ville kendi taba ını itti, diğerleri de takip etti. "Tatlı!"

"Ben tatlı hazırlamadım. Wynter *hiç tatlıdan bahsetmedi ya da hiç tatlı yapmadı.*" Kafamı  a kınlıkla salladım.

"Ben her zaman tatlı alırım, sevgilim."

Tabaklar masadan kaldırılmıştı ama bunu ben yapmamıştım. Yemek boyunca adının Sylvia olduğunu öğrendiğim siyahlı adam -gerçek adı olmadığı açıktı- her şeyi toplamış ve ayaklarım kıpırdayamadan mutfak lavabosuna atmıştı.

Bu ismin nereden geldiğini sormaya cesaret edemedim. Kendimi annesinin ya uyuşturucu kullandığına ya da ondan doğuştan nefret ettiğine inanmaya zorlamalıydım. Onlar yemek yerken dudaklarımı birbirine bastırıp soruyu içimde tuttum ve öyle de yaptım, ta ki masadan kalkmadan önce başka bir adam ona hitap edene kadar. .

. Beni taciz eden Tufts'un adı da Teena'ydı. Gözlerim neden ikisinin de kadın ismi taşıdığını merak ederek soru sordu. Merak etmiyormuşum gibi davranmaya çalışsam da cevap verdiler.

"Onlar bizim ilk kızlarımızın adlarıydı. Mutlu hayatlarından koparıp dünyamıza aldığımız ilk ." dedi Teena, yağlı yüzünde gururlu bir ifade belirmişti.

'Bu iğrenç. İğrençsin,' dedim tek kelime etmeden, gözlerim masanın öbür ucuna dik dik bakarken yeniden konuşmaya başladı.

Woodrow'un gözleri de konuşuyordu, ayağıyla köpek zincirini fırçalayarak dikkatimi çektikten sonra bana çenemi kapatmamı söylüyordu.

"Ah, yani gerçekten bir köpek zincirin mi var? Bu adamların benimle dalga geçtiğini sanıyordum," dedi üçüncü adam, sonunda konuşup konuşamadığı gizeminden vazgeçerek. "Karınızın izlemeyi onaylayacağını düşünmemiştim. ." diye konuştu ama kafası masa örtüsünün altına eğilip ağır zinciri incelerken sözleri uzaklaştı.

"Bu doğru değil. Eminim bu adamlar sana hikâyeler anlatmıştır." Ville sandalyesinde geriye doğru uzandı, bacakları her zamanki gibi inliyordu. "Katılımdan hoşlanıyor ama onların . . Nessie'nin etrafında olmalarını istemiyor. Önceden izin veriliyordu. O doğana kadar kızlar evde kaldı ve sonra eğlencemiz sona erdi. Ama

yakında değişecek. Kk velet iyi bir başlangıç yaptı ve sinirlerimi bozmaya başladı."

Woodrow'un yüzünde bir anı parladı, beyninin içindeki milyonlarca kötü anının biriktiği yerden sızıyordu. Yardım için yalvaran kızların anısı. O zincirin ve diğerlerinin kilidini açacak anahtarı bulması için ona -kk bir çocuğa- yalvarıyorlardı. Onları serbest bırakması için. Yapamazsa hayatlarına son vermesi için. Çünkü onlara göre hayatları artık yaşamaya değmezdi.

"Zincirlerin çoğu çıkarıldı. Wynter sonunda istediğini elde etti, seveceği bir ocuk."

Woodrow'un yüzünde daha fazla acı belirdi ama bunu iyi sakladı. O kadar iyi saklıyordu ki, benden başka kimse fark etmedi, elini boğazına götürüp kapattı ve babası devam ederken bu duyguları yuttu. "Ama bu yeniliğin etkisi geçmeye başladı."

Ağzım açık kaldı ve kusmuk boğazımdan yukarı fırladı. Wynter gerçekten bu işin içindeydi. Ve Nessie tehlikedeydi. Başımı Ville'e çevirdim, gözlerimden ona doğru sessiz sorular fırlıyordu.

Nefret içimden geçiyordu. Ville'e değil, çünkü zaten oradaydı, varlığının tüm liflerinde gizleniyordu, ama karısına. Bana kurtarılmak için satın alındığımı söylemişti. Sevmek için. Arkadaş olmak için. . ama bunu daha önce de yapmışlardı. . Zincirlerle ve nefretle yapmışlardı.

Başından beri onun da bu işin içinde olduğuna inanmalıydım ama kendimi farklı düşünmeye zorladım, onun içindeki iyiliği görmeye çalıştım. . ve bunu her başaramadığımda, suçu evin zayıf aydınlatmasına attım.

Ville içimdeki çalkantıyı duymuş, aklımdan geçenleri bir şeytan gibi okumuştu şüphesiz. "Seni ilk olmakla ilgili saçmalıklarla beslediğini biliyorum. Kurtarılmak. Woodrow için bir arkadaş. Hâlâ aksine inanmak istemediğini biliyorum."

Woodrow sessizce izledi, gözleri babasına kayarken çenesi titriyordu. "Ama karım Jolie ile tanıştın. Sence babasının bir erkek arkadaşı olması onun umurunda mı?

arkadaşı. Sence onu hiç önemsiyor mu?"

"Öyle olmalı." Gözlerim sevilmeyen oğullarına kaydı ve o da çekimi hissederek bakışlarını bana çevirdi. Benim aracılığımınla sevgiyi hissetti. Benimle kalmasını sağlayan sevgiyi. . . *benimle kalmasına.*

"Umurunda değil. Kendisi ve benden başka kimseyi umursamıyor. . En azından buna inanmak istiyorum."

Ville yanındaki bardaktan bir yudum aldı - süslü bir sürahi, her zamanki gibi ilk eline aldığı şey değil, genellikle bardağın üzerinde soluk bir çizgi film karakteri vardı.

Bu gece için süslü şeyler dışarıdaydı. En azından bardak olarak.

Terbiye ve saygı gibi gerçek değerlerden yoksun bir kalabalık için neden zahmet ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sylvia geri dönmüş, masaya başka şişeler koyuyordu. Biraz viski, biraz rom ve Wynter'in şaraplarından biri -şüphesiz değiştirilmesi gerekecek bir içki. Bu adam ve evli olduğu kadın hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da ağızlarından çıkan diğer her şey gibi yalan olmayan bir şeydi, o da ikisinin de içki sorunları olduğuydu.

Şişelerdeki sıvı gece boyunca hep azaldı.

"Wynter sana hiç nasıl tanıştığımızı anlattı mı?" Ville içkilerinin en güçlüsünün kapağını açıp şişeden bir yudum aldıktan sonra süslü bardağını görmezden gelerek sordu.

Artık umurumda değildi ve yüz ifademini ona bunu anlattığından emindim. Ve neredeyse bu yüzden bana anlatmaya devam ettiğine ikna olmuşum.

"Eğitim almakta olan bir psikologdum, diplomamı almaya yakındım. Her şeyi . Şehirde bir iş, buraya arabayla bir saatten az mesafede. Ve ben

bir tatile çıktım ve *onunla* tanıştım. "Kötü olduğu kadar güzel bir adamdı."

Ville'in hikayesini dinledim, bu *adamın* kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sormadım. Devam etmesine izin verdim, yarı yarıya insanlara yardım etmek isteyen bir adamı bu kadar kötü bir şekilde yozlaştıracak ne olmuş olabileceğini merak ettim. Onu tam tersine çeviren ne olabilirdi?

"Rom içiyordu, kola içmiyordu. Orlando'nun dışında bir barda tek başına oturuyordu, tıpkı benim gibi. . biraz tatil." Ville homurdandı, ağzına soktuğu puroyu içine çekti. "Fotoğrafları karıştırıyordu. Fotoğraftaki küçük çocukların ve bebeğin kendi çocukları olduğunu, geniş bir bahçede oynadıklarını, çiçeklerin süslü bir salıncak setini çevrelediğini söyledi. Tamamen yabancı birine neden çocuklarını gösterdiğini anlayamadım ve sonra anladım. Onları önemsemiyordu. Çoğu ebeveynin yaptığı gibi değil. Annelerine sarılan iki küçük kız fotoğrafın merkezinde değildi. Onun dünyasının merkezi değildi. Ama gözleri en büyüğündeydi. Oğluna. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

"Bu gece beni buraya, kimsenin gerçekten bulunmak istemediği bir bara getiren şeyin ne olduğunu sordu, ben de soruyu tersine çevirdim. Bana barmen kızla ayrılacağını ama kızın henüz bunu bilmediğini söyledi. Ona şanslı bir kız olduğunu söyledim, çünkü heteroseksüel bir erkek olarak bile, yanımda oturan adamın daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemediğini ve süslü Fransız aksanıyla sesinin de daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemediğini kabul etmek zorundaydım." Etrafa yayılan bir duman öksürmemi neden oldu. Woodrow'un boğulmasına neden oldu. Ville ikimizi de görmezden gelerek hikâyesine geri döndü. "Ona eğitimimin sonuna yaklaşmamı kutlamak için dışarıda olduğumu söyledim ve bunu tek başıma yapmak için orada olduğum gerçeğine yüzüme güldü."

Ville bir yudum daha aldı, anıları her içkide canlanıyordu.

"Bana işlettiği işte bir psikolog açığı olduğunu söyledi ama ne söylemedi. Ta ki günler sonra onunla tanışana kadar.

yakınlardaki bir depoda. Sonunda bana işinden bahsetti. Bana açık fikirli olmamı, eğer olmazsam muhtemelen beni öldürmek zorunda kalacağını söyledi. Şaka yapmadığını biliyordum. Güzel olanlar her zaman en kötü olanlardır." Gözlerini utançtan yere indirmiş olan oğluna doğru göz kırptı.

"O kötü biri değil," diye düzelttim sert bir tonla. "O hasta. Ve senin ona yardım edebilecek yeteneklerin vardı. Hayatını daha iyi hale getirmek için."

"Bunun neresi eğlenceli?" Ville'in dudakları tekrar şişeye çarptı. "Sen. Kötü olan sensin." Öfkem beni oturduğum yerden kaldırdı.

"Lütfen Jolie, bana gerçekten onu olduğu gibi kabul ettiğini mi söylüyorsun? Bir canavar."

"O değil." Gözlerim hâlâ yere bakan Woodrow'a kaydı. "Sen değilsin. Sen bir canavar değilsin. Sevgi dolu, şefkatli ve tatlısın-"

Güzel gözleri benimkilerle buluştuğunda sözüm kesildi, gözlerinin ardında hâlâ sıcaklık vardı.

"Öyle ve bunu sen de biliyorsun. Sen durması için yalvarırken o amına zorla girip seni becerirken ağladığını duydum."

"Ah, siktir. ." Woodrow'un dudaklarından boğuk kelimeler döküldü ve aynı anda gözleri utançla aşağıya indi. Dehşet içinde. Tiksintiyle. Ve babasının iddia ettiği gibi biri olduğu inancı, istememesine rağmen damarlarına yerleşiyordu.

Geri döndüm. "Dediğim gibi. Canavar olan sensin. Hiçbir mazeretin yok. Sen sadece kötüsün. Sen izledin-"

"Ve hareket etti. . ."

"Ve sen bunu durdurabilirdin. Ben daha ortaya çıkmadan her şeyi durdurabilirdin. O travma yüzünden lekeli ve akli dengesi yerinde değil, ama sen kötülüğün tanımısın." Artık daha yakındım, ona bakarken zehrimi tükürebilecek kadar yakındım. "Bir baba olarak başarısız oldun. Bir insan olarak."

Ville yüzüme güldü, kirli nefesindeki karışık içki karışımı beni hasta etti ve bana üflediği duman yüzümü yaktı.

Geri çekildim, koltuğuma yığıldım, gözlerim onu -gerçek düşmanımı- bırakmıyordu.

Purosunu temizlediğim zemine düşürdükten sonra ağır bir botla söndürdü ve öfkemin daha da artmasına neden oldu. Sonra bir yudum daha aldı, şişe neredeyse bitmişti.

Teena ve onun kirli lanet olası elleri - benim ve başka kimin DNA'sının ipuçlarıyla kirlenmiş, kendisi, Sylvia ve normal bir erkek ismi olan biri için bardakları doldurdu - ve sadece bu olduğu için çoktan unutmuştum. Dördüncü ve beşinci bardakları doldurdu, bardakları döndürerek yerleştirdi. Woodrow ve benim önümde.

Tek kelime etmedi. Dudaklarındaki acımasız gülümsemeye öncelik veren ağzı, bana o içkilere ihtiyacımız olacağını söylüyordu. Ama ikimiz de onları görmezden geldik. Woodrow kafasını bile kaldırmadı. Belli belirsiz bir şarkı mırıldandığını duyabiliyordum. Geceleri söylediğim şarkıyı. Babamın en sevdiği şarkı.

Woodrow'un kendini merkeze aldığını, huzur bulmaya çalıştığını biliyordum. O da bana aynısını vermeye çalışıyordu.

"Bir şeyin . İyisin," diye yatıştırdım.

Ville'in eli bileğime kenetlenmişti ama ben onu kemiklerimden sıyıramadan, dokunduğu deriyle birlikte gitmişti. Dikkatimi çekmek istiyordu, başka bir şey değil, şükürler olsun!

"Hikâyem bitmedi," dedi bana, içmek için masada bir şişe daha ararken. "İş hakkında hiçbir şey söylememeyi kabul ettim, çünkü kısmen çok korkuyordum. O zamanlar normal biriydim. Dünyadaki dehşetleri bilmiyordum ve hiçbirine katılmamıştım. Her şey burada değişti. Deponun içinde, muhtemelen yüz taneden biriydi ve bunun bir sayı olduğundan bile emin değilim.

kızlar, oğlanlar, kadınlar, erkekler vardı. Hepsi yarı kırık. İşte ben de burada devreye girdim. Zihinleri kırmak için psikologlara ihtiyacı vardı. Bazılarını çözmek diğerlerinden daha zordu. Ama Alerion, adı buydu, yeni patronum.

-Bana başka bir psikologla çalıştığını ve bunun iyi gittiğini, ancak rakamların tek başına idare edemeyeceği kadar yüksek olduğunu söyledi."

"Demek araya girdin." Şarap Ville'in diline düştü ve kuru dudaklarını yalayarak tadının keyfini çıkardı.

"Yaptım. Ve birkaç hafta sonra beni Paris'e bir seyahatle ödüllendirdi. Kabul, iş içindi ama hiç zevk almadım dersem yalan söylemiş olurum."

Bardağıma baktım, bu iğrenç hikayenin bir kısmını bulanıklaştırmak için muhtemelen geri içmem gerektiğini düşündüm. . ama daha zorlu bir anın geleceğini bildiğim için kadehimi sakladım.

"Wynter ile orada tanıştım. On beş yaşındaydı. Benden 10 yaş küçüktü. Kardeşi tarafından tecavüze uğrarken içeri girdim. Görmek için orada olduğum kişi o değildi ama sonrasında tek düşünebildiğim oydu. Zavallı çocuk, babası öldüğünde New York'tan taşınmıştı. Tek akrabası, babasının bir önceki evliliğinden olan diğer çocuğuydu - neredeyse hiç tanımadığı bir kardeş - onu deri ticareti için satan ve canı istediğinde mutlu bir şekilde geri kiralayan bir kardeş."

Midem çalkalanıyordu ve masanın üzerindeki içki yine beni çağırıyordu.

"Alerion'un benden istediğini yaptım ve zihinleri kırmamın karşılığında birkaç şeyi daha kırmam gerekti. . ama aklım hep belirli bir kızdaydı. Biri zaten yarı ölüme kadar sikildi." Ville bir yudum daha aldı, bu seferki

ve içimdeki öfke, çaldığı viski onunkini yaktığı gibi benim de boğazımı yaktı.

"Ahh," diye soludu, içimin gücünü tercih ediyordu. "Altı aydır Alerion için çalışıyordum ve o zamana kadar bana bir dereceye kadar güvenmişti. Birkaç ay ücretsiz çalışmak için bir teklifte bulundum, cömert maaşlar sayesinde ihtiyacım olan paranın yarısına zaten sahiptim ve kızlardan birini satın alıp alamayacağımı sordum. Hangisini istediğimi biliyordu. Hücresinin anahtarını bana birden fazla kez vermekten mutluluk duymuştu. Bir süre için oraya da ilgi duymuştu, biraz. Kız on altı yaşına gelene kadar. Nedense, kızlar büyüdükçe, onlardan daha az hoşlanıyordu.

Satışı kabul etti ve erkek kardeşi gözünü bile kırpmadı, tatlı küçük kız kardeşini sikinden yıkamadan bir sonraki kıza geçti."

"Kızları buraya getirmene izin verdi. . böyle biri masum değildir."

"Senin seviyende değil. Gerçi onu gerçekten tanısaydın, muhtemelen hiç öyle olmadığını söylerdin. Belki de kardeşinin ona yaptıkları onu mahvetti. Belki de ben. Belki ikisi birden. Belki de bizden önce çoktan sikilmişti. Diğer kızların başını belaya sokmaktan mutluluk duyardı; kimsenin ona dokunmaması anlamına geliyorsa onları cezalandırmaktan zevk alırdı. Tecavüze uğramalarını izlerdi ve bu sırada kendine dokunurken yakalandığı zamanlar da olmuştu. Onu tüm bunlardan kurtarmamın hoşuna gideceğini düşündüm. Zihniyetini değiştirebileceğimi düşündüm ama eve geldiğimizde normalliğe alışmaya çalıştık. . ve bu bizim için işe yaramadı.

Zaten hamileydi, on altı yaşında doğum yapacaktı ve her şey onun için bir mücadeleleydi. Bebeğe içerliyordu ama ona her konuda yardımcı olacağımı söyledim. Birlikte ebeveyn olacaktık. . . Bugün hâlâ onun gerçek babasının kim olduğunu bilmiyorum." Ville, Woodrow'a doğru homurdandı. "Ama ona karşı duyduğu nefret. ." Ville başıyla Woodrow'u işaret etti.

Ayrıntıları özümserken yerden başka bir şeye bakmıyordu. "...bana Wynter'ın kesinlikle öyle olduğunu söylüyor. Ve beni becermiyor."

Neredeyse *'bunun için Tanrı'ya şükürler olsun'* diyecektim.

Ville güldü; şeytan bir kez daha sessiz sözlerimi duymuştu. "Her gün yaptığım şeyleri görmek beni değiştirdi."

Daha kötüsü için. . .

"Yerel bir depoda kırma işinden sorumluydum. Alerion burada sadece benim için bir depo açmıştı. Kızlar her ay bana gönderiliyor ve sonra geri gönderiliyordu. İşler uzundu ve zaman geçtikçe benim ve Wynter'ın seks hayatı kurudu. Ebeveynlik bunun bedelini ödetiyordu sanırım. Birbirimize ayıracak daha az vaktimiz vardı, zorlu çocuklar insana bunu yaptırıyor."

"Sizinkiler mi, yoksa ailelerinden çaldıklarınız mı?" Kendimi tutamadım.

"İkisi de, sanırım." Tekrar güldü. "Wynter Woodrow'u Fransa'ya göndermek istedi. İkimiz de Alerion'un erkek çocukları tercih ettiğini, kendisinden biraz daha büyük olan kendi oğluna karşı özel bir arzu duyduğunu biliyorduk. Zamanla ona göz koymaktan fazlasını yapacağını biliyorduk. Ama Woodrow'u yeni yürümeye başlayan bir çocuğun bu davranışına maruz bırakamazdım. Tuvalete girmeye zorlanan çocukların çığlıklarını duymuştum. Zalimce." Bir içki daha aldı. "Bir şey değil." Gözleri tekrar oğlunun tepkisiz yüzündeydi. "Kızları buraya getirmeye başladık. Ve bu iyiydi. Bazıları tamir edilemeyecek kadar bozuldu, yaş gerilemesi yaşadı. . . Woodrow biraz daha büyüdükçe onlarla bağ kurdu. Wynter, beni ve sadakatsizliği bahane ederek onları kırmaya yardım etmekten zevk alıyordu ve karım söndürmediğinde dışarı çıkıp kendimi ıslatmak zorunda kalmamak benim için iyi oldu."

"Karının o zavallı kızları sikmenden nefret ettiğini bildiğin halde sadık kalamadın mı? Bırakıp onları serbest bırakamadın mı?" Dedim ki.

Dilimdeki tiksinti o kadar kalındı ki, onları çıkarmak zordu.

"Dediğim gibi, bu bir bahaneydi, Wynter izlemeyi severdi. Woodrow'u başka bir odaya koyardık, televizyon açıktı, arkadaş olarak zincirlenmiş bir fahişe vardı ve ben de bu masanın üzerinde zincirlenmiş bir fahişeyi becerirdim. Wynter da benim gibi onu döverdi." Parmakları tahtayı okşadı. Gözlerimi kapadım, kıymık batması, sonra enfeksiyon kapması ve sonra da ölmesi için dua ettim.

Woodrow'a baktım, gözleri hala yerdeydi, şarkısı hala neredeyse sessiz bir kekelemeyle çıkıyordu, beyindeki hasardan başka bir anının kaçtığını kanıtlıyordu.

"Nessie'ye bu şekilde hamile kaldık. Wynter izlerken o kadar tahrik oldu ki, çekilmek zorunda kaldım, onu kızın üstüne ittim ve onun yerine onu becerdim."

"Yeterince duydum."

"Sen sadece başlangıcını duydun."

"O zaman daha fazlasını duymak istemiyorum." Ayağa fırladım, ağır duygular altında ezilen dizlerim titriyordu. "Tanrı'ya dua edersin. Şükrediyorsunuz. İkiyüzlüsünüz. İkiniz de."

İsa kabul etti.

Duvarın tepesinden bir haç düştü, kırılğanlığı çarpmanın etkisiyle parçalandı.

"Wynter çocukken dindar bir evde büyüdü. . dua etmekten başka bir şey bilmiyor. Sanırım bir yanı Tanrı'ya dua etmenin, eğer bunu yeterince yaparsa, Tanrı'nın hatalarımızı görmezden geleceğine inanıyor. Ne de olsa ona Tanrı'nın bağışlayıcı olduğu öğretilmiş."

"Beni hasta ediyorsun."

"Travmanın seni nasıl değiştirdiğini göreceğiz."

"Travmaya sen sebep oldun. . . sen onu yaşamadın ve ben onu zaten yaşadım! Ben aynı kişiyim. Hala iyiyim!"

"Ve bu bitmeden daha fazlasını alacaksın. Söyle bana, ne kadar ileri gidersin Jolie? Kaçmak için neleri feda edersin?" Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Çaresiz kızlar çaresiz şeyler yapar. Hatırlıyor musun, Woodrow?"

Woodrow'un şarkısı gittikçe daha yüksek sesle söyleniyor, kelimeleri bastırıyordu. Anıları engelliyordu.

"Bir gün eve geldim, biraz alkol almak için dışarı çıkmıştım ve Wynter'ı çalışma odasında fahişelerden biriyle buldum. Ona, eğer canını yakarsa boynundaki metal tasmanın kilidini sonsuza dek acı verecek şekilde açacağını söyledi. Ve yaptı da."

Woodrow'un şarkısı durdu. Dünya durdu.

"Woodrow?" Düşerken koyu renk kot pantolonunu okşayan sessiz gözyaşları dışında tek ses benimkiydi.

"O gün lanet karıma vurduğum tek gündü ve ondan sonra onun zihniyetini küçük de olsa değiştirmek zorunda kaldım. Öfkesini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. İnsan ticareti yapan ya da cinsel istismara uğrayan çocuklara karşı olduğumdan değil. Gördüm, çalıştım, umursamadım. Burada kırmak için çocuklarım vardı. Ama o çok küçüktü. Yedi yaş, ağlarken bir yabancı tarafından elle becerilmek için çok küçüktü; annesi izliyordu, parmakları tangasının içindeydi. Kendi içinde. Bir vuruşta onu sandalyeden düşürdüm ve zincirlenmiş fahişeyi ölene kadar dövdüm. Sonra Woodrow'u üç gün boyunca eşek sudan gelinceye kadar dövdüm, çünkü karımın gözünü morarttığım için kendimi suçlu hissediyordum."

İşte o an kadehimi elime aldım ama Ville'in elinde kalan alkolü içmedim. Ona verdim. Kirli yüzünü karanlık ruhla yıkadım. Bardağı masaya çarptım ve etrafından, herkesin etrafından dolanarak Woodrow'a ulaşmaya çalıştım.

Ben ona doğru koşarken Woodrow ayağa kalktı ama sandalyeler geri tepti. Yüzü neydi ve Sylvia birbirimize ulaşmamızı engelliyordu. Adını bilmediğim adam beni saygıyla tuttu, her ne sebeple olursa olsun mahrem bölgelerime dokunmaya cesaret edemedi.

Sylvia Woodrow'a aynı saygıyı göstermemiş, onu zaten acı çeken boğazına mor bir kolye daha takacak şekilde tutmuştu.

"Bırakın onu!" Sylvia'nın tutuşunun sıkılaşmasını izleyerek çığlık attım. Woodrow'un çırpınışını izledim. "Sadece bir korkak zayıf noktaya gider."

"Ya da zeki bir adam." Sylvia hiç istifini bozmadan güldü.

"Durdurun onu!" Ville'e ters ters baktım, beni tuzağa düşüren adam buna izin veriyordu.

Ville hâlâ Teena'nın uzattığı bir bezle yüzündeki alkolü siliyordu. Gözlerini bana çevirdi; oğlunun bu hareketi birçok kez yaptığını görmüşüm. Ama Woodrow'a hiç benzemiyordu. Ve onun gibi de davranmıyordu. Woodrow herkese yardım ederdi; kalbinde sevgi vardı ama bunu nereden bulduğunu asla bilemeyecektim.

Woodrow'un nefes nefese kaldığını duydum. Ciğerlerinin inkârıyla birlikte kendi göğsümün de gerildiğini hissettim. Yüzü kızarmıştı, ciğerleri mücadele ediyor ve aşırı çalışıyordu. Burun delikleri çaresizlik içinde hava emmeye çalışıyordu.

Onun başarılı olmasını diledim. Keşke onu boğan yaratığın hayatını emebilseydi. Parmakları Sylvia'nın kolunu sıyırdı, hapishane dövmeleeri Woodrow'un tertemiz teninin altında kayboldu.

Ama onu hareket ettiremedi. Sıska bedeni, Sylvia'nın gözleeri kapanana kadar onu sıkan gergin kaslarına etki edemiyordu.

"Benimle kal," diye yalvardım. "Lütfen Woodrow, benimle kal." Yalvarıyordum çünkü odadaki adamlarla başıma geleceklerden korkmuyordum, onsuz bir hayattan korkuyordum. "Woodrow. . ."

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve gözlerindeki yenilgiyi gördüm. Acıyı gördüm. Ve kalbim vedayı hissetti.

Panik, beni esir alanın kollarında bocalayan hareketlerime hız kazandırdı. Dudakları kulağıma indi ve fısıldadı, "Benimle savaşma. Enerjini onlara sakla."

Sözler neredeyse sessizdi ve yoldaşları tarafından ya duyulmadı ya da görmezden gelindi ama Woodrow onları duydu, gözleri adamın ekşi sözüne kilitlendi. Hâlâ kulağıma yakın olan ağzına.

"Nefes al," diye fısıldadım, odağımı sevdiğim çocukta tutarak.

Burnundan kesik kesik bir nefes geçti. İçinde bulunduğu acımasız durum onu ayakta tutuyordu.

Arkamda bir gürültü koptu; Ville masanın üzerinde kalan son eşyaları da üzerine oturdukları hırpalanmış beze sardı. Çuvalı omzuna attı ve koca çizmeleri onu sanki Noel Baba'ymış gibi odanın köşesine bırakarak götürdü.

"Ne yapacağını biliyorsun." İlgisiz bir el salladı. "Lütfen."

Yalvarışım herkes içindi.

Yüzü rahatsızlık hissiyle değişti ve neredeyse beni bırakacağını düşündüm. . ama ben kıpırdandıkça tutuşu sıkılaştı. Başım döndü, bakışlarım onun gözlerine odaklandı. Mavi ve masum bakışlı - açıkça, lanet bir yalan.

Belki de değildir.

Kederli ve acılı görünüyordu. Bir sebepten dolayı buradaydı. Meslektaşlarıyla aynı seviyede değildi. Kirli işinin kırı henüz onu tamamen lekelememişti. . ama çalınmasına yardım ettiği her hayatla birlikte gençliğini ve ruhunu da çalıyordu. Çatık kaşlarının hafif kırıksıklıkları bana diğer adamlardan yaklaşık yirmi yaş daha genç olduğunu söylüyordu. Yirmili yaşlarda tahmin ederdim. Onun

Yüzü çocuksu bir çekiciliğe sahipti ve bana saniyeler sonra kendimi döndüğüm Woodrow'u hatırlatıyordu.

"Woodrow," diye hıçkırdım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, ağızımdan dehşet akarken burnumdan keder damlıyordu. Odaklanamıyordum, nefes alamıyordum, önümde yığılıp kalmasına dayanamıyordum. Sylvia onun düşmesine izin verdi.

Dövüştüm, tekmeledim ve çırpındım, bana yapışmış adamı çıkarmak için elimden geleni yaptım. Her çırpınıştta başarısız oluyordum. Çığlık attım, sesim müstehcenlikle yükseliyordu.

Woodrow nefes almıyordu, hareket etmiyordu. Cansız bedeni yerde yatıyordu, gözleri kapalıydı. Sylvia'nın ağır botunun gücüyle sarsılan bedeni, karnıyla göğsü arasında bir yere tekme atıyordu.

Kulağıma fısıldananları duymadım. Odadaki kahkahaları duymadım ama çirkin yüzlerinin şeytani bir eğlenceyle kıvrıldığını gördüm.

"Onu rahat bırak!" Buna izin veremezdim. Bir şekilde, artık hissedemese bile ona zarar vermelerini engelleyecektim. *Hissedebilir*, dedim kendime, bensiz daha iyi bir yere gittiğine inanmayı reddederek. *Hissedebiliyor amına koyayım!*

"Nefes al," dedim, göğsü hâlâ kalkmayınca dizlerimin bağı çözüldü. Başka bir tekme tepki vermediğinde. . acıya. "Lütfen Woodrow, nefes al. Lütfen. . ."

Sylvia'nın bacağı tekrar savrulup Woodrow'un göğsüne bir tekme daha atınca başımı çevirdim. Woodrow'un ciğerlerinin hava çekmeye çalışırken çıkardığı ses dikkatimi tekrar ona yöneltti.

Parmaklarının yere yayılışını izledim, kendine yardım etmeye çalışırken onun kalanı gibi titriyordu. Diğer eli göğsüne gitti,

bir, iki kez ovuşturduktan sonra boğazına doğru ilerledi.

"Woodrow." Gözyaşlarıyla parlayan, acıyla kan çanağına dönen gözleri sesimi takip etti. Ayak parmaklarımdan başlayıp her kıvrımda ilerleyen bakışları yüzüme yerleşti, nefesi nihayet rahatladı.

"Harika, şimdi uyanık olduğuna göre, onu masanın üzerine at."

"Ne?" Woodrow'la bağlantımı kopararak arkamı döndüm. Az önce içime dolan rahatlama boşalıyordu.

Geriye tekme attım, korku enerjimi körükledi, zaten tükenmiş olduğunu düşündüğüm enerjimi canlandırdı. Teena beni tanıdığından çekti ve yüzüstü yere çarparak eski ahşabın gıcırdamasına neden oldu. Ayağa kalkmaya, karşı koymaya çalıştım ama başımı yere çarptı ve beni iki eliyle yerinde tutarken yıldızları gördüm.

"Bırak onu. ." Woodrow boğuk bir sesle. "Onu rahat bırakın!"

Lanet bir kurban gibi yüzüstü masanın üzerine uzandığımda adamlar etrafımda toplandı. Kalbim tahtaya çarpıyor, bedenimi sarsıyordu.

Huzursuz edici dokunuşlar tenimi yumuşattı, bacaklarımdan yukarı doğru yükseldi.

"Dur," diye yalvardım, anlamsızdı, çünkü ihtiyaçlarımı kabul etmediklerini zaten biliyordum.

"Ona dokunma." Woodrow hâlâ yerde titriyordu. Hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu.

Elim sıkı buklelerimin arasından geçti; hayatım boyunca yaptığım bir rahatlık hareketiydi bu. Ville'in son birkaç haftadır fark ettiği bir özellik. Devasa parmakları benimkileri uzaklaştırdı ve saçlarımdan arasına yerleştirdi. Uzun parmakları kıvrılıp dönüyor, huzurumu kaçıırıyordu. . ve bu kayıp beni çarpan başımdan daha çok incitti.

"Dur. DUR. DUR!" Çığlık attım.

Ville'in tutuşu daha da sıkılaştı, başımı geriye çekip tekrar tahtaya bastırmak için acı verici bir şekilde tellerimin etrafını sardı. "Kapa çeneni, küçük sürtük. Bundan hoşlandığını biliyorum." Ville'in alkol, puro ve nefret kokan nefesi yanağıma vurdu. "Oğlumun bununla oynamasına nasıl izin verdiğini gördüm." Birkaç teli burnuna götürdü ve benden çok daha güzel bir kokuyu içine çekti.

Woodrow onun neden bahsettiğini bakmadan anlamıştı. "Saçına dokunma." Bunun benim rahatım olduğunu biliyordu. Benim güvenliğim. Bana annemi hatırlatan bir özelliğim.

Papatyaların arasında güneşlenirken Ville'in yakınlığımı görmesinden nefret ediyordum.

Zayıflıklarımızı bilmesinden nefret ediyordum. Ondan tamamen nefret ediyordum.

Bacaklarımın üzerindeki eller uyluklarımın tepesine ulaştı ve yerlerinde kilitlenmeden önce onları kapatmak için mücadele ettim, yayıldılar ve biraz daha yumuşak bir dokunuşla tutuldular. Bunun kime ait olduğunu biliyordum.

İç çamaşırama bir şey bastırdı. Soğuk ve keskin bir şey ve sonra hassas etimi ısırdı.

Boğazımı saran korkuyla felç olurken küçük bir çığlık attım.

Kanamam vardı. Göremiyordum ama klitorisime yakın duran nabızda hissedebiliyordum. Acı içime işliyordu.

Teena'nın iç çamaşırımı parçaladığını duymadım, ancak nasırlı ve kirli parmaklarından ikisinin yarama bastırdığını hissettiğimde iğrenme hissi korkumu bastırdı. Şekli mi hissetti ve bunu yaparken boğazında bir uğultu titreşti. İki parmağı girişime doğru kaydı ve hiçbir uyarıda bulunmadan içime daldı.

"Dur. Lütfen, dur." Kelimelerim sessizdi, ağzımdaki kuruluk ses çıkarmalarına izin vermiyordu. Gözyaşlarım yüzümü kızartarak dışarı aktı. Ville'in elleri hâlâ saçlarımdaydı ve durumu daha da kötüleştiriyordu.

Teena'nın elinin gücü beni salladı, sert ahşap yüzüme sürtünerek beni küçük çiziklerle süsledi. Yırtık pırtık çarşaf fazla bir koruma sağlamazdı ama masanın üzerinde bırakılmış olsaydı bu yarı rahatlama için minnettar olurum.

"Dur." Kelime, yaklaşan ayak sesleri kadar netti. *Woodrow*. "Bırak beni. Lütfen, bırak beni," diye tekrar yalvardım.

Woodrow onları masadan kaldırmaya çalıştı, tutabildiği her şeyi çekiştirdi.

"Ona dokunmak sana düşmez!"

"Hayır ama babanı hayal kırıklığına uğratıyorsun ve o da parasının karşılığını alamıyor." Sylvia yine güldü, bu durum ve neden olduğu tüm acılar onun en büyük neşesiymiş gibi sürekli kıkırdıyordu. "Seni affetmemeliydi. Onu tekrar becermeye hazır olmalıydın."

"Yapacağım. Yapacağım. Yapacağım."

Hayır! Hayır! Başım sallandı. Bunu yapmasını istemiyordum. Bu suçluluğu hissetmesini istemiyordum. Zaten bizi yok etmeye çalışmıştı ve onun kırık ruhunu ve kendi ruhumu onaracak güce sahip değildim.

"Ben yaparım." Woodrow'un bakışları Ville'e sabitlendi. "Bir dahaki sefere cepheye geldiğinde. biliyorsun. Hoşuna biliyorsun." Woodrow kelimelerin dilinde bıraktığı tattan iğrenerek bu ifadeyi yuttu.

"Beklemiyorum, Woodrow. Şimdi yap, yoksa Teena yapacak, sonra Sylvia, ve sonra onların dölüyle dolduğunda, onu benimkiyle dolduracağım."

Woodrow'un burun deliklerinin açıldığını göremiyordum ama tıpkı benimkiler gibi bu odadaki nefretin içinden nefes almaya çalıştıklarını biliyordum. Gözlerinin bana kaydığını hissettim, titreyen bedenime yumuşak bir okşayış.

"Çek o lanet parmaklarını kızımın içinden." Sesi soğuk ve nefret doluydu ama yine de Woodrow'un sesiydi ve bu nedenle

Zihin. Onun olmasını istedim.

Başka biri hayatta kalamayabilirdi.

Bölüm 18

Woodrow, on yedi yaşında.

Teena kıpırdamadı ve şimdi kıpırdayabildiğime göre, bu beni çok kızdırmıştı. Bileğine yapıştım ve onu Jolie'nin bedeninden çekip çıkardım.

Bacaklarının arasındaki kanı ve kimsenin, hatta benim bile görmemem gereken küçük bukleleri görmek -çünkü hazır değildi- kanımı kaynattı, damarlarımda dolaştıkça rahatsız edici hale geldi.

Kısa tırnaklarımın altında derisinin kırılması hissinden zevk aldım. Böylesine küçük bir yaradan dolayı büyük acı çekmesini, elimde kıvranmasını, daha önce hiçbir erkeğin çıkardığını duymadığım sesler çıkarmasını izlemek hoşuma gitti.

Onu iterek masadan uzaklaştırdım. Ellerimi dolu lavaboya daldırdım. Üzerimde ona ait olabilecek kirleri yıkarken bileklerimden su yükseldi.

"Seyirciye ihtiyacım yok!" Mahremiyet tanımayacaklarını bildiğim için tersledim.

"Hayır, sadece amirler." Babamın suratı kendini beğenmiş, yumruğun doğrudan suratına inmesini ister gibiydi.

Enerjimi saklayarak onu görmezden geldim.

Bakışlarım onu tutan adama -adı her neyse artık- takıldı. Onu tanıyamadım. Birlikte seyahat ettiği pisliklerin aksine, daha önce buraya gelmemişti. Geri çekilmesini söylememe gerek kalmadı, ellerini kaldırarak bir köşeye çekildi. Kabul etmesinin nedeni gözlerimdeki bakış değildi. Ama elimdeki bıçak onun motivasyonunu etkiledi. Lanet olası korkak.

Bıçağı babamın göğsüne, Sylvia'nın boğazına ve Jolie'nin hoşnutsuzluğundan sertleşen çürümüş sikinden başlayarak Teena'nın vücudunun her yerine saplamak için yarı cazip bir şekilde masaya geri döndüm.

Ama sayıca az olduğumu biliyordum ve bu odadaki sürüngepler, pantolonlarının içine soktukları silahların dış hatlarını ima ederek bana hatırlatmaktan mutluluk duyuyorlardı.

Çok sevdiğim tespih tanelerini bileğimden kesip yere düşürdüm. Bundan sonra olacaklar için Tanrı yanımda olamazdı.

Bıçağı masanın üzerine koydum, elim üzerinde duruyordu ve onu tahtaya doğru düzleştirdim.

Jolie'nin üzerine eğildim, tüm vücudum bugün maruz kaldığı kötü muameleden dolayı acı çekiyordu. Yapmak üzere olduğum şey için hak ettiğim taciz.

Dışarıdaki papatyalar gibi taze teninin kokusunu alabilecek kadar yakınına indim. Dudaklarımı kulağına bastırdım. Saçlarıyla oynadım, o da dokunuşumdan kaçmadan ya da nefret etmeden burnunu soktu. Bu hâlâ rahatlatıcıydı.

"Benim olmam daha iyi." Onu ikna etmeyi umarak iki kez göz kırptım. Bunu yapabilecek gücüm olduğunu ve bu yüzden benden nefret etmeyeceğini umuyordum. "Çok üzgünüm ama benim olmam daha iyi."

Bu sefer göz kırpan oydu.

Islak yanağına tek bir öpücük kondurdum, masa diğerini istismar etti.

Kahretsin, onu böyle görmekten nefret ediyordum.

Karmakarışık beynimde düşünceler hızlanmaya başladığında bacaklarım neredeyse tutmuyordu.

Bunu yapabilir miyim?

Kendimle yaşayabilecek miyim?

Bu cevaplara sahip değildim ve içten içe, babamın Jolie'nin yüzleşmesini istediği dehşeti yaşama olasılığımın zayıf olduğunu biliyordum. *Peki ya sonra?*

Nasıl olsa ona zarar vereceklerdi.

Yüzümden onun yüzüne tek bir damla gözyaşı düştü.

"Seni seviyorum Woodrow. Seni seviyorum," diye kekeledi ve kalbimin de aynı şeyi yapmasına neden oldu.

Gözyaşlarımdan daha fazlası onun üzerine düştü.

"Umarım yarın beni hâlâ seviyor olursun."

"Yapacağım." Gülümsedi ama hüzünlüydü. Sakat kalbimi kıracak kadar hüzünlüydü. "Her zaman."

Ve neredeyse kendimi geri buluyordum. Beni geri çeken tek şey, başka birinin daha kötüsünü yapabileceği fikriydi.

"Ben de öyle. Her zaman. Sen benimsin, ama onun söylediği şekilde değil. Sen sadece benimsin."

Sözlerimi ve içinde bulunduğu korkunç durumu kabullenerek başını salladı.

Babam beni yakamdan tutup sürükledi ve "Yeter.

Bu tür konuşmalar gözlerinizden başka hiçbir şeyi ıslatmaz."

Bıraktı ve geri çekildim, kıyafetlerimi çıkarırken tökezledim, dikkatli bakışlar altında kendimi çok açıkta hissettim. Jolie'den gözümü ayırmadım; vücudunun titreyişinden, dokunuşunun saçlarındaki hayali okşamamın yerini alışına kadar.

"Bunun için iyi olacağını düşünmene şaşmamalı." Sylvia homurdandı, gözleri sikimdeydi.

Ben de onu görmezden geldim. Ayakkabılarımı, pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardım.

Masaya döndüğümde parmaklarımı Jolie'nin bileklerine doladım. Başka birinin onları başının üzerinde ya da yanlarında sürüklemesini, ihlal etmem için onu aşağıda tutmasını, bu anda ona dokunmasını istemiyordum.

"Bunlar burada kalsın," diye rica ettim.

Ellerini arkasına koydum ve vücudunu tahtaya yasladım. Çiçekli elbisesini alçak tutarak mütevazılığını gizledim.

Yerdeki haa baktım, bugün pek çok başka şey gibi kırılmış ve harap olmuştu. Ellerim bacaklarında gezindi, ayak bileklerinde durdu. Çıplak ayakları soğuktu, sessiz gözyaşları dökülmeye devam ederken ayak parmakları korkuyla kıvrılıyordu.

"Bunun nasıl olması gerektiğini hatırla. Onun diğer fahişelerden hiçbir farkı yok." Babam yaklaştı.

O hatalıydı. O bir kurbandı. Ve
ben bir canavardım.

Parmaklarım sıkılaştı ve Jolie'nin bedenini masadan aşağı indirdim. Bir inilti çıkardı, odun açıkta kalan etini yakıyordu. Onu hızlı ve sert bir şekilde çektim, çok yakınımda duran babamın yanında olmasını istemiyordum.

"Ona zarar için kendini kötü hissetme, o-"

"Kapa eneni. Sus," diye uyardım, gözlerim Jolie'yi bir anlığına bırakıp babamı szyordu. "Bunu duymak istemiyorum."

Sikimi elime aldım, bu insanların önünde kendime dokunmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Ama sertleşmemiştim ve kendimi pompalasam bile sertleşemiyordum.

Jolie'yi tamamen farklı bir pozisyonda hayal ederek gözlerimi kapattım. Dün gece olduğu gibi bacaklarımın arasına eğilmişti.

Ama hala sarkıktım.

Hayal kırıklığı üzerimde büyüyor, durumla ilgili farkındalığım her geçen saniye artıyordu.

Gözlerimi kapalı tuttum. Onu üzerimde hayal ettim. Beni onunla hayal ederken.

Dokunmak, öpmek, okşamak.

Ama görüntüler yeterli değildi. Parmaklarım bacağında geziniyor, yumuşak tenini takip ediyordu.

Amına ulaşmak için uzandım, parmaklarım kıvrımlarının arasına daldı. Heyecanlanmamıştı, benim gibi bunun her dakikasından nefret ediyordu. Ama ona dokunduktan kısa bir süre sonra parmaklarım ıslandı.

Onun nefes alış verişi hızlandı, benimki de.

Vücudum kasıldı. Olacaklardan korkuyordum ama bütün gün böyle hissetmişim ve hâlâ en öndeydim. Kontrol hâlâ bende idi.

Gözlerimi yavaşça kırptırdım, kafa karışıklığı görüşümü, duyularımı ve yeteneklerimi bulanıklaştırıyordu. Kendimden geçmiş gibi hissediyordum, hafızam kayıp gidiyordu. Vücudum kaskatı kesildi, hâlâ bir şeyler hissedebiliyorken ne yaptığıma odaklanmaya çalışıyordum.

Kendimi tekrar pompalarken, diğer elim klitorisine gitti ve onu çimdikledim.

Her şey karardı. Gözlerimi zorla açtım. "Hayır," diye mırıldandım kendi kendime - içimden birine. Onu burada istemiyordum. Beni bağışlasa bile Jolie'ye getireceği ekstra travmayı istemiyordum. Ki bağışlayacaktı. Bunu benim için yapacaktı. Öne geçecek ve devralacaktı. Böylece ona zarar veren ben olmayacaktım.

Parmaklarımı kaldırdığımda artık yeterince ıslanmıştı. Bunu daha fazla erteleyemezdim, yoksa bunu yapacak kişi ben olmazdım.

Kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getirip sikimin ucunu onun açıklığına bastırırken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Jolie nefesimin hızlanmasına, "Ne yapman gerekiyorsa yap," diye karşılık verdi. "Şu anda beni kurtaramazsın. Kendini kurtar."

"Kapa çeneni, orospu!" Onun konuşması, babamın yumruğunu saçlarına dolması ve yüzünü masaya mor bir çarpışla yönlendirmek için kullanması için gereken tek şeydi. Ve bu benim sonunda kendimi kaybetmem için gereken şeydi.

Kafamda sessiz bir düşünce dolaştı, *onun güvende olmasına ihtiyacım var.*

Ve sonra, hiçbir şey yoktu.

Cehennem

Vücudum kaskatı kesildi; durumla ilgili anılarım anında yok oldu. Woodrow'un mutfakta bir sürü erkeğin karşısında çırlıçıplak durmak için ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Elleri hediyemin saçlarında duran babama baktım. Ve benimkine çok benzeyen bir sesin fısıldadığını duydum: "Onun güvende olmasını istiyorum."

"Ona dokunabileceğini kim söyledi sana?" diye ağzımdan öfke fışkırdı.

Rahatlamış bir şekilde nefes alışını dinledim ve sözlerimin onun yararına olduğuna inanmasını sevimli buldum. Belki bir bakıma öyleydi. Ama çoğu kıskançlıktan kaynaklanıyordu. Kimse bana ait olana dokunmamalı, yakınında nefes almamalı ve hatta bakmamalıydı. Öfkeyi ateşledi. Kendimi kötü hissettirdi.

"Bunu senin için yapıyorum, oğlum."

İşte o -mükemmel baba- yine kafamın içine girmeye çalışıyordu.

"Sana yardım ediyorum."

"Hayır," dedim, zar zor düşünerek. "Bu tek kişilik bir iş."

Odada kıs kıs gülüşmeler oldu. Benim tek kişi olmadığım gerçeği üzerine yersiz yorumlar yapıldı.

Bıçağın sapını kavradığımda tüm ağızlar kapandı.

"Bunu anlıyorum. Bunu neden yaptığımızı biliyor musun?" "Sinirlerimi boşaltmak için mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Hayır. Gerçek sebebim bu değildi. Kendini geri almanı istedim. Hatırladığını biliyorum. . ."

Ben hatırladım. Woodrow'un anılarında var olmasına izin vermediği, onları sadece benim anılarımda var olmaya zorladığı şeyleri hatırladım.

Yabancı bir kadının kendisine nasıl dokunduğunu anlamayan küçük bir çocuğun kafa karışıklığının acısıyla var oluşumu hatırladım. Annesinin -bizim annemizin- neden orada durup izlemekle kalmayıp bundan zevk aldığını anlamamıştı. Bu kadın çok kötü durumdaydı.

Ve bu nitelik bana miras kalmıştı.

"Ya senin için ya da onun için iyi hissettirebilir. İkisi birden değil."

Jolie başı tahtaya çarpmadan önce, "Sana yalan söylüyor," diye konuştu. İniltisini gizlemeye çalıştı.

Ama haklıydı. Bana yalan söylüyordu.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, oğlum. Senin için onu bastırıyorum. Geçen sefer seni korudum. Senden nefret ettiğimi düşünüyorsun ama bu doğru değil. O kızı senin için öldürdüm. Buna da aynısını yapardım ama onun tadını çıkarabilecekken neden zahmet edesin ki? Onu iyileşmek için kullan."

"Kafana girmeye çalışıyor!"

"Kapa çeneni." Jolie'nin konuşmasını dinlemek istemiyordum. Babamın başka hangi saçmalıkları ortaya atacağını görmek istiyordum.

"Zihnini kontrol etmesine izin verme. Vücudunu kontrol edemeyeceğini bildiği için oraya girmeye çalışıyor. Seninle oynuyor!"

Jolie'nin başı tekrar masaya çarptı, ama bu sefer yapan bendim, ona babamın çok daha sert vurdum. Hıçkırıkları dudaklarından dökülürken elleri onun üzerinde kaldı, sanki onu yatıştırmaya çalışıyormuş gibi saçlarını okşadı.

"Seni dinlemekten bıktım, küçük bebek. Bir kelime daha edersen seni çığlık atana kadar beceririm. . . bununla." Bir korku filmi manyağına yakışan bıçak kışının kıvrımlarında gezindi.

"Beni öldüreceğine inanmıyorum," diye fısıldadı yalanını. "Seni tanıyorum. Şu anda zihniniz farklı olsa bile kalbinizi biliyorum. Paylaşıyorsun

Aynı kalp. Bana zarar vermeyeceksin. Woodrow bunu istemezdi ve sen de bunu biliyorsun." Sözleri, onlara eklenen tüm acı ve kalp ağrısı nedeniyle farklı geliyordu. "O beni seviyor, ben de onu seviyorum. Ve bunun için, kabul ediyorum-"

Sözünü kestim, elim ağzının etrafını sararak cümlelerin sonunun gelmesini engelledi ve bedenimi onunkine yaklaştırdım.

Jolie'nin ıslak am dudaklarının arasına sikimi soktuğumda yakınımnda toplanan erkekler değil, seyirciler bana baskı yapıyordu. İçine soktuğumda çığlık attı. Ben de çığlık atmak istiyordum, sırılsıklam amcığının hissetmekten çok zevk alıyordum. Ama içimdeki seyirci bunu onaylamadı. Woodrow. Onu ilk kez hissedebiliyordum, sanki ensemde nefes alıp veriyordu ve yanlış bir hareket yaparsam boynumu kırmaya hazırды.

Onu zihnimin gerisine ittim, görünüşe göre pusuda beklemekten mutlu olduğu yere.

Sylvia -daha önceki ziyaretlerimden tanıdığım bir adam- yaklaştı. Etrafındaki tütün ve lavanta kokusundan hoşlanmamıştım; üzerindeki kiri maskeleyecek kadar güçlü bir şey değildi. Benim üzerimde de vardı, onun kokusu. Boğazımdaki acının sebebinin o olduğundan neredeyse emindim. Bunu daha sonra ödeyebilirdi ve bu fikir, sikimin hediyeimin içinde daha da sertleşmesine neden oldu.

Onun üzerindeydim, yüzünü tahtaya doğru sallıyordum, vücudum onun üzerindeydi. Elbisesini kaldırdım, yoluma çıkmasından bıkmıştım.

Sikim durmaksızın içine girerken yuvarlak kıkına bakmak için arkama yaslandım. Sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı ve inledi, köpek dişleri kesinlikle ağzında toza dönüşüyordu.

Etrafımdaki erkeklerin beni izlediğini, gözlerinin konumunu fark ettim. Kıkının üstünde, her hareketimde zıplıyordu.

Ona sert bir tokat attım, yuvarlak yanağında kırmızı bir iz kaldı. "Bu benim olanı görmelerine izin verdiğin içindi."

Başka seçeneği yoktu.

Bıçağı boğazına götürdüm, gözlerindeki korku hoşuma gitti. Babam, saçlarında gezinen dokunuşuyla her şeyi azaltmaya çalıştı.

"Onun yanıldığını kanıtlayacak mısın?"

Ciğerleri gerildi, nabızı her nefeste bıçağıma çarpıyordu. "Ne demek istediğini anlamıyorum." Başını sallamaya çalışırken bıçak derisinde belli belirsiz bir çentik bırakarak içeri girdi.

"Sırada ben varım." Başımı kelimelere doğru kaldırdım ve bıçağı kelimelerin geldiği yöne doğru fırlattım.

Sylvia yolundan çekildi, bıçak arkasındaki kapı çerçevesine saplandı. Sivri uçlu bıçağı daha sonra tahtadan ayırmak gerekecekti.

Gözlerim tekrar hediye kaydı, kıcı hala benim pozisyonumdan dolayı açıktaydı. Bunun için bir tokadı daha hak etmişti. Ben de bir öncekinden daha sert bir tokat attım. Çığlık attı, kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle.

Yukarı bakmaya çalışırken başını acıyla tahtaya bastırdım. Bana yalvarmanın bir anlamı olmadığını anladığında yalvaran gözleri kapandı. Onu istediğim yere yerleştirdim, bacaklarını daha geniş açtım, böylece daha derine inebilecektim.

Derinliği onu gerdi, ikimize de gereksiz acı verdi. Ama bir şekilde bundan zevk alıyordum. Onun daracık amcığını her santimimde ihlal ettiğimi ve gerdiğimi hissetmesi hoşuma gidiyordu.

Ürperdim, hoşuma gitti. O titriyordu, nefret ediyordu.

Masanın üzerine kaydım, dizlerim ağırlığımı aldı. Kıcını havaya kaldırdım ve kısa bir an için içinden çıktım. Tekrar içine girdim, sonuna kadar iterken amının açılmasını izledim. Bu manzara hoşuma gitmişti.

Benim için bir fahişе gibi eğildi. Kalçalarımı daha hızlı ve daha hızlı iterken aşağıdaki tahta dizlerimi acıttı. Daha fazla geri çekildim, sikimi daha derine kaydurdım. Geldiğini hissedebiliyordum. Taşaklarımın sıkılaştığını ve sikimin onun sıcaklığının içinde seğirdiğini hissediyordum.

İnledi ve bu ses, sikimin içine girip çıkmasından zevk alan birinin sesine çok benziyordu.

"Neredeyse başardın. Yanıldığını kanıtla. Benim için gel. Yanıldığını göster bana."

Bir yanım gerçekten öyle olduğuna inanmak istiyordu. "O gelse bile, bu kanıtlar-"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye kestim babamın sözünü, taşaklarımın onun ıslak sıcağına çarpma sesi arasında kelimeler bulanıklaşıyordu. Amının beni içine çekerken çıkardığı ıslak alkış sesi beni tahrik ediyordu.

Tekrar inledi, sanki bunu gerçekten istiyormuş gibiydi. Ya da sadece babamın haksız olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Onu saçlarından ittim, artık ona dokunmasına tahammül edemiyordum. Güzel sarmalları parmaklarımın etrafına sardım ve çekiştirerek vücudunu kendi elleriyle desteklemesi gereken bir pozisyona getirdim.

Onun için bir battaniyeye dönüştüm, itişlerim daha agresif hale geldi, boğazımda her zamankinden daha fazla acıya neden olan şeyle nefes almamı zorlaştırdı.

Ama durmadım.

"Boşalacağım. Seni onunla dolduracağım."

"Yap şunu," dedi bana, başını eğip kelimeleri boğarak. "Bu hiçbir şeyi değıştirmez. Onu yine de seveceğim." Sözleri her hamlede titreşiyor, kulaklarıma doğru ilerliyordu: "Onun her şeyini kabul ediyorum. Seni de. Yap şunu."

Sözleri beni uçurmuştu ve lanet olası masadan düşmeden önce bunu bir an önce bitirmem gerektiğini biliyordum. Küçük bebeğim birçok nedenden ötürü dizlerimin bağıını çözüyordu. "Yap şunu. Benim için gel. Şimdi!"

Dişlerim etine battı, derisinin altına bir kan lekesi yapışana kadar boynunu emdi. Üzerinde başka bir işaret. Diğerini aradım -baş harfimi- ve klitorisini çimdiklemeden önce parmaklarımın onu fırçalamasına izin vererek dudaklarından bir çığlık çıkmasını sağladım.

Aletim ıslandıkça ıslandı, vücudu benimkinin altında sıkılaştı. Dişlerimi çekerek fısıldadım: "Aferin kızıma. Onun yanıldığını kanıtladın."

Son bir acımasız hamleyle boşaldım. Yarığından süt gibi dölller akıyordu. Bundan zevk almadım, onun ahlaksız deliğine fişkırtmayı bile bitirmeden çekildim.

Ona, bacaklarının arasına yaptığım pisliğe baktım. Bu sefer daha az kan vardı. Yapışkan beyaz sıvıyı ovuşturdum, aşırı hassas kıvrımlarını ovuşturdum ve ait olduğu yere, içine ittim.

Sonra ona bir tokat attım, ses etli kıcımdan yankılanarak odanın içinde yankılandı ve hiçbir değeri ya da amacı olmayan süs eşyalarının tozunu silkeledi.

"Bu hepsini almadığın için. Hepsini alman gerekiyordu." Onu ters çevirdim. Yüzündeki ifadeden korktuğunu anladım, beni kızdırdığını düşünüyordu ama... .

Beden dilim ona aksini söylüyordu. Dikkatim ve hâlâ çıplak olan bedenim, hızlı adımlarla babama doğru kayıyordu.

"Kadınlar sahte şeyler yapar, evlat."

"Ve erkekler yalan söyler." Satırı parmaklarımın arasına aldım ve temizlenmesi için bırakıldığı lavabonun yanında kırmızı bir leke içinde buldum.

Sinirlerimi boşaltmak için yeni bir yola ihtiyaç duyduğumdan onu babama doğru salladım. Sosis parmakları havaya kalktı, koruma amacıyla açılmıştı. Bıçak derisini ve kemiğini kesti; parmakları havada uçtu, parçalanan vücut parçalarının ikisi de ocağın üzerindeki yağlı tavaya düştü. Sosisler pişirilmeye hazır.

Güldüm. Odada küçük bir titreme oldu.

Babam çığlık attı, elini gözlerinin önüne kaldırdı, havaya kaldırdı ve yüzündeki şoku görmemi engelledi.

Gölgeleri -sadece o hareket ettiğinde hareket eden adamlar- bana doğru koştu, satır için benimle güreşti. Ama tekrar savurduğumda en yakın köşeye atlayarak karanlığa çekildiler.

Sylvia ve Teena ellerini kaldırdılar - aptal herifler. Daha fazla sosis için hâlâ yer vardı. Gazı açtım ve bir an için babamın parmaklarının üzerinde oluşan ısıyı izledim.

Bay Sessiz, bunca zamandır yakın durduğu kapı aralığından hiç kıpırdamamıştı.

Gözleri çerçeveye gömülü bıçağa kaydı. Ona uzanmak istemedi. Bir hesaplaşma istemiyordu. Benden daha iriydi, biraz daha yaşlıydı ve şüphesiz fiziksel olarak benden daha güçlüydü. Başka özellikleri de vardı. Yoluna çıkabilecek şeyler. Yaptığı işte çalışan biri için genellikle çözülen ve azalan şeyler. Ahlak ve akıl sağlığı.

Bakışlarım onu olduğu yerde sabitledi ve ben "kıpırdama" diye alay ederken o kaskatı kesildi, elleri teslimiyetle havaya kalktı.

Jolie hâlâ masanın üzerindeydi, elbisesini düzeltirken bacakları ağırlığının altında kıpırdıyordu. Işığın içindeydi, güneş ışığının parıltısının tam ortasındaydı.

Gölgelerden güvende.

Geri döndüm, isimsiz adamın kıpırdamayacağı yanılsamasından memnundum. Ve hareket etmedi. Yaklaşırken gıcırdayan ayakkabılarının sesini duyabilirdim. Tuttuğu nefesi her verişinde ağırlığının altında duyabiliyordum. . . *kim yapar ki bunu?*

O, görünüşe göre, ona her baktığımda.

Satırım odaya sızan aydınlığa doğru tekrar kalktı. Gözüme bir şey takıldı, kabzayı sıkarken parmaklarımı gıdıkladığını hissettim.

Silahı incelediğimde onu gördüm. Bir tutam kürk, açık kahverengi ve yumuşak.

Parmaklarım onu serbest bıraktı.

İçimdeki öfke bir şeyler patlayana kadar arttı. Satır duvara çarptı ve yıllardır rötuş yapılmayan nemli sıvada bir çukur oluşturdu.

Kötü et kokusu bodrumdan yükseldi ve aşağı inen merdivenin yanındaki duvarda açılan delik sayesinde yeni bir güç hissiyle etrafımda dolaştı. Döndüm ve yaralı eline küçük bir havluyla bakım yapan babamın üzerine daldım; kumaş lal rengine boyanmıştı. Koyu ve kirli kan.

Öfkem onu yere serdi. Küçük yaratıklarından birinin öldürülmesinin intikamını almak isteyen Tanrı'dan bir mucize. Babam, sallanan dişleri ve neden oldukları kanama yüzünden boğulmuyor olsaydı, bunun benim kuruntularım olduğunu söylerdi. Ama buna neden inanayım ki? Yalancı olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Kafası fayansa çarparak çatladı. . ve umarım ki yaralanmamış eliyle hemen uzandığı lanet kafasını. Çığlık attı ve

Onu inciteceğimi düşündüm. Rahat durmadım, yumruğumu burnundaki ve yanağındaki yaralardan kan fışkırana kadar ona indirdim.

Sürüklenerek götürüldüm, ayrılırken sikine şanslı bir darbe indirdim.

"Hayır," diye tükürdü babam kanlı ağzının içinden. "Bırak onu."

Ve dizlerimin üzerine çöktüler. Sert zemine çarptığımda kemiklerim çatırdadı.

"Onun yerine onu al."

Babamın sözleri beni bir kurşun gibi vurdu, kıcımdan giren ve Barry Allen'dan daha hızlı hareket etmemi sağlayan bir kurşun.

Jolie pozisyon değiştirmiş, dizlerini elbisesinin altına çekmiş, kollarını kendine sarmış bir şekilde oturuyordu. Yüzünde korku vardı. Ve bu sürüngenler ellerini üzerine koyduklarında kahverengi gözleri daha da büyüdü. Karşı koymaya çalıştı ama yılların hırpalama deneyimine sahip iki yetişkin adamla mücadele edemezdi.

Sylvia'nın sırtına atladım, hala döl salgılayan çıplak aletim siyah tişörtüne sürtünerek onu lekeledi. Küçük kollarımı boğazına dolayarak nefes alma yetisinin elinden kayıp gitmesinin keyfini çıkarıyordum.

Onu morartana kadar sıktım, ta ki beni indirmek için çaresizce sağa sola sallanmaya başlayana kadar. Öne doğru hamle yaptı ve kafasının üzerine devrildim.

Rüzgâr ciğerlerime doldu, başım fayanslara çarparak çatırdadı. Babamı taklit etmedim; kan olup olmadığını kontrol etmedim. Bakmalıydım. Beni teşvik ederdi. Kan bana bunu yaptı.

Yerde bir saniye bile geçirmeden ayağa fırladım. Sylvia dizlerinin üzerine çökmüş, elini sırtına koymuş, sıvazlıyordu. İsimsiz adam babama yardım etmek için kapı aralığından çekilmiş, tam da bu plansız an için orada bıraktığım bıçağa ulaşmamı kolaylaştırmıştı.

Kabzayı çekiştirerek kaldırdım ve onu kurtarmak için biraz uğraşmam gerekti. Bıçağı oynattıkça tahta parçalandı. Üzerimde bir gölge belirdi. Dirseğim arkadaki adamın kaburgalarına çarparak onu hazırlıksız yakaladı.

Döndüm, bıçağı karnındaki kaslara sapladım. Bıçağı çıkardım ve tekrar tekrar soktum.

Solgun tenim, uyguladığım kötü muamelenin soyut bir karmaşasına dönüştü. Kirli eller bıçağı kavradı, vücudundan çıkarmaya çalıştı. Sıcak, akan kan metalle birlikte dışarı aktı. Bir organa vurmuştum, değerli bir organa. Ağzından sızan kan ve guruldama sesi bana zaten bildiğim şeyi söylüyordu. Gözlerim sese doğru kayd. . ve yüzümü şok kapladı, düşündüğüm kişi olmadığını fark ettim.

Teena beni hayal kırıklığına uğratarak yere düştü. Aslında ilk öldüreceğim kişinin hâlâ yerde yatan ve ayağa kalkmaya çalışan Sylvia olmasını istiyordum.

Kararsız adımları onu Jolie'ye götürdü, elinde bir silah vardı ve kafasına nişan almıştı.

"Woodrow," diye fısıldadı, kelimenin tam anlamıyla onun için öldürmüş olmama rağmen hâlâ ona odaklanmış olması beni rahatsız ediyordu. "Woodrow," dedi tekrar, namlu şakağına çarparken.

Ve sanki onu duymuş gibiydi.

Kendimi ağır ve şaşkın hissediyordum, sanki Woodrow ve ben ön pozisyon için savaşıyorduk. Pusuya yatmasının kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Gözlerimi açacak kişinin ben olup olmadığımdan emin olamayarak bu hissi kırıştırdım ve öne doğru bir adım attım. Onu geri çekilmeye zorladım, Sylvia'nın hedefi bana doğru kayarken yüzünde bir silahla uyanmasını istemiyordum.

Babam ve sessiz arkadaşı arkama geçti ve babamın öfkesi yine dışarı sızdı.

Yüzüme ve karnıma birkaç yumruk yedim, iki katını da geri yedim.

Ve sonra, Sylvia'nın elindeki silahtan çıkan kurşunu aldım.

Jolie'nin çığlığı kulaklarımı sağır ederken geriye doğru itildim, dūşerken başım çalışma yüzeyine çarptı.

Artık onu duyamıyordum. Artık hiçbir şey duyamıyordum.

Jolie

"Woodrow!" Masanın üzerindeki tüneğimi terk ettikten çok sonra bile hâlâ çığlık atıyor, beni durdurmaya çalışan herkesin etrafından dolanıyordum. "Woodrow!" Sesim acıdı, ciğerlerim ağırlaştı, kalbim paramparça oldu. "Cehennem!" Çaresizlik beni başka bir yaklaşım denemeye itti. Kurşunun nereye isabet ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yere düşmeden önce göğsüne yakın bir yerden kan fışkırdı.

En siyah saçlarla kaplı güçlü bir kol, sevdiğim çocukla ilgilenmemi engelledi.

Ville beni bodruma sürüklerken çığlık attım, tırnaklarım ahşap kapı çerçevesine, tırazana, tutunabileceğim her şeye saplandı.

Buradaki koku her nefes alışımında öğürmemi neden oluyordu.

Ville, her zamankinden daha az sayıda olan parmaklarıyla bileklerimi çekti. Ahşap merdivenlerden aşağıya doğru kayarak indi, botları paslı çivilerden ve uzun zaman önce sökülmüş olması gereken halı parçalarından kaçmaya bile çalışmıyordu.

Beni yere fırlattı ve mutfak fayanslarından daha sert olan bu saf taş zemine düştüm. İnerken derim sıyrıldığı için her iki dizim de morardı ve kanadı.

Birisi kapının girişinde duruyordu -adı her neyse- buradaki tek ışığı engelliyordu. Umutsuzca arkasını görmek istedim, başım sürekli sallanıyordu, çünkü odağım hâlâ Woodrow'un soğuk mutfak fayanslarının üzerinde yatan, her zamanki fildişi renginden daha soluk bedenindeydi.

Görüntü aklımdan çıkmıyor, her türlü düşünce ve içgüdümü bastırıyordu.

Yaşıyor muydu?

Eğer öyleyse, hayatta kalacak mıydı, yoksa yukarıda tek başına mı ölecekti?

Bu düşünceler onun görüntüsüyle birlikte dönüp duruyordu.

Doğal ışığı engelleyen adam odayı yapay bir aydınlığa boğdu. Gözlerim alıştığında eli hâlâ alt kısmında bir düğüm olan uzun ipin üzerindeydi.

Gözlerim merdivenlerin ortasında duran Ville'den ayrılmadı, Sylvia hemen arkasındaydı, ta ki o öne doğru ilerleyip merdivenleri ikişer ikişer inene kadar.

"Yalan söylemiyormuşsun! İyi almışsın." Sylvia'nın sesi neşeliydi, tanıdığının kaybindan hiç etkilenmemişti.

Beni babamla ilgili acı dolu anılara sürükleyebilecek herhangi bir şeye tanıklık etmekten nefret ettiğim için bu durumdan etkilenen tek kişi bendim.

Ölüm, kan, korku. . .

"Oğlunuzu kontrol edeyim mi?" diye sordu kapıdaki adam. Mavi gözleri tenimde gezinirken yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Benim için korkuyordu. Beni burada bırakmak istemiyordu. Neler olacağını biliyordu. Benim bilmediğim şeyleri biliyordu.

Ama bana yardım

edemezdi. Woodrow'a

yardım *edebilirdi*.

"Lütfen yap," diye yalvardım, sesim ruhum kadar kırıktı. "Lütfen."

"Bırakın onu. Öldürmek için ateş etmedi." Ville omuz silkti, sanki yetiştirdiği çocuktaki kurşun küçük bir sıyrıktan başka bir şey değilmiş gibi.

"Lütfen, bunu bilmiyoruz. Lütfen, onu kontrol edin." Acı içinde dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi kavuşturarak dizlerimin üzerinde yalvardım. "Lütfen."

Ama başını eğdi. Kendi kurallarını koyacak kadar yüksekte değildi; uyması gereken emirler vardı. Ne yazık ki, onlar benim değildi.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ville, Sylvia'yı işaret ederken eli hâlâ küçük bir mutfak havlusuna sarılıydı.

"Ben mutluyum. İkisini de alacağım. Ne kadar?"

Başımı çevirdim ve bedenim eriyerek yere düştü. Dizlerimin çözöldü. Kalbim, onu oraya taşıyan kustumla birlikte ağzıma doğru koştu. Kustum ve sabah yediğim atıştırmalıklar betona sıçradı.

"Oh, Tanrım."

"Evet, bu senin kaderin, sevgilim." Sylvia'nın gülümsemesi yine midemi bulandırdı. Ve sağımda soğuk, çıplak ve cansız yatan kızları ellemeye başladığında aşağıya bakıyor olduğum için minnettardım.

Burada ölmüşlerdi.

Mutfağa sızan çürüme kokusu onlardandı.

"Onlarla ne yapacaksın?" Elimin tersiyle ağzımı sildim.

Kızların her ikisi de farklı yaşlarda, farklı geçmişlere sahip, ölümün ve çürümenin farklı aşamalarındaydı.

İkisinden daha genç olanın kumral saçları bir battaniye gibi etrafını sarıyordu. Solgun teni ölümle daha da beyazlaşmıştı. Hüzünlü, mavi ve hala açık olan güzel gözleri odanın diğer ucundan bana bakıyordu.

Onu canavarın, yani pisliğin bedenine dokunmaktan kurtarabilmeyi dilerdim.

Diğer kız daha yaşlıydı. Otuz ila kırk yaşlarında bir kadındı. Arkadaşı kadar solgun değildi, mirası bunu sağlıyordu ama kısa siyah saçları parlaklığını kaybetmişti.

Geriye doğru süründüm ve boş odada arkamdaki bir şeye çarptım.

Metal şangırtılarının sesiyle döndüm. Parmaklarım sırtıma sürtündü, sivri bir şeyin elbisemi yırtıp derimi delmesine şaşırdım.

Ve işte oradaydı. .

Yaşamak için bir kabus.

Kenarları eskimiş, paslanmış bir köpek kafesi.

"Hayır. ." Sözcük sessiz kaldı.

Geriye doğru döndüm ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Ville'in bana doğru ilerleyen ağır ayaklarına dikkat etmemiştim. Kulaklarımda yankılanan kendi nabzımın sesinden onu duymamıştım.

Yüzüme bakıyordu, kirli nefesi gözlerimi yakıyordu, sanki ben bir hiçmişim gibi bana tepeden bakıyordu.

"Elbiseyi çıkar, Jolie."

Başımı şiddetle salladım.

"Sabrımı sınama. Zamanım yok. Yapmam gereken iş anlaşmaları var ve onlardan biri olup Sylvia ve kızlarla birlikte eve gitmek istemiyorsan, dediğimi yapmanı öneririm."

Yine de konuşmadım. Gözlerim odanın içinde geziniyor, etrafımı ve beni oradan çıkaracak seçeneklerin yokluğunu inceliyordu.

Silahım yoktu, bana yardım edecek hiçbir şey yoktu.

Göğüslerimi gizleyen fiyonklu kravattı çektim ve elbiseyi omuzlarımdan sıyrarak yere düşmesine izin verdim. Çıplak ve savunmasız bir şekilde duruyordum, sapık bakışlar üzerimdeydi.

Çenemi yüksek tuttum, hissettiğim korkuyu saklamaya kararlıydım. Kafamı güneş ışığı düşünceleriyle doldurdum. Elde edeceğime inanmak istediğim bir gelecekle. Geçmiş ve sevdiğim insanları. Woodrow, babam, annem. Kendimi şu anki durumumdan başka bir şeye odaklanmaya zorladım.

Bir acı patlaması beni gerçekliğe geri sürükledi. Göğüs ucumdan akan ilk kan damlasını görmek için tam zamanında aşağıya baktım. Ville'in elinde bir bıçak vardı, küçük, gizli ve saklaması kolay bir şeydi, bunu açıkça kanıtlamıştı. Hâlâ tenime bastırılmıştı ve bakışlarıyla karşılaştığımda kendi uyarısını veriyordu.

"Kafese gir, Jolie."

"Écoute, putain." Sylvia başını sallamadan önce güldü; kapı aralığındaki adama merhumu kaldırmasına yardım etmesi için sessiz bir emirdi bu.

Fransızcam paslanmıştı, öğrenmek için her zaman çok az istek duyduğum bir konu olmuştu ama bu kelimeleri bir filmde duymuştum, altyazılar kafamın içinde dans ediyordu, bana fahişe dediğini söylüyordu.

Benden istedikleri gibi dinledim, alçaldım ve kafese girdim, onlar sormadan kapıyı arkamdan çektim. Kendimi onlardan uzakta içeriye kapatmayı umarak bunu kısmen yaptım ama Ville bunu şalvarının cebinden çıkardığı bir kilitle yaptı. Muhtemelen bıçak da oradan gelmişti. Kâbuslarımdaki nesnelerin barınacağı bir yer.

Kilidin kapanma sesi gücümün son parçasını da kırdı ve burada geçireceğim süreyi bir kenara bırakın, geceyi nasıl geçireceğimi merak etmeye başladım.

"Onları nereye götürüyorsun?" Vücudumu kafesin arka duvarına yaslamış, ellerimle kendimi olabildiğince kapatarak sordum.

Sylvia ve isimsiz adam kızları kaldırdı. DNA'larının, kanlarının ve idrarlarının zemini lekelediği yerlere baktım.

"Belki bir gün öğrenirsin, bilirsin, Woodrow kendine çeki düzen vermezse." Ville bir puro yaktı, kokusu odadaki dumana karıştı.

"Onlara ne olacak?"

Şimdi bilmek istiyordum. Ağır bir yumruğun ya da bir parçamı çoktan öldürmüş olabilecek bir silahın vahşetinden önce beklentinin beni öldürmesini istemiyordum. Bu düşünceyle daha fazla gözyaşı döküldü.

O iyi miydi?

Lütfen, lütfen iyi ol.

"Pekala hayatım, onları eve götürüyorum." Sylvia kafesimin telleri arasından gülümsedi. Omzunun üzerinden sarkan kızın cansız gözleri bana bakıyordu.

"Evlerine mi?" Bunun doğru olduğuna inanmıyordum. . ama soruyu sormama rağmen başka bir olasılıkla yüzleşmeye hazır değildim.

Ville güldü, sesi uğursuz ve bunaltıcıydı. "Ah, Jolie. Gerçekten çok masumsun." Kafesime yaslandı, kafesime. Bu mekanizmanın benim olduğunu düşündüğüm için içimden kendimi azarladım. Kıçıkırık kalem onun ağırlığıyla sallandı ve beni yan tarafıma çarptı. "Onları eve götürüyor. Kendi evine."

"Neden?"

"Onları beceriyorum," dedi Sylvia bana, gün gibi açık bir şekilde.

Neredeyse bunun çarpık bir şaka olduğunu düşünecektim, ağzım şokla O şeklini aldı.

"Ve azalmaya başladıklarında, bozulmadan önce onları yiyorum."

"Yalan söylüyorsun." Bunun doğru olması için dua ettim.

"Hayır. Bu şekilde kimse onları bulamaz. İnsan etinin tadının ne kadar güzel olduğunu bilerseniz şaşırırdınız."

Kusmuk tekrar dökülmeye hevesliydi ama onu yutmak zorunda olan benim boğazım değildi. İsmi olmayan adam dışarı çıkmaya hevesliydi, boğazını temizleyerek "Burada işimiz bitti mi?" diye sordu.

Sylvia'nın verdiği tek cevap başını sallamak oldu.

"Arkadaşını mı götürüyorsun?" Ville diğerlerini merdivenlere kadar takip etti, Teena'yı sorgularken arkasından bir duman tütüyordu.

"Elbette, ama onu sikmeyeceğim. İyi bir şekilde uğurlanmasını sağlayacağım. Sana haber veririm," dedi Sylvia, her biri geniş omuzlarının üzerinde bir kadın bedeni taşıyan No Name'i merdivenlerden yukarı doğru takip ederek.

İyi bir uğurlama mı? Sürüngenin hak etmediğı bir şey. Onun bunu alması ve o zavallı kadınların yenmesi fikri midemi bulandırdı. Tadı damağımda kaldı ve Ville'e baktım, şeytani bir büyücü gibi etrafını duman sarmıştı. . .

"Yarın seni görmeye geleceğim, Jolie."

Bölüm IJ

Jolie-günümüz

Woodrow beni kalabalık caddede çekti. Onun sert ve gergin yürüyüşü, benim gevşek ve sarsak hareketlerimin tam tersiydi. uzun bacaklarına ayak uydurmak için. Topuğumun üzerinde dönerken parmaklarımın etrafındaki tutuşu sıkılaştı, ayak bileğim büküldü. Hain yerçekimi beni yere doğru çekti.

Ama ben vurmadım.

Elbisemi yırtmak ve bacaklarımı çizmek için fazlasıyla hevesli olan beton zemine sarhoşça "Suratına," diye mırıldandım.

"Dikkatli ol." Woodrow'un sözleri yumuşak ve nazikti, bir zamanlar sahip olduğu kalbi okşuyordu.

Sarhoş halimle ona geri vermeye hazırdım.

Bir kaldırımda durduğumuzda ona baktım. Kendimi sabitlediğimde bana bakmadı, başparmağım teninde, şimdiye kadar dikkatimi vermeme izin vermediğim birçok dövmeden birinin üzerinde gezindi.

Daha fazlasını görmek için ceketinin kolunu sıyırdım. . .

Ama hiç . Beni öne doğru çekti ve kaldırımdan inerken yine dikkatli olmamı söyledi. Karşıya geçmek için ışık yeşile döndü ve beni güvenli bir şekilde karşıya geçirdi.

"Dövmeni görebilir miyim?" Diğer tarafa uzanıp hâlâ vücudunun anlatacağı hikâyeyi okumaya çalışarak sordum. Bir an aklıma geldi, piercingleri de vardı. . ve neredeyse onları da görmek istiyordum.

"Belki daha sonra."

"Nereye gidiyoruz?" Kovulmaktan nefret ederek sordum. Beni dışlamasının soğukluğu. . . bu Woodrow değildi. Dün bile, o kadar incitici sözler söylediğim halde bana elini uzatmıştı.

"Kızgın mısın?"

"Sana asla kızgın değilim." Başparmağı elimi okşadı ve yıllar sonra ilk kez birinin dokunuşuyla biraz olsun rahatladım.

"Kızgınlım," diye fısıldadım, gerçek duygularım kanımdaki alkol kirliliğinin üzerinden buldozer gibi geçti. İnsan kalabalığının arasından yolumuza devam ederken gözlerim önümde akıyordu, onun gözleri de bana dikilmişti. "Sana kızgınlım. Cehennem'e değil. Woody'ye değil. Sana."

"Biliyorum."

"Nedenini biliyor musun?"

Cevap vermedi ve sessizliği bana hiçbir şey anlatmadı.

"Özür dilerim." Maskesini çıkarıp cebine soktu ve yüz ifadelerindeki gerçekliği görmemi sağladı. "Çok üzgünüm. Seni kurtaramadım."

"Benimle gelmeliydin! Bana birlikte gideceğimizi söylemiştin!" Karışık duyguların baskısı altında sesim kırılırken sokağın ortasında durdum ve Vegas'ın canı ve ruhu bir kez daha ihtişamıyla onları hipnotize etmeden önce yoldan geçen turistlerin bize doğru bakmasına neden oldum.

"Öylece gidemezdin."

"Öylece gidemez miydin? Onca hafta önce bunu istiyordun."

"Evet, daha önce. Babam seni o bodruma kilitlemeden ve kim bilir neler yapmadan önce!"

"Peki, neden sonra değil? Beni takip etmeliydin. Gerçekten istediğinde cehennem geri adım atar. Bugün bunu kanıtladın. Ama sen babanın kuklası oldun, ben kaçmaya çalışırken silahını bana doğrulttun, sadece seni düşündün. Bizi. Korkuyu bastırmak için mutlu anıları kafama sokmaya zorluyorum." Etrafımızdakilerin ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdim.

umursamadı. "Yaramaz bir hayvan gibi kafese kapatıldığım her gün seni düşündüm. Her iki ebeveynin tarafından da istismar edilen ve neredeyse açlıktan ölecek olan bir hayvan. Sürekli stresli olduğum, hayatta olup olmadığını merak ettiğim bir hamilelik geçirdim. Aklım hep sendeydi. Her zaman! Ve sen beni bırakıp gidecek kadar bile umursamadın!"

"Seninle olmak istedim. Seninle koşmak."

"O zaman yapmalıydın." Güneş yüzümün açıkta kalan tarafındaki gözyaşı lekelerini kuruttu ve yanaklarımdan daha fazla hüznün akarken yarım yüz maskem diğerlerini gizledi.

"Bundan kurtulamadı. Cehennem'i seni öldürmeye ikna etti. . . Bunu hissettim. İlk defa Cehennem'in stresini, Woody'nin korkusunu hissettim. Babam senin gitmeni istiyordu ve hiçbir şey yanına kalmayacaktı. Eğer seninle gitseydim, ikimiz de yakalanacaktık. Kaçman için sana ihtiyacım vardı. Nessie evdeydi; onun da gitmesini istedim. Onu orada onlarla bırakamazdım. Seninle gitmek istemediğim doğru değil. Senin için hayatımdan vazgeçebilirdim. Sen gidebilesin diye kaldım."

"Ben bunu istemedim. Birlikte gitmemizi istedim. Bebeğimiz Woodrow'u en korkunç şekilde kaybettim. Seni de kaybedemezdim."

Gözyaşlarımdan maskemi ıslatmasına engel olamadım. Gözlerimi indirdim, üzüntümün asla giymek istemediğim makyajımı daha fazla bozmasını engelledim. Kalbimin son parçasının da Woodrow'unun de kırılmasına engel olamadım. Elinin boğazına doğru hareketini takip ederek ona baktığımda ağlıyordu. Hüznü gözyaşları, bir sürü.

Beni kalabalığın arasından çekti ve aşağı indik. Taş bir koltuğa oturdu, sırtı yontulmuş bir şahesere dönüktü, ben de kucağındaydım. Beni kendisine çevirerek parmaklarını maskemin altından geçirdi ve yüzümü ortaya çıkardı. . . yaralarımı.

Ellerim yanaklarıma koştı, yüzümü ondan ve diğer herkesten sakladım. Güvensizliğimin alkolün tadını bastırıldığını hissettim.

Woodrow'un elleri bana dokundu; biri sırtımın altından, diğeri dizimden başladı. Üzerimi yokladı; yaşadığım kilo kaybını. Hoşuna gitmemişti. Sıska kızlar ona göre değildi. Ya da Cehennem'in, ve bunu bana açıkça söylemişti.

Woodrow'un gözleri, yanımızdan gruplar halinde -çoğu onun tercih ettiği vücut şekline sahip- güzel kızlar geçerken bile bende kaldı.

Yüzü saçlarımın arasına gömüldü, ağzı nazık bir istekle elimin üzerindeydi. "Beni kendinden uzaklaştırma."

Ve yapmadım.

Bunu düşünmek için bile ellerimi yüzümden çekemedim.

Başı saçımdaki tokayı itti. Tepesindeki dev papatya -yüzümün solunda, tıraş olduğum yeri gizleyen buklelerimi tutan- beni kavrayışını gevşetti.

"Çiçeğimi oynatıyorsun."

Neredeyse sessiz sözlerimi duydu. Geri çekildi, elleri saçımı düzeltmek için bir saniyeliğine benden ayrıldı.

"Ellerini hafifçe kaydırır mısın?" İstenileni yaptım.

"Maskem nerede?" Eli sırtıma geri döndüğünde sordum, hafifçe ovarak kelimeleri dilimden döktü.

"Ceketimin cebinde. Islanıyordu."

Parmaklarımın arasından baktım, etrafımızdaki parlak ışıklar nedeniyle parlayan ojelerim gergin görüşüme yansıdı. Parmaklarımı sol elimde birleştirerek yüzümün o tarafını ve her şeyi bulanıklaştıran gözümü gizledim.

Woodrow'un güzel yüzü önümde pikselleşti. "Bir keresinde bana senden saklanmak zorunda olmadığımı söylemiştin. Benim yanımda da saklanmak zorunda değilsin."

Ellerimi avuçlarının içine aldı, parmakları benimkilerin altına onları çıkarırken dikkatliydi. Ellerimiz hâlâ birleşikken hızla etrafıma bakındım. Birinin beni işaret etmesi, gülmesi ve korkunç şeyler söylemesinin paniğiyle ağzımdan ağır nefesler çıkıyordu. Yeterince uzun süredir bana isimler takılmıştı ve zaman geçtikçe bu hiç de kolaylaşmamıştı. Daha kalın bir derim olmadı. Bunun yerine, yaralar derinleşti ve ruhumu lekeledi.

Kimse bize doğru bakmıyordu, çok fazla şey oluyordu. Bu kalabalık şehir için minnettarlık duydum.

Woodrow'a döndüm ve gözlerinin içine bakacak gücü kendimde buldum.

Parmakları saçlarımin arasında geziniyor, onları oynatmamaya dikkat ediyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

"Dalga geçme." Alçakgönüllü yanıtın biraz zehri vardı.

Gözlerinin yumuşak grisi ve üzerimdeki narin bakışları bana niyetinin bu olmadığını söyledi.

"Benim için her zaman mükemmel olacaksın." Bu yalan ağzından çıkarken aynı anda gözünden bir damla yaş daha düştü ve kendimi titreyen elimle gözyaşını silerken buldum.

"Seni özledim. Seni çok özledim."

"Yakalanmanı istemedim. Seni takip etmek, seninle birlikte koşmak istedim. Maalesef başınıza gelen sonucu istemedim. O insanlar tarafından yakalanıp götürülmeni istemedim. Senin istediğin geleceği istedim. Her şeyi seninle paylaşmak istedim. Ben de birlikte olmamızı istedim."

"Seni beklemedim. Seni beklemeliydim."

"Neden yapmadığınızı anlıyorum. Cehennem kontrolden çıkmıştı. Seni başka bir şey olarak gördü ve sana zarar vermeye çalıştı. İçinde bir şeyler farklı hissediyordu,

Kafası karışmış gibiydi, yardım etmem için beni içeri aldı ve seni gördüğümde onu dışarı çıkarmaya çalıştım."

"O evden, senden kaçmak kalbimi kırdı. Bunu yapmama izin vererek kalbimi kırdın. Bu beni ikinci kez bir kenara atışındı. Ama daha kötüsü, çünkü üzerimde silahın vardı."

"Öncelikle, o silahın asla senin için olmadığını biliyorsun. İçten içe bunu biliyorsun. Ve seni bir kenara attığımı söylerken neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"O günden çok önce gittin. Kendi içinde kaybolmuştun ve ben hayatta olduğunu bile bilmiyordum. Ve seni geri aldığımda, seni tekrar kaybetmek zorunda kaldım."

"Ayrışmayı durduramadım. Terapistim bunun sebebinin sana olduğunu bildiğim şeyle yüzleşememem ve bunu durduramayacağımı bilmem olduğunu söyledi."

"Ve ben bunu biliyordum." Hıçkırığa hıçkırığa ağladım, kelimelerim onları dile getirirken acı veriyordu. Gözyaşlarım döküldü ama ben onları kirpiklerime yapışmadan önce Woodrow parmakları titreyerek benden önce davrandı. "Benimle gelmeni ben istedim. O sendin. Sen olduğunu biliyorum. Nasıl durduğunu, kendin olduğunda omuzlarının nasıl biraz daha çöktüğünü biliyorum. Ses tonunun Cehennem'inkine kıyasla nasıl hafifçe düştüğünü. Göz hareketlerinin nasıl yavaşladığını. Senin ruhunu biliyorum. Ve beni evden iten ve gitmemi söyleyen sendin."

"Seni korumak için. Seni korumak için geride kaldım. Güvenli bir yere gittiğinden emin olmak için."

"Ama ben yapmadım."

"Geldiklerinden haberim yoktu. Evde zaten birinin olduğunu bilmiyordum. Hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim yoktu. O gün hayatımın en kötü günüydü,

ve o anda en iyisi olduđunu dűşündűđűm Őeyi yaptım." Gűzlerimden kaılan bir tutam saılı taradı ve diđer milyonlarcasıyla birlikte papatyanın arkasına sıkıřtırdı. "Odamda uyandım, gűnlűđűm űnűmdeydi ve bebeđimiz yastıđının űzerindeydi. Minicikti ve kıpırdamıyordu ve-"

"Kız mı?" Bebeğimizin kız olduğunu hiı bilmiyordum.

"Emin deđilim. Tam olarak geliřmemiřti ama bana bir kız gibi gűrűndű."

Cevabı duymaktan korktuğum iain neredeyse soramıyordum. "Ona ne oldu?" "Woody'ye ondan kurtulmasını sűyledi. Onu ıpe atmasını." Sűzlerini başımla onayladım, Ville'e ait olan nefret dolu sesi hatırladııkça kederin ağırlığı beni aşağı ıekiyordu. "Ama yapamadım. Yapamadım. Bunu yapmamı nasıl beklerdi? O benim iain bir ıep değildi. O benim kűçük kızımdı ve bundan ıok daha fazlasını hak ediyordu. Bu yűzden onu zaten yıpranmış tiřűrtűme sardım ve minik ruhunun bununla teselli bulacağını umdum."

Gűzleri kısıktı. Gűzyařları hűlű . "Onu Woody'nin olmadıđı zamanlarda oyuncaklarını sakladıđım ayakkabı kutusuna koydum ve bahıeye ııkardım. ve onu gűmdű."

"Onu buldu mu?"

"Yeterince uzun yaşamadı."

İki parmağımla ıenesine hafıııe vurarak gűzlerini aşağı baktığı yerden kaldırmasını istedim. Bana bakması iain onu cesaretlendirdim. İsteğimi dile getirmek zorunda değildim; boğaz ağrısı ıektiği gecelerde kelimeler olmadan konuşmayı űđrenmiřtik, sessizlik beni asla uzak tutmuyordu.

Başını kaldırdı, gűzleri benimkilerle aynı pembe renkteydi.

"Ben gittiđimde ıok deđiřiyordun. Cehennem'in ailene ne yaptıđını hiı űđrendin mi? Hűlű hayatta olabilirler."

"Öyle değiller. Bunu kesinlikle biliyorum. Ailemi cehennem öldürmedi. Ben öldürdüm. Babamı kafasından vurdum. Annemi öldürmek daha zordu." Ciddi tonu ben cevap verene kadar hiç değişmedi.

"Kötülük asla ölmez."

Üzüntüsünden güldü, bu ifadeyi komik bulmuyordu ama doğru olduğunu biliyordu.

"Sanırım bu yüzden hala buradayım." "Benim için sen ebedisin."

"Kötü olduğumu düşündüğün için mi?"

"Çünkü içten içe öyle olmadığını biliyorum." Sesim artık benim gibi çıkmıyordu, acı sesimi değiştirmişti. Çok fazla acı vardı ama yine de daha hafif hissediyordum. . Acı dolu geçmişimi kapattığımı hissettim. Ama bir sorum daha vardı. "Nessie'ye ne oldu?"

"O başaramadı. Vuruldu, benim tarafımdan değil. Ben onu vurduğumda babamın silahı onun üzerindeydi. Tetiği ben de çekmiş olabilirim. Onun ölümü benim suçum."

"Hayır, değil." Başım sallandı. "Onların suçu. İkinizin de içine düştüğü boktan ebeveynlerde."

Woodrow başını salladı. "Bana zarar vermesini kaldırabilirim. Annemin acımasız sözleri ve babamın birkaç darbesiyle başa çıkabilirim. Seninle çok fazla oldu. Sana zarar vermelerinden nefret ediyordum. Seni öldürmelerine izin veremezdim ama öldüreceklerini biliyordum."

Başım öne eğildi, omuzlarım çöktü. "Onları özlüyor musun?"

"Nessie'yi özlüyorum. Ailemin başlarına geleni hak ettiğini biliyorum. Başka seçenek yoktu; sizin için asla yas tutmayacaktım. Zaten kızlarımdan birini benden almışlardı; ikinizi de almalarına izin veremezdim. Onları öldürmek bana acı verdi; suçluluk hissettim ama pişmanlık duymadım. Sonrasında olanlar da canımı yaktı. Bir şeyler oldu

Hakkında konuşamayacağım bir hapishane ve biliyorum ki Cehennem muhtemelen bu yüzden seni incitti ve bu beni hayal edebileceğinden çok daha fazla incitiyor."

"Senin için yas tuttum. Her gün. Şimdi bile."

"Ben de. . . Hâlâ senin için yas tutuyorum. Olaylar böyle geliştiği için üzgünüm."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Üzgün olmanı bir şey yok."

"Bu kadar acı çektiğini bilmiyordum." "Sen her şeyi daha iyi yapıyorsun. Her şeyi daha iyi yapıyorsun." "Sen de daha iyi yapıyorsun."

"Alkolün etkisi geçtiğinde hâlâ böyle hissedip hissetmediğini göreceğiz. Ne içtiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama bu şimdiye kadarki en kötü kokun." Güldü.

Gücenerek ağzımı kapattım ve elime sertçe üfledim. Burun deliklerim gizli havayı emdi, hoş olmayan aromanın kokusunu almaya çalıştım, ama Woodrow'un tenine yapışmış topraksı, çiçeksi kokudan başka bir koku alamadım, her esinti geçtiğinde.

"Onu görmek ister misin?" "Kimi?"

"Bebek. Mezarı şimdi çok güzel. Büyük beyaz bir haçı ve her şeyi var. Ve ona bir isim verdim, umarım sorun olmaz."

Çocukluğumdan beri seçtiğim isim olmasa bile bir ismi hak ediyordu.

Başımı salladım, kolları beni sarıp göğsüne çektiğinde kendimi küçük hissettim, parmak uçlarım onun sabit kalp atışlarıyla buluştu.

"Ona ne dedin?"

"Daizee. Woody sağ olsun, ilginç bir yazılışı var. Her zaman papatya gibi kokardın." Woodrow'un dudaklarına bir gülümseme yayıldı, çocuğumuzu kaybetmenin yıkımından önce ona verdiğim birkaç mutlu anının etkisiyle.

Gözlerimin dudaklarına doğru gittiğini ve ağzımın ona yaklaştığını fark ettim. Nefesim ağzındayken fısıldadım, "Bayıldım. Onun adını seviyorum."

Onun odasından kendi odama geçerken, gençliğimizde başımın üstüne koyduğu öpücükler gibi masum, tek bir öpücük kondurdum.

"Yarın." Ağzını benimkinden ayırdı ve dudaklarımız birbirine değecek kadar yakın durarak bana "Yarın seni onu görmeye götüreceğim" dedi.

Bebeğin mezarına giderken hissettiğim şey heyecan olmamalıydı.

. . ve belki de bu doğru kelime değildi. Ama üzüntüm azaldı on yıl boyunca onun çöpe götürölüp hiçbir anlamı yokmuş gibi oraya atıldığını düşündükten sonra teselli buldum.

Woodrow benimle birlikte yürüdü, ikimiz de tıpkı eskiden olduğu gibi duygusal olarak birbirimize yaslandık ve kolunu omzuma doladığında onu omuz silkmedim. Uzandım ve elini tuttum, göğsüne kıvrılırken yaralarım gizlendi.

Tartışmamızın ağırlığından sonra bir süre sessizce oturduk, ikimiz de bir ötekinin bizi ele geçirmesini bekliyorduk. Cehennem olması için dua ettim. Yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey. Ama bunun tek nedeni

Woody'yle -anksiyete sorunları olan bir çocukla- başa çıkacak gücü kendimde bulamadım. Yüzümü saklamaya çalışırken bu şeridin karmaşasında olmaz.

Hiçbir şey olmadı, ben de Woodrow'un gözleri yavaşça kırpışırken biraz daha bekledim, bu onun için her zaman bir işaretti. Ama midemden gelen guruldama sesine güldüğünde hâlâ oydu - her nasılsa vızır vızır geçen binlerce aracın ve daha da fazla insanın gürültüsünden duyduğu bir şeydi bu. Akşam yemeğinden sonra tatlı isteyip istemediğimi sordu, çünkü boğazı biraz ağrıyordu ve dondurmanın bu hissin geçmesine yardımcı olabileceğini düşünüyordu. Kabul ettim, çünkü uzun zamandır tatlı olan her şeyden uzak duruyordum.

Çok kalabalık olmayan salona vardık. Sanırım turistlerin çoğu dondurma yerine ellerinde bir içki içmeyi tercih ediyor. Bu benim bir saat önce kabul edeceğim bir şeydi.

Tezgâhtaki kadın, kahverengi saçlarını geriye atmış, gözleri kısılana kadar gülümsüyordu. Parlak sarı elbisesi başka tarafa bakmayı zorlaştırıyordu. Şal deseninin dikkatimi çekmesinden nefret ediyordum; yanağım hala Woodrow'a sıkıca bastırılmış halde ona bakarken hala saklanmak istiyordum.

"Size ne getirebilirim?"

Sesinde Amerika'ya ait olmayan bir aksan vardı. Tıpkı arkasında duran, elinde bezle ekipmanları silen adam gibi.

Gözleri sunucumuzun başının üzerindeki dev menüde olan Woodrow seçimini yaptı ve bana istediğim herhangi bir şeyi seçmemi söylemeden önce çikolata şamandırası diye bir şey seçti.

Nazikçe başımı kaldırıp menü panosuna baktım. Woodrow'un kolu beni daha sıkı sarmış, parmakları artık tüylerim diken diken olmuş kolumun etini okşuyordu.

"Doğum günü kutlamasını ben yapabilir miyim?" diye sordum sarı giysili bayana.

Kadın yaralarımı görünce gözlerini kaçırmadı, sadece gülümsemeye devam etti ve "Elbette, onları getireceğim. Oturun." dedi.

Ve köşede oturduğumuz masaya geldi.

Woodrow tatlısını küçük bir kaşık olarak da kullanılan bir pipetle emiyor, arada sırada da bunu değiştiriyordu. Ben onun kadar sofistike değildim, kek parçalarını hem çatalımla hem de parmaklarımla gagalıyordum. Ağzıma yeterince hızlı alamadım. İkram inanılmazdı ve bu mekânda yankılanan soğuk hava tam da ihtiyacım olan şeydi. Kimse bana ikinci kez bakmadı. Hiçbir yoruma kulak misafiri olmadım, hatta az önce aileleriyle birlikte ayrılan ve kusursuz bir şekilde yetiştirildikleri her hallerinden belli olan çocuklardan bile.

Kısa bir an için bebeğimin bu şekilde doğup doğmayacağını merak ettim. Woodrow'un ki ile benim ki arasında böyle bir zıtlık varken onun ten renginin ne olacağını merak ettim. Onun hakkında o kadar çok şey merak ettim ki; sesi nasıl olurdu, nelerden hoşlanırdı, hangi tatlıyı seçerdi. . ve ancak yanlışlıkla dilimi ısırduğımda gerçekliğe geri döndüm.

"Sen iyi misin?" Woodrow kahkahasını gizleyerek sordu.

Sadece başımı salladım ve bir çatal dolusu daha kaşıkladım.

Küçük bir kalabalık içeri girdi. Hepsi erkek arkadaşlardan oluşan bir grup, sarhoş bir tutuyordu. Onu karşı masadaki bir koltuğa oturtular ve siparişlerini vermesi için bıraktılar.

Adamın kafası masanın üzerindeydi, ağzından salyalar akıyordu.

Grup geri döndü, bir arkadaşı onu oturması için dürttü. Gözleri bana takıldı. Kendi çapında çekiciydi, ama Woodrow gibi ruhani bir güzel çocuk değildi, güzel gözleri kırpışıyor, siyah kirpikleri tek kelime etmeden beni izlerken dalgalanıyordu.

Bakışlarımı tekrar tatlıma çevirdim. Gezinen gözlerimin etrafımdaki manzaraları ve yüzleri görmekten daha fazlası olduğuna inanması riskini almak istemedim. Uzun zamandır yeni yüzler görmemiştim. Yeni deneyimler edinmemiştim. . ve yaralarım saklanmak için yalvarsa da merakım tam tersini yapıyordu.

Masadaki adamın bir şeyin ne kadar iğrenç olduğuna dair bir yorum yaptığını duydum ve bunun az önce önüne konan tatlıyla ilgili olduğunu düşündüm. Şöyle bir baktım ama adamın gözleri önündeki tatlıda değil, benim yüzümdeydi. Benim hakkımda konuşuyordu.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye uyardı arkadaşlarından biri.

Sarhoş başka bir şey daha söyledi. Dilinden bana doğru savururken anlaması zor olan daha incitici kelimeler.

Nefes alışım hızlandı. Ruh halim anında düştü. Tabağıma baktım ve üstündeki tatlı karmaşa bile beni rahatlatmadı.

Ben çatalımı sıkıca kavrarken Woodrow'un eli masanın üzerinden kayarak benimkini içine aldı. Başparmağı tenimi okşadı, bana hiçbir şey yapmayan nazik bir okşayıştı.

Aynı anda hem bana bakıp hem de şamandırasının tadını çıkarmanın ne kadar zor olduğuna dair bir yorum daha yaptı.

Ondan nefret ediyordum. Onu tanımıyordum ama ondan nefret ediyordum. Ve artık tatlımdan da zevk almıyordum.

Woodrow'dan uzaklaştım, çatalı yere bıraktım ve işimin bittiğini belli ettim.

Woodrow'un gözleri kısıldı, kirpikleri yine o güzel dalgalanmayı yaptı.

Sanki bilmiyormuşum gibi, "Biraz kek kaçırmışsın," dedi. Gözleri tabağımdaydı, dondurma dağının altından bir parça kek çıkmıştı.

Sanki pandispanyanın her bir parçasını avlıyormuşum ve tüketilmeleri için elimde bir emir varmış gibi dondurma katmanlarını didikliyordum.

Ama artık yemek istemiyordum ve tabağı iterek bunu kanıtladım. "Onun gibi bir eziğin kaçırmasına izin vermeyin. . ya da tatlıınız." Woodrow çatalımı kaldırdı. Keskin kenarları görebildiği kek parçalarına saplandı ve onları dilime yönlendirdi. "Ondan daha kötülerıyla de uğraştın."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp çenemden aşağı sarktı ve sanki bir arkadaşını çağırıyormuş gibi bir diğeri onu takip etti, ikisi de elbisemin fırfırlarına düştü.

"Gözyaşı yok, Ayışığı. O bunlara değmez."

Pasta dudaklarıma yaklaştı ve biraz isteksizce ağzımı açtım ve pastanın son parçaları olduğunu düşündüğüm şeylerin tadını çıkardım, bu da onu daha fazla avlanmaya teşvik etti, eriyen dondurmadan başka bir şey kalmayana kadar beni besledi. Sonra çatalımı kaşığıyla değiştirdi ve ilk lokmayı çalarak benimle paylaştı.

Dudaklarında beliren masum gülümseme, bir tanesini de benimkine getirdi. Tam o anda, bastırılmış her aşk duygusunu hatırladım. Kalp acısını.

Boşta kalan elini küçük masaya uzattı, avucunu bana doğru uzattı. Güzel gözlerinde korku parlıyordu. Son birkaç gün içinde ona pek çok kez verdiğim red cevabının korkusu. Ama bugün değil, elini tuttuğumda.

Sarhoş adamdan bir yorum daha geldi, ardından aynı ayık arkadaştan bir başka sözlü disiplin geldi.

Gözlerimden yüzlerce gözyaşı döküldü. Elini elimden çekmeden önce Woodrow'un tüm vücudunun sanki ölüm katılığından muzdaripmiş gibi kaskatı kesildiğini hissettim.

"Woodrow," diye fısıldadım, başımı sallayarak onu yapmak üzere olduğu şeyi yapmaması için cesaretlendirmeye çalıştım.

İçindeki öfkeyle oraya gidip istenmeyen bir misafiri çekmesini istemiyordum. Ve tüm akşam boyunca ara ara ayarladığı boğazının yaralanması riskini almasını da istemiyordum.

Tedirginliğimi görmek için bana dönüp bakmadı bile. Dört uzun adımda karşı masaya ulaştı.

"İyi akşamlar," dedi, sesi onlarınkinden o kadar farklıydı ki, sahte bir hoşlukla söze başladı.

Sarhoş adam cevap vermedi. Woodrow'un soğuk kayıtsızlık ifadesine bakarken kimse cevap vermedi.

Ama sabrı kemirilmeye başlamıştı.

Masaya doğru eğildi, parmak uçlarıyla sarhoş adamın dikkatini çekmek için ona dokundu çünkü o da benimle aynı sarı elbisenin büyüüne kapılmıştı. Ama onun hoşuna giden güzel baskısı ve karizmatik rengi değil, masayı temizlemek için masanın üzerine uzanırken sunucumuzun bacaklarında yükselen kısa boyuydu.

"Hey," diye inledi sarhoş, sinirlenmiş bir halde.

"Oh, sana asla zaman ayırmayacak birine sapıklık yapmanı mı engelledim? Çok yazık."

"Ne istiyorsun?" diye sordu adam İskoç hıçkırıkları arasında. Votka ve nikotin kokusu Woodrow'a bu gece parasını neye harcadığını söylüyordu ve bu sadece can sıkıntısını artırıyordu; bu kokudan nefret ediyordu. Ville'in kokusu.

"Karımdan özür dile."

Sırtım dikleşti, konuşmaya kulak misafiri olduğumda söylediği sözlerle kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bu terimi daha önce kullanmamıştı. . Evet. Woodrow,

bu ilk seferdi. . . ve bana her türlü şeyi hissettirdi. Dün kendi acımla nefret dolu ve zalimce şeyler söylediğimde itiraf bile edemeyeceğim şeyler.

"*Sidik kafalı* "ya baktım -*daha* önce arkadaşlarından birinin ona süslü aksanlarıyla hitap ettiğini duymuştum- yüzünün buruştuğunu, bir gözünün aniden diğerinden çok daha küçük görüldüğünü gördüm. Görünüşüyle ilgili aşağılayıcı bir alay aklıma bile gelmedi. Onun çirkinliğini zaten görmüştüm, içinden geliyordu ve kötü seçimlerinin kokusuyla gözeneklerinden sızıyordu.

"Ne için?" diye sordu.

Artık çekici değildi, ne kendi tarzında ne de başka bir şekilde, Woodrow'a bu kadar yakinken değil, bir Tanrı tarafından -ister kendi ister başkasının inançlarından biri olsun- yüzüyle hediye edilmişti.

"Duygularını incittiğim için." "Bu kadar mı?"

"Bu kadarı yeter de artar bile." Woodrow'un güneyli tonu daha ağırdı ve sesi daha soğuktu, hâlâ onun sesiydi ama daha soğuktu. "Özür dile. Bir daha sormayacağım."

"Bakın, çizgiyi aştı. Sarhoştı ve kötü bir niyeti yoktu." Adamın arkadaşı çok iyi bir arkadaşı, yine araya girmeye çalıştı. "Karının güzel bir kadın olduğunu biliyorsun. Bunlar sadece yara izi; karından bir şey götürmez. O bir aptal. Gerçekten öyle. Onu kırmak istememişti."

"Ama onu kırdı, incitti ve ben de arkama yaslanıp, onun değerinin çok küçük bir kısmına bile olmayan talihsiz görünümlü bir ezik için ağlamasını izleyemem." Woodrow biraz kendine geldi, kendini ve giydiği ceketini düzeltirken, "Yeterince incinmiş gibi görünmüyor mu?" diye sordu.

"Gördün mü, sen bile onu hasarlı görüyorsun." Sarhoş adam bir hıçkırık daha çıkararak güldü. Bu seferki dondurma ve yutulmuş kismuk kokuyordu. "Anladım.

. O senin karın. Anlıyorum. Onu sevmek zorundasın, ama gerçekten, tanıştığınızda böyle görünseydi onunla evlenmezdin diye düşünüyorsun."

Hayatımın en uzun dakikası gibi gelen bir süre boyunca nefes almayı bıraktım. Bu kelimelerden nefret ediyordum çünkü Cehennem'in bile yaralarımınla mücadele ettiğini biliyordum. Woodrow'un da öyle olacağından emindim.

"Her yarayı, her hayatta kalma hikayesini, sizin gibi insanların asla takdir etmeyeceği her küçük şeyi seviyorum. Çünkü o burada. . . benimle. Hâlâ benimle. Onunla evlendiğimde yaraları vardı ve elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu."

Woodrow beni düğün günümüzde görmemişti, Cehennem görmüştü ama beni şimdi, aşırı renkli bir tatlı salonundaki plastik koltukta otururken görüyordu ve sözlerinin gizli anlamını anlayacağımı biliyordu.

Aynı elbisenin içindeydim. Hayatında gördüğü en güzel şey gibi görünüyordum.

"O her zaman en özel şeydir. . ama o bunun farkında değil. Senin gibi insanların aklına girmesine izin veriyor çünkü hala kendini sevmeyi öğreniyor. Onu sevmekten hiçbir zaman vazgeçmedim, hiçbir zaman da vazgeçmeyeceğim ama yaptığı hatayı görmesi için onu zorlayacak değilim. Benim dersim senin için."

Yerimden sıçradım ama Woodrow adamı saçlarından yakalayıp yüzünü tatlısına yapıştırırken ayaklarım yere yapışmıştı. Altındaki tabak çarpmanın etkisiyle parçalanırken dondurma darbeyi zar zor yumuşattı.

Üç çeşit dondurma ahşap masadan damladı ve kan çiselemesiyle birlikte yerde birikti.

Woodrow onu bıraktığı anda adam geri sıçradı ve çarpışmada kırılan şişkin burnuna uzandı. Etrafıma bakındım, her iki sunucu da sessizdi, bana bakıyorlardı ve hem benim hem de kendilerinin tedirginliğini hissediyorlardı.

Panik içinde bağırان adamın arkadaşları ayağa fırladılar ama yaşadıkları çok daha fazla tepki vermelerini engelledi. Woodrow mükemmel bir sakinlikle baktı. Hiç şüphesiz Hell'den öğrendiğı bir özellikti bu. Muhtemelen hâlâ Woodrow'un psikolojisinde bir yerlerde dolaşan ve kulaklarına cesaret ve övgü fısıldayan Hell.

"Bakalım artık yüzün de ruhun kadar çirkin olduğuna göre kendini nasıl hissediyorsun?" Woodrow sonuçtan korkmadığını göstererek geri adım attı.

Masamızdan, sarhoş adamın kanının ahududu sosu gibi ezilmiş dondurmasına akmasını izledim. Gözlerim Woodrow'a kaydı, elini uzatıp "Hadi Ayışığı, yarın yoğun bir gün olacak" dediğinde Woodrow çoktan bana bakıyordu.

Neredeyse otele dönmek üzereydik. Yolculuğun yarısını yürümüştük, diğer yarısında ise otobüs bize eşlik etmişti. Otomatik kapılardan geçip kaldırıma inerken, topuklarım sallanırken Woodrow beni sabitledi. Şu anda bile hâlâ ağlıyordum. Gözlerim nasıl duracağını bilmiyordu.

Ağzım kuruydu, sanki nemini gözlerime vermek zorundaydı.

Yaralı bir hayvan gibi dudaklarımı yaladım, kendime acıyordum. Sadece sarhoş bir salak beni üzmüş değildi; üzmüştü ama bundan daha fazlası için gözyaşı dökmüştüm. O sadece üzüntü bardağıma konan son şeydi ve bardağın taşmasına neden oldu.

Uzun zamandır bekliyordum çünkü çok zor bir hayatım olmuştu.

Ailemin ikisini de kaybetmişim, yıllardır esaret altındaydım ve bu hafta anlamadığım bir şekilde o kadar kötü incinmişim ki, çok alışık olduğum isim takmalar ve zalimce iğnelemeler bile beni harekete geçirmiş, sel kapılarını açmıştı.

Woodrow gözyaşlarımı sildi. Parmakları benekli tenimdeydi, ellerim bileklerindeydi. Benim maskem onun cebinden görünüyordu, onunki de cebindeydi. İkisini de çalmak ve mümkün olduğunca kendimi saklamak istedim.

"Onu giymeni istemiyorum. Nedenini içeri girdiğimizde söyleyeceğim."

Gözleri yolun diğer tarafındaki kuleye dikildi - otelimiz, güzel çeşmelere bakıyordu, müzik çalarken su bir kez daha yükseklerde dans ediyordu.

Başka bir trafik ışığında beklerken başka bir şey söylemedi, parlak kırmızı ışık beni kör ediyordu, ona bakıp değişene kadar saniyeleri sayıyordum.

Otel odasının içindeydim, boy aynasının önünde duruyordum, gözlerim görünüşümde geziniyordu. Rimelim siyah izler bırakmıştı

yanaklarım ve rujum dökülmüştü. Çok kötü görünüyordum. Korkunç bir manzara. Omuzlarım kemikli, göğüslerim hiç olmadıkları kadar küçüktü. Gözlerim boş bakıyordu. *Hayatının çalınması insana bunu yapıyor.* Azrail'in koleksiyonu için hazır görünüyordum, sonsuza dek uyumaya hazırdım. . ama en azından elbisem güzeldi. Ayak parmaklarımın üzerinde biraz dönerken fırfırları tuttum, boncukların ve mücevherlerin karmaşık ayrıntılarını görmek için onları gerdim. Gözlerimi elbiseden ayırmadım, onu giyen kadından değil. Gelin gibi giyinmiş, kafasının içinde çalan müzikle dans eden bir ceset görmekle ilgilenmiyordum.

Woodrow'un gözleri beni yaktı, hafifçe ısıttı. Soğuk bile yakabilirdi. Ama o soğuk değildi; sıcaktı, bana arkamdan bakıp ne kadar mükemmel görüldüğümü söylerken korku ve acıdan başka bir şey hissetmem için çok uğraşıyordu.

Parmakları çeneme dokundu ve benimkiler açılarak elbisemin uzunluğunun ayak parmaklarımın kıvrıldığı kalın halıya ulaşmasına izin verdi. Gözlerim vücudumun her santimini dolaşarak onu takip etti. Bir eli kalçalarımın indi. Reddedilmenin hafif korkusu onu bana karşı titretti ama o bunu savuşturarak üzerimde kalmaya devam etti. Dili dışarı çıktı ve dudaklarını ıslattı, dolgunlukları üzerinde yavaşça hareket ederek bana odaklanacak yeni bir şey verdi.

"Bana maskeyi neden vermediğini hâlâ söylemedin."

Yutkundu ve dedi ki, "Sana söylemiştim. O güzel gözlerinin korkunun parıltısının ardında hâlâ ışıldadığını söylemiştim. Gülümsemenin, gerçekten gülümsediğinde, dünyanın bu tarafını aydınlattığını söyledim. Elbisenin içinde çok güzel görüldüğünü ve benim için döndüğünü söyledim."

Bakışlarımı tekrar güzel elbiseye yönelttim. "Ben olsam beyaz bir elbise seçerdim."

"Senin için çok sıkıcı. Herkes beyaz giyer. Sen türünün tek örneğisin; özel bir şeyi hak ediyorsun."

"Ben özel değilim."

"Sus, kadın. Saçmalıyorsun." Parlak siyah elbise ayakkabılarını çıkarmak için yatağın kenarına oturarak uykuya daldı. "Sen benim için özelsin. Sana maskeyi vermedim çünkü benim gördüğümü görmeni istedim. Dünyadan saklanmanı istemiyorum, hem de bu kadar uzun süre saklanmışken."

Ne diyeceğimi bilemedim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Tanrınız bu dili onaylıyor mu?"

Bana gözlerini devirdi. "Umarım affetmeye inanıyordur." Ayakkabılarını uzağa fırlatıp benimkilerle halının ortasında buluşurken dudaklarından sessiz bir kahkaha döküldü.

Arkamdan yaklaşırken aynadaki yüze baktım, benimkine değil, onunkine. . çok mükemmel yakışıklıydı. Bana doğru eğilirken acımasız bir tezat oluşturunuyordu.

"Diğerlerinden daha güçlü, en güzel saçlara sahip bir kız görüyorum-" Yüzümden tamamen çektiği saçları, gevşemiş olan çiçek tokasını tekrar takarak geride tuttu. "Ve en güzel ruha sahip. Bana hikâyeler anlatan gözler, karanlık ama güzel, tıpkı senin Kindle'ındaki gibi." Bu beni biraz güldürdü. Güldüm ve sonra ona döndüm, tekrar konuşurken nefesim dudaklarındaydı. "Yara izlerini görüyorum ve bana acı veriyorlar, evet, sana verdikleri kadar, ama korktuğun çirkinliği görmüyorum. Ben hayatta kalan küçük kızımı görüyorum. Ellerimden yaralandığında bile bana değer veren kahramanımı. On yıl önce aşık olduğum kızı ve asla unutamayacağım kadını görüyorum. Seni görüyorum Ayışığı, güzel ruhunu, masumiyetini ve biricik kalbini ve bu beni yıllardır hayatta tutuyor."

Yanlış bir şey söylediğini düşündüğü kısa bir an oldu. Sanki bu sözleri duymak istemeyeceğimi düşünmüştü. Ama yanılıyordu.

Parmaklarım onunkilere dolandı, ağzım onunkilere karıştı, dudaklarımız birbirine sürtündü.

"Ben de seni görüyorum. Tüm acıyı, tüm pişmanlığı görüyorum. Kargaşa içinde bir ruh ve kırılan bir kalp görüyorum. Senin olduğun elmasın tüm yönlerini görüyorum, bazıları diğerlerinden biraz daha keskin. Ama hepsini görüyorum ve artık korkmuyorum." Alkolün etkisiyle cesaretim azalsa da bu ifade yalanmış gibi gelmiyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona, "Özür dilerim. Seni kabul ettiğimi söylediğim ve sonra bu kabulü geri aldığım için."

"Üzülme. Ailem beni çok kötü mahvettiği için üzgünüm, acım size zarar veren canavarlar yarattı. Cehennem çizgiyi aştı. Kızgın. Hapishanede başıma gelenler yüzünden, beni kurtaramadığı için. Seni suçluyor çünkü öfkesini boşaltmak için başka kimseye ulaşamıyor ve sen gittiğin için. Sana söylediğim için gittiğine inanmıyor; o gece neler olduğunu hala anlamış değil. Senin yüzünden ve senin için acı çekiyor ama bu tür bir acıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyor; hiç sevgi nedir bilmedi. Kalbi kırık."

Woodrow'un parmağı gözümdeki yaşı sildi, bu bugün son ağlayışım olacaktı. "Benim güçlü, güzel kızım. Cehennemden kurtuldun. . ve-"

"Ve çok daha kötüsü."

"Başka bir zaman için bir hikaye mi?"

Son on yılın karanlığını saklı tutma fikrini kabul ederek başımı salladım. Woodrow'u burada tutmanın tek yolunun sessizlik olabileceğini kabul ettim. Bana olanlar onu incitecekti. . onu çok incitecekti ve o da bu acıdan saklanacaktı. Ve eğer Cehennem beni gerçekten önemsiyorsa, intikam almak için kendini gösterecekti.

Ben bunu istemedim.

Bunu, şimdi ve burada olmayı ve Woodrow'un bana bakışını, bana bir öpücük vermek için eğilirken parıldayan gözlerinin kısık ve aç olmasını istiyordum. Onunla buluşmak için ayak parmaklarımın üzerinde uzandım ve onu biraz zorladım.

"Seni özledim," diyor bana tekrar.

"Göster bana. Ne kadar özlediğimi göster."

Beni kollarının arasına aldı ve daha sert öptü. "Yarın, ayıldığın zaman," diye fısıldadı ağzıma, sözcüklerin tadı çirkindi. "Seni istiyorum. Seni çok istiyorum. Ama istekli olmanı istiyorum."

"İstekliyim." Aramıza, çok fazla giysinin kumaşına ve cinsel gerilime ulaşmaya çalıştım, her ikisini de kazarak yolumu açtım.

Pantolonunun fermuarını, sonra da düğmesini buldum ve bir elimle iterek bacaklarından aşağı indirdim, ayaklarımı da bana yardım etmesi için kullandım.

"şunları."

"Jolie, biz. . . ."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Ya şimdi ya da asla, Woodrow." Talepkâr olma gücüne sahip olduğumu hissettim. "Yerine koymamız gereken bir sürü kötü anı var," diye hatırlattım ona.

İki kez göz kırptı.

"Eğer acı çekiyorsan. Boğazın ağrıyorsa-" durmamın tek nedeni buydu.

"Ben iyiyim," dedi ama kelimeler neredeyse sessizdi. Ayık olsaydım onlara inanmazdım.

Ama ayık değildim.

Ben de istediğimi aldım.

Ellerimi, kalçalarının etrafında gevşek duran ama şişkinliğinin etrafında değil, kumaşın çektiği yerde gevşek duran boxer külotunun içine soktum. Bir an için kilo verip vermediğini merak ettim. Eskiden olduğundan daha kaslı olup olmadığını.

"Acı çekmiyorum. Normalden fazla değil. Bununla başa çıkabilirim."

Elleri ağırlığımı destekliyor, bacaklarım beline sarılıyordu. Fırfırlar anı istila etmeden ona dokunmak bir meydan okumaydı. "Çıkar şunu üstümden," diye rica ettim, korseyi çekiştirerek.

"Hayır, bırak kalsın," dedi boynuma kondurduğu öpücüklerin arasından neredeyse nefes nefese. "Karımı gelinliğiyle becermek istiyorum."

Kumaşı yukarı kaldırdı, elleri tenimde gezinirken başparmaklarının altında kalçalarımdaya tuttu. Hâlâ iç çamaşırsızdım ve ateşim, penisinin ucunun içime girmesi için yalvarıyordu.

Gözleri bacaklarımın arasındaki kana takıldığında bir gecikme oldu. Çok fazla değildi; adetlerim yıllardır çok az ve tutarsızdı. Sadece iki ya da üç yoğun günün ardından neredeyse hiçbir şey olmazdı. Görünüşe göre taciz vücudumun içini de mahvetmişti.

"İyi misin-"

Sözünü kestim. "Ben iyiyim. Ve sen de alıngan olmamalısın, yoksa bir dahaki sefere Cehennem'in günlüğünü okuduğunda, eğer hala bir tane tutuyorsanız, bazı sorunlar yaşayacaksınız."

Bana Cehennem'in yapmış olabileceği şeylerle ilgili sorunları varmış gibi baktı, ama zaman kaybetmeden girişime yerleşti.

"Rıza benim için önemli." Bana baktı, dün hiç şüphesiz yapacağım küçümsemeyi bekliyordu. Ama bu gelmeyince, penisinin başını yarığımın üzerine sürttü, küçük toplar klitorisimi lezzetli bir şekilde dürttü.

"Temizim," dedi bana. "Hapishanedeyken ve sonrasında tekrar kontroller yaptırdım."

"Hapishane hemşiresine karşı bir şeyler mi hissediyordun? Neden kontrollere ihtiyacınız olsun ki?" Merak ettim, bir daha asla hemşire üniforması giymek zorunda kalmamak için dua .

O kapalı.

"Hayır. Başka nedenlerden dolayı çek yaptırmak zorunda kaldım." Kısa ifade tam bir cümleydi. Anlatmaya hazır olmadığı bir hikâyenin özeti idi.

"Başka bir zaman için bir hikaye mi?"

İki kez gözlerini kırıştırdı, başını olabildiğince arkaya eğdi -ki aslında çok da uzak değildi- gözyaşlarının gözlerinde kalmasını sağlamaya çalıştı. Bana dönüp baktığında, parlaklık çok güzeldi. Gri gümüş rengine dönüşmüştü, parlak ve güzeldi.

Üzgün olduğumu söylemedim çünkü bu konuda konuşmak istemedi.

Parmaklarına ve sikine bir şey sızarken duyduğu tek şeyin benim uyarılma seslerim olmasından memnundu; uyarılmam mı, kan mı, yoksa her ikisi mi, emin değildim ve bakmadı. Ben yaklaşırken gözleri benimkilerde kaybolmuştu, dudaklarım boynuna hafifçe bastırıyordu.

" ol," diye yalvardı, ben öperken yutkundum.

Kendini eğdi ve içime doğru itti. Çünkü hazırdım. Çünkü sırılsıklamdım.

Ayakları bizi aynaya yaklaştırdı. Elbisemi biraz daha yukarı kaldırırken gözleri ikimizin, onu karşılayan bedenimin ve kırımın yansımasına sabitlendi.

Boğazını tekrar öptüm ve bu sefer rahatladı, gözleri manzaranın tadını çıkarırken bana doğru eğildi.

Bir elim aynayı lekelemek için bedenimden ayrıldı. Ona daha fazla destek olabilmek için kalçalarımı sallayarak hızlanan hamlelerini karşıladım.

Woodrow

İçime doğru sallanıyordu. Tüm uzunluğumu sıcaklığıyla boğuyordu. Korse küçük göğüslerini en mükemmel şekilde sıkıyordu ve neredeyse ağzımın suyu akacaktı. Onları serbest bırakmalıydım.

Elbiseyi çektim, danteller yumruğumun etrafına dolandı, ta ki korsaj açılana, minyon vücudu dışarı taşana kadar.

Elleriyle omuzlarımı kavırıyor, ceketimi ve gömleğimi avuçlarının altında buruşturuyordu.

Ağzından alçak bir inilti çıktı ve bir koro gibi ruhuma şarkı söyledi.

Kıyafetlerimi çekti. "Çıkar." Ağzından tek bir kelime çıktı ve ben takım elbiseli erkeklerin neden sorun olabileceğini düşünmek istemedim. Bu yüzden düşünmedim.

Yakasını çekti ve gömleğimi yırttı, sahip olduğum tek gömleği.

-Küçük plastik düğmeler balerinler gibi dans ederek uzaklarda dönüyordu. Ben de aynısını onun elbisesine yaptım ve onu sonsuza dek mahvettim.

Ama umurumda değildi.

Tüm düğün kıyafetlerimiz lime lime yerde yatıyordu. Ama umurumda değildi. Sadece şu anı ve sıkıma boşalmaya yaklaşırken yüzünde beliren ifadeyi önemsiyordum.

"Benim için gel, Moonlight."

"Bunun için çalış,

Woodrow."

Ve eğer ihtiyacım olan yön bu değilse.

Güldüm ama onu daha yukarı kaldırdım, neredeyse tamamen içinden çıkıyordum. Meme uçları sertti, birini ağzıma aldığımda emilmek için yalvarıyordu.

Titreyerek yaklaştı. "Bunu sevdim."

Dişlerimin sıyrmasına izin verdim ama incitmedim. Dişlerimin arasından emerek hafifçe ısırdım ve başını geriye attı. Onu aynaya çarpmaktan korudum ve dudaklarımı yukarı doğru hareket ettirerek göğsüne ve boynuna sıçrayan küçük izler bıraktım. Boynunu emdim, almak için saçlarını ittim, ama parmaklarımın arasında tuttum, hissin tadını çıkardım ve ona yeni bir anı verdim.

Onu tekrar üzerime kaydırdım, ağzımı öpmemden hoşlanıyor gibi görüldüğü bu noktada tutmak için çok uğraştım, ama gerginliği kaldıramadım. Serbest kalınca rolleri değiştirdik, ağzı tekrar boğazıma doğru hareket etti. Bu sefer biraz daha nazik olmasını istememe gerek yoktu.

Güven zaten vardı.

Amcığı beni içine çekti, emdi. Sikimin onun tarafından tamamen yutulduğu hissi neredeyse kontrolümü elimden alıyordu. Seğiriyordum ama işimi tamamlamamıştım. O da günün ikinci orgazmının etkisiyle titremiyordu. İşimiz bitmemişti.

Hızımı artırdım, kalçalarım ona çarpıyordu. Kolları boynuma dolandı, canımı acıtacak çıkıntının yakınında bile değildi. Hâlâ sert ve ıslak olan meme uçları çıplak göğsüme sürtünüyordu.

Vücudumu rahatsız edici bir şekilde eğilmeye zorladım, o sikimin üzerinde zıplarken öpmek, emmek ve vücudunu ısırarak için eğildim.

Nefes almakta zorlanarak homurdandım. "Bu işe yarıyor mu, Ayışığı?" Dişlerimi boynuna geçirdim ve o acının tadını çıkardı. Gölgesinde kalan karıncalanmanın verdiği zevkle.

Nefesim yanmayı yatıştırdı ve sikim amının derinliklerine doğru ilerledi.

Başını salladı, boynu başka bir ısırık için mükemmel bir pozisyona gerildi. Bu sefer onu işaretledim, morarana kadar emdim.

Kızımın üzerindeki izim.

Tenini lekelemesi gereken tek iz. Kasıldığını, vücudunun sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Woodrow," diye fısıldadı. "Yapacağım. . ." Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Bacakları belime dolanarak beni derinde tuttu. Daha fazla dayanamayacağımı bildiğim için kontrolsüzce çırpındım.

Patladı, boşalırken beni ıslattı.

Bana tutunurken parmakları titriyordu. Badem şeklindeki tırnakları tenimde gezinirken olduğundan daha keskin görünüyordu. Soluk pembe çizgiler takip etti ve bir saniye daha dayanamadım.

Başını kaldırıp bana baktı, güzel kirpikleri kulağıma çarparak beni gıdıkladı.

"Öp beni," diye yalvardım, dudaklarının üzerimde olması için gerçekten yalvardım. "Öp beni."

Ve yaptı da. Bana doğru uzandı, ağzı benimkine değdiğinde açıldı. Dili anında ağızımı işgal etti ve artık sahibi olduğu bölgeyi ele geçirdi.

Ölecekmişim gibi hissediyordum, nefeslerim burnumdan daha kısa ve daha hızlı geliyordu ve ben onun içinde patlayana kadar onu öpmeye devam ettim. Vermek zorunda olduğum her şey tükenene kadar vurmaya devam ettim, spermimin ondan damladığı hissini tadını çıkardım.

Görüşüm karardı ve dizlerimin üzerine çöktüm, onu da yanıma aldım, ikimiz de nefesimizi tutmakta zorlanırken hala bana bağlıydı.

"Sorun yok. İyisin," diye yatıştırdı, parmakları boynumdaydı, boğaz kaslarımın ötesindeki hassasiyeti nazikçe okşuyordu.

"Sanırım öleceğim." Kelimeleri oflaya puflaya söyledim, dudaklarım yapabilsem gülecekmişim gibi kıvrıldı. . ama işin komik tarafını göremedim.

"Mutlu ölür müydün?" Kendi şakasına güldü. Hızla atan kalbime karşı göğsüme sokuldu ve yakınlığı beni sakinleştirmeye başladı.

"Henüz hazır değilim."

"Bu durumda, bu kadar güçlü bir kalp atışı duyabilmem iyi bir şey."
Gülümsedi, kolları bana daha sıkı sarıldı.

"Sonuna kadar orada olacak
mısınız?" "Biz sonsuza dek varız.
Oyunun sonu."

Ona baktım ve benimle konuşanın alkol olmaması için dua ettim. O da
duamı duydu.

"Yarın alkolün etkisi geçtiğinde bile." Uzandı ve dudaklarımı öptü, ama
hareketleri onu geri öpmem için çok hızlıydı ve bir saniye içinde göğsüme
sıkıca sarılmıştı.

"Güzel." Gülümsedim, sonra daha derin nefesler çektim.

. . *gerçekten çok iyiydi*, çünkü onsuz bir gün daha yaşayamazdım. Bugün
yeni bir Tanrı bulmuştum. Daha doğrusu bir Tanrıça. Bir tüm-
Hiçbir şeyin kıyaslayamayacağı kadar güçlü bir varlık. Tapınabileceğim biri.
Ve ona her zaman tapardım.

Chapter 20

Jolie-günümüz

I Uyandığımda Woodrow'un kollarında değildim, artık uyuduğumuz pozisyonda değildim, ama hala yatağın onun tarafındaydım, yumuşak çarşaflara sarılmıştım.

Okuduğumuz Kindle yastığımın üzerindeydi ve siyah ekranda önerileri yanıp sönüyordu.

Okumak için beni yanına çekmişti çünkü alkolün kelimeleri görmekte zorlanıyordum. Hikâye karanlık bir romantizmdi, bu çok daha süslü tutsaklık dönemimden beri okuduğum ikinci hikâyeydi. Akıl sağlığı sorunları olan bir oğlan ile insan ticaretine maruz kalmış bir kızın hikâyesiydi. Bizdik. . . ikimizin de ilgili olduğu karakterler, o kadar ki, kitap beni sinirlendirdi. Ama uyku beni çekene kadar okumayı bırakmasına izin veremezdim.

Odanın etrafına bakındım. Dünkü ihtişam solmuştu. Güzel duvarlar ve aynalar benim için alınan rujla lekelenmişti. "ZARAR VERME!" sözleri duvarlara süs gibi asılmıştı. Katılmaya hazır olmadığım bir buluşma için pankartlar. Odanın içinde ve gözlerim daha fazla kelime buldu, "O DA YARALANIYOR."

Yataktan kalktım, yumuşak halı, yüksek topuklu ayakkabılarımdan dolayı hâlâ ağrıyan ayaklarımın tabanlarını yastıklıyordu.

Yalpaladım ve bir saniye içinde ayağa kalkıp dışarı çıktıktan sonra, başım bu aptalca hareket için bana bağırdı. Alkolün tadını unutmuştum. Sonrasını unutmuştum. Sadece uyuşturucuları hatırlıyordum. Beni mükemmel bir köleye dönüştürmek için bana verilen iğneler, haplar ve tozlar.

Şakağımı ovuşturup başımın ağrısını dindirmeye çalışırken bu düşünceleri kafamdan sildim.

Banyo kapısına doğru ilerledim, gözlerim hala etrafı tarıyor, bu odanın durumunu otel personeline nasıl açıklayacağımızı merak ediyordum.

hizmetçiler gelir. Bu gerçekten ne zaman olacaktı? Geldiğimizden beri buraya kimse gelmemişti; kapı kolundaki "rahatsız etmeyin" uyarısını herkesten daha ciddiye alıyorlardı.

Koyu moka rengi yazı her yerdeydi ve mideme takla attırıyordu.

Para cezasına çarptırılır mıyız? Tutuklanır mıyız?

Başka bir hücreyi düşünmek bile beni hasta ediyordu.

Aklıma başka düşünceler geldi ve tatlı salonundaki olaylardan sonra polisin Woodrow'u arayıp aramayacağını düşünmeye başladım.

Duş suyunun sesi dikkatimi dağıttı. Ve sonra onları gördüm. Kapının üzerindeki yazıları. Yazılar onun diğer her şeyi gibi mükemmel değildi, daha az kontrollüydü. Tekrarlanan kelimeler cümlelerin ortasında kesilmişti. . . "İncitme. ." her zaman onu takip eden kelimenin yerini "İkinizi de sikeyim." aldı.

Kolu denedim, parmaklarım istediğimden daha fazla titriyordu. Sürpriz bir şekilde kapı açıldı. İçeri girmemi istemeseydi Cehennem'in kapıyı bir şekilde kapatmış olacağını düşünerek içeri adım attım.

Bunun bir tuzak olduğu fikri beni dehşete düşürdü.

Arkama baktığımda ana girişi engelleyen bir şey görmedim ve devam etmeye karar verdim.

Oda buğulu ve sıcaktı. . sıcak ve buharın mükemmel tanımı. Hell içeri girdiğimi duymamıştı, ben odada durup onun ne yaptığını izlerken nefes alış hızlandığını da duymamıştı.

Sırtı bana dönüktü ama sol kolunun sarsılmasından ne anlaşıyordu.

Nefes alış verişi ağırdı, vücudunun üzerine dökülen yağmur suyundan duyuluyordu.

Burada bir Tanrı gibi görünüyordu ve eğer kendisinin başka bir versiyonu olarak uyansaydı, mutlulukla eğilir ve tapardım. Ne olduğunu bilmiyordum ama Woodrow'u ağlarken görmek, bebeğimiz için yaptıklarını duymak, kalbimden atmaya çalıştığım duygularımı geri getirdi.

Ondan nefret edemezdim. . hatta ona kızgın bile kalamadım.

İçimde dans eden bambaşka bir duyguyla izlediğim Hell'den nefret bile edemiyordum. Şehvet.

Kolu hareket etti, sırtındaki kaslar yukarı ve aşağı zıpladı.

Odanın etrafına, yere atılmış mendillere ve havlulara baktım. Her ne kadar istemese de bana zarar vermeme emirlerine uyuyordu. Hayal kırıklıklarını farklı bir şekilde dışa vuruyordu.

Şüphelerimi doğrulamak için bir tane aldım.

Küçük bez parçası parmaklarımda ıslak ve yapışkandı. Hırlama, homurdanma seslerini, bir erkeğin heyecanını ve hayal gücünü dinlerken onu avucumun içinde sıkıca tuttum.

Gözlerinin kapalı olduğunu görmesem de biliyordum ve zihninde canlandırdığı şeyin onu zirveye yaklaştırdığını biliyordum. Boşalmak için ne düşündüğü üzerine kafa yordum ve her şeye rağmen bunu başka kızların imajına yapması fikrinden nefret ettim. .

Ama Cehennem'in standartları muhtemelen Woodrow'unkilerden daha yüksekti.

"Jolie. ." ismim dudaklarından şehvetli bir ses tonuyla döküldü ve beni dizlerimin üzerine çökertti.

Parmaklarım bez parçasını daha sıkı kavradı, çıplak göğsüme doğru çektim ve orada tuttum, onun özünü tenimde hissettim. Muhtemelen giyinmeliydim ama kıyafetler öncelikli değildi. O öncelikliydi.

Başımı kaldırdım, gözlerim fayanslardan damlayan buğuya takılmıştı, bir yandan da yüzündeki ifadeyi görmeye çalışıyordum. Ama sırtı hâlâ bana dönüktü. Elleri uzun aletin üzerinde, şiddetle sağıyordu.

Eğer gözümün moraracağını düşünmeseydim, muhtemelen kendisine biraz müsamaha göstermesini tavsiye ederdim.

Ama sonra adım tekrar geldi, bana bir şeyler yapan düşük bir ritimle. Cehennemden gelen iblis bir büyü yapmıştı. Yapmak için hareket ettiğimde bile yaptığımı inanmadığım bir şeyi yapmam için beni büyülemişti.

Bezi bacaklarımın arasına koydum; kısa süren regl dönemimden kalan kan çoktan azalmıştı. Hissettiğim uyarılmayı ovuşturdum ve kendi nefeslerim daha hızlı geldi.

"Siktir, Jolie," diye fısıldadı, sanki her hareketimi izliyormuş gibi.

Daha sert ovuşturdum, kalçalarım sürtünmeyi karşılamak için yükseldi. Titrediğimi hissettim. Neyi sevdiğimi zaten biliyordum. Cehennem'den gelen sesleri dinlerken her zamankinden daha hızlı oldu. Benim görüntülerimin üzerinde neredeyse onuncu kez kendini tatmin ederken onu izliyordum.

İnlemeye başladım, bez parçası, döl, klitorisime sürtünüyordu. Her yerim karıncalanıyor, kollarımı ve bacaklarımı tüylerim diken diken ediyordu. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık büyüdü ve bacaklarım güçsüzleşti.

Yığıldım, ayaklarım ağırlığı dizlerimden aldı. Yoğun zevk her an içimden fışkırmak üzereydi. Tekrar inledim, çok yüksek sesle ve o beni duydu.

Vücudu döndü, yumruğu hâlâ kalın sikinin etrafındaydı. Dondum kaldım, orgazmın bıçak .

"Sana durmanı söylemedim," dedi Hell'in sesi, kısa cümlelerin bazı yerlerinde kesilerek.

Acı çekiyordu ve ilk defa gerçekten umursuyordum.

"Daha fazla," fısıldadı, yağın yağmurun altında zar zor duyuluyordu sesi.

Kendimi bezle tekrar parlattım, gözlerim Cehennem'deydi, o duştan çıkarken su tenine damlıyordu. Bir damlacığı Adonis kemerine kadar takip ettim. Taşaklarına. . ama fayanslara sıçramasını izlemedim.

"Daha hızlı," diye
talimat verdi.
Emirlerini yerine
getirdim.

"Bacaklarını daha geniş aç. Daha iyi görmek istiyorum." Bana meydan okuyarak yaklaştı.

Ama buna ihtiyacı yoktu. Kısmen yapmaya alışık olduğum bir şey olduğu için, acıdan kaçınmak için erkeklere zevk verdiğim için teslim oldum. Kısmen de Woodrow için. Çünkü bana bakan hâlâ onun güzel yüzüydü, her ne kadar üzerine Cehennem'in soğuk ifadesi oturmuş olsa da.

"Aferin kızıma." Ağzı sessizce hareket etti.

Ve bu sözler, Tanrım, bu sözler bana bir şey yaptı. Daha fazla emre ihtiyacım yoktu. . . Sadece daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bezi bıraktım, yerine parmaklarımı koydum ve arkama yaslanıp kendimi okşadım. Gözlerim hala düşmanımda, sevgilimde. . . kocama. Dünyadaki iyi ve kötü her şeyim, ondan bana katılmasını, dokunuşumu onunkiyle değiştirmesini istiyordum.

"Bunu neden yapıyorsun lan?" diye mırıldandı.

"Bu bir barış teklifi. Artık şiddet yok. Bunu kabul edersen bedenime sahip olabilirsin. Bir zamanlar anlaştığımız şeyi kabul et."

"Her zaman için mi?"

"Her zaman."

"Her zaman için benim olduğunu kabul ediyor musun?" "Şiddet yok."

Hemen cevap vermedi. Bacaklarımın arasına doğru ilerlerken, kanamanın durmasından dolayı neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Eğer benden bir daha kaçarsan, Woodrow seni öldürmeme engel olamaz. Eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz."

Başımı salladım, gözlerimdeki uyarılmanın ardında parlayan korkunun sadece bir ipucu ile kabul ettim.

Dudakları dudaklarıma kondu ve beni şaşırttı. Kaskatı kesildim ve bu onu çıldırttı. Elleri beni yere sabitledi, biri boğazımda, diğeri başımın yanında, saçlarımı düzeltiyordu.

Bundan nefret ettim. Bunu her yaptığında olduğu kadar nefret etmediğimden nefret ettim.

Ona ısınıyordum.

Parmaklarıyla ağzımı açtı ve bana "Bunu ya istersin ya da istemezsin" der gibi bir bakış attı.

"Bir öpücük beklemiyordum," dedim ama ağzım onun dilini karşılamak için açıldı.

Eli kırımın altından kayarak beni istediği yere konumlandırdı. Tam onun altındaydım, kalçalarım yukarıda banyonun zeminine uzanmıştım, sikiinin beni doldurmasını bekliyordum ama doldurmadı.

Parmaklarını girişime koydu ve iki tanesini içeri kaydırđı. Parmaklarındaki hafif bir kıvrım beni onun altında kıvrandırdı ve ağzına doğru nefes nefese bıraktı.

"Benim için gel. Doğruluğunu kanıtla." Fısıltısı dudaklarımı gıdıkladı ve beni bir öpücük daha için, ona yalancı olmadığını kanıtlamak için heveslendirdi. Hâlâ bir yerlerde olduğunu tahmin ettiğim Woodrow'a - Cehennem'in çığlıklarına bir fısıltı; dün gece salondaki rolleri tersine dönmüşü- bununla başa çıkabileceğimi kanıtlamak için.

Kalçalarımı salladım, itişlerini karşıladım ve sonra boşaldım. Parmaklarından aşağıya damladım, onları ıslattım, sularım kıcımdan aşağıya ve fayanslara aktı.

Kendime gelmek için zamanım yoktu. İnişimin dalgalarının tadını çıkaracak zamanım yoktu. Saçlarımdan tutularak dizlerimin üzerine çekildim. Ellerim kafa derime gitti ve onu korudu.

Şiddet yok demek buraya kadarmış.

Dizlerimin üzerine çöktüğüm anda beni bıraktı. durdu, siki büyük ve gururlu bir şekilde bana dönüktü.

"Kanıtla," dedi tekrar. "Em beni. Bu sefer dişlerin olmadan.

Unutma, incittiğin sadece ben değilim."

Şiddetli baş ağrısının anısı sözlerinden daha yüksekti. "...ya da zevk almak."

Yüzünde neredeyse üzüntüye benzeyen bir ifade vardı ama ifade bir saniye içinde gizlendi.

Gözlerim yüzünde, onu dudaklarıma doğru yönlendirdim. Ucu precum sızdırıyordu, vücudu daha fazlasına ihtiyaç duyarak titriyordu. Onu ağızıma almadan önce ucunu dudaklarıma sürdüm. Emerken göz temasımızı sürdürdüm, ellerim zevkini artırmak için tabanda yardımcı oldu.

"Ben gelemem. Olmasını sağla."

Başımı salladım, bu sabah şimdiye kadar herhangi bir sorun yaşamamış olması hakkında yorum yapmadım.

Parmaklarım yumuşakça okşadı, kendine dokunuyormuş gibi değildi. Bir patlamayla ağızımdan düşmesine izin verdim ama elim şaftında yukarı aşağı hareket ederken göz temasını sürdürdüm.

Hafif bir baskı uygulayarak tırnaklarımı hissetmesine izin verdim, parmak uçlarım onları ucuna doğru yönlendirdi. Tepki olarak seğirdi, potansiyelin farkındalığına karşı tamamen tetikteydi.

Acı. Ama o bir şekilde bu heyecandan zevk aldı ve beni durdurmadı.

Elim bir ritim buldu ve dudaklarım geriye doğru hareket ederek onun boynunu öptü. Duvara yaslandı, parmaklarını açarak beni içine aldı.

Gözleri zar zor açıktı, vücudu daha fazlası için yalvarırken kalçası sarsılıyordu. "Beni tekrar ağzına al," diye emretti.

Ve gözlerim onun üzerindeyken, tam olarak istediği şeyi yaptım. Dudaklarımı onun etrafında kapattım, dilim sikinin etrafında dönüyor, parmaklarım da aynı şeyi dibinde yapıyordu. Diğer elim taşaklarını tuttu, dolu ve ağırdı ve avucumu dolduruyordu. Nazik parmaklarımla hafifçe masaj yaptım ve bir inilti çıkardı.

Onu olabildiğince derine aldım, boğazım onun büyüklüğü karşısında daralmıştı. Ona bakarak gülümsedim, o da bana hayatında gördüğü en erotik şeymiş gibi baktı.

Hızımı değiştirdim, daha sert, derin ve yavaş emiyor, vücudundan inilti çıkarıyordum. Kalçalarını daha hızlı sürmeye başladı, ağzımı beceriyordu. Sikini derinlemesine emerken tükürüğümle sıırıslam olmuştu. Başım sallanıyor, yutabildiğim kadarını yutuyordum.

"Boşalacağım. Yutmanı istemiyorum," diye homurdandı.

Gözlerimi iki kez kırptırdım, onun yanında nefes almakta zorlandığım için gözlerim parlıyordu.

Şaftının üzerinde aşağı yukarı hareket ederken dudaklarım gerildi, sıcak spermini dilimin üzerine fıskırtırken boğazım horozunu kavradı.

Ağzımdan çekildi, dölllerinden bir iz çenemden aşağı damlıyordu. Elimi beni ayağa kaldırmadan önce elimin tersiyle sildim.

Sırtım kiremitli duvarlara çarptı; ağırlığım beline kadar yükseldi. Hafiftim ama yine de coşkusunun bir yerinde dengesini kaybetmesine neden oldum.

Parmakları duvar boyunca yayıldı ve altlarındaki yoğunlaşma taneciklerine bulaştı.

Dudakları dudaklarıma kondu, dili onları birbirinden ayırdı. Henüz yutup yutmamam gerektiğini bilmiyordum ama bunu yapmam için bir yönlendirme almamıştım. Bu yüzden, dölünü ağzımda tuttum, öpüşürken boğazımdan aşağı sadece tadını kabul ettim.

Geri çekildi, dölünü ağzına alırken beni daha fazlasını ister halde bıraktı ve parmaklarını ağzına sokarken bana baktı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Yüzündeki çığ açlık ifadesinden.

Parmakları bir patlamayla dudaklarının arasından kayd, parmakları dölüyle kaplandı. Beyaz sıvı dudaklarını parlattı ve sonuç olarak kendimi benimkileri yalarken buldum.

Ben duvara yaslanmış, bacaklarım açık ve beline sıkıca sarılmış haldeyken aramıza uzandı. Yapışkan parmakları, son orgazmımdan dolayı hâlâ kabarık olan am dudaklarımı okşadı. İçime itti, gücü acımasız ve sevgisizdi ama yine de bir şekilde daha fazlasını arzuluyordum.

Onları çıkardığında kendimi boş hissettim.

Bacaklarımı daha geniş açmaya zorladım, bir sonraki saldırısını beklerken sıcaklığım onun çıplak tenine çok yakındı. Bu sefer daha da seksi görünüyordu, parmaklarını içime itmek için dölle kapladı.

"Spermimin ait olduğu yer burası," dedi kırık sesi bana. "Ne olursa olsun. . benim dölüm buraya ait."

Bölüm 21

Cehennem-günümüz

T Yol çok uzundu. Kendimi bok gibi hissettiğimde çok uzundu. Boğazım acı mıştı. Göğsüm beni öldürüyordu, neredeyse olmasını dileyecektim. Karnım zil . İçimdeki her şey ağrıyordu. Ve düşünmem gereken yeterince sorunum vardı.

Jolie, onu ilk aldığım da kiraladığım arabanın yolcu koltuğunda oturuyordu, ayakları ön paneldeydi ve gözlerini pencereye dikmişti, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değ ilmiş gibi. Onu ilk bulduğum da ve taşımak için kloroform kullanmak zorunda kaldığım da olduğu gibi korkmuş küçük bir şey gibi görünmüyordu.

Artık daha mutluydu. Özgürdü. Otoyolun manzarasını, sıkıcı uzun yolları ve onları çevreleyen dağları seyrederken dudaklarında beliren gülümseme de bunu kanıtlıyordu. Las Vegas'ın canlı renklerinden kilometrelerce uzaktaki gri renge geçişimizi izlerken de yüzünde aynı ifade vardı.

Ve bunu sevdim. Ama bu yolculuktan nefret ediyordum ve daha yeni başlamıştık.

Bu yolda araba kullanmak her saygılı vejetaryen için bir meydan okumaydı. Gün ışığının parıltısı beni kör ediyordu ve intihara meyilli birçok kuş ön camımda yaşamlarına son vermeye çalışmıştı.

On dakika içinde ikinci kez direksiyonu kırdım ve insanlarla dolu bir minibüsün tedirginlikle korna çalmasına neden oldum, sonra şeridime geri döndüğümde beni solladı. Sürücü açık penceresinden benim pencereme doğru birkaç küfür savurdu ve bu Jolie'yi güldürdü. Bu da onun Jolie'ye parmak atmasına ve Jolie'nin daha çok gülmesine neden oldu.

Onun eğlenmesini ya da eğlenmemesini izleyemedim, ki bu onun için iyi bir şeydi. Çünkü birini öldürmek için lanet bir bahaneye ihtiyacım yoktu.

Bakışlarım her zamanki gibi dümdüz ilerideydi ve onların etkileşimini kaçıırıyordum. Başımı çeviremediğim gerçeği araba kullanmayı olması gerekenden daha zor hale getiriyordu. . ve yasadışı, çünkü bu tür kısıtlamalarla asla ehliyet başvurusunda bulunamazdım. Ama, oh- lanet olsun, çünkü gitmem gereken yerler vardı. Neyse ki Woodrow gençken biraz öğrenmişti. Dönümlerce arazi ve aile aracı olarak külüstür bir kamyonla büyümenin bir avantajı - tıpkı bizim gibi tek kullanımlıktı. Babamız bizi sevmiyordu; Woodrow'a iyi kalpliliğinden öğretmedi.

Yapamazdı, lanet olası bir tane bile yoktu.

Ona araba kullanmayı öğretti çünkü aile işine girmesi halinde bunun faydalı olacağını biliyordu.

Araba yolun daha büyük bir kısmını kaplarken Jolie'ye yan gözle baktım ve Woodrow'un onun iyiliğiyle neden bu kadar ilgilendiğini biraz daha anladım. Göğsünün inip kalkışını, koltuğa rahatça oturuşunu izledim. Benden kaçmaya çalışmamıştı ve bu, diğer tüm boktan duygularımın arasından geçip giden bir sakinlik duygusu getirdi.

Yolun kenarında bağırsaklarımın yarısını kusmak için bankete çekilmeden önce ancak 20 mil gidebildik. Woodrow bugün uğraşmak zorunda olduğu hastalıktan hoşlanmıyordu, bu yüzden ben uğraşmak zorundaydım. Birçok kez hastalanmışım ve daha öğlen bile olmamıştı. Dün gece çok fazla içtiğime herkes yemin edebilirdi ama tam da bunu yapmış olan karım bir kez bile hastalanmamıştı.

"İyi misin?" diye bağırdı açık pencereden bana.

Ona el salladım, kendi üzerime çömeldim, arabanın arka tarafı beni desteklerken yüzüm kusmukla kaplı çimlere bakıyordu. Yardım ya da seyirci istemiyordum.

Arabalar vızır vızır yanımdan ve Jolie'nin oturduğu gri kiralık arabanın yanından geçiyor, hızları başımı döndürüyordu.

Ayaklarımı terleten botlarıma sıçrayan bir başka kabarıklık yere çarptı. Karnımı tutup doğrulmaya çalışarak ona bakarken mide zarının parçaları ve kan damlaları bulanıklaştı. Kemiklerimi hissedebiliyordum ve bundan nefret ediyordum. Kendime babası tarafından dövülen sıska çocuğu hatırlattım.

Kendime yaşadığımız travmayı hatırlattım. . .

Beni yaratan travma ve hissettiğim tüm öfke. Ve bundan hoşlanmadım.

İnanması ne kadar zor olsa da şiddetten hoşlanmıyordum. Sadece her durum üzerinde kontrol sahibi olmayı seviyordum ve ailem bana bunu elde etmenin tek yolunun korkuyu ateşlemek olduğunu kanıtlamıştı.

Yani, yaptığım buydu.

Hala yaptığım şey.

Hâlâ şiddet yanlısı bir pisliktim. Yaptığım pek çok şey için suçluluk duyan biriydim. Hep böyle hissedenden biriydim. Ama lanet olası dünyadaki hiç kimse bilmiyordu çünkü bu sırlar günlüğüme hiç girmemişti.

Düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırdım, kan çanağına dönmüş gözlerim beni yakıp kavuran güneşe kaydı. Yanaklarımı kaplayan kızarıklık güneş yanığına benziyordu. Eğer hasta olmayı bırakabilirsem kimse bunun çok daha kötü bir şey olduğunu anlamayacaktı.

Parmaklarımı karnımdan indirdim ve kot pantolonumu düzelttim; umutsuzca sıska kalçalarımından aşağı kaçmaya çalışıyorlardı.

Arabaya doğru yürüdüm - her ne haltsa artık. Marka ve modeller benim uzmanlık alanım değildi ve koltuğa çöktüm, gözlerim ve ellerim araçta su olup olmadığını tarıyordu.

Jolie bana bir şişe uzattı, ben de aldım. Bu sabah hakkında ya da başka bir şey hakkında konuşmamıştık. Şu anda konuşamazdım ama konuşabilsem bile konuşmak istemiyordum.

Kendimi bir arada tutmak için çok çabalıyordum ve acı verici konuşmalar beni parçalayabilirdi. Ona güvenmem gerektiğinden emin değildim. Hâlâ trafikte koşturmadığına, arabaları durdurup otostop çekerek benden uzak bir yere gitmeye çalışmadığına şaşıırıyordum. Babamın sesi kafamın içinde çalışıyordu ve onun gülümsemesi beni burada kalmaya ikna ettiğı her seferinde, babamın sözleri tam tersini yapıyordu.

Gece geldi ve geçti. Arabada, toprak bir yolun kenarında, yıldızsız gökyüzünde göze çarpan hilal şeklindeki ayın altında uyuduk. Rahatsız ön koltuklar yatak görevi görüyordu ve ısınmak için üzerimizde ince battaniyeler vardı. Jolie huzur içinde dinlenirken, ben rahat edemediğim için benimkinin altında sürünüyordum.

Arabanın camından minik bir ses bana seslendi ve bir şekilde Woodrow onu duydu. Kendimi ağırlaışmış hissettim, etrafımdaki dünya

bayılmak. Bu bedenin kapanması ve uykuya dalması için dua ettim, çünkü dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama olan şeyin bu olmadığını biliyordum.

Bir, iki, üç kez göz kırptım ve sonra gitmişim.

Woodrow

Kiralık arabada uyandım, nerede olduğumu şaşırmıştım. Önümdeki yoldan korkuyordum. Araba kullanmayı sevmiyordum. . . ve yasal olarak bunu yapmaya iznim yoktu. Beni tekrar içeri sokabilecek hiçbir şey yapmak istemiyordum. Hell'in böyle korkuları yoktu ve gideceğimiz yere varana kadar ön tarafta kalacağından emindim.

Jolie'ye baktım, huzur içinde uyuyordu ve kirpikleri bir rüyayı işaret edercesine dalgalanırken çok güzel görünüyordu. En azından Cehennem diğer isteğimi yerine getirmişti. O güvendedi. Onu kaçtıracak hiçbir şey yapmamıştı.

"Hepsi senin için, Ayışığı." Sözlerim sessiz bir fısıltıydı, geçen araçların sesinde kayboldu.

Battaniyeleri daha yukarı çekerek bana çok acı veren boğazımı kapattım.

Dün sabah korkunçtu. *Haftalardır ilk kez kendimi iyi hissetmiyordum ve bu da ay güneşi gökyüzünde karşılamadan önce ağzımdan sayısız kusmuk çıkmasına neden oldu. Sürekli öğürmek boğazımdaki ağrıyı dayanılmaz bir seviyeye yükseltti.*

Bu yüzden Cehennem'e ihtiyacım vardı. Acıyla benden çok daha iyi başa çıkıyordu.

Ön tarafa doğru sürüklenmeye başlamıştım. Cehennem kontrolü ele almaya çalışırken stresin güçlü kollarını bedenime doladığını hissedebiliyordum. Jolie'ye hâlâ kızgın olmasından korkuyordum. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi not yazmak için telefonumu nerede bıraktığımdan emin olamadan otel odasını onun için mesajlarla kirlittim.

Kredi kartımdan çekilecek cezayı düşünerek gözlerimi devirdim.

Derin bir nefes aldım, hırıltılı bir şekilde ve tekrar gözlerimi kırıştırarak etrafıma bakındım; Jolie yanımda, arabalar hızla geçip gidiyorlardı.

sabah parıltısı. Hissettiğim hazımsızlığı gidermek için göğsümü ovuşturdum.

Kendimi tok hissediyordum ama Jolie'nin ayaklarının dibindeki paket servis çantasına baktığımda bunun için bir neden olmadığını gördüm. Hell'in dün akşam sipariş ettiği pilav yemeğine neredeyse hiç dokunulmamıştı, etrafı boş kaplarla çevriliydi, hepsi de Jolie'nin sevdiği şeylerdi. Kendi iyiliğim için endişelenmem gerekirdi ama açlığın Jolie için bir tetikleyici olduğunu ve bir daha asla bununla yüzleşmek zorunda kalmayacağını bildiğim için dudaklarıma bir gülümseme yerleşti.

Açık pencereden küçük bir ses beni çağırdı. Beni yüzeye çıkaran ve anısını geri getiren aynı küçük ses.

Kapıyı açtım ve kendimi ayağa kaldırdım, bacaklarım ağırlığının altında sallanıyordu.

Etrafta ses çıkaran şeyi ararken sabah havası yüzüme bir tuğla gibi çarptı.

Kalçalarımın üzerine çöktüm ve hiç de istediğim gibi çıkmayan alçak bir ses çıkardım. Sesim kısıktı ve yutkunmakta zorlanıyordum ama yolu kaplayan uzun otların arasından kabarık bir kuyruk görene kadar ses çıkarmaya devam ettim.

Kızıl kürkü hafif esintide dalgalanıyor, küçük ciyaklaması devam ederken en şirin ayaklarıyla bana doğru hücum ediyordu.

Bacağıma kafa atarken poposunu kaldırdı. Tüylerini düzelttim ve duyarlı miyavlaması sabah havasını deldi. Onu kucağıma aldım ve etrafta tüylü bir kardeş ya da anne kedi olup olmadığını araştırdım. Hiçbir şey yoktu. . canlı hiçbir şey yoktu. İleride bir kemik ve tüy yığını vardı ve arabaların yok etmediğini aç kuşlar yok etmişti.

Bu yavru kedi
yalnızdı. Birine
ihtiyacı vardı.

Küçük adam kollarıma sokuldu ve rahatladı, tüyleri döküldü ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir grubun logosuna yapıştı.

"Cehennem. . .?" Jolie'nin uykuyla karışık melodik sesi arabadan seslendi.

Benim adım değildi ama yine de cevap verdim. Koltuğa yığıldım ve dik konuma getirdim. Jolie'ninki de aynıydı. Bana doğru baktı, papatya tokalı iri saçları o kadar güzeldi ki.

"Woodrow?"

Bende bir çeşit değişiklik gördü.

Gözlerimi iki kez kırpıştırarak ben olduğumu teyit ettim. Parmaklarım yavru kedinin tüylerini okşarken o da narin pençelerini kot pantolonumda bile di.

"Yeni arkadaş mı?"

İki göz kırpması daha.

"Başka var mı?"

Bir gözü diğerlerinden çok daha yavaş kırpışıyor. "O yalnız." Hırıldadım, parmaklarım boğazımdaki kitleyi ayarlayarak kelimelerin geçmesini sağladı.

Nefes almakta zorlanırken hırıltılı bir şekilde
solumaya devam ettim. "İyi misin?"

Ona cevap veremedim. Sevdiğim kadına yalan söyleyerek günah işlemek istemedim.

Ve gerçeği kabul etmek istemedim.

İsa beni ikisi için de yargılar mıydı? Gözlerim dikiz aynasının etrafına sardığım opal tespih tanelerinden sarkan ona takıldı. "*Yargılayacak mısın?*"

"Zor bir gün müydü?" diye sordu, Tanrı'nın oğluyla yaptığım sessiz sohbeti bölerek. "Dün cehennem çok hastaydı. Belki de yediğin dondurma yüzündendir."

Yine konuşamıyordum, her nefes alışım da hırıltı devam ediyordu.

"Dün pek bir şey yemedi; aç mısın?"

Jolie'nin midesi gurulduyor, dün geceki ziyafete rağmen aç *olduğunu* söylüyordu.

Bütün gün burada, yolun kenarında oturamayacağımı fark edince derin bir nefes aldım.

Sessiz ricamı kabul edeceğini umarak vücudumu Jolie'ye doğru çevirdim, böylece ben de onu karnının guruldamaya başladığı kahvaltıya götürebilecektim.

Arkasına yaslandı ve muhtemelen nefret edeceğini anlamadan önce onun için aldığım çiçekli elbiseyi düzleştirerek kucağına sundu. Neyse ki elbiseyi giymek zorunda kaldığında orada değildim de yüzündeki acı dolu ifadeyi görmekten kurtuldum.

Ve neyse ki, yavru kediye hoş bir gülümsemeyle bakarken o bakış şimdi orada değildi.

Küçük arkadaşımı onun kucağına yerleştirdim ve küçük bir topun içinde rahatlık bulmadan önce üç kez döndü.

Jolie hiçbir zaman büyük bir hayvan insanı olmadı. Onlar benim için katlandığı bir şeydi çünkü ben onları çok seviyordum. Ve eli yavru kedinin tüylerini düzeltmek için uzandığında, bunu beni mutlu etmek için yaptığını biliyordum.

Tıpkı onu memnun etmek için zorla kahvaltılık bir şeyler içirdiğim gibi. Onu karanlıkta tutmak için, yanılsamanın gölgeleri neden yemek istemediğim gerçeğini gizleyecekti.

Araba yolculuğunun ve yolculuğun getirdiği ek rahatsızlığın bir an önce bitmesini isteyerek motoru çalıştırdım.

Radyo canlandı ve çalan şarkıyı kesmeye çalışan parazitin arasından bangır bangır bağırdı; yüksek sesliydi, ben de sesini kısıtım.

Yola geri döndüğümde melodi devam ediyordu. Jolie, Sally adında bir kadın hakkında bir şarkı mırıldanmaya başladı. Duygulu sesi, İngiltere'de Manchester adında bir yerden gelen bir grubun tınlarına karıştı. . . I

Bir an için oranın nasıl bir yer olduğunu merak etti. Orada yeniden başlamanın nasıl bir şey olacağını. . her zaman istediğimiz geleceğe yeni bir yerde sahip olmak, eğer burada, kendi topraklarımda onun için inşa ettiğim geleceğin kıymetini bilmezse.

Bölüm 22

Jolie on sekiz yaşında

V ille henüz haftalık ziyaretini yapmamıştı. Ben de İsa'yı kullanarak kafesin zeminine doğru gün sayısı olduğunu düşündüğüm bir çizik atmıştım.

Haç. Rab ve Kurtarıcı -bu odadaki tek dekorasyon- geldiğim gün kafesimin toprağına düşmüştü ve dehşet içindeki halimle kendimi bunu beni rahatlatmak için yaptığına inandırmıştım çünkü başka hiçbir şey bunu yapamazdı.

Ville ile de işler böyle gidiyordu. Son üç aydır onu haftada bir kez görüyordum ve o gün, eğer hak ediyorsam beni besliyordu. Bana ne tür bir et getireceğini düşünmek istemiyordum. Düşünemezdim de. Aklım hep beni neye maruz bırakacağındaydı.

Henüz bana tecavüz etmemişti. . . ama bunun olacağını biliyordum. Ağız dolusu yemek istediğimde birden fazla kez aletini emmek zorunda kalmıştım.

"Karın ne düşünürdü?" cümlesini kullanırdım, eğer her yaptığında onun yanında oturup izlemeseydi.

Onu yeterince memnun edersem, arkamda bir köpek gibi kucaklamam için büyük bir kap su bırakırdı ve ben de bırakırdım, çünkü yedi gün yetecek kadar suyu en iyi yolu buydu - zor yoldan öğrendiğim bir şeydi bu.

Kuru dudaklarımı yalayarak kâseye ve kalan üç tur suya baktım. Yaşadığım çevrenin görünüşümü etkilediğini, hatta mahvettiğini inkâr etmek mümkün değildi. Saçlarım artık dalgalanmıyordu; dudaklarım güzel ve dolgun değildi, kuru ve çatlaktı. Yeni dar omuzlarım, tükenen bacak kaslarım ve sadece açlığın bana verebileceği göbekte vücudum farklı görünüyordu. Cildim de berbattı, kistik akne olduğunu düşündüğüm sivilceler çıkıyordu.

Çok teşekkürler, stres.

Tüm bu yeni özelliklerim ve yanaklarımı yakan sürekli gözyaşlarımla kesinlikle berbat görünüyordum ama umurumda bile değildi. Önemseydiğim tek şey çoktan gitmişti. Sevdığım çocuğun son nefesiyle benden alınmıştı.

Buradan ayrılmak, Woodrow ve ailemle yeniden bir araya gelmek istiyordum. Woodrow'un beni ve bu dünyayı terk ettiğine, bensiz daha iyi bir yere gittiğine inanıyordum. . ve şiş gözlerim ve gözyaşı lekeli yanaklarım bununla ne kadar iyi başa çıktığımın kanıtıydı.

Kalbim kırılmıştı. Tamamen kırılmıştı.

Ve bu şimdiye kadar yaşadığım en acı verici şeydi; aramızda yaşanan her şeye rağmen hayatımı birlikte geçirmek istediğim, birlikte bir gelecek hayal ettiğim birini bulmak, ancak bunun parçalanması hayatımın en acı verici deneyimiydi. Ve bu acıyla yaşamak zorundaydım, çünkü görünüşe göre kalp kırıklığı çabuk öldüren bir şey değildi.

Onu düşünemiyordum.

Onu asla düşünemezdim. Bu beni işe yaramaz yapıyordu. Savunmasız bir uzuv ve gözyaşı karmaşası.

Boğazım biraz rahatladığında tekrar çığlık attım, Ville ve Wynter'a güneşin altındaki tüm korkunç isimleri söyledim. Onlara canavar diyordum ama şu anda sürekli çalan bangır bangır müzik yüzünden beni dinlediklerinden şüpheliydim.

Bir gün daha bekledim, Wynter'ın titreşimi ve en sevdiğim şarkının deformasyonu tekrar patladığında neredeyse hiç uyumamıştım.

Beni rahatlatan her şeyi almışlardı. Ville'i ve mutfağında saldırıya uğradığımda saçlarımla oynamasını. Wynter'ı ve ilk geldiğimde babamın öldürölmesiyle ilgili kabuslardan korkarak uyumak için kendi kendime söylediğim şarkıları. Uğruna tek damla gözyaşı dökmedikleri oğulları.

İkisinden de çok nefret ediyordum. Hem de çok.

Su kabımı kavradım -son su damlaları da çoktan gitmişti- ve içimdeki öfkenin her zerresinin derimin altında ürediğini hissederek onu kafesimin kenarına fırlattım.

İnce porselen, silah olarak kullanabileceğim parçalara ayrıldı.

Dünyadaki tek yoldaşım olan İsa'ya baktım ve en büyük parçayı ayağımla gizlemeden önce ona teşekkür ettim.

Çılgılığım susuz kalmış boğazımı tırmaladı ve canımı acıttı.

Ama bu beni tekrar çılgılık atmaktan alıkoymadı. Ve tekrar. Ve yine.

Wynter'ın çılgınlıkları benimkilerle kıyasıya bir savaşa tutuştu ve o kazandı. Küstah tonu acımı bastırdı, sesimin onun melodisinde kaybolmasını sağladı, sanki ben isteksiz bir vokalistmişim gibi.

Kendimi tamamen yenilmiş hissederek yan duvara yaslandım.

Cennete giden merdivenler aydınlandı ve aklımı kaçırdığımdan emin oldum. Çünkü bu evin -posta kutusunun üzerindeki Cennet Malikânesi ismine rağmen- cennetle hiçbir ilgisi yoktu.

Loş mutfaktan gelen ışık basamakları aydınlatıyordu. Ağır çizmelerin her bir basamağı, yol vermek üzereymiş gibi gıcırdatıyordu.

Burada uzun süredir asılı duran ampul artık çalışmıyordu, ben buraya bırakıldıktan sadece üç gün sonra patlamıştı ama kimse onu değiştirme zahmetine girmemişti. Ya da pisliği temizlemeye. Ville'in ayakları, yaklaştıkça bir zamanlar ampulün camı olan tozu çığırdatıyordu.

Ayaklarımı vücuduma yaklaştırdım ve parça yere sürtündü. Kara tahtaya çakılmış çiviler gibi çıkan ses kulaklarımı rahatsız etti. Ama içinde bulunduğum durum beni harekete geçirdi. . .

Ta ki ben duyana kadar.

Bir çocuk sesinin heyecanlı tınısı kasveti ve kalbimi delip geçti. Başka bir çift ayağın aşağı atladığını görmek için tam zamanında döndüm.

son üç adım.

"Ah! Bu acıttı!" diye ilan etti küçük ses.

"Woody. . . .?" Parmaklarım kablolu kutuyu çekiştirirken ona iyice bakmaya çalıştım.

Woodrow'un boyunu gizleyen gölgeler sayesinde, bana heyecanla seslenirken yüzündeki ifadeyi göremedim. Ama parmaklarının göğsüne uzandığını ve kurşunun isabet ettiği yeri ovuşturduğunu gördüm. Neyse ki, hayati organlardan ziyade omzuna daha yakın görünüyordu ve bir şekilde iyileşmiş olmalıydı, ancak basamaklardan atlamanın titreşimi hala onu incitiyordu.

"Woody. . . ." Tekrar söyledim, sesim nazık ve ikna ediciydi. Onu görmem gerekiyordu. Onu hissetmeye. Gerçekten burada olduğunu bilmem gerekiyordu. . diğer pek çok kez yaptığım gibi onun varlığını hayal etmediğimi.

Parmakları parmaklıkların arasından benimkilere dokundu, beni görmek için eğilirken gözleri benimkilerle buluştu.

Bana dünyadaki tüm masumiyetiyle baktığı anda her şeyi unuttum. Ondan ve iyi olduğunu bilmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hayatta olduğunu bilmek. Burada asla iyi olamazdı, tıbbi ihtiyaçları ihmal edilmişti.

"Neden bir kafesin içindesin?" Onun sözleri kasvetli çevremi bana geri getirdi ve çıplak olduğumu ve genç alter'e maruz kaldığımı hatırladım.

Çırılçıplaktım ve tenimi kalıcı olarak işgal eden tüylerim diken diken olmuş bir halde mutsuzca yaşıyordum. Dizlerimi yukarı kaldırdım, ayaklarımı arasına yerleştirdim, böylece önümdeki çocuk -yaşından daha genç-görmemesi gereken hiçbir şeyi göremedi. Bakışlarını başka yere yöneltmekle iyi yaptı, güzel gümüş gözleri karanlıkta parılıyordu.

"Yaramazlık yaptığı için kafeste." Ville yanında getirdiği katlanır masanın üzerine bir fener koydu ve başka şeylerle de uğraşmaya başladı.

"Ve hala yaramazlık yapıyor. Kasesini kırıyor. Tsk. Tsk." Ville bize döndü ve merdivenlere yöneldi, Woody'nin başını okşadı ve yolda ondan bir iyilik istedi. "Hemen döneceğim. Benim için ona göz kulak olur musun şampiyon?"

Ne oluyor lan? Kendi kendime düşündüm. Ville, Woody'den de en az Cehennem'den nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Ve Woodrow, onlar yüzünden, onun için bir hayal kırıklığıydı. Günlükleri bana her şeyi anlatmıştı.

Neden yeni yaklaşım?

Ville bodrum kapısını aralık bıraktı ve mutfığa her ne için gittiyse onu ararken sessiz değildi. Çıkardığı gürültü Wynter'ın solo konserine son verdi ve göremesem de, onu böldüğü için sinirlenerek mutfaktan çıktığını biliyordum.

"Gittiğini sanmıştım. Seni özledim."

"Hayır, tatlım." Onu korkutup kaçırmak istemediğim için sakın kalmaya çalıştım. "Woodrow sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Uzun zamandır günlüğüne yazmamıştı. . . ve Hell nerede olduğunu bilmiyordu. Bizi terk ettiğini sandı. Sana çok kızgın." Woody konuşurken dinledim, Hell'le olan tüm ilerlememin silindiğini bilerek ağır bir nefes aldım. "Sana bir sürü kötü isim taktı. Seni bir daha görürsek sana iyi davranması için ona mektup yazdım. Henüz gördüğünü sanmıyorum."

Sözlerini anladım. . . Woodrow ortalıkta yoktu. Kaçmak için zihnine girmişti çünkü benim kaçtığımı düşünüyordu. Ya öyle, ya da Hell ve Woody onu oraya zorladılar çünkü onsuz gittiğime inanıyorlardı. Ve onlar

İyileşmesi için ona ihtiyacı vardı. Artık yanında olmazsam ilgisini kaybedeceği bir şey.

Ville'in yeni yaklaşımının nedeni buydu. Woody'yi buraya, bana getirdi, Woodrow'u çekip çıkaracağını düşündü ama o kadar kaybolmuştu ki sesimi yüzeye kadar takip edemedi.

"Woodrow?"

"O burada değil. Beni gördüğüne sevinmedin mi?" Ortak yüzlerindeki acı kalbimin son parçasını da kırdı.

"Öyleyim." Gülümsedim. "Ama Woodrow'u ben özledim. Onu son gördüğümde gerçekten kötü bir gün geçirmişti. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Biliyorum. Tavşanı öldü. Cehennem buna çok kızdı; Woodrow'un Bonny'yi ne kadar sevdiğini biliyordu. Babamı öldürmeye çalıştı. . birden fazla kez."

Yazık ki yapmadı, neredeyse yüksek sesle mırıldanacaktım.

Ville sinsice odaya geri döndü, ayakları aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Elinde yiyecek ya da her zaman getirdiği su sürahesi yoktu.

"Bugün hiçbir şey almayacaksın. İçine koyacak bir şeyim yok." Kafesimin asma kilidini açarken kırık kâseme baktı.

Olabildiğince geriye çekildim, dokunuşum Woody'ninkinden koptu. Kendimi arka duvara çarptım. Pas derime battı ve ürperdim.

"Dikkatli ol. Kendine zarar verebilirsin." Woody'ye baktım, parmakları hâlâ kafesi tutuyordu, geride kalan büyük parçam hâlâ önündeydi.

"Dışarı gel, Jolie. Banyo vakti geldi."

Başımı salladım. Banyo yapmak istemiyordum. Ville'den değil. Banyo zamanından ve onun kirli ellerinin dolaştığı yerlerden nefret ederdim. Anlaşılan en kirli yerim içimmiş, çünkü temizliğe hep orayı odaklıyormuş.

"Çıkarın onu."

"Ama o çıplak."

"Sana bir daha sormayacağım, oğlum. Sana söyleneni yap. En sevdiğim çocuğum olmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Woody bir an için düşündü, ta ki Ville'in öfkesi düşünce çizgisine çarpana kadar.

"Bunu gerçekten düşünüyor musun?" Ville'in yüzündeki nezaket maskesi bir an için düştü. "Bunu baban için yap. Sorun değil. O senin arkadaşın; aldırılmaz."

Woody gözlerini iki kez kırıştırdı; omurgasına tırmanan endişe yüzüne kazınmıştı. Ville'in isteğini yerine getirdi.

Kapının yanında oturuyordu, eli hafta boyunca işimi yapmamın söylendiği gazete yığınının üzerinden içeri uzanıyordu. Sanki gerçekten lanet bir köpekmişim gibi, vakarımla gömdüğüm yere.

Woody'nin burnu dünkü dışkının kokusuyla seğirdi ve utanç beni öldürmeden önce elini tuttum, küçük tahta arkadaşım İsa'ya son bir kez Ville'in Woody buradayken bana yumuşak davranması için dua ettim.

"Lütfen beni bırakma," diye yalvardım ona, parmaklarını tutarak. Nazikçe sıktı ama korkumdan dolayı kafası karışmış görünüyordu.

"Tamam o zaman, oğlum."

Ville katlanır masanın üzerinde duran, içi buharsız bir sıvıyla dolu plastik kovayı işaret etti.

"Bunları giy; pislik içinde yatıyor." Ville, Woody'ye özel görünümlü bir çift eldiven uzattı; asla dokunmaması gereken şeyleri yıkarken hiç giymediği bir şeydi . Woody ellerimi bıraktı ve eldivenleri bileklerine kadar çekti.

"Suyu doldur ve yüzüyle başla. Günahlarını yıka."

Ville etrafımızda dolaştı ve kafesindeki pisliği temizleyip bir çöp torbasına doldurmaya başladığında dizlerimin titremesi hafıfledi. Merdivenlere baktım ama içten içe bu zayıf bacaklarla asla çıkamayacağımı ve denediğim için cezalandırılacağımı biliyordum. Bu yüzden yapmadım.

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım, Woody'nin önünde durdum, vücudumun olabildiğince büyük bir kısmını kollarımın arkasına saklayarak beni soğuk suyla yıkamasını bekledim.

Yüzüme sıçrattı ve bir an için hiçbir şey hissetmedim. Bir saniye sonra, her yerimde acı patlak verdi. Derimin kabardığını, yandığını, öldüğünü hissettim.

Ellerim vücudumu terk etti, yanık onları yüzüme doğru çekti ama hasarı inceleme cesareti içimde yoktu.

Durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum ve bunu yapmayacağımdan da emin değildim. Sol gözüm parladı ve Woody gözümün önünde .

Sadece benim görebildiğim sisi dağıtmak için birkaç kez göz kırptım, her biri yüz kaslarım için acı verici hareketlerdi.

Yaptıklarının yansımalarından korkan Woody'nin eldivenli elleri bana uzandı ve Ville tarafından yönetilen bir asit saldırısı olduğunu tahmin ettiğim şeyle oluşan ülserleri ovuşturdu. Dokunuşu daha fazla acı verdi, yanma beni sakat bıraktı.

Woody'nin eldivenlerinden süzülen minik damlacıklar sol göğsüme düştü. Küçük lekeler kabardı ve kulakları sağır eden bir çığlık atarak yere yığıldım. Ölmek istiyordum ve her an ölecekmişim gibi hissediyordum.

Yere yığıldım, akıl sağlığımdan parçalar kopuyordu. Zihnimin uzaklara sürüklenmesine ihtiyacım vardı ama çektiğim acılar beni buraya ve şimdiye, acı içinde yattığım bu soğuk bodruma hapsetti.

Woody'nin bana üzgün olduğunu söylediğini duydum. Özrünün mekânda yankılandığını ve tekrar tekrar tekrarladığını duydum.

Ve sonra, onu engelledim. Dünyayı engelledim. Yere çömelip yüzümü ve üzerimdeki yeni yara izlerini sakladım. Ağlamamaya çalıştım çünkü gözyaşlarım sadece yaramı kızdırıyordu. Ama başaramadım.

Ville bana doğru tepinirken bile olabildiğince sessiz kaldım ama yanma devam etti, nefes aldığım her saniye bana meydan okudu. . . şimdi o da acıyordu.

Nefes almak bile canımı
yakıyordu. Ben de sessizce
durması için yalvardım.

Bitmesi için dua ettim, acının sona ermesi için.

İsa kafesten beni dinliyordu. Yan yatmış, çarmıhla desteklenirken bakışları benim üzerimdeydi. Benim bakışlarım hâlâ yerdeydi, gözyaşlarım orada birikiyordu. Benim durumumla ilgili cehaletini görmediğim için minnettardım. Çünkü ölüm merhameti bahşedilmemişti. Bunun yerine, deri hücrelerim hayatta kalmak için savaşıırken bana bir acı patlaması daha hediye edildi. Ve bu, içimin derinliklerinden bir çığlık daha çıkardı.

Woody

Bunu yapmak istememiştim. İsteyerek yapmadım. İsteyerek yapmadım. İsteyerek yapmadım. Onu incitmek istememiştim. Bu düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor, kulaklarımda hangisinin daha yüksek sesle çınlayacağı konusunda kalbimin çarpıntısıyla savaşıyordu.

Dünyanın en komik şeyini görmüş gibi gülen babama duyularım pek aldırış etmedi.

Jolie'ye odaklanmışım. Yüzü gözlerimin önünde erimişti ve bu beni dehşete düşürmüştü. Gözlerimi açtığımda farklı bir görüntü görmeyi umarak tekrar tekrar kırdım.

Eğildim, artık kalp atışlarımı ya da düşüncelerimi duymuyordum ve ona tekrar dokunmaya, saçlarını tenine yapışmaktan kurtarmaya çalıştım. Saç telleri de dağılmıştı. Elini tuttum ve bir başka iniltiyle geri çekildi. Doğrulup bana yüzüne ne kadar zarar verdiğimi gösterdi; güzel yüz hatlarını bozan çıkıntılar ve şişlikler vardı.

Yanımdaki yumrukları sıkılaştı ve beni hazırlıksız yakalayarak ayağı kalkıp göğsüme bir yumruk indirdi, beni o kadar sert itti ki yere düşüp kığımın üstüne kapaklandım.

Arkamdan gelen babamın üzerine . "Baba, ben-"

Bir elini omzuma koyarak sözümü kesti ve beni teselli eden nazik bir okşayışta bulundu. Dudaklarının kıvrımı bana kızgın olmadığını gösteriyordu. Bir süredir kızgın değildi. Sevgi dolu, şefkatli. . . iyi bir babaydı.

Yüzündeki ifadeden benden memnun, Jolie'den ise hoşnutsuz olduğu anlaşılıyordu. Diğer elini kaldırdı ve Jolie'nin yüzünün yan tarafına onu yere düşürecek bir güçle vurdu. Kafası çatırdayarak betona çarptı. Kirli bodrumun tozu hasarlı cildine yapıştı.

Öne doğru süründüm ve ona doğru uzandım ama ellerini kaldırdı, dudaklarından duyulmayan yalvarışlar dökülürken parmakları titriyordu. Sadece "Bana dokunma" ve ardından "eldiven" gibi başka bir şey duydum.

Parmaklarım onları hızla çekip çıkardı ama panik halimde istediğim kadar hızlı değildi. Onları yere bıraktım ve yaklaştım. Bu sefer geri çekilmedi; bana doğru uzandı ve parmak uçlarımız birbirine değdiğinde. . .

Babamın botu yarasına tekme attı ve benden uzağa düştü. Yeni bir yaradan kan fişkirdi ve zaten mevcut olan yaralarından dışarı sızdı.

Ayağa kalktım, şok olmuş ve korkmuştum.

Ayaklarımın dibinde bir top haline geldi. Titreyen parmakları pantolonumun paçalarını ovuştururken titreşimler yayıyordu. Bedenim titremenin gölgesinde kaldı ve titrememi engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Woodrow. ." diye fısıldadı, kafasını vurduğu için hâlâ sersemlemişti. Beni kalkan olarak kullanmak için etrafımda dolaştı.

"O burada değil," diye kekeledim.

"Zavallı çocuğun kafasını karıştırıyorsun," dedi babam ona ulaşmak için etrafımdan dolanarak. Korku içinde bacaklarımın etrafında dönerek saklanmaya çalıştı. Ama babam hızlıydı ve artık kilo verdiği için iri elleri onun bacağını ve kolunu kolayca kavradı. Duvara çarpmasına izin vermeden önce onu bir, iki kez savururken zorlukla kıpırdandı.

Yere düştüğünde başka bir şey daha çatırdadı. Ağzından bir çığlık daha çıktı ve elleri -hâlâ titriyordu- dizini ve orada beliren ani şişliği örtmeye çalıştı.

Birbirimize bakarken onun gözleri de benimkiler gibi ıslaktı. Onun dudakları titriyordu, benimkiler titriyordu, ikimiz de sessizce o çocuğa seslenmeye çalışıyorduk.

yüzeye çıkması gerekiyordu. Ağzımın nasıl hareket ettiğini gördü; ona yardım istediğimi biliyordu. Yapamayacağımı da biliyordu. . ve babamın bir sonraki darbesinden kendini korumak için bacağını büküp daha güvenli bir pozisyona geçemeyeceğini de biliyordu.

Jolie

Ville tepemde belirdi, gölgesi tek başına bana ağırlık veriyordu. Bacağım taş zemine yapışmış, soğuktu, dizim kesinlikle kırılmıştı. Beynim kafatasımın içinde şişiyormuş gibi hissediyordum. Her düşen gözyaşıyla yüzüm daha çok yanıyordu. Derimin her santimi daha sıkı hissediyordu. Göğsümdeki lekeler her nefes alışımında geriliyordu. Titriyor ve vücudumun şoka girmesini önlemek için mücadele ediyordum.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden beni öldürmüyorsun?" Bir darbeden daha kurtuldum.

"Bir çocuğa el kaldırmamalısın."

Yaralarım kadar sözleri de beni sarstı. Onları anında acı vermeyen bir silah olarak kullanıyordu. Woody'yi yatıştırıyor, onun için kızgınlıktan başka bir şey hissettiğine inanmasını sağlıyordu.

Bunu anladım.

Ville'in solucan olduğunu, kıvranıp kıpırdanarak Woody'nin kafasının derinliklerine inerken gördüm.

"Senin aklına girmeye çalışıyor. O bir şeytan ve yalancı," dedim Woody'ye. Fısıltıdan daha fazlasını söylemek zordu ama eğer bunlar söyleyeceğim son sözlerse, bunları duymasına ihtiyacım vardı. "Baban sadece seni kabul ediyormuş gibi yapıyor."

Woody gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı ve gözyaşlarını dışarı itti.

O anda Woody'nin kalbini kırdığım için kendimi kötü hissetmedim. Ama o an çabuk geçti. Yüzündeki ifadenin peşimi bırakmayacağını biliyordum.

Acısını hissettim. Güçlüydü, çünkü içten içe Ville'in gerçek bir şefkat göstermediğinden korkuyordu. Ama aklı, Ville'in onu sevmesi için çok genç bir yaşta sıkışıp kalmıştı.

bunun bir taktik olduğunu fark etti. Diğerleri başarısız olduğu için yeni bir kontrol yöntemi.

Ville bir dahi istiyordu.

Onun gitmesini istedim. İkisinin de gitmesini istedim.

Korku gösterirsem Ville'in gelişeceğini biliyordum. . . .ve korktuğumu gösterdiğimde, Woody bunu hissetti. Tüm duygularımı yüzünde görebiliyordum. Dayanılmaz bir korku onu saklanmaya iterdi. . . onun yerine başka biri geçecekti - zaten bana kızgın biri.

Ve bunun olmasına izin veremezdim.

Uçurumun kenarına bu kadar yakın durduğunuzda, size atlama hissi verenlerden kaçınmak önemlidir. . ya da sizi pişmanlık duymadan itenlerden.

Başıma bir darbe daha yağdı ve her biri dikiş iğneleri tarafından bıçaklanıyormuşum gibi hissetmeden dağılan saç tellerimi çukurlaşmış derimden çekmek zordu.

"Lütfen, dur. Baba, lütfen dur." Woody'nin sesi Ville'in bana tekrar vurmasını engelledi. İlgileniyormuş gibi yaptığı oğluna dönerken çirkin yüzüne sahte bir gülümseme yerleşmişti. "Ona zarar vermeni istemiyorum."

"Özür dilerim," diye yalan söyledi Ville. ", kalkmasına yardım et. Yanıklarını yıkamak için birkaç bez getireyim." Merdivenlere doğru çekilirken yüzündeki sahte gülümseme geri gelmişti.

Woody bana doğru ilerledi, nazik parmaklarıyla saçlarımı yüzümden çekti. Parmaklarım bileğine dolandı ve saç tellerini geri çekerken hızını kontrol etti.

"Yavaş. . . ." Cılız bir fısıltıyla cesaretlendirdim.

"Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştım. Seni incitmek istemedim. Woodrow bana çok kızacak."

Woody'nin kafası karışmıştı, aynı ruhu paylaştığı çocuğun nefretinden korkuyordu. Onu yatıştırma ihtiyacı hissettim, kendi acımı dindiremezken onun acısını dindirdim.

"Babana kızacak. Bu senin suçun değil. Onun suçu." Dudaklarımı çok fazla hareket ettiremiyordum ama kelimeler çıkıyordu. "O beni incitti, Woody. Beni incitmeye devam edecek. Woodrow'u görmem gerek. Lütfen tüm bunları günlüğüne yaz ki uyandığında bulabilsin."

İki kez göz kırptı, bu onların ortak *evet* işaretiydi. "Babam son zamanlarda bana iyi davranıyor-"

"Hepsi yalan. Ona güvenemezsin."

"Ama sana güvenebilirim, değil mi?"

Başımı salladım, acım tekrar artarken parmaklarım onunkilere sıkıca yapıştı. "O gidene kadar benimle kalır mısın?"

Bir çocuktan bunu istemek yanlıştı. Kalıp izlemek ve umarım babasının yapabileceği kötü muameleyi engellemek. Ama birine ihtiyacım vardı.

Ve en çok ihtiyacım olan kişiye benziyordu.

Ville geri dönmüş, önüme yeni bir kova bırakmıştı. İçindekilerin suya benzeyip benzemediğini görmek için içine bakmaya korkarak kırmızı rengine baktım. *Farkı anlayabilir miydim ki? Geçen sefer fark etmemiştim.*

Ville mutfaktan aldığı ve bu sabah kim bilir neyi silmiş olan bir bezi yere bıraktı. Beyaz kareli kumaşın çoğunu turuncu bir leke kaplamıştı.

Bez Ville'in eldivensiz ellerinde yüzüme doğru ilerlerken gözlerimi kapattım; tek rahatlamam buydu.

Ilık su yumuşak ve sabunlu bir şeyle doluydu ve yaralanmalar için mükemmel bir sıcaklığa sahipti, ancak yine de cildime nüfuz ederken canımı yaktı.

Ville'in beni yıkamasına izin verdim. Arka duvara karşı hareketsiz oturdum, beton soğuktu ve omurgamla aynı hizadaydı.

Vücudumu gizleme zahmetine girmedim ve Woody'nin gözleri sonunda yüzümden açlıkla çıkıntı yapan karnıma odaklandı.

"Tanrı onun karnına bir bebek mi koydu?"

Woody'nin sözleri beni zorladı, kendime paçavranın ötesinden bakmaya çalıştım. Ona karnımın sebebinin bir bebek olmadığını söylemek istedim. Tanrı'nın bu kadar acımasız olmayacağını biliyordum. . ve buraya gelmeden önce ruhumu mahveden adet dönemlerimi kontrol altına almak için iğne yaptırdığım için şanslıydım. Ville sadece ağzımı pis aletiyle kirletmişti. Vajinam onun pis elleri için ayrılmıştı. Cehennem bana iki kez tecavüz etmişti, ama bunun iğnem tarafından örtbas edileceğini hissediyordum. . .

Ama Ville gülerek, "Hayır oğlum," dediğinde her şey değişti. Sen yaptın."

C\Bölüm 2î

Jolie on sekiz yaşında

T Kafesin zemini sert ve soğuktu, uyurken bedenim kaskatı kesilmişti. Kapısı açık ve kilitsiz bırakılmıştı -ille artık beni bir tehdit olarak görmüyordu

Üst katta yaşadığı huzurlu hayata. Beni hafife aldığını söyleyebilirdim ama mücadelemi gerçekten kaybetmiştim.

Kafeste kaldım çünkü orada kendimi daha güvende hissediyordum.

Woody ve berbat babasını görmeyeli bir hafta olmuştu. Woodrow kesinlikle ebedi bir uykundaydı, bedeni artık kalıcı olarak bir başkasına aitti. Şimdiye kadar benim için gelmemiş olmasının başka bir nedeni olamazdı.

Sabah olmuştu. En sevdiğim şarkılardan birini daha vahşice katlederken Wynter'ın döşeme tahtalarından sızan sesi sayesinde biliyordum.

Rahatlamak için hiçbir şeyim kalmamıştı. Uyumak için şarkı ve zamanımın yüzde doksanını alan gündüz düşleri bana zevkten çok acı veriyordu, çünkü bir noktada her zaman ağır bir depresyon halinde uyanıyordum.

Uykuya dalmak en uzun zamanımı almıştı; neredeyse hiç uyumamıştım. Ve uyku, zaman geçirmek için yapmaya çalıştığım tek şeydi -kabuslarım, gerçekliğimden daha hoşgörülüydü.

Ölüm her gün biraz daha yaklaşıyordu ve ben o günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Bodrumun kapısı açılıp çarparak kapandı ve İsa yeniden asıldığı duvardan düştü. Tahta haç kafamdan sekti ve yüzümün önüne düştü. açıldı ve ona odaklanırken, elim bana verdiği acıya uzandı.

Beni korumak için geri döndü.

Yerden İsa'ya sarıldım, doğrulmaya çalışırken onu göğsüme çektim ve beni cennete götürmezse bundan sonra olacaklarla mücadele etme gücü için ona yalvardım.

Topukları basamakları tıkırdata tıkırdata iniyordu, adımlarında hafif bir aksaklık hâlâ mevcuttu.

Bana sabitlenmiş soğuk bakışlarını görmek için başımı kaldırmadım. Ville beni konuşamayacak hale gelene kadar döverken ve morartırken bana yardım etmesi için ona yalvardığım diğer ziyaretlerimde bunu yeterince görmüştüm. . beni susturmak için ağzımı sikerken ve o da bundan zevk alırken.

Buraya ilk kapatıldığımda çığlık atmamı ve ağlamamı onaylamadılar, beni duymaktan çabuk sıkıldılar. Görünüşe göre Nessie'yi korkutuyordum. Sessiz olmayı zor yoldan öğrenmiştim ama uslu olduğumda bile cezalar devam ediyordu.

"Merhaba yok mu? Terbiyen nerede senin?"

Gözlerimi İsa'dan ayırmadım, sorgulayan bakışlarım beni neden hâlâ kurtarmadığını merak ediyordu.

Wynter'ın vücudu benim hizama kadar eğildi, dizleri hareketle birlikte tıkırdadı. Bir an için ona baktım, nefretimi belli ediyordum.

"Ah, bakışlar öldürebilseydi." Güldü, sesi tanıdığım tüm kötü kızlar gibiydi. Sadece daha kötüsü. "Tanrım, ne kadar güzel görünüyorsun." Tekrar güldü, bir homurtu kıkırdamasının önüne geçti.

Gülüştünden nefret ediyordum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

"Sana yardım edemez," dedi elimdeki figürü incelerken. "Bana da hiç yardım etmedi."

"Ağla bana nehir." Bir şakaya engel olamadım.

Wynter bana baktı, aylar önce tanıştığım kadına hiç benzemiyordu. Onunla tanıştığım günden beri görünüşü de değişmişti, tavırları da.

Adını aldığı mevsim kadar soğuktu, kırmızı dudaklarının üzerinde sürekli oturan ve sürekli köpek boku kokluyormuş gibi görünmesine neden olan bir çatık kaş vardı ve saçlarına, bilmesem kurbanlarının kanı olduğunu söyleyeceğim kırmızı çizgiler koymuştu.

"Yapabilirim. Senden çok daha kötü şeyler yaşadım."

"Bu bir yarışma değil, Wynter. . ve eğer öyle olsaydı, kazanacağından bu kadar emin misin? Hayatının en kötü anlarından sonra bile yanında biri vardı. Bende o yok, değil mi? Oğluna ne yaptın?"

"yukarıda, Jolie, olmadığı biri gibi davranıyor." Gözlerimi onun alaycı bakışlarından kaçırdım.

"Yapma bunu. Tüm o çirkin yara izlerini görmek umurumda değil. Diğer tarafa bakmak biraz daha iyi. Gerçi sen hiçbir zaman güzellik kraliçesi olmadın." Sözlerini beni incitmek için kullandı, çünkü fiziksel olarak yeterince güçlü değildi. Ve zihnim onun kırabileceği kadar kırılmıştı.

"Her neyse, nerede kalmıştık? Woodrow. . . senin köşende olmasının tek nedeni canavarların orada pusuya yatmış olması. O bir tecavüzcü. Senin tecavüzcün."

"O Woodrow değildi."

"Patates, patates," dedi iki farklı telaffuzla. "Gerçekten bir fark var mı? İnandığınız şey bu mu? Tıbbi bir rahatsızlığı olduğuna mı? Ya sana bunun bir yalan olduğunu söylesem? Seni manipüle etmek için böyle söylediğini."

"Değil ve ikimiz de biliyoruz ki, bu evde manipülasyon gücüne sahip olan kişi kocanız. Belki de seni gerçekten yozlaştıran odur."

"Sakın buna cüret etme! O benim için bir tanrı. O beni kurtardı. Beni soğuk ve sert yapan şey hayattı. Kardeşim tarafından tecavüze uğramak. On altı yaşında onun ya da kim bilir kimin tarafından hamile . Belki de hepsi bu yüzdendi."

"Belki." Konuşmayı uzatmamayı tercih ettim.

"Belki. Belki de artık istenmeyen, sevilmeyen bir çocuk taşıdığın için tüm bunları anlıyorsundur."

Başımı salladım. Son bir haftadır bebek fikri hakkında çok düşünmüştüm. Ama Wynter yanılıyordu, çocuğum sevilmeyecek değildi. O zaten seviliyordu ve istemediğim tek şey onun bu kâbusun içine doğmasıydı.

En kolay şey yaşamdan önce ölüm olurdu ve benim için en mutlu şey de ölmek olurdu.

"Bebeği mi istiyorsun?"

Karnımda bir çarpıntı dans etti, elim Wynter'ın ikimizde yarattığı endişeyi yatıştırmak için hareket etti ve ona kozun kendisinde olduğunu gösterdi. Farklı bir yaklaşım seçtim, ona başka bir şekilde ulaştım.

"Wynter, böyle olmak zorunda değil. Bana yardım et. Sana da yardım edebiliriz. Senden benim için kocana sırt çevirmeni istemiyorum. Ama çocukların için. Torunun için."

"Karşılıklı tecavüzden doğan torunum."

Sözleri üzerine düşündüm. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, senin ve benim istenmeyen çocuğumun onu elde etmek için birbirinizi istismar ettiğiniz anlamına geliyor.

Woodrow reşit değil. Onunla seks yapmak ağır bir suçtur."

"Ben istemedim. . ." Kekeledim. "Bu bir suç değil. Burada rıza yaşı on altıdır." Haklı olduğuma inanıyordum ama kanıtım yoktu.

Wynter ise doğrulayacak ya da yalanlayacak bir şey söylemedi.

Karnım gurulduyor, hissettiğim açlığı sergiliyordu.

"Ah, açlık. Merak etme tatlım, bir süre daha yaşamana yetecek kadar kilo var üzerinde. Başlangıçta tumbul olman iyi bir şey. Bambino konusunda o kadar emin değilim. Bu bir lütuf olacak, göreceksin."

Onun acımasızlığına daha fazla cehaletle karşılık veremedi bodrum kapısı tekrar açıldı.

Bir zamanlar en sevdiğim şarkı olan müziğin sesi odanın içine düştü. Wynter'ın buradaki yankıya eşlik etmediğine şükrediyordum.

Pişen yemeğin kokusu yüzümü kapıya çevirdi, mutfağın ışığı kasvetin üzerine yağıyordu. Midem yine guruldadı, Wynter'ın yemeklerinin yavan tadını bile özlemiştim.

"Sana biraz ikram ederdim ama ikimiz de biliyoruz ki sen benim yemeklerimi hiç sevmedin. Ve bugünlerde seni beslediğimizde pek de minnettar olmuyorsun."

Yemeğine duyduğu hafif tiksintiyi fark ettiğini hiç fark etmemiştim. Ya da son birkaç aydır yerdeki soğuk lapamı yerken kendimi tutmaya çalıştığım tiksintiyi. Belli ki ben onun yarısı kadar bile oyuncu değilmişim, çünkü onun ne kadar berbat bir insan olduğunu hiç fark etmemiştim.

Ama burada bunu kanıtladı.

"Müziği seviyor musunuz? Sizin için çalışıyorum, en sevdiğiniz şarkıları nasıl duyacağınızı değiştiriyorum. Seni teslim eden çocuklar şarkı söylemeyi sevdiğini söylediler." Bir homurtu araya girene kadar güldü.

"Hollywood sana bayılır, Wynter. Sen tam bir aktrissin. Gerçekten iyi biri olduğunu düşünmüştüm. Önemseydiğini düşünmüştüm. Beni. Senin gibi acı çeken kadınları. Sen bir yalansın." Kendini yukarı iterken dizleri tekrar gıcırdamadan önce ona söylediğim son sözler bunlardı. Ayakkabıları gözümün önündeydi, onu götürüyordu.

Merdivenlerde durdu, gürültülü ayakları çıtalara basıyor ve dünyada en nefret ettiğim adamı bana yaklaştırıyordu.

"Muhtemelen doğru. Sarışın bombalara bayılırlar. Ben boşa harcanmış bir yeteneğim. Ama bizim yaptığımız işte çok daha fazla para var."

Başka bir söyleme şansım yoktu. Önemli değildi; söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Nefes almayı bıraktığımda bedenimin değerinin ne olacağını bilmek umurunda değildi. Belli ki, başka bir talihsiz ruhu satın almaya ve şeytanın alması için hazırlamaya yeterliydi.

"Takas etmeye ne dersiniz? Bir veledede karşılık başka bir velet." Ville güldü ve sorusu Wynter'ın dudaklarına daha hırçın bir kaş çattı, sanki Nessie fikri onu her şeyden çok tüketmiş gibiydi.

Birkaç dakika sonra, kapıyı kapatırken ışığı da yanında götürerek gitmişti.

Ville'in sigarasının ucundaki alev odadaki tek ışıktı ve yüzünü çok iğrenç görünen gölgeler içinde bırakıyordu. Gerçekten ona aitmiş gibi görünen türden.

"Karımın kusuruna bakmayın," dedi bana, konuşurken purosunu dudaklarına götürüp getiriyordu. "Eve gelen misafirlerden sıkılır."

Gözlerimi ondan kaçırdım. Sorularım vardı ama geçen hafta yediğim dayakların ve kötü muamelenin hatırası çok tazeydi ve acıları hala onun vermeyeceği cevaplar için baskı yapmamı gerektirecek kadar can yakıcıydı.

"Bana sor. Bugün daha sakinim."

Dudağım tiksintiyle yükseldi, dişlerimin üzerinde kıvrıldı ve benim gibi bu kafesten nefret eden bir köpeği taklit etti.

"Sorularınız olduğunu biliyorum." Parmaklıkların arasından sızan bir duman beni boğdu, tıpkı Ville'in ellerinin birçok kez yaptığı gibi. Boynumun sol tarafındaki yara ve su toplamış ağrı, başımı çevirdiğimde yalvardı. Tek kelime etmemem için yalvardı.

"Tamam, sana söyleyeceğim. Haklısın, ama o çocuk aklını kaçırmış. Asla anlamayacak. Onu önemsiyormuş gibi yaptığımı asla bilmeyecek." Bir nefes daha çekti, puro ağzında küçülüyordu. "Derinlerde bir yerde tek istediği

ve onu elde etmek için her şeyi yapar. Eğer *küçük* olan benim saçmalıklarına kanarsa, diğer ikisini de ikna edecek ve benim istediğim hale geldiğinde onu ilaçla tedavi edeceğim. Ama o zamana kadar doğru ve yanlış hakkında farklı fikirleri olacak."

"Neden?"

"Neden? Belli değil mi? Onu gördünüz. Yüzü kusursuz. Çok para getirebilir. Kızlar ayaklarına kapanırdı. Onları eve götürmesi için yalvarırlar. Alerion ortalıkta yokken her şeyi çalmam uzun sürmezdi. Bu imparatorluk, dünyanın en büyük kaçakçılık halkalarından biri, bizim olacaktı. Yeryüzündeki Cennet. . . oldukça iyi bir isim, sence de öyle değil mi?"

"Cehennem adında bir adam tarafından mı yönetiliyor?" Alaycılık dilime yapışmıştı. "İronik, değil mi?" Ville güldü, sesi her zamankinden daha kötü bir adam gibi çıkıyordu. "Beni sen mi seçtin?" Bu sorunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama

Aklıma geldiği anda ağzımdan çıkıverdi.

"Yaptım. Benzediğin kızlara dayanarak. Televizyondaki ve dergilerdeki kadınlara. Woodrow'un tüm sıksa sarışınlardan farklı tepki verdiği kadınlar. Babanın ölümü için onu suçlayabilirsin."

"Ne yaptığınızı biliyorum. Bizi birbirimize düşürmeye çalıştığınızı biliyorum ama bu işe yaramayacak. O zaten beni en kötü şekilde incitti." Titreyen bir elimle yüzümü işaret ettim. "Beni yaraladı. Bana tecavüz etti. Onu hâlâ seviyorum. Kazanamayacaksın. Beni ona düşman edemeyeceksin, sahte aşkınla sadece seni bırakacaksın. Beni öldürmek zorunda kalacaksın. . . ve o seni bunun için asla affetmeyecek."

"Nihayetinde sana ne olacağına o karar verecek. . eğer o kadar dayanabilirsen."

"Beni öldürmeyecek."

"O olmayabilir. . ama Cehennem olabilir." Ville'in dudaklarından sinsi bir gülümseme yükseldi, kirli dişleri vücudum kadar açıktaydı.

"Kaç kız-"

"Bunu ben mi yaptım? Kim bilir. Sayılamayacak kadar çok. Nessie doğduğundan beri, hepsi bir şekilde kırmam için bodruma teslim edildi. Sen bir istisnaydın."

"Neden?"

"Senin farklı bir amacın vardı. Buraya kırılmak için gelmedin; başka birini düzeltmek için buradaydın. Sen asla benim için değildin. Gerçi bu kızların hiçbiri öyle değildi. Bununla birlikte, diğerlerinden aldığım zevki inkâr etmeyeceğim." Bir nefes daha çekerken küçük puro tekrar küçüldü. "Birçoğu sonunda satıldı. Başaramayanları ya da başaramayacak olanları Sylvia alıyor. Ölen kızlar farklı bir şekilde kullanılıyor, zenginler için organ. Ölü olanları ise yiyor."

Ville sanki sözleri normal konuşmanın bir parçasıymış gibi konuştu.

Yamyamlık ve yasadışı satışlar onun için normaldi sanırım.

"Sen diğerlerinden daha şanslıydın. Haftalardır sıcak bir yatağın vardı. Nimetlerini saymalıydın, çünkü artık bitti.

Onu dinlemekten bıkmıştım. Onun çirkin yüzüne bakmaktan bıkmıştım. Arkamı döndüm, parmaklarım İsa'nın boğazına daha sıkı sarılmıştı, Tanrı'nın misilleme olarak beni vurmasını bekliyordum ki, "Yemeğim nerede?" dedim.

Bölüm 24

Jolie on sekiz yaşında

***I** Özgür olmak güzeldi.*

Baharın hafif esintisini yüzümde hissetmek harika.

Avuç içlerim terlemişti, onun çok daha büyük eliyle sarılmıştım. Menekşe rengi tırnaklarım güneş ışığında parıldıyor, elbisemi süsleyen morun narin tonlarıyla uyum sağlıyordu. Sandaletlerimin üzerindeki kristaller parıldıyor, ayaklarımın dibinde onlarla oynayan çocuğu büyülüyordu.

Çocuğun teni benim ve onun karışımı olan güzel bir tondaydı. Güzel gözleri ve uzun kirpikleri babasından aldığı özelliklerdi.

Diğer elinde, kızımızı eğlendirmeyi başaramadıktan sonra kulağımın arkasına koymaya karar verdiği bir papatya tutuyordu. Yakın zamanda geçirdiğim ameliyattan dolayı artık solmuş olan yara izlerimi öptü.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı, oturduğumuz battaniyeye daha da yaklaşarak.

Ona inanmadım ama yine de gülümsedim, bizimle birlikte gösterdiği çabayı takdir ettim.

Son bir buçuk yıl Woodrow için çok zor geçmişti. Zihni bir bebeğin getirdiği strese hazır değildi ve çoğu zaman iki çocuğa birden bakıyordum. İkisinden büyük olan, ne zaman bebeğe ilgi gösterilse kendini dışlanmış hissediyordu.

Ama bugün güzeldi.

Bebeğimizi giydirip parka götürmüş, kareli piknik battaniyemizi bulabildiği en çimenlik alana yerleştirmişti. İçinde vakit geçirmekten nefret ettiği puset yanıma park edilmişti.

Bulutlar parlak gökyüzünde yuvarlanıyordu.

Üzerimize düşen karanlık bir gölge beni hayallerimden çaldı.

Her geçen gün daha da küçülen ta odada yankılanan midemin guruldama sesiyle uyandım.

Bir Şey bileğime dolandı ve beni yarattığım karmaşaya doğru sürükledi.

Gölge.

Yüzüm kafesin kapısına çarptı ve Şiddetli bir çekiŐle kafesin içinden çekildim, bu da odağımı acı çeken kırık dizimden aldı.

Yanağımda ülserli bir kabuk yırtıldı ve içimden bir çığlık yükseldi. Ciğerlerim acıyordu, midem ağrıyordu ve bebek, minik ve savunmasız, içinde geriliyordu.

Parmaklarım karnımı korumak için acele ediyor, kırık tırnaklarım tenimi gıdıklıyordu.

Odayı dolduran varlık her neyse ondan sürünerek uzaklaşmaya çalıştım ama bacağım o kadar ŐiŐmiŐken bu neredeyse imkânsızdı.

"ok fazla dayanamayacak." Ville'in sesini nerede görsem tanırdım; her kâbustan tanırdım. "Muhtemelen en iyisi organları Şimdi almak, onlar kapanmaya başlamadan önce."

"Planına ne oldu?"

"Ona zaman verdim. Hâlâ lanet bir ocuk gibi davranıyor."

"Tamam. Karar senin."

Sylvia, Ville'in gölgesinin soğukluğunda duruyordu. Agzllğn ve onu kırılğan kemiklerin etiyle ve altta yaşayanların getirdiği zenginlikle besleyeceğini iddia eden diğer adamların yönettiği aptal bir adamdı.

Ville'in ne planladığı hakkında hiçbir

fikri yoktu. Bu onun planıydı.

Sylvia da yemdi.

Woodrow'u, hatta Hell'i dışarı çıkarmak için hiçbir şey işe yaramamıştı ve Ville'in Woody ile uğraşmak zorunda kaldığı bir hafta daha geçmişti. Bıkmıştı ve boku yemişti. . ama çığlıklarımın canavarı uyandıracağını biliyordu.

Sağlam bacağımı kullandım ve Sylvia'nın kirli, nasırlı parmakları ayak bileklerimi sıyırırken bir tekme savurdum. Ayağım onu kulağından yakaladı, törpülenmemiş ayak tırnaklarım derisini çizdi.

Ellerimle kendimi geriye ittim ve Ville'in saçlarıma uzanan sosis parmaklarından geriye kalanlardan kıl payı kurtuldum.

Ayakta duramıyordum, bunu yapacak gücüm kalmamıştı. Yiyecek bir kırıntı bile olmadan geçirdiğim haftalar son enerjimi de çalmıştı.

Cansız saçlarımın arasından onlara -hayatıma son verecek olan adamlara- baktım. Gözyaşları sağ gözümdeki görüntüyü bulanıklaştırıyordu; asit hasarı sol gözümün görüşünü çalmış, her şeyi sürekli karanlık ve korkutucu hale getirmişti.

Kime ait olduğunu bilmediğim bir yumruktan saklanarak çömeldim. Darbe, başımı örten kollarıma çarptı.

Bir ses duydum, kollarım kulaklarımı koruduğu için boğuk geliyordu.

Kollarımı kaldırmış olsaydım, Sylvia'nın bacaklarımı açmak üzere olduğunu, daha sonra çiğnemedi önce beni tatmak istediğini söylediğini duyacaktım.

Tekmeledim ve çığlık attım, gölgeler yaklaştıkça panik beni ele geçirdi.

Pek bir şey göremiyordum. Yukarıdaki mutfak aralık kapısı içeri çok az ışık alıyordu. Sonra Sylvia deri ceketini başımın üzerine atınca ışık kayboldu.

Dünya karardı. Hiçbir şey göremiyordum. Ama onları üzerimde hissedebiliyordum; Ville'in elleri beni yere yapıştırıyordu. Sylvia'nın dili bacaklarımdan yukarı kayıyordu. Parmakları dizlerime batıyor, onları betona bastırıyordu. Diz kapağımdaki kırığı iterken çığlık attım.

Tekrar ığlık attım, başım sağa sola savruluyordu. Sylvia'nın şişman dili kalçalarımın tepesine ulaştı. Tekme attım, çırpındım ve Ville'in tuttuğu kollarımı çektim ama kurtulamadım; gücü eşsizdi.

Mücadele edemedim. Sadece ığlık atabilirdim.

Odada bir ses patladı, benimkine rakip bir ığlık. Ville elini gevşetti ve ceketim yüzümden düşerken odadaki ışığın geri geldiğini görmek için doĖrulдум.

Durumumdan çok korktuğum için gürültüye odaklanmadım.

Vücudumun hiçbir boşluğundan sızmayan yeni bir koku odaya sızdı. Etrafımızda kan, kusmuk, idrar, dışkı vardı. Ama benim alabildiğim tek koku, etrafımı saran ve bana mahrum bırakıldığım temiz havayı hatırlatan orman kokusuydu.

Bana alınan özgürlüğümü
hatırlatıyor. Bana Woodrow'u
hatırlatıyor.

Sylvia bacaklarımın arasından çekildi, dili hâlâ zehirli bir yılan gibi dışarı çıkmıştı.

Sıska bir kol Sylvia'nın boğazına sarıldı, aramızdaki mesafe arttıkça ağzından kan fışkırıyordu.

Ben geri çekilirken Ville'in elleri kollarıma sürtündü ve beni kendine çekti. Etrafımda kilitlenirken göğsü beni boğdu. Parmakları saçlarımın arasından geçerek beni sevgi dolu bir yalana yönlendirdi - umursuyormuş gibi yaptı.

Terden ıslanmış karısının kazağını ittim. "Benden uzak dur," diye kekeledim.

"Hadi hayatım, korktuğunu biliyorum. Geçti artık. Geçti. Ben yanımdayım." Parmakları beni tekrar yumuşattı ve ben de aynen bana öğrettiği gibi karşılık verdim. Sevgisiz bir evcil hayvan gibi hırladım, hırladım ve ağzımdan tükürükler satım.

Tüm oda öfkeyle titreşti. Benimki. Ville'inki, o her şeyi geride tutarken ve Hell'inki, o tam tersini yaparken.

Odanın etrafını tarayarak onu aradım. Sylvia'yı gölgelerin içine sürüklemişti. Kendimi ileri doğru sürüklemeye çalıştım, Ville'in üzerime çıkıp beni göğsüne doğru çekmesine sadece birkaç santim kalmıştı.

Uzaktan gelen fısıltıları dinledim. Nefret ve şiddet doluydular. Ve kafamın içinde deliliğin sesi gibi yankılandılar.

"Ona dokunabileceğini söylemedim. Bunu yapamazsın."

"Özür dilerim." Sylvia'nın ağzından fişkırان kan, kendi yaralarımından dolayı zaten gri olduğu kadar kırmızı olan beton zemini lekeledi.

"Artık çok geç." Hell, Sylvia'nın organlarını parçaladığı uzun mutfak bıçağını çevirerek sakince konuştu. "Artık ona dokunamayacak, onu düşünemeyecek, hayal edemeyeceksin. Sevgili babacığın seni kızacağım konusunda uyarmadı mı?"

Sylvia'nın omzunun üzerinden, karanlığın içinden beni izleyen Hell'in yüzünü görebiliyordum. Bıçağı çıkarıp Sylvia'nın vücuduna tekrar tekrar ve sanki bıçakla onu beceriyormuş gibi yaparken gözlerimi güzel psikopattan ayırmadım.

"Hak etmediğin halde yaşadığın dakikalar, başka bir pisliğin hayatından çalınacak." Bu ölümcül sözü verirken Cehennem'in gözleri babasının üzerindeydi.

Güzel gözleri gibi gümüş rengi olan bıçak, Sylvia'nın boğazına doğru sürüklenirken az ışıktayansiyarak beni yeterince gösterdi.

Sylvia'nın bedeni yere yığıldı ve ben aptalca bir şekilde, artık öldüğüne göre birilerinin onu yiyip yemeyeceğini merak ederken buldum kendimi.

Bıçak bana yaklaştı, kan yere damlıyordu.

Kafamı kaldırdım, Cehennem'in zonlamasıyla karışık duygular hissettim. Bu duygulardan biri, birkaç metre ötede ölü yatan adam için duyduğum pişmanlık değildi. Bana tecavüz edecekti. Canımı yakacaktı. Öldürecekti. Beni ve bebeğimi yiyecekti.

Öldüğüne sevinmişim.

Cehennem'in bıçağı eğik çenemi kaldırdı ve Sylvia'nın kanı tenime değdiğinde, sanki beni yaralayan asitten daha fazla yakıyormuş gibi sıçradım.

"Şu güzel yara izlerine bak, bebeğim. Tut, tut. Acaba onlara ne sebep oldu?"

"Sen yaptın, evlat. Senin baskıcı durumlarından birinde."

"Bu yeni bir terim mi?" Hell kaşlarını kaldırarak sordu. "Küçük olan," diye düzeltti Ville.

"Bana zaten söyledi."

Woody ona günlüğü aracılığıyla anlatmıştı. Ona her şeyi anlatmıştı. Hell bu manipülasyona Woody kadar kolay kanmazdı. Yüzündeki ciddi ve sorgulayıcı ifade Ville ve bana gerçeklerden çoktan şüphelendiğini gösteriyordu.

"Siktir ." "Oğlum. .

I-"

"Oğlun burada değil. Beni o şekilde görüyormuş gibi yapma, yoksa seni şimdi deşerim." Hell'in kurnaz gülümsemesi yine yüzündeydi ve onu en sevdiğim korku filmindeki seksi psikopat katil gibi gösteriyordu. "Dışarı."

Ville kıpırdamadı, bir gece daha alkol almanın getirdiği şişkin, kan çanağına dönmüş gözleri yalvarıyordu.

Ville'in hareket etmediğini görünce, "Bebeğime ne yaptın?" diye sordu. "İki saniye." Hell ona cevap vermesi için sadece iki saniye veriyordu.

"Sana söyledim; onu ben yaralamadım."

"Hayır. . küçüğün kendi akü asidi zulası var," diye alay etti Hell sahte bir eğlenceyle.

"Yara izleri seni rahatsız ediyorsa, sana başka bir kız bulabilirim. Onun yeri doldurulabilir."

Göğsüm gerildi, burun deliklerim açıldı. Odadaki hava ciğerlerimi misafirperver bulmuyordu.

Gözlerimi Cehennem'e diktim ve o da nefes alabilmek için duymam gereken sözleri söyledi.

"Benim için değil."

Cehennem beni koruyacaktı. Woodrow için. Ve bu bana en küçük huzuru verdi.

Cehennem'in tüm söylediklerini dinleyen Ville ayağa kalktı ve beni deri kalkanı olarak kullanmak üzere yerden çekti.

Ağırlığımın bir kısmı kırık dizime kayarken acımı bastırdım. "Ona zarar vermedim. Woody'nin eline gereken bazı şeyler geçti.

Kirli olduğu için onu yıkamaya çalıştı. Ona yemek götürüyordum. O da -" Ville'in başı cansız Sylvia'ya doğru sallandı. "Onun için başka bir kızım olup olmadığını görmeye geldi ve Jolie bugün hareket etmiyordu. Gittiğini düşündüm. Karşı koyduğunu gördüğümde ona yardım etmeye çalıştım. Onu rahatlatmak için," diye yalan söylerken sert parmaklarıyla saçlarımı tekrar okşadı ve bu beni hasta hissettirdi. Kusmuştum ama bebek bir yana, midem boştu. Yere hiçbir şey sıçramadı.

"O senin yamyam amcık arkadaşlarına akşam yemeği olmak için yaratılmadı." Hell eğildi, bıçak Ville'in boğazına saplandı.

"Sylvia'nın olmaması gerekiyordu, hem de hiç. Asla. O her zaman senindi. Her zaman. Onu senin için eğitiyordum. Artık seni dinleyecek. Sen ne dersen."

Ville haksız değildi ve yüzüm de bunu kanıtlıyordu.

Gümüş gözler beni yokladı ve sessiz kalarak benimkilerin cevap vermesine izin verdim.

Hell babasına, "Çekil lan," dedi, bıçak derisinden sadece milimetrelerce uzaklaşmıştı.

"Oğlum, ne dediğimi anlıyor musun-"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Hell yere düştü, boş ifadesi bana dönüktü, çünkü Ville onu ilgilendirmiyordu. "Sadece senin sesini dinlemekle ilgilenmiyorum. Adım. Adım. Siktir. Dışarı."

Hell bıçağı yüzümdeki saçları savurmak ve çarpıtılmış yüz hatlarımı incelemek için kullandı ve yüzü tiksintiye yakın bir şeyle buruştuğunda kendimi korudum.

Ville'in ayağındaki bağciksız botlar onu uzaklaştırdı ve ben tekrar yere yığıldım. Kapıyı kapattı. Kilidin yerine otururken çıkardığı ses Cehennem'i buraya hapsetti. Tüm ışık kayboldu ve bulanık asit lekeli görüşüm Cehennem'in gözlerinin ve dişlerinin beyazını görmemi zorlaştırdı.

"Bana zarar verdi."

Eğer Cehennem'i görebilseydim, eminim ki soğuk bakışları bana daha az umursamadığını söylerdi.

"Keşke bunları verebilseydim-" Hell daha fazlasını söylemeden kendini durdurdu. Bıçak karanlığı delip yanağıma saplandı ve geri çekilmek için elimden geleni yaptım, gölgelerin içine düştüm.

Hell'in uzun parmakları beni dizlerimden yakaladı, başparmağı kırık kemiğime bastırdı, sanki bunun bana ne kadar acı vereceğini biliyordu ve bundan zevk alıyordu.

Acı içinde çığlık attım ama tekmelemeye çalışmadım.

Tam bacaklarımın arasındaydı. Vajinam onun kot pantolonlu kasıklarına baskı yapacak kadar yakındı.

Yaklaşımıımı değiştirdim, ona yaklaşmaya, derisinin içinde yaşayan diğerine ulaşmaya çalıştım.

Kollarım vucuduna dolandı ve çıplak benliğimi onun koyu renkli tişörtüne bastırdım.

"Yardım edin bana. Lütfen, bana yardım edin. Woodrow beni seviyor. Bana zarar vermeni istemezdi."

"Ne tür bir eğlence öğrenmesine gerek yok." Sesinde bir eğlence vardı ve bedenlerimiz birbirine değdikçe bu eğlence arttı.

Kanımı dondurdu. Bunu durdurmak için ona ulaşmam gerekiyordu.

"Yazmazsan olmaz." Bu ifadede yanılmıştım; Woodrow Bir keresinde bana Cehennem'in bazen bazı detaylar hakkında beşinci kez savunma yapmayı seçtiğini söylemişti. Söylediklerimi düşünmesi için ona zaman vermedim ve devam ettim: "Onun için yaşıyorsun. Onu korumak için. Bana zarar vermek, ona zarar verir. O yüzden beni koru."

Başımı kaldırıp ona baktım ama onu göremiyordum. "Onunla konuşmam gerek."

Hell cevap vermedi.

"Cehennem. . .?" Tişrtne yapıştım. "Woodrow'la konuşmam gerek."

Yine cevap vermedi. Hareketsiz oturuyordu ama bakışlarını ve acımasız ellerini üzerimde hissediyordum.

"Cehennem. . .?"

Sesim onu rahatsız etti. Ve öfkeyle beni altından çevirdi ve ben yine diz kapağımdaki kırığın üzerine düştüm. Ciyakladım ama olabildiğince sessiz kalmaya çalıştım.

Karanlıkta onu göremiyordum ve ayakları nereye koştuklarını bilemeyeceğim hızlı hareket ediyordu. Panikledim, yerini çalıştım. Onun

Çığlıklar odanın içinde yankılanarak taş duvarlarda yankılandığı için nerede olduğuna dair hiçbir belirti vermiyordu.

Rüyamda gördüğüm bir ses diğerlerini bastırdı. Hell mutfak kapısına vuruyor, bıçağını saplıyordu. Tahta onun darbeleri altında inliyordu. Rüyalarımda, on dört basamağı tırmanacak cesareti ve gücü bulduktan sonra kapıya vuran bendim ve sonra kapı patlayarak açılıyor ve bana kaçış yolu veriyordu.

Cehennemi çevreleyen gürültü yoğunlaştı. Ve bu beni korkuttu.

Geriye doğru çekilerek açık kafesime doğru ilerledim, orada kendimi açıkta olmaktan daha güvende hissediyordum. Kendimi sessizce içeri soktum ve kapıyı arkamdan çektim ve en küçük tıklama sesini çıkardı.

Diğer tüm sesler kesildi. Ayak sesleri yoktu. Çığlık yoktu. Mutfak kapısı yumruklanmadı.

Parmaklarım İsa'nın bedenini kavradı ve onu kendime doğru çektim, karşılaşmak üzere olduğum şeyi sessizce bekledim.

"Neden saklanıyorsun, bebeğim?" Hell'in derin sesi kulaklarımda ağırlaştı, kafesimin kapısını açıp menteşeleri üzerinde sallanırken kapı gibi tıkırdadı.

Onu pek göremiyordum. Mutfak kapısının enkazından içeri sızan ışık zerrelere buraya kadar ulaşmıyordu. Ama soluk soluğa aldığım nefesler onu sürekli çevreleyen karanlığı yüzüne vuruyordu.

Beni sırtüstü sürükledi, gözleri küçük, çıplak bedenimin görüntüsünü alıyordu.

Parmakları başımın her iki yanına yayıldı. Beni öldürmek için silaha ihtiyacı olmadığını bilmeseydim, bıçağının hâlâ ahşap kapıya gömülü olduğu fikri bana biraz huzur verebilirdi.

Sesimi çıkarmadan "Hayır" dedim. Beni duymadığını bildiğim için başımı salladım.

Eli beni yere bastırdı, soğuk toprak yanağımı yalıyordu.

Kot pantolonunun fermuarını ve pantolonu bacaklarından aşağı çekerken çıkardığı sesi duydum. Tişörtünü çıkarmaya zahmet etmemişti ama boxer'ı pantolonuyla birlikte kaybolmuştu.

Kendimi tuttuğum gözyaşları beni yakaladı, bunun olmasını engellemek için mücadele etmenin verdiği yorgunluk kök saldı. Parmakları kalçalarımın saplandı ve beni yeni bir pozisyona çekti. Kıç yukarı, baş aşağı.

Sikini girişime dayadı, belirgin çanı kıvrımlarımı acımasızca itiyordu. Kendini içime zorlarken hâlâ durması için yalvarıyordum. O beni görmezden gelirken ben hâlâ ağlıyordum, günlerce ağrıyacak kadar derine ve sert bir şekilde sokuyordu.

Beni ve benim tatlı amcığımı öfkesini boşaltmak için kullanmakla ilgili bir şeyler fısıldadı. Ve ben daha çok ağladım, babasının hasarlı zihnine girmesine izin verdiğini fark ettim. . . ve bunun farkında bile değildi.

Elleri vücudumda, küçük yumruğumun üzerinde ve göğüslerime doğru dolaştı, sertleşen meme uçlarımı taciz etti.

Daha sert girip beni gererken tekrar kıvranmaya çalıştım.

Ve tekrar sertleşerek beni cezalandırdı. Beni şaftının üzerine geri çekerek, onu vücudumun hazır olduğundan daha derine almaya zorladı. Elleri aşağı doğru hareket etti, bir tanesi bacaklarının arasında kayboldu. Onu içime itene kadar nereye gittiğini bilmiyordum, parmağı ve horozuyla bana iki kez nüfuz ediyordu.

Amım onun için daha da açıldı ama kalbim o anda kırılarak kapandı.

Bu başladığında onun için ıslanmış olmaktan nefret ediyordum, bedenim vahşeti biraz olsun uzaklaştırmak için bana ihanet ediyordu.

Ama şimdi o ihaneti diledim.

Kuruydum, bu da fiziksel olarak çok daha fazla acı veriyordu.

"Kuruyor musun, benim küçük fahişem? Tanrım, hiç eğlenceli değilsin." Acı çekmemden zevk alarak kendi kendine kıkırdadı.

Dişlerimi sıktım; azı dişlerim her an toz olacakmış gibi hissediyordum. İsa'ya daha sıkı sarıldım, beni kurtarmadığı için boynunu kırmak için zayıflayan gücümü baştan çıkardım.

Karma bana sertçe vurdu. Cehennem'in parmağı amımdan çıktı -çıkarken duvarları parçaladı- ve boğazıma sarıldı. Sıkı kavrayışını beni dizlerimin üzerine kaldırmak için kullandı ve bana daha fazla acı verdi. Tekrar çığlık attım ve o da beni daha sert sikti.

Dövüşmek istedim. Tekmelemek istedim. Her şeyin bitmesini istedim. Ama bunların hiçbirini yapamıyordum. Ve çığlık atmak son enerjimi de alıyordu. Parmaklarımla kafese tutunarak İsa'yı bıraktım ve Cehennem bana tecavüz ederken onun gözyaşları içinde düşüşünü izledim.

Sikini içimin derinliklerine kadar soktu. Tiz bir uluma boğazıma tırmandı, ama bir hıçkırık ve bir hıçkırıkla onu geri yuttum.

Aletini içime sokmaya devam etti, hiçbir ritim olmadan, sadece acı çekerek, her seferinde daha da derine inmeye çalışarak, içim morarana kadar amıma tecavüz etti.

Mücadele etmekten, nefesime odaklanmaktan vazgeçmiştim, çünkü acımın çok fazla olabileceğini ve her an durabileceğini düşünüyordum.

Bir nefes, al ve ver, iki nefes, al ve ver. . .

Daha hızlı tepindi ve sonra döllerini içime fişkırdı, vücudu benimkine karşı kasıldı.

Bir an hareketsiz kaldı ve ben de hareket etmedim. Dölleri içimden sızarak bu gece uyuyacağım soğuk zemine sıçradı.

Derin bir nefes aldım. Gözlerim kapandı, bittiği için çok minnettardım.

Ama öyle değildi.

Tekrar itmeye başlaması sadece bir dakika sürdü. Enerjisi ve hayal kırıklıkları geri geldi.

Saatler geçti. Kafamın içinde bir saat işliyordu.

En mahrem bölgemden kan damlacıkları sızıyordu. Kafesin duvarına yaslandım. Uzanmış bacaklarımın üzerinden ayak parmaklarıma kadar bakarken ağlamaktan gözlerim şişmişti. . tırnaklarımda oje yoktu. Geçen yıl bu zamanlar, bu benim için büyük bir sorun olurdu. Ama şimdi, o kadar önemsiz ve alakasızdı ki, hiç dikkat etmedim.

Cehennem kafesimin üstüne oturdu, tamamen giyinikti ve yapının eğilmesine neden oldu. Sadece hareketsizliği bile beni ezmekle tehdit ediyordu. Heyecanı hâlâ güçlüydü ama neyse ki kafeste dört raunttan sonra aleti bir daha kalkamayacak kadar ağrıyordu. Bıçağı kafesin parmaklıkları boyunca dans ederek bana unutulmaz ve sinir bozucu bir melodi hediye etti.

"Cehennem."

Bıçağı kafesin boşluklarını işaret ediyordu. "Onu tekrar sor, sana meydan okuyorum."

Sessiz olmaya çalıştım, kelimelerimi yuttum ama çalkalanan midem onları tutmadı.

"Woodrow'la gerçekten konuşmam gerek."

Bir saniye içinde önümdeydi. Ondan yayılan öfkeyi hissettim. Bıçak karnıma saplandı ve beni kaskatı kıldı.

"Yapma," korkunun dudaklarımdan geçmesine izin verdiği tek kelimeydi. Şaşkınlıkla geri çekildi.

"Woodrow hakkında bir şey duymak istemiyorum. O artık burada olmak istemiyor ve o olmadan ben neyim ki? Ville'in istediği gibi olmalıyım. Tıpkı onun gibi olmalıyım."

"Hayır." Vurgulamak için başımı salladım. "Sen ondan daha iyisin."

"Öyle miyim?" Hell'in gözleri bacaklarımin arasındaki kana kaydı. Diliyle tadıma bakmadan önce parmakları kana bulaştı.

Acıya rağmen bacaklarımı kapatmaya zorladım ve gözlerimi onun yüzündeki ifadeden başka bir yere çevirmeye çalıştım.

"Olabilirsin. Üzgün olabilirsin ve bunu daha iyi hale getirebiliriz. Woodrow'u geri getirebiliriz ve her şey daha iyi olur."

"Benden kurtulmanın sihirli bir yolu yok, Jolie."

"Biliyorum. Seni kabul ediyorum. Woody'yi kabul ediyorum. Bu durumu ve acıyı kabul ediyorum. Woodrow için. Ben onun kız arkadaşayım. Woody'nin arkadaşı ve senin çıkış noktan olabilirim."

Ona doğru uzandım, gergin parmaklarım sırtına yerleşti. Dışarıdan bakıldığında, bana defalarca tecavüz etmiş bir çocuğu teselli etmem aptalca bir hareket gibi görünebilirdi. Ama o sevdiğim çocuğun bir parçasıydı. Hell olmadan Woodrow'a sahip olamazdım. Ben de onsuz hayatta kalamazdım.

Beni itmedi. Konuşmadı.

İkimiz de biraz dinlenmeye çalışırken o da benim gibi üşüyerek kafese uzandı.

Kolumu ona doladım, dua ettim ve saldırmadı.

Daha da yaklaştım, sümüklü burnumu tişörtüne dayadım ve tanıdık kokusunu içime çektim.

Ve ağladım. Bütün gece.

Bir tartışma sesiyle uyandım. Ville ve Wynter'ın sızlanma sesleri, kapıda delikler olduğu için artık daha yüksekti. Tartıştıkları şey de buydu. Ville'in tembel kışını kaldırıp tamir etmemesi.

Kafes daha soğuktu ve ben yalnızdım.

Hızla doğruldum ve etrafta Cehennem'i aramaya başladım.

Adını fısıldadım ama hiçbir şey yoktu. Bana cevap veren kendi sesimin küçük yankısından başka bir ses yoktu.

Tekrar uzandım, hâlâ yorgun ve çok açtım. Son yemeğimin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini unutmuştum ama guruldayan midem bana epey zaman geçtiğini söylüyordu.

Bir saat diğerine geçerken hayallerim beni eğlendiriyordu. Hayallerimi sık sık örten karanlık, gerçekliğime kıyasla hala bir rahatlamaydı.

Karnımda küçük bir çarpıntı oldu ve bana hâlâ iyi bir şeylere sahip olduğumu hatırlattı.

Gözlerimi kapattım, dudaklarım Woodrow, ben ve parkta yürümeye başlayan çocuğumuzun hayalinde konuşulan kelimeleri seslendirmek için hareket ediyordu. Rüya en son bittiği yerden devam etti ve... .

Güzel takım elbiseli bir adam yanımdan geçerken saçıma iltifat etti. Çocuğumuzun yanında durdu ve onu kucağına aldı, iltifatları hala dilindeydi. Mutlu değildim. Woodrow'unkilerle birlikte benim koruyucu ebeveynlik içgüdülerim de devreye girdi.

Adam küçüğümün tombul yanaklarını öptü ve bu beni kötü hissettirdi.

Kendimi uyanmaya zorladım. Onu almasına tanık olmadan önce gerçekle yüzleşmek için.

Zihnim, çarpık hayatımın ondan kaçışımla birleşmesine izin verdiği için kafama yumruk atmak istedim ama zaten yeterince acı hissediyordum.

Bir kez daha uyumaya çalıştım ve günlerce uğraştıktan sonra uyku beni karşıladı.

Bir çift olarak karanlıkta dolaşıyorlardı. Şeytan ve gölgesi. Ville emirler veriyordu. Beni nasıl istismar edeceğine dair emirler. Cehennem'i son gördüğümünden beri bir hafta geçmişti. Onu kabul ettiğimi söyleyeli bir hafta olmuştu. O beni taciz etmeye devam ederken ben de kulağına bu sözleri fısıldamaya devam ettim. Ville onun aklına girmek için bir şey yapmıştı ve benim de yedi günlük hasarı tek seferde geçersiz kılmam gerekiyordu.

Beni becerirken onun altında kıvranan bedenim daha az acımaya başladı, bu da cehennem olmasa bile benim inandırıcı olduğumu kanıtlıyordu.

Beni sıkıldı ve sonunda ağzımı kapattı.

Bana babasının onu ne kadar derinden etkilediğini gösterdi.

Benim kavgam olmadan sıkılmaya başladı. Kafasının içindeki, hem Ville'den hem de benden daha yüksek ses, onu kaçmaya teşvik ediyordu.

Benden utanç verici bir sızıntı bırakarak arkasından çekildi.

Merdivenleri aceleyle çıkan Ville, şarap sarhoşu olduğu için her adımda yalpalayarak onu takip etti. Buradaki her kokuyu fark ettim. Ville'in nefesindeki alkol. Ağzından çıkan her küçümsemeyi lekeleyen puroları. Ben burada açlıktan ölüirken onun yukarıdaki odada yediği yağlı yemekler.

Orman ve özgürlük kokusu. Cehennemdeki Woodrow'un.

Ölümün. Burada her yerdeydi ve temizlik eksikliği onu ebedi kılıyordu.

Cehennemin geri dönmesini bekledim. Mutfak kapısının ardındaki gürültünün, kırılan mobilyaların ve şiddetli tehditlerin bana doğru gelmesini. Ama savaş devam ederken yalnız kaldım.

Nessie'nin çığlıklarını duyabiliyordum ve bu kalbimi kırdı. Onu yakalayıp kaçmak istedim. Kardeşini de yakalamak. Ama muhtemelen bir daha asla koşamayacaktım. Kemiğim iyi iyileşmiyordu ve kalıcı bir topallamadan korkuyordum. Tabii hayatta kalırsam.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Wynter merdivenlerden inerken topuklu ayakkabıların rahatsız edici sesi yıkıcı bir ahenk yarattı, daha ağır ayaklar da onu takip etti. Neden sürü halinde geldiklerinden korkarak kendimi destekledim.

Gece vaktiydi, Nessie'nin uyuyor olması için yeterince geç bir saatti.

Wynter her zamanki gibi şık giyinmişti. Hafif topallaması kaybolmuştu, bu da bana bir gün bacağımın ağırlığımı taşıyabileceği umudunu veriyordu.

Çantası kalçasında sallanıyordu; kendi evinin etrafında takmak için ne kadar tuhaf bir aksesuar, diye düşündüm kendi kendime.

Wynter'a baktım. Şeytani gülümsemesi kafesin içinden görünüyordu.

"Sevgili kocam onu eğitmek için yeterli olacağınızı düşündü. Sorunlarını kontrol etmenin bir yolu."

Sessiz kaldım, ne istediğimi söylemedim - sevgili kocası oğluna uygun yöntemler kullanmalıydı. Eğitimini aldığı türden yöntemler.

"Onu bu işe yönlendirmenin ve bundan keyif almasının bir yolu. Başından beri senin yeterli olmayacağını biliyordum. İşe yaramayacağını. Mutfağımın halini görmelisin! Mahvolmuş."

Bakışlarımı yüzünden ve kemikli omuzlarına dökülürken hiç beğenmediğim kötü beyazlamış saçlarından çektim.

Cahilliğimden hoşlanmadı. "Şu haline bak. Dağınıksın. Değersizsin. Seni de diğerleri gibi parçalamalıydık. Seni ödediğimizden fazlasına satmalıydık."

Kulaklarım onun sahte aksanını duymuyordu ve sanırım o da bunu anladı. Sinirlenerek beni kalın saçlarımdan tutup kafesten çekti. Çığlık attım, saç köklerim ve dizim sensörlerime acı patlamaları gönderdi.

Hareketlerini engellemeye çalışmadım. Direnseydim sıska vücudu yere düşecekti ama . Bunun bitmesini istedim. . . ve bu

uyumla gerçekleşti.

Kafesten çıktığım için mutlu bir şekilde uzaklaştı ve uzaktaki çantasını açtı. Basamağın zerine koydu ve içinden köpek maması olduğunu tahmin ettiğim bir şey çıkardı. Ekşimiş kokusu haklı olduğumu doğruladı.

Gözlerimi ondan, hiçbir zaman gerçekten umursamayan sahte arkadaşımdan kaçırdım.

Kocasına odaklandım. Aptal gülümseme ve ağız kokusu yüzüme çok .

Grdğğim kadarıyla akşam yemeğinde yine tavuk yemiş. Kendi kendime güldüm, akıl sağlığım ağzımdan ve açık mutfak kapısından kaçtı. İki kez alkışladım, keşke ben de gidebilseydim diye.

"Siktir, sen de ocuk kadar berbat durumdasın."

Aklıma başka bir düşünce geldi. *Sevgi sevgiyi çağırır.* Woodrow ve benim, ikimizin de sorunları vardı ama özümüzde iyi insanlardık. Öte yandan Ville ve Wynter, ikisi de kötüydü, içten içe rmşlerdi.

Tekrar güldüm ve Ville nedenini öğrenmek istedi ama cevap veremedim. İşin komik tarafını görmezdi ve bu yüzden dayak yerdim.

Dayak yemek istemedim.

Morluklarım soluyordu ve ısınmak için kollarımı ovuşturduğumda artık acımıyorlardı.

"Tanrı aşkına, sustur şunu." Wynter'ı kızdırıyordum.

Kendisi gibi bir canavar gibi gölgelerde yaşamak için merdivenlerden ıktı.

Ville beni popomun üzerine eğilmiş pozisyonumdan bir dizimin üzerine çekti; diğer bacağım gergin kaldı.

Ville'in tişörtünü kafasından çekip benimkinin üzerine koydu. Kollarımı tişörtün kollarından geçirdi ve terinin üzerime yapıştığını hissettiğimde neredeyse ğrecektim.

Üşümeyi tercih ederim.

Kot pantolonunun fermuarını açtı ve zorlukla da olsa pantolonunu çıkardı.

Ona doğru baktığımda boxer'ının kot pantolonuyla birlikte indiğini gördüm. Tekrar aşağıya bakmadım. Bu çok kez olmuştu ve kez açık mutfak kapısı ve içeriden parlayan ışık, hijyeninin olması gerektiği gibi olmadığını görmeme izin vermişti.

"Benim iyi fahişem ol ve beni memnun et," sert sesi.

Gözlerimi, yarı sarkmış ve ağarmış kasık kıllarının arasından dışarı fırlamış penisini görebileceğim kadar aşağı indirdim.

Zaman kaybetmedim, bunun fiziksel olarak mümkün olandan daha çabuk bitmesini istedim.

Ağzımı hafifçe açtım ve penisinin sümüksü başı dudaklarımı dürttü.

"Çekinme; bunu daha önce yapmamış değiliz."

Ağzımı iyice açtım ve siki ağzıma girip çıktıkça dilimin üzerinde kalınlaştı.

Bakışlarım odada dolaştı, ağzımı taciz eden adama bakmak istemedim. Wynter'ı gördüm. Oturduğu yer karanlıktı ama yine de elini amına sürttüğünü seçebiliyordum, ben nefret ederken bundan zevk alıyordu.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve sağ gözümdeki görüş, sol gözümdeki kalıcı hasarla eşleşen bir bulanıklığa dönüştü.

Ville hızını artırdı ve yüzümü şiddetle sikmeye başladı. Bodur aleti birkaç kez boğazımın arkasına çarptı. Wynter'ın ritmi de arttı, kendi parmakları klitorisine saldırıyordu. Kocasının ağzımı sikmesini izledi ve inleyerek bundan zevk aldı.

Ville'in parmakları saçlarımda geziniyor, bu hareket gözlerimi onunkilere çeviriyordu. Çirkin yüzündeki iğrenç gülümseme bana bedenimin yanı sıra zihnimden de çaldığını hatırlattı.

Parmakları kafa derime saplandı ve beni ileri doğru itti. Sert ve hızlı bir şekilde boğazıma soktu, defalarca öğürdüm ama umurunda değildi.

Kendimi sabitlemem gerekiyordu, dizlerim altımda sallanıyordu. Ellerim Ville'in kalçalarını kavradı ve tırnaklarımın derisine batması onu teşvik etti.

Tükürüğümle damlayan sikini ağzımdan çekti. Ve yakın olduğunda sık sık yaptığı gibi, yüzümde mastürbasyon yapmaya başladı. Elini şiddetle becerirken sikinin ucu dudaklarıma çarpıyordu.

Gelmesi bir saniye bile sürmedi. . Wynter'ın da vücudunun geriye doğru yığılması bunun kanıtıydı.

Ville'in dölleri yüzüme çarptı ve gözyaşı gibi yanaklarımdan aşağı aktı.

Sert parmaklarıyla yüzümü kaldırdı ve dölünü yanaklarıma sürmeden önce bana pek çok şekilde baktı.

Güldü ve hem iç çamaşırını hem de pantolonunu çekiştirirken bana bir öpücük gönderdi. "Tene iyi gelir."

"Ödül olarak, çocuğu yarın sizi ziyarete getireceğim, ancak hangi versiyonunu alacağınızı garanti edemem."

Bu noktada umurumda değildi. Lanet olası bir hafta daha geçmişti. Woodrow'u, Woody'yi, hatta Cehennem'i gördüğüm için minnettar olurdum.

"Teşekkür ederim," dedim aptalca.

Wynter ayağa kalktı, iç çamaşırları yerine oturmuştu ve döl lekeli parmakları kocasının bekleyen elini tutuyordu. Birlikte merdivenlere doğru yürüdüler. Ağır botlar ve takırdayan topuklar.

İkisi de bir an durdu ve gözlerim neden hala gitmediklerini merak ederek onlara doğru kaydı.

Ville köpek maması kabını aldı ama kabı kafesime taşıyıp bu sabahki dışkıların yanına koyarken onu izlemedim. Benim

Merdivenden başka bir eşya alırken gözleri dehşetle Wynter'ın üzerinde kaldı.
. bir kamera, işkencemi çekiyordu.

Bu kaydın karanlık ağda en yüksek teklifi verene satılacağından hiç şüphem
yoktu.

Wynter bana dönmedi ama kamerayı gördüğümünden emin oldu. Kendisi çaba
sarf etmek zorunda kalmadan bütün gece bana eziyet edecek bir şey istiyordu.

Ville tişörtünün boynunu kavradı, ortadan yırttı ve vücudumdan çıkardı.

Ondan kurtulduğum için mutluydum.

Ağır botların ve topuklu ayakkabıların sesi yeniden duyulduğunda ondan
kurtulduğuna sevinen çift, odadan çıkmak için bir çift olarak hareket etti.

Geride bırakılan köpek maması kabına baktım. Sevgi dolu evcil hayvan
sahiplerinin içindeki kimyasalları maskelemek için kullandıkları güçlü koku
beni çağırdı.

Uzun zamandır bir şey yememiştim ve köpek maması bile ağzıma attığım
son şeyden daha lezzetli olurdu.

Bana başka bir şey sunulmayacağını bildiğim için küçük parçalara yapıştım
ve onları dilimin üzerine yerleştirdim. Ağlayacak gözyaşım kalmamıştı, yoksa
tam da bu anda acımın içinde boğulabilirdim.

Ağzımı açarak çiğnedim, tat alma duyularıma küçük bir onur vermeye
çalıştım.

Ve bunu kase boşalana ve midem dolana kadar yaptım.

Ville yaklaşık bir saat sonra merdivenlerden bir kez daha yalpalayarak indi. Son altmış bilmem kaç dakika boyunca içtiği viski ve votkanın etkisiyle dengesiz ayak hareketleri, kâsenin içindekileri dökmesine neden oldu.

Su. Benim

suyum.

Muhtemelen susadığımı biliyordu, çünkü kuru dudaklarım onun sikinin üzerinde aşağı yukarı gidip geliyordu. Muhtemelen dökmek de umurunda değildi. Merdivenleri yaladığımı görmek onu mutlu ederdi.

Kaseyi merdivenin dibine yerleştirirken tıngırdadı.

Uyuyormuş gibi yaptım, gözlerim sadece küçük bir aralıkla açıktı.

Bir süre beni izledi ve uykumun bir aldatmaca olduğunu biliyormuş gibi, "Oh, biraz bahşiş verdim. Tekrar doldursan iyi olur."

Kot pantolonunun fermuarı metali çiğneyerek kalçalarında gevşemesine yetecek kadar açıldı.

Su kabıma sağlıksız bir renkte idrarını yaparken dudaklarım seğirdi, gözlerim kendini kapatmaya zorladı.

"Keyfini çıkar, fahişe." Homurdandı, fermuarını tekrar çekti ve merdivenlere yöneldi.

Tepeye çıktı, özgürlüğe açılan kapıyı arkasından itti ama sarhoş haliyle kapıyı sıkıca kapatmadığını fark etmedi. Ve sarhoş salak ilk kez kapıyı kilitlemeyi unutmuştu, bu yüzden fark etmedi bile.

Derin bir nefes aldım, kaçışım her zamankinden daha yakındı.

Bulanık görüşümün karanlık evde fazla gürültü yapmadan manevra yapmamı zorlaştıracığını biliyordum. Kırık dizimin bunu daha da zorlaştıracığını biliyordum.

Zamanımı beklemek zorundaydım. İçindeki alkolün onu alaşağı etmesine yetecek kadar.

Yapmayı planladığım şey de buydu.

Ama bedenimin ne kadar yorgun olduğunu hafife almıştım ve orada hiçbir şey yapmadan yatarken, zihnim bir kez olsun uydurma gerçekliklerden arınmışken, başka tür bir rüya beni çağırdı. Sadece uykuda görebileceğim türden bir rüya.

Bölüm 2f

Jolie-günümüz

A Lastiklerin altındaki çakıllar çıtırdarken içimi endişe kapladı.
Araba yolu yuttu ve azalan mesafedeki dev konuta yaklaştı.

Selefinden hatırladığımdan çok farklı görünüyordu ama yine de ürkütücü derecede benziyordu. Mükemmel torun, gururlu ve beyaz bir şekilde duruyordu. Etrafını saran bir verandası ve ikinci katın tamamını süsleyen geniş bir balkonlu olan büyük bir malikane, gözlerinizi hemen üzerine ziyafet çekmeye çağırıyordu.

Gözlerimi kırıştırarak yeni evimi ve çevresini inceledim. Çimenlik alan hâlâ papatyalarla doluydu. Dere hâlâ güneye doğru akıyordu. Ağaçlar, yılın bu zamanında her zaman olduğu gibi, kehribar renginin güzel bir tonuyla süslenmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. . . benim Woodrow'um.

Bu yoldan döndüğümüzden beri tam elli saniyedir kendindeydi.

Sürüş sırasında bir makas değiştirmek günlerdir karşılaştığım en korkutucu şeydi ve bu bir lütuftu, çünkü ağır ayağıyla bizi buraya getirmek için çok hevesli olan Hell ile seyahat ediyordum. Dün sabahtan beri oradaydı, Woodrow'la kısa bir değişimden sonra bizi kahvaltı için arabaya servis yapan bir yere götürmüştü. Arkamızdan gelen polis arabası, bir kaçışa ihtiyaç duyması için onu yeterince endişelendirdi. Bu da yolculuğun geri kalanını Hell ve durmadan miyavlayarak onu sürekli rahatsız eden yavru kediyle birlikte geçirmeme neden oldu.

Küçük adama Bushy tail adını vermiştim, şimdi kucağımda rahatça uyuyordu.

Woodrow onun kızıl kürkünü düzeltmek için uzandığında nazıkçe mırıldandı.

İkisi için de rahatlatıcıydı.

"Yandığını sanıyordum." Düşüncelerim yüksek sesle dile geldi.

"Yandı. kül oldu. Bu tamamen yeni bir ev. Senin için.

Evim diyebileceğim bir yer."

"Neden burası?" Merak ettim, yaklaştıkça daha da büyüyen ve güçlenen eve aval aval bakıyordum.

Bir salıncağın oturağı hafif esintide sallanıyor, manzaraya ürkütücü ama bir şekilde huzurlu bir his veriyordu.

"Bebek burada ve arazi zaten bizim. Ayrıca, her yerde gömülü para var. Babamın binlerce doları gömdüğünü onlarca kez gördüm."

"İnsan satışından mı?"

"Bu açık bir varsayım olurdu." "Peki bunu harcamakta bir sakınca görmüyor musunuz?"

"Bir kısmı evin parasını ödedi. Onun işi senin hayatını çaldı. Onun kirli parası sana bunu geri verebilir."

El frenini çekti ve motoru kapattı. Devasa ev şimdi tepemizde belirliyordu.

"Dünyayı kurtaramam, Jolie. Ama benim için dünya demek olan kişiyi kurtarabilirim. . . benim için."

Pencereden dışarı baktım, sesi yarıya kadar kısmıştım. Ev güzel ve temizdi. Küçük bebeği için dev bir bebek evi.

"Beni bebeği görmeye götürecek misin?" Bebeğimize yakın olmak istemesine odaklandığımda yüzüm yumuşadı, bu alanda yaşama fikri yüzünden kalbimin etrafında oluşan buzlar eridi.

Ve bunu ben de istedim.

Cennetin melekleri tarafından çevrelenmiş yasından bir mesaj, Gürcistan'ın sıcağından rengi henüz solmamış büyük beyaz bir haçın birleşme noktasında oturuyordu. Bebek pembesi tespihler haçın boynuna asılmıştı, çimen telleri İsa'nın ayak parmaklarını gıdıklıyordu.

Anıtın etrafını papatyaların eşlik ettiği pembe çiçekler çevrelemiştir. Aynı çiçeklerden oluşan küçük çizimler adını çevreliyordu. Daizee Cenneti. İstirahat ettiği yere ve hiç oynayamadığı küçük oyuncaklar gözümü yaşarttı.

Parmaklarım meleğimin oyuncaklarını tüylendirdi.

"Hey, bebeğim." Woodrow arkamda diz çökmüş, eli haçın üzerindeydi. Dudaklarında bir gülümseme vardı ama bu ifade gözlerindeki parıltıyı gizleyemiyordu. "Anneni seni görmeye getireceğimi söylemişim."

Altın rengi güneş, kabarık bulutların arasından süzülüyor, sıcaklığıyla bizi kucaklıyordu. Gür Kuyruk zıplayıp oynuyor, çiçeklerin arasında en güzel kanatlara sahip bir kelebeği - yakalayamadığı bir yaratığı - takip ediyordu. Bir an için dikkatimi çekti, çünkü onu uzun otların arasında neredeyse kaybetme fikrinden rahatsız olarak etrafıma bakındım.

Tekrar ayağa kalktı, başı geri kalan kısmının önündeydi ve Woodrow'a doğru ilerledi. Eğer bebeğimiz yaşasaydı ve büyüyüp küçük bir kız olsaydı, o da babası gibi hayvanları sever miydi? Burada, bu yavru kediyle ya da başka tüylü arkadaşlarıyla oynuyor olur muydu?

Düşüncelerim olabilecekler tarafından yoğun bir şekilde detaylandırılmışken, tahtaya dokundum ve bebeğime özel tuttuğum bir mesaj fısıldadım. Woodrow'dan bile.

Onu koruyamadığım için üzerimdeki suçluluk duygusu beni yıllarca sakat bırakmıştı ama güneş ışıltısıyla beni okşadıkça hafiflediğimi hissettim. Suçun ne olduğunu gördüm. . başka birinin.

Onun affediciliğini hissettim. . . .ve bir annenin sevgisini.

Mezarının başında durdum, oyuncaklarla konuştum ve ninniler söyledim. Yıllardır şarkı söylememiştim. Sesimi uzun zaman önce bu topraklarda bırakmışım ve sanırım buraya dönerek onu geri kazandım.

Güneş batana, bulutların arkasına saklanana ve Gür Kuyruk sırt üstü düşüp bacaklarını havaya kaldırarak uyuyana kadar burada kaldık. Woodrow kedinin küçük karnını gıdıkladı ve kahvaltı için durduğumuz bu sabahtan beri küçük adamı beslemediğini fark etti.

Karnım guruldadı ve bulutlar gökyüzünde yuvarlanırken gök gürültüsü gibi ses çıkardı.

Woodrow önümde durdu. Yavru kediye kucığına aldı ve küçük hayvan onun geniş omuzlarına tırmanmak için gövdesine tırmandı ve burada hızla alıştığımız sevgi dolu küçük kafa çarpışmasını yaptı.

Woodrow'un eli bana uzandı ve ben de tuttum. Beni yukarı çekti, bacaklarım kurşun gibiydi çünkü kızımızdan ayrılmak istemiyordum.

"Benimle gelin; size göstereceğim başka bir şey var."

Merak, beyaz, pastel pembeler ve sevgi dolu leylak renklerinin beni karşıladığı içeriye girmem için beni yönlendirmesine izin vermişti. Dağınıklığın olmaması, görünürde hiç yeşil ya da karanlık olmaması gibi cazipti.

Evin derinliklerine doğru ilerlerken parmaklarım yeni sıvanmış duvarların yumuşaklığını okşayarak yoluma devam ettim.

Papatyaların kokusunu alabiliyordum, Woodrow'un durduğu yerde hâlâ açık olan kapıdan içeri süzülenlerin değil. Evin içindeki çiçekler beni ileri çağırıyordu.

Gür kuyruğu önümde koştu, yeni çevresini inceledi ve mutfağa doğru kayarken ayaklarının altındaki ahşap zeminin verdiği hissi anlamadı.

Onu takip ettim, ortadaki adada oturmuş, daha sonra her tarafıma bulaşacak olan diliyle poposunu yıkarken bulduğumda biraz sinirlendim. Adanın ortasında, Bushy'nin poposuna yakın bir yerde büyük bir vazo duruyordu. Cam tabanı uzun sapları gösteriyordu. Dev gerberalar gururla duruyor, etrafa saçılmış aksesuarlarla uyumlu büyük pembe ve beyaz başlarını gösteriyordu.

Ön kapı uzaktan gelen hafif bir tıkırtıyla kapandı. Woodrow başka bir kapı aralığından içeri adım attı. Papatyaları kokladığım sırada seksi gülümsemesi üzerimde belirince mutfak onun varlığıyla daha sıcak bir hal aldı. "Boşuna koparılmadılar. Zamanla göreceksin. Ve bu evin neredeyse her odasında bir demet bulacaksın."

Başımı salladım, güzel odanın detaylarını incelemek için etrafta dolanırken soru sormadım.

"Çok aydınlık." Parlak dolaplara hayranlıkla baktım, parmaklarım hâlâ iz sürüyordu. Zaten fişe takılı olan kahve makinesinin düğmesine bastım ve vanilyalı latte, yerine yerleştirilmiş fincana dökülmeye başladı.

Yaptığım içkiyle hiç ilgilenmeden mekânda dolaşmaya devam ettim.

Gözlerim başka bir kapıya takıldı, ahşaba oyulmuş girintili beyaz paneller ve çiçeklerle işlenmiş altın bir kapı tokmağı - gizlenen masumiyetin totemi - hatırladığımdan çok farklı görünüyordu, çığlıklarımınla takırdayan yıkık tahtasıyla. Kötü anılar üzerime döküldü ve fincandaki kahve gibi beni ağzına kadar doldurdu.

Düğmeye uzandım, başparmağım oymaları okşarken titriyordu. "Aç şunu," diye bir talimat girdi kulaklarıma.

Gözlerim "*kesinlikle olmaz!*" diye bağırarak cevap verdi.

Boynumdaki tüyler korkumu vurgulayacak şekilde derimden kalktı. "Şaşıracaksın."

Ona ihtiyatla baktım. Yumuşak tarafına yalvardım. Cennete dua ediyor ve cehennemini cevap vermemesini umuyordum.

Başka bir şey söylemedi. Mutfak kapısının pervazına yaslanmış, kararımı bekliyordu.

Elim güzel papatya desenini yuttu ve düğmeyi çevirdim, içimde çalkalanan korkuyu görmezden gelirken sinirlerimi gizlemek için yeterince sert sıktım. Bu sabahki kahvaltı yere sıçramakla tehdit ediyordu ve aniden son yemeğim olacakmış gibi yediğim için pişman olup olmadığımı merak ettim.

"Güven bana."

Ona güvenmiyordum. Birdenbire. Oraya gitmemin karanlık ve uğursuz bir nedeni olmasından korktum. Ama kapıyı iterken bunu bir kenara ittim.

Geniş.

İyi gözlerim uzun bir ipin ucundaki kristali fark etti. Kristali çektim ve ışık ahşap basamaklardan aşağı süzüldü. Aydınlığın altında daha rahat nefes aldım - bu odada hiç olmayan bir şey.

İlk adımı atacak cesareti buldum ve diğerlerinin üzerinden aşağı doğru ilerlerken sandaletlerimin topukları tahtaya çarptı.

Tıpkı güzel papatyalarda olduğu gibi önce odanın kokusu çarptı yüzüme.

Ama daha önce, ölüm ve çürümenin burada geliştiği zamanlardan çok daha farklı kokuyordu.

Beni bir nostalji nirvanasının beklediğini bilerek hızımı artırdım. Elimi merdivenin korkuluğuna koydum ve etrafımı kolaçan ederek aşağıya doğru döndüm.

Nefesim kesildi, şaşkınlık içinde kayboldum. Woodrow'un yaklaşan ayakları bile dikkatimi dağıtmadı. Yaptığım latte'yi içerken fincandan yudumladığı ses kulağıma geldi ama eskiden acılarımın yankılandığı gibi odada yankılanmadı çünkü oda artık boş değildi.

Bir adım öne çıktım, parmaklarım duvarı dolduran geniş raftaki bir kitabı okşadı. Bir kitap çıkardım, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha.

Yemek kitapları. Bir sürü yemek kitabı, hepsi Küba mutfak. Ve bir sürü bitki, kokuları bu yerle ilgili tüm kötü anılarımı bastırıyordu. Woodrow'un annesi ve babası. Ve onların tacizleri.

Aroma başka anıları karşıladı. . annem ve babamın düşünceleri odaya sürüklendi, ev onları yeni evimde karşıladı.

Çok fazla mutluluk hatırladım. *Mutlu bir mutfak kokusu, kaynayan tencereler, hazırlanan tabaklar, hazırlanan bir ziyafet. Babamın elleri annemin beline dolanmıştı. Yüzündeki gülümseme beş yıldızlı diş hekimliğinin reklamını yapabiliyordu. Annem fırının önünde durup yemeği bitirirken babam kucaklarında dans ediyor, kulağına sevgi sözcükleri fısıldıyordu. Dudaklarım çekildi ve gözlerim yaşlarla doldu.*

Mutlu gözyaşları.

"Bunu benim için mi yaptın?"

"Her şey senin için. Ev senin. . . bizim. Eşit olarak. Ama bu senin için özel bir hediyeydi."

"Hepsi Kübalı."

"Öyle." Bir yudum daha aldı. "Yemek yapmayı sevdiğini söylediğini hatırladım." ". Bir keresinde annenden ona bir şeyler yapmayı öğretip öğretemeyeceğimi sormuştum.

Kübalı. Gücendi." "Nefret doluydu."

"Benden herkesten daha çok nefret ediyor gibiydi."

Woodrow delirmişim gibi kaşlarını kaldırdı. Geçmiş beni ısırmak için geri geldi, kan dolaşıma sızan karanlık zehri zihnime yansımalar . Wynter'ın oğluna söylediği her incitici şeyi duydum. Her alay beni geriordu. Avuçlarım terlemeye başladı. Güzel çiçekli elbisem -şimdi nefret ettiğim, Wynter'ın sadece onlara sığabileceğimi söylediğini hatırladığım- onları rahatlattı.

Genç bir kızken, yaptığı her iğnelemeyi, sinsî acımasızlığını ve karanlığı fark etmemiştim. Ta ki o bunu sergilemekten mutlu olana kadar.

Bu yüzden ondan nefret ettim. Ondan, güzel elbisemden değil. Ondan bir arkadaş, bir anne olduğu için nefret ettim. Benden koparıp aldığı sahte aile teklifi için.

En kötü insan türü sizi yere düşüren değil, düşüşünüzü izleyen ve bundan keyif alan, sonra da en dipteyken sizi tekmeleyen insandı.

Ondan en çok bu yüzden nefret ediyordum. Bu evde hoş karşılanmıyordu.

Onun hayaleti bize musallat olamazdı; kapana kısılmıştı, ait olduğu cehennemde yanıyordu. Ve onun anılarının da böyle bir işi yoktu.

Parmaklarımı elbisemin kumaşında bir kez daha gezdirerek onunla ilgili tüm düşünceleri kendimden uzaklaştırdım.

Raftan bir kitap aldım. Parlak ciltli kitap, diğerleri gibi yeni bir özellik olan yüksek pencereden içeri giren gün batımında parlıyordu. Bir zamanlar bu odayı dolduran tüm travma ve acılar için kolay bir kaçış.

Çimenlere, ötesindeki tarlaya baktım ve sonra düşüncelerimi doğrulamak için etrafıma bakındım. Bu oda da aynı odaydı. Tamamen beton olduğu için yukarıdaki odalarla birlikte yanmamıştı. . ama şimdi farklıydı.

... buradaki acıdan kurtuldum. O pencere sayesinde.

Ben de öyleydim. Woodrow sağ olsun.

Bu farkındalık neşeli ve moral vericiydi ve dudaklarıma küçük bir gülümseme getirdi.

"Bu sefer burayı seveceğini düşünüyor musun?"

Woodrow'a, saklı tuttuğu ve şimdi aniden ortaya çıkan umut ve özlemin derinliğine baktım ve gülümsemem azalmadı, arttı.

"Sanırım yapacağım." Kitabı sıkıca göğsüme bastırdım ve "Bu akşam bize yemek yapacağım" dedim.

Ellerimi çırparak onu korkuttuktan ve küçük tüylü bedenini bazı sebzelerle değiştirdikten sonra, bir nedenden dolayı kesinlikle dehşete kapıldı

Bushy Tail masa üstündeki tüneğinden ayrılmıştı.

Şu anda pembe tüvit kanepeyle uyumlu ayak taburesine sarılmıştı. Sonsuza dek kendisine ait olduğunu iddia ettiği bir yer.

Ocağın üzerine, pastel renkli tencerelerin üzerine eğildim. Kaynayan yemeğin sıcaklığı yüzümü okşuyor, aynı anda hem huzursuzluk hem de huzur veriyordu.

Kaşığın burnuma götürüp içime çektim ve içimi bir gülümseme kapladı. Annemin varlığını hissettim. Babamın onaylayan gülümsemesini zihnimin gözünde görebiliyordum.

Bir gölge sıçrama çizgisi boyunca ilerleyerek benimkini örttü ve Woodrow yaklaştıkça daha da büyüdü.

Bana yakın durdu ama dokunmadı. "Güzel kokuyor."

Gerçekten de öyleydi. Çalkantılı zihnimde hayatta kalabildiğim için kendimle ve bu anıyla gurur duyuyordum. O kadar çok kötü deneyim yaşarken o kadar çok güzel deneyimi unutmuştum ki.

"Nedir bu?" Düzinelerce malzemenin uyum içinde yüzdüğü tencereye bakarak sordu.

"Adı Ajiaco. Ve bir güveç. Merak etmeyin, çıtır çıtır sebzeler yapmayacağım."

tercih ettim ama yutmakta zorlanacağını biliyordum. "Gerçekten güzel kokuyor."

"Gerçekten yiyecek misin?"

Saçlarımın arasından bakarak ona yan gözle baktım. Beni bulduğundan beri neredeyse hiç yemek yememişti. Yemek yedikten saniyeler sonra duruyor, en küçük lokmada bile doyduğunu hissediyordu. Son birkaç gündür beni şakaladığı kahvaltılık smoothie'lerini bile tek bir yudumdan sonra atıyordu. Tadının garip olduğunu iddia etti. Ama başka bir şey istemiyordu.

Onun için zor olduğunu biliyordum. Etrafındakilerin daha ağır yemeklerin tadını çıkarmasını izlemek zordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, yüzüme daha iyi bakabilmek için saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Onu öne doğru çekmek için acele ettim ama beni durdurdu, eliyle beni yemeğe geri götürdü.

Kendi evimde saklanmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Home, bunu düşünmek garipti.

Ama hiçbir şey kendi teninde kendini rahatsız hissetmekten daha tuhaf olamazdı.

Woody görünüşümü mahvetmişti, hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Cehennem, kaküllerimi tıraş ederek beni bunu kabul etmeye zorladı. Neyse ki hala saklamak imkansız değildi ve o zamandan beri her gün saçlarımı öne doğru çekerek bunu yapıyorum.

Kiralık arabanın yan aynası bana tatlı yalanlar söylemiş, saçlarımı öne doğru çekerek arkaya taradığımdan daha iyi görüneceğimi vaat etmişti.

Woodrow asla kabul etmezdi. Parmakları saçlarımın arasından geçti. Papatya tokamı nazikçe çekip çıkardı ve ağzıyla açtıktan sonra saçımda yeni bir pozisyona kaydırды, eskisinden çok fazlasını yüzümden uzak tuttu.

"Saklanamayacak kadar güzelsin."

Gülmek istedim ama kıkırdama ağzımda ekşidi ve onun yerine hıçkırık olarak çıktı.

"Ağlama." Woodrow'un elleri dolaştı, parmakları belimde gezindi ve oraya yerleşti.

Ürperdim, nefesim hızlı ve kararsızdı. Elim onunkine uzandı, parmaklarını karnımda düz tutarken bir yandan da onları çekip çekmemem gerektiğine karar veriyordum.

"Ellerim seni iyileşemeyeceğin bir şekilde incittiği için sonsuza dek üzgün olacağım."

Nefesi yaralarımı gıdıkladı ve kendimi, yüzü yüzüme değene kadar ona doğru eğilmiş buldum. Panikledim, erkeklerin bana her zaman yaptığı kötü yorumları bekliyordum ve beni kavrayışı sıkılaştığında geri çekilmek üzereydim.

"Yara izleri hiçbir şeyi değiştirmez. *Sen benimsin*. Benim için her zaman güzel olacaksın."

Ona doğru döndüm, karıştırdığım tahta kaşık kaynayan tencerenin içinde kalmıştı.

Tek kelime etmedim, gözlerim onun gümüş bakışları ve güzel ağzı arasında geziniyordu. Dudakları ayrıldı ve yutkundu. Üstünü örtmedi ve gözlerim yere düşmedi. Dili dudaklarını ıslattı ve bakışlarım soldan sağa hareket eden diliyle birlikte gezindi. Dizlerini büktü, güzel dudakları dudaklarıma değene kadar boyunu alçalıttı, dili onları araladı.

Ağzımı açtım ve onun nane tadını memnuniyetle karşıladım. Hafif tatlı tadı ağzıma yeni bir ferahlık getirdi.

Beni kollarının arasına aldı, büyük elleri belimi kavradı ve beni döndürüp adaya bıraktı.

Beni doğranmış sebzelerin arasına yatırırken elleri vücudumda kayarak başımı kavradı. Önünde yayılmış olan bana baktı. Ben onu yıkılmış bir halde izlerken soğuk mermer yüzey kürek kemiklerimi ve kalçalarımı öptü. Çok güzel olduğu ve artık beni öpmediği için yıkılmıştım.

Parmakları tenimi okşadı, tüylerim diken diken oldu ve zar zor dokunuşunu gölgeledi. Ayak bileğimden uyluğumun iç kısmına doğru ilerledi. Saten iç çamaşırımın kumaşına kadar. Sıcaklığım parmaklarını öptü ve malzemeyi kenara itti.

"Woodrow," diye yalvardım daha fazlası için.

"Daha fazlasını istiyorsan, senden bir iyilik isteyeyim mi?"

Ne isteyebileceğini soramayacak kadar şaşkındım. Dayattığı şartlara karşı kadar tahrik olmuşum.

"Bunları burada tut." Parmakları iç çamaşırımı çekerek talimatlarını netleştirdi.

Elim onunkiyle yer
değiştirdi. "Aferin
kızıma."

Bu sözlerle daha da ıslandım.

Parmakları tam ihtiyacım yerime dokundu. Kalçalarımı oynattım, bunu takip edeceğinden emin olduğum saldırıyı istiyordum, ama gelmedi.

Parmaklarını kullanarak am dudaklarımı açtı. Gözbebekleri şişmişti, gümüş rengi zar zor görünüyordu, şehvetinin -bana olan ihtiyacının- kanıtıydı.

"Ne istiyorsun Woodrow?"

Dudaklarını tekrar ıslattı.

Gölgesinin hareketi tenimi sıyırdı ve tüylerim daha da diken diken oldu.
"Elini tam burada, kendini bana açık tutmanı istiyorum."

Parmaklarım bacaklarımın arasında onunkilerle buluştu ve bana kendime nasıl dokunmamı istediğini gösterdi. Orta ve işaret parmaklarım birbirinden ayrıldı. Amım artık ıslak, açık ve ona karşı çıplaktı.

"Ne istiyorsun, Ayışığı?" "Aşkını."

"Peki sana sevgimi nasıl göstermemi istiyorsun?"

"Şaşırt beni," diye nefes aldım.

Gülümsemesindeki kötülük ve vücudundan yayılan sıcaklık, cehennemin tadını çıkaran şeytana rakip olabilirdi.

Boyunu bıraktı ve bana tapınmak için dizlerinin üzerine çökerken gölgesi beni okşamayı bıraktı.

Kollarını bacaklarıma dolamadan önce dizlerimin iç kısmını öptü. Bacaklarımı omuzlarına koyarak beni ağzına doğru çekti.

Görmeye çalışarak kendimi daha yükseğe bastırdım ama dili üzerime indiği anda başım geriye düştü.

Dili amıma yaslandı, içimde şehvetli bir uğultu titreşti.

Sıcak nefesinin klitorisime doğru hareket ettiğini hissettiğimde gözlerimi kapattım. Sol eli kalçamdan deliğime doğru hareket etti, açık ve açıkta, onu içeri davet ediyordu. Bir parmağı açıklığıma bastırdı ve kalçalarımın yükselmesini engelleyen tek şey onun onaylamayan bakışlarıydı.

Vermeye hazır olduğundan fazlasını almamak için bedenimi mermere yasladım.

Vücudumun içinde uyarılmanın nabızı art arda atarken yüksek sesli bir inilti duydum.

Parmağı içime kaydı. Dudakları klitorisimden kalktı, bir tükürük izi aramızdaki küçük boşluğu doldurdu. Konuşurken sözleri beni gıdıkladı. "Seni çok uzun yıllar bekledim. Seni tekrar tatmak için. Hiçbir şey karşılaştırılmaz."

Uyarılmam durdu, kapalı gözlerim açıldı. "Başkaları da var mıydı?"

Burun deliklerim alevlendi, hüznü beni yakıyordu. Birbirimize bakarken dökülmemiş gözyaşları onu bulanıklaştırdı.

"Asla. Başka bir kadına asla dokunmadım. Asla."

Ama Cehennem olabilirdi. Bu sessiz düşünce yüzümde sessiz bir film gibi oynadı. . . ve o baştan sona izledi.

"O da yapmadı."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"İletişim kurmak için yeni bir yöntemimiz var. Şimdi, ben söyleyene kadar konuşmayı kes."

Komut karşısında meme uçlarımın sızladığını hissettim. Hakimiyet hoşuma gitmişti. Ve beni beklediklerini bilmek hoşuma gidiyordu. İkisi de -Cennetim ve Cehennemim. Hiç düşünmeden göğüslerime uzandım, bir elimi kep yakalı elbisemin içine sokarak önce birini sonra diğerini hafifçe çimdikledim.

Uyarılmışlığım geri gelmişti, içimde titreşiyor, meme uçlarımdan başlayıp Woodrow'un amımın içindeki parmağına ulaşana kadar karnımdan aşağıya doğru fırlıyordu.

Daha sert itti. Ve sıcak ağız klitorisime geri döndü, üzerime uyguladığı emiş beni düzgün düşünemez hale getirdi.

İtişleri şiddetlendi. Kavrayışı, şimdi tekrar kalçamdaydı, her zamankinden daha sıkıydı. Değişip değişmediğini sormama gerek yoktu. Biliyordum, her zamanki gibi. . ve onu neyin geri getireceğini biliyordum, tıpkı Vegas'taki erkekler tuvaletinde olduğu gibi. *Papatya kokusu.*

Başımın yanındaki cam vazodan tek bir çiçek kopardım. Tereddüt ettim, bu değişimin bir nedeni var mıydı, yoksa bu sadece Hell'in mutfaktaki hareketliliği kıskanmasından mı kaynaklanıyordu? Düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırdım ve papatyayı vücudumdan aşağı doğru ittim.

"Woodrow," diye fısıldadım ve Hell başını kaldırıp baktı.

Yüzünde zehirli bir hırıltı vardı. Yanlış ismi söylediğim için bana zehrini kusmaya hazırdı. İstedğim adamı geri çağırdığım için. Ve çünkü o adam o değildi.

Ama papatya burnuna değdi ve burun delikleri açılarak onun narin kokusunu içine çekti.

"Bana geri dön."

Adını bir kez daha tekrarladım ve o da beynindeki sisi dağıtmak için çaresizce gözlerini kırıştıtararak karşılık verdi.

Durumumuza ve elimdeki papatyaya baktı ve başka bir şey söylemedi. Çiçeği parmaklarımdan aldı ve elimi tekrar göğsüme doğru itti. Çiçeği burnuna yakın tuttu, çiçek kokusunu ve ıslak amımın aromasını aynı anda içine çekti.

Parmağını içimden çıkardı ve bir başkasıyla tekrar içeri soktu.

Masanın üzerinde gerildim, terli sırtımı mermere yasladım ve tekrar inledim.

Dilinin klitorisimin üzerinde gezindiğini ve parmaklarının hareket ettiğini hissettim. Biraz daha ses çıkardım. Küçük bir cesaretlendirme.

"Kapa çeneni, Ayışığı. Geldiğinde duymak istediğim tek şey benim adım. Anladın mı?"

Başımı salladım, siparişini çoktan kabul etmişim.

"Aferin kızıma." Bu yorumunun ne kadar hoşuma gittiğini hatırlatarak parmaklarını sıkıca kavradım.

Parmakları içimden kayarak çıktı ve onları kaplayan sıvıyı amımın her yerine sürmek için ağzını hareket ettirdi.

Kollarını kalçalarımın doladı ve sanki ziyafet çekecekmiş gibi kıcımı masadan kaldırdı. Amımı ağzına bastırdı, geniş dili bütün sularımı yalayıp yuttu.

Kalçalarım ilk isteğine itaatsizlik etti, daha fazlası için çırpındı, ağzımın istediği gibi talep etti.

Şikâyet etmedi; gizliden gizliye hoşuna gitmişti. Ondan dökülen kahkaha bana çok şey anlattı.

Dili, yarığıma girmeden önce amımın uzunluğuna bulaştı.

Çılgılık atma dürtüsüne karşı koydum, çünkü dilimde onun adı değil, '*lanet olsun*' kelimeleri vardı ve o bunu duymak istemezdi. Ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Elleri uyluklarımı nazikçe okşuyor, nasıl yapacağımı unutmuş gibi görüldüğümde nefes almam için beni cesaretlendiriyordu.

Bir nefes aldım ve burnunun klitorisime çarptığını hissederek ağzına doğru sallandım.

Gözlerim doldu ve nefes nefese kalmaya başladım, çünkü dilinin amımla öpüşme hissi midemde kontrol edemediğim bir zevk oluşturunuyordu. Elim göğsümden çekildi, başını vücuduma daha sert bastırdı, dili içimde daha derinlere indi.

Ama daha fazla
dayanamadım.

Dayanamadım.

Ben orgazma gittikçe yaklaşırken dili deliğimin içine kadar girmiş, deliğimi çevreleyen duvarları yalıyordu.

Kabarık am dudaklarım boyunca aşağı yukarı yaladı -karıncalanıyor ve mutlulukla şişiyordu. Şişkin klitorisime kadar yaladı ve onu dişlerinin arasına alıp usta diliyle oynattı.

Parmaklarım onun kısa siyah saçlarına gömüldü. Kalçalarım daha yukarı kalktı. Doruğa ulaştığımda tekrar içime girmesini istiyordum. Anlamıştı, mükemmel dilini tekrar içime sokmadan önce klitorisime zarif bir öpücük kondurdu.

İlk hamlede boşaldım, etrafını sıkıyor ve onu daha derine sürüklüyordum. O kadar sert boşaldım ki, üzerimden yağmur gibi boşaldım.

Çırpınan gözlerim, adını haykırdığımda bacaklarımın arasından bana bakan mükemmel yüzüne takıldı.

Sırtımı tekrar kamburlaştırdım ve saçlarını daha sıkı kavradım, bir başka zevk dalgası üzerime çökerken saçlarını avucumun içine aldım.

Çok yüksek sesle çığlık attım. İkinci kez orgazm olduğumda amımla öpüşmeye devam ederken kendimi tutamadım.

Dölümden son bir yudum aldığında bacaklarım titriyordu. Deliğime nazik bir öpücük kondurduğunda hâlâ titriyordum.

Başımı geriye attım, papatya hala elimdeyken onun görüntüsüne odaklanmadım, çünkü lanet olsun, onun görüntüsü ve dölümle parlayan dudakları beni tekrar boşaltırdı ve bu kadar çabuk bir orgazmı daha kaldıramazdım.

Onun yerine, kapının girişinde oturan küçük kızıl yaratığa odaklandım, miyavlayarak inliyordu, neden benim kışımın masa üstüne çıkmasına izin verilirken onunkinin verilmediğini merak ediyordu.

Akşam bulutlara karşı güzel bir parıltı çizmişti. Güzel pembeler, parlak turuncular ve hatta hipnotize edici bir lavanta pencerenin dışında gökyüzünde yuvarlanıyordu. Mutfak da çok güzel aydınlatılmıştı. Yüz adet hareket sensörlü peri ışığından gelen sıcak bir ton, akşamın huzurunu ve sakinliğini vurguluyordu.

Adadaki koltuğumda rahatlamış, burnumu ajiaco kaşığına dayamıştım. Sebzelerin hepsi öncelikli koku için savaşıyordu ama lezzetli bir uyum içinde birbirlerine karışıyorlardı.

"Beğendin mi?" Karşımda oturan Woodrow'a sordum. Aramızdaki çiçek vazosu yine doluydu, çaldığım güzel papatya

ailesine geri döndü. Bu düşünce içimde acı veren bir şeyleri burktu.

Woodrow fark etti ama beni sorgulamadı. Aklımı beni rahatsız eden şeyden uzaklaştıracak başka bir şeye odaklandı. Yemeğe. Yemeklerimi beğenmesi benim için önemliydi.

"Gerçekten çok güzel. Rahatlatıcı bir yemek gibi." Kaşığına tekrar kaseye daldırdı. Bu masada tüm hafta boyunca yediğinden daha fazla yemişti.

Bir tabak ev yapımı ekmeği yüzeye doğru ittim. Kokusu havaya yayılıyor ve bir dilim daha çalmam için bana meydan okuyarak damak tadımla alay ediyordu.

"Onu yiyemem."

"Deneyemez misin? Küçük parçalar?"

Gözleri ekmeğe kaydı ve yeni bir şey tatmak için aç bir şekilde dudağını çiğnedi. Bir kez yutkundu ve hamurun dilinde nasıl bir his uyandıracağını hayal etti.

"Sadece bir kez yaşarsın."

Sözlerim ona acı veriyordu ama nedenini anlamıyordum. "Eğer reenkarnasyona inanıyorsan hayır." Göz kırptı, güzel gözleri benimle flört ediyordu.

"Dindar bir çocukluk geçirdiğiniz için reenkarnasyon konusunda ne düşündüğünüzü bilmiyordum."

Cevap vermedi, ama beni şaşırtarak bir dilim aldı ve sonra tabağı bana geri iterek ekmeğin son parçayı yemem için yaptığı teşvike katıldı.

"Şişman olacağım."

"Mükemmel olacaksın. Eskisi gibi." Ekmeğin en küçük parçasını kopardı ve dilinin üzerine koymadan önce hem nem hem de tat alması için yemeğine batırdı.

Ağzında otururken gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu ve çiğnemeye çalışması bir anını aldı. Dişleriyle parçaladıktan sonra yuttu.

aynı anda bir yudum su içti.

O kendi bardağını ve benimkini doldururken masadan bir sürahi yavaşça aşağı iniyordu.

"Teşekkür ." Gülümsedim, kadar sessiz konuşuyordum ki beni duyacağını sanmıyordum. Ama duydu. "Bir şey değil."

Bir parça daha ekmek kopardı, bu biraz daha büyüktü ve beni uyardı, "Bu iş çirkinleşebilir."

Güldüm, inanmayarak homurdandım. "Bundan şüpheliyim. Seninle ilgili hiçbir şey çirkin ."

Masanın karşısından bana gülümsedi, yüzünün güzelliği söylediklerimin doğruluğunu kanıtlıyordu.

"Seni seviyorum. Her şeyden çok. Herkesten çok. Her şeyden çok."

"Ben de seni seviyorum."

Ben de gülümsedim ama o görmedi. Çoktan sandalyesinden kalkmış, kalan ajiaco'yu ve parçaladığı ama hiç yemediği ekmeği atmaya gidiyordu.

"Bitirdin mi? Bitirmedin. Yani her zamankinden daha fazla yedin ama daha aç olacağını düşünmüştüm."

"Unutuyorsun, ben daha önce yedim." Şakasındaki eğlenceyi görmediğimi fark etti, bu yüzden konuşmanın tonunu değiştirdi. "Doydum. Ama çok güzeldi. Teşekkür ederim."

Ve sonra odadan kayboldu. Ayaklarının onu daha da uzağa götürüşünü dinledim. O ikinci kata çıkarken basamakları saydım ve en tepeye ulaştığında şaşkınlıktan başka bir şey hissetmemeye geri döndüm.

Yemeği beğendi ama bitirmedi.

Beni tekrar bulduğundan beri yemeğini hiç bitirmedi. Ve nedenini asla bilemedim.

Woodrow'un yaptığını izlediğim gibi, yemek pişirmek için kullandığım bulaşıkları kaldırdım. Bulaşık makinesi gece için durmuştu ve ben de durmuştum. Hafif döküntüleri hızlıca temizlemeyi bitirmiştım çünkü bu kadar güzel bir mutfağın kirli olması için hiçbir neden yoktu. Parlak beyazı her lekeyi gösterirdi.

Temizlik, düşüncelerime ve tüm uğursuzluklarına yardımcı oldu, bana odaklanacak bir şey verdi - bakımlı bir ev hedefi.

Ama artık işim bitmişti ve yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı, Woodrow'un ardında bıraktığı kafa karışıklığı bulutu geri dönmüştü.

Merdivenleri, ayak parmaklarımı gümüş parmaklıklara çarpmamaya dikkat ederek, pastel pembe halıya kilitlenerek çıktım. Evin tamamı beyazdı ve yumuşak renkli süslemeler vardı; bir erkeğin burada yaşaması için fazla güzeldi. Feminizm çılgınları atıyordu. Hafif ve güzel diye bağırıyordu ve aynı şekilde tanımlanacak anılar biriktirebileceğim bir yer olacağının sözünü veriyordu.

Kendimi üst katta buldum ama önceki evin aksine bu evde dar bir koridor yoktu. Sahanlık, alt kattaki giriş gibi açık bir meydandı.

Etrafımda dört kapı vardı, her biri kapalıydı. Bir şey beni bir tanesine çağırdı ve bu her neyse Woodrow değildi, çünkü o içeride değildi.

İçeri girdim, odanın derinliklerinde dolaşırken kalın halı ayak parmaklarıma sarıldı.

Burası, duvarları minik tırnak jeli şişeleriyle kaplı bir cennetti. Odanın köşesinde mini şaheserler yaratmak için çalışabileceğim büyük bir masa vardı. Üstündeki minik vazoyu dev bir gerbera çiçeği dolduruyordu. Odanın diğer tarafında ise saç tipime uygun bir dizi saç bakım ürünü bulunuyordu.

Bir şişe jel aldım ve diğerlerine bakmadan yarınki tırnak rengimin bu olacağına karar verdim.

Diğerlerini itmemeye dikkat ederek onu mükemmel yerine geri yerleştirdim ve hâlâ hayretler içinde odadan dışarı çıktım.

Kızıl bir kölenin hiçbir şeyi yok etmesini istemediğim için kapıyı kapattım. Cam tırabzanın etrafını yoklayarak başka bir kapıya yöneldim.

Woodrow'u sayvanlı bir yatakta buldum, gözleri kapalıydı, vual perdeler açık balkon kapılarından gelen esintiyle dalgalanıyordu. Buradan, dışarıda rüzgârda uçuşan papatya demetlerini görebiliyordum.

Gür Kuyruk Woodrow'un kot pantolonunun üzerine sarılmış, bel bandına yakın bir yerde dinleniyor, kollarını uzatmış ve Woodrow'un çıplak karnına pençe atıyordu.

Gözlerim Woodrow'un vücudunun bir kısmına takıldı. Kaburgalarının altına çökmüştü, tam bir öğün yemediği belliydi.

Yüzündeki gerginlik bana uykunun kolay gelmediğini söylüyordu, ancak sürekli mırıldanarak ve miyavlayarak ses çıkaran küçük arkadaşı bana uykunun derin olduğunu söylüyordu.

Battaniyeleri geri çektim ve göğsüme kadar çektim.

Odada pijama aramaya zahmet etmedim. Elbisem uyumak için yeterince rahattı ve kıyafet avına çıkamayacak kadar yorgundum. Pek bir av sayılmasa bile.

Karşımda, duvarın büyük bir kısmını kaplayan dev bir televizyonun iki yanında birer kapı vardı. Kapılardan biri açıktı ve arkasındaki ebeveyn banyosunun ipuçlarını veriyordu. Diğeri ise kesinlikle bir gömme dolaptı ve bunun farkına varmanın heyecanını yaşarken bile yatakta kalmaya devam ettim.

Yan yattım ve Woodrow'un göğsünün inip kalkmasını izledim, onu kaplayan mürekkepli kelimeleri okumaya çalıştım. Ama karanlık oda buna izin vermiyordu.

Ama burada olduğumuzu bilmek huzur veriyordu. . . birlikte. Güvendeydik.

Yanında üşüyen eline uzandım ve onu sıcaklığım ile kapladım.

Bu gece hayal kurmak zorunda kalmayacağımı bilerek gözlerimi kapattım.

Çünkü bazı günler gerçeklik daha iyiydi.

Görmezden gelinemeyecek bir mesane doluluğuyla uyandım ve kendimi boş yataktan banyoya koşarken buldum.

Tarihin en uzun işemesinden sonra - yatmadan önce yapmadığım için beni haklı çıkarıyor

-Ellerimi yıkadım ve küçük bir el havlusuna sildim. Aynadan arkamdaki odaya baktım. Duş camı buğulanmamış, al renkli banyo paspası ıslanmamıştı. Woodrow'un duş almak için zaman ayırmadığını fark ettim, tabii beni uyandırmamak için başka bir odada yapmıyorsa.

Gözlerim odadan yüzüme kaydı. Cildim her zamankinden daha kuruydu ve esnerken yaralarımı acıtırıyordu.

Nemlendirici aramak için aynalı dolabı açtım. Bazı vitaminlere, gündüz ve gece kremlerine göz attım -başka seçeneğim yoksa geri döneceğim bir şey.

Dolabı kapattım ve dizlerimin üzerine çöktüm, bacaklarımı dayadığım beyaz fayanslar tenimi üşütüyordu.

Lavabonun altındaki daha büyük bir dolabın kapaklarını açtığımda her türlü malzemeyi buldum. Bir dermatolog cenneti. Pembe renkli ve benim için yapılmış, kadınların temel ihtiyaçlarıyla dolu bir tuvalet çantasını çektim ve bunu yaparak erkek muadilini devirdim.

Bir an için görmezden gelerek, küçük çantayı karıştırdım, tam olarak aradığım şeyi buldum ve Woodrow'un eşyalarını toplamadan önce onu kenara koydum.

Woodrow'un ilk elime aldığım saç tıraşı ellerimi yapış yapış yaptı ve jöle kalıntılarını silmem gerekiyordu. Dünden kalma elbisemi mahvetmek istemediğimden, kolayca yıkanabileceğini bildiğim için dolgun mavi çantasının kenarına sıkıştırılmış bir yüz bezini çektim.

Yere başka bir şey düştü. Küçük bir hap şişesi yuvarlanıyordu, sadece eşik ara parçası tarafından durduruldu ve bana geri yuvarlandı.

Elime aldığımda oval haplar plastik kafeslerinde sallanıyordu. Daha önce bir kez yaptığım gibi uzun isimle mücadele ettim. Çocukluğumdan hatırlıyordum ama bunca yıldır nasıl telaffuz edileceğini öğrenememiştim.

Haplar Woodrow'a gönderilmişti ama annemle ilgili anılar hafızamda canlandı.

"Hadi bebeğim. Annenin biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Babam beni annemin yatağından kaldırdı, oturduğum yerdeki battaniyeleri düzeltme zahmetine girmede, çünkü beni kapıya götürüp kapatır kapatmaz geri dönecek, benim yerime oturacak, eli annemin elinde olacaktı.

Ancak o zaman gözyaşlarının akmasına izin verirdi.

İri mavi gözleri bugünlerde hep parlıyordu.

Annesi büyükannem kapıda duruyordu; onun da gözleri yaşlıydı. Elini bana doğru uzattı, ben de uzandım, babamın avuç içi küçük sırtıma yaslandı ve beni ileri doğru itti.

"O iyi olacak mı?" Büyükannemin gözlerindeki yaşları çekerek sordum.

Babam cevap vermedi. Büyükannem cevap vermedi. Etrafımızdaki sessizlik sadece annemin nefes alma çabasıyla bölündü.

"Yapacak mı!" diye sordu yedi yaşındaki ben, tepki vermek için ayağımı yere vurarak.

"Meleklerle biraz zaman geçirecek, bebeğim. Onu tekrar bulacağız, söz veriyorum."

Babam beni çabucak öptü, ne kadar hızlı hareket ettiğine bakılırsa balçık yanaklarım zar zor çentiklendi. Uzaklaşmak zorundaydı; gözyaşları geliyordu ve onları durduramadığında hissettiği acıyı görmemi istemiyordu.

"Ama haplar. . . yardımcı olabilirler." Yatağımın başucundaki küçük plastik şişeye baktım, üzerinde sabahtan beri okumakta zorlandığım bir isim vardı ve kapıyı kapatmak için hareket eden babama baktım, başı titriyordu.

Küçücük avuçlarım ahşabı itiyor, beni dışarıda bırakmaması için yalvarıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım neredeyse kapalı olan odaya. "Lütfen, beni içeri alın. Seninle olmak istiyorum ve annemle olmak istiyorum. Eğer meleklerle birlikte olacaksa, onu uzun bir süre göremeyeceğim. Onu şimdi görmem gerek."

O anda, babam diğer birçok ebeveynin vermeyeceği bir karar verdi. Serbest elimi tutarak beni tekrar içeri aldı. Hep birlikte annemin hırıltılı bir şekilde nefes almakta zorlanarak yattığı yatağa doğru yürüdük.

O parçalanırken ben kaldım. Annesi ağlarken, destek için sadece bana sarılırken, oğlunun kalbi kırılırken anneminki durdu.

Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar tekrar kırpıttım. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, sahip olmadığım cevaplar için çarpıyordu. Titreyen parmaklarım hap şişesini daha sıkı kavradı. Dizlerim ağırlığımı taşımaya çalışırken titriyordu.

Dağınıklığı olduğu yerde bıraktım ve odadan koşarak çıktım.

En alttaki üç basamaktan aşağı atlarken Ville'in neden olduğu kırıktan sonra bir türlü tam olarak iyileşmeyen sol dizim ağrıyordu. Bir kez daha değerini kanıtlayan cam tırabzanın etrafında döndüm.

Woodrow'un kısık bir sesle fısıldadığını duydum, "Çabuk, aşağı in. O geliyor."

Ve onu, yine çıplak kıcıyla mutfak tezgahının üzerine oturmuş olan Çalı Kuyruk'u nazikçe uzaklaştırırken gördüm.

Ama emre saygısızlık edip olduğu yerde kalsa da, sadece hafifçe dönüp zıplayarak Woodrow'un eline şakacı bir tavırla saldırırsa da umurumda değildi.

"Masayı temizleyeceğim." Woodrow gülümsedi, yaladığı sütlü çikolata bıyığıyla bana bakıyordu.

Çikolatalı süt bardağı elindeydi, onu defalarca çalmaya çalışan yavru kediden uzaktaydı.

"Bunlar ne?" Cevap vermeyince küçük plastik şişeyi sallayarak sordum.

Hamile bir duraklama oldu. Woodrow ağızındaki tükürüğü boşaltırken "yutkunma" sesini duydum.

"Bunlar ağı kesici." Adanın etrafında bir adım atarak bardağını başka bir tezgâhın üzerine koydu.

"Öyleler. Kanser semptomlarına yardımcı olmak için!" Öfkem beni alt etti ve kabı havaya fırlattım. Çıplak göğsünden sekerek soğuk karo zemine çarptı. Woodrow'un gözleri benimkilerden ayrıldı, kaçmaya cüret eden haplar için zemini taradı, onları odanın içinde savurmaktan yorulduktan sonra yemeye cüret ettiğinde Bushy'yi zehirleme potansiyeli vardı.

Bu olmazdı. Kapak sıkıca kapatılmıştı.

Woodrow'un gözleri tekrar bana dönmüş, ben öfkeyle titreşirken gümüş bir bakışla beni izliyordu.

Keder gözlerimi doldurdu, sefalet gözyaşlarımı yüzeye taşıdı ve yüzümünden aşağıya tek sıra halinde akmalarını teşvik etti. Ama dinlemediler, dışarı çıkmaya hevesliyidiler.

"Bana ne zaman söyleyecektin!" Benim tiz çılgılığım Bushy'nin odadan kaçmasına neden oldu ve her iki saniyede bir araya giren miyavlama sesi olmadan tartışmamız için bizi yalnız bıraktı.

"Bana söyleyecek miydin, yoksa bir sabah uyandığımda tedavin işe yaramadığı için seni ölü mü bulacaktım!" Durumun her zaman böyle olmadığını ve bu durumu daha iyi idare etmem gerektiğini biliyordum ama öfkem beni alt etti.

Onu daha yeni geri almıştım. Onu tekrar kaybetme düşüncesi... Bunu düşünemezdim.

Woodrow adaya geri döndü, ayakları ahşap zeminde sessizdi, gri eşofman altı kalçalarına kadar inmiş, ince vücudunu gösteriyordu.

Hastalığı. Vazodan bir papatya kopardı ve kokusunu içine çekerek burnuna götürdü. Uzun kirpiklerinin ardında hissettiği acıyı saklayarak gözlerini yere indirdi.

"Oturmak ister misin?"

"Lanet soruma cevap ver, Woodrow!" Öfkelendim.

Güzel gümüş benekler parıldadı ve elindeki çiçeğe odaklandı. "Sana söyledim. . . ve tedavi başarısız olmayacak."

"İyimser olmana sevindim." Ben hissetmiyordum.

"Başarısız olmayacak çünkü tedavi görmüyorum."

Ağzım kararını sorgulamak için hızla hareket etti ama hiç ses çıkmadı. Yumruklarımı sıkarak ona doğru yürümeye çalıştım, aklını başına getirmeye hazırdım ama dizlerimin bağı çözüldü; daha yüce bir güç onu gazabımdan koruyordu.

Yere çöktüm ve bir daha kalkamadım. Yaşadığım yıkımın ağırlığı çok ağırdı. Karnımı tuttum, kendi üzerime çöktüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Woodrow şeklinde bir gölge etrafımı sardı ve bundan biraz rahatladığımı hissettim. Bir saniye sonra elleri pazularımı kavradı ve beni kucağında oturur pozisyona getirdi. Rahatlamak için göğsünü kullandım ama ciğerlerinin her hırıltısı kulaklarımda yükselirken tam tersini hissettim.

Acı dolu mücadelesini duymak istemediğim için başımı çevirdim.

Göğsündeki dövmeler bana sesleniyordu ve ilk kez kelimeleri anlayabiliyordum. Her dövme bana bir mesajdı. Hapishanede erişmemesi gereken keskin nesneler tarafından derisine kazınmış kelimeler.

Parmaklarım harfleri takip ederek benden dilediği yazılı özürleri aldı. Ve güzel sözler zaten sıırılsıklam olan yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülmesine neden oldu.

Woodrow iki parmağıyla çenemi kaldırdı ve saçlarımı arkama sıkıştırırken kulağının arkasına sıkıştırdığı pembe papatyayı görmek için yüzümü kaldırdı.

"Sensiz yaşayamam."

"Yapabilirsin, benim güçlü, cesur kızım. On yıldır yapıyorsun."

"Bunu bir yapamam. Bir yapmayacağım. Tedaviyi almak zorundasın.

Benim için yap. Lütfen, benim için yap."

Yüzüne sarılırken çiçeği yere düşürdüm. "Neden şimdiye kadar yapmadın?"

"Bu eve çok para yatırdım. Sana bir ev vermek için. Bir gelecek. Hiçbirini boşa harcamak istemedim-"

"Geleceğimin seninle olması gerekiyordu. Bizimle. Birlikte."

"Ah, Ayıışığı, kaderin başka planları vardı." Elleri benimkileri sardı.

Kaderin kazanmasına izin vermeyi reddederek başımı salladım.

"Arazide para var demiştiniz-" "İhtiyacım olan şey için yeterli değil."

"Biraz arazi satabiliriz. Evi satarız. İpotek alırız." Hüzünlü gözleri benim saçmalıklarına katılmıyordu. "Deneyebiliriz. Deneyebiliriz. Bir şeyler. Herhangi bir şeyi. Ben senin yaşamayı istiyorum."

Bir gülümseme dudaklarını büzdü, gamzelerini patlattı. Gülümsüyordu çünkü çok uzun zaman önce tam tersini söylemiştim. . . ama asla doğru değildi.

Sadece ona kızgındım.

Ve beni esir alanlarla geçirdiğim zaman onların yalanlarına inanmamı sağladı. Onlara eğitim için gönderildiğimi, bir gün gerçek efendimin benim için geleceğini ve bana kolay davranmayacağını söylemişlerdi. Cehennem ortaya çıktığında, buna inanmak çok kolay oldu.

"Yaşamak için sana ihtiyacım var."

"Yaşamak istiyorum ama seçim bana ait değil."

"Evi satabiliriz; daha küçük bir yerde yaşayabiliriz."

"Ay ışığı." Gülümsedi. "Benim özel Ayışığım. Evini satmıyoruz." Elleri yüzünden benimkine doğru hareket etti, nazik parmakları gözyaşlarımı sildi ve dudağımın titremesini yatıştırdı. "Burayı mükemmel hale getirmek için aylarımı harcadım. . senin için. Zamanımı ve neredeyse tüm enerjimi harcadım ve bazı günler, seni burada göreceğim kadar uzun yaşamayı bırak, günü çıkarabileceğimden bile emin değildim." Dudaklarındaki kuruluğu yaladı. "Tedavi anlamsız. Bana ilk teşhis konulduğunda bunu önerdiler."

"Ne zaman oldu bu?"

"Hapishanede sorunlarım vardı ama enstitüden çıkmadan üç hafta öncesine kadar gerçekten hiçbir şey yapılmadı. O zaman çok yemeyi bıraktım, çabuk doyuyordum. Çok hastaydım. Boğazım daha da daralmıştı. Kan öksürüyordum." Tekrar dudaklarını yaladı ve bunun bir düzen olduğunu fark ettim. "Beni tıbbi muayeneye gönderdiler ve bazı testler yaptılar. Boğazımdan başladılar. Babam yıllar önce yalan mı söylüyordu bilmiyorum. . ama doktor bana tümörümün mutasyona uğradığını söyledi. Kanseri ve yavaş büyüyordu ama yıllardır vardı. Başka testler de yapıldı ve metastatik kanser olduğum doğrulandı."

"Bu ne anlama geliyor? Metastatik daha mı kötü?"

"Tedavisi mümkün değil. Bu, kanser hücrelerinin birincil kanserden koparak vücudun diğer bölgelerine yayıldığı anlamına gelir."

Nefes almayı bıraktım, daha fazlasını söylemesini bekledim. Gözlerim vücudunu taradı, sanki sihirle derisinin altını göreceğim ve tam olarak neresinin acıdığını bilecektim.

"Ciğerlerimde."

Dünyam durdu; şüphelerim doğrulandı. Annem göğsünden yayılan akciğer kanseri yüzünden ölmüştü. Woodrow'u da alamazdı.

"Karaciğer, mide ve lenf bezleri. Tedavisi yok, Jolie. Doktorlar bana tedavi olmadan altı ay yaşayabileceğimi söylediler. Tedaviyle sadece dokuz ay. Benim için buna değmezdi. Kalan günlerimin tadını bile çıkaramadığım üç ay boyunca kemoterapinin tüm acısı. O günlerin tadını çıkarmak istiyordum; kutsal olan her şeye dua ettim ki seni geri getirip o günleri seninle geçirebileyim."

"Bu gerçekleşiyor olamaz."

"Bencil olduğum için özür dilerim. Sana şimdi ihtiyaç duyduğum ve seni sadece zaman içinde incitmek için getirdiğim için," diye gereksiz yere özür diledi.

"Kaç ay oldu?"

"Yedi." Samimi bir şekilde gülümsedi. "Olasılıklara meydan okuyorum."

"Korkuyor musun?" Sormak zorundaydım çünkü dehşete düşmüştüm.

Yutkundu ve bu kadar yakın olduğum için canının ne kadar acıdığını görebiliyordum. Genellikle gizlediği tavırları, kucağında otururken benden saklanamazdı. Dudaklarının gerilmesi ve gözlerinin hafifçe kısılması çok daha net görülebiliyordu.

"Dehşete düştüm." Bize döndü ve sırtını dolap kapaklarına dayadı. İlaç şişesini eline aldı ve sallayarak dikkatini dağıttı. Çiçeği kulağının üstünden çıkarıp burnuna götürdü.

Ve bu hareketlerinden kaçmak istediğini anladım. Ama o kalmayı seçti, ne kadar acı verici olursa olsun bu dakikalara değer verdi çünkü onları benimle geçiriyordu.

"Bir süredir Cehennem seni de yanımızda götürmek istiyordu." Yanaklarından bir damla yaş süzüldü. "Ama ona iyi şeylerin bekleyenlerin başına geleceğini söyledim. Seni bekleyeceğiz."

"Günlük mü? Ona bir günlükte mi anlattın?" Hala bir tane tutuyorsun."

"Son günüme kadar. Ama artık gibi değil." Tekrar yutkundu.

Bir gözyaşı daha akıtan acıyla gözlerini kapattı.

Bacaklarının arasına girdim ve üzüntüsünü silmek için döndüm.

"Bırak yapsın. Beni yanına almasına izin ver," diye yalvardım.

"Lütfen. . ."

"Hayır. Seni öldürenin benim ellerim olduğunu bilerek ölmek istemiyorum.

Yaptıkları diğer her şey yeterince acı veriyor. Seni yanımıza almayacak."

"Ama-"

"Aması yok, Jolie. . . bu böyledir. Ayrıca, aynı yere gideceğimizin garantisi yok. Cennete girebileceğimden emin değilim."

"Olacaksın. Bebeğimizle birlikte olacaksın. Daizee ile. Ve Nessie ile."

Her iki gözümünden birer damla yaş süzüldü, her biri benim özel küçük meleklerim için. "Seni bekliyorum."

Ona uzun süre beklemeyeceğini söylemek için konuşamadım. Kucağına sokuldum, parmaklarım tenine saplandı ve kolları beni sardı. Ve sabah kaybolana, akşamın gelişiyle bulutlar kararana kadar orada kaldım.

Altımda huzursuzlanarak içkiye uzandı, parmak eklemleri neredeyse bardağa çarpıp içindekileri kafama dökecekti. Bardağa uzandım ve dudaklarına yerleştirdim. Sütün şimdiye kadar ekşimiş olması gerektiğini düşünerek yüzümü buruşturdum ama o şikayet etmedi ve bardağı bitirene kadar içti.

Beni sıktı ve "Ben gittiğimde Çalı'ya sen mi bakacaksın?" diye sordu. Seçtiğim ismi onaylamayarak gözlerini devirdi.

"Emin ellerde olacak." Gülümsedim, sinsi bir yalan söyledim. Woodrow'un o ellerin benim olacağına inanmasına izin verdim, ama olmayacaktı. Birilerine ulaşacaktım. Bir sığınak ya da başka bir şey.

"Bugün akşam yemeğinde de aynısını
yiyebilir miyiz?" "Dünkü gibi mi?"

Ayağa kalktım ve onu ayağa kaldırdım. Elindeki hapları açtı ve iki tanesini
ağızına attı. Mükemmel dişleri hapları eziyordu çünkü onları yutabilmesinin
tek yolu buydu. Lavaboda biraz suyla yıkadı.

Yemek pişirirken yanımda kaldı, otları ve malzemeleri koymama yardım
etti, yemeğe kendi özel dokunuşumuzu kattı ve ben kendi hayatımı sona
erdirmenin en kolay yolunu ve bunu gerçekleştirecek cesareti ararken, onsuz
geçireceğim o birkaç yalnız ve yürek parçalayıcı saatten sağ çıkmam için
gereken anıları bana verdi.

Ve birkaç kaşık yemekten sonra, sohbetin ortasındaiken ortadan kayboldu.

Bölüm 26

Cehennem-günümüz

T Ayaklarının bir an için arkamda durması, Woodrow olmadığımı bildiğini gösteriyordu.

Çıplak ayakları çimleri tekmeliyordu. Ayak tırnaklarına yeni sürdüğü ışıltılı pembe güneşte yansıyor. Bana yalnız zaman ayırıyordu ama küçük parmağındaki hafif leke, aklının kendini meşgul etmek için yaptığı işte olmadığını gösteriyordu.

Tam arkamda durdu, elleri salıncağın iplerindeydi, kucağımda toplanmış oldukları için benimkilere dokunmuyorlardı, ayaklarım beni hafifçe sallanmaya iterken bile.

Bir süre konuşmadı, ama alacakaranlık gökyüzünde uçan kuşların ciyaklamaları, tadını çıkardığım sessizliği böldü.

Hava nasıl olursa olsun, her zaman üzerimde dolaşan kara bulutun önünde yanımdan geçip giderken onlara baktım.

Sesi nihayet kuşların gürültüsüne karıştı. "Stresli olduğumu biliyorum ve ona zaman verdim. Ama böyle bir konuşmanın ortasında öylece ortadan kaybolamaz."

"Bunu ona söyle."

"Yapacağım. Onu öne itin."

Cevap vermedim. Tek ses, kendimi biraz daha yükseğe sallamak için yere bastırdığım spor ayakkabımın gıcirtısıydı.

"Yapabileceğini biliyorum. O tuvalette yaptın. Aşağı indir. Şimdi yap."

Dilimi ısırardım, kelimenin tam anlamıyla. Acıya ihtiyacım vardı.

Ve sesinin tonu bana yeterli olduğunu söylüyordu.

Jolie

Cehennem bana hiçbir şey vermiyordu. Sözleri ve eylemleriyle tepkisizdi ve ben bundan nefret ediyordum. Artık sahibi olduğum arazinin genişliğine baktım ve kaçma dürtüsü kalbimden toprağa sürtünen çıplak ayak parmaklarıma doğru fırladı.

Koşmadım. Hasarlı bacağım düşüncelerimden kaçmama izin vermezdi zaten. Acı beni çabucak yakalayacaktı.

Bir kaçışa ihtiyacım vardı ve gündüz düşlerimin ve tuhaf olmayan fantezilerimin kafamdaki endişeler tarafından kesintiye uğratılmayacağını biliyordum. Seçeneklerim azalmıştı. Sonuncusu, Kindle'ımda henüz yolun üçte birini tamamlamamış olan karanlık bir romantizm kılığına bürünmüş trajik bir aşk hikayesiydi.

"Kindle'ım nerede?" Sözlerim bir talepti ve neredeyse daha fazla tepki almak için ayağımı yere vurmam gerektiğini hissediyordum.

Hell yine salıncakta sallandı, beni görmezden gelmeye devam ediyordu. Belli ki iyi olmadığını bilme kozuna sahip olmamdan hoşlanmıyordu. Öleceğini bilmemden. Elimde olsa ona istediğini verir ve her şeyi unuturdum.

Önüne geçerek uzun bacaklarının onu salıncağa itmesini engelledim. Genellikle yakışıklı yüzüne kazınmış nefretten çok farklı olan kasvetli ifadesi ruh halimi yumuşattı. Bedenim çöktü, omuzlarım yenilgiyle sarktı. yalnız bir damla yaş aktı, tüm acılarımın hapsolduğu yerden çıkmak için can atıyordu.

Hafif bir esinti başladı ve elimi Hell'in gözlerine düşen saç tellerini koparmak için kullanmadan önce kollarımı ovuşturdum.

Bileğimi kavradı ve beni durdurdu. Gözlerim ona kaydı, bakışları yine sertti.

"Bana dokunma," diye tehdit etti.

Geri çekildim, hareketlerinden dolayı kafam karışmıştı. Bana hiç uyarıda bulunmamıştı. Genelde alay eder, onu ne zaman kızdırsam cezamı ertelemekten vermekten mutluluk duyardı.

"Bildiğimi nereden biliyorsun?" Merak ettim, bileğimi bıraktığında parmaklarım onun dokunuşunu ovuşturdu. "Günlüğün nerede?"

"Birinin günlüğünü okumamalısn." "Woodrow bana yıllar önce izin verdi."

"Ben yapmadım."

"Bunu onunla konuşun."

Bu fikir karşısında gözlerini devirdi.

"Ateşte yandı," dedi ve cebinden bir şey çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi.

Hastalığa neden olan malzemeler ince kâğıtlara sarılmıştı ve gözleriyle aynı renkte bir çakmak çıkarıp kapağını hafifçe vurup yakarken, dolgun dudaklarından sarkıyordu.

"Ne yapıyorsun lan sen!" Etrafımızı bir duman dumanı sararken öfkelen dim.

Kanser çubuğunu ağzından çektim ve çimlerin üzerine bıraktım. İçime küçük bir korku yayıldı. . yangın korkusu, insanların bu topraklarda öldüğü, alevlerin yaktığı ve dumanın boğduğu tarihin tekrarı.

Hell'in spor ayakkabısının tabanı bunun olmasını engelledi.

Tuttuğumu kesinlikle bildiğim nefesimi bıraktım ve temiz havayı içime çektim. Ciğerlerini kullanarak nefes almanın, her nefesi kanserin kirletmesinin onun için nasıl bir his olduğunu merak ettim.

"Bir süre kağıt parçalarını, hapis hane duvarlarını, herhangi bir şeyi kullandık. Birbirimize mesaj iletmek için herhangi bir şey. Dışarı çıkınca daha kolay oldu. Şimdi bunu kullanıyoruz."

Hell cebine ve cebini dolduran dev cep telefonuna dokundu.

"Birbirinize telefonla not mu yazıyorsunuz?"

"Bu daha kolay. Her zaman bizimle birlikte. Gerçi artık içten içe daha yakınız, çünkü birbirimize çok uzun zamandır sahibiz."

"Konuşuyor
musunuz?"

"Dinliyoruz."

Başımı salladım.

"Benimle konuşmak ister misin?"

"Konuşmak istediğin kişi ben değilim. Ben senin altın çocuğun değilim. Gerçekçi konuşmak gerekirse, ölmüş olmamı tercih ederdin. . eğer bu Woodrow'un da gideceği anlamına gelmeseydi."

"Hepinizle konuşabilirim." Bir adım öne çıktım ve başımı eğerek, "Ölmenizi istemem," diye fısıldadım.

Gözlerini öyle sert devirdi ki, güzel gümüş benekler bir kayboldu.
Ve geri döndüklerinde, yalan aramak için ruhumu kazdılar.

Hiç bulamazdı.

"Çok uzun zaman önce bizden nefret ettiğini söylüyor, ölmemizi diliyordun." "Çünkü kızgındım. Korkmuştum. Bana çok kötü şeyler yaptın.
Beni

bir kafes; bunun bana ne yapacağını biliyordun. Saçımı kazıttın!" Woodrow bana içindeki aşkı hatırlattığında kolayca unuttuğum anıların üzerinden sesim kesildi, üzüntü diğer tüm zihinsel rahatsızlıklarına yetiştii. "Bana tecavüz ettin, yine."

"Düşünsene, yakında özgür olacaksın."

"Hayır. Senden asla kurtulamayacağım. Bana musallat oluyorsun. Hâlâ buradayken bile. Zaten peşimi bırakmıyorsun."

"İnan bana, sana musallat olacağım. O yüzden yatağıma başka bir erkek getirmeyi aklımdan bile geçirme. Seni öldürmek için iki kez düşünmezdim.

İkisi de."

Bir sigara daha çıkardı ama bu sigarayı yakamadan dudaklarından çekip elimde buruşturdum.

Vahşi gözlerinde gümüş bir alev yanıyordu, öfke ve derinliklerde mayalanan başka bir şey. . . üzüntü.

Beni kendine doğru çekti ve ben de kucığına düştüm. Tüyler ürpertici konuşma onun hâkimiyet zevkine rakip olamazdı. Şişen kasıklarından uzaklaşmak için yer değiştirdim, ancak ona daha da yaklaştım.

"Korktuğunu biliyorum. Seni tanıyorum," diye fısıldadım. "Tüm eylemlerinin, tüm hayatının korkudan kaynaklandığını biliyorum. Woodrow'u güvende tutmak için. Sen onun koruyucususun. Bunu anlıyorum. Hiç anlamadığın şey, onun benden korunmaya ihtiyacı olmadığıydı. Ve sen onu bundan koruyamazsın. . . ve bu seni çok korkutuyor. Beni de korkutuyor."

"Bunu duymak istemiyorum!" Beni iterek ayağa kalktı. Yere düştüm, elbisem kirden mahvolmuştu.

Gözlerini tekrar buldum; bir daha kaçışını izlediler. "Dinlemek için buradayım. Zamanım var. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"yok. Zamanımız yok." Farkına vardı. Sert bir şekilde.

Salıncak koltuğına geri düştü. Akli bu bahçeden başka bir yerdeydi.

Sözlerini, yüzünü ve yüzündeki tüm korkuyu içime çektim. "Kindle'ın bagajda."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve parmağımlı dudaklarına götürerek onu susturdum.

Beni kırmıştı. . Sonunda. Ville değil. Onu. Hem de hiç istemeden. Yaşamak istedi ama yaşayamadı.

Woodrow olmadan ben de yapamazdım.

Tam daha fazla zehir kusmak üzereyken dudaklarım onu buldu. Spontane bir öpücük ona nefret dolu olmamasını söyledi.

"Yapma." Geri çekildi. "Yalancılardan nefret ederim ve sen duygularını açıkça belli ettin. Ölüyorum diye umurundaymış gibi davranma. Ben o değilim."

"Biliyorum." Yere yığıldım, kığım ayaklarımın hizasına geldi. "Sen o değilsin. Sen benim Woodrow'um değilsin. Sen yardım etmeye çalıştığım, ilgilenmeye çalıştığım tamamen farklı bir insansın. Ama hiçbir zaman benim arkadaşım olmak istemedin, Hell. Ben senin arkadaşın olurum."

Dudaklarından haince bir kahkaha döküldü ve etrafımızda bir duman pufu daha yarattı. Üşüyordu, çok üşüyordu. Esinti pek üşütmüyordu, vücudunun ısı tutamamasının nedeni bu değildi. Kıyafet eksikliği de değildi çünkü artık üzerinde eşofmandan başka bir şey yoktu. Üzerinde bir kot pantolon ve ne zaman hareket etse çatırdayarak yeni olduğunu belli eden deri bir ceket vardı.

"Asla senin arkadaşın olmak istemedim, Jolie. Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Hiç anlamadın. Woodrow'a çok aşıksın. Bu bizi ne hale getiriyor! Hepimiz senin için bir şeyler hissederken?"

"Hissettiğin tek şey nefretti!"

Gri gözlerinin alçalması bana yanıldığımı söyledi. *Çok yanıldığımı.*

"Benim olman gerekiyordu. Hayal kırıklıklarımın acısını çıkarmam için orada olman gerekiyordu. .. ve senin tek yaptığın beni daha fazla hayal kırıklığına uğratmaktı. Çünkü sürekli onu istedin. Seni onun için almadılar. Seni benim için aldılar!" diye öfkelenildi. "Babam sen gelmeden çok önce senin bana ait olacağına beni ikna etmişti. Bana, Woodrow'a değil. Babamın planını asla onaylamazdı."

"Babanın insan ticaretine maruz kalmış bir genci satın alma planı, böylece istismar edebilecektin, çünkü güç seni bu yaşam tarzına çekecekti?"

"Bana benden nefret edeceğini söyledi ve bunun doğru olduğunu kanıtladı. . ilk gün benden kaçarak. Bana seninle birlikte olmak isteyeceğimi söylemedi.

"Seni arzuluyorum, anlayamadığım bir şekilde." "Bana kaçmamı söyledin."

"İtiraz edebilirdin. Başka pek çok konuda yaptın. Ama sen kaçmayı seçtin ve bu beni kızdırdı. Seni *onlar* gibi gördüm, ailem gibi. Beni incitecek başka biri. . zaten sana vurgun olan Woodrow'u incitmek ve onu korumaya kararlıyım, bu yüzden senden önce davrandım. Seni bir insan olarak görmeyi bıraktım. Seni bir mülk olarak gördüm. Benim malım." Hell yine güldü ama bu sefer sesi kötü adam gibi çıkmıyordu. Sesi bir kurban gibiydi. Benim de maruz kaldığım istismardan kurtulmuş biri gibiydi - ailesiyle birlikte yaşamış.

"Seni Woodrow'la paylaştım çünkü birbirinize değer veriyordunuz ve sen onu seçtin. Yaptıklarım için onu affettin ama beni affetmedin. Beni asla. O da senin yüzünden bana sırt çevirdi. Aramızda bir mesafe olduğunu hissedebiliyordum, sanki artık beni yanında istemiyordu çünkü tek istediği sendin, ama o benim her şeyimdi. Ve sonra, mutfakta tüm o şeyler olduğunda, onun kapandığını hissettim, sanki beni tekrar içeri alıyormuş gibi. Tüm planlarını duydum ve sen oradaydın, masanın üzerinde onu bekliyordun. Beni bekliyordun. Ve bu sefer kaçmadın. Beni karşıladın. Ve bu her şeyi değiştirdi. O andan itibaren bir mülkten daha fazlasıydın. Ama hala benimdin. Ve sonra o kaydı gördüğümde her şey tekrar boka sardı."

Kayıt kafamın içinde oynadı. Bunu sadece kâbuslarımda görmüştüm ama nasıl oynandığını çok iyi biliyordum.

"Woodrow'u istemenle mücadele ettim ama anladım. O iğrenç pisliğe zevk vermen ve bundan zevk alman fikrini aklımdan çıkaramıyordum. Onun için inledin. Lanet olası babam ve ben bunu duydum. Ve o zamandan beri aklımdan çıkmıyor." Durdu, öfkesini sindirmeye çalışıyordu. "Ve sen sadece benim için ağladın."

"Ben yapmadım." Ayağa kalkarak daha yüksek bir yere oturdum. "Onun için inlemedim." Başım dönene kadar başımı salladım.

Hell'in bacakları onu geriye itti ve o da savruldu. Gözleri beni görmezden geldi, yüzümden başka bir şeye bakmak için döndü.

"Annendi. O da aşağıdaydı. Beni taciz etti ve o da izledi ve sesler çıkaran da oydu çünkü o" Bu cümleyi bitiremedim bile. Wynter'ın tekrar aklıma girmesine izin veremezdim. Hâlâ onun anısının var olmamasına ihtiyacım vardı. Elleri beni hiç yaralamamıştı ama en çok o canımı yakmıştı. "Yemin ederim asla. Babandan nefret ediyordum. Ve o son gün yaptıklarından nefret ettim çünkü o zaman farklıydın. Şimdi farklı olduğun gibi. Beni önemsiyordun. Nedeni ne olursa olsun, önemsiyordun. Ve o senin aklına girdi ve bunu değiştirdi."

Hell gözlerini iki kez kırptırdı, kendisine söylenen tüm yalanların arasında gerçeği hissetti. "Bunu yapmasına asla izin vermemeliydim. Onu orada öldürmeliydim."

"Keşke yapsaydın."

"Siktir, ben de. Ama geçmişti değiştiremem." Kaşları aşağı çekildi, dudakları ince bir çizgi haline geldi.

"Sadece şimdiki zaman."

Yapabilseydi Hell başını sallardı.

"Woodrow seninle barışmamı istiyor. Onu tamamen sevmeni istiyor. Onu, beni, Woody'yi ve başka kim varsa," dedi Hell, dudaklarını kıvrıran alaycı bir gülümsemeyle. "Sana hayal gördüğümüzü söylemişlerdi."

"Hayır, değilsin. Konu bu olduğunda değil. Seni sevebilirim. Bir şekilde, hep öyle yaptım. Çünkü sen *onun bir* parçasısın ve ben-"

Telefonunu çıkararak sözümü kesti. Ekranın ortasındaki not uygulamasına tıkladı ve bir sayfada dokuz yüz kırk sekiz not belirdi.

Liste.

"İçeri götür. İstedğin kadar oku. Belki üzerinde uyursun. Bitirdiğinde geri gel ve sonra nasıl hissettiğine karar ver. Anlamsız sözler istemiyorum, Jolie. Yalanlar dilinde hoş bir tat bırakmaz."

Başımı salladım ve parmaklarımı telefonun etrafına kapattım. Ben cihaza bakarken kilit ekranındaki duvar kâğıdı boş ve ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu.

Ve uzaklaşırken ona bakmaya devam ettim, sadece Hell'in hala benden uzağa baktığını görmek için arkama baktım, dünyanın ağırlığını omuzlarında taşıırken -hiç yapmadığı bir şey- çökmüştü.

Bölüm 2/

Jolie-günümüz

I kendimi tekrar mutfak adasında buldum. . papatyaların kokusu Woodrow için yaptıklarını benim için de yapıyor, notları okurken beni sakinleştiriyordu. telefonunda.

En alttan başladım. İlk düzine kadarının hepsi Woodrow'du. Başlıktaki ismini görmeden bile anlayabiliyordum. Kolay yazmayı severdi, hayattaki basit şeyleri.

Bir papatyayı parmaklarımın arasında döndürdüm, hapishane deneyimlerini ve dışarıda olmanın nasıl bir his olduğunu okurken içimdeki acıyı dindirmek için kullandım. Hapis cezasından kurtulmak, ama onun yerine ölüm cezası almak.

Daha sonra Woody'den bir not buldum ve anlaşılması zordu. Hapishaneden ya da enstitüden bahsetmiyordu. Kanserden de bahsetmiyordu, muhtemelen ne anlama geldiğinden emin değildi. Ollie'den ve bir süre onunla kaldığından bahsediyordu ki bu bana biraz tuhaf gelmişti.

Daha sonra sık sık yaptığı gibi Cehennem devreye girdi. Ve her zamanki gibi öfkeliydi. Woodrow'un gördüğü ve ortak bedenlerini yoran kâbuslar yüzünden öfkeliydi. Mahkûmlar tarafından istismara uğradığı kâbuslara karşı korunamıyordu, çünkü Cehennem yine dışlanmıştı. Ama bu kez bunun sorumlusu bir haptı.

Woodrow, Heaven ailesinin ölümünün nefsi müdafaa olduğunu iddia ederken onları geride bıraktığım ve masumiyetlerine tanıklık etmediğim için bana da kızgındı. Woodrow bunu yapmamı söylemesine rağmen onları bırakıp kaçtığım için kızgındı.

Kaçırıldığımı bilmiyordu.

Hell'in duyduğu tek şey babasının, fırsatını bulur bulmaz onu nasıl terk edeceğimi fısıldamasıydı. Ve bir süre ortalıkta olmadığım için, tam olarak böyle düşündü.

Bir sonraki mesaj yine Woodrow'dan, Ollie'nin yardım ev planlarından bahsediyordu. Beni eve getirmekten bahsediyordu. Ollie beni bulması için gizlice ona yardım ediyordu ama her nedense polis bu işin dışında tutulmuştu. Woodrow mesajını kapatmadan önce Hell'e kişisel bir not bıraktı.

. Onu geri alacağım. Yardımına ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. ..ve onun için daha iyi olmana ihtiyacım var.

Sonraki birkaç mesaj boyunca, benimle ilgili anlaşmazlığa düşerek ileri geri tartışılar.

Ama hikâyelerinin derinliklerine indikçe, Hell'in anlattığından çok daha fazlasıyla uğraştığını öğrendim. Keder. Acı. Endişe.

Hepsine ben sebep oldum.

Çünkü beni özledi.

Mesajlarda söylediği küçük şeyler bunu kanıtlıyordu.

Başka şeyleri de kanıtladı. Bana aşıktı. Çarpık bir şekilde. Hayal kırıklıklarını yeni bir yolla, yaratıcılık ve yazma yoluyla dışa vurmaya başladı ve bu Woodrow'u memnun etti. Bir süre için telefondaki notlar sadece fikir ibaretti. Woodrow işaretler verdi ve Hell benim için güzel bir şey yarattı. Okumam için bir hikaye.

Kindle'ıma yüklediğim karanlık ve trajik bir aşk hikayesi. . ve ben zaten okumanın ortasındaydım.

Hell bunu benim için

yazmıştı. Ve kalbimi eritti.

Dans etmeyi de öğrenmişti, çünkü bana babamı hatırlatacağını biliyordu ve görünüşe göre, bu notlara göre, Woodrow sahneye çıktı

Korku. Bu dudaklarıma yarım bir gülümseme getirdi, ama beni dans pistine davet ettiğinde onu reddettiğimi fark ettiğimde bu gülümseme hızlı bir şekilde

Bu düşüncenin yerini benim için yaptığı başka bir şeyin almasına ihtiyaç duyarak daha fazla okudum. Ve çok şey buldum. Güzellik odası Woodrow'un fikriydi. Umutlarımı ve hayallerimi hatırlamıştı. Evin her tarafını yalayan beyaz boya karşılıklı bir anlaşmaydı ama pembe dokunuşlar Hell'in Woodrow'un gençlik günlüğü kayıtlarından aldığı şeylerdi. Bu dudaklarıma bir gülümseme daha getirdi.

Ve diğer her şey de öyle.

Bahçeye çıktım. Kiralık arabaya doğru ilerlerken Hell hâlâ salıncaktaydı ve sallanmaya devam ediyordu.

Ona doğru yürümek, hatta koşmak istedim. Yüzünü tutup onu öpmek. Onunla ilgili küçük şeyleri de takdir ettiğimi göstermek için, ama yapamadım. Henüz yapamadım.

Hikâyenin geri kalanına ihtiyacım vardı, çünkü karanlık tonları ve çarpık aşk duygularıyla, bana olan hislerinden ilham aldığını biliyordum. Telefon notlarının erişmeme izin vermediği duygular.

Bagajı açtım ve kapak gökyüzünü dolduran ayın güzelliğini engellemek için yükseldi. Kindle'ım oradaydı, bagajın zemininde yalnızdı. Onu kaptım ve bagajı çarparak içeri daldım. Cehennem'in öfkesini beklemedim.

ve bu iyi bir şeydi, yoksa bütün gece bekleyecektim.

Çünkü yerinden kımıldamadı.

Hışımla merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve yatak odasına koştum. Kindle'ı açtım ve gözlerim daha önce okuduğum kelimelerin üzerinde gezinerek zihnimdeki hikâyeyi tazeledi. Okumaya devam ettim. Zorla evlendirilmeyi ve ardından gelen istismarı okudum. Balkon kapımın önünde akşam geceye dönene kadar okudum. Ta ki kitaptaki bir adam -daha iyi bir adam- başroldeki kadını kocasından kurtarmaya gelene, işler zorlaştığında onu kaçırana kadar ve kitabımdaki zaman azalana kadar şüphelerim doğrulandı -onlar aynı adamdı.

Ve her iki versiyonu da onu seviyordu. Biri bunu nasıl göstereceğini bilmesee bile. Sona yaklaştıkça ve hikâyeye ürkütücü bir şekilde tanıdık geldikçe, sonsuza dek mutlu olamayacağını biliyordum, çünkü sevdikleri son sayfada yazılmayacaktı.

Bu hikaye gerçektir. Benim hayatımdır.

Son bir saattir gözyaşlarım yüzümden akıyordu ve son bölümü okumaya cesaret edemiyordum ama pişmanlıkla devam ettim.

Yüzümden daha fazla gözyaşı döküldü, sayfadaki son kelimeleri bulanıklaştırdı ve düşük ışıklı cihaza sıçradı.

Bir kalp atmayı bıraktı ve diğeri kırıldı. Ve benimki de kırıldı.

Oturdum ve ağladım, şimdiye kadar tanıdığım herkesi kaybetmek üzere olduğumu fark ettiğimde duygularım beni yıkadı. Sevdığım tek çocuğu. Tamamen sevdiğim. Son gün daha çok düşmüştüm. Ve bizi asla unutamayacağımı biliyordum. Onu. . onları.

Ekranı artık düşük pil reklamı yapan Kindle'ı Woodrow'un yastığının üzerine fırlattım ve kendiminkine ağladım.

Küçük bir ses, ayakların kalçama vurmasıyla birlikte beni rahatsız etti. Bushy ilgi istiyordu ve benim ona verecek enerjim yoktu. Yüzüme doğru süründü ve küçük çılgılığını attı, bana doğru yığıldı, kabarık kıcı burnuma çok yakındı. Hareket etmediğinde, onu beslemediğimi fark ettim ve Woodrow ortalıkta olmadığına göre kimse de beslememişti. Muhtemelen onun da enerjisi düşüktü.

Onu kucağıma aldım ve mutfığa kadar taşıdım. Kısa yolculuk boyunca o küçük kedi sesiyle çok konuştu. Kıcının yüzeye çıkmasını umursamadan onu adanın üzerine yerleştirdim ve kedi dostu yiyecekleri kendisinin olduğunu iddia ettiği küçük bir tabağa koydum.

Vazodan güzel pembe bir gerbera aldım ve Bushy'yi huzur içinde yemesi için bıraktım, ben odadan çıkarken küçük mırıltısı müzik gibi çalıyordu.

Ayaklarım ayakkabı standından aldığım bir çift kabarık terliğin içine somurarak girdi. Kediye benziyorlardı. Bushy gibi.

Bahçeye girdim. Salıncak hâlâ sallanıyordu, Cehennem hâlâ oturağın üzerindeydi. "Cehennem mi?"

Kekeleyerek nefes alırken omuzları kalktı. Dinlediğini biliyordum.

Onunla yüzleşmek için yürüdüm ve bir saniye bile kaybetmeden kucağına tırmandım, bacaklarım bizi birbirimize sabitlemek için beline dolandı.

"Hepsini
okudum."

"Ve?"

"Ve Kindle kitabı." Okumamı istediğini biliyordum, yoksa bana nerede bulacağımı söylemezdi.

"Ve?"

"Ve bizim hikayemiz böyle bitmiyor."

Ağzım onunkine kondu ve ona bütün gece beklediği öpücüğü verdim. Benim beklediğim öpücüğü.

Onu öpmeyi bırakıp şöyle dedim: "Ama tarladaki paylaşım sahnesini sevdim, papatyaların kokusu tatlı sevgilisini geri getirdi ve rüzgâr onu tekrar alıp götürdü, yerine başka birini koydu. Seninle. . . Bunu istiyorum. Ama sadece bunu yapabilecek kadar iyi olursan."

"Bunu ben yapıyorum."

"O zaman unuttur bana. Bana olacakları unuttur. Olanları. Tüm acıyı unuttur. Bana her şeyi unuttur."

Diliyle ağzıma girerek daha fazla konuşmamı engelledi, alanı ele geçirdi ve sahiplendi. Bunu memnuniyetle karşıladım, dilinin üzerinde eriyen nanenin tadının keyfini çıkardım.

Elleri heveslendi ve elbisemi çekiştirmeye başladı. Elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı çekerken nazik değildi, umursamıyordu. Hızlı parmakları kendi kıyafetlerine yöneldi ve ben üzerindeyken kot pantolonunun fermuarını açmayı başardı.

Sikini serbest bıraktı ve parmak eklemleriyle iç çamaşırımın malzemesini yana doğru itti. Onun için yerinde tutarak yardım ettim, diğer elim çiçeği kulağının arkasına yerleştirdi ve şaftına doğru hareket etti. Çoktan sertleşmişti ve ben onu yumruklarken belirgin damarları avucuma batıyordu.

Daha rahat nefes almak için öpüşmemize ara verdiğinde dudaklarının arasından çıkan dumanı yuttum.

Duraksadım, elim onun üzerinde gevşedi. "Sakın durayım deme."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Gözlerini iki kez kırptırdı. Çok hızlı. Çok muhtaç. "Şimdi sikimi amının içine sok ve beni boşalt. Bir kez olsun işi senin yapman güzel olacak." Güldü, sesi her zamanki zalim haline benziyordu.

Ama bunun beni etkilemesine izin vermedim ve emirlerini yerine getirmekten kesinlikle caydırmadım. Parmakları sırtıma yayıldı ve onu içime almak için kendimi geriye doğru eğerken düşmemi engelledi.

Bana, etrafına yayılmış bacaklarıma baktı. Şişmiş am dudaklarıma yaklaşan sikine. Edepsiz konuşmasının benden çektiği neme.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı, alt dudağını ısırdı ve bunu yaparken çok seksi görünüyordu.

Serbest kalan eli elbisemi çekerek ince kumaşın ön kısmını yırttı. Küçük göğüslerim onun görüş alanına düştü, soğuk havanın diken diken ettiği meme uçları sertleşti ve bakışlarını yakalayarak ıslak amımdan çaldı.

Zilini klitorisimin üzerine kaydardım ve küçük çelik toplar içimden bir zevk dalgası gönderdi.

"Siktir. . ." Fısıldadım, tekrar ve tekrar ve tekrar yaptım. "Oh, Tanrım, seni istiyorum."

"Ben senin lanet olası tanrınım."

Başımı salladım, çünkü vücudumu gererek beni onu kabul etmeye zorlarken kendimi lanet olası bir tanrı gibi hissediyordum. Öne doğru eğildi, bacakları salıncağı sallıyordu. Ağzı meme uçlarımdan birine kenetlendi, parmakları diğerini yoğuruyordu. Emdi, hassas tomurcuğu mükemmel dişlerinin arasına aldı ve iyi hissettirmek için doğru miktarda zevkle ısırdı.

Bizi yukarı doğru salladıkça, siki içimde yeni yerlere ulaşıyordu ve bu öforik hissettiriyordu. "Çok büyüsun. Çok iyi hissediyorsun."

Sırtımı dikleştirdim, ileri geri sallanırken kendi ritmimi buldum.

Sözlerim onun içinde çok alışık olduğum ateşi tutuşturdu. Beni kendi zevki için kullanan canavarı ve onunla birlikte gelen şeytani gücü serbest bıraktı, beni bundan zevk almam için manipüle etti.

Salıncak geri dönerken, vücutlarımız birbirinden ayrıldı ve tekrar aşağı indiğimizde, sikiinin üzerine daha sert indim.

Başımı geriye attım, ellerim onun giyinik gövdesinde geziniyordu. Daha fazlasını istiyordum. Parmak uçlarıımın teninde öpücükler bırakmasını istiyordum.

Aklımdan geçenleri okudu, ceketinden sıyrıldı ve başından çekip yere fırlattı. Parmaklarım vücuduna doğru manyetik bir çekim hissediyor, her santimini dolaşıyor ve hissediyordu.

Ağız benimkinin üzerinde hareket etti, boynumu emdi, kulaklarımı kemirdi ve keskin dişleriyle çenemi ısırdı.

Papatyayı kulağının arkasından çektim ve gözleri onu burnuna kadar takip etti. Tereddüt ettim, taze çiçek kokusunu içine çekmesine izin vermeden önce bana onay vermesini bekledim.

Gözleri iki kez kırpışarak bana *evet, izin verildi* dedi.

"Woodrow, bana geri dön." diye seslendim. Ve onu şimdi ve buraya davet ettim.

Cinsel bir eylemin ortasında onu buraya getirdiğim için kendimi kötü hissetmedim.

Hell'in kitapla ilgili fikirlerini okumuş ve onaylamıştı.

O da bunu istiyordu.

Kasları seğıirdi, elleri vücudumda sıkılaştı. Isırığı bir öpücüğe . Sert ve şehvetliden tatlı ve sevgi dolu olana... İkisini de arzuluyordum.

Duyusal olarak aşırı hızdaydım ve şaşkınlığını göz kırparak atarken ağzından kaçan inlemeler bana onun da öyle olduğunu söylüyordu.

Kafası karışmıştı ama benim kokum, onun terli teninin benimkinin üzerindeki kokusu ve etrafımızı saran seks, nerede olduğunu çabucak fark etmesini sağladı ve

neler olduğunu.

Ve buna bayıldı.

Bir acı patlaması kalbime çarptı çünkü böyle anlarımız sayılı idi. Zamanımız tükeniyordu.

Cehenneme gitmekten korkuyordu. . . Ona olmayacağını söyledim, ama belki de yanılmışımdır.

Çünkü. . . burası cennetti. Ve burada kalamayacaktı.

Bana doğru eğildi, kalçalarını sallarken acı veren düşünceleri kafamın arkasına attı, bacakları bizi daha yükseğe itti. Onları yukarı kaldırdı ve bir an için -çok özel bir an için- uuyorduk. Yıldızların altında sevişiyorduk.

"Seni seviyorum," dedim tüm hissettiklerimin yoğunluğuyla. "

Tamamen sen."

Saçlarım kulaklarına değene kadar ona doğru eğildim. Güldü, daha da sokuldu, beni kollarında hissetmekten zevk alıyordu ve ben de bundan zevk alıyordum.

"Seni daha çok seviyorum." Gülümsedi ve onu gıdıklayan saçları parmaklarının arasına aldı. Neredeyse kilitlenip kalacaktım ama dokunuşundaki sevgi beni ayakta tuttu. "Onu düşünme; beni düşün. Sadece beni düşün ve bunun seni rahatlatmasına izin ver."

Ve bunu yaparak bana en büyük hediye verdi. Bana yeni bir hatıra verdi ve bu hatıra acıyla ilişkili değildi.

Kollarında rahatladım ve o daha derine indi. Bedenimin ve ruhumun derinliklerine. İçimdeki o sihirli noktaya sürtündüğünde vücudum onun nabız gibi atan sikiinin etrafında sıkılaştı. Ona uzandım, ağzım öpücüğü için aresizdi.

Dili benimkiyle dans etti, havadan düşerken beni uçurdu, mükemmel anda içimde daha derine itti.

Boğazımdan çılgınca bir çığlık yükselirken öpüşmeyi kestim. Yakınlarda yuva yapan kuşları ürküttüm ama umurumda değildi.

Woodrow papatyayı benden alıp artık kokusunu alamayacağı bir yere bırakırken umurumda bile değildi.

Tekrar gerildiğini hissettim ama taşaklarını döllerimle ıslatırken siki hâlâ içimde hareket ederken mutluluktan başka bir şey hissetmedim.

Gözlerim tekrar başımın önüne döndüğünde, farklı bir bakış üzerimdeydi. Ama soğuk değildi. . sadece kararlıydı.

İçime daha sert girerken beni tekrar boşaltmaya kararlıydı, peşinden koştuğu ve beni de kendisiyle birlikte çektiği serbest bırakmaya yaklaşıyordu.

Dişleri yine üzerimdeydi, sert meme ucum dişlerinin arasındaydı. Daha sert sıkı. Bir eli klitorisime gitti ve orada oynadı. Başparmağı hevesle sürtünürken, parmakları içime girip çıkarken kendi etrafında hissetti.

"Sen kime aitsin?" diye dişlerinin arasından sordu, hemen cevap vermeyince daha sert .

"Sen. ." Kelimeyi kekeleyerek söyledim. "Ben sana aidim." "Peki benim lanet adım ne?"

"Cehennem. Ben sana aidim, Cehennem."

"Peki aklına, ruhuna ve daracık amına sahip olmamdan hoşlanıyor musun?"

Başımı salladım, tüm sahip olabilirdi ve Woodrow kalbimi alabilirdi.

"Bayıldım." Yalan söylemiyordum. . . Şu anda yaptığı şeyi gerçekten .

"Tekrar boşalmak istiyor musun?" Bu soruyu sormak için sol göğsümü emmeye ara verdi.

Başımı salladım, başka bir orgazm için açtım ve memnun etmeye hevesliydim. Ve onun sıcak dudaklarını tekrar üzerimde görmek için sabırsızlanıyordum.

"O zaman yalvar."

"Lütfen, lütfen tekrar gelmeme izin verin," diye yalvardım, karşılığında bir şey verdim.

Kalçalarımı, arzusunun ağzından kaba bir dille dökülmesine neden olacak şekilde döndürerek ona doğru bastırdım.

Sesi kulaklarımı, aletin kalınlaştığını hissetmek de bedenimi memnun etti.

Tekrar boşaldım, o süt gibi dölünü içime boşaltırken nefesim onunki gibi kesik kesikti.

"Siktir, Jolie," diye homurdandı nemli tenime karşı.

Onun da nemli olmasını ve artık üşümemesini küçük bir lütuf olarak gördüm.

Beni bir dakika daha sikmeye devam etti, sanki bana sonsuz bir hediye vermeye çalışıyormuş gibi döllerini içimde daha da derine itti. Onun küçük bir versiyonu saf olacaktı.

Keşke bunun asla olamayacağını bilseydi. Son deneyimden sonra vücudum bu travmayı bir daha asla yaşamayacağımdan emin oldu ... ya da bir hamileliği sonuna kadar görme sevincini.

Ama bununla uzun zaman önce barışmıştım.

Beni kendine yakın tutup yavaşlayarak durduğunda hırıltılı nefesleri kulaklarımı doldurdu. Birleşmemizden vazgeçmedi, beni kollarında tuttu. Beni olabildiğince yakın tuttu.

Bunların hepsi onun için yeniydi ama ya şimdi ya da asla olacaktı ve bunu biliyordu. Ve elinden alınmadan önce bu deneyimi yaşamak istiyordu.

Ağzımı onunkine , başka bir öpücük için hazırdım, ama dudaklarım onunkine değdiğinde beni itti, sadece aletinden kaymadan önce beni yakaladı ve

kucağında.

Bu hareket ikimizin de canını yaktı ve ben inledim. Şaftını daha fazla bükmemi engellemek için çaresizce beni hızla geri çekti.

Yüzü çarpılmıştı, sanki ağzında çirkin bir tat vardı. *Bana mı öyle geliyordu?* Merak ettim. *Bu yüzden mi bir öpücük daha istemiyordu?*

Muhtemelen acıdan olduğunu düşünerek tekrar yaklaştım, ama yüzüm yaklaştığında geriye yaslandı, yüzünde aynı surat ifadesi vardı. Verdiği tepki beni incitti, yaralarımın kaynağına beni ikna etti ama bütün gece yaralarıyla ilgili bir sorunu olmamıştı.

"Ne oldu?" Bana söylemesi için cesaretlendirerek sordum. "Yara izlerim mi?" "Hayır. Tabii ki değil."

"O zaman neden beni öpmüyorsun?"

"Kanın tadını alabiliyorum." Sözleri beni geriye savurdu.

Bundan sonra olacaklara da hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Hell öksürdü, eli hızla akciğerinden bir kan pıhtısı yakaladı, eğer o kadar hızlı hareket etmeseydi yüzüme çarpabilirdi. Avucundan silkeledi, kırmızımsı kahverengi toprak solucan yemi olmak üzere yere düştü.

Başparmağım yanağını okşadı ve endişeden oluşan kızarıklığı sildi.

"İyi misin?" Tekrar sordum, daha önce yaptığı gibi her şeyi yapabilirim tavrına sahip olması için dua ettim.

Ama cevap vermedi, çünkü yüzüme karşı yalan söylemek istemiyordu.

"Yine üşüyorsun," dedim diğer elimle kalbini yoklarken. Kalbinin hızlı atışı söze dökmediği korkusunu gösteriyordu. "Benimle başka bir şey yapmak ister misin?"

Bir dakika durakladı. "Kime sorduğunu biliyor musun?"

"Sana soruyorum, Hell. Benimle yeni bir deneyim daha yaşamak isteyip istemediğini soruyorum." Gülümsedim ve gözlerim kısıldı, evet demesi umudunu gizliyordum.

İki kez göz kırptı ve bunu cevabı olarak kabul ettim.

Kendimize çeki düzen verdik, eşyalarımızı topladık ve onu evin içine, doğruca oturma odasına götürdüm.

Yeni boyanmış tırnaklarım beyaz ve pembe Echo Dot'un üzerindeki düğmenin üzerine geldi ve çalma listemi çalmasını istedim.

Bir tane ayarlamamıştım ama Woodrow'un yardımıyla Hell'in ayarladığını düşündüm. Çünkü e-Kitabımda böyle olmuştu.

Bir şarkı başladı - uzun bir şarkı, doksanlardan bir balad. Bir an için bu müzik tarzına nasıl tepki vereceğimden korktum - bir zamanlar çok sevdiğim bir şeydi ama Woodrow'un ailesi tarafından elimden alınmış ve lekelenmişti.

Ama cesur olmaya istekliydim. Kötü anılarımın yerine daha iyilerini koymak için onlarla yüzleşmeye istekliydim. Bu şarkıyı tüm zamanların en sevdiğim şarkısı yapmaya istekliydim, çünkü Wynter'ın berbat şarkısı tarafından mahvedilmemişti.

Tüm bunlarla birlikte, bu baladın Barbra Streisand'a ait olmamasına sevindim, çünkü onun pek çok şarkısı Wynter'ın söyleyişiyle mahvolmuştu.

Elimi kapı aralığında bir sonraki hamlemi bekleyen Hell'e uzattım. "Benimle dans eder misin?" Alt dudacağımı nazlı nazlı ısırarak sordum.

Oda mükemmel, geniş bir kareydi. Dev dikdörtgen halı dans pisti görevi görüyordu. Hell'in çok daha büyük olan eli benimkine dolandı ve onu odanın ortasına doğru çektim.

Elleri kalçalarımı buldu, gözleri ayaklarımın hareketini izliyor, onu takip ediyordu.

En tatlı sözleri söyledi. . . "Baban gurur duyardı."

Öyle olacağını bildiğim için gülümsedim. Sonra istemeden de olsa güldüm ve "Seninki olmaz" dedim.

Cehennem de güldü. Gerçek bir kahkaha, alıştığım zalim kötü adam kıkırdaması değil. "Umarım öyle değildir. Son dileğim onun cehennemde yanması."

Sözlerini onaylamadım.

"Buna gülmek daha iyi, Jolie," dedi bana. Hâlâ komik bulmasam da, kısa süre önce olduğu kadar acı verici bir depresyonda olmamasına sevinmiştim.

Beni vücuduna doğru çekerek havayı yumuşattı. İçeri girdiğimizde mutfığa fırlatılmış olan tişörtünden hâlâ kurtulmuştu. Hâlâ soğuktu ama dokunuşlarımla ısınıyordu.

Kollarımı sırtına doladığımda uzun şarkıyı her zamankinden daha çok takdir ederek kendime iyice sokuldum. Ve farkına bile varmadan, zevk dolu geceleri anlatan aşk şarkısına eşlik etmeye başladım.

Ve neredeyse sessizce o katıldı.

Bölüm 28

Woodrow, on yedi yaşında.

MBaşım çarpıyor, ellerimi yüzüme kapatıp mutfakta beni kör etmeye çalışan güneşi engellemeye çalışıyordum.

pencere. Parmak kalkanım onu dışarıda tutacak kadar güçlü değildi ve migrenim için hiçbir şey yapmadı.

Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç. Nessie'nin neden eşofmanlarımı çekiştirip bana Suzie diye seslendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama hayal edebiliyorum.

Yeni bir alter yükselişeydi ve Nessie'nin ağzından çıkan tüm isteklere bakılırsa, o bir ebeveyn figürüydü. Gerçek ebeveynlerimizden daha iyi bir ebeveyn.

"Git buradan, Ness," diye yalvardım, elimi yüzümden çekerek onu kendimden uzaklaştırdım.

Kareli çarşaftan ve üzerindeki kalıcı yemek ve kan lekelerinden saklanarak masanın üzerine uzandım.

Nessie sandalyemin ayağını tekmeleyerek hiç eğlenceli olmadığımı söyledi. "Beni özlediğini bilmek güzel," diye takıldım.

"Diğerlerini tercih ederim. Onlar daha eğlenceli." Diğerleri terimi henüz kafasına yerleşmemiştir. "Çikolatalı süt ister misin?" diye sordu, biraz daha ihtiyacım olan kız kardeş gibi davranarak.

Ellerimi yüzümden çektim, yorgun gözlerimi ortaya çıkardım ve güneşe onları istismar etme izni verdim. Gözlerimi iki kez kırptırdım ve bu küçük jesti takdir ettim.

Arkama yaslandım ve küçük kız kardeşim bana bir bardak almak için mutfak dolaplarına tırmanırken yorgunluktan yardım edemeyişimi izledim. Neyse ki, o yapmadı

düşmek ya da bir şey kırmak. Ama odadaki eşyalar çoktan kırılmıştı; dolaplar, çöp kutusu, hatta ocak bile.

Nessie tezgâhtan atladı ve iki bardakla buzdolabına koştu. Onun için tüm bunların en zor kısmı, buzdolabını dolu ellerle açmaya çalışmaktı.

Yaşadığım kâbusun ağırlığıyla başımı çevirdim. Hatırlayamadığım bir kâbus.

Jolie'nin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Nessie'ye sorsaydım bana üst katta, paylaştıkları odada olduğunu söylemeyeceğini biliyordum.

Ona ne olduğu endişesi kalbime ağır geliyordu. Gözlerimi kapatarak kendimi zamanda geriye gönderdim.

Babamın evcil hayvanımı parçalara ayırırken kalbimi kestiğini gördüm. Jolie'nin ona karşı durup yüzüne içki fırlattığını gördüm.

Çenesinden alkol damlalarının damlamış olabileceği masa örtüsünü parmakladım.

Hayali bir acı beni çarptı ve neredeyse koltuğumdan düşüyordum. Kan kokusu burnumu istila etti, dökülen çikolatalı sütü bastırdı, benim olmayan bir anı kafamın içine itildi. Vurulma anısı beni bir kurşun gibi vurdu ve köprücük kemiğimin neden ağrıdığını hatırlattı.

"Woodrow!" Nessie beni azarlar gibi bağırdı. "Dokunma ona! Hâlâ iyileşiyorsun. Enfeksiyon kapmak istemezsin."

Bir gölge etrafımı sardı, güçlü parmaklar sağ omzuma bastırarak soldaki ağrıyı taklit etti. Gözlerim, ince tişörtümün içinden bana batan, ısırılmış tırnaklara kaydı.

"Döndüğünü görmek güzel evlat. Bu sefer uzun zaman oldu." Babam sigarasından bir nefes çekti ve sigarasını bir ileri bir geri hareket ettirdi.

ince dudaklar. Kötü alkol seçimleriyle dolu bir geceyle karışan koku beni neredeyse hasta ediyordu.

Dokunuşuyla irkildim, kendimi her zamankinden daha kirli hissettim. O elleri çok fazla hasara neden oldu. En sevdiklerimi incitti.

Dilimi ısırđım, kelimenin tam anlamıyla, çünkü Jolie'nin nerede olduğunu sormaktan kendimi alıkoyabilmemin tek yolu buydu.

"Annene bunu burada yaktığımı söyleme. Bu bizim sırrımız." Parmakları gevşedi.

Ondan öğrenerek, beni boğan bir nefes daha üflerken, bakışlarım bu odanın gölgelerinde yaşayan kapılara yerleşti. Bitki dolabı ve onun bodruma inen ahşap ikizi. Artık ikiz gibi görünmüyorlardı. Biri oldukça kötü hasar görmüş, içeriden hırpalanmıştı. Ve ilk kez doğru düzgün kapanmıyordu.

Orada neler olduğuna dair korku hikayeleri okudum. Sadece zihinsel travma geçirdiğim için var olan yedi yaşındaki bir çocuk tarafından yazılmış hikayeler.

Babam gözlerimin yönünü fark etti ama üç katını değilse bile iki katını görüyordu. "Ne olduğunu merak ediyor musun?"

Bilinçaltımda iki kez göz kırptım.

"Cehennemde bir ruh hali vardı. Birkaç hafta önce olanlardan sonra orada biraz terapi yaptık. Pek iyi tepki vermedi."

Babamın kan çanağına dönmüş gözlerinin, vermeme izin vermeyeceğim bir tepkiyi bekliyormuş gibi bana baktığını görmek için dönmedim.

Ağzımdaki kuruluğu yaladım. Hell'in bodrum kapısında eksik tahta parçaları bırakmak için ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama vücudum soğuk terler dökerken, sanki vücudum bana zihnimin gizli tuttuğu bir şeyi anlatmaya çalışıyordu.

Orada çok kötü bir şey olmuştu.

Ve babamın bu konuda dürüst olmadığını.

Babamın, dokunuşunun altında kanımın daha da soğuduğunu hissetmemesi için Tanrı'ya dua ettim. Muhtemelen hissedemezdi. . şu anda burnunun ötesini göremiyordu. Kapının kapalı olmadığını göremiyordu.

Kafası iyiydi.

Ve içki içmenin muhtemelen benimle ve derimin içinde yaşayan diğer herkesle bir ilgisi vardı. Bana bunun böyle olduğunu pek çok kez söylemişti.

Ama gerçek şuydu ki, bir canavar olmakla baş edemiyordu.

Dikkatim tekrar Nessie'ye yöneldi, çikolata bıyıklı bana bakarken küçük sesi araya girdi. İçkimi yere bıraktı, bardak güçlü masaya çarparak tıngırdadı. Bardağı bana doğru itti, yaklaştırmak için parmak uçlarında gerindi. "Sütün."

Masanın çevresini dolaştı, diğer tarafıma yerleşirken babamın yolundan uzak durdu. Kolumu ona doladığımda ve onu kendime yakın tuttuğumda bu gerginlik beni zorladı.

"Her neyse, yapmam gereken işler var. Kız kardeşine göz kulak ol; annen birazdan aşağıda olur." Babam arka kapıya doğru ilerleyip terli ayaklarını kirli iş botlarına sokmadan önce omzumu bir kez daha sıktı.

Arka kapının anahtarı kilidin içinde döndü ve dışarı çıktı.

Onu kapının camından görebiliyordum -babamı- şüpheli telefonları çevirmeye çalışırken gözlerini kısıyordu. Tehlikeli arkadaşlarının sık sık uğradığı türden.

Bir ağaç kütüğünden bir balta aldı ve görüş alanımdan uzaklaştı, telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkışmıştı. Güçlü kokulu purosundan geriye kalanlar hâlâ ağzındaydı.

Arkama dönüp baktığımda Nessie'nin gözleri hâlâ korku dolu ve genişti. Babamı hâlâ duyabiliyordu ve babam ondaki bu duyguları ortaya çıkarıyordu.

Ve anıları benden aldı.

Bizi kulübede gördüm. . . Beni yerde gördüm, ellerini onun minik boğazına koyarken bir yerlerden ona ulaşmak için güç buluyordum.

Gözlerimi kırptım ve o da kırptı, iri geyik gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

Konuşmak için ağzımı açtım ama konuşmayı sadece aramızda tutmak için kulağımı kavrarken havaya ilk fısıldayan onun sesi oldu.

"Woodrow, Cehennem'e nasıl ulaşabilirim?" Nessie artık onun adını söylemekten korkmuyordu. "Babam şeytan ve onu sadece Cehennem tuzağa düşürebilir."

Ne demek istediği ya da ben yokken ona başka ne yapmış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama boynunda morluk olmadığını gördüğüme sevindim.

"Yaralandığımda beni kurtarmaya geliyor. Ness,-"

"Beni de kurtaracak mı?" Cevabım hakkında düşünmedim. Korkusuna rağmen Cehennem'in ona asla zarar vermeyeceğini biliyordum. Hiç vermedi. Diğer herkes, ama o asla.

Gözlerimi iki kez kırptırdım, eğer yaralanırsa ve ben yanında olmazsam, Cehennem'in onu koruyacağını düşündüm. Günlüğüme döner dönmez bu isteğimi iletecektim. Okumak için sabırsızlandığım günlüğü, çünkü görünüşe göre yetişmem gereken çok şey vardı.

Sandalyemde döndüm. Nessie üzgün yüzünde kasvetli bir ifadeyle bana bakıyordu. "Doğum günümü kaçırdın. Artık sekiz yaşındayım. Büyük bir kızım. Kaçırdın. Orada değildin." Konuşma sona ererken sözleri ağırlaştı. "Babamın arkadaşlarından başka kimse gelmedi."

Dudaklarım hâlâ kuruydu, ağzım gittikçe kuruyordu ama çikolatalı sütümün varlığını unuttum ve onları tekrar yaladım. Bunun sinir bozucu bir alışkanlık olduğunu varsaymak yanlış olmaz.

Parmaklarımı Nessie'nin narin omzuna doladım, dokunuşumu sert ama nazik tuttum. "Canını yaktılar mı?"

"Onların burada olmasından hoşlanmıyorum." Daha fazlasını söylemek istemedi. Zorlamak istedim ama yapamadım. Nessie'yi hiç bu kadar kırılgan hissetmemiştim. Beni sevgiyle sardı, sıkıca kavradı. "Seni seviyorum Woodrow ve seni *gerçekten* özledim." "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Parmaklarım sırtında geziniyordu.

"Jolie nerede, Ness? Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum." Fısıltısıyla birlikte acısı da ortaya çıktı, bir gözyaşı daha. "Onu aylardır görmedim."

"Aylar mı?" Kahretsin, ne kadar zamandır yoktum! Ellerim yere düştü ve sanki bana bir faydası olacakmış gibi geriye çekilip odanın içinde volta atmaya başladım.

"Onu gönderdiler mi?"

"Hayır."

"Onlar mı. . . ." Boğazımdaki yumruyla boğuldum ve "Onu öldürdü mü?" diye soramadan bacaklarım tutmaz oldu.

Nessie bu yüzden mi babamızdan korkuyordu?

Ben yerde otururken Nessie ayrılmış bacaklarımın arasına girdi, nemli bir eli kalçamdaydı. Çikolatalı süt bardağı yine diğer elindeydi.

"O hâlâ burada." Nessie'nin sözleri dünyamın dönmesini durdurdu. "Bazen ağladığını duyuyorum. Woody onu incittiğini söyledi ama öyle demek istemedi."

"Neden...neden...neden...neden böyle bir şey yaptı? Ne dedi o!" Sakin kalmak için mücadele ettim. O günlüğe ulaşmam gerekiyordu.

Küçük kız kardeşimin tutuşu sıkılaştı, kötü boyanmış tırnakları - Jolie etrafta yokken kendisi yapmış olmalı - zar zor görünen kaslarıma batıyordu.

"Öyle demek istemedi. Çok üzgündü. Ağlıyordu ve üzgündü ve kızın çığlık attığını söyledi. Onu ben de duydum."

"Nerede, Ness? Jolie'yi nereden duydun?"

Bir mıknaş gibi çekildiğini hissettim. Bakışlarım kasvetli *odanın* en karanlık kısmına, kırık bodrum kapısına kaydı ve sonra kapıyı itip açarken gıcırdadı.

Onu gördüm ve görüntüsü beni ayağa kaldırdı.

Tepeden tırnağa titredim.

Gözlerim onun yüz hatlarını ve içlerine kalıcı olarak kazınmış acıyı inceledi.

Yüzü farklıydı, sol tarafı erimişti. Aynı yara izleri boynundan aşağı, göğüs uçlarına kadar uzanıyordu. Gözleri sanki aylardır ağlıyormuş gibi kan çanağına dönmüştü.

Benim için ağladı.

Dudakları ve cildi kuruydu. Omuzları eskisinden çok daha dardı. Dizindeki çıkık ve kırığı çevreleyen mor ve siyah gölgeler sayesinde topallayarak yürüdüğünü fark ederek aşağıya doğru baktım. Elleri hareket ediyordu, hiçbiri mahrem bölgelerini saklamıyor ama bir yumruyu koruyordu. Karnı daha büyük, geri kalanı ise daha küçüktü.

Ağzım açık kaldı ve ona ulaşmak için Nessie'nin üzerinden tökezleyerek geçtim. "Oh, kahretsın. Jolie. . ."

Ona dokunduğum anda sıkıca sarıldım. Yanağına değen nefesim sıcaktı ve o da vücudunu saran ürpertiden kurtulmak için nefesime doğru eğildi.

Aylardır yıkanmamış gibi kokuyordu ve belki de yıkanmamıştı.

Ama bu ellerimin onun teninde, saçlarında gezinmesini, her şeye dokunmasını engellemedi. Onunki bana uzandı, parmakları tişörtümü sıkıca kavradı.

"Woodrow. Aman Tanrım. Seni çok özledim. Seni çok özledim."

Nessie, bardak parmaklarının arasından kayarak bize doğru geldi. Çikolatalı süt ve bardak kendilerini odanın boşluğuna fırlattı.

Nessie'nin dudakları aralandı ama duyduğum annemdi. Nefret dolu sesi evin içinde şimşek gibi çakıyordu. "Bu da neydi böyle!" Ayakları merdivenlerden hızla iniyor, aradaki mesafeyi onun hiç olmadığı kadar hızlı katediyordu.

"Oh, Tanrım. Gitmem lazım. Gitmem gerek. Hemen gitmeliyiz." Jolie beni de yanına çekerek arka kapıya doğru topallayarak yürümeye çalıştı.

Lanet olası merdivenleri çıkması asırlar sürmüş olmalı ve onu geri itmeye çalışırken kendimi babamın biz çocukları o bodrumda yaşadığına ikna ettiği canavar gibi hissettim.

Kapıya ulaşmasına izin veremezdim. Babamın hâlâ dışarıda olduğunu biliyordum, gerçek canavarın.

"O taraftan değil," alternatif seçenekler düşünmeye çalıştım ama hiçbir şey gelmedi. Bu yüzden onu bodruma doğru itmeye devam ettim.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye yalvardı, soğuk parmakları yüzüme uzanıyordu. "Lütfen, hayır. Oraya geri dönemem."

"Sadece bir saniyeliğine, söz veriyorum. Şu anda nerede olduğunu biliyorum. Sadece bir saniye."

Bir kez daha tartışmak üzereydi ve ben onu görmezden gelmek üzereydim çünkü benim yöntemimin onu güvenli bir şekilde dışarı çıkarma şansımızı artıracığını düşünüyordum.

Ama zamanımız dolmuştu.

"Anne." Nessie bizi annemin varlığından haberdar etti, kapı aralığında duruyordu, başı daha önce orada olduğunu hiç hatırlamadığım ahşap işçiliğindeki bir çentiğe yakındı.

Jolie'yi arkama saklayarak arkamı döndüm. Parmakları omuzlarıma kenetlenmişti, kalp kırıklığı ve korkusu yüksek sesle ve net bir şekilde fısıldıyordu, "Benim için kendini tehlikeye atma. Buradan asla çıkamayacağım." Kuru dudaklarını bükerek enseme bir öpücük kondurdu ve sözleri kalbime bir bıçak gibi saplandı.

Bunu memnuniyetle karşıladım, onun taleplerini görmezden geldim, tıpkı onun benimkileri yaptığı gibi, çünkü onun özgürlüğü anlamına gelecekse bugün burada seve seve ölürdüm.

"Çikolatalı süt döktüm anne ve bardağı kırdım." Nessie annemin yanına koştu, yapışkan parmakları annemin bluzunu çekiştiriyordu. Bu genelde onu kızdıran bir şey olurdu. Ama bugün öyle olmadı, çünkü kız kardeşime bir saniye bile zaman ayırmadı. Geniş ve öfkeli gözleri beni ve arkamda koruduğum kızı hiç bırakmadı.

"Ne yaptın sen?" Hiç sormamalıydım, çünkü beni asla bir cevaba layık görmeyecekti. "Neden o bodrumdaydı?"

"Ville!" diye bağırdı. "Ville!" Gittikçe daha yüksek sesle babamın adını tekrarlıyordu.

Jolie'nin tırnakları etime battı, korkusu ağzından o kadar hızlı fişkırıyordu ki anlayamadım.

Arka kapı ardına kadar açıldı, kapı duvardan sekerken cam . Babam girişte duruyordu, baltanın ağır bıçağı omzunun üzerindeydi. Yüz ifadesi taş gibi sertti. Annemin ses tonuna karşı hiçbir şefkati ya da endişesi yoktu ve bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamadım.

Sertçe yutkundum ve karşılığında annemin alaycı tavrını görmezden geldim.

Jolie yakınıma sokuldu, parmakları boynumda geziniyor, dokunuşu tüy kadar hafif ve beni rahatlatıyordu.

Bedenim Jolie'ninkini kapının pervazına sıkıştırdı, karnının yuvarlaklığı aynı hizada olmamızı engelliyordu.

"Siz veletlerin bodrumda ne işi vardı?" diye sordu babam.

"Bir ses duydum. Onu aşağıda buldum." Yalan söyledim, ailemin -Görünüşe bakılırsa Jolie'yi aylardır esir tutan ve ona işkence eden kişi, onun merdivenleri tırmanacak gücü bulduğunu biliyordu.

Çünkü bunu bilselerdi, elinden almanın bir yolunu bulurlardı. Kırık bacak onu bağlı tutmak için yeterince güçlü bir yöntem değildi. . . ama bu benim için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Başka neler yapabileceklerini düşünerek ürperdim.

"Lütfen, onu bir daha gönderme anne!" Nessie mırıldandı. "Onu çok özledim."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Ve. Kes. Dırdır etmeyi. Beni." Annem Nessie'yi acımasızca iterek mutfakın başka bir bölümüne götürdü. Nessie geriye düştü ve avuçları kırık cam parçalarına çarparak yere düştü. Evin içinde yankılanan bir ciyıklama sesi çıkardı.

"Odana çık," dedi annem soğuk bir sesle.

Nessie hareket etmedi; sadece dağınıklığın arasında oturmaya ve ağlamaya devam etti. Güzel pembe elbisesi yerdeki süt ve kendini temizlemeye çalışırken ellerine bulaşan kan yüzünden mahvolmuştu.

"Odana çık!" Annemi Nessie'ye karşı hiç böyle görmemiştim. Çok kızgın ve duygusal bağlarına kapalı.

Annem kapı aralığından çıktı ve babam onu kollarından tutup odadan sürüklemeyi önce Nessie'ye kaçma şansı verdi.

Ama yeterince hızlı değildi.

Minik pazusunu kavradı ve kızın kaçmaktan çok mutlu olacağı bir tehdit savurdu. "Defol git buradan, seni küçük velet. Daha sonra cezalandırılacaksın."

Onu koridorda bıraktı ve o da merdivenlerden yukarı fırladı, ayakları kalbimle senkronize bir şekilde çarpıyordu.

Ulaşabileceği kadar yakınında bıçak yoktu ve görünürde bir baltayla rekabet edebilecek hiçbir silah yoktu.

Kapıya doğru koşmak istedim ama Nessie'yi nasıl geride bırakabilirdim? Bırakamazdım.

Peki Jolie nasıl ayak uyduracaktı? Yetişemez.

Burada kapana kısılmıştık. Köşeye sıkıştık.

"Baba. . . ." Bize doğru adım atarken ikna etmeye çalıştım.

Baltayı kapıdan dışarı fırlattı ve küçük bir rahatlama hissettim.

Bizi kırık kapıdan uzaklaştırdım, bitki dolabına ve merdivenlerden bodruma düşmemize karşı sağladığı korumaya götürdüm.

"Jolie'yi temizlenmeye götüreyim. Yıkanması gerek. Nessie'ye de ben . Senin bir şey yapmana gerek yok."

Kabaran bir kahkaha tüylerimi diken diken etti.

"Onu son yıkadığında pek iyi sonuçlanmamıştı. Şu güzel yüze bak."

"Ben tanımlamazdım. Hiçbir zaman güzel bir şey olmadı." Annemin kıs kıs gülmesi ve ağır çizgilerle kaplı gözleri Jolie'ye kaydı.

Bu yorum Jolie'nin başını öne eğdirdi, güvensizliği onu saklanmaya teşvik etti.

"Yapma bunu." Sahte pazarlığım anında durdu. "Sakın onu bu şekilde yıkmaya . Birkaç yara izi şu gerçeği değiştirmez.

O çok güzel."

Tiz bir kahkaha beni alaya aldı. Annemin çirkin çıplak ayakları, tıpkı babamın büyük çizmeleri gibi onu daha da yaklaştırdı.

Kurtlar gibi üzerimize . "O asla güzel olmadı, Woodrow."

Babam beni "Bunu kendin için daha kötü hale getirme evlat," diye uyardı. Ama gerçekten başka ne seçeneğim vardı ki?

etrafımda döndüm, Jolie'nin elleri parmakları enseme kilitlenene kadar üzerimde kaldı.

Sessizce ağlayan gözlerindeki bakış bana güvendiğini gösteriyordu.

Parmaklarım kalçalarına bastırıyor, onu kendime doğru çekiyor, büyüyen karnını incitmemeye çalışırken bacağındaki ağırlığı alıyordum.

Orada bir bebek vardı. Benim miydi? Saldırıdan mı gelmişti? Şu anda bunların hiçbirini düşünemezdim.

Jolie'yi elimde tutarak annemin sıska bedenine doğru geriye doğru hamle yaptım ve onu önce ahşap masaya sonra da yere düşürdüm. Çok geçmeden cam derisine saplandığında Nessie'nin acısını hissetti. Umarım, Nessie'nin çığlıklarını duymazdan geldiği için de suçluluk hissedirdi. Jolie'yi kapıya doğru ittim, kaçmaya çalışırken yaptığı sıçrama, atlama ve zıplamayı cesaretlendirdim.

Babamın yoluna çıktım ve kızıma doğru koşarken ona bir yumruk attım.

Zaten kıpkırmızı olan yanaklarına kırmızının daha koyu bir tonu bulaştı ve vücudundaki alkol, çabamın onu etkilemesine izin verdi.

"Pişman olacaksın, evlat. Bunu garanti ederim," diye geveledi.

Jolie ile arasına mesafe koymak için onu geri ittim. İşe yaramaz annem, bir tür çarpık amigo kız gibi yerden onun hareketlerini teşvik etti.

Çabalarım babamı uzun süre caydıramadı. Çok iri ve çok güçlüydü; kaslarımın azlığı onu bir saniyeliğine bile durduramadı.

"Bırak onu. Lütfen, bırak gitsin."

Jolie'nin babamın kamyonetinin anahtarlarını kancadan çıkarırken çıkardığı ses olması gerekenden daha yüksek yankılandı.

"Beni herhangi bir şekilde cezalandırabilirsin. Bırak gitsin. Ne istersen yaparım."

"Bizim istediğimiz, seni nankör küçük velet, onun senin için bir fırsat olması. Bu sektöre girmenin bir yolu. Ve berbat ruh halini kontrol etmenin bir yolu. Böylece babanın yerine geçebilecek ve onun yanında yürüyebilecektin." Annem gözlerini devirdi, her zaman başarısız planlarının işe yaramayacağını biliyordu, ama her zaman düşündüğüm kadar korkunç olduğunu doğruladı.

"Endüstri mi? Kadınları istismar etmek mi? Ben bunu istemiyorum. Bir canavar olmak istemiyorum!"

"Sen lanet bir canavar olarak doğdun, Woodrow. Bunu kabullen!" Annem öfkeden köpürüyordu. Öfkesinden çıkan buhar odada zehirli bir duman yaratmıştı. "Bunu zaten kabul etmiştin."

"Hayır, yapmadım. Asla yapmam."

"Kızgın küçük arkadaşın bu fikir karşısında oldukça heyecanlanmış görünüyordu!"

Cehennem'e sormuşlardı. Cehennem'den onu olabilecek en kötü şekilde kullanmasını istediler.

O da kabul etmişti.

"İşleri ona göre yürütemezsin! Ben ev sahibiyim!"

Annem yine güldü ve "Sen delisin," demekten başka bir şey söylemedi.

Babamın boğazımı sıkan elleri dikkatimi çekti. Öfkesi beni havaya kaldırdı. Artex kafa derimi deldi, başımı

ama boğazımın kapanmasından başka bir şey hissetmiyordum.

"Woodrow. . ." Jolie'nin topallayışı bana doğru ilerliyordu.

Ellerim onu uzaklaştırmak için çırpınıyordu ama o gitmiyordu.

Babamın karnını tekmeledim. Kollarını tırmaladım, kendimi onun elinden kurtarmak için elimden geleni yaptım, böylece Jolie'ye ulaşamayacak ve bana bir ders vermek için onu öldüremeyecekti.

Sanki tüm korkularımı görmüş ve onları hayata geçirmek istemiş gibiydi.

Beni odanın diğer ucuna fırlattı. Vücudum yüksek dolaplara çarptı ve yere düştüğümde camlar kırılarak üzerime serpildi. Yeterince hızlı ayağa kalkamadım. Enerjim hala babamın ellerindeydi ve yumrukları kapalıydı.

Ayakları koridoru dövüyor, tahtalar inliyordu. Jolie geri çekildi, sağlam bacağı onu yaklaşan adamdan uzaklaştırmayı başaramadı.

Parmakları kapının kolunu aradı, hiçbir şey bulamadı, babamın parmakları saçlarının arasından kıvrıldı, tekmeleyip çığlık atarken onu arkasından sürükledi. Tırnakları duvarları kazıyor -kâğıt ve sıvaları kazıyor- parmağının serbest kenarını koparıyordu.

Bir başka çığlığı beni ayağa kaldırdı ve çığlığının geldiği yöne doğru yalpaladım. Babamın dev yumruğunun Jolie'nin karnına indiğini görmek için tam zamanında ayağa kalktım.

"Hayır!" Çığlık attım, onun karşılık verişini izledim, adam ona tekrar vururken kendini koruyamadı. Yumrukları art arda kıza iniyor, gücü kızın yaralı yüzüne ve çıplak vücuduna patlıyordu.

Annem yoluma fırladı, ben Jolie'ye ulaşmaya çalışırken kollarını sallayarak benimle mücadele etti. Tek görebildiğim, görüş alanıma girip çıkan sarı saçlarıydı.

Ve kendimi kaybettim.

Elim havaya kalktı ve annemin yüzüne savurduğum güç onu bir gümbürtüyle yere düşürdü. Burnundan kan fışkırdı ve yere sıçrayarak Nessie'nin çok daha saf özüyle karıştı.

Babam Jolie'yi mutfığa geri sürükledi ve annem yolumdan çekildiği için ona ulaşabildim. Ama babam bunu tahmin etmişti. Yaklaşmamın yavaş ve istikrarlı olmayacağını tahmin etmişti, çünkü kaybedecek zamanım yoktu.

Jolie'yi bıraktı, onu yere fırlattı ve kırık dizinin üzerine düşmesini sağladı. Boğazımı kavradı ve nasırlı elinin iki parmağının eksik olduğunu fark ettim. Ama bu tutuşunu etkilememişti.

"Ona zarar verme," diye yalvardım, ağzımla ve gözlerimle. Görüşüm bulanıklaşana kadar sıktı, sadece Jolie'nin panik içinde adımı tekrarlamasını dinleyerek bilincimi koruyabildim. Sonra o da kayboldu.

Sesi uzaklaştı. Etrafımdaki dünya da öyle. Gözlerimi kırıştırdım, babam olan bulanıklığa odaklanmaya çalıştım. Ama her şey karardı. .

"Baba. . . ." Başka birine dönüşürken yalvardım.

Jolie

Anahtarlar hâlâ titreyen parmaklarımın arasındaydı, anahtarlıklar avucumdan şingirdiyordu. Ayağa kalkmak için mücadele ettim ve karnımdaki acıyı dindirmek için tüm gücümü harcadım. Anahtarı Ville'in derisine sapladım ve dişlerimi etinin içinde kaybettim.

Woodrow'un dizleri yere çarparken çatırdadı. Ville tutuşunu kaldırıncaya yere yığıldı. Woody artık kontrolü ele almıştı; sesinin tonu bana bunu söylüyordu. Daha alçak ve daha narin.

Nefes alamadığını fark edince paniğe kapılan çocuk, babasının sağır kulaklarına yalvararak teselli aradı.

Parmakları boğazındaydı, şişliğe masaj yapmak, onu küçültmek, hareket ettirmek, herhangi bir şey yapmak için çok uğraşıyordu. Gözyaşları yere sıcıyor, süt ve kana ekleniyordu.

Ona doğru hareket ettim ama yaklaşımadım. Bir elim karnımdaydı, garip bir sancı geldiği gibi hızla beni terk etti.

Ville beni tekrar geri çekti. Öfkesi elle tutulur bir haldeydi ve uğursuz bir misilleme sözü veriyordu. Parmakları saçlarımda düğümlenirken başım acıyla haykırdı. Dişlerim , azı dişlerimi toz haline getirdim, beni yere fırlatırken bu kez ona sözlü bir çığlık atmayı reddettim. Evsel atıklarla dolu çuvallar inişimi yumuşattı.

Ville bacağıma bir tekme indirdiğinde hâlâ çığlık atmamıştım ama kilitli dudaklarımdan garip, kısık bir ses çıkmıştı.

Woody'yi korkutmak istemedim ve bir çığlık bunu yapabilirdi. Yüksek stres Woodrow'u yüzeye geri davet eden bir şey değildi.

Ona tekrar ön tarafta, kontrolde ihtiyacım vardı.

Ville de benim gibi değişimi fark etti. Ama o başka birini istiyordu. Geçen sefer işler pek iyi gitmediği için nedenini anlayamamıştım. "İstediğim kişi değil ama bu işe yarayabilir."

"Baba," dedi Woody tekrar.

"Hey, küçük dostum. Boğazın biraz gergin mi?"

Hüzünlü gözlerini iki kez kırpıştırdı, eli babasınınkine uzandı.

"Hayır, sakın ona dokunma!" Ville'in manipülasyonuna öfkelen dim. Woody - ihmal edilmiş bir ocuk olarak - sevgiye hasretti ve Ville'in sevgiyi vermesinin tek nedeni de buydu.

Gerçek olmayan zehirli bir aşk.

"Sus, Jolie!" Ville'sert sesi bana bildirmeye çalıştı ama bana daha önce de gösterdiği gibi haddim burası değildi. "Bana bir iyilik yap ve gidip karımı kontrol et."

Wynter'a baktım, yerde kıpırdanırken ona yardım etmek istemedim. Elim yine karnımdaydı, Ville'in neden olduğu sancılar yüzünden doğmamış bebeğimi rahatlatıyordum.

"Yryemiyorum." Başımı başka yöne çevirdim, onu görmezden geldim.

İkisini de görmezden gelerek. "Bir bakayım, dostum." Ville de beni görmezden geldi. Woody'nin gözlüğünü dzelitti.

Böylece boğazını kontrol edebilecekti. Babasının ne kadar az nemsediğiyle yzleşemeyen çocuğu teselli ediyormuş gibi yaparken neden olduğu morluklara gülümsedi.

Bu beni hasta etti.

Dilimdeki kusmuğun tadını aldım ve konuşmadan önce onu yutmak zorunda kaldım. "Annem iyi mi?" Woody önce sessiz sözcüklerini çıkararak sordu.

"Görünüşe göre içerideki arkadaşlarından biri yine sorun çıkarmış. İyileşecek." Ville puro lekeli parmak uçlarıyla oğlunun siyah saçlarını ovuşturdu.

Woody parmaklarını uzattı, gözleri parmak eklemlerine ve her eklemdede yerleşmiş kırmızı izlere kaydđ.

"Öyle demek istemedi, sanmıyorum."

"Hayır. O yapmadı. Ama bazen insanlar cezalandırılmalıdır. Anlıyor musunuz?"

Woody iki kez göz kırptı.

"Seni incitmek istemiyorum dostum, ama Woodrow haddini aştı ve Jolie de haddini aştı."

Gözlerim yarıklara dönüştü, Ville'e ve bir sonraki saçmalığına odaklandım. Daha güçlü bir sancı karnımı tekmeledi ve acıya göğüs germek için nefesimi değiştirirken elim o bölgede daireler çizdi.

"En sevdiğim küçük adamı , değil mi? yüzden bugün sadece Jolie olacak." "O ne yaptı?" Woody kelimeleri boğuk boğuk söyledi.

Ama Ville cevap vermedi.

"Neden hiç kıyafet yok?" Bu soru sessizdi, sesi Woody'nin boğazındaki şişliğin altında hapsolmuştu.

Ville cevap vermedi, çoktan onun yanından ayrılmıştı, dikkati başka yerdeydi.

Benden.

"Onun incindiğini görmek istemiyorum." "O zaman gözlerini kapat."

Sırtım dikleşti ve çöp torbalarının etrafından dolandım. Kendimi daha uzağı itmeye çalışırken kötü sıvanmış duvar kaçışımı engelledi.

Ville ve nefret dolu ifadesi beni ellerinin önünde sabitledi. Çok değer verdiği karısına ikinci bir bakış bile atmadı.

Şimdi uyanıktı, sıska kışından ayaklarının üzerine doğru tırmanıyordu.

Eli yüzüme çarptı ve başım ona doğru yükselirken Wynter'a daha iyi bakmamı sağladı.

Yüz ifadesi neredeyse özür diler gibiydi, büyük bir aktrisin işiydi. Şiirsel performansı dikkatimi kocasından uzaklaştırdı.

Ville'in ayağı karnıma temas ettiğinde acı vücudumda sekti.

Bu çığlığı durduramadım. Botu, yumruğumu korumaya çalışan üç eklemimi zedeledi ve büktü.

Woody panikliyor, titriyor ve konuşmaya çalışıyordu ama sesi bozuk çıkıyordu. Başını sallayarak daha fazla acı çekmesine ve daha fazla yaralanmasına neden oldu.

Ville'in botu bana tekrar, tekrar ve tekrar vurdu. Kollarım çılgına döndü, bebeğimi ve içinde yaşadığı bedeni korumak için ayaklarını ittim.

Sağlam bacağımı yukarı kaldırarak bir bariyer oluşturdum ve hatta önüme bir çöp torbası çektim.

Torba bir sonraki darbeye patladı, kirli atıklar zaten pis olan bedenimi kapladı.

Savunmam başka bir tekmeye karşı başarısız olunca mideme kramp girdi. Bir sonrakini durdurmak için tekrar denedim ama onu sadece yavaşlattım. Başparmağıma vurdu ve çelik parmağı karnımı patlatmadan önce eklemde acıya neden oldu.

Bacaklarımın arasında beliren sıvıya baktım. Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ve gördüğüm şeyi algılamaya çalıştım; benden akan kırmızı renkli su.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve yerde gözyaşları içinde bana bakan çocuk gibi ben de nefes alamadım.

Ellerim karnımı tamamen kapattı ama bebeğimi korumak için artık çok geçti. Karnıma kramplar girmişti ve açılmış parmaklarımın altında daha da sertleştiğini hissedebiliyordum.

Tuttuğum yaşlar gözlerimden sel olup aktı. Paniğim beni ele geçirirken nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Woody bana yardım edemezdi. Nasıl edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yardım etmek istiyordu. Bana uzanıyor, bir eliyle ayak parmaklarımı, diğeriyle boğazını ovuyordu.

Ville geri adım attı ama Wynter'ın dev çizmesinin ellerime ve karnıma indirdiği muhtemelen yüzüncü darbeyi görmesine yetecek kadar.

Çığlık attım ve sıkışma hissi tekrar geldiğinde çığlık atmayı bırakmadım.

"Doğum yapıyor." Wynter'ın ifadesi boştu. Sözleri soğuktu.

Yanlış yerlerde sempati arayarak ona doğru baktım. "Daha çok erken ve kanamam var. Bir doktora ihtiyacım var." Kime bakacağımı bilemedim.

Kimse cevap vermedi.

Ville dolaba doğru ilerledi ve dün gece bitiremediği alkol kalıntılarını çıkardı. İnce şişedeki berrak sıvıyı yudumladı. Dolap kapaklarına yaslanan kıcı, acı içinde inlemelerine neden oldu.

Ben de inledim.

Nefes alışımı sakinleştirdim ya da en azından Woody'ye odaklanmaya çalıştım ve o da benim yaklaşımımı takip etti.

"Torununuzun bir doktora ihtiyacı var!" Acımın içinden Wynter'a bağırdım.

Ama hiçbir şey söylemedi, benim için hiçbir şey yapmadı. Mutfağın başka bir geçti ve kemikli parmaklarıyla kanayan burnunu silmek için mutfak rulosunu çekti.

Yine iim burkuldu.

Doğumun yavaş bir süreç olduğunu sanırdım ama bu hızlı ve korkutucuydu. Karnım sıkıştı. Başım geriye gitti, duvara çarptı.

Bacaklarımı daha geniş atımd ve karnımdan aşağıya doğru bir basınç hissettim. Vücudumun önünde ve arkasında bir g.

Gözlerim kapandı ve terli yüzümdeki saçları okşayan nazik bir elin hissiyle açıldı. Woodrow yanımdaydı, yakışıklı yüzü kızarmış, kafası karışmış ve çok korkmuştu. Beni yansıtıyordu. Diğer eli karnımın üzerine yerleşti, parmakları benimkilerin arasında dolaşıyordu.

"Sanırım başarısız oldum. Sanırım. . ." Sözcükleri haykırdım ve yürek parçalayan bir hıçkırıkla sonlandırdım.

"Nefes al," diye sessiz bir talimat verdi. Nasıl uygulayacağı konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. "Nefes al. . başarısız olmadın."

"Bu doğru gelmiyor. . Koruyamadım-" "Shhh. . .
. bunların hiçbiri senin hatan değil. Nefes al. ."

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde girip çıktım, o da benim hareketlerimi kopyaladı, nefesi her sıkıştığında boğuluyordu.

"ok erken. Yanlış bir şeyler var. Doğru gelmiyor!"

Sözlerim -vücudumdan akan kana bakarak ve zaten söylediğim sözleri dinleyerek zaten bildiği şeyler- onu paniğe sürükledi. Seğirdi ve gözleri hızla kırpışarak beni terk etti ve Woody tekrar kontrolü ele aldı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Woody dehşete kapılmıştı, endişesi benimkiyle yarışıyordu.

Sancılar devam etti. Karnımdaki sıkışma arasındaki süre her biri arasında azaldı. Vücudumda aşağı doğru hareket eden basınç yoğunlaştı ve ıkınma dürtüsüne karşı koyamadım.

Vücudumun verdiği talimatlara uydum ve ittim. Çılgılığım eski evin temellerini parçaladı. Bir nefes aldım, kendimi rahatsız hissettim ve gerildim ama bebekten eser yoktu. Tekrar ıkındım. Parmaklarım bacaklarımın arasında geziniyor, bana rehberlik eden kimse olmadan bu işin ne kadar içinde olduğumu hissetmeye çalışıyordu.

Etrafımda bir çocuğa ait olamayacak bir tutuş hissettim. Woodrow ona en çok ihtiyaç duyduğum anda geri dönmüştü.

"Git bak." Kolunu omzumdan ittim. "Yardıma ihtiyacım var. Çok fazla acı çekiyorum."

Bana en hızlı öpücüğü verdi, ağzı çarpan şakağıma nazikçe bastırdı.

Elimi elinin içinde tuttu ve ben de acıya rağmen onu sıktım.

Bacaklarımı ayırarak yere doğru eğildim.

Yüzüm buruşarak acımı belli ediyordu ve Woodrow inisiyatifini kullanarak acımı azaltmaya çalıştı. Bacaklarımı omuzlarına kaldırdı. Dizlerini kalçalarımaya dayayarak vücudumun kaymasını engelledi.

Yüzündeki değişen ifadeleri okumaya çalışarak tekrar ittim.

İsa'yı ve onu bodrumda nasıl terk ettiğimi düşündüm ve Ville Wynter'ı odanın diğer tarafında tutmak için bir şeyler yapması için dua ederken affetmesi için yalvardım.

Ve birbirlerinden uzak durdular, birbirleriyle ve birbirlerine duydukları aşkın fısıltılarıyla meşgul oldular.

Hiçbirini dinlemedim. Sadece Woodrow'u ve onun benim için söylediği sevgi ve cesaret fısıltılarını dinledim.

Tekrar ittim, basınç artıyordu.

"Bir şey görüyorum. Devam et, Ayışığı. Çok iyi gidiyorsun." Woodrow'un eli bacaklarımda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, tıraşsız saçlarım

parmak uçlarının altında.

Sözlü olarak cevap veremediğim için elini sıktım.

Tekrar ittim, elim daha sert sıktı, rahatlama hissedene kadar dişlerim kenetlendi.

Tekrar ıkınma dürtüsü gelmedi. Bebeğimiz doğdu. Çok, çok küçüktü.

Çok, çok durgun.

Narin beden Woodrow'un avucunda hareketsiz yatıyor, zar zor dolduruyordu.

Kanım onu dirseğine kadar kapladı.

Bebeğimiz hiç ses çıkarmadı.

Ben de öyle, gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış bir halde onlara bakıyordum.

Gözyaşlarım gözlerimi bulandırırken Woodrow'un eli odak noktama girip çıktı. Başparmağı küçük bir yanağın üzerinde gezindi. Diğer eli benimkini sıkıca kavradı ve yüzünde acıyı gördüm. Yüzünde onu daha genç gösteren bir ifade vardı. O artık Woodrow değildi. Bebeğini kucağına almış bir çocuktü ve kafası çok karıştı.

Neden bu acı çektiğini bile anlamıyordu. Ama ben anladım.

Keder bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü, beni sürükledi ve bedenimi sular altında bıraktı. Öleceğimden emindim. Ölmek istiyordum. Ve bencilce Woodrow'u da yanımda götürmek istiyordum, böylece hep birlikte olabilirdik.

Elimi onun elinden çektim ve bebeğimizi diğer elinden kaldırırken kanlı avucu bacağıma yerleşti. Kanla kaplı minik bedeni göğsüme yerleştirdim. Woody yanıma geçti ve nazik parmaklarımın minik ciğerlerin olacağını düşündüğüm yere masaj yapmasını izledi, ancak benimle savaşacak ve hava emecek kadar güçlü değillerdi.

"Ne yapmalıyım?" Gözlerim Wynter'ın üzerindeydi, sanki onun verebileceği bir annelik bilgeliği varmış gibi. "Bebek neden ağlamıyor?"

"Bebek öldü, Jolie." Sempatı duymaması bana ona karşı duyduğum tüm nefreti hatırlattı.

"Nasıl kurtarabilirim-?"

"Yapamazsın," diye sözümü kesti.

Lavabonun yanında kareli bir mutfak bezi duruyordu; Ville onu tutarken buruştu. Oraya doğru yürüdü; botlarının sesi midemin çukurunda her zamanki korku ve endişe hissini yarattı ve bana oradaki boşluğu hatırlattı. Sancılar devam etti, o yaklaştıkça mini kasılmalar gibi hissediyordum.

Woody yanımda göz kırpmaya devam etti, hızla bir kez daha Woodrow'a geçti ve hemen ardından geri döndü. Aramızda psikoloji eğitimi almış tek kişi olan Ville bu sefer fark etmedi bile.

Başım Woody'ninkinin içine yuvarlandı ve dikkatlice boynunun kıvrımına yerleşti. Saçlarım kulaklarına değiyordu ama Woodrow'u etkilediği kadar Woody'yi etkilemiyordu.

"Seni seviyorum Woody." Boğazını öptüm ve ona nasıl hissettiğimi anlattım. Onu çok seviyordum, Woodrow'u sevdiğimden çok farklı bir şekilde ama yine de tamamen seviyordum.

Nasıl olduğunu bile bilmeden aldığı yaranın daha fazla zarar görmesinden korkarak gerildi. Ama bana cevap bile veremedi Ville ikimizin de dikkatini dağıttı.

"Öyle demek istemedi, dostum. Seni sevmiyor. Gerçekten sevmiyor. Sadece bakacak birini arıyor çünkü bebeği başaramadı."

"O bir yalancı Woody," diye fısıldadım, o kadar alçak sesle ki muhtemelen duymadı.

Ville, kucağımdaki küçük bebeği örten bezi bana doğru fırlattı. Kumaşın ağırlığını tahmin etmeye çalışırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. I

Gözlerimi kaçırdım, dikkatimi gümüş gözleri ufaklıktan ayrılmayan Woody'den ayırmadım. Bezi hareket ettiremiyordum; bakamıyor ve yüz hatlarını göremiyordum. Çocuğumun kız mı erkek mi olduğunu anlamak için bile bakamıyordum.

Çok acı vericiydi.

Bebek örtülüken Ville'in yumruğu kucağıma girdi ve çocuğumu kapıp götürdü. Wynter arkasından geldi, kordonu keserken bulaşık eldivenlerini takmıştı.

"Ben bunu paketleyeyim." Wynter bacaklarımın arasından bir şey alıp aceleyle tencereye götürdü.

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım ve boş midem bunun plasentam olduğunu ve o mini kasılmalar geldiğinde vücudumu terk ettiğini hissettiğim şey olduğunu fark etti.

"Ne için?" Dehşet içinde sordum. Hiç sormamalıydım.

"Akşam yemeği için. Güzelmiş. Nessie'ninkiyle de yapmıştık. İyi bir yemeği ziyan edemeyiz." Ville omuz silkti.

Dün geceki köpek mamasını neredeyse kusuyordum. "Kendi torununu da mı yiyeceksin?"

"Hayır. Bu yüzden kordonu kestik, aptal. Ayrıca, bu küçük şeyin üzerinde et yok." Ville'e öfkeyle baktım, ona büyük bir nefretle bakıyordum.

Bezi bağladı, bebeğimi kumaşın içinde daha da küçük gösterdi ve bu mutfakta daha fazla leke olmamasını sağladı. Bebeğimi Woody'ye fırlattı ve göğsüne isabet ettirdi.

Ona bağırdım, öfkem beni daha da yükseltti ama ayağa kalkıp bir şey yapacak kadar değil.

Woody'nin elleri hızla hareket ederek bebeğimizi göğsüne bastırdı. Acı dolu bir nefes daha titreyerek dışarı çıktı.

"Bana bir iyilik yap şampiyon, şunu çöpe götür. Burada yeterince çöp var."

"Baba-"

"Şimdi, oğlum."

Woody göğsüne bastırıldığı bebeğe bakmadı. Ben ona dinlememesi için yalvarırken, gümüş rengi bakışları beni delip geçti.

Ama Ville onun yerine karar verdi ve onu ayağa kaldırdı. Babasını hayal kırıklığına uğratma korkusu gözlerinde parlıyordu. Her hareketini gölgeliyordu. Ayaklarını yere bastı, Ville onu mutfak kapısına doğru itip görüş alanımdan çıkarırken eli tişörtünün paçasından gevşedi.

"Lütfen, Woody, lütfen! Yapma! Sana yalvarıyorum, yapma!" Yas tuttuğum için kelimeler kulağa farklı geliyordu. Çocuğumuza ne yapacağını görmek için kendimi yerde sürükledim - vücudum yaptığım pislığe paspas oldu.

Ville'in botunun alt omurgamda bıraktığı iz ağzımı kapattı. Bana tekrar tekme attı ve yine karnıma geldi.

Acı içinde iki büklüm oldum, ağzımdan kusmuk fışkırdı. Kustuklarımı elimin tersiyle silerken dudaklarım titredi.

Wynter beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Bana hiç acımadan bakarken, küçük eli kocasının sırtına indi ve avuç içi orada rahatlatıcı daireler çizdi.

Ville'in parmağı kalbinin üzerine bir çarpı işareti çizdi. Kendisini yargılama hakkına sahip olduğuna inandığı tek kişiden "Beni affet," diye rica etti. Tanrı'dan.

Gözlerimi karşımda dua ederken sandalyelerini çeken çiftten ayırmadan kanlar içinde uzandım. Karnımı tutarak kendi üzerime yuvarlandım.

Sanki bu onları incitmiş gibi davrandılar. Sanki bir çeşit pişmanlık duyuyorlarmış gibi. Ama ben öldürdükleri koyunların derilerini giyen kurtlara güvenilmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Onların kenetlenmiş ellerini ve kapalı gözlerini görmezden geldim, kendi gözlerimi açık tutarak bacaklarımdaki, derime yapışmış kana baktım.

Vücudumdan daha fazla kan sızmaya devam etti ve beni hayatta tutan şeyin tam olarak ne olduğunu merak ettim - muhtemelen odanın diğer tarafındaki şeytan, bana biraz daha işkence etmek için.

Ses kulaklarımda bulanıklaştı. Başım ağrıyor ve kendimi hasta hissediyordum. Nefes alışım değişti ve aldığım her nefes beni bir şekilde nefessiz hissettirdi. Elim karnımı ovuşturdu ve orada olmayan bebeği yatıştırmak için boş yumrunun ötesini yatıştırdım.

Henüz bununla yüzleşmeye hazır değildim. Kafamda -karmakarışık, hayal gücü yüksek beynimde- bebeğim sonsuza dek yaşayabilirdi.

Elimde olsa ben de orada yaşırdım. Çünkü artık çevremle hiç ilgilenmiyordum.

Bölüm 2J

Woodrow, on yedi yaşında.

T Öğleden sonra akşama karıştı, zaman benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş ilerliyordu. Bu beni tedirgin ve huzursuz ediyordu. Odamda oturuyordum, dizlerim halının üzerinde, bacaklarım kırımın altındaydı. Tenim toprak kokuyordu.

Dışarıda. Çamur, kan ve diğer her şey omuzlarımın yarısına kadar kabuk bağlamıştı.

Spor ayakkabılarım kirliydi ve hâlâ ayağımdaydı. Bu evdeki halı ve kilimlerin üzerindeki ayak izleri yarın tartışmalara neden olabilirdi. Ama benim onlar için burada olmaya hiç niyetim yoktu.

Annemin en sevdiği saksıyı ve oturma odasındaki televizyonu parçalayarak zaten bir kargaşaya neden olmuşum.

Yaklaşık bir saat önce bebeğimi gömdükten sonra eve döndüm. Parmaklarımın toprağı tırmıkladığı yerdeki toprak hâlâ tırnaklarımın altındaydı. Babamın soluk kırmızı kulübesi uygun bir şekilde kilitlenmişti ve kazma işlemini çok daha kolay ve hızlı bir hale getirecek kürek ve ekipmanlardan beni uzak tutuyordu.

Dışarıda olduğum her saniye yakalanma riskiyle karşı karşıyaydım. Yaralanmayı. Ama bu yapmam gereken bir şeydi.

Bu çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ta ki bugün Jolie'nin yuvarlak karnını görene ve küçük melek uyurken doğana kadar. Onu sadece bir saniye gördüm ve sonra Woody bizi buraya getirdi.

Gözlerimi kırptırarak günlüğümün önüne geldim. Aklım başıma geldiğinde gözlerim kelimeleri okumaya başlamıştı bile. Bebekle ilgili bir mesaj vardı. Birkaç sayfayı karıştırdım ve daha fazlasını buldum. Ayrıca Suzie adında birinin şu anda okumama gerek olmayan bir sürü anlamsız saçmalık yazdığı bir yazı buldum. Nessie'nin bu yeni kişiyi günlüğü kullanması için cesaretlendirdiğini düşündüm.

Bunun için minnettarım.

Eğer bunu yapacak enerjim olsaydı, yeni ve tuhaf bir alter fikri üzerine endişelenirdim. Ama yapmadım. Dikkatim yatağımdan mutfığa çekiliyor ve tekrar geri dönüyordu. Jolie ve bebek arasında paylaşıyordu.

Daha fazla okumam gerekiyordu. Neleri kaçırdığımı bilmem gerekiyordu ve sadece çocuklar beni yakalayabilirdi. Sayfayı yeni alterimin yazısından çevirdim, ondan ve büyüyen sorunlarımdan uzaklaşmaya hevesliydim.

Cehennemden bir sayfaya ihtiyacım vardı ama çok fazla yoktu; özgürlüğünü kötüye kullanıyordu, alıştığım raporları vermiyordu. Woody'nin mesajlarından birine geri döndüm ve yazım hatalarıyla anlaması ne kadar zor olsa tekrar okudum. Ayağa kalktım, dizlerim titreyerek yastığının üzerinde sürekli uyuyan bebeğe doğru yöneldim.

Tişörtümün yakasını kokladım; benim ve Jolie'nin kokusu birbirine karışmıştı. Çıkardım, cansız çocuğuma yaklaşırken bedenim her zamankinden daha soğuktu. Onu kaldırdım, tek elime sığan minik bedeni gözlerimden yaşlar akmasına neden oldu. Onları silmek için diğer elimi kullandım.

Ağzımdaki kanı umursamadan minik alnına bir öpücük kondurdum. Bugünden sonra ona bir öpücük daha veremeyecek olmak beni çok incitmişti. Dudaklarım tekrar ona dokundu, minik yanağı çukurlaştı. "Bu annemdendi." diye fısıldadım. Kirli mutfak bezini değiştirerek onu tişörtlere sardım ve sonra kendime yeni bir tişört giydirdim.

Jolie'nin hâlâ mutfakta olup olmadığını bilmiyordum ama içimden bir ses - kırık kalbimin hâlâ doğru atan tek parçası- bana onun hayatta olduğunu söylüyordu. Onu buradan çıkarmadan önce bunu yapmam gerektiğini anlayacağını söylüyordu.

Ve bu bana çocuğumuzu bir zamanlar karton bir ayakkabı kutusundan başka bir şey olmayan kendin yap tabuta koyma gücünü verdi. Merdivenlerden sürünerek indim,

Dar koridordan aşığıya ve mutfaga bakmayı reddediyordum, çünkü eğer bakarsam ve Jolie'nin gittiğini görürsem, o zaman hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

Güneşin altında saatler geçirdikten sonra eve döndüm ve hiç şüphesiz yapmak zorunda kalacağım en acı verici şeylerden birini yaptım.

Kalbimin yarısını dışarıda bıraktım, şimdi yerin üç metre altında bir ayakkabı kutusuna sığındım. Bebeğimin kokusunun aç vahşi yaşamdan saklanabileceğı kadar alçakta.

Eve girdiğimde annem oturma odasındaaydı, bir süpürgeyi itip kakıyor ve o lanet şeyi nasıl kullanacağını bilmediğini kanıtlıyordu.

Odayı hışımla geçip doğruca mutfaga yöneldim, mutfak öncekinden daha temizdi ama yine de her zamanki gibi kirliydi. Babam ve Jolie odada değildi ama arka kapıda sigara içtiğini görebiliyordum. Güneş onu görünce bulutların arkasına çekiliyordu.

Kırık kapının ardında kendi kendine konuşan kızımın sesini dikkatle dinledim. Kapının hemen arkasındaaydı, bir hayalin içinde kaybolmuştu. Sesindeki hüüzün, mutlu sözleriyle uyuşmuyordu ve beni ona doğru çekti.

Odaya ilk adımımı attım. Ortasındaki rengi solmuş çirkin pirinç topuz beni ona doğru çağırıyordu. Ama daha ileri gitmek için çaresizlikle savaştım. Babam beni fark etmemişti ama edecekti. Eğer kaçmak istiyorsak zaman kazanmalıydım. Onların uyumasına ihtiyacım vardı.

Mutfaktan uzaklaştım, adımlarımı oturma odasına kadar takip ettim ve her yerde izler bıraktım.

Annem Jolie'nin en sevdiği şarkıyı söylüyor, kulaklarımda sonsuza dek nasıl tınlayacağını değıştiriyordu.

"Bunu bana nasıl yaparsın? Nasıl bu kadar kötü olabilirsiniz!"

Şarkı söylemeyi bıraktı, yüzü şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun? O kadar çok ki, kızımı öldüresiye döverken ve çocuğumu öldürürken arkana yaslanıp izledin. Senin torununu!"

"Bu bir lütuf Woodrow."

"Bir lütuf!" Ellerim kapının çerçevesini sıktı, ahşap gücün altında gıcırdadı. Kendimi geri ittim, odaya girip annemi boğarak öldürmemek için kendimi zor tuttum. Çünkü, lanet olsun, bunu istiyordum.

"Bir lütuf," diye onayladı. "Kimse tecavüzcüsünün çocuğunu istemez."

"Onayını alamadığın için üzgünüm anne, ama Jolie ve ben öyle hissetmedik."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Onun lanet acısını gördüm ve hissettim." Woody tekrar kontrolü ele geçirmeden önce gerçekten hissettim. Kalbinin kırıldığı anı gördüm ve bu benim kalbimi tam ortadan ikiye böldü.

"Bu yine de bir lütuf." Annem şimdi daha sempatik görünüyordu, ama bu genellikle başkaları için sakladığı sahte bir duygudan başka bir şey değildi.

"Bu koşullarda bir çocuğun doğmasını gerçekten ister miydiniz?"

"Etrafımıza koyduğun koşulları mı kastediyorsun? Eğer istediğin gibi olursa, benim geleceğim daha da kötüye gidecek ve Jolie hayatta kalamayacak."

"Başka kızlar da olacak. O senin hayatın olmamalıydı, Woodrow. Belki de biz devreye girmeliydik. Hell'e ders verecekti ve o dersleri öğrendiğinde başka kızlar olacaktı."

"Siktir git," diye tükürdüm, öfkeyle kaynayarak. Ne kadar hatalı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve işte o zaman bir şeyler kırıldı. Saksı kafasını milimetre farkla ıskaladı. Televizyon yere düştü, tekrar tekrar oynayan sinir bozucu program

ölümün siyah ekranı.

Sonra babam beni odadan dışarı sürükledi.

İşte bu yüzden şu anda sahte aile yemeğini kaçırmıştım, tüm vücudumu sarsan sinirle dizlerim altımda zıplıyordu.

Woody'nin son raporuna baktım.

Me agen.

Babam Jolie'yi çok incitti. Ağlıyor. Boğazım acıyor ama bana zarar vermeyeceğini söylemişti. Ama canım yanıyor. Jolie beni sevdiğini söyledi. Babam söylediğinde farklı hissediyorum.

Babam beni kullandığını söylüyor çünkü bebek öldükten sonra sevecek bir şeye ihtiyacı varmış. Ona güvenmemeliymişim. Ama güveniyorum. Ve ikisini de seviyorum. Bebeğini yatağa koydum. Babam onu atmamı söyledi ama ben istemedim. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdi iniyorum. Sen ya da Cehennem onunla ilgilenmek zorundasınız.

Woody'nin gramer hataları beynimi acıttı ve günlüğü bir kenara ittim. Daha fazla okumak istemiyordum.

Bu insanların bize bu şekilde zarar vermelerinin yanlarına kâr kalmayacağını bilecek kadar çok okumuş, çok şey görmüştüm.

Annem ve babam her zamankinden daha geç yattılar, ikisi de benden kaçtıkları için mutluydular, ikisi de kapımı tıklatmadı.

Babamın kapalı yatak odasının kapısının arkasından telefon ettiğini odamdan duyabiliyordum. Ne söylediğini anlayamıyordum ama ses tonu ajitasyona yöneldiğinde duvarları sarsıyordu. Hattaki kişi onun taleplerine boyun eğmiyordu.

Yatak odamın kapısına baktım. Annem muhtemelen Nessie'ye ilaç verdikten sonra odaya girerken babamın sesi koyu renkli ahşabın ötesinde daha da yükseldi. Zavallı çocuk, Jolie odasından çıktığından beri iyi uyuyamamıştı.

Sistemim de -ben ve tüm değıştiricilerim- yorgunduk; her biri bana günlük girişlerinde söyledi. Bilgisayar masamın sandalyesinde kapalı duran günlüğe bir göz attım. Sonra tekrar kapıya baktım ve bir süre bekledim.

Odamdan çıktım ve merdivenlerden aşağı süzüldüm. Bu hain ev seyahatlerimi fısıldıyordu, döşeme tahtaları her adımda yankılanıyordu.

Aşağıya kadar indim ve durakladım. Babamın yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılmamıştı ve kapının ardında sessizlikten başka bir şey yoktu.

Tozlu koridorda ilerledim, daha önce bıraktığım ve düzgünce temizlenmemiş parmak izlerini takip ettim.

Mutfağın ışığını açtım, kirli parmaklarım kısma düğmesinin üzerinde bir leke bıraktı.

Ampul düşük turuncumsu renk tonuna yerleşti.

Pirinç topuz beni tekrar ona doğru çekti. Jolie'nin hâlâ aşağıda, hayatta olması için dua ettim. Sesini duyamıyordum. Sadece ürkütücü sessizlik benimle konuşuyordu.

Anahtar artık kilitte değildi. Kalıcı evinden çıkarılmıştı.

İçimi bir panik dalgası kapladı. Etrafımda döndüm, masayı ve arka kapı kilidindeki anahtar kümesini kontrol ettim; burada kabarık bir fotoğraf çerçevesine iliştirilmiş pek çok alakasız anahtar -mutlu bir aile taklidi- yaşıyordu.

"Yüksek dolaptaki bir fincanın içinde. Nessie'ninkilerden biri," dedi küçük, kırık bir ses kırık tahtanın arasından. Jolie'nin sesi.

Talimatlarını izledim, sarı ayılı seramik bir kupa çıkarmadan önce birkaç fincana baktım. Anahtarları çıkarırken takırdadılar.

Kilit tıkladı, mekanizma serbest kaldı. Merdivenlerin başında oturan Jolie'nin üzerine ışık doldu. Kapıyı açıp onu mutfığa çektiğimde küçük eli hâlâ kapı kolundaydı.

Onu kucağıma aldım, kollarımın arasına alırken omzumu zorladım. Onu tutarken parmaklarımda taze kan lekeleri vardı. Kilo kaybı onu artık kolayca kaldırabileceğim anlamına geliyordu ama önceki halini özlemiştim.

"Benim için geri döndün. Döneceğini biliyordum."

Kollarını boynuma doladı ve sağlam bacağını belime doladı, diğeri garip bir şekilde aşağı sarkıyordu. Güzel saçları gözyaşları ve kuru kanla ıslanmıştı; kulağımı gıdıklıyordu ama gülmedim.

"Her zaman. Her zaman senin için geleceğim."

Çıplak karnı bana karşı gurulduyor, yuvarlak kıvrımı kaburgalarıma baskı yapıyordu.

Sessizce bir sandalye çektim ve tam onu oturtacaktım ki daha sıkı tutundu.

Küçük bir ayrılığa bile hazır olmadığını anlayarak onu yanımda tuttum. Onu lavaboya götürdüm, böylece ellerimi yıkayabilecek ve onu buradan çıkarmadan önce yiyecek bir şeyler hazırlayabilecektim.

"Woodrow?" Adım merdivenlerden aşağıya doğru seslenince midem bulandı.

Babamın çirkin ayakları aşağı inmekle tehdit ederken üst basamaktaki döşeme gıcırdadı.

Jolie kollarımda geri çekildi. Aldığı derin nefesler odadaki ve benim ciğerlerimdeki havayı emiyordu.

Panikliyordu ve paniklemek gereksiz gürültüye neden oluyordu.

Parmağımı dudaklarına götürdüm ve kokudan burnu kırışınca irkildim.

Sanki ona "şşş" diyecekmişim gibi dudaklarımı büzdüm ama . Üst kattaki canavarın süper duyma yetisine sahip olma ihtimaline karşı.

"Sadece benim," diye yüksek sesle konuştum ama bağırmadım.

Bağıramazdım. Boğazım hâlâ acı içindeydi. Konuşmak bile acı veriyordu.

"Bir şeyler atıştıracağım. Hemen geliyorum."

"Yemek saati saatler önceydi. Yemeğin çöpe gitti. O zaman açlığını düşünmeliydin."

"Hoş karşılanacağımı düşünmemiştim." Daha fazla acı geldi ve Jolie'nin parmakları ihtiyacım olan masajı yapma yarışında benimkileri yendi.

Babam güldü, sanki söylediklerim tamamen doğru değilmiş gibi. "Çabuk ol. Sana göstereceğim bir şey var ama yorulmaya başladım."

"Birkaç dakika içinde kalkacağım."

Nefes almadığım birkaç uzun saniye oldu. Sonra babamın ayakları üst kattaki gürültülü koridorda geri kaydı.

Rahatlamış bir şekilde yavaşça göz kırptım ve buzdolabına yaslandım.

Jolie'nin kırık tırnakları derimi çizirken omzumdaki tutuşu bir mengeneyle dönüştü. "Woodrow. ." Bir an için acı çektiğini sandım ama sonra, "Benimle kal. Beni bir daha bırakma."

Şimdi anlıyorum, yavaşça yanıp sönmeyi bir sanmıştı. "Ben buradayım." Onun gibi ben de sesimi alçak tuttum.

Mutfakta dolaşmaya devam etmeden önce onu bir an daha yakınımda tuttum. Ellerimi yıkarken bana tutunmasını söyledim, o da öyle yaptı, ellerimi kurularıp buzdolabına geri döndüğümde bana sarıldı ve hızlıca yemesi için bir şeyler hazırladı.

Masaya tabakta bir sandviç koydum, yanında da bir bardak çikolatalı süt.

Jolie'yi ayağa kaldırdım ve ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını test ettim. Acı verici bir mücadeleleydi. Elimi ağzının üzerine kapattım ve acısı havaya bir çığlık fırlatmakla tehdit ettiğinde susturdum.

Ayak parmakları soğuk zemine yayılmıştı. Boyasız tırnakları görmeye alışık olduğum gibi görünmüyordu.

"Buraya otur." Gergin vücuduna dikkat ederek bir sandalyeye oturmasına yardım ettim.

Güzel yüz hatlarını buruşturan acılı bir ifadeyle tahtanın üzerine yerleşti.

"Ya aşağı gelirse? Ya-?" Sözümlü kestiğimde çenesi düştü.

"Yapmayacak. Ona izin vermeyeceğim." İki parmağımla çenesini kaldırdım. "Güven bana, sana bir daha asla dokunmayacak."

Başını salladı, gözleri istediğimden daha kısa bir süre benimkilerde kaldı. "Sana kıyafet getireyim."

"Sadece bunu giyebilir miyim?" Elini kapatıp bol tişörtümün eteklerini çekti.

"Sana temiz bir gömlek getirebilirim. Biraz da eşofman."

Temiz bir şeyler giymesini istedim ama o bir saniye daha çıplak kalmak istemedi. Dudakları titriyordu ve bunun hissettiği soğuktan mı yoksa derinlerde gömülü bir korkudan mı kaynaklandığından emin değildim.

Eli hâlâ kumaşın üzerindeyken, "Senin gibi kokuyor. Özgürlük gibi. Lütfen bunu giyebilir miyim?"

Tekrar sormasına gerek kalmadı, boynumu esneterek tişörtü başımın üzerine çektim ve bugün ikinci kez giydiğim şeyi kızlarımdan verdim.

"Kollar yukarı."

Jolie dediğimi yaptı ve her iki kolunun altında babam tarafından sürüklendiğine hiç şüphe olmayan soluk morlukların izini ortaya çıkardı. Burun deliklerim alevlendi, hissettiğim nefret hızla ve öfkeyle burun deliklerime yayıldı.

Saçlarını kaldırdım, parmak uçlarımin arasında hissettiğim anın tadını çıkardım çünkü bana daha basit bir zamanı hatırlatıyordu. Bizi ve geç saatlere kadar birbirimizin kollarında, bizi kovalayan kabuslardan birbirimizi koruduğumuz geceleri.

Ama sonunda yetişmişlerdi ve gücümüz tükenmişti.

Onu giydirdim, tişörtümü kalçalarına kadar indirdim ve mahrem bölgesini zar zor örttü. Hala bacaklarının arasında duran kan, içimdeki öfkeyi ateşledi ve babama aklıma gelen en saldırgan terimle seslenirken kastettiğimden daha yüksek sesle konuştum.

"Özür dilerim," diye hemen Jolie'den kulaklarına karşı saygısızlığım için özür diledim. "Benimle yukarı gel; seni temizleyeyim mi?" Bu muhtemelen aklıma gelen en aptalca fikirdi ve bunu sorduğumda anlamıştım.

Bunu düşünmesini hiç beklemiyordum.

Koridora baktı, muhtemelen rahatsız ettiğim kulakları üst kattaki herhangi bir gürültüyü dikkatle dinliyordu.

Babamı iyi tanırdım. Ben merdivenleri çıkmadan uyuyakalırdı. Bu gece votka içiyordu. Öğleden sonra nefesi kokmaya başlamıştı bile. Ucuz olanından içiyordu, çünkü bu evde sadece o kalmıştı ve bu onu her zaman çabuk bayıltırdı. Tezgâhın üzerine bıraktığı tek şişenin kapağına bir göz attım.

Arkamı döndüğümde Jolie ikinci ısırığı alıyordu, titreyen elleri dudaklarından dökülen kırıntıları yakalıyordu.

"Merdivenleri çıkamam; çok uzun sürer. Ama burada tek başıma kalmak istemiyorum."

"Seni taşıyabilirim. Babam hemen iner," dedim, teklifimi geri çekebilecekmişim gibi hissetmiyordum.

Bir saniye düşündü, sonra bir saniye daha düşündü ve sonra başını salladı. "Gerçek bir banyoya ihtiyacım var ya da duş da olur. Uyuyacağından emin misin?"

İki kez göz kırptım. Sessizce oturması için başka bir sandalye çektim ve ona sandviçini bitirmesi için zaman verdim, midesi gurulduyordu. Bitirdiğinde çikolatalı sütü kana kana içti.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

Başını salladı ve hıçkırdı. Utanç, çukur yanaklarını pembeleştirdi.

Dağınıklığı masanın üzerine bıraktım ve Jolie'ye bu konuda endişelenmemesini söyledim. Dönüp önünde eğildim ve binmesi için sırtıma vurdum.

Şişmiş boğazıma olduğu gibi dizine de dikkat ettim. Elleri göğsüme indi, parmakları kalp atışlarımı hissedene kadar içeri bastırdı. Göğsümü ovaladı, hissettiğim ve asla yok edilemeyecek olan acıya masaj yaptı. Ama denediği için ona sessizce teşekkür ettim, elini ağzıma götürdüm ve şişmiş parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurdum.

Koridorda yürüdük, ışıkları söndürdüğümde karanlık arkamızdan geliyordu. En alt basamakta durdum, sırtımda Jolie'nin ağırlığıyla ayağım gıcırdayan döşeme tahtasını test ediyordu.

"Korkuyorum." Fısıltısı boynuma doğru süzüldü. "Sana zarar vermesine izin vermektense ölürüm daha iyi."

"Bunu istemiyorum." Bana daha sıkı sarıldı.

"O uyuyor, güven bana."

Başını salladı, saçları kulaklarımı her zamankinden daha fazla gıdıklıyordu. Gülme havamda olmadığım için geri çekildim ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim.

Üst kattaki koridor sanki bir mil uzunluğundaydı ve endişelenecek bir şey olmamasına rağmen aceleyle geçmeye çalıştım.

Odamda durmadım, karşı taraftaki ailemin kapısından hızla uzaklaşarak banyoya kadar ilerledim, ne yazık ki son kapı buydu.

Burada hiç ses yoktu, annemin kendisi olduğuna inanmayı hep reddettiği hafif horultudan başka bir şey yoktu. Babamın tıkalı burnundan gelen ve her zaman uykusunu bölen daha yüksek sesli homurtuyu beklemek için durmadım.

İçeri adım attığımız anda banyonun kilidini açtım.

Jolie tişörtümü çıkarıp kullanacağı havlunun yanındaki askıya astı.

O topallaya topallaya duşa doğru giderken, ben hâlâ kışının kıvrımlarını takdir ettiğim için içimden kendimi azarlıyordum.

Kendim soyundum ve küçük basamaktan duşa girmesine yardım ettim.

Çırılçıplak, üzerimizde birbirimizin ellerinden başka bir şey olmadan ayakta durarak, su basıncını yavaş ve sessiz tutarak birbirimizin yıkanmasına yardım ettik.

Ona neden dirseklerime kadar çamur içinde olduğumu söylemedim, o da parmakları suyun içinde gezinip çamuru derimden çıkarmaya yardım ederken sormadı.

Annemin özel nemlendiricilerine uzandım, dokunmamam gereken türden. Ve avucuma sağlıklı bir parça sıkarak onun kafamın içinde çalan mızımız sesini duymazdan geldim. Jolie'nin sırtına masaj yaptım, ürüklerindeki ağırlığa dikkat ettim.

Bacaklarının arasını yıkamak, tenini boyayan kandan arındırmak beni hasta hissettirdi. Öfkenin beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum. . ve bir şeyin. . . . başka birinin.

Parmakları omuzlarıma saplandı, yara izimden kaçınmaya dikkat etti, ayakta durma süresinin fazlalığıyla mücadele ederken kendini destekledi.

Onu temizlemeyi bitirdim ve ayağ a kalkmadan önce kalçasının iç kısmına bir öpücük kondurdum.

İkimiz de temizlendiğimizde kolları bana sarıldı. . ve ben de sıkıca tuttum, ama yine de kayıp gittim.

Cehennem

Kollarım ona bağılıydı, parmaklarım sırtında geziniyordu. Onları orada tuttum, onu keşfediyordum ve bu his hoşuma gidiyordu. Benim olmasından zevk alıyordum. *Benim*. Ve ona sadece benim ellerim dokunmalıydı. Bu yeni morluklardan herhangi birine neden olduğumu hatırlayamıyordum ve zihnimin arkasında kıpırdayan bir şey -Woodrow- bana yapmadığımı söyledi.

"Cehennem mi?" Kim olduğum sorusu sağanak yağmurun sesi arasından geldi. . . zar zor.

Nereden biliyordu? Kendimi sorguladım. Sertleşen bedenimden başka bir şey olmalıydı.

"Woodrow!" Adı evin içinde yankılandı. Babamın ses tonundaki sabırsızlık Jolie'nin gözleri büyüdü.

Kollarımda geri çekildi, artık bana dokunan tek yeri çıkık karnıydı.

Dokunmak istedim ama bir şey bana bebeğin gittiğini söyledi. Ve ben zaten boşluğun nasıl hissettirdiğini biliyordum. . ve bundan hiç hoşlanmadım.

Bana baktı, ismi tekrar çınılıyordu. Hüzünlü gözlerinden bir damla yaş düştü. Yardımımı beklemiyordu.

Ama bu vermeyeceğim anlamına .

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım, gizli gözünü ve yüzündeki yarıklardan süzülen gözyaşlarını ortaya çıkardım.

"Burada olmamam gerekiyordu. Beni Woodrow getirdi. Birlikte gitmemiz gerekiyordu."

Babamdan ne kadar ve planını bilmemesi gerektiğini anlatan gerçek mesajını duydum.

Ben de ona benden bir şey öğrenemeyeceğini söylemek üzereydim ki tekrar aradı.

Bölüm 10

Jolie-günümüz

To ev farklı hissettiriyordu. Artık mutlu bir gelecek için inşa edilmiş o güzel, tertemiz ev değildi. Alt kat, vaat edilen gelecek kadar boştu. geleceğimin. Artık duvarlarında saten boyadan daha kalın bir kusmuk kokusu olan yatak odasında yaşıyorduk.

Cehennemle dansımın üzerinden dört hafta geçmişti.

Bunlardan üçü korkunçtu, vücudu neredeyse bu yatağa yapışmıştı.

Sırtımı yatak başlığına yaslayarak oturdum, yastıklı kadife omurgamı rahatlatıyordu. Saten pijamalarım, altında oturduğum çarşafların altında bacaklarıma yapışmıştı.

Büyük ekranda çizgi filmler oynardı. En sevdiği.

Televizyona baktım, bir kovboy ve bir astronotun maceraya atıldığı görsel hikâyeyi izledim, hiçbir şey anlamadım.

Yanımdaki çocuk -erkek bedenindeki çocuk- yüzünde hareketli bir ifadeyle bana bakıyordu. Yastıklara yaslanmıştı, birkaç sağlıksız atıştırmalık yatağın kenarına dizilmişti. Ama dudaklarından hiç çikolata geçmemişti. Yumuşak şekerlerin hiçbirini yutulmamıştı.

Woody bana sokuldu ve film seçiminden ne kadar keyif aldığımı görmek için yüzüme baktı.

Gözyaşlarımin akmasını engellemeye çalıştım. Yüzümdeki sahte şaşkınlık ifadesini olduğu yerde kalmaya zorladım.

Woody'nin eli benimkinin üzerine düştü, parmakları zayıftı. Cehennem gibi, evlilik yüzüğünü kaybetmişti. Klozetin kenarına tutunurken düşmüş, siyah ve katrana benzer bir şey kusmuştu ve bu onu o kadar rahatsız etmişti ki yüzüğü bulmak için kakasını karıştırmaya başlamıştı. Ama artık uymuyordu.

Başım sola doğru döndü, yüzüğün durduğu yerde, parlak bir gece lambasının yapay ışığı altında, biyolojik olarak parçalanabilen pipetli el değmemiş bir bardak suyla yan yana parlıyordu.

Woody bütün gün içmemişti. Bir şeylerin tekrar ortaya çıkma korkusu onu yemekten ya da içmekten alıkoymuştu.

Son üç gündür benimle birlikteydi ve ondan önce de Cehennem benimleydi. Woodrow sorunlarından saklandı, diğerlerini onlarla yalnız yüzleşmeye zorladı. Beni de bunu yapmaya zorladı.

Bundan nefret ederdim.

Ama onu sevdim. .

Ve onu çok özledim.

Saklandığı için kızgın ve kırgındım ve Woody için mutluluk maskesi olmaktan bıkmıştım. Çünkü gerçek ki, hastalıkları beni de öldürüyordu. Çılgılık atmaya, bağırmaya, acımı dışa vurmaya ihtiyacım vardı ve bunu Woody yanımdayken yaparak onu korkutamazdım.

Ve bunu içimde tutmak gittikçe zorlaşıyordu. Başa çıkamıyordum.

Sürekli kusmayı ve ortak bedenlerinden diğer iğrenç şeyleri kaldırabilirdim. Ama Woodrow'un benimle bir daha asla konuşmayacağı fikriyle başa çıkamazdım. Sadece onun konuşabildiği ses tonunu bir daha asla duyamayacaktım. Nazik, hırıltılı ve güzel. Saçlarım kulaklarını gıdıklayarak duyularını harekete geçirdiğinde attığı kahkahayı bir daha asla duyamayacaktım.

Ve zamanın tükenmekte olduğunu bildiği halde neden bu zamanı benimle geçirmediğini anlayamıyordum.

"Jolie. .?" Woody fısıldadı, sesi boğuk ama sessizdi.

Gözlerim yanımdaki çocuğa takıldı ve hiç uğraşmadan dudaklarıma hüznü bir gülümseme getirdi.

"Seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın." "Ve sen de benim. Ben de seni seviyorum, tatlım."

Omzuna doladığım kolum ve vücudunu saran yarım düzine battaniye ile rahatlayarak uykuya daldı.

Gece çöktüğünde hâlâ uyuyamıyordum. Film saatler önce bitmişti, arka planda çalan müzik ve sinema perdesi aklıma uğursuz hayaller getiriyordu. Altında yattığım tek kişilik battaniyeyi başımın üzerine çektim ve pembe çarşaftan tamamen farklı bir şey görerek ona baktım. Yepyeni bir gerçeklik görüyordum. Dudaklarım kıpırdıyor, hızla kelimeler fısıldıyordu. Yüzüm her acı verici ifadeyle buruştu. Bu hoş bir hayal değildi - gerçek hayattaki acım içeri sızıyor, zihnimin gözünde hala çok sağlıklı görünen hayallerimin erkeğini çalmayı vaat ediyordu.

Günler benden uzaklaştı. Bir şeyler yapma isteğim de onlarla birlikte gitti.

Woody beş gün önce yemeği bıraktığından beri doğru düzgün bir şey yememiştim. Bugünlerde zar zor uyanıyordu. Göz kapakları günde bir kez, sadece hâlâ yanında olup olmadığımı görmek için aralanıyordu. O birkaç saniye, boğazından bir yudum su geçirebildiğim tek zamandı.

Woodrow'un genellikle taktığı saat yanımdaki masanın üzerinde duruyordu. Büyük yüzü bana öğleden sonranın yaklaştığını söylüyordu.

Kendimi yataktan zorla kaldırdım, çünkü beslemem gereken büyüyen bir kedi vardı. Ve onun talepkâr turuncu yüzü bana şimdi bunun tam zamanı olduğunu söylüyordu.

Bushy'yi aşıya kadar takip ettim. Onun mutlu ayakları, arkasından sürüklenen benimkilerden çok farklı hareket ediyordu.

Yemeğini dağıttıktan sonra kendim için bir şeyler hazırladım. Tadı Woodrow'un benim için yaptıklarına hiç benzemeyen bir sandviç.

Lezzetsiz öğle yemeğimin üçüncü lokmasını da yuttuktan sonra artık yettiğine karar verdim. Ayağımla pedalı yere vurarak odanın köşesindeki çöp kutusunu açtım. Siyah çuvalın benden daha fazla sandviç yutmasını izledim. Ve kayıp bir ruh gibi evin içinde ilerledim.

Uçsuz bucaksız malikanede dolaşan bir hayalet. Gözüme bir fotoğraf takıldı, tehlikeli bir web kamerasından çekilmiş bulanık, pikseli bir anı. Görüntü duvara yapıştırılmıştı ve yüzlerce küçük cam kalple çevriliydi; hepsi de benimki gibi paramparçaydı.

Portreye hayranlıkla baktım ve şimdiye kadar fark etmediğim için hayretler içinde kaldım. Resmin soluk rengini, Woodrow'un başındaki, sevdiği süt gibi çikolata olması gereken faremsi saçları okşadım. Parmaklarım çatlak kalbimin üzerinde gezinirken göğsümdeki ağrıyı azaltmaya çalıştım, parmak uçlarım eski yara izlerine takılıyordu.

Mutfağa geri döndüm ve Woody'nin gücü ve kasları azaldığı için tutmasının daha kolay olacağını düşünerek küçük bir fincana biraz çikolatalı süt doldurdum.

Woody hâlâ uyuyordu, kemikli göğsü yükselip alçalarak kulaklarıma çırpınışlarının acı dolu sesini armağan ediyordu. Odaya girdim, ciğerlerinin gıcırtılı ritmine göre hareket ettim.

Acı çekmesinden nefret ediyordum ve şu anda tek yaptığı da buydu. Ama bencilce onu hayatta tutmak istedim.

Ve her lanet günde başka bir gün diledim.

Tanrı'ya bir mucize için dua ettim ve her gün beni hayal kırıklığına uğrattı.

Fincanı komodinin üzerine koydum ve Woody'nin yanına yatarken başına bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum Woodrow." Buz gibi tenine karşı ılık bir nefes aldım. "Eğer bir dileğim olsaydı, bu senin için olurdu. Seni kurtaramayacağımı biliyorum ama dokunuşunu bir kez daha hissetmek isterdim." Asla yeterli olmayacak olsa bile.

Kıpırdamadı, saatlerce hareket etmedi ve bu beni yalnız bıraktı, zalim düşüncelerimden kaçmak için çaresiz kaldım. Yataktan kalktım, Woodrow'un tişörtünden başka bir şey giymeden odada ilerledim. Aslında bunun üzerindeki bant hoşuma gitmişti. Gri kumaş ben yürürken kalçalarımı sararak yükseliyordu.

Woodrow'un telefonunu aldım. Şarjı azalıyordu ama ihtiyacım olanı yapmama yetecek kadar vardı.

Balkon kapılarını açtım, kanser semptomlarının kokusunu odadan uzaklaştırdım. Uçsuz bucaksız bahçeye baktım; salıncak, bebek haçı, dere. Bonny'nin eskiden oynadığı ağaçlara. İlk randevumuzu geçirdiğimiz yere.

O gün bana verdiği kelebekler bir şekilde hâlâ canlıydı.

Ahşap korkulukları parmaklayarak iki hasır sandalyeden birine oturdum. Minder yumuşak ve misafirperverdi, ben çöküp ağlarken bedenimi sarıyordu. Gözyaşlarımın geçmesini beklemedim. I

Woodrow'un telefonundaki bazı tuşlara basarak, zaten bilmeme izin verdiği sırların bulunduğu bir klasörü açtı.

Yeni bir nota başladım, üzerini adımla işaretledim.

Sevgili günlük.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Kalbim paramparça oldu. . . ve bir şekilde hala kırılıyor.

Beni terk ediyor. Kalıcı olarak. Beni tekrar terk etmek için hayatıma girdi. O ölecek ve ben onu kurtaramayacağım. Ve hiç bu kadar acı verici bir şey hissetmemiştim.

Acı çekiyorum ve beni terk ettiği için çok kızgınım. Onunla birlikte ölmek istiyorum, çünkü onsuz asla yaşayamam.

Keşke ben olsaydım. Keşke hiç tanışmasaydık. Keşke bunların hiçbiri olmasaydı. Keşke yaşayabilseydi. Keşke-

Yazım kusma sesiyle kesildi.

Hücreyi aramızdaki küçük cam masanın üzerine fırlattığımda, karşımdaki sandalyenin üzerinde nihayet bir şey vardı.

Koşarak odaya girdim ve sert duruşu nedeniyle Cehennem olduğunu tahmin ettiğim kişinin başucunda tuttuğumuz kâsenin üzerine eğildiğini gördüm. Şimdi kucağında duran kâseyi siyah bir sıvı doldurmuştu. Yuvarlak kabın duvarlarına katran benzeri bir madde sıçradı.

Pozisyonunu ayarlamaya çalışırken kan çanağına dönmüş gözleri beni buldu, arkasındaki kabarık yastıkları hareket ettirmeye çabalıyordu.

Ben farkına varmadan parmaklarım yardım ediyordu. Yardım ettiğim için gözleri bana dik dik baktı.

"Yardıma ihtiyacım yok." Her acı verici kelimeyi söylerken ciğerleri hırıltılı bir ses çıkarıyor, parmakları uçları beyazlaşana kadar kâseyi sıkıyordu.

"Ben veriyorum. Bunun için kıcımı daha sonra tekmeleyebilirsin."

"Kıcına bir şey yapacak enerjim olsaydı, seni temin ederim, tekmelemiyor olurdum."

Gözlerimi devirdim, şu anda seksi nasıl düşünebildiğini merak ediyordum. Ama aptalca şakası hakkında yorum yapmadım. Son notları sayesinde analdan nefret ettiğini, bunu sadece hapishane deneyimi ve yanlışlıkla bana yüklediği suç yüzünden yaptığını biliyordum.

Kâseyi kucağından alıp banyoya götürdüm ve her gün onlarca kez yaptığım gibi yıkadım.

Döndüğümde, Cehennem yastıklarının üzerine yığılmıştı, gözleri açık kalmak için verdiği savaşı kaybediyordu.

Vücudu soğuktu ama balkon kapılarını kapatmaya çalıştığımda bana kapatmamamı emretti. Daha az otoriter olan sesi sonucu değiştirmede ve kendimi tam olarak istediğini yaparken buldum.

Temiz hava istiyordu. Ciğerlerinin buna ihtiyacı vardı.

"Sana biraz çikolatalı süt getirdim." Fincanı kaldırdım, yatağın başucundaki masanın üzerindeki dolu ikramı ortaya çıkardım ve çarşafın altında ona katıldım, vücudum onu sıcak tutmaya yardımcı olmak için yakınlaştı.

Dudaklarından bir duman püskürmesini izledim, ardından acı dolu sözler geldi. "Çikolata sevmiyorum. Süt sevmiyorum."

Bardağa baktım, içindeki içeceğe zehirmiş gibi bakıyordum. Beden dostlarının sevdiği bir şeyin tadından nefret edebileceğini fark edemeyerek çuvallamıştım.

"Onun yerine biraz su alacağım."

"Hayır. Susamadım. Sadece bir süre burada benimle kal."

Bu bir soru değildi, ama bir emir gibi de gelmedi. Bu bir ricaydı, çünkü kabul etmese bile, bundan sonra olacıklardan korkuyordu.

Titreyen bir elle bardağı yere bıraktım, aşırı dolu içeceği parlak beyaz masaya dökerek yapış yapış hale getirdim.

Başımı salladım, kendime iyice sokuldum. Kolumu ona doladım ve orada öylece uzandım, düşüncelerimde kayboldum - Woody ile olan harika anılarım, solistiyle olan daha iyi anılarım ve Hell ile paylaştığım tüm acı anılarım... yakın zamana kadar.

Bana yaptığı şeylerin hiçbiri için artık ondan nefret etmiyordum.

Her şeyi anlamıyordum ama babasının bir canavar yarattığını, karanlığının içinde yaşayan şeyi beslediğini ve büyüttüğünü biliyordum.

Ama. . . birinin ışığını görmenizi sağlayan tek şey karanlıktı.

Ve içindeki ışığı görebiliyordum, benim için yaptığı tüm o tatlı şeylerle yanıp sönüyordu. Dans etmeyi öğrenmek, kitabımı yazmak, kendi dağınık, kaba, sahiplenici tarzıyla beni sevmek gibi.

Ve ben de onu sevdim.

Benim cehennemim. Benim kocam. Sahibim. Paramparça olmuş geleceğim.

Acı dolu bir nefes daha aldığında gözlerini kapattı ve yastıklarının rahatlığına daha da gömüldü. . ve uyku onu anında çağırdı, aşırı uykusunun ardından kötü rüyalar geldi.

Uykulu gözlerim geriye kaydı ve karanlıktan başka bir şey göremedim. Gözlerimi bir saniyeliğine bile kapatmış olmaktan nefret ederek nefesimi içime çektim ve soluk pembe çarşafı burun deliklerimin emişine doğru çektim.

Battaniye başımın üzerindeki konumundan yuvarlanana kadar kollarımı çırparak ve başımı sallayarak geri ittim.

Hırıltılı bir kahkaha duydum ve dileğimin gerçekleştiğini anladım. Woodrow geri dönmüştü ve saçlarım kulağını gıdıklıyordu.

"Hey, sevgilim," diye fısıldadı, sesi tam olarak kendisi gibi çıkmıyordu. "Uyumadan önce hayal mi kuruyordun?"

Ay ışığı açık kapılardan onun üzerine vuruyor, parlak ışınlar benim için yüzüne yapıştırdığı gülümsemeyi ortaya çıkarıyordu.

"Sanırım öyleydim." Kesinlikle öyleydim - battaniyenin başımın üzerinde olmasının tek nedeni buydu. "Nasıl hissediyorsun?"

Beni boğmaya çalışan battaniyenin altında gerinerek bekleyen koluna tekrar sarıldım. Kucağında rahatladım, başım boynunun kıvrımına yakındı, saçlarım yine kulağını gıdıklıyordu.

"Ben iyiyim. Bok gibi hissediyorum. Boktan daha kötü kokuyorum. Neye benzediğimi düşünmekten korkuyorum." Yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu.

"Hâlâ gördüğüm en yakışıklı şeysin." Gülümsemem onunkinin yerini aldı ve konuşmamıza ışık getirdi.

"Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadın."

Belki de değildim. Ama onu gülümsetmekte her zaman iyiydim ve dudaklarının köşesi gamzeleri ortaya çıkana kadar kalkarken odaklandığım şey buydu.

Güzel gülümsemesine. . hayalet tonuna, çökük yanaklarına, hatta göz bebeklerini çevreleyen pembeyi tamamlayan gözlerinin altındaki mor lekeye değil.

"Oradayken sana ne olduğunu bana hiç anlatmadın."

Tam olarak bir adres vermedi ya da nerede olduğunu söylemedi ama tutsaklığımı kastettiğini biliyordum. Vücudumun sıcak ve sevimli bir halden terli ve kaskatı bir hale dönüşmesi ona bunu anlatıyordu.

"Başka bir zamanın hikâyesi," diyerek ona daha önce söylediğim sözleri tekrarlardım. "Zamanımız tükeniyor, Ayıışığı."

"Notlarını okudum Woodrow. Hapishanedeki her şeyi. Hell'in bana bu yüzden zarar vermek istediğini biliyorum. İntikam almak istedi. Senin için ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Benim için ne kadar kötü olduğunu bilmene gerek yok."

Pürüzsüz tavana baktı, sözlerimi anladı ve başka bir şey anlamadı. Ben de ona baktım ve sonsuza kadar sürecektir anılar biriktirdim. Yavaşça gözlerini kırptırırken uzun kara kirpiklerinin yanaklarını okşayışını. En güzel gözlerinden kaçan gözyaşlarının aktığı yön.

"Birbirinizle barıştığınıza sevindim. Sen ve Cehennem. O seni seviyor."

Başka bir gözyaşını izledim. . liderini takip etmemeye karar vermesini izledim. Başımı salladım. "Bunu çok geç öğrendim."

"Özür dileriz."

", bebeğim." Elim yanağını kavradı, avucum onun üzüntüsüyle ıslandı, yüzüm kendi üzüntümle ıslandı. "Hiçbir şey için üzülme."

"Çok fazla kötü şey-"

"Ve bunlar senin suçun değil. Suç ebeveynlerinizde. İhmal ve istismar Geçmiş değiştirilemez. Seni affediyorum. Cehennemi affediyorum." Minik ayaklar çarşafıya giriyor, küçük bir ağırlık bacağında hareket ediyor, miyavlaması aradaki sessizlikte yankılanırken kalçamda pençe atıyordu. Woodrow ve ben.

Henüz dökmediğim gözyaşlarımı görerek gözlerimi devirdim.

Elim içgüdüsel olarak uzandı, parmaklarım Woodrow'un titreyen eliyle buluştu ve onunki de aynısını yaptı. Geri çekilmeden ona tutundum ve

kürklü kiracımızı okşayacak gücü
kendimde buldum. "Hey,
dostum. Seni özledim."

Yavru kedi anında beni terk etti ve muhtemelen çok ağır olan vücuduyla Woodrow'un üzerine tırmanarak onu en çok seven kişiye sevimli küçük kafa darbeleri attı.

Düşünmesi garipti ama Bushy, Woodrow'u sanki diğer kişilerden de tanıyor gibiydi.

"Sanırım sen de beni özledin." Woodrow'un gözlerindeki ışık söndü ama birleşen ellerimiz yumuşak kızıl kürkünü yumuşatmaya devam etti. "Ben yakında ama Jolie sana en iyi şekilde bakacak."

Bana gülümsedi, gözleri alevlenen burun deliklerimde gezinirken kendimi tutmaya çalıştığım hüznü fark etti. Elimi sıktı ama tutuşundaki sıkılıkta bir fark hissetmedim bile.

Bushy'ye, "Ona benim için göz kulak olmanı da istiyorum," dedi.

"Bir dahaki sefere tırnaklarını leylak rengine boya. Leylak rengini severim." Bu sözler benim içindi, parmak eklemlerime bir öpücük kondurmadan önce söylenmişti. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. . ama vedalaşma zamanı değil, henüz değil."

"Bu asla bir veda olmayacak. Sana musallat olacağım." Neredeyse gülüyordu, sonra öksürdü.

Başucumda duran paketten çıkardığım bir mendille dudaklarını sildim. Gözden uzak bir yere katladığımda kırmızı leke daha da üzüntü yarattı.

"Sanırım tekrar dinlenmem gerekiyor.

Yorulдум." "Çişin mi geldi?"

Tek bir göz kırptı.

Dudaklarım gerildi, dünden beri gelmediğini biliyordum. "Bir içki? En sevdiğinden getirdim."

Cevap vermesini beklemedim. Reddetmesini. Pipeti dudaklarına götürdüm ve dudaklarının arasına yerleştirdim. Bir kez emdi ve yuttu, benimle dalga geçti. Sonra pipeti tükürdü.

Çikolatalı süt damlaları göğsüne sıçradı ve hapishane dövmelelerinin lekeleri arasında kayboldu. Benim bulanık görüşüm onları yakalayamadı, ama Bushy'nin böyle bir sorunu yoktu ve bir kez daha tatmak için bana doğru gelmeden önce onları hızla yaladı. Reddettim, bardağı yapışkan masanın üzerine koydum, onu bekleyen bardak altlığının yanına yaklaşmadım.

"İyi geceler, Ayışığı."

"İyi geceler," diye fısıldadım, yanına sokulmak için geri döndüğümde Bushy'nin yerimi aldığını gördüm.

"Biraz dinlen. Gözlerini kapat ve benimle rüyanda buluş." "Her zaman."

"Bekliyor olacağım."

Eli yatağı okşayarak benimkini aradı. Parmaklarımız birleşti ve birlikte, el ele, yeni bir dünyaya doğru ilerledik.

Ama orada kalamadım.

İşeme dürtüsü beni uykumdan uyandırdı ve banyoya koşarken hala birleşmiş olan ellerimizi ayırmak zorunda kaldım. Woodrow'un telefonunu almak için yoldan saptım. Dünkü notu, o bir şey yazmadan önce silmek istedim.

okumak için bir şans. Bunu hemen yaptım ve telefonu yatağının başucuna koydum.

Zamanında yetişemeyeceğimden korktuğum için kıpırdanarak banyoya koştum. Soğuk koltuğa oturdum ve mola vermeye ihtiyacı olan bir ebeveyn gibi, yataktan benim için çığlık atan tüylü çocuğumun çağrılarını duymazdan gelmeye çalıştım.

Klozet kapağını yavaşça indirip sifon düğmesine bastım. Sifon sesi tüm evi çınlatırken, klozet kapağının kapanma sesinden endişe etmem anlamsızdı.

Ellerimi yıkadım ve aynalı dolaptaki bitkin görüntüme baktım. Her zamankinden daha zayıf görünüyordum. Küçük kırmızı lekeler donuk görünümlü cildimi zorluyor ve rahatsızlığa neden oluyordu. Yüksek dolapta olduğunu bildiğim bir kese ile yüzümü yıkadım, hâlâ kedi sesini duymazdan geliyordum.

"İki dakika, Bush'. Kahvaltını getireyim."

Yorgunluğumu sihirli bir şekilde giderebilecekmişim gibi gözlerimi ovuştururken, minik tırnaklar bacağıma çizdi.

Sıçradım, parmağım gözüme battı, fırçanın etkisiyle gözlerim yandı. Nefesim kesildi, hemen soğuk suyla yıkadım.

Çizik sesleri tekrar gelmeye başladı ve artık ayaklarıma dolanan bu kediye gelecek haftaya kadar tekmeleme arzusuyla savaşmak daha zordu.

"Ne?" Sabırsızca sordum, yanan gözlerim tüy yumağına dikilmişti.

Benden hızla uzaklaştı ve zarif bir sıçrayışla yatağın üzerine çıktı. Woodrow'un göğsüne oturdu ve yüzünü pençeledi.

"Hey, bırak onu!" Fısıldayarak bağırdım, soğuk banyo fayanslarından yastık yumuşaklığındaki halıya doğru hışım ile yürüdüm.

Bacaklarım her adımda yavaşladı. Gözlerim gördüklerine inanmayı reddediyordu. Bushy, Woodrow'un göğsündeydi, Woodrow'un kıpırdamayan göğsünde.

"Woodrow?" Seslendim. "Woodrow, cevap ver bana!"

Gözleri üzerimdeydi, ağzı gibi hafifçe açıktı, son nefesini verirken donmuştu.

Artık benimkinden daha küçük olan sıska bedeni, yatağın büyüklüğü ve belini saran ağır battaniyeler tarafından yutulmuştu. Adem elması ve arkasındaki şişlik, ölümüne neden olduğu için gurur duyuyormuş gibi dimdik duruyordu. Tek bir adım daha yaklaştım ve bacaklarım tutmadı.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Son birkaç haftadır yaşadığı ve aptalca güneş yanığı sandığım kızarıklıklar yüzünden yanakları hâlâ kızarmıştı. Ruhani ışıltısını kaybetmişti, rengi tamamen gitmişti. Hayatı gitmişti. O gitmişti ve ben buna dayanamıyordum.

Acım gözlerimden taşı. Gözyaşlarım halıya düştü, onun teni gibi beyazdı.

İçimden bir çığlık koptu, bu evin yeni ve sağlam temellerini sarstı. Ölülere uyandırması gerekirdi. . ama uyandırmadı.

Hiç de bile.

Ona, kocama, hayatıma, her şeye doğru süründüm ve halı dizlerimin altında o kadar da yumuşak hissettirmedim.

Elini tuttum, teni her saniye daha da soğuyordu. Daha yükseğe diz çöktüm ve saçının uzun tellerini yüzünden uzaklaştırdım. Bushy'nin de onu uyandırmaya çalıştığı küçük pembe çizikler yüzünü kaplamıştı.

"Woodrow, uyan. Lütfen, uyan." Kendi kelimelerimde boğuldum. "Sana yalvarıyorum, lütfen. Uyan. Uyan. Seni her şey için affettim. Ama bunu değil. Bunun için seni affetmeyeceğim. Beni bırakamazsın." Onun etrafında sıkıldım

parmak eklemleri, büyük eli her zamankinden daha küçük hissediyordu. "Lütfen, uyan. Sana yalvarıyorum, lütfen uyan."

Yanaklarına ve dudaklarına bir düzine öpücük kondurdum. Hepsinde ağzım titredi. Ayağa kalktım ve yatağın kenarına doğru kaydım. Onu tekrar öptüm, harap olmuş ciğerlerine hava üfledim. Hiçbir şey olmadı.

Bushy sıçrayarak uzaklaştı, göğüs kompresyonuna başlamamı izlerken efendisini kurtarabileceğime dair umudu yüzüne yapışmıştı.

Woodrow'un ağzına tekrar nefes verdim ama bunun faydasız olduğunu biliyordum. Denemeye devam ettim. Ellerim, enerjim tükenene, saatindeki oklar on ikiden tekrar on ikiye dönene ve hayatımın en kötü gününde yeni bir saati işaret edene kadar göğsünü pompaladı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Göğsüne yığıldım, kemikleri beni kucaklıyordu. "Beni bekle. Uzun sürmeyecek, söz veriyorum." Sessiz kalbini ve ardından dudaklarını bir kez daha öptüm ve ölümün kokusu beni geri öptü.

O artık benim Woodrow'um değildi. Benim Cehennemim ya da Woody'im değildi. Baktığım kap boştu.

Ruhunun daha iyi bir yerde olması için dua ettim.

Yere yığıldım ve kolu yataktan düşerken tekrar elini tuttum.

Yatağın çerçevesine artık onu incitmekten korkmadığım için her zamankinden daha sıkı tutundum.

Parmakları benimkilere dolanmadı. Artık beni rahatlatamazdı.

Ve bu anda, trajik hayatlarımız boyunca paylaştığımız birkaç anı da yoktu.

Yerde kaldım ve zorlukla nefes alana kadar ağladım. Kulaklarım Bushy'nin yataktan atlama sesini aldı, küçük ayakları yaklaşıyordu. Gözlerimi Woodrow'un elinden, ondan bana kalan tek şeyi tutan elimden ayırmadım. Ama diğer elim, kucağıma tırmanırken acımı paylaşan küçük hayvanı rahatlatmak için hareket etti.

Bir an için, umutsuzluğumun içinde kaybolurken, hayatıma son verirken Bushy'yi de yanımda götürüp götürmemem gerektiğini düşündüm. Woodrow onun bizimle olmasını çok isterdi. . ama nasıl olacağını onaylamazdı.

Bunun ne kadar berbat bir fikir olduğunu hemen anladım.

Bushy'nin başka biriyle iyi bir hayatı olabilir. Dolu dolu, uzun ve mutlu bir hayat. O bunu hak ediyordu.

Kulağa çok üzücü gelen bir miyavladı ve bana bakarken geniş turuncu gözleri her nasılsa daha parlak görünüyordu. Kalın kürkünü okşayarak kederini yatıştırdım. Mırlaması beni bir anlığına sakinleştirdi. Woodrow'un telefonuna uzanıp güvendiği tek kişiye, Ollie'ye bir mesaj yazacak gücü bulduğum tek bir an.

"Kedileri sever misin?" Gözyaşı bulanıklığıyla bana baktığını gördüğüm memnun bir şekilde gönder tuşuna bastım.

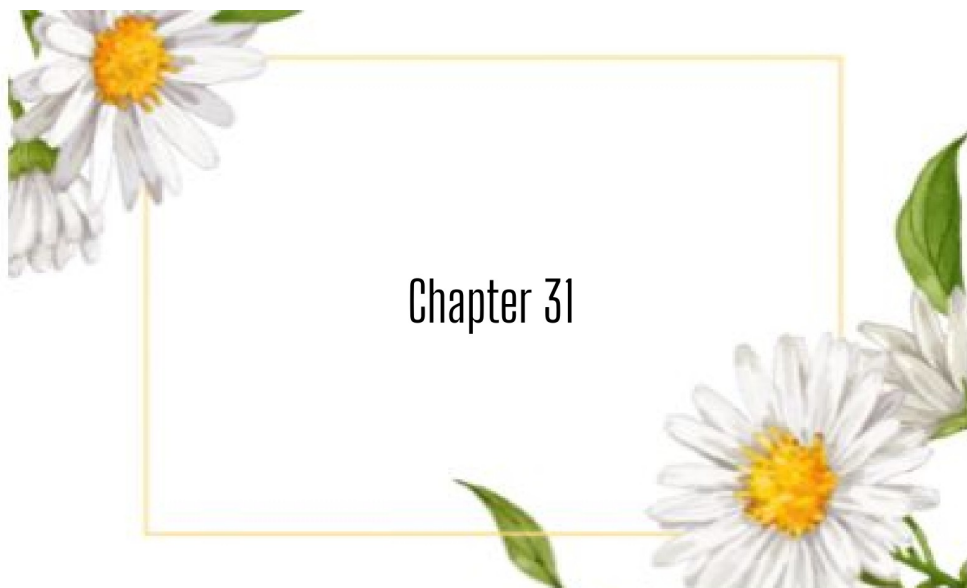
"Sana iyi bir yuva bulacağım bebeğim," diye söz verdim Bushy göğsüme tırmanıp üzerimde dinlenirken ve bana o nazik baş vuruşlarından birini yaparken.

Ve cevabı bekledim.

Telefon yanımda, yerde vızıldadı. Elimi Bushy'ye götürmeden önce ekrana dokundum ve işte cevabım oradaydı. . üç kedinin resimli mesajı şeklinde; biri siyah beyaz, biri tekir, biri de hiç tüyü olmayan, hepsi de bana bakıyor ve mesajda şöyle yazıyordu,

"Sanırım öyle de denebilir."

Başımı salladım, "Seni sevecek" diye fısıldarken Bushy'yi bir kez daha yumuşattım.

Chapter 31

Jolie on sekiz yaşında

I Topallayarak Hell'i kapıya kadar takip ettim ve koyu renk bir havluyu vücuduma sardım. Yeşil gölge beni kuruttu, solmakta olan tüm çürüklerimle eşleşti.

Buhar koridora doğru ilerledi, Hell'in arkasından geliyordu. Hareket ettikçe pantolonuna yapışmasına neden olan ıslak lekeleri izledim.

Ville'in sesini duyabiliyordum ve bunun getirdiği endişeyle parmak uçlarımın rengi değişene kadar havlu askısını tuttum.

"Sana beni görmeye gelmeni söylemiştim," diye homurdandı. Hell bunu bilmiyordu. Ville Woodrow'a söylemişti. Her iki durumda da Hell'in umurunda değildi.

Hevesli kulaklarım deriyle çarpışan kemiğin sesini aldı. Ve ardından gelen küfürleri.

Gözlerimi kapı çerçevesine dikerek dikkatlice baktım.

Ville yerde yatıyordu. Hell onun beline sarılmış, dev vücuduna darbe üstüne darbe indiriyordu.

Her patlamayı hissettim, hayalet ağırlar içime acı gönderdi. Ville'in de yarın en az benim kadar yara bere içinde kalacağını biliyordum ve Hell'in mükemmel nişancılığına bakılırsa, hepsi aynı yerlerde olacaktı.

Ville şanslı bir yumruk atarak Hell'in boğazına sert ve ağır bir darbe indirdi. Zayıf noktasına.

Yere düşüp nefes alma yetisi kaybolduğunda ona yardım etmem gerektiği hissine karşı koyamayarak dışarı çıktım.

Tek bir adım attım. Koridorun sonundaki şeytan beni fark etmedi. Yüzünü kanlı bir gülümseme kapladı ve çırpınan oğluna her zamankinden daha çirkin görünmesine neden oldu.

Cehennem oturdu, şeytanın oğluymuş gibi yükseldi, çünkü gerçekten öyleydi.

Ville sessiz kelimelerle konuştu. Onları duyamadım ama yüz yüze geldiklerinde Hell'in duruşu değişti. Bir gölgeye dönüştü ve babasını yatak odasına kadar takip etti.

Dehşet'in ağır elleri beni sardı. Beni ileri doğru çektiler. Dilimden Cehennem'e sessiz bir istek döküldü.

Ama o bunu hissetmedi.

Koridorda ilerlemem biraz zaman aldı. Nessie'nin kapısında durdum. Kapalıydı; bundan hoşlanmazdı.

Parmaklarım kapı koluna uzandı ama içeriden gelen boğuk sesleri duyunca duraksadım.

Gelenin Wynter olmasından korkarak, havlumu göğsümde tutarak koridorda topallaya topallaya yürümeye devam ettim. Woodrow'un ailesine ait odanın önünde durdum. Açılma ihtimaline karşı kulağımı kapıya dayayacak cesareti kendimde bulamadım. Acı çekerek Woodrow'un odasına girdim ve bana daha önce söz verdiği kıyafetleri bulmak için çekmecelerini karıştırmayı tercih ettim. Korku beni koridorda yönlendirdiğinde tişörtünü almadan duştan çıkmıştım. Temiz bir üst ve şimdi onun üzerinde olduğu gibi benim üzerimde de bol duran bir çift eşofman altı buldum.

Üşüyen ayaklarım için bir çift çorap almam gerektiğini fark etmeden önce sallana sallana yatağa gidip oturdum.

Sesler koridorda savaşa dönüştü. Kapalı kapı, her birinin sahip olduğu saldırganlığı bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Üç farklı ağız birbirinin üzerine çılgık atarak, duymadığıma şükredeceğim bir konuşmanın ayrıntılarını duymamı engelledi.

Koridorda arpan bir Şeyin sesiyle yataktan fırladım. Ville ığlık atıyordu. AĞzından çıkan her kelime eşit miktarda öfke ve acıyla doluydu.

Wynter artık çığlık atmıyordu. Mızımız sesi aniden kesilmişti.

Karmakarışık ayaklarım hareket etti, duyularım tetikte arkamdan geliyordu. Kapıyı ardına kadar açtıktan sonra girişte oyalandım. Ellerim ahşap çerçeveyi kavradı, korku beni koridora çıkaracak son adımı atmaktan alıkoydu.

Karnıma kramp girdi ve elim anında tahtadan kayarak acımdan başka bir Şeyle ilgilenmedi. AŞağıya baktım. Bir damla kan yavaŐa bacağımdan aşağı süzölüyordu ama bacaklarımı örten pantolon acı verici görüntüyü gizliyordu.

Leke kirli halının içinde kayboldu ve sonunda ayağımdan sıyrıldı. Odaya musallat olan anılara dönüp bakmadan kendimi ileriye doğru ittim.

Ayak parmaklarım zorlanıyordu, ağırlığım bedenimin kötü durumuna göre çok fazlaydı. Merdivenlere doğru topallayarak yürüdüm, gözlerimi kapıdan ayırmamak için geriye doğru yürüdüm. Donup kaldım, destek için tırabzana minnettar oldum.

Kapalı kapı çekilerek açıldı ve ciğerlerimden çok derin bir nefes çekildi. Cehennem, duvara çarpıp sıvayı döverken tokmağı bıraktı.

Bir adım geri attım, en st basamaktan düşmek yalpalamama neden oldu.

Biraz toparlandım, Cehennem'in ve onun Şiddetli öfkesinin ebeveynlerinin odasından dklŐn izliyordum. Babası kelimenin tam anlamıyla ve bacaklarının zorlanması neden oluyordu.

Ona doğru yürüdüm. Ville'i sırtından çevirdiğinde sadece bir adım yaklaŐmıŐtım.

Yerde kıvranan kötölük yığınınına bakarken , öfke ve dehşet midemde dönüp duruyordu.

Lekeli eş kazağı, kıllı bacaklarını sımsıkı saran bol şortunun içine sokulmuştu.

Ayağa kalktı ve bu beni bir adım geriye itti. Hell'i yakaladı, boğazını sıkarak yere düşürmeye çalıştı. . ama Cehennem, adaşı bir iblis gibi, yerde kalmadı.

Ville çığlık atıyordu. Yaralı karısına duyduğu öfke yüksek sesle konuşarak ve şiddetli yumruklar atarak dışa vuruyordu.

İlki engellendi. Hell'in sıska kolu darbeyi engellerken kırmızıya döndü. İkinci darbe de engellendi ve burnunu mahvetmeden önce büyük avucunun içinde yakalandı. Üçüncü darbe hızla geldi ve şakağının yan tarafını patlatırken onu hazırlıksız yakaladı. Başı kapının pervazına çarptı, yere düşerken diğer şakağı da morardı.

Ville sararmış ayak tırnaklarını Hell'in karnına sert zemin onu yerinde tuttu. Ben sıçradım ama Hell hiç ses çıkarmadı. Boş yüz ifadesinde hiçbir acı belirtisi yoktu. Bir tekme daha onu geriye savurdu. Ville'in kalın ve keskin ayak tırnakları derisini deldi ve elmacık kemiğinde iz bırakacak bir yara açtı. Tekrar öne çıktım, yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim.

Cehennemin beni seçeceğini biliyordum. Beni kurtaracağını. Bu yüzden kendimi yem olarak kullandım, her adımda Ville ile alay ettim.

Büyük böcek gözleri sadece bir saniyeliğine bana kaydı. Bir saniye içinde Hell onu duvara doğru itti, o kadar sertti ki neredeyse düşüyorlardı. Hell, Ville'in yüzüne yumruk üstüne yumruk indirdi. Ville'in yağlı derisi yarıldıkça parmak eklemlerinin altında çürükler çoğaldı.

"Senden nefret ediyor. Senden nefret ediyor. Ve bunun için kazanmana asla izin vermeyeceğim.

Hissedebiliyorum, tüm öfkesini ve yakıyor!"

Ville güldü, kemiklerine daha fazla darbe inerken durumu komik bulmaya devam etti.

Bir diş fırladı ve uzun koridorun karanlığında bir yerde şingırdadı.

"Sanrılar konuşuyor, evlat."

Ville'in elleri nihayet yanlarındaki hareketsiz pozisyondan hareket etti. Parmakları Hell'in boğazına indi ve tümörün en belirgin ve acı veren kısmının bulunduğu trakeal kıkırdağın derinliklerine doğru ilerledi.

"Dur," diye yalvardım ama kimse bana bakmadı.

Ville daha sert itti. Başım sallandı, Hell'in teninin renk değiştirdiğini, daha donuk ve daha az canlı hale geldiğini fark ettim.

Nefesi durdu, hava tıkanıklıktan geçemedi.

Ville elini bıraktı ve oğlunu yere düşürdü. Hell yere baktı, parmakları hızla boğazında hareket ediyordu.

Yavaş adımlarla sahanlığı geçip Cehennem'e ulaştım. Ville araya girmede, bana el salladı ve aramızdaki metrelerce boşluğu geçmem için beni cesaretlendirdi. Hell'in ilk hırıltılı nefesini duyana kadar gözlerim ondan ayrılmadı. Çırpınarak üzerine çömeldim, muazzam bir acı olmadan bacağıma bükemiyordum. Gölgem onun çıplak sırtına düştü, benim asla onunkine değmedi.

"Get. Al. Siktir. Uzaklaş. Benden. Benden!" diye bağırdı. Ayağa fırladı, saldırgan elleri hâlâ mideme saldıran kramplara saplanıyordu.

Geriye doğru tökezledim ve kendi ayaklarımın üzerine düşerken sırtım duvara çarptı. En üst basamak sonunda tehdidini savurdu. Topuğum çıkıntıdan kaydı ve kolum onu kavramak için uzandığında tırabzanın beni tekrar kurtarması için her şey çok hızlı oldu.

Düşüyordum.

Karnımdaki ağırı, inişim başarısız olursa beni öldüreceğine söz verdi.

Kalbimdeki sızı ise ikisini de yenmeye yemin etmişti.

Cehennem'in elini duygusuzca veda eder gibi kaldırdığını gördüm.

Ve sonra, büyük bir çatırtıyla, her şey karardı.

Cehennem

Kahretsin, bu onun kafasıydı.

Midem düştü, geri çekilmeden önce boğazımın yarısına kadar midemi zorladı, vücudum geçme umudu olmadığını fark etti.

Geri ittiğimde onun Jolie olduğunu fark etmemiştim. Hâlâ arkamda belirip kulağıma beni hipnotize ederek lanet olası bir illüzyona sürükleyecek sözler fısıldayan o amcık olduğunu sanmışım.

Onu engellemeye çalıştım, kafamdaki görüntüye odaklandım - düşerkenki yüzüne. Onu kurtarmak için uzanmışım ama çok geç kalmışım.

Ayaklarım hiç hareket etmediğim kadar yavaş ilerliyordu.

Arkamda iki gölge hareket etti, biri benimkinden daha karanlık ve uğursuzdu.

İşte oradaydı, yerde yatıyordu, saçlarının altından lal taşı sızıyordu.

Woodrow'u içimde hissedebiliyordum, sanki volta atıyor, sabırsızca önden çekilmemi istiyordu. Stresimi hissedebiliyordu ve ben de onun endişesinin derimin yüzeyine doğru tırmandığını hissedebiliyordum ve bu tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

"Jolie. . .?" Fısıldadım ama itiraf etmeliyim ki bu daha çok bir inilti gibiydi.

"O öldü, evlat. Sana başka bir tane bulacağız."

Kulağımdaki şeytanı duymazdan geldim. Uzun terlerim merdivenlerdeki halıya geliyor, ilk üç basamağı inerken tozu süpürüyordu.

Donakaldım, ayak parmaklarının yaralanmamış bacağına ayağında kıvrıldığını fark ettim. "Hareket ediyor."

"İblisler onun için geliyor. Onun saf olmayan ruhunu alıyorlar."

Hiçbir şey söylemedim, kafasından akan kanı ve bacaklarının arasından sızan daha fazla kanı izledim. Vücudu, kaybının yasını tutan kırmızı gözyaşları döküyordu. Bir adım daha attığımda gözlerimden berrak olanlar yere düştü.

"Dinlenebilmesi için iblisi öldürmelisin." "O hiçbir yere gitmiyor."

Merdivenlerin geri kalanında yürüdüm ve babamın sesi konuşmaya devam ettikçe uzaklaştı.

"Artık onun sahibi onlar, Hell." Benim adım kullandı.

"O benim amına koyayım," diye , konuşmak için boğazımı tırmalıyordum. Dizlerim sertçe yere çarptı ve beni onun yanına yerleştirdi.

"Dikkatli ol oğlum. Gittikçe güçleniyorlar." Babamın sesi artık bir fısıltı gibiydi. Son birkaç dakika içinde söylediği diğer tüm saçmalıklarla birlikte kafamın içine sızan bir fısıltıydı bu. . hayatımın en acı anında, kırık kalbim onun içeri girmesine izin verecek kadar parçalandığında. Gerçek olmayan bir şeye inanmamı sağlayarak beni tekrar mahvetmesine izin vermek için.

Jolie'nin başını avucumun içine aldım ve kanı tenimi yapış yapış yaptı.

Eli hareket etti, iblisin gücü Jolie'nin uzuvlarını hareket ettirecek kadar arttı. Parmakları yükselerek boynuma uzandı.

"Dikkatli ol oğlum!" diye bağırdı babam. "Canını yakacak."

İblis Jolie'nin ince ve kırık tırnaklarını kullanarak çürüklerimi kaşıdı.

Babam haklıydı, bana zarar vermeye çalışıyordu.

İblisin elini geri çekerek ona baktım. Jolie'nin bedeninin tek bir parçası bile artık bana ait değildi. Çoktan başka bir şey tarafından ele geçirilmişti. Bana tekrar ulaşmaya çalışan iblisin bileğini geriye doğru büküm.

Bakışlarım iblisin üzerinden ayrılmadı, onun başarısız olma korkusunu Jolie'nin güzel yüzünde gördüm.

"Cehennem," diye fısıldadı, sesi duymak için can attığım kıza çok benziyordu. "Dur."

Onun emirlerini asla dinlemem.

"Sana yardım edeceğim, evlat," diye bağırdı babam.

Başımın üstündeki döşeme tahtalarının gıcırtısı beni babamın geri çekilen adımlarına karşı uyardı. Sakladığı bir şeyi bulmak için yatağının başucundaki çekmeceleri karıştırırken çıkardığı sese.

Çok fazla şey duyabiliyordum, duyularım aşırı hızda patlıyordu.

"Dur." Bir başka komut daha çınladı, bu seferki içimde bir yerden geliyordu. Sesi tanıdım -benimkine benziyordu ama ses tonunda duygu olsa bile daha az saldırgandı. Woodrow'du.

Jolie'nin bileği patladı, kemiği yerinden çıktı ve iblisin bana zarar vermesini zorlaştırdı.

Acısını kükreyerek haykırdı. Diğer eli hızla yukarı kalktı, kemikli eklemleri burnumun köprüsü boyunca küçük bir çatlak oluşturdu. Kanım üzerine yağdı ve onun adını söylemek için ağzını açtığı anda - "Woodrow!"- boğuldu.

Gargarayla söylediği sözler kulaklarıma hiçbir anlam ifade etmiyordu ama bir şekilde duymuştu ve yüzeye çıkmak için benimle savaşıyor, bu ibisle savaşmak için ihtiyacım olan enerjiyi kullanıyordu. Boşa harcıyordu.

Bu da Jolie'nin zayıf bedenini ele geçiren varlığa benden uzaklaşması için zaman kazandırdı. Elleri ve bir dizi yere vurarak aramızda bir boşluk yarattı. Bu şey onun vücudunun zayıflıklarını zaten biliyordu, hasarlı bacağını yere koymamaya dikkat ediyordu ve bu da benim yakalayabilmem için yeterince uzun uzandığı anlamına geliyordu.

Onu geri çekerken çığlığı yüksekti, kaslarım seğirip tutuşumu gevşetirken gözlerim onun görüntüsünde yanıp sönüyordu.

Küçük bir ayak beni tekmeleyerek uzaklaştırdı, daha keskin tırnaklar derimi yakaladı.

Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek onun önüne doğru yürüdüm. Geriye doğru çekilerek n kapıdan çıkışı engelledim. Çatlak camdan gelen parlak ay ışığını engelledim.

Tekrar seğirdim ve yakınımıdaki herhangi bir şeye tutundum ve görünüşe göre bu, yakındaki bir palto askısından sarkan dayanıksız hırkalardı. Hiçbir destek vermediler ve boşluğa düşerek yere yığıldım.

Woodrow

Eski ahşap, soluk ve kirli, dizlerime saldırdı. Ayağa fırladım ve üst katta, bu evde olmaması gereken biriyle tartışan babamın sesini dinledim. İkisi de annemin yeniden düzenleme çılgınlıklarından birinde yerinden oynatmış olması gereken bir şeyi arıyorlardı. Kendisine ait olmayan eşyaların yerini değiştirmeyi severdi.

Bir adım öne çıktım, gözlerim koridorla mutfak arasındaki boşlukta Jolie'yi buldu.

"Ay ışığı," diye seslendim sessizce, kendimi ona doğru adım atmaya zorlayarak.

Yüzündeki korku ifadesi ölene kadar aklımdan çıkmayacak. Ağzı açıktı, başı yalvarırcasına sallanırken titreyen dudakları bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ay ışığı," dedim tekrar, donmuş bedenine yaklaşıp. Vücudundaki kana baktım, boynundan aşağı inen kırmızı bir iz vardı.

Nefes aldığı alana doğru sürüklenirken kıpırdamadı. Saçlarını ensesinden çekerek yapışkan kanından arındırdım. Parmaklarım buklelerinin arasından geçti. Ve sıçradı, benden değil acıdan irkildi.

"Kanaman var."

Konuşmadı ama ona dokunduğumda titreyen parmakları bileğime dolandı ve bana güvenmediğini kanıtladı.

Ve bu beni incitti.

Onu tutuşum sertleşti. Onu incitmek istemiyordum. Tutunacak bir şey istiyordum çünkü çoktan elimden kayıp gidiyordu.

Bu onu korkuttu ve iterek mutfaka benden uzağa düştü.

Gözlerimi kırptım, onu başka birinin gözünden farklı görüyordum. Artık benim kızım olmayan bir şey olarak.

Başım dönüyordu. Cehennem zirveye geri dönmek istiyordu. Beni duygularımdan ve duygularımın ardındaki acıya neden olan kızıdan korumak istiyordu - onun da hissettiği acı.

Ona tekrar dokunmaya çalıştım.

"Beni burada tut. Beni yanında tut. Benimle konuş," diye yalvardım, bunu tek başıma nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Jolie. . ."

Kendini uzaktaki duvara yasladı. Parmakları arka kapının kolunu denedi ama kapı kilitliydi.

Benimle konuşmadı ama gözleri üzerimdeydi, hızla yer değiştirmemi izliyordu, gözlerim sürekli kırışıyor, bedenim ona mini spazmlarının görüntüsünü hediye ediyordu.

Cehennemin kontrolü ele geçirdiği kısa saniyeler boyunca içimdeki öfkeyi tutamadım ama Jolie'ye yaklaşmasına da izin vermedim. Ama Jolie ne zaman kımıldasa ya da mırıldansa, adam aralarındaki her şeyi kırıp döküyordu. Tencere kapaklar havada uçuştı, bunlardan biri annemin kokulu mumlarından birini yan yatırdı. Alevi çirkin perdelere çok yakındı. Ama Cehennem bunu umursamadı. Etrafta tepinerek yoluna çıkan her şeyi yok etti; bardaklar kırıldı, bardaklar paramparça oldu. Kırık parçaların üzerine bastı, her biri çıplak ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. O porselen kıymıklarının acısını daha sonra hissedecektim.

Adam yaklaştıkça Jolie'nin nefesi hızlandı, ağzından umutsuz bir yalvarış döküldü, "Woodrow, lütfen."

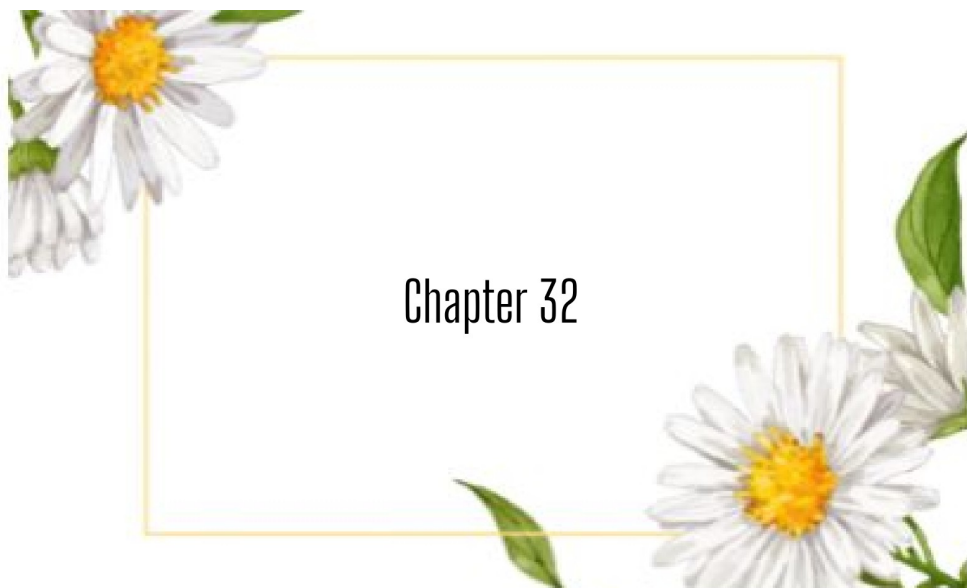
Ve onu duydum. Sesi beni geri çağırırdı, tıpkı istediğim gibi.

Cehennem ve benim aramdaki değişimi fark edince biraz gevşedi. . sadece biraz.

Ve bu da canımı yaktı.

Babamın üst katta bağırdığını duydum, her nerdeyse aniden ortaya çıkan anneme bağıırıyordu. Aradığı eşyayı bulmuştu. Midem bulandı çünkü hangi eşya olduğunu biliyordum.

"Gitmeniz gerekiyor. Hemen şimdi."

Chapter 32

Jolie on sekiz yaşında

MGözlerim Woodrow'unkileri tavana kadar takip etti, kafasının çarptığı hasarlı artex parçasının ötesine. sesler geliyordu.

Taşıdıkları ağırlıktan dolayı ağırlaşan iki çift ayak Göklerin yatak odasından kaydı. İkinci ayak setinin Wynter'a ait olmasına imkân yoktu. Yine de onu tekrar duyabiliyordum, uyanık ve canlıydı, ne yazık ki.

"Çık dışarı! Hemen!" Woodrow olabildiğince yüksek sesle bağırdı.

Nazik değildi, beni yerimden çekip koridora doğru iterken parmakları tenime gömülüyordu. Elleri bedenimi terk ettiğinde beni tekrar itti, beni ondan mümkün olduğunca uzaklaştırmaya çalıştı.

"Defol. Dışarı!" Woodrow benden uzaklaşmadan önce sözlerini yüzüme tükürdü.

Neler olduğundan emin değildim ama bu beni korkutuyordu. Her şey beni korkutuyordu; Cehennem'deki değişim, koruma vaadinden beni öldürmeye çalışmasına nasıl geçtiği. Onunla Woodrow arasındaki hızlı geçiş ve bu yüzden mutfakın yıkılması.

Bir alev perdeleri ve bağlı oldukları ahşap direği yutarken mutfak yeni bir turuncu ışıkla parladı.

Bir an durdum, hareketsiz ve sessizdim ve bugün yaşadıklarımın şokunu yaşıyordum. Ateşin büyümesini, bir zamanlar mumun sergilediği yağlı lavanta kokusunu ve tüm mutfak mobilyalarını yutmasını izledim. Woodrow merdivenin altındaki kapıyı çekerek açtı ve merdivenin görünmesini engelledi.

Hava ciğerlerimden kaçtı ve nefes nefese kalana kadar geri gelmedi, elim göğsümde ciğerlerimi nefes almam için ikna etmeye çalışıyordum

zehirli havada.

"Woodrow." Bana doğrultulmuş bir av tüfeği ve beni öldürmek için ihtiyaç duymayacağı fazladan mermiler vücuduna dolanmış halde karşımda dururken inanamayarak başımı salladım.

Ağzından ilk çıkan kelime "Koş," oldu. "Hızlı koş."

Bu sadece Cehennem'in yapabileceğini düşündüğüm acımasız bir alaydı, çünkü Woodrow koşamayacağını biliyordu, bacağı ya da midem bu şekilde ağrırken olmazdı.

Ona yalvarmak ya da soru sormak için etrafta dolaşmadım.

Hayatıma son verirken o güzel gözlerindeki bakışı görmek istemediğim için döndüm, çünkü filmlerde gördüğüm kadarıyla silahı zaten doğru nişan almıştı. Omzuna sıkıca yaslanmış, yanağını kaynağa dayamış ve ayaklarını omuz genişliğinde açmıştı.

Koşarak dışarı çıktım, merdivenlerden inen ayak seslerini duymazdan gelerek kapıları açtım.

Ville'in bir başkasına, "Onu yakalarsan ne istersen yapabilirsin," dediğini duydum.

Kapılar arkamdan kapandı, çatlak camlar evi ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle çarparak takırdadı.

Tahta basamaklardan zıplayarak indim. Ağırlığımanın altında gıcırıyor, gitmemem gerektiğini haykırıyorlardı. . ne olursa olsun yakalanacağımı ve enerjimi saklamam gerektiğini haykırıyorlardı. Yaralanacağımı. Öldürüleceğimi.

Umurumda değildi.

Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Denerken hayatım sona erse bile bunu yapabileceğime inanmam gerekiyordu.

Ne eve ne de peşimde bana doğru ilerleyen adama dönüp bakmaya cesaret edebildim. Görecek bir şey kalmamıştı. Zalim kader evi ateşe vermişti.

geleceğimi. Onu birlikte geçirmek istediğim çocuk yakında alevlere sarılacaktı.

Elimde hiçbir şey kalmamıştı ve bunun sona ermesinin tek bir yolu vardı. Kabul etmesem de bunu biliyordum.

Acıdan kaçacak halim yoktu ama ana yolu hatırladığım yöne doğru kaçmaya hevesli bir şekilde topallayarak ilerledim.

Birinin "Dur" diye bağırdığını duydum ve bunun Cehennem olduğuna yemin edebilirdim ama Woodrow gitmemi söylediği için dinlemedim.

Uzun otlar, mutfak eşyalarının enkazının hediye ettiği ayaklarımdaki kesikleri kaşıdı. Yoluma devam ederken papatya yaprakları yaraları yatıştırdı.

Acımın şiddetini görmezden gelerek hızımı artırdım, çünkü kurtulma kararlılığı beni ileriye doğru çekiyordu. Nessie'yi geride bıraktığım için duyduğum suçluluk beni geri çekmeye çalıştı. . ama kırık zihnim, ben polise ulaşana kadar onun burada, canavarlarla dolu bir evde güvende olacağına beni ikna etmeye çalıştı.

Ama içten içe, onlara asla ulaşamayacağımı biliyordum. Arkamdaki kişinin beni yakalayacağını biliyordum.

Çok yakındı. . .

Kulaklarım sadece hızla dehşetini dile getiren bir peçeli baykuşun sesini aldı. Gece yarısı havada patlayan küçük bir patlamanın sesini fark etmedim. Onu duymamak için kendimi zorladım. Ama kısa süre sonra buna neden olan kurşunun bana isabet etmediğini fark ettim ve artık sırtımda başka birinin gölgesini hissedemiyordum ve etrafımdaki gürültüye daha fazla odaklandığımda, arkamda hareket eden ayaklarını da duyamıyordum.

Woodrow'un aklının başına geldiğini ve ateş ederek kaçışıma yardım ettiğini hissederek, her adım için şükrederek ilerlemeye devam ettim.

Özgürlük gittikçe daha yakın geliyordu. Daha sert nefes aldım, yanaklarım kaçmak için harcadığım çabadan dolayı kızarmıştı.

Yıldızsız gökyüzü bana bakıyordu. Çimenlerin arasında yalın ayak topallayarak koşarken hafif bir esinti de benimle birlikte koşuyordu. Baykuşların ve gecenin diğer yaratıklarının sesleri karanlıkta uğursuzca yankılanmaya devam ediyordu ama artık onların korkusunu hissetmiyordum.

Ve artık benimkini hissetmiyordum.

Sonunda özgürdüm. Tek istediğim ölmekken, yaşamak için özgürdüm.

Uzaktaki bir manzaraya doğru yavaşladım. Yorgun bedenim yere düştü. Tüyler ürpertici sürüngenler tenimi sardı, küçük ayaklar bacağımın üzerinde geziniyor, huzurlu gecelerini bozmamı sorguluyorlardı.

Karanlık yerini aydınlığa bıraktı. İleride bir araç yavaşlayarak durduğunda çakıllar çatırdadı.

Ve tam her şeyin bittiğini düşündüğüm anda, kollarımdan kaldırıldım ve her şeyin yeniden başlaması için bir kamyonun arkasına atıldım.

Woodrow

Atış onu yere sermişti. Kim olduğu ya da neden üst katta olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geldiğini bile duymamıştım. Saatlerdir burada olmalıydı, ben bahçede dirseklerime kadar çamur içinde otururken gelmişti. Kızımı taciz etmek için mi burada olduğunu merak ettiğimde içimi mide bulandırıcı bir his kapladı.

Bu, göğsündeki deliğe, oradan sızan kara kalbinin kalıntılarına kolaylaştırdı. Asla bir katil olmak istemedim. Şiddet her zaman Cehennem'in işiydi. . ama o benimle savaştıktan vazgeçmişti, benim tarafımdan reddedildiğini hissediyordu. Burada sadece ben vardım. Ben ve bir tüfek, sevdiklerimi kurtarmaya niyetliydim.

"Lütfen, Tanrım, yardım bulmasına izin ver," diye dua ettim, kapıdan onun topallayan görüntüsünün giderek küçülmesini izledim.

Babamı arkamda bulacağımı bildiğim için silahı yerinde tuttum. Ve döndüğümde onu tam da düşündüğüm yerde, gölgede dururken buldum.

"Bu çok iyi bir atıştı, evlat."

Zor yutkundum, çünkü dev ellerini boğazıma doladığından beri her yutkunuşum zordu.

Çırpınışı gördü ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Git kızını getir."

"Hayır." Açıkça reddettim.

". "Gidiyor."

Mutfakta bir patlama sesi duyuldu. Artan sıcaklığın baskısı altında yanan bir camın sesine benziyordu ve tam olarak da buydu.

Babam ona silah doğrultmuş olmamı umursamadan döndü. Kendisinininki - benimkinden çok daha küçüktü- kareli boxer'ının kemerinden dışarı sarkıyordu. Masa örtüsüne benziyorlardı ve bir o kadar da kirle doluydular.

Gözleri mutfaktaki alevlerden bana döndü. "Ne yaptın lan sen?" diye sordu o sarhoş haliyle, evin yandığını ancak şimdi fark etmişti.

"İmparatorluğun bu gece parçalanıyor. Şimdi düzgün bir şey yap ve kızını almak için yukarı çık."

"Bana gelmeyecek." Güldü. "Tanrım, evlat, uzaktayken çok şey kaçırmışsın."

Gözlerimi kısmış, sözlerinde saklı olan anlamı görmeye çalışıyordum ki, orada bulunan başka birinin uyarısını ileten bir döşeme tahtasıyla dikkatim dağıldı.

Boğazım bu haldeyken tüm vücudumu küçük bir burun çekmeye doğru çevirmekten başka çarem yoktu.

Nessie dondu kaldı; silahımı üzerinde görünce korkusu acımasız bir solukla ortaya çıktı.

"Nessie," diye usulca konuştum, korkusunun artmasını önlemek için silahımı indirdim. Zaten küçücük bedenini sarsan yeterince dehşet vardı.

"Sorun yok, Ness."

"Hayır, değil." Kahverengi gözleri tıpkı babamızınkiler gibiydi ama çok daha güzeldi. Alt dudağı dışarı çıkmış, kelimeleri zorlarken titriyordu. "Cehenneme ulaşmam gerek Woodrow."

"Ne? Neden?"

"Cehenneme ihtiyacım var." Bir adım daha atarak ilerledi ve en sevdiği prenseslerin olduğu pembe geceliğinin altından bir şey düştü

gövde üzerinde. Gözlerim üzerlerinde geziniyor, haçın her bir adımında sekerken çıkardığı tıkırtıyı takip ediyordu.

"Hayır. ." Dikkatim babama yöneldi. Öfkem silahım kadar hızlı bir şekilde ona yöneldi.

Bu evde neden başka bir adam olduğunu şimdi anlamıştım. Benim kızım için burada değildi; o bir bonus ödüldü. Sürüngen Nessie için buradaydı, çünkü hasta herif kızının pazarlanmasına izin veriyordu. Sekiz yaşındaki kızının. Ve ne için, çünkü paraya ihtiyacımız yoktu. Bu topraklarda yeterince gömülü parası vardı.

Bebeğimin mezarını kazarken birkaç bin dolar bulmuştum. Hala cebimdeydi, Jolie'yi yakaladığımda ve sonunda özgür olduğumuzda ihtiyacımız olacak terapi için hazırdı. . . Nessie de.

Babama soru sormadım. Söyleyeceği hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Silahımı hızla kaldırdım ve yerine bir mermi daha yerleştirdim. Onun silahı da havadaydı ama alkolün etkisiyle gecikmeli tepki verdiğiinden tetiği çektiğimde bana doğrultmamıştı.

Bang.

Kanı yüzüme sıçradı. Kolları geriye , silahı uzaktan ateşlendi. Yırtık pırtık atletini lekeleyen lal rengi lekeye rağmen hemen yere düşmedi. Onu karnından vurdum, atışımı istediğim yöne çevirecek zamanım yoktu.

Silahımı yanlış yerleştirdiğim için omzum ağrıyordu ve bana iyileşmekte olan yaramı hatırlatıyordu. Bir dahaki sefere silahı vücuduma hizalarken daha dikkatli olacaktım.

Saniyeler sonra bir kurşun daha etti ve kafasının yarısı koptu.

Beyni duvarları boyadı, benim çok daha güzel akrabalarımı gösteren resim çerçevelerinden damladı.

Nessie'nin korkusunu hatırlayarak silahımı indirdim ve ona döndüm. . .

Ama artık merdivenlerde durmuyordu.

Silahı durduğum yerde bıraktım ve yere düşmeden önce merdivenlere atladım.

Nessie'yi kollarıma aldım ve cansız bedenini kaldırdım. Açık gözlerinin arasında küçük bir delik vardı. Kafatası babamın kurşununun düştüğü yerdeydi.

İçimden bir çığlık koptu - o kadar yüksekti ki, sesimi duyurabileceğimden bile haberim yoktu.

o.

"Hayır. Hayır. Hayır. HAYIR!"

Onu kucağıma çektim, uzun bacaklarım vücudunu rahatlatırken sarı bukleler yüzünü kapladı. Başparmağımla kan lekesini sildim ve onunla ilgili son anımı lekelemesini engellemeye çalıştım.

Ona baktım, kalbim bir kez daha kırıldı. Gözyaşlarım onun solgun yanaklarına düşmüş, açık gözlerini sanki kendisi ağlamış gibi göstermişti.

Onu göğsüme çektim ve kollarımda salladım. "Çok üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm."

Bacaklarının arasındaki kan neredeyse midemi bulandırıyor. Bakmak zorunda için kendimi saçlarının arasına sıkıştırdım. Ama Tanrı küçük meleğini eve buyur etmeden önce hissettiği acı ve korku fikri beni hâlâ heyecanlandırıyordu.

"Huzuru bul, bebeğim. O daha iyi yeri bul." Islak yanağına bir öpücük kondurdum ve hazır olmadan çok önce vedalaştım.

Oturduğum yeri bir gölge kararttı. Annem merdivenlerin başında duruyordu. Yüzü kötü uygulanmış bir makyajla kaplıydı ve parmak eklemlerimin büyüklüğündeki çürüğü gizliyordu.

"Nessie?" diye . "Ville? Ville!" diye bağırdı.

Ama Ville bugün onun yanına koşmayacaktı. Ateş onu çoktan yiyip bitirmişti.

"O öldü," dedim soğuk bir şekilde. Umurumda bile değildi.

Aslında çok sevinmiştim.

"Peki ya o? Bebeğime ne oldu?"

Nessie'nin nasıl acı çekeceğine dair daha önceki tehditlerini hatırlayarak cevap vermedim.

Ve, lanet olsun, acı çekti.

"Onun hakkında konuşamazsın. Ona bakamayacaksınız. Bir veda bile edemezsiniz, çünkü tüm bunlara siz hasta herifler sebep oldunuz."

Tekrar ığlık attı, tek kelime yoktu, sadece yoğun bir nefret kükremesi vardı. Bana doğru atıldı, beni yere dūřürken sivri tırnakları etime batıyordu.

Üçlü olarak yuvarlandık, her basamakta devrildik ve evin içinde ilerleyen alevlerin çok yakınına dūřtük.

Nessie'nin üzerine dūřtüm, annem sırtımdaydı, hâlâ bana vuruyor, siyah boyalı vahři pençelerini çıplak tenime sūrtüyordu.

Nessie'nin uzanmış kolu aç ateş için çekici hale geldi. Turuncu alevler ona doğru ilerliyordu ve onları durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Annemi sırtımdan savurarak yollarına dūřmesini sağladım ve Nessie'nin külden başka bir řey olmasını engelledim. Kapıları açtım ve merdivenlerden atladım, cansız küçük kız kardeşim hâlâ kollarımdaydı. Onu, kafası kopmuş papatyaların havada takla attığı çimlerin üzerine bıraktım.

Kaçmak istedim ama kokuları beni orada tuttu.

Farlar uzaktan bana doğru yaklaşıyor, parlak ışıkları önümdeki karanlıkta parlıyordu.

"Geri döneceğim bebeğim. Hemen döneceğim," diye söz verdim ve Nessie'nin yanağına bir öpücük kondurdum.

Evin merdivenlerini tırmandım, çıplak ve acılı ayaklarım verandada düz dururken, yaklaşan aracın ışıklarının şerif departmanına ait olması ve Jolie'nin onlardan buraya gelmelerini istemesi için dua ettim, ama bunun bir tür hüsnükuruntu olduğunu biliyordum. Muhtemelen henüz yola bile çıkmamıştı.

Buraya gelen araba daha çok erkeklerle doluydu ve sırayla küçük kız kardeşime saldıracaklardı, bu yüzden onu uzun süre yalnız bırakamazdım. Ölüm onları rahatsız etmiyordu.

Ona son bir kez baktım, güneşin altında oynadığı yoğun bir günün ardından birçok kez yaptığı gibi çimlerin üzerinde uyuyakalmış gibi görünüyordu.

Eve adım attım ve dualarım yön değiştirdi, kızımı takip ettim ve Tanrı'ya buraya arabayla gelen her kimse onu yolda bulmaması için dua ettim.

Annemin çılgınlıkları beni evde karşıladı; sıska vücudu alevler içinde bana doğru koştu. Ben kaçmadım. Onu uzanmış kollarından kavradım ve sertçe duvara doğru savurdum.

Ellerim yandı ve aşağıya baktığımda turuncu görüntüyü gördüğümde şaşırmadım. Ve onları annemin boğazına doladığımda çarpık bir heyecan hissettim.

"Acıtıyor, değil mi?" Bir cevap beklemeden sordum ve daha fazla baskı uygularken bir cevap veremediği için de sormadım. "Bunu sürekli hayal et." Zar zor nefes alana kadar sıktım. "Yüzündeki yara izleriyle kendini ne kadar çirkin hissedeceğini bir düşün," dedim ona, benim mükemmel kızıma yönelttiği küçümsemeleri hatırlayarak. "Birinin sürekli seninle alay ettiğini düşününce nasıl hissedeceğini hayal et."

Alevler kollarıma doğru ilerleyerek kalan gücümü de azalttı.

"Merak etme anne, öyle bir şey olmayacak." Hayatta kalamayacağından emin bir şekilde geri çekildim.

Annemi bıraktım ve işe yaramaz vücudu yere düştü. Yanıklardan dolayı bacakları onu taşıyamıyordu. Kemiklerine kadar yanmıştı.

Karma, Jolie ve mahvolmuş bacağı ve bu kadının yardım etmemesi için.

Kolunu savurdu, onunla birlikte hareket eden bir sıcaklık aleviydi. Kasıklarına vurdu. Ateş, eşofmanımın içinden şaftımı emdi ve aletimi alevlere kaptırmamak için onları tekmelemek zorunda kaldım.

Yine, Jolie ve tüm yanıkları için karma.

Kabul ettim, sıcaklık ayak parmaklarımı yakıyor, ateş bacaklarıma tırmanıyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

Arkamdaki tavan çöktü ve bir zamanlar sevdiğim adamın olduğu yığının üzerine düştü. . . beni sevmesini dilediğim bir adamın.

Annem beni yakaladı, sıska kollarıyla beni yere doğru çekti. Onu hayatta tutan tek şey nefretiydi, bana olan nefreti.

Beni üstüne çekti, kendini tutamayacak ve beni öldürmek için savaşılamayacak kadar yorgundu.

"Ben burada ölüyorsam, sen de öleceksin," diye tükürdü, alevler boynuma tırmanırken elleri beni boğmak için mükemmel bir pozisyona gelene kadar beni pençeledi.

Gözlerim çılgınca hareket etti; ellerim bir şey ararken onu uzaklaştırdı - silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey.

Ve işte oradaydı. . Nessie'nin haçı, kenarı olması gerekenden çok daha keskin.

Elimde tuttum, parmaklarım en son nerede olduğunu hatırlamama fırsat vermeden tabanın etrafına dolandı ve annemin göğsüne sapladım ve annem
çığlık atarak evin duvarlarını yıktı.

Evim beni diri diri gömmeden önce kapılardan hızla geçerken haçı gömülü ve kanını fişkirir halde bırakarak ondan sıçradım.

Tarlada koştum, turuncu bir iz ayak izlerimin gölgesini takip ediyordu. Dereye atladım, bir kez daha Tanrı'ya dua ettim, bu sefer hiçbir balığı yaralamaması için.

Su etrafımı sarmış, boynumdan aşağısını sonsuza dek değiştirecek olan saldırgan alevlerle savaşıyordu. Çıktığımda ateşin beni tekrar pençesine almak için beklediğinden korkarak yüzeyin altında kalabildiğim kadar kaldım.

Ama sonra, zamanım doldu. Oksijen ihtiyacı beni yüzeye çağırdı. Nessie'ye geri dönmek için çabaladım ve yere yığıldım, gözlerim bu giden aracı
arıyordu. . ama orada
Hiçbir şey. Uzanıp kız kardeşimin eline dokundum, sıkışık göğsüm hava almaya çalışırken onu tuttum.

Papatya kokusu -en sevdiğim koku- başka bir şey tarafından bastırılmıştı. Bir adamın ağır kolonyası burnuma doldu ve başımı kaldırdığımda birinin başımda dikildiğini gördüm. Daha önce tanıştığım biri.

Mutfağında durup Jolie'yi tuttuğu ve aptalca bir şey yapmaması için onu cesaretlendirdiği zamanı hatırlayarak yüzüne baktım.

"Sessiz adam," diye öksürerek nefes verdim.

"Aslında adı Olivier."

Olivier. .

Bu ismi eski filmlerdeki bir aktörden hatırlayarak kendi kendime güldüm ve özellikle bir film - trajik bir aşk hikayesi - gözümün önüne geldiğinde

gölümstedim.

"Olivier," bu sefer isimle mücadele ettim, diğerk pek çok şeyle mücadele ettiğim gibi - bu lanet boğaz ve nefes yolumun sürekli kapanması.

"Arkadaşlarım bana Ollie der, eğer daha kolay olacaksa." Gerçek bir arkadaş gibi görünerek bana gülümsemi. Muhteşem genlerin ya da iyi harcanmış paranın ürünü olan beyaz dişleri şu anda gördüğüm tek parlaklıktı.

İki kez göz kırptım ama bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerimi açtığımda resmi ceketini çıkarmış, ısınmam için bana veriyordu.

"Onu bulmama yardım et. Ve ona zarar verme."

Kimi kastettiğimi hemen anlayarak başını salladı. "Sana biraz yardım aldıktan sonra." Bana verdiği gülümsemede bir gerginlik vardı ama sözünü tuttum. . .

Ve asla bırakmazdım.

Bölüm 1/

Olivier-günümüz

I Hücrelerine girdiğimde kendi kendine mırıldanmasını dinledim. Gri duvarlar ve dekorasyon eksikliği, gibi davrandığım soğuk tavrı karşıladı. burada çalışmaya başladığımdan beri.

On yıl olmuştu. Ölen birçok farklı kızla birlikte çılglık atmamak için dilimi ısırmak zorunda kaldığım on yıl. Acı dolu ölümleri izlediğim on yıl; kafamın içinde çınlayan boyun sesleri beni rahatsız ediyor ve koyunları saymaya çalıştığım her seferinde zihnimi işgal ediyordu.

Uykusuz gecelere hiçbir şey yardımcı
olmadı. Suçluluk duygusu çok güçlüydü.

Kendimi bu role zorlamıştım. Asla benim için değildi. Ta ki onu, aşık olduğum kadını alana kadar.

Tamamen tesadüftü.

Yanlış yer, yanlış zaman, yanlış insan.

Benimle bir randevuya gidiyordu - trilyonlarca güzel yıldızın altında akşam yemeği. Onu almak için ısrar ettim ama Bayan Bağımsız topuklu ayakkabıları ve dar elbisesiyle bile yürümek istedi, çünkü evden o kadar da uzakta değildi.

Pazarlık ettim ve o bir tarladan kestirme bir yoldan geçerken bir telefon görüşmesi yaptık, topuklarının çimenlere batması onun şikayet etmesine neden oldu, ama diğer tarafta beni evlenme teklif etmek için beklerken bulduğunda her şey değişecekti.

Los Angeles'ın tamamını gören bir setin yakınında, güzel bir bankta oturuyordum. Yanımda onun en sevdiği yiyeceklerle ve bir şişe ucuz şampanyayla dolu bir sepet duruyordu - ucuz şeyleri tercih ediyordu. Şampanyayı içtikten sonra yaptığı hareketler hoşuma gidiyordu; kaygısız ve çok seksiydi.

Arka plandaki siren sesleri bana işteki yoğun günümü hatırlattı. Siren sesleri yüksekti ama yine de bir adamın ona yaklaştığını duydum, sonra bir başkası, sonra bir başkası.

Onu takip ediyorlardı ve o hangi yöne gittiğini bağıramadan telefonunu alıp üzerinde tepindiler.

Etrafta daireler çizerek koştum, hiçbir şey göremedim, ta ki ağaçların arasındaki bir mola bana üç adamı gösterene kadar - hiçbirisi bu eyaletin yerlisi gibi görünmüyordu - onu siyah bir minibüsün arkasına ittiler. Rozeti yoktu, daha çabuk bulunmalarını sağlayacak ayrıntılara sahip olmalarını engellemek için çıkarılmıştı.

Ağaçların arasından fırladım, dallar beni ileriye doğru itiyordu ama yeterince hızlı değildim. Minibüs gecenin içinde kayboldu, kirli plakalar karanlık çevreye karıştı.

Durdum, dünyam etrafımda yıkıldı ve beni dizlerimin üzerine çekti. Beton yol canımı yaktı ama bunun için çığlık atmadım. Ama lanet olsun, çığlık attım.

Hayatım sona ermişti ve elimde kalan tek şey asla gerçekleşmeyecek hayallerdi.

Polis -benim departmanım- beni hayal kırıklığına uğrattı. Kızımın bulunma şansının düşük olduğunu biliyorlardı ve ilgilenmeleri gereken başka davalar vardı. Çözmesi daha kolay olanlar.

Bir daha o binaya adımımı atmamak üzere çıkıp gittim. Hukukun diğeri tarafına geçtim.

Buraya bu şekilde geldim - nefret ettiğim sektörü sindirmek için kendimi zorladım. Ayrılmadan önce departmanımdan birkaç ipucu almıştım. Elime geçen her bilgiyi yutmaya çalıştım.

İçeri girmem gerekiyordu.

Ve kapanmış dava dosyalarını karıştırırken bir tane buldum. Kaçan kurbanlardan biri, adamın kiraladığı evin ve görünüşünün ayrıntılarını vermişti - eski püskü bir kulübe. Altın dişler. Tüm detayları öğrendim.

Evine gittim ama orada değildi. Bir yıldan fazla bir süre önce taşınmıştı. Yeni sahibi yüzeysel olarak iyi görünüyordu. Ama bunun altına bakmam gerektiğini biliyordum. Adama sahte bir gülümsemeyle içeri girmek istediğimi, örnek almak ve satmak istediğimi söyledim.

Cebimden tomar tomar dolarlar çıkarırken iri ve mavi gözleri yeni bir ışıkla parlıyordu. Para konuşur ve ben de konuşarak gelmeye özen gösterdim. Bunu yapabilmek için evimi, arabamı, sahip olduğum her şeyi satmıştım.

Bir telefon görüşmesi yaptı, cep telefonu kamerasını vücudumda gezdirirken Badeaux adında birine neden işlerine yarayacağımı düşündüğünü açıkladı.

Beni kendi gözleriyle gördükten sonra Badeaux kabul etti.

Görünüşüm içeri girmemi sağladı. Çoğundan daha iriydim. Altı-dört ve dünyayı büyüleyebilecek bir yüze sahiptim. Ülkeyi dolaştım, Georgia'daki hiyerarşinin emri altına girdim, ancak zaman geçtikçe sahaya çıkıp kızları, erkekleri, kim gelirse gelsin çekmiyordum.

Bundan daha fazlası oldum.

Badeaux, yani beyinler, burası ve Avrupa arasında mekik dokurken ben bu şubenin belkemiği oldum -çok fazla şubeden biri-.

Kız arkadaşımı kaçırان bu şirket değildi; o bir rakipti. Çalkantılı bir okyanusta çok daha büyük bir balık. Biz köpekbalıklarıydık, boncuk gibi gözlerimiz herkesin üzerindeydi.

Diğer şirketi altı ay içinde buldum ama çoktan kapanmıştı, büyük patronumuz tarafından yerle bir edilmişti.

kendi bölgesine bu kadar yakın olan rekabeti takdir ediyordu. Bu da komikti, çünkü dünyanın yarısı onun elindeydi.

Komik olmayan şey, kızımın çoktan satılmış olmasıydı. Ve tüm belgeler yandığı için onu bulmamın hiçbir yolu yoktu.

Ama pes etmedim ve bu imparatorluğu - dünya çapındaki bu devasa pislik egemenliğini - bir şekilde yerle bir etmeye yemin ettim.

Sinsice dolaşan tek tük kızları ya da oğlanları kurtarıyordum. Tüm dünyayı ya da onu tekrar görmek isteyen tüm talihsiz ruhları kurtaramazdım.

Artık bir kahraman değildim.

Saflık eksikliğimle pazarlık eden bir kötüydüm. İki yanlış ve bir doğruyla hareket ediyordum.

Ben burada olmasaydım bile kızlar getirilirdi, erkekler de. Sadece birini kurtarabilseydim, kurtarırdım. . . ve her şeye degecekti.

Ve işte oradaydı. Benimki.

Soğuk taş zeminde yatıyordu, titreyen bedeninin üzerinde battaniye yoktu. Fısıltıyla konuşuyor, söylediği her kelimeyle birlikte yüzü bir çuvalın altında hareket ediyordu. Elleri görünmez bir kediye okşuyordu - her gün aynı hayali tekrar tekrar yaşarken Bushy adını verdiği bir kedi yavrusu.

Jolie'nin hikayesi benim için acı verici bir hikayeydi. Onu özgürlüğe giden yolda bulduğumda onunla daha önce bir kez karşılaşmıştım.

Onu alan kamyonu ben kullanıyordum ve indiğimde onu kamyonun içinde bıraktım.

O araziye başka birini almak için gitmiştik. Birkaç saat önce yolun kenarında bıraktığımız birini.

Jarvis.

Onun dahil olduğu işlerden nefret ederdim ama o zamanlar seçme şansım yoktu. O hasta herifin o evi neden ziyaret ettiğini biliyordum. Küçük kızı taciz etmek için oradaydı. Bunun için onu öldürmek istedim ama yapamadım. O zamanlar birçok amirimden biri olan amirim evin sahibiydi. Ve buna izin verdi. Bir bedel karşılığında çocuğuna tecavüz edilmesine izin verdi.

Savaşlarımı seçmek zorundaydım ve bu benim kazanacağım bir savaş değildi. Ama o gece hiçbir şey plana uygun gitmedi.

Jolie yaklaştı, hatırladığımdan çok daha hırpalanmış görünüyordu ve umutsuzca yardıma ihtiyacı vardı ve eğer yanımdaki adam ben daha frene tam basmadan araçtan inmiş, çığlık atıp yalvarırken onu arkaya doğru sürüklemiş olmasaydı, onu yakındaki bir kasabaya götürerek yardım edecektim. Kafasını kapıya vurarak zaten kanayan kafatasını yaraladı. Kadının baygın bedenini arka koltuğa fırlattı ve tekrar ön koltuğa atladı.

"Sür," diye emretti ve işte o zaman onu kurtaramayacağımı anladım. . . henüz değil.

Ama kamyonum çakılların üzerinden geçerken ve Jarvis'in çimenlik alanda yüzüstü yattığını, vücudunun bir av tüfeği tarafından parçalandığını gördüğümde, yükseldiğimi hissettim.

"Lanet olsun." Yanımdaki ses, hoparlörlerden çalan müziğin düşük uğultusunu bastırdı. "Hadi buradan siktir olup gidelim. Bu iş maaş çekimizi aşıyor."

O haklıydı. . hiçbir şey için ölmeye değmezdi. Daha saf bir hayat kurtarmak dışında hiçbir şey.

Amirimizin fikrini değiştirip Jarvis'i kızının zarar görmesini istemediği için öldürüp öldürmediğini merak ederek ileriye araştırdım ama durumun böyle olmadığını zaten biliyordum. Oğluna nasıl davrandığını görmüştüm ve bu da adamın kalpsiz olduğunu kanıtlıyordu.

Turuncu alevler gece havasını gıdıklıyordu. Kara duman her yerdeydi ve kara bulutlara karışıyordu.

"Sen git. Ben edeceğim." Kamyonu durdurdum ve sürücü kapısını .

Meslektaşım Dami -tabii ona öyle denebilirse- uzun, sıska parmaklarını omzuma dolayarak beni geri çekti.

"Neden?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum ve dilimden hızla dökülecek bir yalana ihtiyacım vardı. "O evde iki çocuk daha var. Bildiğiniz gibi küçük bir kız ve genç bir oğlan. Eğer hayattalarsa, bu bir terfi." Omuz silktim.

"Bu saçmalık yüzünden terfi alamayız. Onlar patronun çocukları. Kamyona geri dönün, yoksa sizi burada bırakırım. Ölebiliriz."

"Jarvis öldü. Muhtemelen Heaven da öyle, yoksa burada olmazdı." Başımı arka koltuğa, kirli koltukta kanlar içinde yatan Jolie'ye doğru salladım. "Nereden kimse bilemez. Gitmek istiyorsan, git." Dışarı çıktım ve söylediğim sonraki sözler kalbimi kırdı. "Al onu."

Yolda ilerlerken vurulmadığımı varsayarsak, önümüzdeki birkaç gün içinde bir noktada onu göreceğimi düşündüm. Sonra da onu güvenli bir yere götürmek için çalışabilirdim.

Büyük patron şehirde olduğu için Jolie'nin hemen eyalet dışına taşınacağını bilmiyordum. Jolie'nin cildindeki yanık izlerine bakmak istemiyordu çünkü kendisinde de vardı ve onlardan nefret ediyordu. Bir eyaletten diğerine itilip kakılacağını bilmiyordum çünkü kimse onun gibi görünen bir kadın için para ödemek istemiyordu. Büyük patron fiyatını düşürmedi, onu kiralık olarak kullanmakta ısrar etti. Sonunda, o da öyle oldu. Yüzü yıllarca gizlendi.

Kapıyı çarptım ve bir adım atar atmaz Dami koltuğuma atladı ve aracı döndürmek için tekerlekleri döndürmeye başladı. Güçlü lastikler güzel çiçekleri eziyordu. . . bana bizi hatırlattı

-Bu berbat sektördeki satıcılar ve mahvetmeye hakkımız olmayan masum güzellikler.

Patikadan aşağı doğru koştum, hızım sabit ve hızlıydı.

Duvarlar yıkılırken evin oğlunun kapılardan fırladığını gördüm. Arazide koşabildiği kadar hızlı koşmasını, bedenini yutmaya çalışan alevleri boğmak için dereye atlamasını izledim.

Arkama baktım, gözlerim sadece bir saniyeliğine çocuktan ayrıldı ve kamyonun çoktan gittiğinden emin oldum. Uzaklaştıkça küçüldüğünü görünce rahatladım.

Ağır bir nefes aldım ve bu evdeki çocuklardan en az birini kurtarabileceğimi fark ettiğimde vücudumdaki gerginliği hafiflettim.

Gözlerimi kırpıştırarak şimdiki zamana, Jolie'ye ve onun görünmez kedisine döndüm.

"Bugün nasılız?" Odadaki tek mobilya parçası olan metal bir sandalyeye kayarak sordum.

Kendini oturur pozisyona itti ve yüzünü bana döndü. Hayali arkadaşından çektiği eli şimdi diğeriyle birlikte boş kucağında duruyordu. Başının üzerinde gevşekçe asılı duran çuvalın altından gözyaşları süzülüyordu. Islak damlacıklar çıplak göğüslerinin üzerine serpildi ama ben bakışlarımı yukarıda tuttum. Gizli yüzüne.

"Yine bölüyorsun." Burnunu çekti. "Yapmayacağını söylemiştin. Bunun depresyona yol açtığını biliyorsun."

"Bir keresinde bana Woodrow'un onları böldüğünü söylemiştin," diye hatırlattım.

Gerçek şu ki, bana pek çok şey anlattı. Burada olması gerekenden daha fazla zaman geçirdim, her zaman kameraların kapalı olmasını istedim. Buradaki herkes onu kullanmak için burada olduğumu ve bunu yapmak için mahremiyet istediğimi düşünüyordu. Ama aslında onun beni kullanmasına izin veriyordum. Günler ağırlaştığında bana yaslanmasına izin veriyordum.

Arkadaş oldum.

"O farklıydı. O farklıydı. O özeldi." Onun acısı beni bitirirken, bu acının somut hissi havada yoğunlaştı.

"Not edildi." Kimsenin onunla kıyaslanamayacağını bilerek gülümsedim. "Sana bu işten uzak durmanı söylediğimi sanıyordum; kendine hiç yardımcı olmuyorsun."

"Kontrol edemiyorum." bir hıçkırık koptu. "buradan." "Aynı hayale tekrar başlaman için mi?"

Bana cevap vermedi. Ama bunun olacağını biliyordum. Son üç aydır, belki de daha uzun süredir olan buydu. Ama ben buna tanık olmaya o zaman başladım, çünkü sonunda benim isteğimle buraya geri gönderildi. Ondan önce, onu son gördüğümünden bu yana on yıl gibi uzun bir süre geçmişti. Eğer bu süre zarfında ona bir şey olsaydı -eğer hayatı kısa kesilseydi- suçluluktan ölürdüm.

..

Cehennem önce beni öldürmeseydi öldürürdüm.

Son on yıldır dikkatim onun üzerindeydi. Onu küçük kardeşim gibi benimsemiştim ve o tek değildi. Evimde yaşayan ve en az onun kadar yardıma ihtiyacı olan küçük bir grup uyumsuz kurban vardı.

Hayat zordu, benim için de onlar için de. Ama özellikle Woodrow için. Son on yıldır psikiyatri koğuşlarına girip çıkıyordu, bu yüzden Jolie'yi aramak için eyaletten asla ayrılamadım. Onu bize getirmek için güçlü bir konuma gelene kadar beklemek zorundaydım.

Woodrow'un bana ihtiyacı vardı.

Kederinin içinde kaybolmuştı. Küçük kız kardeşi her gün aklından çıkmıyordu, önümdeki kız da öyle. Elinde kalan tek şey olan Tanrı'sına kapıyı kapatmıştı ve sadece onu ilk yanıma aldığımda ona verdiğim söz için yaşıyordu.

Kız arkadaşını bulup ona geri getireceğimi. . ve eğer zihinsel olarak yeniden bir araya gelmeye hazır olsaydı, bunu yapmanın bir yolunu çoktan bulmuş olurum.

Üç buçuk ay önce taburcu edilmişti. Bu, üç yıl önce boğazındaki bir tümörün alınması için geçirdiği ameliyattan sonra iyileşmesi için evine gönderildiği zamanı saymazsak, bir enstitüde geçirdiği en uzun süreydi. Tümör kanserliydi ve yıllarca görmezden gelinmişti.

Ve bu hem onun hem de benim için çok zor bir dönemdi. Çünkü kanserin Woodrow'un içinde bıraktığı korkunun bir sonucu olarak, aşırı büyümüş bir çocukla uğraşmak zorunda kaldım. . ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir ebeveyn ya da psikolog değildim.

Ona yardım edemedim. . ve *Jolie*'ye.

Şimdiye kadar, Woodrow nispeten normaldi, en azından kendi standartlarına göre.

"Neden hiç mutlu sonla bitmiyor?" Merak ettim ve dikkatimi tekrar önümdeki kıza yönelttim. Hayalleri hep aynı şekilde, mutlu son olmadan bitiyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Woodrow'un kanserden ölmesiyle.

Neredeyse gerçekten yaptığı gibi.

Onun geçirdiğini bilmiyordu; yangından kurtulduğunu bilmiyordu - kurtulmadığına kendini ikna etmişti ve bu ona her gün acı veriyordu.

Varsayımlarını düzeltmemiştim; yorulmak bilmeden kaçmaya ve onu bulmaya çalışırken diğer zalimlerin elleriyle ona daha fazla acı çektirmek istemedim.

Yakın zamana kadar, ona her zaman yardım edeceğimi bilmeme rağmen, Woodrow'un zihinsel olarak onu tekrar görebilecek kadar iyi olup olmayacağını bilmiyordum. Belki yaklaşımım yanlıştı ama onun için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Çünkü uzun süre boyunca o benim en önemli önceliğim oldu.

"Çünkü hiçbir zaman mutlu sona ulaşamadık," diye araya girdi Jolie, düşünce trenim suçluluk duvarına çarpmadan önce.

Sıska parmaklarıyla derisini tırmalayan kızın görüntüsüne göz kırptım. Bundan sonra çok yardıma ihtiyacı olacak.

Ve tüm bunların bedelini ödeyecektim. Onu iyileştirmek için her şeyi yapardım ama içimden bir ses onu kendine getirmek için tek bir şeyin, tek bir kişinin yeterli olacağını söylüyordu. İçinde yaşamaktan mutlu olacağı bir gerçekliğe. Ve bu hiçbir şeye mal olmayacaktı.

"Ama bu bir hayal, Jolie. Mutlu sona ulaşabilirsin."

Başını salladı ve çuval omuzlarını sıyırdı. Parmakları hızla o bölgeye gitti, tırnakları zaten hırpalanmış olan derisinde çizikler bıraktı.

"Öyle," diye cevap verdi sessizce. "Ama hiç yas tutamadım."

"Hâlâ yas tutuyorsun, Jolie." Jolie üzüntüsünü bastırmak için kendi nefesini tutarken ben de ağır bir nefes verdim. "Bu çocuğu on sekiz yaşından beri görmedin. Neden birlikte istediğin geleceği hayal etmiyorsun?"

"Daha çok acırdı." Tekrar burnunu çekti. "Bundan uyanmak çok acı verirdi."

Bu acıyı anlıyordum, istediğin kişi olmadan uyanmak ve o haklıydı, bu çok acı vericiydi.

"Neden kanser?" Uyuduktan çok sonra bile olsa, bu odadayken telefonda muhtemelen yapmamam gereken neredeyse sessiz konuşmalardan birini duymuş gibi hissederek sordum. Belki de onun

Bilinçaltı bunu yapmış, onun haberi bile olmadan ayrıntıları içine almıştı.

Dediğim gibi, ben psikolog değildim.

"Bu bana hazırlanmak için zaman veriyor. Önceden yas tutmak için.

Bunu hiç anlayamadım." "Bunun daha kolay olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Aynı derecede zor. Ama şu anda bu döngüye hapsolmuş durumdayım ve bu sorun değil, çünkü kısa bir süre için, hayaller yeniden başladığında, onu elimde tutabileceğim. Ona yeniden aşık olacağım."

"Bu çok iç karartıcı, Jolie." Ve onun hayallerinin ne kadar doğru duymuş son derece sinir bozucuydu. Sanki benim tanıdığım Woodrow'u tanıyor gibiydi - çocuğu değil, adamı.

Belki de nasıl biri tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordu ya da belki de ben konuşurken ve o uyurken bilinçaltı gerçekten ayrıntıları çalıyordu.

"Dün sana sorduğum şey hakkında daha fazla düşündün mü?"

Sessizce oturdum ve dün sorduğu soruyu düşündüm - günün yarısını burada geçirmiştım ve cevap verecek kimsem yoktu. Patronum -Badeaux- Paris'te öldürülmüştü, intikam almak isteyen biri tarafından. Büyük patron sıranın kendisine geleceğini bildiği için Fransa'da bir yerlerde saklanıyordu.

Ellerimde onların kirli kanı olmadığı için biraz sinirliydim, çünkü kimse bu insanların yeryüzünden temizlenmesini benden daha fazla istemezdi. Çok fazla şey gördüm. Çok şey biliyordum.

Ama Paris'te sorun çıkaran yabancıya bana burayı tamamen gezdirdiği için minnettar olabilirim.

"Bunu benim için bitirir misin?" sorusu kulaklarımda yankılanırken, tatlı sesi hâlâ masumdu.

Aynı şeyi tekrar tekrar hayal ederek burada nasıl hayatta kaldığını düşündüm. Bir kurtarıcının gelip onu kurtarması, iyi niyetini getirmesi

ve kötü tarafı da yolculuk için.

Kötü tarafı genellikle karanlık piçler malları denemek için geldiklerinde ortaya çıkıyordu - onun gibi satılamayan kızlar. Sanırım Cehennem'in ona tecavüz ettiğini düşünmek, yabancıların bedenini kullandığı ve istismar ettiği bir gerçeklikte yaşamaktan daha kolaydı.

"Onsuz bir gün daha yaşayamam. Beni gerçekten kurtarmak için burada olmadan tekrar uyanamam."

"Bazen kendi kendinizin kahramanı olmanız gerekir."

"Ben bir kahraman değilim ve kurban olmaktan bıktım. Onunla birlikte olmak istiyorum. Lütfen." Çuvalda sağ gözünün hizasında açılmış tek delikten bana baktı. "Lütfen," fısıltısı malzemenin arasından süzüldü.

Odanın köşesindeki kameraya baktım; kırmızı ışık hiçbir şeyin kaydedilmediğini gösteriyordu. Cebimden bir iğne çıkardım ve onun görebileceği şekilde, yasadışı yollardan elde ettiğim ve görüşünün kararmasına neden olacak bir şeyle dolu şeffaf varile vurdum.

Omuzları kalkıp iniyordu, vücudu ona ihtiyacı olan şeyi, huzuru vermeye karar verdiğim için minnettardı.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilk adımımı attım. "Özür dilerim Jolie, bu kadar uzun sürmesine izin verdiğim için.

Bölüm 4

Jolie-günümüz

I başımı salladım. Vücuduma yayılan huzurlu bir his, cildimde sürekli olarak bulunan tüyleri diken diken ediyordu. Olivier'in Siyah parlak ayakkabılar onu yaklaştırdıkça parmak uçlarından bükülüyordu.

Kalçalarına doğru eğildi ve çuvalı nazıkçe yüzümden kaldırarak yanıma koydu, cızırtılı malzeme parmak uçlarımı gıdıkladı. Parmaklarımı betona sürtmeye çalıştım ve bir saniye içinde kanamaya başladılar.

"Hazır mısın?" diye sordu, beni yanına çekerken sesi nazikti.

Tekrar başımı salladım, boynumu delecek keskin iğneye hazır olmak için başımı öne eğdim.

"Ne yaptığını biliyor musun?" Yüzümde nasıl görüldüğümden korkmadan saçlarımı bir tarafa çekerek sordum. Ollie hiçbir zaman nefret dolu alaylar savuran biri olmamıştı.

"Biliyorum," diye cevap verdi, kendinden emin bir ses tonuyla.

Ve ona güveniyordum; en çok ihtiyacım olduğunda bana arkadaş olmuştu. Beni incitenleri terbiye etti, hayali arkadaşlarım uyurken benimle oturdu, bana arkadaşlık etti ve konuştu.

Gözlerimi kapadım, kendimi başka bir hayale kaptırdım. Woodrow, cennetin kapısında beni bekliyordu, kucağında bebeğimiz ve yanında Nessie. Ailem arka planda duruyordu. Annemden sadece bir yıl sonra vefat eden büyükannem de onlarla birlikte. Sevdığım herkes bir arada.

İğne bıçağının batışını hissederek sıçradım ve sonra bölgeyi çevreleyen bir karıncalanma hissettim.

"İyi uykular meleğim. Asla kurban olma, her zaman hayatta kal." Ollie'nin rahatlatıcı dokunuşu kolumu okşadı ve dünya zonlanırken hissettiğim son şey bu oldu.

Olivier yere yığılmamı engelleyerek gevşek bedenimi güçlü kollarının arasına aldı.

Yıkık dökük binanın içinde ilerledi, birkaç yeni adam bakışlarıyla böyle bir cezayı hak edecek ne yaptığımı sorgularken kimseye ikinci bir bakış atmadı.

Kimse ağzıyla ; gerçekten umurlarında değildi. Duvarlarda dolaşan söylentiler -altın dişli canavarın öldüğü- doğruysa, bu bok çukurunda gücün şimdilik Olivier'de olduğunu biliyorlardı.

Arka kapıya ulaştığında gözleri kısıldı ve biri kapıyı dışarıdan açarak monoton koridorlara güneş ışığı püskürttü.

Güneş ışığının öptüğü yüz, beni gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu, tamamen gevşek ve cansızdı. Olivier'nin geçmesi için kenara çekildi ve hiçbir şey söylemedi.

"Etrafa göz kulak ol; ortadan kaldırmam gereken bir ceset var." Ollie başını sallayarak adama baktı ve beni yakınında tuttu.

"Daha kolay olacaksa onu ben götürebilirim."

Ollie beni, camları kaportasından sadece bir ton daha açık olan siyah bir cipin arka koltuğuna yatırırken tek söylediği "Ben hallederim," oldu.

Arkamdan kapılar çarptı ve beni yeni bir hayata doğru sürdü.

Gözlerimi açtım, sayısız kez kırıştırdıktan sonra hâlâ ağır hissediyordum. Her şeyin puslu olduğu soldan, görüşümün bulanık olduğu sağa doğru sürüklendiler.

açıktı. Daha önce hiç görmediğim bir odada, bir yatakta yatıyordum.

Bulutları, sevdiklerimi, cenneti
bekliyordum. Neredeydim lan ben?

Yumuşak bir şiltenin üzerine oturdum. Üzerimdeki battaniyeler belime kadar düştü, yabancı sıcaklık hissi de onlarla birlikte gitti. Tenimi okşadım, malzeme hala üzerimi örtüyordu.

Aşağıya baktığımda, ön tarafında bir grubun logosu olan uzun ve siyah bir tişört giydiğimi gördüm. Grubun hit şarkılarından birini düşünmem biraz zaman aldı ama sonra çalma listesi aklıma geldi ve seksenlerin rockçılarının en ikonik şarkısı kafamın içinde ya da bu evin başka bir odasında çalmaya başladı.

Zayıf bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve ağırlığımı taşıyıp taşımayacaklarını test ettim. Kapıya doğru süründüm, dizlerim beni yumuşak liflerle yüz yüze gelmekle tehdit ederken halının üzerinde yavaşça ilerledim.

Elimi kapı koluna dolayarak döndürdüm. Kendimi doğrudan koridora ve yakınlarda konuşan birinin görüş alanına itmedim. Kapıyı sadece hafifçe açtım, kulağımı açık alana dayadım ve dinledim.

Konuşma tek taraflıydı ve mutfaktan geliyordu. Tıkırdayan bardaklar kemiklerimi sızlatıyor, bu yeni ve yabancı ortamda her küçük ses daha da ürkütücü geliyordu.

Neden
buradaydım?
Nasıl
yaşıyordum?

Başka bir soru geldi, ama kafamın içinde kilitli değildi - otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim bir adamın sesli sorusuydu. Olivier değildi, ondan biraz daha yaşlıydı. Koridorun sonundaki mutfakta dolaşırken duyduğum onun sesi ya da yürüyüşü değildi.

"Bugün nasılsın? Öfke nöbeti var mı?" Başka bir kişiye sordu, alaycı bir şekilde, ses tonunda eğlence vardı.

Yanında her kim varsa, buzdolabını açıp kapatırken ses çıkarıyor, sabah rutinine devam ediyordu, ona cevap vermedi.

Çaydanlık çığlık attı ve ben de çığlık atmak istedim, burada ne halt ettiğimi merak ediyordum.

Uzun koridorda sürünerek ilerledim, kurt olabileceklerin seslerine doğru utangaç bir şekilde ilerledim. Ahşap zemin gıcırdamadı, onları varlığımdan haberdar etmedi.

"Onu yerine koyma," dedi adam, arkadaşı biraz süt koymak üzereyken. "İlk kahvem için ona ihtiyacım var." Kısa bir duraksama oldu, belki de arkadaşı başını salladı. "Ve seninle uğraşmak için kahveye ihtiyacım var." Adam güldü. "Merak etme, Ollie'ye dünkü sinir krizinden bahsetmeyeceğim. Şu anda o yeri kapatmaya çalışmakla meşgul. Ama bugün uslu durmaya çalış, tamam mı? İlaçlarını falan al ve Cehennem'i kutusunda tutmaya çalış."

"Cehennem. . ." Dudaklarım ve dizlerim titreyerek fısıldadım. Kalbim çılgınca çarpıyordu. *Benim cehennemim.*

Farkına bile varmadan ayaklarım daha hızlı hareket etmeye başladı, bedenimin yarattığı tehditleri ya da çıkardığım sesleri umursamadan

Ve sonra durdum. Ayaklarım taşa dönüştü ve beni yirmi yedi yaşında - hayal ürünü değil, gerçek- bir Woodrow olarak yere yapıştırdı.

Tam karşımda duruyordu, üzerinde Adonis kemerinin altından sarkan gri bir eşofman altından başka bir şey yoktu. Hayret ve şok içinde bakakalmıştım.

Tam olarak hayal ettiğim gibi görünmüyordu; hapishane dövmeleriyle kaplı değildi. Boynundan aşağısı alevler yüzünden yara içindeydi. Yaralı vücudu sıska değildi. Çok daha iyi, çok daha sağlıklı, ince ama kaslı görünüyordu.

İlk ve son kaşık mısır gevreğini aldı, soğuk kâseyi göğsüne bastırırken sorunsuzca çitirdatıp yuttu.

Kare çenesi kalktı ve güzel gümüş gözleri bana dikildi.

Kase elinden düştü, kaşık da. Porselen parçaları ve yüzlerce şekerli halka yerde uçtu.

Mutfaktan bir "*Ne oluyor lan?*" sesi geldi ve yakındaki yatak odasından bir hışırtı duyuldu.

"Woodrow. ." Cevap vermesini beklemedim. Sadece bakışları bile ayaklarımı bağlayan büyüü bozmuştu.

Hızla ileri atıldım, beni bekleyen kollarına atlarken üzerine atladım. Ayaklarımın acı çekmesini önlemek için kâsenin kırık parçalarının üzerine basmıştı. Uzun parmakları üzerimde gezindi, sırtıma yerleşmeden önce her santimini hissetti. Beni sıkıca kavradı, şüphesiz çıkıntılı omurgamı hissediyordu. Ben de ona dokundum, ellerim nazikçe tüm yara izlerinin üzerinde gezindi.

Mutfaktaki adam bizi görmek için koştu ama alanımızı işgal etmedi.

Olivier yatak odasının kapısını açtı ve kapı aralığında dondu kaldı.

İkisini de görmezden geldik, sadece birbirimize odaklandık. Etrafımızda hiçbir şeyin var olmadığı o ana.

Woodrow'un kollarında geriye doğru eğildim ve yaşlı yüzünün detaylarını daha iyi görebildim. Dudakları , ağzının açıklığında mükemmel dişleri belirdi.

"Sen gerçeksin." Yüzündeki koyu renkli kirli sakalları elimle yokladım, diğer elim yatak başındaki saçlarında geziniyordu. "Yaşıyorsun. Yaşadığına inanamıyorum."

Dokunuşuma doğru eğildi - daha önce hiç yapamadığı bir şeydi bu ve sonuç olarak gözlerim yüzünden boğazına doğru ilerledi, şişliğinin acısını hissetmeden yutkunmasını izledim. Adem elmasını dışarı iten kitle gitmiş, yerine kalıcı bir delik gelmişti. Parmaklarım sakallı yanağından ayrılıp yara izlerinin arasına gömülmüş yeni özelliğe doğru ilerledi.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve ona bakışımı bozdu. Gözlerimi kırptım ve gözyaşlarım yüzümden yuvarlanarak onun çıplak göğsüne düştü. Gözlerimden bir damla daha süzüldü ve o da narin başparmağıyla sildi.

Parmaklarım boğazına dokunurken onu incitmemeye dikkat ettim.

"Nasıl burada olduğunu anlamıyorum. Buranın neresi olduğunu bile bilmiyorum," dedim ama bir cevap beklemedim. O da benim nasıl burada olduğumu merak ediyormuş gibi bana baktı. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum ve yanıt olarak iki kez göz kırptı, beni tekrar sevgiyle sıktı.

"Konuşabiliyor musun?" Sorguladım, gözlerim ona şefkat gösteriyordu çünkü cevabı zaten biliyordum.

Baskın olmayan eli bedenimden ayrıldı ve bir şey aramak için boş cebine dokundu. .

"Elektrolarenksi var," diye cıvıldadı Olivier sonunda. "Boynuna takıp kelimeleri seslendirebildiği küçük bir cihaz."

"Sesi ona benziyor mu?" Merak ettim.

"Kahretsin, hayır," dedi diğer adam kahve yudumları ve duyarsız kıkırdamalar arasında. "Bu çok daha az rahatsız edici."

Olivier ona sert bir bakış attı ve o da çok sıcak içkisinin son kısmını höpürdetmek dışında sustu. Adam sıvı bıyıklarını yaladı, sonra

fincanını doldurmak için ortadan kayboldu, kahve bağımlılığını besledi.

"Sesi ona benzemiyor. Zamanla, benzeyen bir tane bulacağız. Sesini taklit etmek için kullanılabilecek geçmiş sesli mesajlardan bazı ses kayıtları bulduk. Satıştan çıkar çıkmaz ilk ilgileneceğim şey bu olacak."

Olivier'in satıştan ne kastettiğini sormadan anladım. İnsan satışını kastediyordu. . . ve dışarı çıkıyordu.

"Sesini geri kazanacak." Ollie'nin gözleri Woodrow'a kaydı ve onun sessiz sorusunu içine çekti. "Onu nerede bulduğumu mu merak ediyorsun?"

Woodrow gözlerini iki kez kırıştırdı ve Ollie, benim ve ikinci fincan kahvesiyle dönen diğer adam gibi anladı.

"Onu yaklaşık üç ay önce buldum-"

"Oh, oğlum. İşte başlıyoruz," diye tekrar espri yaptı Bay İsimsiz.

Woodrow bir adım öne çıktı, hayal kırıklığı ve öfke yakışıklı yüz hatlarını çarpıtiyordu.

Onu sakinleştirmek için sırtını okşamak isterdim ama Olivier'nin beni neden daha önce dışarı çıkarmadığını bilme ihtiyacı -yardım için yalvardığım onca zamandan sonra- bunu yapmamı engelledi. Woodrow buradaydı ve ona özlem duyduğumu biliyordu.

Olivier teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Sakin ol Woodrow. Bir taşkınlık sadece sizi ayırır. Başka bir cehennem gününe hazır değil."

"Neden beni buraya daha önce getirmedin?" Bilmek zorundaydım.

"Birçok nedeni var. Birincisi, Woodrow'un sağlığını riske atamazdım. Akıl sağlığı pek iyi değil. Kanserle başa çıkmak onun için zordu ve kız kardeşine ve sana olanlar yüzünden duyduğu suçluluk hala çok ağır. Hayatının geri kalanını bir akıl hastanesinde geçirmesini istemiyorum. Cehennem de bugünlerde çok kalabalık. Onu daha fazla zorlamak istemedim. Siz sormadan söyleyeyim.

senin pahasına değildi. Seni tekrar göndermelerine asla izin vermezdim. Ve insanları senden uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Her zaman mümkün değildi ama denedim. Seninle arkadaş oldum, kısmen günlerini geçirmene yardımcı olmak için, ama aynı zamanda seni gerçekten önemseydiğim için. Birkaç hafta daha erteleyebilseydim, muhtemelen onun iyiliği için yapardım. Ama sen birkaç hafta daha dayanamadın. Pes ediyordun. Ve bu her şeyi değiştirdi."

Woodrow hâlâ öfkeliydi, öfkesinin sıcaklığı parmak uçlarıma kadar yayılıyordu. Ellerim şimdi bilinçsizce hareket ediyor, öfkeyi ovuşturuyordu.

Anlayarak başımı salladım.

"Sonunda bunu yaptığın ve beni ona geri getirdiğin için teşekkür ederim." Olivier'in gözlerinin etrafındaki gerginliği gidermek için minnettarlığımı gösterdim.

"Neden siz ikiniz gidip yetişmiyorsunuz? Ben ortalığı temizlerim." Ollie'nin başı tekrar dökülen mısır gevreğine ve çikolata aromalı olmayan yapışkan süte döndü.

Woodrow bizi odasına götürmek üzereydi, ağırlığı bir ayağından diğerine geçiyordu.

"Bir sorum daha var."

Woodrow olduğu yerde durdu ve ihtiyacım olan bilgiyi toplamama izin verdi.

"Bana hayatta olduğunu hiç söylememiştin."

"Ben . On yıl önce onu yaralı buldum. Seni bulduğum geceydi. Kamyondan indiğimde dereye doğru koşuyordu. Yanıyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. Kimsesi yoktu, ben de onunla bekledim. Ona seni bulacağına dair söz verdim ve o zaman bunun üsse geri dönmek ve senin orada olman kadar basit olacağını düşünmüştüm. Sizi dışarı çıkarmayı ve kaçırdığınızı ortaya çıkarmayı umuyordum ama sizi başka bir tesise taşıdılar ve ayrıntılar kilit altında tutuldu. O zamanlar ayrıcalıklarım yoktu ve ben de

başka biri için. Onu bulmadan önce kovulma ya da öldürölme riskini göze alamazdım.

"Geri döndüğünüzde Woodrow'un hayatta olduğunu size söyleyebilirdim ama bunun sizi daha da umutsuzluğa sürükleyeceğini düşündüm. Sana ondan hiç bahsetmedim. En azından sen uyanırken, senin önünde ondan hiç bahsetmedim. İtiraf edeyim, cep telefonumdan Remi'yi aradım." Olivier arkamızdaki adamı işaret ederek ona bir isim verdi. "Nasıl olduğunu sordum, çünkü son zamanlarda, birçok test aksini söylese de, Hell kanserin geri döndüğüne dair paranoyaklaştı. Tesiste bir sürü şey oluyordu. Ayrılamıyordum ama endişeliydim. Ve sonra, senin hayallerini dinlediğimde ve o hepsinde oradaydı, aynı hastalıktan ölüyordu, beni duyduğundan emindim. Bu yüzden neden hiç başaramadığını sordum. Bir şey duyduğunu sandım. Belki de duymuşsundur. Belki de bilinçaltın bir şeyler yakalamıştır."

Durum hakkında söyledikleri üzerine tek düşündüğüm "Belki," oldu ama Woodrow tekrar uzaklaşırken, sözlerim onu bir kez daha durdurdu.

"Diğer kızı bulabildin mi?" Woodrow'un omzunun üzerinden Ollie'ye bakarak sordum.

Woodrow Ollie'ye döndü, yüz ifadesi yumuşadı çünkü bu kişinin arkadaşı için ne anlama geldiğini biliyordu.

Ollie zorlukla yutkundu. "Henüz değil. Ama pes etmeyeceğim. Kızımı bulacağım."

"Umarım yaparsın. Muhtemelen senin için dua ediyordur." Her ne kadar iyi niyetle söylemiş olsam da muhtemelen son kısmı söylememeliydim.

Woodrow beni tekrar sıktı. Gözleri biraz yalnız kalmaya hazır olup olmadığını sordu ve ben de iki kez göz kırıp başımı salladım, kapalı kapılar ardında bana getirebileceğini umduğum huzura ihtiyacım vardı.

Kapıyı açtığında aydınlık ve havadar bir odayla karşılaştı. Pastel mavi perdeler sabah güneşini içeri almak için mükemmel bir şekilde ayrılmıştı. Yatağın üzerine oturdu, beni

Ben etrafa bakarken onun tepesindeydim.

Pembe olmasa bile yeşil rengin yokluğunu fark ettiğimde yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Duvarları beyazdı, ahşap zemin de öyle. Ortada mavi bir halı duruyordu, mükemmel kare bir odada mükemmel bir kare.

Boynunu ilk kez tam olarak çevirdi -en azından benim önümde. Yatağının başucundaki komodinden, bu saf alana kategorik olarak uyan, el feneri görünümlü küçük bir cihaz aldı.

Bana dönerek, bakışlarıyla beni test etti ve çalışmasını görmeye hazır olup olmadığını anlamak için cihazı havaya kaldırdı.

Ben de ona her zamanki kabullenişimi gösterdim.

Bir an durdu, kelimeleri ağzından çıkarırken boğazına götürmedi: *Seni özledim. Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim. Kalbimi birçok kez kırdı.*

"Benim de. Öldüğünü düşünmekten nefret ediyordum. O acı dolu anı pek çok hayalde yeniden yaşadım çünkü zihnim seni gerçekten tutamayacağımı biliyordu. Yaşadığım en kötü şeydi. Her gün seni kaybetmek, her gece yas tutmak. Seni çok seviyorum. Çok fazla. Her zaman."

Cihazı boğazına bastırdı ve metalik bir ses şu sözleri söyledi: "Artık beni tutabilirsiniz. Hiçbir yere gitmiyorum."

İçimden bir hıçkırık koptu, binlerce sevinç gözyaşı. "Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuzluktan daha uzun bir süre için." Mükemmel gülümsemesi geri gelmişti ama gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum."

Cihazı bebek mavisini çarşafın üzerine bıraktı. Bu gece on sekiz yaşından beri sevdiğim adamla güven içinde uyuyacağım çarşaf. Ellerini vücudumu okşamak için kullandı, nazik bakışları onun için sorun olup olmadığını soruyordu.

bana dokunma ihtiyacını karşıladı. Göz kırpma şeklimizle onayladım, elleri vücudumda gezinirken gülümsedim, diğer erkeklerin yersiz dokunuşlarının anılarını değiştirdim.

"Bu bir anlaşma bozucu mu?" diye mırıldandı cihaza bakarak.

Yüzünü kendime doğru çektim ve birkaç hafta daha tam olarak yararlanamayacağım şişkinliğin büyüdüğü k cağına doğru yaklaştım.

"Sesini özleyeceğim ama yeni sesine alışabilirim. Burada olmamana asla alışamadım. Seni biraz daha uzun süre tutabilmek için senin var olduğun bir dünya yaratmak zorunda kaldım."

Woodrow sonunda ortak arkadaşımız Ollie ile yaptığımı konuşmayı anladı.

"Seni seviyorum. Tamamen. Sesli ya da sessiz. Sen buradasın, ben buradayım, birlikteyiz.  nemli olan tek şey bu." Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylememiştim.

Parmağı sırtımda gezindi ve "Ben de seni seviyorum Ayışığı" yazdı.

Ve sonra yüzü içeri girdi. Aşkının tadını hatırlayarak ve ona ihtiyaç duyarak dudaklarımı araladım. Dili benimkinin üzerinde hareket ederek ağzımın derinliklerine kaydı. Elleri beni daha yakına çekti ama dokunuşundaki bir şey bunun bugün daha ileri gidemeyeceğini anladığımı gösteriyordu. İkimiz de hazır değildik ve bu sorun değildi.

Çünkü sonsuza kadar yaşayacaktık.

Son.

Remi ve Olivier'in 2023/2024 sonlarında yayınlanacak hikâyeleri için gözlerinizi dört açın.

Canınız Paris'e gitmek isterse, Geleneksel Olmayan Bir Peri Masalı'nda Alerion'un oğlunu ziyaret edin.

Teşekkür

Ten büyük teşekkürü, ne yazık ki bu kitabın yayınlandığını göremeden aramızdan ayrılan Rosie'ye - güzel büyükanneme - ediyorum. Sonsuza kadar

Sözlerimi ilk okuyan siz olduğunuz için onur duydum.

Aileme ve Scott'a, ben yazarken kış uykusu turlarına katlandıkları için.

Bianca'ya taslağımı parlatmaya yardım ettiği için teşekkür ederim, umarım kelimelerimin arasında saklanan yazım hatalarını yakalamışsızdır. Beta okuyucularım Brittany, Jodie, Rhonda ve Kitsy'ye. Beta okuyucularla ilk deneyimimi harika bir hale getirdiniz!

Her zaman olduğu gibi, hayallerimin peşinden gitmem için bana ilham veren tüm muhteşem yazarlara kocaman bir teşekkür etmek istiyorum!

Son olarak, size çok teşekkür ederim...

Peri Masalı düetini okuyan ve daha fazlası için geri gelen herkese.

Bu kitabı okuyan yeni okurlarıma.

Umarım siz de benim gibi karakterlerden keyif ve onları sevmişsinizdir. gelecekteki her kitabın bir öncekinden daha iyi olmasını sağlayacak.

Konuşmayı pek sevmem, bu nedenle bu teşekkürde atladığım birileri varsa özür dilerim. Hayallerimi gerçeğe dönüştürmek için herkesin gösterdiği yoğun çabayı gerçekten takdir ediyorum.

YAZAR HAKKINDA

Ben çocuklar! Ben Cori Zahara, Galler'de annem ve kurtarılmış
H kedilerimle birlikte büyüdüm. Seyahat etmeyi, okumayı ve her şeyi
seviyorum

Yaratıcı. Ve konu kendim hakkında konuşmaya geldiğinde tamamen işe
yaramazım!

Ama işte benimle ilgili bazı eğlenceli gerçekler!

Yazmaya ilk olarak şiddetli obsesif-kompulsif bozukluk nedeniyle evde
eğitim alırken başladım, on bir yaş civarında senaryo tarzı projelerle
oynamaya başladım; ve daha sonra senaryo ve oyun yazarlığı alanında 3.
seviye yeterlilik kazandım. Büyüdükçe kitaplara düşkün olduğumu fark ettim.
. genellikle korku veya romantizm, favori türüm hızla ikisinin bir
kombinasyonu haline geldi. . ve şimdi, buradayız!

Yaratıcı olan her şeyi seviyorum! Çizim, resim-özellikle kitapların kenar .

Bildiğim kadarıyla iki kardeşim var, lol! Biri büyük, diğeri küçük. Eminim ikisi de havalı olan ben olduğum için hayal kırıklığına uğramıştır! Şaka yapıyorum!

Parmak eklemlerimin üzerinde yürümeyi öğrendim (sanırım onlara böyle deniyor) ve hayatımın erken dönemlerinde bir balerin olmak istedim.

Senaryo yazarlığına başlamama rağmen, televizyonla pek aram yok. Daha çok kitapları tercih ediyorum. En sevdiğim seriler Karanlıktaki Canavarlar ve ACOTAR serisi. Bu yüzden, Pepper Winters ve Sarah J. Maas'a kaçmayı sevdiğim dünyalar yarattıkları için teşekkür ederim.

OKB'ye ek olarak, Uyumsuz Hayal Kurma hastalığından da muzdaribim. Kulağa geldiği kadar eğlenceli değil. . genellikle içinden çıkılması zor ve oldukça acımasızlar. Bununla birlikte, gelecekteki bir hikayeye biraz yardımcı oldular.

Bunu kısa ve tatlı bırakacağım. Benim gibi.

Eğer bağlantı kurmak isterseniz, beni bunlardan herhangi

birinde bulabilirsiniz: Instagram - @corizaharaauthor

TikTok (Muhtemelen yakında atılacağım, yaramaz şeyler yayınladığım için uyarı alıyorum!) - @authorcorizahara

Amazon ve Goodreads ve Facebook.

Cori Zahara'nın Tüm Eserleri

Geleneksel Olmayan Bir Peri

Masalı Bölüm 1 Geleneksel

Olmayan Bir Peri Masalı Bölüm 2

Bats-toi Pour Moi - Geleneksel Olmayan Bir

Spin-off Noel Baba Geliyor

novellası

Papatyaların Ötesindeki Karanlık Whyatt'ı

Takip Ediyor Larissa Larson (Çok yakında.)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

